

کتابخانه

پرسش



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

یکصد و هشتاد پرسش

نویسنده:

آیت الله العظمی ناصر مکارم شیرازی (دام ظلّه)

ناشر چاپی:

دفتر نشر برگزیده

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۲۴	۱۸۰ پرسش و پاسخ (برگرفته از تفسیر نمونه)
۲۴	مشخصات کتاب
۲۴	سخنی از حضرت آیه الله العظمی مکارم شیرازی پیرامون کتاب
۲۴	پیشگفتار
۲۵	۱ - چرا به دنبال خداشناسی برویم ؟
۲۵	چرا به دنبال خداشناسی برویم ؟
۲۵	۱ - انگیزه عقلی
۲۶	انگیزه عقلی
۲۷	پی نوشتها
۲۷	۲ - انگیزه عاطفی
۲۷	اشاره
۲۷	پی نوشتها
۲۸	۳ - انگیزه فطری
۲۸	اشاره
۲۸	پی نوشتها
۲۸	۲ - آیا مذهب زائیده جهل یا ترس ، یا عواملی از این قبیل است ؟
۲۸	آیا مذهب زائیده جهل یا ترس ، یا عواملی از این قبیل است ؟
۲۸	۱ - فرضیه جهل
۲۹	فرضیه جهل
۲۹	پی نوشتها
۲۹	۲ - فرضیه ترس
۲۹	فرضیه ترس

- ۳۰ پی نوشتها
- ۳۰ ۳ - فرضیه عوامل اقتصادی
- ۳۱ ۴ - فرضیه نیازهای اخلاقی
- ۳۱ فرضیه نیازهای اخلاقی
- ۳۱ پی نوشتها
- ۳۲ ۳ - چرا ذات پروردگار را نمی توان درک کرد ؟
- ۳۲ چرا ذات پروردگار را نمی توان درک کرد ؟
- ۳۳ پی نوشتها
- ۳۳ ۴ - آیا آفریدگار هم آفریدگاری دارد ؟
- ۳۳ آیا آفریدگار هم آفریدگاری دارد ؟
- ۳۴ پی نوشتها
- ۳۴ ۵ - چگونه به خدای نادیده ایمان بیاوریم ؟
- ۳۴ چگونه به خدای نادیده ایمان بیاوریم ؟
- ۳۴ ۱ - عمده علل
- ۳۵ ۲ - نشانه های او
- ۳۶ ۳ - آنچه می بینیم و آنچه نمی بینیم
- ۳۶ آنچه می بینیم و آنچه نمی بینیم
- ۳۷ پی نوشتها
- ۳۸ ۶ - توحید ذات ، صفات ، افعال و عبادت چیست ؟
- ۳۸ ۱ - توحید ذات
- ۳۸ ۲ - توحید صفات
- ۳۸ ۳ - توحید افعالی
- ۳۸ ۴ - توحید در عبادت
- ۳۹ ۷ - چگونه دین فطری است ؟

- ۳۹ چگونه دین فطری است ؟
- ۳۹ شواهد زنده فطری بودن ایمان به حق -
- ۴۱ بی نوشتها -
- ۴۲ ۸ - زنده بودن خدا چه مفهومی دارد ؟
- ۴۲ ۹ - تعدّد خدایان حکیم چه فسادى به دنبال دارد ؟
- ۴۲ تعدّد خدایان حکیم چه فسادى به دنبال دارد ؟
- ۴۳ بی نوشتها -
- ۴۳ ۱۰ - منظور از «لقاء الله» چیست ؟
- ۴۳ منظور از «لقاء الله» چیست ؟
- ۴۴ بی نوشتها -
- ۴۴ ۱۱ - منظور از «وجه الله» چیست ؟
- ۴۴ ۱۲ - منظور از «ثارالله» چیست ؟
- ۴۵ ۱۳ - منظور از «سمیع» و «بصیر» بودن پروردگار چیست ؟
- ۴۵ بی نوشتها -
- ۴۶ بی نوشتها -
- ۴۶ ۱۴ - منظور از صفات جمال و جلال چیست ؟
- ۴۶ ۱۵ - مفهوم محبت در مورد خداوند یعنی چه ؟
- ۴۶ ۱۶ - حقیقت اراده خداوند چیست ؟
- ۴۷ ۱۷ - منظور از سخن گفتن خدا چیست ؟
- ۴۷ ۱۸ - اسم اعظم چیست ؟
- ۴۸ ۱۹ - منظور از خشم و غضب الهی چیست ؟
- ۴۸ ۲۰ - مفهوم مکر در مورد خداوند یعنی چه ؟
- ۴۸ ۲۱ - آیا مشاهده خدا امکان پذیر است ؟
- ۴۸ آیا مشاهده خدا امکان پذیر است ؟

- پی نوشتها ۵۰
- ۲۲ - چرا موسی (ع) تقاضای رؤیت کرد؟ ۵۰
- ۲۳ - عرش خدا چیست؟ ۵۰
- عرش خدا چیست؟ ۵۰
- پی نوشتها ۵۲
- ۲۴ - پیمان عالم دژ چیست؟ ۵۲
- ۲۵ - هدایت و ضلالت از سوی خدا به چه معنا است؟ ۵۲
- هدایت و ضلالت ۵۲
- پی نوشتها ۵۴
- ۲۶ - تسبیح عمومی موجودات جهان به چه معناست؟ ۵۵
- تسبیح عمومی موجودات جهان به چه معناست؟ ۵۵
- ۲۷ - آیا خدا در چیزی حلول می کند؟ ۵۶
- آیا خدا در چیزی حلول می کند؟ ۵۶
- صوفیه و مسأله حلول و اتحاد ۵۶
- پی نوشتها ۵۷
- ۲۸ - علم خداوند به حوادث آینده چگونه تصور می شود؟ ۵۷
- ۲۹ - (بدا) چیست؟ ۵۹
- (بدا) چیست؟ ۵۹
- پی نوشتها ۶۰
- ۳۰ - آیا توسل به اولیاء با توحید سازگار است؟ ۶۱
- آیا توسل به اولیاء با توحید سازگار است؟ ۶۱
- روایات اسلامی و توسل ۶۱
- پی نوشتها ۶۳
- ۳۱ - چرا توبه مرتد فطری پذیرفته نمی شود؟ ۶۳

- ۳۲ - چرا هنگام دعا دست به سوی آسمان برمی داریم ؟ ۶۴
- ۳۳ - آیا تفاوت‌های طبیعی در انسانها با عدالت سازگار است ؟ ۶۴
- ۳۴ - آیا ایجاد تفاوت از نظر روزی در میان مردم با عدالت سازگار است ؟ ۶۵
- ۳۵ - فلسفه مصیبتها و گرفتاریهایی که به انسان می رسد چیست ؟ ۶۶
- فلسفه مصیبتها ۶۶
- توضیح ۶۷
- نکته ۱ ۶۷
- نکته ۲ ۶۷
- نکته ۳ ۶۸
- رفع یک اشتباه ۶۸
- ۳۶ - چرا خدا شیطان را آفرید ؟ ۶۹
- ۳۷ - آیا خلود در آتش با عدل الهی سازگار است ؟ ۷۰
- ۳۸ - خاتمیت چگونه با سیر تکاملی انسان سازگار است ؟ ۷۱
- ۳۹ - قوانین ثابت چگونه با نیازهای متغیر سازگار است ؟ ۷۲
- ۴۰ - پیامبر اسلام (ص) قبل از نبوت چه آئینی داشت ؟ ۷۲
- ۴۱ - آیادرتورات وانجیل بشارت به ظهورپیامبراسلام(ص)آمده است ؟ ۷۳
- آیادرتورات وانجیل بشارت به ظهورپیامبراسلام(ص)آمده است ؟ ۷۳
- پی نوشتها ۷۵
- ۴۲ - پیامبران اولوالعزم چه کسانی بودند ؟ ۷۵
- پیامبران اولوالعزم چه کسانی بودند ؟ ۷۵
- پی نوشتها ۷۶
- ۴۳ - تعداد پیامبران چند تاست ؟ ۷۶
- تعداد پیامبران چند تاست ؟ ۷۶
- پی نوشتها ۷۷

- ۴۴ - فرق نبوت ، امامت و رسالت چیست ؟ ۷۷
- ۴۵ - نبوت و امامت در خردسالی چگونه ممکن است ؟ ۷۸
- نبوت و امامت در خردسالی چگونه ممکن است ؟ ۷۸
- پی نوشتها ۷۸
- ۴۶ - حقیقت اسرارآمیز وحی چیست ؟ ۷۸
- حقیقت اسرارآمیز وحی چیست ؟ ۷۹
- منطق منکران وحی ۷۹
- ایراد همیشگی و پاسخ همیشگی ۸۰
- ۴۷ - چگونه پیامبر (ص) اُمّی بود ؟ ۸۰
- چگونه پیامبر (ص) اُمّی بود ؟ ۸۰
- پی نوشتها ۸۱
- ۴۸ - آیا معراج جسمانی بود یا روحانی ؟ ۸۱
- ۴۹ - هدف از معراج چه بود ؟ ۸۲
- ۵۰ - آیا معراج با علوم روز سازگار است ؟ ۸۲
- آیا معراج با علوم روز سازگار است ؟ ۸۲
- پی نوشتها ۸۳
- ۵۱ - آیا عصمت انبیاء جنبه جبری دارد ؟ ۸۳
- ۵۲ - فرق معجزه و کارهای خارق عادت ساحران و مرتاضان چیست ؟ ۸۵
- ۵۳ - گناه آدم چه بود ؟ ۸۶
- ۵۴ - آیا تولّد عیسی (ع) تنها از مادر ، مخالف علم روز نیست ؟ ۸۷
- ۵۵ - اگر آئین موسی (ع) کامل بود آئین مسیح و اسلام چه ضرورتی داشته است ؟ ۸۷
- ۵۶ - آیا معجزه شقّ القمر از نظر علوم روز ممکن است ؟ ۸۸
- ۵۷ - فرق آگاهی انبیاء از غیب و آنچه کاهنان و مرتاضان پیشگوئی می کنند چیست ؟ ۸۹
- ۵۸ - چگونه بین آیات و روایاتی که بعضی علم غیب را از غیر خدا نفی و بعضی اثبات می کنند جمع کنیم ؟ ۸۹

- ۸۹ اشاره
- ۹۲ پی نوشتها
- ۹۲ ۵۹ - آیا امکان نسیان و فراموشی در انبیاء با عصمت آنان سازگار است ؟
- ۹۳ ۶۰ - روح القدس کیست ؟
- ۹۴ ۶۱ - چرا پیامبران از منطقه خاصی برخاستند ؟
- ۹۵ ۶۲ - آیا پیامبر خدا (ایوب) به بیماری نفرت انگیز مبتلا شد ؟
- ۹۵ ۶۳ - ازدواج فرزندان آدم چگونه بوده است ؟
- ۹۶ ۶۴ - فلسفه تعدد همسران پیامبر (ص) چیست ؟
- ۹۷ ۶۵ - آیا قرآن تحریف شده است ؟
- ۹۸ ۶۶ - چگونه قرآن معجزه است ؟
- ۹۸ چگونه قرآن معجزه است ؟
- ۱۰۰ پی نوشتها
- ۱۰۰ ۶۷ - آیا اعجاز قرآن منحصر به فصاحت و بلاغت آن است ؟
- ۱۰۱ ۶۸ - از کجا که مثل قرآن را نیآورده اند ؟
- ۱۰۲ ۶۹ - منظور از حروف مقطعه در قرآن چیست ؟
- ۱۰۲ منظور از حروف مقطعه در قرآن چیست ؟
- ۱۰۴ پی نوشتها
- ۱۰۴ ۷۰ - آیا قرآن مندرجات تورات و انجیل را تصدیق کرده است ؟
- ۱۰۴ ۷۱ - آیا جمع آوری قرآن در زمان پیامبر(ص) بود یا بعد از آن حضرت ؟
- ۱۰۴ جمع آوری قرآن
- ۱۰۶ پی نوشتها
- ۱۰۶ ۷۲ - محکم و متشابه یعنی چه ؟
- ۱۰۷ ۷۳ - چرا بخشی از آیات قرآن متشابه است ؟
- ۱۰۸ ۷۴ - آیا بسم الله جزء سوره است ؟

- ۱۰۸ آیا بسم الله جزء سوره است؟
- ۱۰۹ پی نوشتها
- ۱۰۹ ۷۵ - چرا دادن قرآن به کفار حرام است؟
- ۱۰۹ ۷۶ - امامت چیست؟ و آیا از اصول است یا فروع؟
- ۱۰۹ امامت چیست؟
- ۱۱۰ آیا امامت از اصول است یا از فروع؟
- ۱۱۰ پی نوشتها
- ۱۱۱ ۷۷ - بحث امامت از چه زمانی آغاز شد؟
- ۱۱۱ بحث امامت از چه زمانی آغاز شد؟
- ۱۱۲ پی نوشتها
- ۱۱۲ ۷۸ - اولوا الامر چه کسانی هستند؟
- ۱۱۲ اولوا الامر چه کسانی هستند؟
- ۱۱۴ پاسخ چند سؤال
- ۱۱۵ ۷۹ - اهل بیت چه کسانی هستند؟
- ۱۱۵ اهل بیت چه کسانی هستند؟
- ۱۱۸ پی نوشتها
- ۱۱۸ ۸۰ - حادثه غدیر چیست؟
- ۱۱۸ حادثه غدیر چیست؟
- ۱۱۹ جریان غدیر
- ۱۱۹ محتوای روایات غدیر
- ۱۲۲ بررسی و تحلیل تازه ای روی آیه تبلیغ
- ۱۲۲ توضیحات
- ۱۲۲ ۱ - تفسیر ولایت و مولی در حدیث غدیر
- ۱۲۳ ۲ - آیات دیگر قرآن در تایید داستان غدیر

- ۱۲۴ پی نوشتها
- ۱۲۴ پی نوشتها
- ۱۲۴ آیا بیعت نقشی در مشروعیت رهبری پیامبر یا امام دارد؟
- ۱۲۵ ۸۱ - ولایت تکوینی و تشریحی چیست؟
- ۱۲۶ ۸۲ - ماهیت بیعت چیست؟ و چه تفاوتی با انتخابات دارد؟
- ۱۲۷ ۸۳ - آیا بیعت نقشی در مشروعیت رهبری پیامبر یا امام دارد؟
- ۱۲۷ ۸۴ - آیا اسلام کودک ده ساله پذیرفته است؟
- ۱۲۷ آیا اسلام کودک ده ساله پذیرفته است؟
- ۱۲۸ پی نوشتها
- ۱۲۸ ۸۵ - چرا امام حسن (ع) از کوزه زهر آلود آب نوشید؟
- ۱۲۹ ۸۶ - فلسفه انتظار چیست؟
- ۱۲۹ فلسفه انتظار چیست؟
- ۱۳۰ مفهوم انتظار
- ۱۳۰ انتظار
- ۱۳۰ انتظار یعنی آماده باش کامل
- ۱۳۱ نخستین فلسفه - خود سازی فردی
- ۱۳۱ فلسفه دوم - خود یاریهای اجتماعی
- ۱۳۲ فلسفه سوم - منتظران راستین در فساد محیط حل نمی شوند
- ۱۳۳ ۸۷ - دلایل عقلی معاد کدام است؟
- ۱۳۳ دلایل عقلی معاد کدام است؟
- ۱۳۴ آیا اگر مرگ پایان همه چیز باشد این هدف بزرگ تأمین می گردد؟
- ۱۳۴ پی نوشتها
- ۱۳۴ ۸۸ - آیا معاد جسمانی است یا روحانی؟
- ۱۳۵ ۸۹ - شبهه آکل و ماکول چیست؟

- ۱۳۵ شبهه آکل و ماکول چیست ؟
- ۱۳۶ شبهه آکل و ماکول
- ۱۳۷ ۹۰ - روح چیست ؟ و اصالت آن چگونه قابل اثبات است ؟
- ۱۳۷ روح چیست ؟
- ۱۳۷ توضیح
- ۱۳۹ پی نوشتها
- ۱۳۹ اصالت و استقلال روح
- ۱۴۰ دلایل مادیها بر عدم استقلال روح
- ۱۴۱ نقطه های تاریک این استدلال
- ۱۴۲ دلایل استقلال روح
- ۱۴۲ مقدمه
- ۱۴۲ ۱ - خاصیت واقع نمائی (آگاهی از جهان برون)
- ۱۴۳ ۲ - وحدت شخصیت
- ۱۴۴ ۳ - عدم انطباق بزرگ و کوچک
- ۱۴۵ ۴ - پدیده های روحی با کیفیات مادی همانند نیستند
- ۱۴۵ ۹۱ - اجل مستمی (حتمی) و معلق (غیر حتمی) یعنی چه ؟
- ۱۴۵ اجل مستمی (حتمی) و معلق (غیر حتمی) یعنی چه ؟
- ۱۴۶ پی نوشتها
- ۱۴۷ ۹۲ - تجسم اعمال از نظر علم روز چگونه است ؟
- ۱۴۷ تجسم اعمال از نظر علم روز چگونه است ؟
- ۱۴۷ تجسم اعمال در منطق عقل
- ۱۴۸ ۹۳ - آیا رستاخیز برای حیوانات نیز وجود دارد ؟
- ۱۴۸ آیا رستاخیز برای حیوانات نیز وجود دارد ؟
- ۱۴۹ پی نوشتها

- ۹۴ - عالم برزخ چیست و زندگی برزخی چگونه است ؟ ۱۴۹
- عالم برزخ چیست ؟ ۱۵۰
- پی نوشتها ۱۵۱
- ۹۵ - آیا دنیا و آخرت باهم تضاد دارند ؟ ۱۵۱
- آیا دنیا و آخرت باهم تضاد دارند ؟ ۱۵۱
- پی نوشتها ۱۵۲
- ۹۶ - آیا مخترعان و مکتشفان پاداش الهی دارند ؟ ۱۵۳
- آیا مخترعان و مکتشفان پاداش الهی دارند ؟ ۱۵۳
- پی نوشتها ۱۵۴
- ۹۷ - نامه اعمال چیست و فلسفه آن کدام است ؟ ۱۵۵
- نامه اعمال چیست و فلسفه آن کدام است ؟ ۱۵۵
- پی نوشتها ۱۵۶
- ۹۸ - ترازوی سنجش اعمال در قیامت چگونه است ؟ ۱۵۶
- ترازوی سنجش اعمال در قیامت چگونه است ؟ ۱۵۶
- پی نوشتها ۱۵۶
- ۹۹ - حقیقت پل صراط چیست ؟ ۱۵۶
- حقیقت پل صراط چیست ؟ ۱۵۶
- پی نوشتها ۱۵۸
- ۱۰۰ - فلسفه شفاعت چیست ؟ ۱۵۸
- آیا شفاعت تشویق به گناه نمی باشد ؟ ۱۵۸
- پی نوشتها ۱۵۹
- ۱۰۱ - آیا توحید با شفاعت تضاد دارد ؟ ۱۵۹
- آیا توحید با شفاعت تضاد دارد ؟ ۱۶۰
- نقاط انحرافی این استدلال ۱۶۱

- ۱۰۲ - فلسفه وضو و غسل چیست؟ ۱۶۳
- فلسفه وضو و غسل چیست؟ ۱۶۳
- فلسفه غسل ۱۶۳
- ۱۰۳ - فلسفه تیمم چیست؟ ۱۶۴
- ۱۰۴ - طریقه شستن دستها و مسح سر و پا در وضو چگونه است؟ ۱۶۵
- ۱۰۵ - توجه به قبله در نماز چه لزومی دارد؟ ۱۶۵
- ۱۰۶ - اسرار تغییر قبله چه بود؟ ۱۶۶
- ۱۰۷ - فلسفه نماز چیست؟ ۱۶۶
- فلسفه نماز ۱۶۶
- تأثیر نماز در تربیت فرد و جامعه ۱۶۷
- تأثیر نماز در تربیت فرد و جامعه ۱۶۸
- پی نوشتها ۱۶۹
- ۱۰۸ - چرا باید نماز را در اوقات معینی بخوانیم؟ ۱۷۰
- ۱۰۹ - فلسفه روزه چیست؟ ۱۷۰
- فلسفه روزه ۱۷۰
- اثر بهداشتی و درمانی روزه ۱۷۱
- ۱۱۰ - آیا اختصاص نیمی از خمس به بنی هاشم تبعیض نیست؟ ۱۷۲
- آیا اختصاص نیمی از خمس به بنی هاشم تبعیض نیست؟ ۱۷۲
- پی نوشتها ۱۷۳
- ۱۱۱ - فلسفه زکات چیست؟ ۱۷۳
- فلسفه زکات ۱۷۳
- پی نوشتها ۱۷۴
- ۱۱۲ - فلسفه و اسرار حج چیست؟ ۱۷۴
- فلسفه و اسرار حج ۱۷۴

- ۱۷۴ فلسفه و اسرار حج چیست؟
- ۱۷۶ پی نوشتها
- ۱۷۶ «حج» یک عبادت مهم انسان ساز
- ۱۷۷ ۱۱۳ - هدف اسلام از جهاد چیست؟ و جهاد ابتدائی چرا؟
- ۱۷۷ ۱ - جهاد ابتدائی آزادی بخش
- ۱۷۸ ۲ - جهاد دفاعی
- ۱۷۸ ۳ - جهاد برای نابود ساختن شرک و بت پرستی
- ۱۷۹ ۱۱۴ - اسلام چگونه بردگی را تأیید می کند؟
- ۱۷۹ اسلام چگونه بردگی را تأیید می کند؟
- ۱۷۹ طرح اسلام برای آزادی بردگان
- ۱۷۹ ماده اول - بستن سرچشمه های بردگی
- ۱۸۰ ماده دوم - گشودن دریچه آزادی
- ۱۸۰ پی نوشتها
- ۱۸۱ ۱۱۵ - جزیه چیست و فلسفه آن چه می باشد؟
- ۱۸۲ ۱۱۶ - فلسفه تحریم جنگ در ماههای حرام چیست؟
- ۱۸۲ ۱۱۷ - اسلام چه حقوقی برای زنان قائل است؟
- ۱۸۲ اسلام چه حقوقی برای زنان قائل است؟
- ۱۸۳ ارزش معنوی مرد و زن
- ۱۸۴ ۱۱۸ - فلسفه حجاب چیست؟
- ۱۸۴ فلسفه حجاب
- ۱۸۶ خرده گیریهای مخالفان حجاب
- ۱۸۷ ۱۱۹ - چرا ارث مرد دو برابر ارث زن می باشد؟
- ۱۸۸ ۱۲۰ - چرا دیه زن نصف دیه مرد می باشد؟
- ۱۸۸ ۱۲۱ - فلسفه مهریه برای زنان چیست؟

- ۱۲۲ - چگونه اسلام تنبیه بدنی زن را جایز می‌داند؟ ۱۸۹
- ۱۲۳ - چرا مردان می‌توانند بیش از یک همسر داشته باشند ولی زنان مجاز نیستند؟ ۱۹۰
- توضیح ۱۹۰
- ۱۲۴ - منظور از عدالت که در شرایط تعدد همسر ذکر شده چیست؟ ۱۹۲
- ۱۲۵ - فلسفه ازدواج موقت چیست؟ ۱۹۳
- فلسفه ازدواج موقت ۱۹۳
- با این وضع چه باید کرد؟ ۱۹۳
- ایرادهائی که بر ازدواج موقت می‌شود ۱۹۴
- «راسل» و ازدواج موقت ۱۹۵
- ۱۲۶ - آیا ازدواج موقت در عصر پیامبر (ص) بوده است؟ ۱۹۵
- آیا ازدواج موقت در عصر پیامبر (ص) بوده است؟ ۱۹۵
- پی‌نوشتها ۱۹۷
- ۱۲۷ - فلسفه محلل چیست؟ ۱۹۷
- ۱۲۸ - فلسفه نگهداشتن عده چیست؟ ۱۹۸
- ۱۲۹ - فلسفه تحریم قمار چیست؟ ۱۹۸
- مقدمه ۱۹۸
- قمار بزرگترین عامل هیجان ۱۹۹
- رابطه قمار با جنایات ۱۹۹
- ضررهای اقتصادی قمار ۱۹۹
- زیانهای اجتماعی قمار ۱۹۹
- ۱۳۰ - غنا چیست و فلسفه تحریم آن کدام است؟ ۲۰۰
- مقدمه ۲۰۰
- آیا هر صوت خوش و زیبایی غنا است؟ ۲۰۰
- اشاره ۲۰۰

- ۲۰۱ فلسفه تحریم غنا
- ۲۰۲ ۱۳۱ - فلسفه تحریم زنا چیست ؟
- ۲۰۳ ۱۳۲- فلسفه تحریم همجنس‌گرایی چیست ؟
- ۲۰۳ ۱۳۳ - فلسفه تحریم نوشابه‌های الکلی چیست ؟
- ۲۰۳ فلسفه تحریم نوشابه‌های الکلی
- ۲۰۴ اثر الکل در نسل
- ۲۰۴ اثر الکل در اخلاق
- ۲۰۴ زیانهای اجتماعی الکل
- ۲۰۴ زیانهای اقتصادی مشروبات الکلی
- ۲۰۵ پی نوشتها
- ۲۰۵ ۱۳۴ - فلسفه تحریم گوشت خوک چیست ؟
- ۲۰۶ ۱۳۵ - فلسفه تحریم آمیزش جنسی در ایام عادت چیست ؟
- ۲۰۷ ۱۳۶ - فلسفه تحریم ازدواج با محارم چیست ؟
- ۲۰۹ ۱۳۷ - هدف از آفرینش انسان چیست ؟
- ۲۱۰ ۱۳۸- چرا خدا از آغاز انسان را کامل نیافرید ؟
- ۲۱۰ ۱۳۹ - هدف از تکامل انسان چیست ؟
- ۲۱۰ ۱۴۰ - چرا خدا مردم را آزمایش می‌کند ؟
- ۲۱۱ ۱۴۱ - آیا سعادت و شقاوت انسانها ذاتی است ؟
- ۲۱۲ ۱۴۲ - فرق اسلام و ایمان چیست ؟
- ۲۱۲ فرق اسلام و ایمان چیست ؟
- ۲۱۳ پی نوشتها
- ۲۱۳ ۱۴۳ - مقصود از شیطان در قرآن چیست ؟
- ۲۱۳ مقصود از شیطان در قرآن
- ۲۱۴ پی نوشتها

- ۱۴۴ - حقیقت جن چیست؟ ۲۱۴
- حقیقت جن ۲۱۴
- پی نوشتها ۲۱۶
- ۱۴۵ - حقیقت فرشته چیست؟ ۲۱۶
- حقیقت فرشته ۲۱۶
- پی نوشتها ۲۱۷
- ۱۴۶ - رجعت چیست؟ و آیا امکان دارد؟ ۲۱۷
- رجعت چیست؟ ۲۱۷
- پی نوشتها ۲۱۹
- ۱۴۷ - فلسفه رجعت چیست؟ ۲۱۹
- ۱۴۸ - حقیقت توکل و فلسفه آن چیست؟ ۲۱۹
- معنای توکل ۲۱۹
- فلسفه توکل ۲۲۰
- پی نوشتها ۲۲۱
- ۱۴۹ - فلسفه دعا و نیایش چیست؟ ۲۲۱
- فلسفه دعا و نیایش ۲۲۱
- پی نوشتها ۲۲۲
- ۱۵۰ - چرا گاهی دعاها ما مستجاب نمی شود؟ ۲۲۲
- چرا گاهی دعاها ما مستجاب نمی شود ۲۲۲
- پی نوشتها ۲۲۳
- ۱۵۱ - نظر اسلام درباره جبر و اختیار چیست؟ ۲۲۳
- نظر اسلام درباره جبر و اختیار ۲۲۴
- پی نوشتها ۲۲۶
- ۱۵۲ - آیا میان فرضیه تکامل و خدانشناسی تضادی وجود دارد؟ ۲۲۶

- ۲۲۶ آیا میان فرضیه تکامل و خدانشناسی تضادی وجود دارد؟
- ۲۲۷ دلایل طرفداران تکامل
- ۲۲۷ پاسخهای طرفداران ثبوت انواع
- ۲۲۸ فرضیه تکامل و مسأله خدانشناسی
- ۲۲۸ ۱۵۳ - آیا فرضیه تکامل انواع بانظریه قرآن پیرامون آفرینش آدم تضادی دارد؟
- ۲۲۹ ۱۵۴ - حقیقت رؤیا چیست؟
- ۲۳۱ ۱۵۵ - منظور از سنتهای الهی چیست؟
- ۲۳۱ ۱۵۶ - آیا چشم زدن واقعیت دارد؟
- ۲۳۱ آیا چشم زدن واقعیت دارد؟
- ۲۳۲ پی نوشتها
- ۲۳۲ ۱۵۷ - آیا فال نیک و بد واقعیت دارد؟
- ۲۳۲ آیا فال نیک و بد واقعیت دارد؟
- ۲۳۳ پی نوشتها
- ۲۳۳ ۱۵۸ - آیا قصاص بر خلاف عقل و عواطف انسانی است؟
- ۲۳۴ ۱۵۹ - آیا مجازات قطع دست خشونت آمیز است؟
- ۲۳۴ مقدمه
- ۲۳۵ اندازه قطع دست سارق
- ۲۳۵ آیا این مجازات اسلامی خشونت آمیز است؟
- ۲۳۶ پی نوشتها
- ۲۳۶ ۱۶۰ - آیا همه صحابه افراد صالحی بوده اند؟
- ۲۳۶ آیا همه صحابه افراد صالحی بوده اند؟
- ۲۳۸ پی نوشتها
- ۲۳۸ ۱۶۱ - ذوالقرنین که بود؟
- ۲۳۸ ذوالقرنین که بود؟

- ۲۴۱ پی نوشتها
- ۱۶۲ - چرا بعضی از ستمگران و گنهکاران غرق نعمتند و مجازات نمی بینند؟ ۲۴۱
- ۱۶۳ - چرا ملل فاقد ایمان زندگی مرفه دارند؟ ۲۴۲
- ۱۶۴ - اگر روزی همه تقسیم شده پس چرا گروهی گرسنه اند؟ ۲۴۳
- ۱۶۵ - علل عقب ماندگی مسلمین چیست؟ ۲۴۴
- ۱۶۶ - داستان فدک چیست؟ ۲۴۴
- داستان فدک چیست؟ ۲۴۵
- ۲۴۵ پی نوشتها
- ۱۶۷ - آیا ابوطالب مسلمان بود؟ ۲۴۵
- آیا ابوطالب مسلمان بود؟ ۲۴۵
- ۲۴۸ پی نوشتها
- ۱۶۸ - معیار در گناهان کبیره چیست؟ ۲۴۸
- معیار در گناهان کبیره چیست؟ ۲۴۸
- ۲۴۹ پی نوشتها
- ۱۶۹ - چرا باید نام خدا هنگام ذبح برده شود؟ ۲۴۹
- ۱۷۰ - نظر اسلام درباره رهبانیت چیست؟ ۲۴۹
- نظر اسلام درباره رهبانیت چیست؟ ۲۴۹
- سرچشمه تاریخی رهبانیت ۲۵۰
- مفاسد اخلاقی و اجتماعی ناشی از رهبانیت ۲۵۱
- ۱۷۱ - مکاشفه و شهود قلبی یعنی چه؟ ۲۵۱
- ۱۷۲ - تقسیم روزیها توسط پروردگار با تلاش برای زندگی چگونه قابل جمع است؟ ۲۵۲
- ۱۷۳ - آیا نسخ در احکام جایز است؟ ۲۵۳
- ۱۷۴ - آیا سعد و نحس ایام صحیح است؟ ۲۵۴
- آیا سعد و نحس ایام صحیح است؟ ۲۵۴

- پی نوشتها ۲۵۶
- ۱۷۵ - آیا داستان اصحاب کهف با علم روزسازگار است ؟ ۲۵۶
- خفتگان شهر افسوس ۲۵۶
- زمستانخواهی ۲۵۷
- نمونه دیگر: دفن مرتاضان ۲۵۷
- منجمد ساختن بدن انسان زنده ۲۵۸
- ۱۷۶ - منظور از آسمانهای هفتگانه چیست ؟ ۲۵۹
- منظور از آسمانهای هفتگانه چیست ؟ ۲۵۹
- پی نوشتها ۲۶۰
- ۱۷۷ - آیا خاموش شدن منظومه شمسی و ستارگان در آستانه قیامت با علم روز هماهنگ است ؟ ۲۶۰
- ۱۷۸ - سحر چیست و نظر اسلام درباره آن چه میباشد ؟ ۲۶۰
- سحر چیست ؟ ۲۶۰
- سحر از نظر اسلام ۲۶۱
- ۱۷۹ - هدف از (تقیه) چیست ؟ ۲۶۲
- تقیه یا یک سپر دفاعی ۲۶۲
- تقیه یا تغییر شکل مبارزه ۲۶۲
- ۱۸۰ - افسانه آیات شیطانی یا افسانه «غرانیق» چیست ؟ ۲۶۴
- افسانه آیات شیطانی ۲۶۴
- نقد روایات مربوط به افسانه غرانیق ۲۶۵
- نتیجه ۲۶۷
- پی نوشتها ۲۶۸

۱۸۰ پرسش و پاسخ (برگرفته از تفسیر نمونه)**مشخصات کتاب**

عنوان و نام پدیدآور: یکصد و هشتاد پرسش و پاسخ برگرفته از تفسیر نمونه تدوین جمعی از فضلاء حوزه علمیه قم مشخصات
نشر: قم دفتر نشر برگزیده ۱۳۷۸. مشخصات ظاهری: ص ۶۸۸ شابک: ۲۲۰۰۰ ریال وضعیت فهرست نویسی: فهرست‌نویسی قبلی
یادداشت: کتابنامه به صورت زیرنویس عنوان دیگر: تفسیر نمونه موضوع: تفاسیر شیعه -- قرن ۱۴ -- پرسشها و پاسخها موضوع:
مکارم شیرازی ناصر، ۱۳۰۵ - . تفسیر نمونه -- پرسشها و پاسخها رده بندی کنگره: BP۹۸/م۷ت۷۰۹۵۴ ۱۳۷۸ رده بندی دیویی:
۲۹۷/۱۷۹ شماره کتابشناسی ملی:

سخنی از حضرت آیه الله العظمی مکارم شیرازی پیرامون کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم سؤال همیشه کلید گنجینه علوم و دانشهای بشری بوده است. افراد و ملت‌هایی که کمتر سؤال می کنند سهم کمتری از این گنجینه بزرگ دارند. اساساً سؤال کردن و پاسخ شنیدن حق هر انسانی است و کسی را نمی توان از این حق منطقی محروم کرد. قرآن مجید به طور مکرر بر این مطلب تأکید نهاده که از اهل علم و دانش سؤال کنید آنچه را نمی دانید فَاسْئَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ گستردگی این دستور قرآنی نشان می دهد که اسلام هیچ حدّ و مرزی را برای سؤال کردن به رسمیت نمی شناسد و به مسلمانان و حتی غیر مسلمانان (چون روی سخن در آیه به غیر مسلمانان است هر چند مفهوم آن عام است) اجازه می دهد هر گونه سؤالی را در هر امری از مسائل مختلف عقیدتی، اجتماعی، اخلاقی، سیاسی و غیر آنها دارند با آگاهان مطرح کنند. بدیهی است طرح سؤالات انحرافی به منظور تخریب اعتقادات و افکار سازنده یا ایجاد تشویش و تزلزل در افکار عمومی، یا جدال و مرأ و لجاجت و تعصب از این قاعده مستثنی است، چرا که اینها در واقع سوال نیست، برنامه های مخرب غیر انسانی است در لباس سؤال. به هر حال از آنجا که قرآن مجید یک دائره المعارف بزرگ پیرامون معارف الهی و مسائل انسانی است در جای جای آن به تناسب آیات مختلف سؤال‌اتی مطرح است که بسیاری از آنها در کتب مفسران پیشین چون محل ابتلائی نبوده، بی جواب مانده است. هنگام نوشتن تفسیر نمونه (با کمک جمعی از فضلاء) ما سعی کردیم تمام این سؤالات را - به ویژه آنچه مربوط به مسائل روز است = مطرح کنیم و به طور دقیق به پاسخگویی از آن بپردازیم. از آنجا که اطلاع همگان مخصوصاً جوانان عزیز تحصیل کرده از پاسخ این سؤالات ضروری به نظر می رسید جناب حجه الاسلام آقای حسینی به اتفاق جمعی از فضلاء محترم حوزه علمیه که نامشان در مقدمه کتاب آمده است با تلاش فراوان سعی در جمع آوری این سؤال و جوابها از ۲۷ جلد تفسیر نمونه و ۱۰ جلد پیام قرآن و نظام بخشیدن به آنها نمودند و در نتیجه یکصد و هشتاد سؤال و پاسخ مهم را گردآوری کرده، والحق ذوق و سلیقه را در تنظیم و تبویب آن به خرج داده اند (شکرالله سعیهم) امیدوارم این مجموعه، دریچه های تازه ای به روی همگان مخصوصاً جوانان عزیز مسلمان در مسائل اسلامی و قرآنی بگشاید و ذخیره یوم المعاد همه ما باشد. قم حوزه علمیه ناصر مکارم شیرازی

پیشگفتار

با اینکه علماء بزرگ شیعه، در طول تاریخ، تفسیرهای متعددی بر قرآن مجید نگاشته اند و تعدادی از آنها همواره مورد استفاده علماء و حوزه های علمیه و قرآن دوستان بوده است، اما جای تفسیری که مزایای تفسیر نمونه را داشته باشد، آن هم به زبان فارسی

خالی بود به خصوص در این زمان که توجه به فهم قرآن برای همه طبقات روز افزون است. حضرت آیه الله العظمی مکارم شیرازی با همکاری چند نفر از فضلاء به این نیاز مهم پاسخ داده و با تألیف این تفسیر گرانقدر خدمتی شایان به قرآن مجید انجام دادند. برخی از ویژگی های این تفسیر که موجب جامعیت و جاذبیت فوق العاده آن شده به این شرح است: ۱- در عین حال که این تفسیر به زبان فارسی است اما جنبه علمی و تحقیقی آن به خوبی مراعات شده، به طوری که هم برای اهل علم و فضلاء سودمند است و هم می تواند برای عامه علاقه مندان به فهم قرآن راهگشا باشد. ۲- در تفسیر آیات به جای پرداختن به برخی مسائل غیر ضروری به مسائل زندگی ساز که نتیجه اش بتواند در زندگی اجتماعی جامعه و نیز زندگی افراد کاملاً مؤثر باشد توجه خاص شده است. ۳- به تناسب عناوینی که در آیات مطرح می شود بحث های فشرده و مستقلى در این تفسیر آمده که خواننده بتواند با مطالعه اجمالی آن از مراجعه به کتابهای دیگر بی نیاز باشد. ۴- با اینکه در متن کتاب از اصطلاحات پیچیده علمی اجتناب شده، در عین حال در موارد لزوم در پاورقی ها توضیحاتی افزوده شده تا علاوه بر دانشمندان و صاحب نظران برای عموم مراجعه کنندگان سودمند باشد. ۵- یکی از امتیازات مهم این تفسیر این است که پاسخگوی پرسشها و مسائل روز و حل ایرادها و سؤالات گوناگون در اصول و فروع و معارف اسلامی است. به دلیل این امتیازات از محضر استاد اجازه خواستیم تا پرسشها و پاسخهای تفسیر را به صورت جداگانه جمع آوری و در اختیار عموم بویژه نسل جوان قرار دهیم که خوشبختانه با موافقت معظم له روبرو شد و با همکاری دوستان عزیز حجج اسلام احمد جعری، سید علیرضا جعفری، سید مرتضی موسوی، سید اصغر حسینی و محمد حسین محمدی دوره تفسیر نمونه و تفسیر موضوعی پیام قرآن با دقت مطالعه و تمام موارد استخراج و کتابی که پیش روی دارید شامل ۱۸۰ پرسش و پاسخ تهیه و تنظیم گردید. یادآوری چند نکته ضروری است: ۱- گاهی پاسخ یک پرسش در چند جای تفسیر مطرح گردیده است که همه موارد جمع آوری و با ارتباط خاصی در یک جا ذکر شده است. ۲- در این مجموعه از ذکر سؤالات تفسیری که در ارتباط با نکاتی مربوط به تفسیر آیات می باشد خودداری شده است زیرا هدف ما جمع آوری سؤالاتی بود که در جامعه دینی ما مطرح می باشد نه نکات تفسیری که باید با مطالعه کامل تفسیر از آنها اطلاع پیدا کرد. ۳- ممکن است سؤال شود آیا این مجموعه با کتاب «پرسشها و پاسخهای مذهبی» تألیف حضرت استاد و حضرت آیه الله سبحانی تکراری نیست؟ در پاسخ باید توجه داشت که تنها در ۳۰ مورد سؤالات این دو کتاب با هم مشابه است. ۴- اگر چه کار جمع آوری این کتاب به ظاهر آسان به نظر می رسد، اما مراحل مختلف کار، اعم از مطالعه دوره تفسیر، استخراج پرسشها و پاسخها، تنظیم و تلفیق موارد مکرر آن، فرصت بسیاری را طلب کرده است. ۵- از مجموع ۱۸۰ پرسش و پاسخ ۱۴۳ مورد از تفسیر نمونه، ۳۵ مورد از تفسیر موضوعی پیام قرآن، یک مورد از پیام امام (شرح نهج البلاغه حضرت استاد) و یک مورد از کتاب آفریدگار جهان (مجموعه بحثهای حضرت استاد) می باشد امید است این خدمت ناچیز مورد قبول حضرت بقیه الله ارواحنا فداه قرار گیرد. قم - سید حسین حسینی جمعی از فضلاء حوزه علمیه قم

۱- چرا به دنبال خدانشناسی برویم؟

چرا به دنبال خدانشناسی برویم؟

هیچ حرکتی بدون انگیزه نیست، طبعاً حرکت در مسیر شناخت مبدء جهان هستی نیز نمی تواند بدون انگیزه باشد به همین دلیل فلاسفه و دانشمندان برای خداجوئی سه انگیزه اساسی ذکر کرده اند که قرآن مجید به همه آنها اشاره های روشنی دارد: ۱- انگیزه عقلی ۲- انگیزه فطری ۳- انگیزه عاطفی

۱- انگیزه عقلی

انگیزه عقلی

انسان عاشق کمال است، و این یک عشق جاودانی در همه انسانها محسوب می‌شود منتها هر کس کمال خود را در چیزی می‌بیند، و به دنبال آن می‌رود و گروهی نیز به جای آب به دنبال سراب و ارزش‌های موهوم و کمالات پنداری می‌روند و آن را واقعیت خیال می‌کنند. گاهی از این اصل به عنوان «غریزه جلب منفعت و دفع ضرر» یاد می‌شود که انسان به خاطر این غریزه خود را موظف می‌بیند که نسبت به هر موضوعی که با سرنوشت او (از نظر سود و زیان) رابطه‌ای دارد برخوردی جدی کند. ولی نام «غریزه» بر این عشق گذاشتن بسیار مشکل است چرا که غریزه معمولاً به اموری گفته می‌شود که بدون دخالت اندیشه در افعال انسانها یا جانداران دیگر مؤثر است و به همین دلیل در مورد حیوانات نیز به کار می‌رود. بنابراین بهتر است که از عنوان «تمایلات عالی» که بعضی دیگر در این گونه موارد به کار می‌برند استفاده کنیم. به هر حال این عشق به کمال و تمایل به منافع معنوی و مادی و دفع هرگونه ضرر و زیان انسان را وادار می‌کند که در موارد احتمال نیز به تحقیق پردازد، هر قدر این احتمال قوی‌تر، و آن سود و زیان عظیم‌تر باشد این تحقیق و جستجو را لازم‌تر می‌شمرد. محال است کسی احتمال دهد مطلبی در سرنوشت او تأثیر مهمی دارد و خود را موظف به تحقیق پیرامون آن نداند. مسأله ایمان به خدا و جستجوی از مذهب مسلماً در زمره این مسائل است، چرا که در محتوای مذهب سخن از مسائل سرنوشت به میان می‌آید، سخن از مسائلی که خیر و شر انسان با آن رابطه تنگاتنگ دارد. بعضی برای روشن ساختن این مطلب مثالی ذکر می‌کنند، می‌گویند فرض کنید کسی را بر سر یک دوراهی ببینیم که می‌گوید ماندن در اینجا قطعاً خطرناک است و انتخاب این راه (اشاره به یکی از آن دو) نیز مسلماً خطرناک و راه دیگر راه نجات است، و سپس قرائن و شواهدی برای هر یک مطرح می‌کند. بدون شک هر راه‌گذری خود را موظف به تحقیق می‌بیند و بی‌اعتنای به آن را مخالف حکم عقل. (۱) اصل عقلی معروف دفع ضرر محتمل شاخه‌ای از انگیزه عقلی است، قرآن خطاب به پیامبر (صلی الله علیه و آله) می‌فرماید: «به آنها بگو به من خبر دهید اگر این قرآن از سوی خداوند یگانه یکتا باشد (و حساب و جزا و بهشت و دوزخی در کار باشد) و شما به آن کافر شوید، چه کسی گمراه‌تر خواهد بود از آن کس که در مخالفت دور و گمراهی شدید قرار دارد؟! (قل ارأیتم ان کان من عندالله ثم کفرتم به من اضل ممن هو فی شقاق بعید). (۲) البته این گفتار در مورد کسانی است که هیچ دلیل منطقی در آنها کارگر نیست، در حقیقت آخرین سخنی است که به اشخاص لجوج و مغرور و متعصب گفته می‌شود، و آن اینکه: اگر شما حقانیت قرآن و توحید و وجود عالم پس از مرگ را صددرصد نپذیرید مسلماً دلیل بر نفی آن نیز ندارید، بنابراین این احتمال باقیست که دعوت قرآن و مسأله معاد واقعیت داشته باشد، آن‌گاه فکر کنید چه سرنوشت تاریک و وحشتناکی خواهید داشت با این گمراهی و مخالفت شدید و موضع‌گیری در برابر این مکتب الهی. این همان سخنی است که ائمه دین (علیهم السلام) در برابر افراد لجوج در آخرین مرحله مطرح می‌کردند چنانکه در حدیثی که در کتاب کافی آمده، می‌خوانیم: امام صادق (علیه السلام) با «ابن ابی العوجاء» مادی و ملحد عصر خود سخنان بسیاری داشت، آخرین مرحله که او را در مراسم حج ملاقات کرد بعضی از یاران امام عرض کردند مثل اینکه ابن ابی العوجاء مسلمان شده؟! امام فرمود: او از این کوردل‌تر است، هرگز مسلمان نخواهد شد، هنگامی که چشمش به امام صادق (علیه السلام) افتاد گفت ای آقا و بزرگ من! امام فرمود: ما جاء بک الی هذا الموضع؟: «تو اینجا برای چه آمده‌ای؟! عرض کرد: عادة الجسد، و سنه البلد، و لنظر ما الناس فیه من الجنون و الحلق و رمی الحجارة!»: «برای اینکه هم جسم ما عادت کرده، هم سنت محیط اقتضاء می‌کند، ضمناً نمونه‌هایی از کارهای جنون‌آمیز مردم، و سر تراشیدن‌ها، و سنگ انداختن‌ها را تماشا کنم!!» امام فرمود: انت بعد علی عتوک و ضلالک، یا عبدالکریم! «تو هنوز بر سرکشی و گمراهی خود باقی هستی، ای عبدالکریم» (۳)! او خواست شروع به سخن کند امام فرمود: لاجدال فی الحج: «در حج جای مجادله نیست» و عبای خود را از دست او کشید، و این جمله را فرمود: ان یکن الامر کما تقول - ولیس کما تقول - نجونا و نجوت، و ان یکن الامر کما تقول - وهو کما تقول - نجونا و هلکت! «اگر مطلب این باشد که تو می‌

گوئی (و خدا و قیامت در کار نباشد) که مسلماً چنین نیست، هم ما اهل نجاتیم و هم تو، ولی اگر مطلب این باشد که ما می گوئیم، و حق نیز همین است، ما اهل نجات خواهیم بود و تو هلاک می شوی. «ابن ابی العوجاء» رو به همراهانش کرد و گفت: وجدت فی قلبی حزازة فردونی، فروده فمات! «در درون قلبم دردی احساس کردم، مرا باز گردانید، او را باز گرداندند و به زودی از دنیا رفت» (۴)!(۵)

پی نوشتها

۱ - تفسیر پیام قرآن ۲/۲۴ . ۲ - فصلت ۳/۵۲ - «عبدالکریم» اسم اصلی «ابن ابی العوجاء» بود، و چون او منکر خدا بود امام (علیه السلام) مخصوصاً او را به این نام صدا می زد تا شرمنده شود. ۴ - کافی جلد ۱ ص ۶۱ (کتاب التوحید باب حدوث العالم). ۵ - تفسیر نمونه ۲۰/۳۲۵.

۲ - انگیزه عاطفی

اشاره

ضرب المثلی است معروف که انسان بنده احسان است (الْإِنْسَانُ عَبِيدُ الْإِحْسَانِ) همین مطلب با کمی تفاوت در حدیثی از امیرمؤمنان علی (علیه السلام) نقل شده است که فرمود: الْإِنْسَانُ عَبِيدُ الْإِحْسَانِ «انسان بنده احسان است» (۳) و در حدیث دیگری از همان حضرت می خوانیم بِالْإِحْسَانِ تُمْلِكُ الْقُلُوبَ به وسیله احسان قلبها به تسخیر انسان درمی آید» (۴) و باز در حدیثی از همان حضرت (علیه السلام) آمده است: وَأَفْضَلُ عَلَيَّ مَنْ شِئْتَ تَكُنْ أَمِيرَهُ: «به هر کس می خواهی نیکی کن تا امیر او باشی» (۵) و ریشه همه این مفاهیم در حدیث پیامبر (صلی الله علیه و آله) است که فرمود: إِنَّ اللَّهَ جَعَلَ قُلُوبَ عِبَادِهِ عَلَيَّ حُبٌّ مِّنْ أَحْسَنَ إِلَيْهَا، وَيُبْغِضُ مَنِ أَسَاءَ إِلَيْهَا: «خداوند دلها را در تسخیر محبت کسی قرار داده که به او نیکی کند، و بر بغض کسی قرار داده است که به او بدی کند» (۶) خلاصه این یک واقعیت است که هر کس به دیگری خدمتی کند یا نعمتی بخشد عواطف او را متوجه خود می سازد، و به صاحب خدمت و نعمت علاقمند می شود، میل دارد او را کاملاً بشناسد و از او تشکر کند، و هر قدر این نعمت مهم تر و فراگیرتر باشد تحریک عواطف به سوی «منعم» و «شناخت او» بیشتر است. و لذا علمای علم کلام (عقائد) از قدیم ترین ایام مسأله «شکرمنعم» را یکی از انگیزه های تحقیق پیرامون مذهب، و معرفه الله شمرده اند. ولی باید توجه داشت «شکر منعم» قبل از آنکه یک حکم عقلی باشد یک فرمان عاطفی است. این اشاره کوتاه را با شعری از «ابوالفتح بستی» شاعر معروف عرب پایان می دهیم. أَحْسِنُ إِلَى النَّاسِ تَسْتَعْبِدُ قُلُوبَهُمْ *** فَطَالَمَا اسْتَعْبَدَ الْإِنْسَانَ إِحْسَانٌ «به مردم نیکی کن تا قلوب آنها را بنده خود سازی - و همواره انسانها بنده احسانها بوده اند!» در حدیثی از امام باقر (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: «شبی رسول خدا (صلی الله علیه و آله) نزد عایشه بود او سؤال کرد چرا خود را (برای عبادت) این همه به زحمت می افکنی؟ در حالی که خداوند گناهان گذشته و آینده تو را بخشیده است. (۷) فرمود: أَلَا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا؟ «آیا من نباید بنده شکر گزار او باشم؟» (۸)

پی نوشتها

۳ و ۴ - غرر الحکم . ۵ - بحار الانوار جلد ۷۷ صفحه ۴۲۱ (چاپ آخوندی) ۶ - تحف العقول صفحه ۳۷ (بخش کلمات پیامبر «ص») ۷ - اشاره به آیه اول سوره فتح است که تفسیر آن مشروحاً در جلد ۲۲ صفحه ۱۸ تفسیر نمونه آمده است. ۸ - اصول کافی جلد ۲ باب الشکر حدیث ۶.

۳- انگیزه فطری

اشاره

هنگامی که سخن از فطرت می‌گوئیم منظور همان احساسات درونی و درکی است که هیچگونه نیازی به استدلال عقلی ندارد. هنگامی که یک منظره بسیار زیبای طبیعی، یا یک گل بسیار خوشرنگ و خوشبو را می‌بینیم جاذبه نیرومندی از درون خود نسبت به آن احساس می‌کنیم که نام آن را تمایل و عشق به زیبایی می‌نهیم، و هیچگونه نیازی به استدلال در اینجا نمی‌بینیم. آری حس زیبایی یکی از تمایلات عالی روح انسانی است. کشش به سوی مذهب مخصوصاً شناخت خدا نیز یکی از این احساسات ذاتی و درونی است، بلکه از نیرومندترین انگیزه‌ها در اعماق سرشت و جان همه انسان‌ها است. به همین دلیل هیچ قوم و ملتی را نه در امروز و نه در گذشته تاریخ مشاهده نمی‌کنیم که نوعی از عقائد مذهبی بر فکر و روح آنها حکم فرما نباشد، و این نشانه اصالت این احساس عمیق است. قرآن به هنگام ذکر داستان قیام انبیاء بزرگ در موارد زیادی روی این نکته تکیه کرده که رسالت اصلی انبیاء زدودن آثار شرک و بت پرستی بوده (نه اثبات وجود خدا، چرا که این موضوع در اعماق سرشت هر کس نهفته شده است). به تعبیر دیگر: آنها به دنبال این نبودند که «نهال خداپرستی» را در دلهای مردم غرس کنند، بلکه به دنبال این بودند که نهاد موجود را آبیاری کرده، و خارها و علف هرزه‌های مزاحم را که گاهی این نهال را به کلی پژمرده و خشک می‌کند از ریشه برکنند! جمله «أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ» یا «أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ» (جز خدا را نپرستید) که به صورت نفی بتها، و نه اثبات وجود خدا، مطرح شده، در گفتار بسیاری از انبیا در قرآن مجید آمده، از جمله در دعوت پیغمبر اسلام (صلی الله علیه وآله) (۱) در دعوت نوح (۲) در دعوت یوسف (۳) در دعوت هود (۴) مطرح شده است. از این گذشته، ما در درون جان خود احساسات اصیل فطری دیگری نیز داریم، از جمله جذبه فوق العاده‌ای است که نسبت به علم و دانش و آگاهی هرچه بیشتر در خود می‌بینیم. آیا ممکن است ما این نظام عجیب را در این جهان پهناور مشاهده کنیم و علاقه نداشته باشیم سرچشمه این نظام را بشناسیم؟ آیا ممکن است دانشمندی بیست سال برای شناخت زندگی مورچگان زحمت کشد، و دانشمند دیگری دهها سال برای شناخت بعضی از پرندگان یا درختان یا ماهیان دریاها تلاش کند، بی آنکه انگیزه‌ای جز عشق به علم در درون جان او باشد؟ آیا ممکن است آنها نخواهند سرچشمه اصلی این دریای بی‌کرانی که از ازل تا ابد را فرا گرفته بشناسند؟! آری اینها انگیزه‌هایی است که ما را به سوی «معرفه الله» دعوت می‌کند، عقل ما را به این راه می‌خواند، عواطف ما را به این سو جذب می‌کند، و فطرت ما را به این سمت می‌راند. (۵)

پی‌نوشتها

۱- هود ۲۲- هود ۲۶- یوسف ۴۰- احقاف ۲۱- ۵- تفسیر پیام قرآن ۲/۳۴.

۲- آیا مذهب زائیده جهل یا ترس، یا عواملی از این قبیل است؟

آیا مذهب زائیده جهل یا ترس، یا عواملی از این قبیل است؟

جمعی از جامعه‌شناسان و روانکاوان مادی غرب و شرق اصرار عجیبی دارند که سرچشمه پیدایش مذهب و عقیده خداشناسی را جهل یا ترس یا عوامل دیگری از این قبیل شمارند، این نظریه‌ها را عمدتاً می‌توان در چهار فرضیه خلاصه کرد:

۱- فرضیه جهل

فرضیه جهل

یکی از جامعه شناسان معروف می گوید: «اگرچه علم و هنر بسیاری از عوامل اسرار آمیز را روشن ساخته با این همه بسیاری از این عوامل همچنان از حیطه علم گریخته ، و در لفافه اسرار باقیمانده است ، لزوم پی بردن به این عوامل موجب پیدایش مذهب گردیده است»! (۱) یکی از فلاسفه مادی اضافه می کند وقتی انسان به حوادث ، از نظر تاریخی می نگرد ، علم و مذهب را به یک دلیل بسیار روشن دو خصم آشتی ناپذیر! تصور می کند ، زیرا کسی که به گردش جهان از نظر قانون علیت معتقد است برای یک آن هم نمی تواند در مغز خود چنین تصویری را راه دهد که ممکن است موجودی در بستر حوادث سد و مانعی ایجاد کند . (۲) به تعبیر ساده آنها می خواهند چنین ادعا کنند که ناآگاهی انسان از علل طبیعی سبب شده است که تصور کند نیروئی ما فوق طبیعی وجود دارد که این عالم را ایجاد کرده و اداره می کند ، ولذا هر قدر عوامل و علل طبیعی روشن تر گردد اعتقاد به خداپرستی و مذهب سست تر می شود! اشتباه عمده طرفداران «فرضیه جهل» از اینجا ناشی می شود که: اولاً: آنها تصور کرده اند که ایمان به وجود خدا مفهومی انکار قانون علیت است ، و ما بر سر دوراهی قرار داریم: یا باید علل طبیعی را بپذیریم ، یا وجود خدا را؟! در حالی که از نظر فلاسفه الهی ایمان به قانون علیت و کشف علل طبیعی یکی از بهترین طرق شناخت خدا است . ما هرگز خدا را در لابلای بی نظمی ها و حوادث مبهم و تاریک جستجو نمی کنیم ، بلکه در میان روشنائیها و نظامات شناخته شده جهان هستی می یابیم . چرا که وجود این نظامات نشانه روشنی بر وجود یک مبدء علم و قدرت در جهان هستی است . ثانیاً: چرا آنها از این نکته غفلت می کنند که انسان از قدیم ترین ایام تا به امروز همواره نظم خاصی را بر جهان حکمفرما می دیده ، نظمی که توجیه آن با علل فاقد شعور امکان پذیر نیست ، و پیوسته همین را نشانه وجود خدا می شمرده ، منتها در گذشته این نظام کمتر شناخته شده بود ، و هر قدر علم و دانش بشر پیشرفت کرد دقائق و ظرائف تازه ای از آن کشف شد ، و علم و قدرت مبدء عالم هستی آشکارتر و روشن تر گشت . به همین دلیل ما معتقدیم «ایمان به وجود خدا» و «مذهب» همدوش با پیشرفت های «علوم» جلو می رود ، و هر کشف تازه ای از اسرار و نظامات این جهان گام تازه ای است برای بهتر شناختن خداوند ، و آن گونه که امروز ما می توانیم خدا را بشناسیم هرگز گذشتگان نمی توانستند بشناسند چرا که پیشرفت علوم اینسان نبود .

پی نوشتها

۱ - جامعه شناسی ساموئیل کینیک صفحه ۲۰۷ . ۲ - دنیائی که من می بینم صفحه ۵۸ - و چه مضحک است سخن «اگوست کنت» که می گوید علم ، پدر کائنات را از شغل خود منفصل و او را به محل انزوا سوق داد! (یعنی با کشف علل طبیعی جائی برای ایمان به خدا باقی نمی ماند) (علل گرایش به مادیگری صفحه ۷۶) .

۲- فرضیه ترس

فرضیه ترس

«ویل دورانت» مورخ معروف غربی در تاریخ خود در بحثی تحت عنوان سرچشمه های دین از «لوکرتیوس» حکیم رومی چنین نقل می کند که «ترس ، نخستین مادر خدایان است! و از میان اقسام ترس خوف از مرگ ، مقام مهم تری دارد . . . به همین جهت انسان ابتدائی نمی توانسته باور کند که مرگ یک نمود طبیعی است ، لذا همیشه برای آن علت فوق طبیعی تصور می کرد» (۱) همین سخن را «راسل» به تعبیر دیگری تکرار کرده ، می گوید: «گمان می کنم که منشأ مذهب قبل از هر چیز ترس و وحشت باشد ترس از بلاهای طبیعی ، ترس از جنگ ها و مانند آن ، و ترس از اعمال نادرستی که انسان به هنگام غلبه شهوات انجام می دهد» (۲)

بطلان این فرضیه نیز از اینجا روشن می‌شود که طرفداران آن گویا همگی با یک تعهد ضمنی با یکدیگر توافق کرده‌اند که برای مذهب و عقیده خداپرستی ریشه فوق طبیعی وجود ندارد، و حتماً باید عاملی برای آن در طبیعت جستجو کرد عاملی که بازگشت به نوعی گمان و تخیل داشته باشد، لذا در این رابطه همیشه مسائل فرعی را دیده، و مسأله اصلی را فراموش کرده‌اند. درست است که ایمان به خدا به انسان قدرت روحی و آرامش می‌دهد، و درست است که او را در برابر مرگ و حوادث سخت شجاع می‌کند، تا آنجا که گاهی آماده هرگونه ایثار و جانبازی می‌شود، ولی چرا ما مطلبی را که دائماً در مقابل چشم بشر وجود داشته یعنی این نظامی که بر زمین و آسمان و گیاهان و جانداران وجود خود انسان حاکم است فراموش کنیم. به تعبیر دیگر انسان هر قدر از علم تشریح و فیزیولوژی و مانند آن بی اطلاع باشد وقتی به ساختمان چشم و گوش و قلب و دست و پای خود نگاه می‌کند آن را ساختمان عجیب و دقیقی می‌بیند که از طریق اتفاقات و عوامل بی شعور هرگز قابل تفسیر نیست. پیدایش یک شاخه گل، یک زنبور عسل، پیدایش خورشید و ماه و سیر منظم آنها و پدیده‌های دیگر. این مطلبی است که همیشه در برابر چشم انسان وجود داشته و دارد و عامل اصلی پیدایش ایمان به وجود خدا است، چرا این واقعیت روشن را نادیده می‌گیرند و به سراغ مسأله ترس و جهل می‌روند جز اینکه بگوئیم نسبت به چنین واقعیت روشنی «جهل» دارند و از پیشرفت عقائد مذهبی «ترس» دارند، چرا جاده اصلی و روشن را رها کرده در بیراهه گام می‌گذارند جز اینکه پیشداوری‌ها سد راه آنان گشته است.

پی‌نوشتها

۱- «تاریخ تمدن ویل دورانت» جلد ۱ صفحه ۸۹. ۲- «جهانی که من می‌شناسم» صفحه ۵۴.

۳- فرضیه عوامل اقتصادی

طرفداران این فرضیه کسانی هستند که نیروی محرک تاریخ را همان شکل دستگاه‌های تولیدی می‌دانند، و معتقدند تمام پدیده‌های اجتماعی اعم از فرهنگ و علم و فلسفه و سیاست و حتی مذهب مولود همین امر است! آنها برای پیوند دادن میان پیدایش مذهب و مسائل اقتصادی توجیحات عجیبی دارند، از جمله می‌گویند: طبقه استعمارگر در جوامع انسانی برای از میان بردن مقاومت توده‌های استعمار شده، و تخدیر آنها، مذهب را به وجود آورده است، و جمله معروف «لینن» را که در کتاب «سوسیالیسم و مذهب» آورده است خاطر نشان می‌کنند آنجا که می‌گوید: «مذهب در جامعه به منزله تریاک و افیون است!» و در این باره مطالب زیادی دارند که غالباً تکرار مکررات است. خوشبختانه طرفداران این فرضیه (سوسیالیست‌ها) خودشان با کلمات ضد و نقیضی که دارند پاسخ خود را داده‌اند، آنها وقتی به اسلام برخورد می‌کنند که چگونه عامل حرکت و جنبش در یک ملت عقب افتاده شد، و استعمارگرانی همچون سلاطین ساسانی و پادشاهان روم و فراعنه مصر و «تباعه» یمن را از تخت قدرت به زیر آورد مجبور می‌شوند اسلام را حداقل در این بخش از تاریخ استثنا کنند. و از آن بالاتر هنگامی که امروز حرکت‌های عمیق و جنبش‌های اسلامی را بر ضد استعمارگران - مخصوصاً در عصر حاضر - در برابر سلطه شرق و غرب و قیام مردم فلسطین را در برابر سلطه صهیونیسم مشاهده می‌کنند راهی ندارند جز اینکه در تحلیل‌های خود شک کنند، بگذریم از کسانی که گرفتار حصار در حصارند و نمی‌توانند حتی آفتاب روشن را ببینند. به هر حال با توجه به تاریخ امروز و گذشته مخصوصاً در مورد اسلام به خوبی روشن می‌شود که مذهب بر خلاف زعم آنها نه تنها ماده مخدر و افیون نیست بلکه سبب پیدایش نیرومندترین و پرجاذبه‌ترین حرکت‌های اجتماعی است، مسائل اقتصادی نیز بخشی از زندگی انسان را تشکیل می‌دهد و منحصر کردن انسان را در بعد اقتصادی بزرگترین خطا در شناخت انسان و انگیزه‌ها و تمایلات عالی او است.

۴- فرضیه نیازهای اخلاقی

فرضیه نیازهای اخلاقی

«اینشتاین» در بحثی تحت عنوان مذهب و علوم می گوید: با کمی دقت معلوم می گردد که هیجان‌ات و احساساتی که موجب پیدایش مذهب شده بسیار مختلف و متفاوت است . . . سپس بعد از ذکر فرضیه ترس اضافه می کند: ویژگی اجتماعی بودن بشر نیز یکی از عوامل پیدایش مذهب است یک فرد می بیند پدر و مادر، کسان و خویشان و رهبران و بزرگان می میرند، و یک یک اطراف او را خالی می کنند، پس آرزوی هدایت شدن، دوست داشتن، محبوب بودن، و اتکاء و امیدداشتن به کسی زمینه قبول عقیده به خدا را در او ایجاد می کند. (۱) به این ترتیب او می خواهد یک انگیزه اخلاقی و اجتماعی برای پیدایش مذهب فرض کند. باز در اینجا می بینیم پیشنهاد کنندگان این فرضیه «اثر» را با «انگیزه» اشتباه کرده اند، در حالی که می دانیم هر اثری الزاماً انگیزه نیست، ممکن است به هنگام حفر یک چاه عمیق به یک گنج دست یابیم، این یک «اثر» است، در حالی که مسلماً محرک و انگیزه اصلی ما برای حفر چاه چیزی دیگر یعنی به دست آوردن آب بوده است نه کشف یک گنج. بنابراین درست است که مذهب می تواند دردها و آلام روحی انسان را تسکین دهد، ایمان به خدا او را از احساس تنهایی به هنگام از دست رفتن عزیزان و دوستان و بزرگان رهائی بخشد، و خلأ ناشی از فقدان آنها را پر کند، ولی این یک اثر است نه یک انگیزه. انگیزه اصلی مذهب که بسیار منطقی به نظر می رسد در درجه اول همان است که قبلاً به آن اشاره شد، انسان خود را با نظامی در جهان هستی روبه رو می بیند که هر قدر بیشتر درباره آن می اندیشد به عمق و پیچیدگی و عظمت آن آشناتر می شود، او هرگز نمی تواند حتی پیدایش یک «گل» را با آن همه ظرافت و ساختمان عجیب و یا پیدایش یک «چشم» را با آن سیستم بسیار ظریف و دقیق و پیچیده مولود طبیعت بی شعور و تصادف های کور و کر بداند، و اینجا است که به سراغ مبدأ این نظام می رود. البته امور دیگری نیز به این معنی کمک می کند که قبلاً به آن اشاره کردیم. و عجب اینکه همان «اینشتاین» که چنین فرضیه ای را پیشنهاد می کند در جای دیگر سخن خود را عوض کرده و اعتقاد خود را به پدید آوردن جهان هستی و ایمان راسخ خود را به آن مبدأ بزرگ به نحو دیگری ابراز داشته که بسیار جالب است، و نشان می دهد او منکر اعتقادی است که با خرافات آمیخته باشد نه منکر یک توحید خالص و خالی از هر گونه خرافه. او می گوید: «یک معنی واقعی از وجود خدا و رای این اوهام وجود دارد که عده کمی آن را دریافته اند سپس اعتقاد خود و دانشمندان بزرگ را به یک نوع اعتقاد مذهبی که آن را به نام «احساس مذهبی آفرینش» یا «وجود» نامیده، و در جای دیگر از آن به عنوان «تحیر شعف آوری از نظام عجیب و دقیق کائنات» یاد کرده اظهار می دارد. و جالب تر اینکه او می گوید: «این ایمان مذهبی چراغ راه کاوش های زندگی دانشمندان است». (۲) البته در اینجا سخن بسیار است و اگر بخواهیم به اصطلاح عنان قلم را رها کنیم از شکل یک بحث تفسیر موضوعی خارج خواهیم شد. لذا بار دیگر به اصل سخن بازگشته، و این بحث را پایان می دهیم، و خاطر نشان می کنیم که انگیزه پیدایش مذاهب را باید نخست در مطالعه جهان آفرینش (انگیزه عقلی و منطقی) و سپس جاذبه نیرومند درون ذاتی (انگیزه فطری) و بعد توجهی که به آن مبدأ بزرگ به خاطر برخورداری از نعمت های بی پایان او ناشی می گردد (انگیزه عاطفی) جستجو کرد. (۳) (۴)

پی نوشتها

۱- «دنیائی که من می بینم» صفحه ۵۳. ۲- «دنیائی که من می بینم» صفحه ۵۶ و ۶۱. ۳- برای اطلاعات بیشتر و گسترده تر در این زمینه به کتاب «انگیزه پیدایش مذاهب» مراجعه کنید. ۴- تفسیر پیام قرآن ۲/۴۴

۳- چرا ذات پروردگار را نمی توان درک کرد؟

چرا ذات پروردگار را نمی توان درک کرد؟

نکته اصلی در مسأله نامحدود بودن ذات پاک خداوند و محدود بودن عقل و علم و دانش ماست. او وجودی است از هر نظر بی نهایت، ذات او مانند علم و قدرت و همه صفاتش بی پایان و نامحدود است. و از سوی دیگر ما و تمام آنچه به ما مربوط است اعم از علم و قدرت و حیات ما و زمان و مکانی که در اختیار داریم همه محدود است. بنابراین ما با این همه محدودیت چگونه می توانیم به آن وجود نامحدود و صفاتش احاطه پیدا کنیم؟ چگونه علم محدود ما می تواند از آن وجود نامحدود خبر دهد. آری ما می توانیم در عالم اندیشه و فکر از دور شبحی ببینیم، و اشاره اجمالی به ذات و صفاتش کنیم، ولی رسیدن به کنه ذات و صفات یعنی آگاهی تفصیلی از او برای ما ممکن نیست - این از یک سو. از سوی دیگر یک وجود بی نهایت از هر جهت مثل و مانندی ندارد، و منحصر به فرد است چرا که اگر مثل و مانندی می داشت هر دو محدود بودند. حال چگونه ما می توانیم به وجودی پی بریم که هیچگونه مثل و مانندی برای او سراغ نداریم، و هرچه غیر او می بینیم ممکنات است، و صفاتش با صفات واجب الوجود کاملاً متفاوت. (۱) در پاسخ می گوئیم: ما این کلمه را از دو واژه «نا» که به معنی عدم است و «متناهی» که به معنی محدود است گرفته ایم، یعنی این دو را جداگانه می توانیم تصور کنیم (عدم و متناهی) سپس آنها را با یکدیگر ترکیب کرده و به آن وجودی که در تصور نمی گنجد اشاره نموده و به آن علم اجمالی پیدا می کنیم (دقت کنید). نمی گوئیم ما از اصل وجود او آگاه نیستیم، از علم و قدرت و اراده و حیات او بی خبریم، بلکه می گوئیم ما یک معرفت اجمالی از همه این امور داریم، و هرگز به عمق و باطن آن راه نمی یابیم، و مرکب عقل همه فرزندگان عالم بدون استثنا در این راه لنگ است یا به گفته شاعر: به عقل نازی حکیم تا کی؟ *** به فکرت این ره نمی شود طی! به کنه ذاتش خرد برد پی *** اگر رسد خس به قعر دریا! (۲) در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) چنین می خوانیم: «اذا انتهى الکلام الی الله فامسکوا!» (۳) «هنگامی که سخن به ذات خدا می رسد سکوت کنید» یعنی درباره ذات او سخن نگوئید که عقل ها در آنجا حیران است و به جایی نمی رسد، و اندیشه در ذات نامحدود برای عقول محدود غیر ممکن است، چرا که هرچه در اندیشه گنجد محدود است و خداوند محال است محدود گردد. (۴) به تعبیری روشن تر هنگامی که به جهان هستی و این همه شگفتی ها و موجودات بدیع، با آن ظرافت و در عین حال عظمت می نگریم و یا حتی نگاهی به وجود خود می کنیم، اجمالاً می فهمیم که خالق و آفریدگار و مبدئی دارد. این همان علم اجمالی است که آخرین مرحله قدرت شناخت انسان درباره خداست (منتهی هر چه به اسرار هستی آگاه تر شویم به عظمت او آشناتر و در مسیر معرفت اجمالی او قوی تر خواهیم شد) اما هنگامی که از خود می پرسیم او چیست؟ و چگونه است؟ و دست به سوی حقیقت ذات پاک او دراز می کنیم، چیزی جز حیرت و سرگردانی نصیبمان نمی شود و این است که می گوئیم راه به سوی او کاملاً باز است و در عین حال راه کاملاً بسته است. می توان این مسأله را با یک مثال روشن ساخت و آن این که همه ما به روشنی می دانیم که نیرویی به نام جاذبه وجود دارد. چرا که هر چیزی رها شود سقوط می کند و به سوی زمین جذب می شود و اگر این جاذبه نبود آرامش و قراری برای موجودات روی زمین وجود نداشت. آگاهی بر وجود جاذبه چیزی نیست که مخصوص دانشمندان باشد حتی اطفال و کودکان خردسال نیز آن را به خوبی درک می کنند، ولی حقیقت جاذبه چیست، آیا امواج نامرئی یا ذرات ناشناخته و یا نیرویی دیگر است؟ و عجیب این که نیروی جاذبه بر خلاف آنچه در تمام جهان ماده می شناسیم، ظاهراً برای انتقال از نقطه ای به نقطه دیگر نیاز به زمان ندارد، به خلاف نور که سریع ترین حرکت را در جهان ماده دارد، ولی در عین حال به هنگام انتقال در فضا گاهی برای رسیدن از یک نقطه به نقطه دیگر میلیون ها سال وقت لازم است. اما نیروی جاذبه گویی در یک لحظه از هر نقطه ای از جهان به نقطه دیگر منتقل می گردد و یا حداقل سرعتی دارد بالاتر از آنچه تاکنون شنیده ایم. این چه نیرویی است که این آثار

را دارد؟ حقیقت ذات آن چگونه است؟ هیچ کس پاسخ روشنی برای آن ندارد. جایی که درباره نیروی جاذبه که یکی از مخلوقات است علم و آگاهی ما نسبت به آن تنها جنبه اجمالی دارد و از علم تفصیلی به کلی دوریم، چگونه می توان درباره خالق جهان ماده و ماورای ماده که وجودی است بی نهایت در بی نهایت، انتظار داشته باشیم که از کنه ذاتش باخبر شویم؟! ولی با این حال او را همه جا حاضر و ناظر و همراه هر موجودی در جهان مشاهده می کنیم. با صد هزار جلوه برون آمدی که من *** با صد هزار دیده تماشا کنم تو را (۵)

پی نوشتها

۱- اگر تعجب نکنید ما حتی نمی توانیم مفهوم «نامتناهی» را تصور کنیم، اگر گفته شود پس چگونه کلمه «نامتناهی» را به کار می برید؟ و از آن خبر می دهید، و درباره احکام آن سخن می گوئید، مگر تصدیق بدون تصور ممکن است؟ ۲- پیام قران ۳۴/۳۳- تفسیر «علی بن ابراهیم» طبق نقل نور الثقلین جلد ۵ صفحه ۱۷۰. ۴- تفسیر نمونه ۲۲/۵۵۸-۵. پیام امام (شرح نهج البلاغه) ۱/۹۱

۴- آیا آفریدگار هم آفریدگاری دارد؟

آیا آفریدگار هم آفریدگاری دارد؟

در مباحث خداشناسی معمولاً این سؤال از طرف افراد تازه کار مطرح می شود که می گویند شما می گوئید هر چیزی خالق و آفریدگاری دارد پس بگوئید آفریدگار خدا کیست؟ و عجب اینکه گاهی این سؤالها در سخنان بعضی از فلاسفه غرب نیز مطرح شده که نشان می دهد تا چه حد در مباحث فلسفی پیاده هستند و ابتدائی فکر می کنند. «برتراند راسل» فیلسوف معروف انگلیسی در کتابش «چرا مسیحی نیستم»؟ چنین می گوید: «در جوانی به خداوند عقیده داشتم، و بهترین دلیل بر آن را برهان علت العلی می دانستم، و اینکه تمام آنچه را در جهان می بینیم دارای علتی است، و اگر زنجیر علتها را دنبال کنیم سرانجام به علت نخستین می رسیم که او را خدا می نامیم. ولی بعداً به کلی از این عقیده برگشتم زیرا فکر کردم اگر هر چیز باید علت و آفریننده ای داشته باشد پس خدا باید علت و آفریدگاری داشته باشد!» (۱) ولی فکر نمی کنیم کسی کمترین آشنائی با مسائل فلسفی مربوط به مباحث خداشناسی و ماوراء طبیعت داشته باشد و در پاسخ این سوال درماند. مطلب خیلی روشن است وقتی می گوئیم هر چیزی خالق و آفریدگاری دارد منظور «هر چیز حادث و ممکن الوجود» است پس این قاعده کلی فقط در اشیائی صادق است که قبلاً وجود نداشته و بعد حادث شده نه در مورد واجب الوجود که از ازل بوده و تا ابد خواهد بود، یک وجود ابدی و ازلی نیازی به آفریننده ندارد تا بگوئیم آفریننده او کیست؟ او قائم به ذات خویش است او هرگز معدوم نبوده که نیاز به علت وجودی داشته باشد. و به تعبیر دیگر وجود او از خود او است نه از بیرون ذات او، او «آفریده» نیست تا آفریننده داشته باشد این از یک سو، از سوی دیگر خوب بود آقای راسل و کسانی که با او هم صدا هستند این سؤال را از خودشان می کردند که اگر خدا خالق داشته باشد همین سخن درباره خالق فرضی او نیز تکرار می شود که آفریدگار آن خالق کیست اگر مطلب زنجیروار ادامه یابد و برای هر خالقی خالق دیگر تا بی نهایت فرض کنیم، سراز «تسلسل» در می آورد که باطل بودنش از واضحات است، و اگر به وجودی برسیم که هستیش از خود او است و نیاز به آفریدگاری ندارد (یعنی واجب الوجود است) خداوند عالم همو است! این مطلب را به بیان دیگری نیز می توان توضیح داد و آن اینکه ما اگر فرضاً خداپرست هم نباشیم و با ماتریالیست ها هم عقیده گردیم باز باید به این سؤال پاسخ دهیم که با قبول قانون علیت همه چیز در جهان طبیعت معلول دیگری است، در این حال همان سؤالی که از خداپرستان می شد از مادیین نیز خواهد شد که اگر همه چیز معلول «ماده» است پس علت وجود ماده چیست؟ آنها نیز ناچارند در جواب بگویند: ماده ازلی است

همیشه بوده و خواهد بود و نیاز به علت ندارد و به تعبیر دیگر واجب الوجود است. روی این حساب می‌بینیم همه فلاسفه جهان اعم از الهی و مادی به یک وجود ازلی ایمان دارند، وجودی که نیاز به خالق ندارد و همیشه بوده است، تفاوت در این است که مادیین علت نخستین را فاقد علم و دانش و عقل و شعور می‌دانند، و برای آن جسمیت، زمان و مکان قائلند، اما خداپرستان او را دارای علم و اراده و هدف می‌دانند و جسمیت و مکان و زمانی برای آن قائل نبوده، بلکه او را فوق مکان و زمان می‌دانند. بنابراین برخلاف پندار آقای راسل که تصور کرده اگر با خداپرستی وداع گوید و در صف ماتریالیستها قرار گیرد از چنگال این سؤال فرار خواهد کرد این سؤال هرگز دست از سر او بر نمی‌دارد، چه اینکه مادیها نیز معتقد به قانون علیت هستند و می‌گویند هر حادثه‌ای علت دارد. پس تنها راه حل مشکل این است که فرق میان موجود حادث و ازلی، و میان «ممکن الوجود» و «واجب الوجود» را به خوبی درک کنیم، تا بدانیم آنچه نیاز به خالق دارد موجودات حادث و ممکن است، یعنی هر آفریده، آفریدگار می‌خواهد، اما چیزی که آفریده نیست آفریدگار ندارد (۲)

پی‌نوشتها

۱- برتراند راسل - در کتاب چرا مسیحی نیستم؟ ۲- تفسیر پیام قرآن ۴/۱۹۵

۵- چگونه به خدای نادیده ایمان بیاوریم؟

چگونه به خدای نادیده ایمان بیاوریم؟

ساده‌ترین ایرادی که مادی‌ها بر خداپرستان دارند این است که: «انسان چگونه می‌تواند موجودی را که با حواس خود درک نکرده بپذیرد و به او ایمان آورد، شما می‌گوئید خدا نه جسم دارد، نه مکان دارد، نه زمان نه رنگ و نه...، آیا چنین موجودی را با چه وسیله می‌توان درک کرد؟ ما تنها به چیزی ایمان می‌آوریم که حواس ما عاجز از درک آن نباشد، اصلاً چنین چیزی وجود ندارد». این ایراد از جهاتی قابل بحث است:

۱- عمده علل

۱- عمده عللی که انگیزه مخالفت آقایان مادی‌ها با موضوع خداشناسی می‌باشد، کاملاً در این ایراد تجلی کرده است. از جمله غرور علمی آنها، و حکومت دادن علوم طبیعی بر همه چیز و همه حقایق، و همچنین سنجش همه چیز با مقیاس علوم مادی (مشاهده و تجربه)، و منحصر ساختن وسیله درک را به اسباب طبیعی و مادی، در اینجا دیده می‌شود. ما از این آقایان سؤال می‌کنیم آیا قلمرو و منطقه فعالیت و نفوذ علوم طبیعی حدی دارد یا نه؟! واضح است که جواب این سؤال مثبت است، زیرا قلمرو علوم طبیعی همان موجودات محدود مادی طبیعی است و بس. بنابراین چگونه می‌شود چیزی را که غیر محدود است، با ابزار طبیعی درک نمود. اساساً، خدا، و موجودات ماوراء طبیعت از قلمرو علوم طبیعی خارجند، و چیزی که از طبیعت خارج باشد هرگز نباید انتظار داشت که با اسباب طبیعی درک شود، ماوراء طبیعت نامش با خود اوست و با مقیاس علوم طبیعی قابل سنجش و محاسبه نیست، همچنانکه در شعب و رشته‌های مختلف علوم طبیعی، برای هر کدام ابزار و مقیاس هائی معین شده، که به درد دیگری نمی‌خورد، و سائل مطالعات فلکی، تشریح، و میکرب‌شناسی، هر یک باهم تفاوت زیاد دارند. هیچگاه یک عالم مادی اجازه نمی‌دهد، که به یک منجم و ستاره‌شناس گفته شود، فلان میکرب را با وسائل و محاسبات نجومی برای ما ثابت کن، و همچنین نباید از متخصص رشته میکرب‌شناسی انتظار کشف قمرهای مشتری را با وسایل میکرب‌شناسی داشت، زیرا هر کدام در

قلمرو علمی خود می‌توانند تصرف کنند و نمی‌توانند نسبت به خارج از دایره بحث خود، نفیاً و اثباتاً اظهار نظر کنند، بنابراین ما چگونه به علوم طبیعی حق می‌دهیم، که در خارج از طبیعت بحث کند، با آنکه منطقه نفوذ آن محدود به طبیعت و آثار و خواص آن است؟! نهایت حقی را که می‌توان برای یک عالم طبیعی قائل شد این است که او می‌تواند بگوید: من نسبت بماوراء طبیعت، سکوت اختیار می‌کنم چون از حدود مطالعه و ابزار کارم خارج است، نه اینکه انکار کند. چنانکه «اگوست کنت» که یکی از پایه گذاران اصول فلسفه حسی است در کتابی به نام «کلماتی در پیرامون فلسفه حسی» می‌گوید: «چون ما از آغاز و انجام موجودات بی‌خبریم نمی‌توانیم وجود موجود سابق یا لاحقی را انکار کنیم، همچنانکه نمی‌توانیم آنرا اثبات کنیم (دقت کنید) خلاصه اینکه فلسفه حسی به واسطه جهل مطلق در این قسمت از هرگونه اظهار نظری خودداری می‌کند، همینطور علوم فرعی، که اساس فلسفه حسی است، باید از قضاوت درباره آغاز و انجام موجودات خودداری کند، یعنی علم و حکمت خدا، وجود او را ما انکار نمی‌کنیم و بی‌طرفی خود را در میان نفی و اثبات حفظ می‌نمائیم». منظور ما هم همین است که عالم ماوراء طبیعت را نمی‌توان از دریچه علوم طبیعی مشاهده نمود، اصولاً آن خدائی را که ابزار و اسباب طبیعی بخواهد ثابت کند، از نظر خدا پرستان خدا نیست، زیرا آنچه را اسباب طبیعی ثابت نماید، در حدود ماده و خواص آن است، و چگونه می‌توان موجودی را که خود مادی و طبیعی است، خالق ماده و طبیعت دانست؟ اساس عقاید خداپرستان جهان بر آن است که خدا از ماده و عوارض ماده به کلی منزّه است، و با هیچ یک از ابزارهای مادی درک نمی‌شود. بنابراین نباید انتظار داشت، که خالق موجودات جهان را زیر میکروسکوپ، یا پشت تلسکوپ، در اعماق آسمانها دید، این انتظار نابجا و بی‌موردی است.

۲- نشانه‌های او

به طور کلی وسیله شناختن هر موجودی در عالم، آثار آن است. و تنها می‌توانیم هر موجودی را از اثرش بشناسیم، حتی موجوداتی را که با چشم یا حواس دیگر درک می‌کنیم. آنها را هم در حقیقت از راه آثار شناخته ایم (دقت کنید). چه اینکه هیچ موجودی در منطقه فکر ما وارد نمی‌شود، و محال است مغز ظرف موجودات شود. برای مثال: اگر شما جسمی را خواسته باشید با چشم تشخیص دهید و وجود آنرا درک کنید، ابتدائاً چشم را مقابل طرفی که احتمال می‌دهید در آنجا باشد قرار می‌دهید، شعاع نور بر آن می‌تابد، و از مردمک چشم، اشعه نورانی، بر نقطه خاصی که به نام «شبکیه» موسوم است منعکس می‌شود، اعصاب بینائی آنرا گرفته و به مغز می‌رسانند و انسان آن را درک می‌کند. و اگر از راه لمس باشد، باز اعصاب زیر جلد، به وسیله تماسی که با آن می‌گیرند اطلاعاتی به مغز داده و انسان آنرا درک می‌نماید. پس ادراک یک جسم از اثر آن (رنگ، صوت، تأثیر در لامسه) می‌باشد و هیچ‌گاه خود آن جسم در مغز جای گیر نمی‌شود و اگر رنگی نبود، و یا اعصاب از درک آن عاجز بود، اصلاً شناخته نمی‌شد. این جمله را هم باید اضافه کنیم: برای شناختن یک موجود یک اثر کافی است، مثلاً برای اینکه بدانیم در ده هزار سال پیش در فلان نقطه زمین جمعیتی بوده‌اند و اوضاع و احوال آنها چنین و چنان بوده است بسا می‌شود کشف یک کوزه سفالی و یا یک سلاح زنگ زده، از زیر طبقات زمین را کافی دانسته و مطالعات وسیعی روی همین اثر می‌کنند و از این یک اثر به اوضاع و طرز زندگی و فکر و... آن جمعیت پی می‌برند. با در نظر گرفتن اینکه هر موجود اعم از مادی و غیر مادی را باید از اثر آن شناخت، و با توجه به اینکه برای شناختن یک موجود، تنها یک اثر کافی است، آیا این همه موجودات مملو از اسرار و ریزه کاری‌های شگفت‌آور که سرتاسر جهان هستی را فراگرفته برای شناختن خدا کافی نیست؟! شما برای شناختن یک موجود به یک اثر اکتفا می‌کنید و از یک کوزه سفالی لااقل قسمتی از حالات جمعیت چند هزار سال پیش را به دست می‌آورید، در حالی که ما بی‌نهایت اثر، بی‌نهایت موجود، بی‌نهایت نظم برای شناختن خدا داریم، آیا این اندازه اثر کافی نیست؟! هر گوشه عالم را نظر کنید نشانه‌ای از قدرت و علم او است، باز هم می‌گوئید با چشم ندیدیم، با گوش نشنیدیم،

زیر چاقوی تشریح، یا پشت تلسکوپ، تماشا نکردیم، مگر برای هر چیز چشم لازم است؟!

۳- آنچه می بینیم و آنچه نمی بینیم

آنچه می بینیم و آنچه نمی بینیم

خوشبختانه علوم مادی وسایلی به دست داده اند که بهترین ابزار برای نفی عقیده مادیگری و الحاد است. شاید در سابق یک دانشمند می توانست بگوید: آنچه را حواس درک نکرده قبول ندارم، اما امروز بر اثر پیشرفت علم ثابت شده است که: موجوداتی که در عالم قابل احساس نیستند به مراتب از آنچه تاکنون درک شده بیشتر و فراوان ترند، در دل طبیعت آنقدر موجود هست که با هیچ یک از حواس درک نمی شوند و موجودات درک شده در مقابل آنها حکم صفر را دارند! برای نمونه چند مورد زیر را از نظر شما می گذرانیم: ۱- در فیزیک به ما می گویند: اصول رنگها هفت رنگ بیش نیست، که نخستین آنها رنگ سرخ و آخرین آنها بنفش است، ولی درموراء آنها هزارها رنگ قرار دارد که برای ما قابل درک نیست و حدس می زنند که بعضی از حیوانات ممکن است بعضی از آنها را ببینند. علت مطلب روشن است، زیرا رنگ بر اثر امواج نور پیدا می شود، یعنی نور آفتاب یا نورهای دیگر مرکب از رنگهای گوناگون است که روی هم تشکیل رنگ سفید را می دهند و چون به جسمی می تابند آن جسم قسمت های مختلفی از رنگ های آن را در خود هضم می کند و بعضی را هم برمی گرداند، آنرا که برمی گرداند همان است که ما می بینیم و لذا اجسام در تاریکی دارای هیچ رنگی نیستند، و از طرفی اختلافات و تغییر رنگها نتیجه شدت و ضعف ارتعاش امواج نور است، یعنی اگر شدت ارتعاش در هر ثانیه به ۴۵۸ هزار میلیارد برسد رنگ سرخ را تشکیل می دهد و در ۷۲۷ هزار میلیارد رنگ بنفش را و پائین تر و بالاتر این دو، رنگهای فراوانی وجود دارد که برای ما قابل درک نیستند. ۲- امواج صوت فقط در فاصله ۱۶ مرتبه در ثانیه تا ۲۰/۰۰ مرتبه در ثانیه برای ما قابل درک است و بیشتر یا کمتر از آن هرچه هست، برای ما قابل درک نیست. ۳- آنچه را ما از امواج ارتعاشات نور درک می کنیم در هر ثانیه از «۴۵۸» هزار میلیارد تا «۷۲۷» هزار میلیارد است و بیشتر و کمتر از آن هرچه در فضا از امواج و ارتعاشات موجود است برای ما قابل رؤیت نیست. ۴- همه می دانیم که جانداران ذره بینی (ویروسها و باکتریها) تعدادشان به مراتب از انسان بیشتر است، و با چشم غیر مسلح قابل درک نیستند، و چه بسا جانداران کوچکتری هم باشند که علم هنوز به وجود آنها پی نبرده است. ۵- یک اتم، با آن ساختمان مخصوص، و گردش الکترون ها برگرد پروتن ها، با آن نیروی عظیم برای هیچ حسی قابل دیدن و درک نیست، با آنکه همه اجسام و موجودات جهان طبیعت از اتم تشکیل یافته است، و این ذره غباری را که به زحمت به چشم در هوا می بینیم، از صدها هزار اتم تشکیل یافته است. دانشمندانی که قبلاً درباره اتم اظهار نظر می کردند گفتار آنها از حدود یک تئوری و فرضیه تجاوز نمی کرد، در عین حال هیچکس گفته آنها را انکار نمی کرد. (۱) بنابراین هرگز نمی توان محسوس نبودن چیزی را دلیل بر نبودن آن گرفت، و چه بسا باریک اندازند امور غیر محسوس که دنیا را پر کرده و حواس ما از درک آن عاجز است! چنانکه قبل از کشف اتم یا موجودات ذره بینی، کسی حق نداشت آنها را انکار کند، و چه بسا ممکن است موجودات فراوان دیگری از نظر ما پنهان باشند و تاکنون علم به کشف آنها موفق نگشته و بعداً از راز آنها پرده بردارد، و هیچگاه عقل و وجدان به ما اجازه نمی دهد در این شرایط (محدودیت علم و عجز آن از درک آنها) درباره آنها نفیاً و اثباتاً نظر دهیم. خلاصه اینکه: قلمرو حواس و ابزار طبیعی محدود است و نمی شود عالم را محدود به آن بدانیم. (۲) اشتباه نشود ما نمی خواهیم ادعا کنیم همانطور که الکترون ها و پروتون ها یا بعضی از رنگها و مانند آن با وسائل علمی امروز کشف شده است و با پیشرفت علوم مجهولات تازه ای کشف خواهد شد، روزی هم ممکن است عالم ماوراء طبیعت با ابراز و اسباب طبیعی کشف گردد! خیر، این مطلب امکان ندارد زیرا همانطور که گفتیم ماوراء طبیعت و ماده را از راههای مادی و طبیعی نمی توان درک کرد

و به طور کلی از محیط فعالیت اسباب مادی خارج است. منظور این است همانطور که قبل از کشف و درک این موجودات انکار آنها برای ما جایز نبود و حق نداشتیم به استناد اینکه ما آنها را درک نمی‌کنیم، اسباب‌های طبیعی آنها را به ما نشان نمی‌دهند، علم برای ما ثابت نمی‌کند و... عدم آنها را مسلم بدانیم، همچنین نسبت به ماوراء طبیعت هم نمی‌توان اظهار نظر منفی کرد، بنابراین باید این روش غلط را رها کرده و با دقت دلایل عقلی خداپرستان را مطالعه نموده و بعداً اظهار عقیده کنیم و به طور مسلم نتیجه آن مثبت خواهد بود. (۳)

پی‌نوشتها

۱- از جمله چیزهایی که محسوس نیست و در عین حال حقیقت آن بر هیچ دانشمندی مخفی نمانده، حرکات مختلفی است که کره مسکونی ما یعنی کره زمین دارد، از جمله همان «جزر و مدی» است که بر قشر زمین وارد می‌شود، و در اثر آن روزی دوبار طبقه روئین زمین در زیر پای ما به اندازه «۳۰» سانتیمتر بالا-می‌آید و هیچ نشانه و علامتی نیست تا ما را به وجود این حرکت (جزر و مد) راهنمایی کند. دیگر هوایی است که در اطراف ما قرار گرفته، که دارای سنگینی و وزن فوق العاده‌ای است، به طوری که بدن هر انسان به اندازه (۱۶) هزار کیلوگرم از آن را تحمل می‌کند. و پیوسته در تحت فشار عجیبی است البته چون این فشار در برابر فشار درونی بدن خنثی می‌شود برای ما ناراحت کننده نیست در صورتیکه هیچ کس تصور نمی‌کند هوا وزن و سنگینی داشته باشد، قبل از «گالیله» و «پاسکال» این موضوع بر همه مخفی بود و اکنون هم که علم به صحت آن شهادت می‌دهد باز هم حواس آنرا حس نمی‌کند. و نیز از چیزهایی که غیر محسوس است و بسیاری از دانشمندان طبیعی به وجود آن معترفند «اتر» است که به عقیده آقایان همه جا و همه چیز را فرا گرفته و عده‌ای او را اصل همه موجودات می‌دانند و تصریح می‌کنند موجودی است بی وزن، بی بو، بی رنگ و... که میان تمام کواکب و همه جا را پر کرده و در درون همه اشیاء نفوذ دارد و طبعاً برای ما قابل درک نیست. ۲- برای تأیید مطلب بد نیست چند جمله از گفتار «کامیل فلاماریون» را در کتاب (اسرار مرگ) از نظر شما بگذرانیم آنجا که می‌گوید: «مردم در وادی جهل و نادانی زندگی می‌کنند و نمی‌دانند که این ترکیب جسمانی انسان نمی‌تواند او را به حقایقی رهبری کند و این حواس پنجگانه در هر چیز او را فریب می‌دهد و یگانه چیزی که انسان را به حقایق می‌رساند عقل و فکر و دقت علمی است!». سپس شروع می‌کند اموری که حواس از درک آنها عاجز است یک یک بیان کرده و محدودیت هر حسی را ثابت می‌کند تا آنجا که می‌گوید: «پس نتیجه این شد که عقل و علم امروزه ما حکم قطعی می‌نماید به اینکه قسمتی از حرکات ذرات و هوا و اشیاء و قوای موجود است که ما نمی‌بینیم و نمی‌توانیم به هیچ یک از این حواس پنجگانه آنها را احساس کنیم. بنابراین ممکن است در اطراف ما اشیاء دیگری غیر از اینها موجود باشند و موجودات زنده و صاحب حیات و وجود داشته باشند که ما نتوانیم آنها را احساس کنیم. من نمی‌گویم هست بلکه می‌گویم، ممکن است باشد، زیرا نتیجه بیانات سابقه این شد که ما نمی‌توانیم هر چه را احساس نکرديم بگوئیم نیست، پس وقتی به دلیل علمی کاملاً بر ما ثابت شد که این حواس ظاهره قابلیت ندارد همه موجودات را بر ما مکشوف سازند، بلکه گاهی ما را فریب داده و خلاف واقع را به ما نشان می‌دهند، نباید تصور کنیم که تمام حقیقت موجودات منحصر است به آنچه ما احساس می‌نمائیم، بلکه باید خلاف آن را معتقد باشیم و بگوئیم ممکن است موجوداتی باشد که ما نمی‌توانیم آنها را احساس کنیم، چنانکه قبل از اکتشاف میکرب کسی خیال نمی‌کرد: میلیونها میکرب در اطراف هر جسمی موجود باشد و زندگی هر صاحب حیات و میدان جولان آنها قرار گیرد. نتیجه اینکه این حواس ظاهره قابلیت این را ندارند که واقع و حقیقت موجودات را به ما نشان دهند و یگانه چیزی که دقایق را کاملاً معرفی می‌نماید عقل و فکر ما است» (نقل از علی اطلال المذهب المادی تألیف فریدو جدی جلد ۴ . ۳- آفریدگار جهان مجموعه بحث‌های آیة الله العظمی

۶- توحید ذات ، صفات ، افعال و عبادت چیست ؟

۱- توحید ذات

بسیاری از مردم می گویند معنی توحید ذات این است که خدا یک است و دو نیست ، این تعبیر چنانکه در روایت امیرمؤمنان علی (علیه السلام) آمده تعبیر درستی نمی باشد ، زیرا مفهومش واحد عددی است (یعنی دومی برای خدا تصور می شود اما وجود خارجی ندارد) و مسلماً این سخن نادرست است ، صحیح این است که گفته شود معنی توحید ذات این است که خدا یکی است و دومی برای او تصور نمی شود ، یا به تعبیر دیگر: خدا «شبهه و نظیر و مانند» ندارد ، نه چیزی به او شبیه است ، و نه او به چیزی ، چرا که یک وجود بی نهایت کامل ، دارای چنین صفتی می باشد . و به همین دلیل ، در حدیثی می خوانیم که امام صادق (علیه السلام) از یکی از یارانش پرسید: ائ شیء الله اکبر: «مفهوم الله اکبر چیست؟! عرض کرد: الله اکبر من کل شیء: «خدا بزرگتر از هر چیزی است» . امام فرمود: فکان ثم شیء فیکون اکبر منه: «آیا چیزی (در مقایسه با او) وجود دارد که خدا از او بزرگتر باشد؟! عرض کرد: فما هو؟ : «پس تفسیر الله اکبر چیست؟» امام فرمود: الله اکبر من ان یوصف: «خدا بزرگتر از آن است که به وصف آید!» (۱) ۱- «معانی الاخبار» صدوق صفحه ۱۱ حدیث ۱ .

۲- توحید صفات

وقتی می گوئیم: یک شاخه توحید ، توحید صفات است ، مفهومش این است که خداوند همان گونه که ذاتش ازلی و ابدی است ، صفات او همچون علم و قدرت و مانند اینها ، ازلی و ابدی می باشد ، این از یک سو از سوی دیگر این صفات زائد بر ذات او نیست ، جنبه عارض و معروض ندارد ، بلکه عین ذات او است . و از سوی سوم صفات او از یکدیگر جدا نمی باشد ، یعنی علم و قدرت او یکی است و هر دو عین ذات او است! توضیح اینکه: ما هنگامی که به خودمان مراجعه می کنیم می بینیم در آغاز فاقد بسیاری از صفات بودیم ، هنگام تولد نه علم داشتیم و نه قدرت ، و تدریجاً این صفات در ما پرورش یافت ، به همین دلیل می گوئیم اینها اموری زائد بر ذات ما هستند ، لذا ممکن است روزی فرارسد که ما باشیم و آن زور بازو ، و علوم و دانشها که داریم از میان برود ، و نیز به روشنی می بینیم که علم و قدرت ما از هم جدا است ، قدرت جسمانی در بازوی ما ، و علم ، در روح ما نقش بسته است! ولی در خداوند هیچیک از این معانی تصور نمی شود ، تمام ذات او علم است ، و تمام ذاتش قدرت ، و همه چیز در آنجا یکی است ، و البته تصدیق می کنیم که تصور این معانی برای ما که فاقد چنین صفتی هستیم پیچیده و نامأنوس است و جز با نیروی منطق و استدلال دقیق و ظریف به آن راهی نیست . (۱) ۱- تفسیر پیام قرآن ۳/۲۷۴

۳- توحید افعالی

یعنی هر وجودی ، هر حرکتی ، هر فعلی در عالم است به ذات پاک خدا برمی گردد ، مسبب الاسباب او است و علت العلل ذات پاک او می باشد ، حتی افعالی که از ما سر می زند به یک معنی از او است ، او به ما قدرت و اختیار و آزادی اراده داده ، بنابراین در عین حال که ما فاعل افعال خود هستیم ، و در مقابل آن مسؤولیم ، از یک نظر فاعل خداوند است ، زیرا همه آنچه داریم به او بازمی گردد (لا مؤثر فی الوجود الا الله) .

۴- توحید در عبادت

یعنی تنها باید او را پرستش کرد و غیر او شایسته عبودیت نیست ، چرا که عبادت باید برای کسی باشد که کمال مطلق و مطلق

کمال است، کسی که از همگان بی نیاز است، و بخشنده تمام نعمت‌ها، و آفریننده همه موجودات، و این صفات جز در ذات پاک او جمع نمی‌شود. هدف اصلی از عبادت، راه یافتن به جوار قرب آن کمال مطلق، و هستی بی پایان، و انعکاس پرتوی از صفات کمال و جمال او در درون جان است که نتیجه اش فاصله گرفتن از هوی و هوسها، و روی آوردن به خود سازی و تهذیب نفس است. این هدف جز با عبادت «الله» که همان کمال مطلق است امکان پذیر نیست. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۲۷/۴۴۶

۷ - چگونه دین فطری است؟

چگونه دین فطری است؟

مفهوم فطرت این است که انسان حقایقی را بدون هیچگونه نیاز به استدلال (نه استدلال پیچیده و نه استدلال روشن) درمی‌یابد، و به وضوح به آن می‌رسد و آن را پذیرا می‌شود، مثلاً هنگامی که یک شاخه گل جالب و خوشبو را می‌بیند اعتراف به «زیبائی» آن می‌کند، و در این ادراک هیچ نیازی به استدلال نمی‌بیند. می‌گوید: پیدا است که زیبا است، نیازی به دلیل ندارد. درک فطری درباره خدانشناسی نیز از همین قبیل است، انسان هنگامی که به اعماق جاننش نگاه می‌کند، نور حق می‌بیند، ندائی با گوش دل می‌شنود، ندائی که او را به سوی مبدء علم و قدرت بی نظیر در جهان هستی دعوت می‌کند، مبدئی که کمال مطلق و مطلق کمال است، و در این درک وجدانی درست همانند زیبایی گل خود را نیازمند به دلیلی نمی‌بیند.

شواهد زنده فطری بودن ایمان به حق

ممکن است گفته شود: اینها همه ادعا است، و راهی برای اثبات چنین فطرتی در مورد خدانشناسی وجود ندارد، من می‌توانم ادعا کنم چنین احساسی را در دل یعنی در اعماق روح می‌یابم، ولی اگر کسی نخواست این سخن را بپذیرد چگونه می‌توانم او را قانع کنم؟ ولی ما شواهد فراوانی داریم که می‌تواند فطری بودن توحید را در شکل بسیار روشنی عرضه کند، به گونه ای که زبان منکران را ببندد، این شواهد را در پنج قسمت می‌توان خلاصه کرد: ۱ - واقعیت‌های تاریخی که از قدیم‌ترین مورخان جهان مورد بررسی قرار گرفته، نشان می‌دهد که دینی در میان هیچ قومی وجود نداشته است، بلکه هر کدام به نوعی نسبت به یک مبدء علم و قدرت در عالم هستی معتقد و مؤمن بوده‌اند و او را پرستش می‌کردند، و اگر قبول کنیم استثنای نادری در این زمینه وجود داشته، این امر به این اصل کلی که جوامع بشری در طول تاریخ همواره در مسیر پرستش حق بوده‌اند زیانی وارد نمی‌کند (هر اصل کلی استثنای نادری دارد). «ویل دورانت» مورخ معروف غربی در «تاریخ تمدن» خود بعد از ذکر مواردی از بی دینی به این حقیقت اعتراف کرده، می‌گوید: «با وجود این مطالبی که ذکر کردیم لادینی جزء حالات نادر است و این اعتقاد کهن که دین نمودی است که عموم افراد بشر را شامل می‌شود با حقیقت توافق دارد. این قضیه در نظر شخص فیلسوف یکی از قضایای اساسی تاریخ و روانشناسی به شمار می‌آید، او به نکته قانع نمی‌شود که همه ادیان از مطالب لغو و باطل آکنده است، بلکه به این مسأله توجه دارد که دین از قدیم الایام با تاریخ همراه بوده است» (۱) در تعبیر دیگری در همین زمینه می‌افزاید: «منبع این تقوائی که به هیچ وجه از دل انسان زدوده نمی‌شود در کجا قرار دارد؟» (۲) و نیز نامبرده در کتاب «درسهای تاریخ» با تعبیری که معلوم است از روی خشم و ناراحتی است، می‌گوید: «دین صد جان دارد، هر چه آن را بکشی دوباره زنده می‌شود!» (۳) اگر اعتقاد به خدا و مذهب جنبه عادت یا تقلید یا تلقین و تبلیغ دیگران داشت، ممکن نبود این چنین عمومی و همگانی و در طول تاریخ بشر استمرار داشته باشد، این بهترین دلیل فطری بودن آن است. ۲ - شواهد باستان‌شناسی - آثار و علائمی که از دوران‌های قبل از تاریخ (یعنی قبل از اختراع خط و نوشته شدن شرح حال انسانها) باقیمانده نیز نشان می‌دهد که اقوام قبل از تاریخ برای خود مذهبی داشته

اند، و به «خدا» و حتی «معاد» و زندگی بعد از مرگ معتقد بوده اند، به دلیل اینکه بسیاری از اشیائی که مورد علاقه آنها بوده است با آنها به خاک سپرده می شده، تا در زندگی بعد از مرگ مورد استفاده آنها قرار گیرد! مومیائی کردن جسد مردگان برای جلوگیری از پوسیدگی آنها و ساختن مقابری چون «اهرام مصر» که می تواند علی رغم گذشت زمان تا مدت زیادی دوام داشته باشد، همه شاهد ایمان گذشتگان به مسائل مبدأ و معاد است. درست است که این کارها نشان می دهد ایمان مذهبی آنها با خرافات زیادی آلوده بوده، ولی دلیل بر این است که اصل مسأله، یعنی وجود ایمان مذهبی در دورانهای قبل از تاریخ قابل انکار نیست. ۳- مطالعات روانی و اکتشافات روانکاوان درباره ابعاد روح انسان، و تمایلات اصیل او، نیز دلیل روشنی بر فطری بودن اعتقادات مذهبی است. چهار احساس معروف (یا چهار تمایل عالی) و اصیل که جمعی از روانکاوان و روانشناسان اخیر به عنوان ابعاد چهارگانه روح آدمی معرفی کرده اند (۱- حس دانائی ۲- حس زیبایی ۳- حس نیکی ۴- حس مذهبی) گواه زنده این معنی است. (۴) بعد چهارم روح انسانی که گاه از آن تعبیر به گرایش به کمال مطلق یا «بعد قدسی و یزدانی» می کنند همان است که انسان را به سوی مذهب دعوت می کند، و بی آنکه نیازی به دلیل خاصی داشته باشد به وجود آن مبدأ بزرگ مؤمن می شود. ممکن است این ایمان مذهبی با انواع خرافات آلوده شود و سر از بت پرستی و آفتاب و ماه پرستی درآورد، ولی بحث ما در ریشه اصلی آن است. ۴- ناکامی تبلیغات ضد مذهبی - می دانیم شدیدترین تبلیغات ضد مذهبی در طی چند قرن اخیر مخصوصاً در مغرب زمین صورت گرفته که در نوع خود از نظر وسعت و گستردگی و استفاده از وسائل مختلف، بی نظیر بوده است. نخست به هنگام نهضت علمی اروپا (رنسانس) که جوامع علمی و سیاسی توانستند خود را از زیر فشار حکومت کلیسا، رها سازند، چنان موجی بر ضد مذهب (البته عمدتاً مذهب مسیحیت، چرا که مذهب رائج آن محیط همان بود) در اروپا به وجود آمد که مسائل الحادی در همه جا مطرح می شد، مخصوصاً از نفوذ فلاسفه و علمای علوم طبیعی برای نفی همه مبانی مذهبی کمک گرفتند، به گونه ای که کلیسا به کلی از رونق افتاد، و علمای مذهبی اروپا سخت منزوی شدند، و اعتقاد به وجود خدا و معجزه و رستاخیز و کتب آسمانی در ردیف خرافات قرار گرفت، و فرضیه تقسیم دورانهای بشر به چهار دوران (دوران افسانه ها و اساطیر - دوران مذهب - دوران فلسفه - دوران علم) برای بسیاری مسلم گشت، و طبق این تقسیم بندی دوران مذهب مدتها پیش از دوران ما پایان گرفته بود! عجب اینکه در کتب جامعه شناسی امروز که تکامل یافته جامعه شناسی آن زمان است این مسأله به عنوان یک اصل مسلم فرض شده که مذهب یک عامل طبیعی دارد، حال این عامل، «جهل» است یا «ترس» یا «نیازهای اجتماعی» یا «مسائل اقتصادی» در آن اختلاف نظر وجود دارد!! درست است که مذهب حاکم، یعنی کلیسای قرون وسطی، می بایست به خاطر خود کامگیها و بی رحمی ها و بدرفتاری ها نسبت به توده مردم عموماً، و علمای علوم طبیعی خصوصاً، و نیز به خاطر فرو رفتن در تشریفات و تجملات و فراموش کردن قشرهای محروم، کفاره اعمال خود را بپردازد، ولی عیب کار این است که سخن تنها از پاپ و کلیسا نبود بلکه از کل مذاهب جهان بود. «کمونیستها» نیز با تمام قدرت برای محو مذهب به میدان آمدند و تمام وسائل تبلیغاتی و افکار فلاسفه خود را برای این کار استخدام کردند، و با تمام توان کوشیدند که مذهب را افیون جامعه معرفی کنند! ولی می بینیم که این امواج عظیم ضد مذهبی نتوانست ریشه های مذهب را از اعماق دلها برکند، و نشاط و جوشش مذهبی را پایان دهد، به طوری که ما امروز با چشم خود می بینیم که احساسات مذهبی از نو شکوفا شده و حتی در کشورهای کمونیستی گسترش چشمگیری پیدا کرده و اخباری که اخیراً در رسانه های گروهی منتشر می شود حاکی از وحشت روز افزون حکام این مناطق از گرایش های مذهبی، و مخصوصاً اسلامی است، حتی در کشورهای «کمونیستی» که هنوز برای نابودی مذهب به تلاشهای مایوسانه و ناموفق خود ادامه می دهند جنبشهایی پیدا شده که خواهان گسترش مذهب است. این مسائل به خوبی نشان می دهد که مذهب ریشه ای در اعماق «فطرت» همه انسان ها دارد و لذا توانسته است خود را در برابر امواج شدید تبلیغات مخالف حفظ کند، و اگر غیر از این بود باید تاکنون به کلی محو شده باشد. ۵- تجربیات شخصی در شدائد زندگی - بسیاری از مردم در زندگی خود

این حقیقت را آزموده اند که به هنگام بروز مشکلات طاقت فرسا، و هجوم طوفان های سخت زندگی، و گرفتار شدن در گرداب بلاها، در آنجا که درهای اسباب ظاهری به روی انسان بسته می شود، و کارد به استخوانش می رسد، آری در این لحظات طوفانی، امیدی از اعماق جاننش جوشیدن می گیرد و متوجه مبدئی می شود که قادر بر حل همه مشکلات است، دل به او می بندد، و از او استمداد می طلبد. حتی افرادی که در شرایط عادی گرایش مذهبی ندارند از این امر مستثنی نیستند، آنها نیز به هنگام بیماری های سخت و شکست های خرد کننده از چنین واکنش های روحی بهره مندند. اینها همه شاهد گویای حقیقتی است که در قرآن مجید درباره فطری بودن خداشناسی و اصالت حس مذهبی آمده است. آری انسان در زوایای قلب و اعماق دل و روان خود ندائی لطیف و پر از مهر، و درعین حال محکم و رسا می شنود که او را به طرف حقیقتی بزرگ، عالم و قادر و متعالی که نامش را «الله» یا «خدا» می نهیم دعوت می کند، ممکن است کسانی نام دیگری بر او بگذارند، سخن در نام گذاری نیست، در ایمان به آن حقیقت است. شاعران نکته پرداز نیز در اشعار نغز و شیرین خود آن را منعکس کرده اند: شورش عشق تو در هیچ سری نیست که نیست *** منظر روی تو زیب نظری نیست که نیست! نه همین از غم تو سینه ما صد چاک است *** داغ تو لاله صفت، بر جگری نیست که نیست یا به گفته دیگری: در اندرون من خسته دل ندانم کیست؟ *** که من خموشم و او در فغان و در غوغاست ۶- گواهی دانشمندان بر فطرت مذهبی - مسأله فطری بودن «معرفة الله» مطلبی نیست که تنها در قرآن و روایات اسلامی باشد، کلمات دانشمندان و فلاسفه غیر مسلمان و شعرای نکته سنج نیز از آن پراست. به عنوان نمونه: «اینشتاین» ضمن بیان مفصلی در این زمینه می گوید: «یک عقیده و مذهب بدون استثنا در همه وجود دارد... من آن را «احساس مذهبی آفرینش» نام می نهم... در این مذهب، انسان، کوچکی آمال و هدفهای بشری و عظمت و جلالی که در ماورای این امور و پدیده ها نهفته است حس می کند، او وجود خود را یک نوع زندان می بیند، گوئی می خواهد از قفس تن پرواز کند، و تمام هستی را به صورت حقیقت واحدی دریابد!» (۵) «پاسکال» دانشمند معروف می گوید: «دل دلائلی دارد که عقل را به آن دسترسی نیست!» (۶) «ویلیام جیمز» می گوید: «من به خوبی می پذیرم که سرچشمه زندگی مذهبی «دل» است، و قبول هم دارم که فرمول ها و دستورالعمل های فلسفی مانند مطلب ترجمه شده ای است که متن اصلی آن به زبان دیگری باشد». (۷) «ماکس مولر» می گوید: «اسلاف ما، از آن موقع به درگاه خدا سر فرود آورده بودند که حتی برای خدا نام هم نتوانسته بودند بگذارند!» (۸) نامبرده در جای دیگر اظهار عقیده می کند که «برخلاف نظریه معروف که می گوید: دین اول از پرستش طبیعت و اشیاء و بت پرستی شروع شده، و بعد به پرستش خدای واحد رسیده است، دیرینه شناسی ثابت کرده که پرستش خدای یگانه از قدیمی ترین ایام وجود داشته است» (۹) «پلوتارک» مورخ مشهور می گوید: «اگر شما نظری به صفحه جهان بیفکنید اماکن زیادی را خواهید یافت که در آنجا خبری از عمران و آبادی و علم و صنعت و سیاست و دولت نیست، اما جایی که «خدا» نباشد نمی توانید پیدا کنید!» (۱۰) «ساموئیل کینگ» در کتاب «جامعه شناسی» خود می گوید: «تمام جوامع بشری دارای نوعی مذهب بودند، گرچه نژادشناسان و جهان گردان و مبلغان نخستین (مسیحی) از طوائفی نام برده اند که آئین و مذهبی نداشتند، ولی بعد معلوم شد که گزارش های آنها مبنائی ندارد، و قضاوت آنها تنها ناشی از این بوده که گمان برده اند مذهب این طوائف باید شبیه مذهب ما باشد» (۱۱) این بحث را با سخنی از «ویل دورانت» مورخ معروف معاصر پایان می دهیم، او می گوید: «اگر ما برای مذاهب ریشه هائی در دوران پیش از تاریخ تصور نکنیم هرگز نمی توانیم آنها را در دوران تاریخ آنچنانکه هست بشناسیم» (۱۲) (۱۳)

پی نوشتها

۱ و ۲- «تاریخ تمدن ویل دورانت» جلد ۱ صفحه ۸۷ و ۸۹. ۳- «فطرت» شهید مطهری صفحه ۱۵۳. ۴- به مقاله «کونوتایم» ترجمه (مهندس بیانی) در کتاب «حس مذهبی یا بعد چهارم روح انسانی» مراجعه شود. ۵- «دنئیائی که من می بینم» (باتلخیص) صفحه ۵۳

۶- «سیر حکمت در اروپا» جلد ۲ صفحه ۱۴ . ۷- همان مدرک صفحه ۳۲۱ . ۸- مقدمه نیايش صفحه ۳۱ . ۹- «فطرت» شهید مطهری صفحه ۱۴۸ . ۱۰- مقدمه نیايش صفحه ۳۱ . ۱۱- «جامعه شناسی ساموئیل کینگ» صفحه ۱۹۱ . ۱۲- تاریخ تمدن جلد ۱ ص ۱۳۸۸ - تفسیر پیام قرآن ۳/۱۲۰

۸- زنده بودن خدا چه مفهومی دارد؟

در سوره بقره آیه ۲۵۵ می خوانیم «اللّٰهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ» هیچ معبودی جز خداوند یگانه زنده که قائم به ذات خویش است وجود ندارد . در اینجا این سؤال مطرح می شود که مراد از زنده بودن خدا چیست ؟ در تعبیرات معمولی ، موجود زنده به چیزی می گویند که دارای نمو ، تغذیه ، تولید مثل و جذب و دفع و احیاناً دارای حس و حرکت باشد ، ولی باید به این نکته توجه داشت که: ممکن است افراد کوتاه بین ، حیات را در مورد خداوند نیز چنین فرض کنند ، با اینکه می دانیم او هیچ یک از این صفات را ندارد ، و این همان قیاسی است که بشر را درباره خداشناسی به اشتباه می اندازد ، زیرا صفات خدا را با صفات خود مقایسه می کند . ولی حیات به معنی وسیع و واقعی کلمه ، عبارت است از «علم» و «قدرت» بنابراین وجودی که دارای علم و قدرت بی پایان است حیات کامل را دارد ، حیات خداوند مجموعه علم و قدرت او است و در حقیقت به واسطه علم و قدرت ، موجود زنده از غیر زنده تشخیص داده می شود ، اما نمو و حرکت و تغذیه و تولید مثل از آثار موجوداتی است که ناقص و محدودند و دارای کمبودهایی هستند که به وسیله تغذیه و تولید مثل و حرکت آن را تأمین می کنند ، اما آن کس که کمبودی ندارد این امور هم درباره او مطرح نیست . (۱) ۱- تفسیر نمونه ۲/۱۹۲

۹- تعدّد خدایان حکیم چه فسادی به دنبال دارد؟

تعدّد خدایان حکیم چه فسادی به دنبال دارد؟

در آیه شریفه ۲۲ سوره انبیاء می خوانیم «لو كان فيهما آلهة الا الله لفسدتا) اگر در آسمان و زمین خدایانی جز «الله» بود هر دو فاسد می شدند و نظام جهان برهم می خورد . در اینجا این سوال مطرح است که: تعدّد خدایان در صورتی منشأ فساد در جهان می شود که آنها به مبارزه با یکدیگر برخیزند ، اما اگر قبول کنیم آنها افرادی حکیم و آگاهند ، حتماً با کمک هم جهان را اداره می کنند . پاسخ این سؤال چندان پیچیده نیست ، حکیم بودن آنها ، تعدّد آنها را از بین نمی برد ، هنگامی که بگوئیم آنها متعدّدند ، مفهومش این است که از هر نظر یکی نیستند ، چرا که اگر از تمام جهات یکی بودند ، یک خدا می شدند بنابراین هر جا تعدّد است حتماً تفاوت ها و اختلافاتی وجود دارد که خواه ناخواه در اراده و عمل اثر می گذارد و جهان هستی را به هرج و مرج و فساد می کشاند . (دقت کنید) . این برهان تمایز را به صورت های دیگری نیز بیان کرده اند که از حوصله بحث ما بیرون است و آنچه در بالا گفتیم بهترین طرز بیان آن است . در بعضی از این استدلالها ، روی این تکیه شده است که اگر دو اراده در آفرینش حکمفرما بود ، اصلاً جهانی موجود نمی شد ، در حالی که آیه فوق ، سخن از فساد جهان و اختلال نظم می گوید ، نه از موجود نشدن جهان (دقت کنید) . جالب اینکه در حدیثی که هشام بن حکم از امام صادق (علیه السلام) نقل کرده چنین می خوانیم: که امام (علیه السلام) در پاسخ مرد بی ایمانی که سخن از تعدّد خدایان می گفت: فرمود: «این دو خدائی که تو می گوئی یا هر دو قدیم و ازلی و نیرومندند و یا هر دو ضعیف و ناتوان ، یا یکی قوی و دیگری ضعیف ؟ . اگر هر دو قوی باشند چرا هر کدام دیگری را کنار نمی زند و تدبیر جهان را به تنهایی بر عهده نمی گیرد ، و اگر چنین گمان کنی که یکی قوی و دیگری ضعیف است ، توحید خدا را پذیرفته ای ، زیرا دومی ضعیف است و ناتوان ، بنابراین خدا نیست . و اگر بگوئی آنها دو هستند ، از دو حال خارج نیست ، یا از

تمام جهات متفقند یا مختلف، اما هنگامی که ما آفرینش را منظم می بینیم و کواکب آسمان هر کدام در مسیر ویژه خود سیر می کنند و شب و روز بانظم خاصی جانشین یکدیگر می شوند و خورشید و ماه هر یک، برنامه ویژه خود را دارند، این هماهنگی تدبیر جهان و انسجام امورش دلیل بر این است که مدبر یکی است. از این گذشته، اگر ادعا کنی خداوند دوتا است لابد در میان آنها باید فاصله ای (امتیازی) باشد تا دو گانگی درست شود، در اینجا آن فاصله (امتیاز) خود موجود سومی: ازلی خواهد بود، و به این ترتیب خدایان، سه می شوند، و اگر بگوئی سه هستند، باید میان آنها دو فاصله (امتیاز) باشد، در این صورت باید به پنج وجود قدیم ازلی قائل شوی، و به همین ترتیب، عدد، بالا می رود و سر از بی نهایت در می آورد» (۱). آغاز این حدیث، اشاره به برهان تمناع است، و ذیل آن اشاره به برهان دیگری است، که آن را «برهان فرجه» یا «تفاوت ما به الاشتراک»، و ما به الامتیاز» می گویند. در حدیث دیگری می خوانیم که «هشام بن حکم» از «امام صادق» (علیه السلام) پرسید: مالدلیل علی ان الله واحد؟ قال: اتصال التدبیر و تمام الصنع، کما قال الله عزوجل: لوکان فیهما آلهة الا الله لفسدتا. «هشام» می گوید: عرض کردم چه دلیلی بر یگانگی خدا وجود دارد؟ فرمود: پیوستگی و انسجام تدبیر جهان، و کامل بودن آفرینش، آنگونه که خداوند متعال فرموده: لو کان فیهما آلهة الا الله لفسدتا (اگر در آسمان و زمین، خدایانی جز او بودند جهان به فساد کشانده می شد) (۲) (۳)

پی نوشتها

۱- توحید صدوق (طبق نقل تفسیر نورالثقلین ج ۳ صفحه ۴۱۷ و ۴۱۸). ۲- همان مدرک ۳. تفسیر نمونه ۱۳/۳۸۳

۱۰- منظور از «لقاء الله» چیست؟

منظور از «لقاء الله» چیست؟

در آیات متعددی از قرآن مجید که اشاره به قیامت و رستاخیز می کند تعبیر به «لقاء الله» یا «لقاء رب» آمده است این تعبیر بسیار پرمعنی و عمیق است، هرچند جمعی از مفسران، بسیار ساده از کنار آن گذشته اند: گاه گفته اند منظور از «لقاء الله» ملاقات فرشتگان خدا در قیامت است. گاه گفته اند منظور ملاقات حساب و جزاء و ثواب او است. و گاه گفته اند به معنی ملاقات حکم و فرمان او است. و به این ترتیب هر کدام کلمه ای را در تقدیر گرفته اند، در حالی که می دانیم تقدیر بر خلاف اصل است و تا دلیلی بر آن نباشد باید از آن پرهیز کرد. بدون شک منظور ملاقات حسی پروردگار نیست، چرا که ملاقات حسی تنها در مورد اجسام است که دارای مکان و زمان و رنگ و کیفیات دیگرند، به طوری که می توان آنها را با چشم ظاهر دید. بلکه منظور یک شهود باطنی و دیدار و ملاقات روحانی و معنوی با خدا است، زیرا در قیامت حجاب ها کنار می رود، و آثار خداوند چنان در عرصه محشر و تمام صحنه ها و مواقف قیامت ظاهر و آشکار می گردد که همه کس حتی کافران خدا را با چشم دل می بینند، و او را دیدار می کنند! (هرچند این دیدارها متفاوت است). مرحوم علامه طباطبائی در تفسیر المیزان چنین می گوید: «بندگان خدا در شرائطی قرار می گیرند که حجابی میان آنها و پروردگارشان نیست، زیرا طبیعت روز قیامت ظهور و بروز حقایق است، همانگونه که در آیه ۲۵ سوره نور آمده: «وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ» (در آن روز می دانند که خداوند حق آشکار است) (۱). جالب اینکه در حدیث مشروحه می خوانیم مردی خدمت امام امیر مؤمنان علی (علیه السلام) آمد و عرض کرد من درباره قرآن مجید به شک افتاده ام! امام فرمود: چرا؟! عرض کرد: در آیات بسیاری می بینم که قرآن سخن از ملاقات پروردگار در قیامت می گوید، و از سوی دیگری می فرماید: لا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ: «چشم ها او را درک نمی کند، و او چشم ها را درک می کند» این آیات چگونه باهم سازگار است؟ امام (علیه السلام) فرمود: أَلَلْقَاءُ هُنَا لَيْسَ بِالرُّؤْيَى، وَاللَّقَاءُ هُوَ التَّبَعُ فَافْهَمْ جَمِيعَ مَا

فی کتابِ الله مِنْ لِقَائِهِ فَانَّهُ يَعْنِي بِذَلِكَ الْبُعْثُ: «لقاء به معنی مشاهده با چشم نیست، بلکه لقاء همان رستاخیز و برانگیخته شدن مردگان است، پس معنی تمام آنچه در قرآن تعبیر به لقاء الله شده است درک کن که همه به معنی بعث است» (۲). در حقیقت امیرمؤمنان علی (علیه السلام) مسأله لقاء الله را به چیزی تفسیر می کند که شهود پروردگار از لوازم آن است، آری روز رستاخیز روز برطرف شدن حجاب ها و کنار رفتن پرده ها، و ظهور آیات حق، و تجلی خداوند بر قلوب است، و از این تعبیر امام (علیه السلام) هر کس به فراخور حال خود مطلب را در سطوح مختلف درک می کند، و همان گونه که گفتیم شهود باطنی اولیاء الله در قیامت با افراد عادی بسیار متفاوت و مختلف است. (۳) فخر رازی در تفسیرش در اینجا بیان جالبی دارد، او می گوید: «انسان در این دنیا به خاطر غرق شدن در امور مادی و تلاش برای معاش غالباً از خدا غافل می شود، ولی در قیامت که همه این شواغل فکری برطرف می گردد انسان با تمام وجودش متوجه پروردگار عالم می شود و این است معنی لقاء الله» (۴) (۵) این حالت ممکن است بر اثر پاکی و تقوا و عبادت و تهذیب نفس در این دنیا برای گروهی پیدا شود، چنان که در نهج البلاغه می خوانیم: یکی از دوستان دانشمند علی (علیه السلام) به نام «ذعلب یمانی» از امام (علیه السلام) پرسید «هل رأیت ربک»: «آیا خدای خود را دیده ای؟» امام (علیه السلام) فرمود افعبد مالا اری آیا خدائی را که نبینم پرستش کنم؟! و هنگامی که او توضیح بیشتر خواست امام اضافه کرد: لاتدرکه العیون بمشاهدة العیان ولكن تدرکه القلوب بحقائق الایمان» «چشم های ظاهر هرگز او را مشاهده نکنند، بلکه قلبها به وسیله نور ایمان او را درک می نمایند» (۶). ولی این حالت شهود باطنی در قیامت برای همگان پیدا می شود، چرا که آثار عظمت و قدرت خدا در آنجا آنچنان آشکار است که هر کور دلی هم ایمان قطعی پیدا می کند. (۷)

پی نوشتها

۱ - تفسیر المیزان جلد ۱۵ صفحه ۱۰۳ و جلد ۱۰ ص ۶۹. ۲ - توحید صدوق صفحه ۲۶۷ (باتلخیص). ۳ - تفسیر پیام قرآن ۴۵/۴۴ - «تفسیر کبیر فخر رازی» ذیل آیه مورد بحث. ۴ - تفسیر نمونه ۱۷/۳۵۹. ۵ - نهج البلاغه کلام ۱۷۹. ۶ - تفسیر نمونه ۱۷/۲۱۷.

۱۱ - منظور از «وجه الله» چیست؟

در سوره بقره آیه ۲۷۲ می خوانیم «و ما تنفقون الاّ- ابتغاء وجه الله» جز برای رضای خدا انفاق نکنید در اینجا این سؤال مطرح می شود که منظور از (وجه الله) چیست؟ «وجه» در لغت به معنی «صورت» است، و گاهی به معنی «ذات» بکار برده می شود، بنابراین «وجه الله» یعنی ذات خدا، انفاق کنندگان نظرشان باید ذات پاک پروردگار باشد، پس ذکر کلمه وجه در این آیه و مانند آن متضمن یک نوع تأکید است، زیرا هنگامی که گفته شود «برای ذات خدا» تأکید آن از «برای خدا» بیشتر است، یعنی حتماً برای خدا باشد و نه دیگری. به علاوه معمولاً صورت انسان شریف ترین قسمت ظاهری بدن اوست، زیرا اعضای مهم بینائی، شنوائی، و گویائی در آن قرار گرفته اند، به همین دلیل هنگامی که کلمه وجه بکار برده شود شرافت و اهمیت را می رساند، در اینجا هم «به طور کنایه» در مورد خداوند بکار برده شده است و در واقع یک نوع احترام و اهمیت از آن فهمیده می شود، بدیهی است که خدا نه جسم است و نه صورت دارد. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۲/۲۶۳

۱۲ - منظور از «ثار الله» چیست؟

گاهی بعضی از مسیحیان می گویند اگر ما مسیح (علیه السلام) را ابن الله می گوئیم درست مانند آن است که شما به امام حسین (علیه السلام) ثار الله و ابن ثاره (خون خدا و فرزند خون خدا) می گوئید و یا در پاره ای از روایات به علی (علیه السلام) یدالله اطلاق شده است. ولی باید گفت: اولاً این اشتباه بزرگی است که بعضی «ثار» را «خون» معنی کرده اند، زیرا ثار هیچگاه در لغت

عرب به معنی خون نیامده است بلکه به معنی «خونبها» است، (در لغت عرب به خون، «دم» اطلاق می شود) بنابراین «ثارالله» یعنی ای کسی که خونبهای تو متعلق به خدا است و او خونبهای تو را می گیرد، یعنی تو متعلق به یک خانواده نیستی که خونبهای تو را رئیس خانواده بگیرد و نیز متعلق به یک قبیله نیستی که خونبهای تو را او باید بگیرد، و همچنین تو فرزند علی بن ابیطالب هستی که شهید راه خدا بود و خونبهای او را نیز خدا باید بگیرد. ثانیاً اگر در عبارتی در مورد مردان خدا تعبیر مثلاً به یدالله شود قطعاً یک نوع تشبیه و کنایه و مجاز است، ولی آیا هیچ مسیحی واقعی حاضر است ابن الله بودن مسیح را یک نوع مجاز و کنایه بداند مسلماً چنین نیست زیرا منابع اصیل مسیحیت ابن را به عنوان «فرزند حقیقی» می شمردند و می گویند: این صفت مخصوص مسیح (علیه السلام) است نه غیر او، و اینکه در بعضی از نوشته های سطحی تبلیغاتی مسیحی دیده می شود که ابن الله را به صورت کنایه و تشبیه گرفته اند بیشتر جنبه عوام فریبی دارد، برای روشن شدن این مطلب عبارت زیر را که نویسنده کتاب قاموس مقدس در واژه خدا آورده با دقت توجه کنید: «ولفظ پسر خدا یکی از القاب منجی و فادی ما است که بر شخص دیگر اطلاق نمی شود مگر در جائی که از قرائن معلوم شود که قصد از پسر حقیقی خدا نیست.» (۱) (۲) ۱ - قاموس مقدس طبع بیروت صفحه ۲۳۴۵ - تفسیر نمونه ۴/۲۲۹

۱۳ - منظور از «سمیع» و «بصیر» بودن پروردگار چیست؟

پی نوشتها

تمام دانشمندان اسلام، خداوند را به اوصاف «سمیع» و «بصیر» ستوده اند، و این به خاطر آن است که این اوصاف کراراً در متن قرآن مجید آمده است. ولی در تفسیر آن میان آنها گفتگو است: محققان بر این عقیده اند که سمیع و بصیر بودن خداوند، چیزی جز علم و آگاهی او نسبت به «اصوات» و «مبصرات» یعنی «موجودات دیدنی» نیست، البته این دو واژه از آنجا که در آغاز برای قوه شنوایی و بینائی ما وضع شده، همیشه تداعی «گوش» و «چشم» را با خود دارد، ولی واضح است این الفاظ هنگامی که در مورد خداوند به کار می روند، از مفاهیم جسمانی و آلات و ادوات، مجرد و برهنه می شوند، چرا که ذات پاک او مافوق جسم و جسمانیات است. البته این یک معنی مجازی نیست، و اگر هم آن را مجاز بنامیم مجاز مافوق الحقیقه (بالا تر از معنی حقیقی) است، زیرا او چنان احاطه و آگاهی به اصوات و مناظر دارد، و چنان همه این امور نزد او حاضرند که از هر گونه شنوایی و بینائی برتر و بالاتر است، ولذا خداوند در دعاها به عنوان اسمع السامعین (از همه شنوندگان شنوده تر) و ابصر الناظرین (از همه بینندگان بصیرتر) توصیف شده است. (۱) ولی در میان جمعی از قدمای متکلمین این عقیده وجود داشته که اوصاف «سمیع» و «بصیر» غیر از صفت «علم» است، این عده ناچارند صفت سمیع و بصیر را زائد بر ذات خدا بدانند، و قائل به تعدد اوصاف ازلی باشند که این نوعی شرک است و گرنه سمیع و بصیر بودن خداوند چیزی جز عالم بودن او به اصوات و منظره ها نمی تواند باشد. (۲) در بحار الانوار از امام صادق (علیه السلام) آمده است که شخصی خدمتش عرض کرد: مردی از دوستان شما اهل بیت پیامبر (صلی الله علیه و آله) می گوید: خداوند متعال همواره سمیع بوده به وسیله گوش، و بصیر بوده به کمک چشم! و عالم بوده به وسیله علم (زائد بر ذات) و قادر بوده، به قدرت (زائد بر ذات). امام خشمگین شد و فرمود: مَنْ قَالَ ذَلِكَ وَ دَانَ بِهِ فَهُوَ مُشْرِكٌ، وَ لَيْسَ مِنْ وِلَايَتِنَا عَلَي شَيْءٍ، إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى ذَاتٌ عَلَامَةٌ سَمِيعَةٌ بَصِيرَةٌ قَادِرَةٌ: «کسی که این سخن را بگوید و به آن عقیده داشته باشد، مشرک است و بهره ای از ولایت ما ندارد، خداوند متعال ذاتی است عین عالم و سمیع و بصیر و قادر (و این صفات زائد بر ذات او نیست)» (۳) (۴)

پی نوشتها

۱- در دعائی که ماه رجب در هر روز خوانده می شود آمده است یا اسمع السامعین و ابصر الناظرین و اسرع الحاسبین . ۲- اشاعره معتقد بودند که هفت صفت خداوند (علم و قدرت و اراده و سمع و بصر و حیات و تکلم) قدیم و زائد بر ذات او هستند ، و بعضی آنها را به اضافه ذات حق ، قدمای ثمانیه (وجودات ازلی هشتگانه) می نامیدند و می دانیم این عقیده ای است باطل و شرک آلود! ۳- بحار جلد ۴ صفحه ۴۶۳- تفسیر پیام قرآن ۴/۱۱۶

۱۴- منظور از صفات جمال و جلال چیست؟

معمولاً اوصاف خداوند را به دو بخش تقسیم می کنند: «صفات ذات» و «صفات فعل». صفات ذات را نیز به دو بخش تقسیم کرده اند: «صفات جمال» و «صفات جلال». منظور از «صفات جمال» صفاتی است که برای خداوند ثابت است ، مانند «علم» و «قدرت» و «ازلیت» و «ابدیت» و لذا آن را «صفات ثبوتیه» می نامند . و منظور از «صفات جلال» صفاتی است که از خدا نفی می شود ، مانند «جهل» و «عجز» و «جسمانیت» و مانند آن ، و لذا آن را «صفات سلبیه» می نامند ، و این هر دو «صفات ذات» او است و قطع نظر از افعال او قابل درک است . و منظور از «صفات فعل» صفاتی است که به افعال خداوند بستگی دارد ، یعنی قبل از آنکه آن فعل از او صادر شود آن وصف بر او اطلاق نمی گردد ، و بعد از صدور آن فعل توصیف به آن وصف می شود ، مانند «خالق» و «رازق» و «محيی» و «میت» (آفریننده ، روزی دهنده ، زنده کننده و میراننده) . و مجدداً تأکید می کنیم که «صفات ذات» و «صفات فعل او» نامتناهی است ، زیرا نه کمالاتش پایانی دارد و نه افعال و مصنوعاتش ، ولی با این حال بخشی از این صفات ریشه بقیه محسوب می شود ، و آنها شاخه هائی برای اینها است ، و با توجه به این نکته می توان گفت اوصاف پنجگانه زیر ریشه اصلی همه اسماء و صفات مقدس او را تشکیل می دهد و بقیه فروع این اصول پربارند: وحدانیت ، علم ، قدرت ، ازلیت و ابدیت . (۱) ۱- تفسیر پیام قرآن ۴/۵۹

۱۵- مفهوم محبت در مورد خداوند یعنی چه؟

در سوره بروج آیه ۱۴ چنین آمده است: «و هو الغفور الودود» (و او آمرزنده دوستدار (بندگان) است) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می شود که مفهوم دوست داشتن و محبت در مورد پروردگار به چه معناست؟ ناگفته پیدا است مفهوم محبت در خدا و انسانها متفاوت است ، محبت در انسان یکنوع ، توجه قلبی و جاذبه روحی است ، در حالی که خداوند نه قلب دارد و نه روح ، بنابراین محبت در مورد او به معنی انجام کارهائی است که مایه خیر و سعادت بندگان است ، و نشانه لطف و عنایت او است . محبت هنگامی که در مورد خداوند به کار می رود به معنی آثار خارجی آن است ، و تنها در اینجا نیست که به سراغ چنین تفسیری باید رفت ، در بسیاری از اوصاف و افعال الهی ، عین این مطلب وجود دارد ، مثلاً می گوئیم خداوند ، گنهکاران را «غضب» می کند ، یعنی همچون یک شخص غضبناک با آنها رفتار می نماید ، و گرنه خشم و غضب که به معنی هیجان و برآشفتگی نفس آدمی است ، در مورد خدا هرگز صادق نیست . (۱) ۱- تفسیر پیام قرآن ۴/۳۱۹

۱۶- حقیقت اراده خداوند چیست؟

شک نیست که اراده به مفهومی که در انسان وجود دارد در خداوند بزرگ راه ندارد . زیرا انسان قبلاً چیزی را تصور می کند (مثلاً نوشیدن آب را) و بعد فوائد آن را در نظر می گیرد ، و پس از تصدیق به فایده ، شوق و اشتیاقی به انجام این کار در او پدید

می آید، و هنگامی که شوق به مرحله نهائی رسید فرمان به عضلات صادر می شود، و انسان به سوی انجام کار حرکت می کند. (۱) ولی می دانیم هیچیک از این مفاهیم (تصور، تصدیق، شوق، فرمان، نفس، و حرکت عضلات) در مورد خداوند معنی ندارد، زیرا اینها همه اموری حادثند. پس اراده در او چیست؟ اینجاست که دانشمندان علم عقائد و فلاسفه اسلامی به سراغ مفهومی رفته اند که با وجود بسیط و خالی از هرگونه تغییر و تبدیل الهی سازگار باشد. اینها گفته اند اراده خداوند بر دو گونه است: ۱- اراده ذاتی ۲- اراده فعلی ۱- اراده ذاتی همان علم به نظام اصلح در جهان آفرینش، و خیر و صلاح بندگان در احکام و قوانین شرع است. او می داند بهترین نظام برای عالم هستی چیست، و هر موجودی در چه مقطعی باید حادث گردد، این «علم» سرچشمه تحقق موجودات، و حدوث پدیده ها در زمان های مختلف است. همچنین او می داند مصلحت بندگان از نظر قوانین و احکام در چیست؟ و روح قوانین و احکام همین علم او به مصالح و مفاسد است (دقت کنید). ۲- اراده فعلی او عین ایجاد است و جزء صفات فعلی شمرده می شود، بنابراین اراده او بر خلقت زمین و آسمان عین ایجاد آنها است، و اراده او بر وجوب نماز و تحریم دروغ عین واجب و حرام نمودن این دو است. کوتاه سخن اینکه: اراده ذاتی خداوند عین «علم» و عین ذات او است و اراده فعلی خداوند عین «ایجاد» است. (۲) ۱- بعضی از فلاسفه اراده را همان «شوق مؤکد» می دانند، در حالیکه بعضی دیگر علاوه بر شوق مؤکد فعل و حرکتی از نفس نیز قائلند، و اراده را همان «فعل نفسانی» می شمرند (دقت کنید). ۲- تفسیر پیام قرآن ۴/۱۵۳

۱۷- منظور از سخن گفتن خدا چیست؟

در قرآن کریم سوره نساء آیه ۱۶۴ می خوانیم (و کلم الله موسی تکلیما) «و خداوند با موسی سخن گفت» حال این سؤال مطرح می شود که سخن گفتن خداوند چگونه است؟ منظور از سخن گفتن خداوند، سخن گفتن با زبان نیست، زیرا سخن گفتن با زبان و از طریق تارهای صوتی از عوارض جسم است و درباره خداوند که منزله از جسم و جسمانیات است مفهوم ندارد، بلکه منظور سخن گفتن به وسیله الهام قلبی و یا ایجاد امواج صوتی در فضاست چرا که خداوند قادر است بر اینکه امواج صوتی را در فضا بیافریند، و این امواج را به گوش انبیاء و پیامبرانش برساند و پیام خود را از این طریق به آنها ابلاغ کند، آنچنان که قرآن در مورد تکلم با موسی بن عمران دروادی، ایمن گواهی می دهد که امواج صوتی در آن درخت مخصوص ایجاد شده و موسی را به سوی خود فرا خوانده است. (۱) ۱- تفسیر نمونه ج ۲ ص ۴۷۸، پیام قرآن ۴/۳۷۹.

۱۸- اسم اعظم چیست؟

پیرامون اسم اعظم روایات گوناگونی وارد شده و از آنها چنین استفاده می شود که هرکس از این اسم با خیر باشد، نه فقط دعایش مستجاب است، بلکه با استفاده از آن می تواند به فرمان خدا در جهان طبیعت تصرف کند و کارهای مهمی انجام دهد. در اینکه «اسم اعظم» کدامیک از اسماء خدا است، بسیاری از دانشمندان اسلامی بحث کرده اند و غالباً بحثها بر محور این دور می زند که از میان نامهای خدا نامی را بیابند که این خاصیت عجیب و بزرگ را داشته باشد. ولی ما فکر می کنیم آنچه بیشتر باید از آن جستجو کرد، این است که نام و صفاتی را بیابیم که با پیاده کردن مفهوم آن در وجود خودمان آنچنان تکامل روحی بیابیم که آن آثار بر آن مترتب گردد. به تعبیر دیگر مسأله مهم تخلق به این صفات و واجد شدن این مفاهیم و متصف شدن به این اوصاف است و گرنه یک شخص آلوده و پست با دانستن یک کلمه چگونه ممکن است، مستجاب الدعوه و مانند آن شود. و اگر می شنویم که «بلعم» دارای این اسم اعظم بود و آنرا از دست داد، مفهومش این است که بر اثر خودسازی و ایمان و آگاهی و پرهیزگاری به چنان مرحله ای از تکامل معنوی رسیده بود که دعایش نزد خدا رد نمی شد ولی بر اثر لغزش ها که در هر حال آدمی از آنها مصون نیست و به خاطر هواپرستی و قرار گرفتن در خدمت فراعنه و طاغوت های زمان آن روحیه را به کلی از دست

داد و از آن مرحله سقوط کرد، و منظور از فراموش کردن اسم اعظم نیز ممکن است همین معنی باشد. و نیز اگر می‌خوانیم که پیامبران و پیشوایان بزرگ از اسم اعظم آگاه بودند، مفهومش این است که حقیقت این اسم بزرگ خدا را در وجود خودشان پیاده کرده بودند و در پرتو این حالت خداوند چنان مقام والایی به آنها داده بود. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۷/۳۰

۱۹ - منظور از خشم و غضب الهی چیست؟

در سوره فاطر آیه ۳۹ می‌خوانیم «ولایزید الکافرین کفرهم عند ربهم الا-مقتا» کفر کافران در نزد پروردگار چیزی جز خشم و غضب نمی‌افزاید در اینجا این سؤال مطرح می‌شود که خشم و غضب الهی به چه معنا است؟ خشم و غضب در مورد پروردگار نه به آن معنی است که در مورد انسانها می‌باشد، زیرا خشم در انسان یک نوع هیجان و برافروختگی درونی است که سرچشمه حرکات تند و شدید و خشن می‌شود، و نیروهای وجود انسان را برای دفاع، یا گرفتن انتقام، بسیج می‌کند، ولی در مورد پروردگار هیچیک از این مفاهیم که از آثار موجودات متغیر و ممکن است وجود ندارد، بلکه خشم الهی به معنی برجیدن دامنه رحمت و دریغ داشتن لطف از کسانی است که مرتکب اعمال زشتی شده‌اند. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۸/۲۸۴

۲۰ - مفهوم مکر در مورد خداوند یعنی چه؟

در سوره آل عمران آیه ۵۴ می‌خوانیم «ومکروا و مکر الله و الله خیر الماکرین» و (یهود و دشمنان مسیح برای نابودی او و آئینش) نقشه کشیدند و خداوند (بر حفظ او و آئینش) چاره جوئی کرد و خداوند بهترین چاره جویان است. حال این سؤال مطرح می‌شود که منظور از مکر الهی چیست؟ در قرآن آیاتی، شبیه این آیه، دیده می‌شود که در آن نسبت «مکر» به خدا داده شده (مانند آیه ۳۰ از سوره انفال و آیه ۵۰ از سوره نمل و بعضی آیات دیگر). «مکر» در لغت عرب با آنچه در فارسی امروز از آن می‌فهمیم تفاوت بسیار دارد: در فارسی امروز «مکر» به نقشه‌های شیطانی و زیان بخش گفته می‌شود، در حالیکه در ریشه‌های لغت عرب «مکر» هر نوع چاره‌اندیشی را می‌گویند که گاهی خوب و گاهی زیان‌آور است. در کتاب مفردات «راغب» می‌خوانیم: المکر صرف الغیر عما یقصد: «مکر این است که کسی را از منظورش باز دارند» (اعم از اینکه منظورش خوب باشد یا بد). در قرآن مجید نیز گاهی مکر با کلمه «خیر» ذکر شده مانند والله خیر الماکرین (خداوند بهترین چاره جویان است) و گاهی با کلمه «سئء» (بد) آمده است مانند ولایحیق المکرالسئء الا باهله: «نقشه و اندیشه بدجز به صاحبش احاطه نخواهد کرد». بنابراین منظور از آیه مورد بحث این است که دشمنان «مسیح» با طرح‌های شیطانی خود می‌خواستند جلو این دعوت الهی را بگیرند، اما خداوند برای حفظ جان پیامبر خود، و پیشرفت آئینش، تدبیر کرد و نقشه‌های آنها نقش بر آب شد. (۱) نظیر همین پاسخ در «کید الهی» نیز مطرح می‌باشد، آنجا که در سوره طارق آیه ۱۶-۱۵ می‌خوانیم (انهم یکیدون کیدا و اکید کیدا) آنها پیوسته حيله می‌کنند و من نیز در برابر آنها چاره می‌کنم (۲) ۱ - تفسیر نمونه ۲/۴۲۹ - تفسیر نمونه ج ۱۵ ص ۳۷۶

۲۱ - آیا مشاهده خدا امکان پذیر است؟

آیا مشاهده خدا امکان پذیر است؟

دلایل عقلی گواهی می‌دهد که خداوند هرگز با چشم دیده نخواهد شد، زیرا چشم تنها اجسام یا صحیح تر بعضی از کیفیات آنها را می‌بیند و چیزی که جسم نیست و کیفیت جسم هم نمی‌باشد، هرگز با چشم مشاهده نخواهد شد و به تعبیر دیگر، اگر چیزی با چشم دیده شود، حتماً باید دارای مکان و جهت و ماده باشد، در حالی که او برتر از همه اینها است، او وجودی است نامحدود و

به همین دلیل بالاتر از جهان ماده است، زیرا در جهان ماده همه چیز محدود است. در بسیاری از آیات قرآن از جمله آیاتی که در مورد بنی اسرائیل و تقاضای رؤیت خداوند سخن می‌گوید با صراحت کامل، نفی امکان رؤیت از خداوند شده است عجیب این است که بسیاری از اهل تسنن معتقدند که خداوند اگر در این جهان دیده نشود در عالم قیامت دیده می‌شود! و به گفته نویسنده تفسیر المنار هذا مذهب اهل السنه والعلم بالحديث: «این عقیده اهل سنت و دانشمندان حدیث است» (۱) و عجیب تر اینکه حتی محققان معاصر و به اصطلاح روشنفکران آنها نیز تمایل به این موضوع نشان می‌دهند و حتی گاهی سرسختانه روی آن ایستادگی می‌کنند! در حالی که بطلان این عقیده به حدی روشن است که نیاز به بحث ندارد، زیرا دنیا و آخرت (با توجه به معاد جسمانی) هیچ تفاوتی در این مسأله نخواهد داشت، آیا خداوند که وجودی ما فوق ماده است در قیامت تبدیل به یک وجود مادی می‌شود و از آن مقام نامحدودی به محدودی خواهد گرائید، آیا او در آن روز تبدیل به جسم و یا عوارض جسم می‌شود؟ و آیا دلائل عقلی بر عدم امکان رؤیت خدا هیچگونه تفاوتی میان دنیا و آخرت می‌گذارد؟ با اینکه داوری عقل در این زمینه تغییر ناپذیر است. و این عذر که بعضی از آنها برای خود آورده اند که ممکن است در جهان دیگر انسان درک و دید دیگری پیدا کند، عذری است کاملاً غیر موجه، زیرا اگر منظور از این درک و دید، درک و دید فکری و عقلانی است که در این جهان نیز وجود دارد، و ما با چشم دل و نیروی عقل جمال خدا را مشاهده می‌کنیم و اگر منظور، چیزی است که با آن جسم را می‌توان دید، چنین چیزی در مورد خداوند محال است خواه در این دنیا باشد، خواه در جهانی دیگر، بنابراین گفتار مزبور که انسان در این جهان خدا را نمی‌بیند ولی مؤمنان در قیامت خدا را می‌بینند، یک سخن غیر منطقی و غیر قابل قبول است. تنها چیزی که سبب شده آنها غالباً از این عقیده، دفاع کنند این است که در پاره‌ای از احادیث که در کتب معروف آنها نقل شده امکان رؤیت خداوند در قیامت آمده است، ولی آیا بهتر این نیست که باطل بودن این موضوع را به حکم عقل، دلیل بر مجعول بودن آن روایات و بی اعتبار بودن کتابهائی که این گونه روایات در آنها آمده است بدانیم، مگر اینکه این روایات را به معنی مشاهده با چشم دل تفسیر کنیم یا صحیح است با حکم خرد و عقل به خاطر چنین احادیثی وداع کنیم و اگر در بعضی از آیات قرآن تعبیراتی وجود دارد که در ابتدای نظر مسأله رؤیت خداوند را می‌رساند مانند (وجوه یومئذ ناضرة الی ربها ناظرة) (۲): «صورت هائی در آن روز پرتراوات است و به سوی پروردگارش می‌نگرد» این تعبیرات مانند یدالله فوق ایدیهیم: «دست خدا بالای دست آنها است» (۳) می‌باشد که جنبه کنایه دارد زیرا می‌دانیم هیچگاه آیه‌ای از قرآن برخلاف حکم و فرمان خرد نخواهد بود. جالب اینکه در روایات اهل بیت (علیهم السلام) شدیداً این عقیده خرافی نفی شده و با تعبیرات کوبنده‌ای از معتقدین آن انتقاد گردیده است از جمله اینکه یکی از یاران معروف امام صادق (علیه السلام) به نام «هشام» می‌گوید: نزد امام صادق (علیه السلام) بودم که معاویه بن وهب (یکی دیگر از دوستان آن حضرت) وارد شد و گفت: ای فرزند پیامبر چه می‌گوئی در مورد خبری که درباره رسول خدا (صلی الله علیه وآله) وارد شده که او خداوند را دید؟ به چه صورت دید؟ و همچنین در خبر دیگری که از آن حضرت نقل شده که مؤمنان در بهشت پروردگار خود را می‌بینند، به چه شکل خواهند دید؟! امام صادق (علیه السلام) تبسم (تلخی) کرد و فرمود: ای معاویه بن وهب! چقدر زشت است که انسان هفتاد، هشتاد سال عمر کند، در ملک خدا زندگی نماید و نعمت او را بخورد، اما او را درست نشناسد، ای معاویه! پیامبر (صلی الله علیه وآله) هرگز خداوند را با این چشم مشاهده نکرد، مشاهده بر دو گونه است مشاهده با چشم دل و مشاهده با چشم ظاهر، هر کس مشاهده با چشم دل را بگوید درست گفته و هر کس مشاهده با چشم ظاهر را بگوید دروغ گفته و به خدا و آیات او کافر شده است، زیرا پیامبر (صلی الله علیه وآله) فرمود: هر کس خدا را شبیه خلق بداند کافر است (۴). و در روایت دیگری که در کتاب توحید صدوق از اسماعیل بن فضل نقل شده می‌گوید: از امام صادق (علیه السلام) پرسیدم آیا خدا در قیامت دیده می‌شود؟ فرمود: منزه است خداوند از چنین چیزی و بسیار منزّه است... ان الابصار لاتدرک الا ما له لون و الکيفية والله خالق الالوان و کیفیات: «چشمها نمی‌بیند جز چیزهائی را که رنگ و کیفیتی دارند در حالی که خداوند

آفریننده رنگها و کیفیت ها است» (۵) جالب اینکه در این حدیث مخصوصاً روی کلمه «لون» (رنگ) تکیه شده و امروز این مطلب بر ما روشن است که خود جسم هرگز دیده نمی شود، بلکه همواره رنگ آن دیده می شود، و اگر جسمی هیچ گونه رنگ نداشته باشد هرگز دیده نخواهد شد. (۶)

پی نوشتها

۱ - تفسیر المنار جلد ۷ صفحه ۶۵۳ . ۲ - سوره قیامت آیه ۲۳ و ۲۴ . ۳ - سوره فتح آیه ۱۰ . ۴ - معانی الاخبار بنا به نقل المیزان جلد ۸ صفحه ۲۶۸ . ۵ - نورالثقلین جلد اول صفحه ۷۵۳ . ۶ - تفسیر نمونه ۵/۳۸۱

۲۲ - چرا موسی (ع) تقاضای رؤیت کرد؟

در سوره اعراف آیه ۱۴۳ از زبان موسی می خوانیم که عرض کرد: «ربّ ارنی انظر الیک» (پروردگارا خودت را به من نشان ده)، با توجه به این آیه، سؤالی که پیش می آید این است، موسی (علیه السلام) که پیامبر بزرگ و اولوا العزم پروردگار بود و به خوبی می دانست، خداوند نه جسم است و نه مکان دارد و نه قابل مشاهده و رؤیت است چگونه چنین درخواستی که حتی در شأن افراد عادی نیست از پروردگار کرد؟ گرچه مفسران پاسخ های مختلفی گفته اند، ولی روشن ترین جواب این است که موسی (علیه السلام) این تقاضا را از زبان قوم کرد، زیرا جمعی از جاهلان بنی اسرائیل اصرار داشتند که باید خدا را ببینند تا ایمان آورند (آیه ۱۵۳ نساء گواه بر این مطلب است) و او از طرف خدا مأموریت پیدا کرد که این تقاضا را مطرح کند تا همگان پاسخ کافی بشنوند، در حدیثی که در کتاب عیون اخبار الرضا (علیه السلام) از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده است نیز به این موضوع تصریح شده است (۱). از قرائن روشنی که این تفسیر را تأیید می کند این است که در همین سوره آیه ۱۵۵ می خوانیم که موسی (علیه السلام) پس از این ماجرا عرض کرد: «اتهلکنا بما فعل السفهاء منا: «آیا ما را به خاطر عملی که سفیهان ما انجام دادند، به هلاکت می رسانی؟» از این جمله روشن می شود که نه تنها موسی (علیه السلام) چنین تقاضائی را نداشت بلکه شاید هفتاد نفری هم که با او به میعاد گاه رفته بودند چنین منطقی نداشتند، آنها تنها افراد دانشمند و نمایندگان بنی اسرائیل بودند، تا مشاهدات خود را برای توده جاهل و بیخبر که پیشنهاد مشاهده پروردگار را داشتند بیان کنند. (۲) ۱ - تفسیر نورالثقلین جلد دوم صفحه ۶۵ . ۲ - تفسیر نمونه ۶/۳۵۶

۲۳ - عرش خدا چیست؟

عرش خدا چیست؟

در آیات قرآن مجید حدود بیست مرتبه به عرش الهی اشاره شده است اکنون این سؤال مطرح که منظور از عرش خدا چیست؟ بارها گفته ایم الفاظ ما که برای بیان مشخصات زندگی محدود و ناچیز ما وضع شده نمی تواند به درستی بیانگر عظمت خداوند و حتی عظمت مخلوقات بزرگ او باشد، به همین دلیل با استفاده از معانی کنائی این الفاظ شبحی از آن همه عظمت را ترسیم می کنیم. و از جمله الفاظی که این سرنوشت را پیدا کرده است کلمه «عرش» است که در لغت به معنی «سقف» یا «تخت پایه بلند» در مقابل کرسی که به معنی تخت پایه کوتاه است آمده، سپس این کلمه در مورد تخت قدرت خداوند به عنوان عرش پروردگار به کار رفته است. در اینکه منظور از عرش خدا چیست و این کلمه کنایه از چه معنائی می باشد؟ مفسران و محدثان و فلاسفه سخن بسیار گفته اند. گاهی عرش را به معنی «علم بی پایان پروردگار» تفسیر کرده اند. و گاه به معنی «مالکیت و حاکمیت خدا». و گاه

به معنی هریک از صفات کمالیه و جلالیه او، چرا که هر یک از این اوصاف بیانگر عظمت مقام او می باشد، همانگونه که تخت سلاطین نشانه عظمت آنها است. آری خداوند دارای عرش علم، و عرش قدرت، و عرش رحمانیت و عرش رحیمیت است. طبق این تفسیرهای سه گانه مفهوم «عرش» بازگشت به صفات ذات پاک پروردگار می کند، نه یک وجود خارجی دیگر. بعضی از روایاتی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) رسیده نیز همین معنی را تأیید می نماید، مانند حدیثی که حفص بن غیاث از امام صادق (علیه السلام) نقل می کند که از امام (علیه السلام) درباره تفسیر «وسع کرسیه السماوات والارض» سؤال کردند، فرمود: «منظور علم او است» (۱). و در حدیث دیگری از همان امام (علیه السلام) «عرش» را به معنی علمی که انبیا را بر آن واقف کرده، و «کرسی» را به معنی علمی که هیچکس را از آن آگاه نکرده است تفسیر فرموده (۲). در حالی که بعضی دیگر از مفسران با الهام گرفتن از روایات دیگری «عرش» و «کرسی» را به دو موجود عظیم از مخلوقات پروردگار تفسیر کرده اند. از جمله بعضی گفته اند: منظور از عرش مجموعه عالم هستی است. و گاه گفته اند مجموعه این زمین و آسمان در درون کرسی قرار دارد، بلکه آسمان و زمین در برابر کرسی همچون حلقه انگشتی است در یک بیابان پهناور، و کرسی در برابر عرش نیز همچون حلقه انگشتی است در یک بیابان وسیع. و گاه «عرش» را بر قلب انبیا و اوصیا و مؤمنان کامل اطلاق کرده اند، چنانکه در حدیث آمده است: ان قلب المؤمن عرش الرحمن: «قلب مؤمن عرش بزرگ خدا است!» (۳) و نیز در حدیث قدسی نقل شده است: لم یسعی سمائی ولاارضی ووسعنی قلب عبدی المؤمن: «آسمان و زمین من وسعت وجود مرا ندارد ولی قلب بنده مؤمن من جایگاه من است!» (۴) اما برای درک حقیقت معنی عرش - البته تا آنجا که قدرت تشخیص انسان اجازه می دهد - بهترین راه این است که موارد استعمال آن را در قرآن مجید دقیقاً مورد بررسی قرار دهیم. در آیات زیادی از قرآن این تعبیر به چشم می خورد: ثم استوی علی العرش «خداوند (بعد از پایان گرفتن خلقت جهان) بر عرش تسلط یافت» (۵). و در بعضی از آیات پشت سر این تعبیر جمله «یدبر الامر» و یا تعبیراتی که حاکی از علم و تدبیر پروردگار است دیده می شود. در بعضی دیگر از آیات قرآن توصیف هائی برای عرش دیده می شود مانند توصیف به «عظیم» آنجا که می فرماید: وهو رب العرش العظيم (توبه - ۱۲۹). گاه سخن از حاملان عرش است مانند آیه مورد بحث. و گاه سخن از ملائکه ای است که گرداگرد عرش را گرفته اند و تری الملائکه حافین من حول العرش (زمر - ۵۷). و گاه می گوید «عرش خدا روی آب قرار گرفته» و کان عرشه علی الماء. از مجموع این تعبیرات و تعبیرات دیگری که در روایات اسلامی وارد شده به خوبی می توان نتیجه گرفت که عرش بر معانی مختلفی اطلاق شده هر چند ریشه مشترکی دارد. یکی از معانی عرش همان مقام «حکومت و مالکیت و تدبیر عالم هستی» است، چرا که حتی در اطلاقات معمولی کلمه عرش به عنوان کنایه از تسلط یک زمامدار بر امور کشور خویش به کار می رود، می گوئیم: «فلان ثل عرشه» کنایه از اینکه قدرتش فرو ریخت، و در فارسی نیز می گوئیم: «پایه های تخت او درهم شکست». دیگر از معانی عرش «مجموعه عالم هستی» است، چرا که همگی نشانه عظمت او است و گاه «عرش» به معنی «عالم بالا» و «کرسی» به معنی عالم پائین به کار می رود. و گاه «عرش» به معنی «عالم ماوراء طبیعت» و کرسی به معنی مجموعه عالم ماده اعم از زمین و آسمان استعمال می شود چنانکه در آیه الکرسی آمده است ووسع کرسیه السماوات والارض. و از آنجا که مخلوقات و معلومات خداوند از ذات پاک او جدا نیستند گاهی عرش بر «علم خدا» اطلاق شده است. و اگر به قلب پاک بندگان با ایمان «عرش الرحمان» گفته شده به خاطر این است که جایگاه معرفت ذات پاک او و نشانه ای از نشانه های عظمت و قدرت او است. بنابراین در هر مورد باید از قرائن فهمید که منظور از عرش کدامیک از معانی آن است، ولی در هر حال همگی در این امر مشترکند که عرش بیانگر بزرگی و عظمت خداوند است. در آیه مورد بحث که سخن از حاملان عرش الهی می گوید ممکن است منظور از عرش همان حکومت خداوند و تدبیرش در عالم هستی باشد و حاملان عرش اجرا کنندگان حاکمیت و تدبیر او هستند. و نیز ممکن است به معنی مجموعه عالم هستی و یا عالم ماوراء طبیعت باشد و حاملان آن فرشتگانی هستند که پایه های تدبیر این جهان به فرمان خدا بر دوش آنها است. (۶)

پی نوشتها

۲۱- بحار الانوار جلد ۵۸ صفحه ۲۸ (حدیث ۴۶ و ۴۷) ۳- بحار الانوار جلد ۵۸ صفحه ۳۹ . ۴- بحار الانوار جلد ۵۸ صفحه ۳۹ . ۵- اعراف ۵۴- یونس ۳- رعد ۲- فرقان ۵۹- سجده ۴- حدید ۴ . ۶- تفسیر نمونه ۲۰/۳۵

۲۴- پیمان عالم ذر چیست ؟

در سوره اعراف آیه ۱۷۳ می خوانیم: وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ . به خاطر بیابور زمانی را که پروردگارت از پشت و صلب فرزندان آدم ، ذریه آنها را برگرفت و آنها را گواه بر خویشتن ساخت (و فرمود): آیا من پروردگار شما نیستم ؟! گفتند آری ، گواهی می دهیم (چرا چنین کرد ؟) برای اینکه در روز رستاخیز نگوئید ما از این غافل بودیم (و از پیمان فطری توحید و خداشناسی بی خبر). در این آیه ، سخن از پیمانی است که به طور سربسته از فرزندان آدم گرفته شده ، اما این پیمان چگونه بوده است ؟ منظور از این عالم و این پیمان همان «عالم استعدادها» و «پیمان فطرت» و تکوین و آفرینش است ، به این ترتیب که به هنگام خروج فرزندان آدم به صورت «نطفه» از صلب پدران به رحم مادران که در آن هنگام ذراتی بیش نیستند خداوند استعداد و آمادگی برای حقیقت توحید به آنها داده است ، هم در نهاد و فطرتشان این سزاهلی به صورت یک حس درون ذاتی به ودیعه گذارده شده است و هم در عقل و خردشان به صورت یک حقیقت خود آگاه! . بنابراین همه افراد بشر دارای روح توحیدند و سؤالی که خداوند از آنها کرده به زبان تکوین و آفرینش است و پاسخی که آنها داده اند نیز به همین زبان است . اینگونه تعبیرها در گفتگوهای روزانه نیز کم نیست مثلاً می گوئیم: «رنگ رخساره خبر می دهد از سرّ درون» یا می گوئیم: «چشمان به هم ریخته او می گوید دیشب به خواب نرفته است» از یکی از ادبا و خطبای عرب نقل می کنند که در سخنان خود چنین می گفته است: «سل الارض من شق انهارك و غرس اشجارك و ائین ثمارك فان لم تجبك حواراً اجابتك اعتباراً»: «از این زمین پرس چه کسی راه نهرهای تو را گشوده ؟ و درختانت را غرس کرده و میوه هایت را رسانیده ؟ اگر زمین با زبان معمولی به تو پاسخ نگوید به زبان حال جواب خواهد گفت» . در قرآن مجید نیز تعبیر سخن گفتن در زمینه زبان حال در بعضی از آیات آمده است ، مانند «فقال لها و للارض ائتیا طوعاً او کرهاً قالتا ایتناطائین» (فصلت - ۱۱): «خداوند به آسمان و زمین فرمود: با میل یا از روی اجبار بیائید و سر بر فرمان نهد آنها گفتند: ما از روی میل آمدیم و سر بر فرمان نهادیم» . (۱) ۱- تفسیر نمونه ۷/۶

۲۵- هدایت و ضلالت از سوی خدا به چه معنا است ؟

هدایت و ضلالت

هدایت در لغت به معنی دلالت و راهنمایی توأم با لطف و دقت است (۱) و آن را به دو شعبه تقسیم کرده اند: «ارائه طریق» و «ایصال به مطلوب» و به تعبیر دیگر «هدایت تشریحی» و «هدایت تکوینی» (۲) . توضیح اینکه: گاه انسان راه را به کسی که طالب آن است با دقت تمام و لطف و عنایت نشان می دهد ، اما پیمودن راه و رسیدن به مقصود بر عهده خود او است . ولی گاه دست طالبان را می گیرد و علاوه بر ارائه طریق او را به مقصد می رساند . به تعبیر دیگر در مرحله اول تنها به بیان قانون پرداخته ، شرائط پیمودن راه و رسیدن به مقصد را بیان می کند ، ولی در مرحله دوم علاوه بر این ، وسائل سفر را فراهم می سازد ، موانع را برطرف ، و مشکلات را حل ، و مسافران این راه را تا مقصد همراهی و حمایت و حفاظت می کند . البته نقطه مقابل آن «اضلال» است . یک نگاه اجمالی به آیات قرآن به خوبی روشن می سازد که قرآن هدایت و ضلالت را فعل خدا می شمرد ، و هر دو را به او نسبت می

دهد، و اگر بخواهیم همه آیاتی را که در این زمینه سخن می‌گویند بشمریم سخن به درازا می‌کشد همین قدر کافی است که در آیه ۲۱۳ سوره بقره می‌خوانیم والله یهدی من یشاء الی صراط مستقیم: «خداوند هر کس را بخواهد به راه راست هدایت می‌کند». و در آیه ۹۳ سوره نحل آمده است: ولکن یضل من یشاء و یهدی من یشاء: «ولی او هر کس را بخواهد هدایت می‌کند و هر کس را بخواهد گمراه». شبیه این تعبیر در مورد هدایت و ضلالت و یا یکی از این دو در آیات زیادی از قرآن مجید به چشم می‌خورد. (۳۱) از این بالاتر در بعضی از آیات صریحاً هدایت را از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نفی کرده، به خدا نسبت می‌دهد، چنانکه در آیه ۵۶ سوره قصص می‌خوانیم: انک لا تهدی من احببت ولکن الله یهدی من یشاء: «تو هر کس را دوست داری هدایت نمی‌کنی، ولی خدا هر کس را بخواهد هدایت می‌کند!» و در آیه ۲۷۲ بقره می‌خوانیم: لیس علیک هداهم ولکن الله یهدی من یشاء: «هدایت آنها بر تو نیست، ولی خدا هر کس را بخواهد هدایت می‌کند». مطالعه سطحی این آیات و عدم درک معنی عمیق آنها سبب شده است که گروهی در تفسیر آنها به «ضلالت» بیفتند، و از طریق «هدایت» منحرف شوند، و زیر آوارهای مکتب «جبر» مدفون گردند، حتی بعضی از مفسران معروف از این آفت مصون نمانده، و در این پرتگاه هولناک سقوط کرده‌اند، تا آنجا که هدایت و ضلالت را در تمام مراحل، جبری دانسته، و عجب اینکه چون تضاد این عقیده با مسأله عدالت و حکمت خداوند روشن بوده ترجیح داده‌اند که اصل عدالت را منکر شوند، تا اینکه خطای خود را اصلاح کنند، اصولاً اگر ما قائل به اصل جبر باشیم مفهومی برای تکلیف و مسئولیت و ارسال رسولان و انزال کتب آسمانی باقی نخواهد ماند. امّا آنها که طرفدار مکتب اختیارند و معتقدند هیچ عقل سلیمی نمی‌تواند این سخن را پذیرا شود که خدا گروهی را مجبور به پیمودن طریق ضلالت کند و بعد آنها را به خاطر این کار اجباری کیفر دهد، و یا گروهی را به اجبار هدایت کند و بعد بی‌جهت به آنها جزا و پاداش ارزانی دارد، و امتیازی برای آنها به خاطر کاری که خودشان انجام نداده‌اند بر دیگران قائل شود، آنها طرق دیگری برای تفسیر این آیات انتخاب کرده‌اند دقیق‌ترین تفسیری که با همه آیات هدایت و ضلالت سازگار است و همه آنها را به خوبی تفسیر می‌کند بی‌آنکه کمترین خلاف ظاهری در آن باشد این است که بگوئیم: هدایت تشریحی به معنی ارائه طریق جنبه عمومی و همگانی دارد و هیچ قید و شرطی در آن نیست، چنانکه در آیه ۳ سوره دهر آمده انا هدیناه السبیل اما شاکراً و اما کفوراً: «ما راه را به انسان نشان دادیم خواه شکر گزاری کند یا کفران» و در آیه ۵۱ آل عمران می‌خوانیم: وانک لتهدی الی صراط مستقیم: «تو همه انسان‌ها را به صراط مستقیم دعوت می‌کنی»، بدیهی است دعوت پیامبر مظهر دعوت خدا است چرا که هر چه او دارد از خدا دارد. و درباره جمعی از منحرفان و مشرکان در آیه ۲۳ سوره نجم آمده است ولقد جاءهم من ربهم الهدی «هدایت الهی از سوی پروردگار به سراغ آنها آمد». اما هدایت تکوینی به معنی ایصال به مطلوب و گرفتن دست بندگان و گذراندن آنها از تمام پیچ و خم‌های راه، و حفظ و حمایت از آنها تا رساندن به ساحل نجات که موضوع بحث بسیاری دیگر از آیات قرآن است هرگز بی‌قید و شرط نمی‌باشد، این هدایت مخصوص گروهی است که اوصاف آنها در قرآن بیان شده، و اضلال که نقطه مقابل آن است نیز مخصوص گروهی است که اوصاف آنان نیز بیان گشته. گرچه بعضی از آیات مطلق است ولی بسیاری دیگر از آیات قید و شرط آن را دقیقاً بیان کرده، و هنگامی که این آیات «مطلق» و «مقید» را کنار هم می‌چینیم مطلب کاملاً روشن می‌شود و هیچ ابهام و تردیدی در معنی آیات باقی نمی‌ماند، و نه تنها با مسأله اختیار و آزادی اراده انسان مخالف نیست، بلکه دقیقاً آن را تأکید می‌کند. اکنون به توضیح زیر توجه نمائید: قرآن مجید در یک جا می‌گوید: یضل به کثیراً و یهدی به کثیراً و ما یضل به الا الفاسقین: «به وسیله آن ضرب‌المثل، گروهی را گمراه و گروهی را هدایت می‌کند، اما جز فاسقان را گمراه نمی‌سازد» (بقره ۲۶). در اینجا سرچشمه ضلالت، فسق و خروج از اطاعت و فرمان الهی شمرده شده. در جای دیگر می‌گوید: والله لایهدی القوم الظالمین: «خداوند قوم ستمگر را هدایت نمی‌کند» (بقره ۲۵۸). در اینجا تکیه روی مسأله ظلم شده و آن را زمینه ساز ضلالت معرفی کرده است در جای دیگر می‌خوانیم: والله لایهدی القوم الکافرین: «خداوند قوم کافر را هدایت نمی‌کند» (بقره ۲۶۴). در اینجا کفر به عنوان زمینه

ساز گمراهی ذکر شده . باز در آیه دیگر می خوانیم: ان الله لایهدی من هو کاذب کفار: «خداوند هدایت نمی کند کسی را که دروغگو و کفران کننده است» (زمر - ۳) . در اینجا نیز دروغگوئی و کفران را مقدمه ضلالت شمرده است . و در جای دیگر آمده: ان الله لایهدی من هو مسرف کذاب: «خداوند هدایت نمی کند کسی را که اسراف کار و بسیار دروغگو است (غافر - ۲۸) . یعنی اسراف و دروغگوئی عامل گمراهی است . البته آنچه در اینجا آوردیم قسمتی از آیات قرآن در این زمینه است ، بعضی از این آیات با همین مفاهیم کراراً در سوره های مختلف آمده . نتیجه اینکه قرآن ضلالت الهی را مخصوص کسانی می شمرد که دارای این اوصافند: «کفر» ، «ظلم» ، «فسق» ، «دروغ» ، «اسراف» و «کفران» . آیا کسانی که دارای این اوصافند شایسته ضلالت و گمراهی نیستند؟! و به تعبیر دیگر کسی که مرتکب این امور می شود آیا ظلمت و حجاب قلب او را فرا نمی گیرد؟! باز به عبارت روشن تر این اعمال و صفات آثاری دارد که خواه ناخواه دامن انسان را می گیرد ، پرده بر چشم و گوش و عقل او می افکند ، و او را به ضلالت می کشاند ، و از آنجا که خاصیت همه اشیاء و تأثیر همه اسباب به فرمان خداوند است ، می توان اضلال را در تمام این موارد به خدا نسبت داد ، اما این نسبت عین اختیار بندگان و آزادی اراده آنها است . این در زمینه مسأله ضلالت ، و اما در مورد «هدایت» نیز شرائط و اوصافی در قرآن بیان شده که نشان می دهد آن هم بدون علت ، و بر خلاف حکمت الهی نیست . قسمتی از اوصافی که استحقاق هدایت می آورد و لطف الهی را جلب ، در آیات زیر آمده . در یک جا می خوانیم: یهدی به الله من اتبع رضوانه سبیل السلام و یخرجهم من الظلمات الی النور باذن و یهدیهم الی صراط مستقیم: «خداوند به وسیله قرآن کسانی را که از رضا و خشنودی او پیروی می کنند به راههای سلامت ، هدایت می کند ، و از تاریکی ها به فرمانش به سوی روشنائی می برد ، و آنها را به راه راست رهبری می نماید» (مائده ۱۶) . در اینجا پیروی فرمان خدا ، و جلب خشنودی او ، زمینه ساز هدایت الهی شمرده شده است . در جای دیگر می خوانیم: ان الله یضل من یشاء و یهدی الله من اناب: «خداوند هر کس را بخواهد گمراه می سازد ، و هر کس را که بازگشت به سوی او کند هدایت می نماید» (رعد ۲۷) . در اینجا نیز «توبه و انابه» عامل استحقاق هدایت شمرده شده است . در آیه دیگر می فرماید: والذین جاهدوا فینا لنهدینهم سبیلنا: «کسانی که در راه ما جهاد کنند آنان را به راههای خود هدایت می کنیم» (عنکبوت ۶۹) . در اینجا «جهاد» آنها «جهاد مخلصانه و در راه خدا» به عنوان شرط اصلی هدایت ذکر شده است . و بالاخره در آیه دیگر می خوانیم: والذین اهتدوا زادهم هدی: «کسانی که گام های نخستین هدایت را برداشته اند خداوند بر هدایتشان می افزاید» (سوره محمد (صلی الله علیه و آله) ۱۷) . در اینجا پیمودن مقداری از راه هدایت به عنوان شرطی برای ادامه این راه به لطف خداوند ذکر شده . نتیجه اینکه تا از سوی بندگان توبه و انابه ای نباشد ، تا پیرو فرمان او نباشند تا جهاد و تلاش و کوششی صورت نگیرد ، و تا گامهای نخستین را در مسیر حق برندارند . لطف الهی شامل حال آنان نمی شود ، دست آنان را نمی گیرد و ایصال به مطلوب نمی کند . آیا شمول هدایت نسبت به کسانی که دارای این اوصافند بی حساب است و یا دلیل بر جبری بودن هدایت محسوب می شود . ملاحظه می کنید آیات قرآن در این زمینه بسیار روشن و گویا است ، منتهی کسانی که نتوانسته یا نخواسته اند جمع بندی صحیحی از آیات هدایت و ضلالت کنند گرفتار چنان اشتباه خطرناکی شده اند ، و «چون ندیدند حقیقت ، ره افسانه زدند» باید گفت زمینه این «ضلالت» را نیز خودشان فراهم ساخته اند! به هر حال مشیت الهی که در آیات هدایت و ضلالت روی آن تکیه شده ، هرگز به معنی مشیت بی دلیل و خالی از حکمت نیست ، بلکه در هر مورد شرائط خاصی دارد که آن را هماهنگ با حکیم بودن او می کند . (۴)

پی نوشتها

۱ - مفردات ماده «هدی» . ۲ - دقت فرمائید که هدایت تکوینی در اینجا به معنی وسیعی گرفته شده که هر گونه هدایتی را جز از طریق بیان قوانین و ارائه طریق شامل می شود . ۳ - به عنوان نمونه آیات: فاطر ۸ - زمر ۲۳ - مدثر ۳۱ - بقره ۲۷۲ - انعام ۸۸ - یونس

۲۵ رعد ۲۷ - ابراهیم ۴ - را می توان نام برد . ۴ - تفسیر نمونه ۱۹/۴۶۱

۲۶ - تسبیح عمومی موجودات جهان به چه معناست ؟

تسبیح عمومی موجودات جهان به چه معناست ؟

در آیات مختلف قرآن سخن از تسبیح و حمد موجودات عالم هستی در برابر خداوند بزرگ به میان آمده که شاید از همه صریح تر آیه ۴۴ سوره مبارکه اسراء است که می فرماید: «وان من شیء یسبح بحمده ولكن لا تفقهون تسبیحهم» و هیچ موجودی نیست مگر اینکه تسبیح و حمد خدا می گوید ولی شما تسبیح آنها را درک نمی کنید» در این آیه بدون هیچگونه استثناء همه موجودات عالم هستی را در این تسبیح و حمد عمومی شریک می داند . در تفسیر حقیقت این حمد و تسبیح در میان دانشمندان و فلاسفه و مفسران بسیار گفتگو است: بعضی آنها حمد و تسبیح «حالی» دانسته اند ، و بعضی «قالی» که خلاصه نظرات آنها را با آنچه مورد قبول ما است ذیلاً می خوانید: ۱ - جمعی معتقدند که همه ذرات موجودات این جهان اعم از آنچه ما آن را عاقل می شماریم یا بی جان و غیر عاقل همه دارای یک نوع درک و شعورند . و در عالم خود تسبیح و حمد خدا می گویند ، هر چند ما قادر نیستیم به نحوه درک و احساس آنها پی بریم و زمزمه حمد و تسبیح آنها را بشنویم . آیاتی مانند وان منها لما یهبط من خشیه الله: «بعضی از سنگ ها از ترس خدا از فراز کوهها به پائین می افتند» (سوره بقره آیه ۷۴) . و مانند فقال لها و للارض اثتیا طوعاً او کرهاً قالتا اتینا طائعتین: «خداوند به آسمان و زمین فرمود از روی اطاعت یا کراهت به فرمان من آئید ، آنها گفتند ما از در اطاعت می آئیم» (سوره فصلت آیه ۱۱) . . . و مانند آن را می توان گواه بر این عقیده گرفت . ۲ - بسیاری معتقدند که این تسبیح و حمد ، همان چیزی است که ما آن را «زبان حال» می نامیم ، حقیقی است نه مجازی ، ولی به زبان حال است نه قال (دقت کنید) . توضیح اینکه: بسیار می شود به کسی که آثار ناراحتی و درد و رنج و بی خوابی در چهره و چشم او نمایان است می گوئیم: هر چند تو از ناراحتیت سخن نمی گوئی اما چشم تو می گوید که دیشب به خواب نرفتی ، و چهره ات گواهی می دهد که از درد و ناراحتی جانکاهی رنج می ببری! این «زبان حال» گاهی آنقدر قوی و نیرومند است که «زبان قال» را تحت الشعاع خود قرار می دهد و به تکذیب آن برمی خیزد و به گفته شاعر: گفتم که با مکر و فسون *** پنهان کنم راز درون! پنهان نمی گردد که خون *** از دیدگانم می رود! این همان چیزی است که علی (علیه السلام) در گفتار معروفش می فرماید: ما اضر احد شیئاً الا ظهر فی فلتات لسانه و صفحات وجهه: «هرگز کسی رازی را در دل نهان نمی کند مگر اینکه در لابلائی سخنان ناآگاه و صفحه صورتش آشکار می گردد» (۱) . از سوی دیگر آیا می توان انکار کرد که یک تابلو بسیار زیبا که شاهکاری از هنر راستین است گواهی بر ذوق و مهارت نقاش می دهد و او را مدح و ثنای گوید ؟ آیا می توان انکار کرد که دیوان شعر شعرای بزرگ و نامدار از قریحه عالی آنها حکایت می کند ؟ و دائماً آنها را می ستاید ؟ آیا می توان منکر شد که ساختمان های عظیم و کارخانه های بزرگ و مغزهای پیچیده الکترونیک و امثال آنها ، با زبان بی زبانی از سازنده و مخترع و مبتکر خود سخن می گویند ، و هر یک در حد خود از آنها ستایش می کنند ؟ بنابراین باید قبول کرد که عالم شگرف هستی با آن نظام عجیبش ، با آن همه رازها و اسرار ، با آن عظمت خیره کننده اش و با آن ریزه کاری های حیرت زا همگی «تسبیح و حمد» خدا می گویند . مگر «تسبیح» جز به معنی پاک و منزه شمردن از عیوب می باشد ؟ ساختمان و نظم این عالم هستی می گوید خالق آن از هرگونه نقص و عیبی مبرا است . مگر «حمد» چیزی جز بیان صفات کمال می باشد ؟ نظام جهان آفرینش از صفات کمال خدا ، از علم بی پایان و قدرت بی انتها و حکمت وسیع و فرا گیر او سخن می گوید . این معنی برای تسبیح و حمد عمومی موجودات کاملاً قابل درک است و نیاز به آن ندارد که ما برای همه ذرات عالم هستی درک و شعور قائل شویم چرا که دلیل قاطعی برای آن در دست نیست و آیات گذشته نیز به احتمال زیاد همان زبان حال را بیان می کند . ولی

در اینجا یک سؤال باقی می ماند و آن اینکه اگر منظور از تسبیح و حمد ، حکایت نظام آفرینش از پاکی و عظمت و قدرت خدا است ، و «صفات سلبيه» و «ثبوتیه» او را شرح می دهد پس چرا قرآن می گوید شما حمد و تسبیح آنها را نمی فهمید ؟ اگر بعضی نفهمند حداقل دانشمندان که می فهمند . ولی این سؤال دو پاسخ دارد: نخست اینکه روی سخن با اکثریت مردم نادان و مخصوصاً مشرکان است و دانشمندان با ایمان که در اقلیت قرار دارند از این عموم ، مستثنا هستند که هر عامی استثنائی دارد . دیگر اینکه آنچه ما از اسرار این عالم می دانیم در برابر آنچه نمی دانیم همانند قطره ای است در برابر دریا و ذره کاهی است در مقابل یک کوه عظیم ، که اگر درست بیندیشیم حتی نام علم و دانش نمی توان بر آن گذاشت . تا بدانجا رسید دانش من *** که بدانستی که نادانم بنابراین در واقع ما تسبیح و حمد این موجودات را هرچند دانشمند باشیم نمی شنویم چرا که آنچه را می شنویم تنها یک کلمه است از یک کتاب بزرگ و روی این حساب می توان به صورت یک حکم عمومی خطاب به همه جهانیان گفت شما تسبیح و حمد موجودات عالم هستی را که به زبانحال دارند درک نمی کنید ، زیرا آنچه درک می کنید به قدری ناچیز است که به حساب نمی آید . ۳- بعضی از مفسران نیز احتمال داده اند که حمد و تسبیح عمومی موجودات در اینجا ترکیبی از زبان «حال» و «قال» یا به تعبیر دیگر «تسبیح تکوینی» و «تشریحی» باشد ، چرا که بسیاری از انسانها و همه فرشتگان از روی درک و شعور حمد و ثنای او می گویند و همگی ذرات موجودات نیز با زبانحالشان از عظمت و بزرگی خالق بحث می کنند . گرچه این دو نوع حمد و تسبیح باهم متفاوت است ولی در قدر جامع یعنی مفهوم وسیع کلمه حمد و تسبیح ، مشترک می باشند . ولی چنانکه پیدا است تفسیر دوم با آن شرح که بیان کردیم از همه دلچسب تر است . (۲) ۱- نهج البلاغه کلمات قصار شماره ۲۶ . ۲- تفسیر نمونه ۱۲/۱۳۴

۲۷- آیا خدا در چیزی حلول می کند؟

آیا خدا در چیزی حلول می کند؟

گروهی از مسیحیان معتقدند که خداوند در مسیح حلول کرده ، و جمعی از صوفیان نیز چنین عقیده ای را درباره سران خود دارند ، که می گویند خدا در وجود آنها حلول نموده است . به گفته مرحوم علامه حلی در «کشف المراد» شکی در سخافت و بی پایه بودن این عقیده نیست ، چرا که آنچه از حلول قابل تصور است این است که موجودی قائم به موجود دیگری شود (مثل اینکه می گوئیم گلاب یا عطر و بو در گل حلول کرده) این معنی مسلماً در مورد خداوند قابل تصور نیست ، چرا که لازمه آن دارا بودن مکان و نیاز و حاجت به آن است که برای واجب الوجود غیر ممکن است ، و آنها که معتقد به حلول خداوند در چیزی باشند سرانجام به نوعی از شرک می رسند ، و از سلک موحدان عالم خارجند .

صوفیه و مسأله حلول و اتحاد

مرحوم «علامه حلی» در کتاب «نهج الحق» بعد از آنکه می گوید: «اتحاد» خداوند با غیر او ، به گونه ای که هر دو شیء واحد شوند ، باطل است ، و بطلان آن از بدیهیات محسوب می شود ، می افزاید: «گروهی از صوفیه اهل سنت ، در این مسأله مخالفت کرده و گفته اند: خداوند با بدن عارفان یکی می شود! حتی بعضی از آنها گفته اند: خداوند عین موجودات است و هر موجودی خدا است (اشاره به مسأله وحدت مصداقی وجود) و بعد می افزاید: این عین کفرو الحاد است و خدا را شکر که به برکت پیروی ائمه اهل بیت (علیه السلام) ما را از صاحبان عقائد باطله دور داشت» . و در بحث «حلول» می گوید: از مسائل مسلم این است که هر موجودی بخواهد در دیگری حلول کند ، نیاز به محل دارد ، و چون خداوند واجب الوجود است و نیاز به چیزی ندارد ، حلول او

در اشیاء، غیر ممکن است، بعد می فرماید: صوفیه اهل سنت، در این مسأله مخالفت کرده و حلول خداوند را در عارفان ممکن شمرده اند، سپس به مذمت شدید آنها پرداخته، و می گوید: من خودم گروهی از صوفیه را در کنار قبر امام حسین (علیه السلام) دیدم که نماز مغرب را همگی - جز یک نفر - به جا آوردند سپس بعد از ساعتی، نماز عشاء را خواندند، جز آن یک نفر که همچنان نشسته بود! سؤال کردم چرا این شخص نماز نمی خواند؟! گفتند: او چه نیازی به نماز دارد؟! او به حق پیوسته است! آیا جایز است میان او و خداوند حاجبی ایجاد کرد، نماز بین او و پروردگار حاجب است؟! (۱) همین معنی در مقدمه دفتر پنجم مثنوی به شکل دیگری آمده است: می گوید چون رسیدی به مقصود، آن حقیقت است و جهت این گفته اند: لَوْ ظَهَرَتِ الْحَقَائِقُ بَطَلَّتِ الشَّرَائِعُ: «هرگاه حقایق ظاهر شود شرایع باطل می گردد»! سپس شریعت را به علم کیمیا تشبیه می کند (علمی که به وسیله آن می توان مس را طلا کرد) و می گوید: چیزی که از اصل طلا است، یا به مرحله طلا بودن رسیده، چه نیازی به کیمیا دارد؟! چنانکه گفته اند: طَلَبُ الدَّلِيلِ بَعْدَ الْوُصُولِ إِلَى الْمَيْدَانِ قَبِيحٌ! «مطالبه دلیل بعد از رسیدن به مطلوب زشت است»! (۲) در کتاب «دلایل الصدق» شرح «نهج الحق» نیز از «صاحب مواقف» نقل شده است که مخالفان در نفی «حلول» و «اتحاد» سه گروهند سپس گروه دوم را بعضی از صوفیه می شمرد، و می گوید کلمات آنها مردد میان حلول و اتحاد است (منظور از حلول نفوذ خداوند در اشیاء است و منظور از اتحاد وحدت میان او و چیزی است) سپس می افزاید: من بعضی از «صوفیه وجودیه» را دیده ام که حلول و اتحاد را انکار می کنند، و می گویند این دو واژه اشعار بر مغایرت خداوند با خلق دارد، و ما به آن قائل نیستیم! ما می گوئیم: لَيْسَ فِي دَارِ الْوُجُودِ غَيْرُهُ دَرِيًّا! «در سرای وجود غیر او چیزی نیست»!! در اینجا صاحب مواقف می افزاید این عذر بدتر از گناه است (۳) البته صوفیان از این گونه سخنان بسیار دارند سخنانی که نه با موازین و منطق عقل سازگار است، نه با منطق شرع. به هر حال مسأله «اتحاد» حقیقی میان دو چیز همان گونه که در کلام «مرحوم علامه» آمده محال است، چرا که این سخن عین تضاد می باشد، چگونه ممکن است دو چیز یکی شوند به علاوه اگر کسی معتقد به اتحاد خداوند با همه مخلوقات یا خصوص عارفان، و به اصطلاح واصلان، بوده باشد، لازمه آن داشتن صفات ممکنات، اعم از زمان و مکان و تغییر و غیر آن است. و در مورد «حلول» به معنی نفوذ کردن خداوند در اشیاء آن نیز لازمه اش دارا بودن مکان است، و این چیزی است که با واجب الوجود بودن خداوند ابدأ سازگار نیست. (۴) اصولاً صوفیه خود معتقدند که اینگونه ادعاها را با دلیل عقل نمی توان اثبات کرد، و غالباً راه خود را از راه عقل جدا می کنند، و به یک سلسله مسائل ذوقی و پنداری که نام آن را «راه دل» می گذارند پناه می برند، و مسلماً از کسی که منطق عقل را نپذیرد جز این سخنان ضد و نقیض را نمی توان انتظار داشت. و به همین جهت است که همیشه و در همه اعصار بزرگان علما از آنها فاصله گرفته و آنها را از خود طرد کرده اند. قرآن در بسیاری از آیات تکیه بر عقل و برهان می کند و آن را طریق معرفه الله می شناسد. (۵)

پی نوشتها

۱ - نهج الحق صفحه ۵۸ و ۵۹ . ۲ - دفتر پنجم مثنوی صفحه ۸۱۸ چاپ سپهر تهران . ۳ - دلایل الصدق جلد ۱ صفحه ۱۳۷ . ۴ - قابل توجه اینکه همین معنی در مورد بطلان حلول و اتحاد در شرح تجرید العقائد علامه حلی طی استدلال مشروحی آمده است (کشف المراد صفحه ۲۲۷ باب انه تعالی لیس بحال فی غیره و نفی الاتحاد عنه) ۵ - تفسیر پیام قرآن ۴/۲۶۷ و ۲۸۱

۲۸ - علم خداوند به حوادث آینده چگونه تصور می شود؟

حوادث آینده با اینکه هنوز وجود خارجی پیدا نکرده اند تا در احاطه علم خدا باشند، آیا صورت ذهنی و نقش و عکس آنها نزد خدا است؟ با اینکه خداوند ذهنی ندارد، و علم او از طریق انعکاس نیست، پس باید قبول کنیم که او نسبت به حوادث آینده

علمی ندارد! زیرا علم حضوری در مورد معدوم ممکن نیست، و علم حصولی نیز درباره خدا تصور نمی‌شود. گرچه این اشکال و سؤال درباره علم به حوادث آینده مطرح شده، ولی عیناً درباره حوادث گذشته که محو و نابود گشته است نیز قابل طرح است، زیرا حوادث گذشته الآن وجود ندارد، صورت فرعون یا بنی اسرائیل و اصحاب موسی فی المثل متلاشی شده است، و تاریخ آنها نیز گذشته است، ما می‌توانیم فقط تصویری از آنها در ذهنمان حاضر کنیم تا به تاریخ گذشته واقف شویم، چون علم ما از طریق ارتسام یعنی نقش بستن در ذهن است، ولی در مورد خداوند که ذهن و نقش‌های ذهنی معنی ندارد و علمش فقط علم حضوری است آگاهی بر حوادث گذشته چگونه تصور می‌شود؟ این سؤال و اشکال را از سه راه می‌توان پاسخ گفت: ۱- نخست اینکه خداوند همیشه به ذات پاک خود که علت همه اشیاء است احاطه داشته و دارد، و این علم اجمالی به همه حوادث و موجودات جهان قبل از ایجاد و بعد از ایجاد است. و به تعبیر دیگر اگر ما آگاهی به علت اشیاء داشته باشیم می‌توانیم آگاهی به نتیجه و معلول آنها نیز پیدا کنیم، چرا که هر علتی تمام کمالات معلول و بالاتر از آن را دارد. این سخن را می‌توان به گونه روشنتری چنین توضیح داد: حوادث گذشته به طور کامل نابود نشده، و آثارش در دل حوادث امروز وجود دارد، و همچنین حوادث آینده از حوادث امروز جدا نیست، و دقیقاً با حوادث امروز مربوط است، و به این ترتیب «گذشته» و «حال» و «آینده» یک رشته زنجیر ماندی از علت و معلول را به وجود می‌آورد که اگر دقیقاً به هر یک از آنها آگاه شویم حلقه‌های قبل و بعد در آن وجود دارد. فی المثل اگر من دقیقاً وضع هوای تمام کره زمین را با تمام جزئیات و مشخصات، و علت و معلول‌های آن، و حرکت کره زمین، و مسأله جاذبه و دافعه، همه اینها را بدانم، می‌توانم دقیقاً از وضع هوا در میلیون‌ها سال قبل، یا میلیون‌ها سال بعد آگاه‌گردم، چرا که پرونده گذشته و آینده در حال موجود است، نه پرونده اجمالی که پرونده تفضیلی آنها در جزئیات پرونده حاضر منعکس است. امروز دقیقاً بازتابی از دیروز است، و فردا بازتابی از امروز، و آگاهی کامل بر تمام جزئیات امروز به معنی آگاهی کامل بر حوادث گذشته و آینده است. به این ترتیب وقتی حوادث امروز با تمام ویژگیها و خصوصیات نزد خداوند حاضر است به یک معنی گذشته و آینده هم نزد او حضور دارد. «امروز» آئینه‌ای است برای «گذشته» و «آینده» و تمام حوادث دیروز و فردا را در آئینه امروز می‌توان مشاهده کرد (دقت کنید). ۲- راه دیگری را که برای پاسخ از این سؤال گفته می‌شود با ذکر یک مثال روشن می‌کنیم: فرض کنید کسی در اطاقکی زندانی است که فقط روزنه کوچکی به خارج دارد، در حالی که یک قطار شتر از مقابل این روزنه می‌گذرد، او نخست ناظر سر و گردن یک شتر، و سپس کوهان، و بعد پاها و دم او است، و همچنین سایر شترهائی که در این قطارند، و این روزنه کوچک دید سبب می‌شود که او برای خود گذشته و آینده و ماضی و مستقبل درست کند، اما برای کسی که بیرون این اطاقک است، و بر پشت بام در «فضای باز» ایستاده به تمام بیابان نگاه می‌کند، مطلب طور دیگری است، او همه قطار شتران را یکجا می‌بیند که در حال حرکتند. از اینجا روشن می‌شود که ساختن مفاهیم گذشته و حال و آینده نتیجه محدودیت دید انسان است، آنچه برای ما زمان ماضی محسوب می‌شود برای اقوام پیشین زمان مستقبل بوده و آنچه برای ما مستقبل است برای آیندگان ماضی است. اما برای ذاتی که همه جا حضور دارد، و ازل و ابد را فرا گرفته، ماضی و مضارع و حال بی معنی است، همه حوادث در تمام طول زمان نزد او حاضرند (منتهی هر کدام در ظرف مخصوص خود) و او به همه حوادث و موجودات عالم، چه در گذشته و چه در حال و آینده یکسان احاطه دارد. البته اعتراف می‌کنیم تصور این مطلب برای ما که در زندان زمان و مکان محبوس هستیم کار مشکل و پیچیده‌ای است، ولی در عین حال مطلبی است قابل دقت و مطالعه. ۳- راه دیگری که بسیاری از فلاسفه روی آن تکیه کرده‌اند این است که خداوند عالم به ذات خویش است و چون ذات او علت برای تمام مخلوقات است علم به علت سبب علم به معلول می‌شود و به تعبیر دیگر خداوند جامع تمام کمالاتی است که در تمام مخلوقات می‌باشد و همه را به نحو اکمل دارد تنها نقائص آنها است که در ذات پاک او راه ندارد پس هنگامی که او به ذات خویش عالم باشد در حقیقت به همه آنها آگاه است (این راه با راه اول تفاوت ظریفی دارد که با دقت روشن می‌شود). (۱) ۱-

تفسیر پیام قرآن ۴/۹۴

۲۹- (بدا) چیست؟**(بدا) چیست؟**

در آیه ۳۹ سوره رعد می‌خوانیم «یَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أَمُّ الْكِتَابِ» خداوند هر چه را بخواهد «محو» و هر چه را بخواهد «اثبات» می‌کند و «ام الكتاب» نزد او است. در ذیل این آیه شریفه این سؤال مطرح می‌شود که منظور از «بدا» در مورد خداوند متعال چیست؟ یکی از بحث‌های جنجالی که در میان شیعه و اهل تسنن به وجود آمده بحث در مسأله «بدا» است. فخر رازی در تفسیر خود در ذیل آیه مورد بحث می‌گوید: «شیعه معتقدند که «بدا» بر خدا جایز است و حقیقت بدا نزد آنها این است که شخص چیزی را معتقد باشد و سپس ظاهر شود که واقع بر خلاف اعتقاد او است و برای اثبات این مطلب به آیه یَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ تَمْسِكُ جَسْتَهُ اَنْدُ . سپس فخر رازی اضافه می‌کند این عقیده باطل است زیرا علم خدا از لوازم ذات او است، و آنچه چنین است تغییر و تبدل در آن محال است». متأسفانه عدم آگاهی از عقیده شیعه در زمینه مسأله بداء، سبب شده است که بسیاری از برادران اهل تسنن اینگونه نسبت‌های ناروا را به شیعه بدهند، توضیح اینکه: «بداء» در لغت به معنی آشکار شدن و وضوح کامل است، و به معنی پشیمانی نیز آمده، زیرا شخصی که پشیمان می‌شود حتماً مطلب تازه‌ای برای او پیدا می‌شود. بدون شک «بداء» به این معنی در مورد خداوند معنی ندارد و هیچ آدم عاقل و دانائی ممکن نیست احتمال بدهد که مطلبی بر خدا پوشیده باشد، و سپس با گذشت زمان بر او آشکار گردد، اصولاً این سخن کفر صریح و زننده‌ای است، و لازمه آن نسبت دادن جهل و نادانی به ذات پاک خداوند است، و ذات او را محل تغییر و حوادث دانستن، حاشا که شیعه امامیه چنین احتمالی را درباره ذات مقدس خدا بدهند. آنچه شیعه از معنی «بداء» اعتقاد دارد و روی آن اصرار و پافشاری می‌کند و طبق آنچه در روایات اهل بیت (علیهم السلام) آمده ما عرف الله حق معرفته من لم يعرفه بالبداء: «آن کس که خدا را با «بداء» نشناسد او را درست نشناخته است» این است که: بسیار می‌شود که ما طبق ظواهر علل و اسباب، احساس می‌کنیم که حادثه‌ای به وقوع خواهد پیوست و یا وقوع چنین حادثه‌ای به یکی از پیامبران خبر داده شده، در حالی که بعداً می‌بینیم آن حادثه واقع نشد، در این هنگام می‌گوئیم «بداء» حاصل شد، یعنی آنچه را به حسب ظاهر، ما واقع شدنی می‌دیدیم و تحقق آن را قطعی می‌پنداشتیم خلاف آن ظاهر شد. ریشه و علت اصلی این معنی این است که گاهی آگاهی ما فقط از علل ناقصه است، و شرائط و موانع را نمی‌بینیم و برطبق آن قضاوت می‌کنیم، و بعد که به فقدان شرط، یا وجود مانع برخورد کردیم و خلاف آنچه پیش بینی می‌کردیم تحقق یافت متوجه این مسائل می‌شویم. همچنین گاه پیامبر یا امام از «لوح محو و اثبات» آگاهی می‌یابد که طبعاً قابل تغییر و دگرگونی است، و گاهی با برخورد به موانع و فقدان شرائط تحقق نمی‌پذیرد. برای روشن شدن این حقیقت باید مقایسه‌ای بین «نسخ» و «بداء» به عمل آید: می‌دانیم که نسخ احکام از نظر همه مسلمانان جایز است، یعنی ممکن است حکمی در شریعت نازل شود و مردم نیز چنان تصور کنند که این حکم همیشگی و ابدی است، اما پس از مدتی نسخ آن حکم به وسیله شخص پیامبر (صلی الله علیه و آله) اعلام گردد، و حکم دیگری جای آن را بگیرد (همانگونه که در داستان تغییر قبله، در تفسیر وفقه و تاریخ خوانده ایم). این در حقیقت یکنوع «بداء» است، ولی معمولاً در امور تشریحی و قوانین و احکام نام «نسخ» بر آن می‌گذارند، و نظیر آن را در امور تکوینی «بداء» می‌نامند. به همین جهت گاهی گفته می‌شود «نسخ» در احکام یکنوع بدا است، و بداء در امور تکوینی یکنوع نسخ است. آیا هیچکس می‌تواند چنین امر منطقی را انکار کند؟ جز کسی که فرق میان علت تامه و علل ناقصه نمی‌گذارد و یا اینکه تحت تأثیر تبلیغات شوم ضد شیعه اهل بیت (علیهم السلام) قرار گرفته و تعصباتش به او اجازه بررسی عقائد شیعه را در کتابهای خود شیعه نمی‌دهد، عجب

اینکه فخر رازی با اینکه مسأله «بداء» را در مورد شیعه در ذیل آیه یمحو الله ما یشاء و یتبث آورده است، هیچ توجه نکرده که بداء چیزی جز همین «محو و اثبات» نیست، و با تعصب مخصوصش سخت به شیعه تاخته است که چرا آنها قائل به «بداء» هستند. اجازه بدهید از نمونه هائی که همه آن را پذیرفته اند یاد کنیم: ۱- در داستان «یونس» می خوانیم که نافرمانی قومش سبب شد که مجازات الهی به سراغ آنها بیاید و این پیامبر بزرگ هم که آنها را قابل هدایت نمی دید و مستحق عذاب می دانست آنان را ترک گفت، اما ناگهان (بداء واقع شد) یکی از دانشمندان قوم که آثار عذاب را مشاهده کرد، آنان را جمع نمود و به توبه دعوت کرد، همگی پذیرفتند و مجازاتی که نشانه هایش ظاهر شده بود برطرف شد (فلو لا کانت قریه آمنه فنفعها ایمانها الا قوم یونس لما آمنوا کشفنا عنهم عذاب الخزی فی الحیوة الدنیا و متعناهم الی حین) (یونس آیه ۹۸). ۲- در تواریخ اسلامی نیز آمده که حضرت مسیح (علیه السلام) درباره عروسی خبر داد که او در همان شب زفاف می میرد، ولی عروس بر خلاف پیش بینی مسیح (علیه السلام) سالم ماند!، هنگامی که از وی جریان را پرسیدند فرمود: آیا صدقه ای در این راه داده اید؟ گفتند: آری، فرمود، صدقه بلاهای مبرم را دفع می کند! (۱) در حقیقت روح پاک مسیح (علیه السلام) بر اثر ارتباط بالوح محو و اثبات، از حدوث چنین واقعه ای خبر داد، در حالی که این حادثه مشروط بود (مشروط به اینکه مانعی همچون «صدقه» بر سر راه آن حاصل نشود) و چون به مانع برخورد کرد نتیجه چیز دیگر شد. ۳- در داستان ابراهیم، قهرمان بت شکن در قرآن می خوانیم که او مأمور به ذبح اسماعیل شد و به دنبال این مأموریت، فرزندش را به قربانگاه برد، اما هنگامی که آمادگی خود را نشان داد «بداء» روی داد و آشکار شد که این امر یک امر امتحانی بوده است، تا میزان اطاعت و تسلیم این پیامبر بزرگ و فرزندش آزموده شود. ۴- در سرگذشت موسی (علیه السلام) نیز می خوانیم که او نخست مأمور شده بود که سی روز قوم خود را ترک گوید و به وعده گاه الهی برای دریافت احکام تورات برود، ولی بعداً این مدت به مقدار ده روز (برای آزمایش بنی اسرائیل) تمدید شد. در اینجا این سؤال پیش می آید که فائده این بداءها چیست؟ پاسخ این سؤال با توجه به آنچه در بالا ذکر شد، ظاهراً پیچیده نیست، چرا که گاهی مسائل مهمی همانند آزمایش یک شخص یا یک قوم و ملت، و یا تأثیر توبه و بازگشت به سوی خدا (همانگونه که در داستان یونس آمده) و یا تأثیر صدقه و کمک به نیازمندان و انجام کارهای نیک در برطرف ساختن حوادث دردناک، و مانند اینها، ایجاب می کند که صحنه حوادث آینده قبلاً طوری تنظیم شود، سپس با دگرگونی شرایط طور دیگر، تا مردم بدانند، سرنوشتشان در دست خودشان است، و با تغییر مسیر و روش قادرند سرنوشت خود را تغییر دهند و این بزرگترین فایده بداء است (دقت کنید). و اگر می خوانیم کسی که خدا را به بداء نشناخته است معرفت کامل او را ندارد، اشاره به همین حقایق است. لذا در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: ما بعث الله عزوجل نبیاً حتی يأخذ علیه ثلاث خصال الاقرار بالعبودیة، و خلع الابدان، و ان الله یقدم ما یشاء و یؤخر ما یشاء: «خداوند هیچ پیامبری را نفرستاد مگر اینکه این سه پیمان را از آنها گرفت: اقرار به بندگی پروردگار، و نفی هرگونه شرک، و اینکه خداوند هرچه را بخواهد مقدم می دارد و هرچه را بخواهد تأخیر می اندازد». (۲) در حقیقت اولین پیمان مربوط به اطاعت و تسلیم در برابر خدا است و دومین پیمان مربوط به مبارزه با شرک. و سومین پیمان مربوط به مسأله بداء است که نتیجه اش آن است که سرنوشت انسان به دست خود او است که با تغییر دادن شرایط می تواند خود را مشمول لطف یا عذاب خداوند قرار دهد. آخرین سخن اینکه روی جهات فوق دانشمندان شیعه گفته اند هنگامی که «بداء» به خداوند نسبت داده می شود به معنی «ابداء» است یعنی آشکار ساختن چیزی که قبلاً ظاهر نبود و پیش بینی نمی شد. و اما نسبت دادن این مطلب به شیعه که آنها معتقدند خدا گاهی از کار خود پشیمان می گردد یا از چیزی باخبر می شود که قبلاً نمی دانست این از بزرگترین جنایات و نابخشدنی ترین تهمت ها است. لذا از امامان نقل شده است که فرمودند: من زعم ان الله عزوجل یدو له فی شیء لم یعلمه امس فابرتوا منه: «کسی که گمان کند برای خدا چیزی امروز آشکار می شود که دیروز نمی دانست از او تنفر و بیزاری بجوئید». (۳)(۴)

۱ - بحار الانوار - چاپ قدیم جلد ۲ صفحه ۱۳۱ - از امالی صدوق . ۲ - اصول کافی جلد ۱ صفحه ۱۱۴ - سفینه البحار جلد اول صفحه ۶۱ . ۳ - سفینه البحار جلد اول صفحه ۶۱ . ۴ - تفسیر نمونه ۱۰/۲۴۵

۳۰ - آیا توسل به اولیاء با توحید سازگار است ؟

آیا توسل به اولیاء با توحید سازگار است ؟

اولاً لازم به تذکر است که هرگز منظور از توسل این نیست که چیزی را از شخص پیامبر یا امام مستقلاً تقاضا کنند بلکه منظور این است که با اعمال صالح یا پیروی از پیامبر و امام ، یا شفاعت آنان و یا سوگند دادن خداوند به مقام و مکتب آنها (که خود یک نوع احترام و اهتمام به موقعیت آنها و یک نوع عبادت است) . از خداوند چیزی را بخواهند این معنی نه بوی شرک می دهد و نه بر خلاف آیات قرآن است . ثانیاً: از آیات قرآن به خوبی استفاده می شود که وسیله قرار دادن مقام انسان صالحی در پیشگاه خدا و طلب چیزی از خداوند به خاطر او ، به هیچ وجه ممنوع نیست و منافات با توحید ندارد ، در آیه ۶۴ سوره نساء می خوانیم: ولو انهم اذ ظلموا انفسهم جائوك فاستغفروا الله و استغفر لهم الرسول لوجدوا الله تواباً رحیماً: «اگر آنها هنگامی که به خویشتن ستم کردند (و مرتکب گناهی شدند) به سراغ تو می آمدند و از خداوند طلب عفو و بخشش می کردند و تو نیز برای آنها طلب عفو می کردی ، خدا را توبه پذیر و رحیم می یافتند» .

روایات اسلامی و توسل

از روایات متعددی که از طریق شیعه و اهل تسنن در دست داریم ، نیز به خوبی استفاده می شود که توسل هیچگونه اشکالی ندارد ، بلکه کار خوبی محسوب می شود ، این روایات بسیار فراوان است و در کتب زیادی نقل شده و ما به عنوان نمونه به چند قسمت از آنها که در کتب معروف اهل تسنن می باشد اشاره می کنیم: ۱ - در کتاب «وفاء الوفاء» تألیف دانشمند معروف سنی «سمهودی» چنین می خوانیم که: مدد گرفتن و شفاعت خواستن در پیشگاه خداوند از پیامبر (صلی الله علیه و آله) و از مقام و شخصیت او ، هم پیش از خلقت او مجاز است و هم بعد از تولد و هم بعد از رحلتش ، هم در عالم برزخ ، و هم در روز رستاخیز ، سپس روایت معروف توسل آدم را به پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) از عمر بن خطاب نقل کرده که: آدم روی اطلاعی که از آفرینش پیامبر اسلام در آینده داشت به پیشگاه خداوند چنین عرض کرد: «یارب اسئلك بحق محمد لما غفرت لی» (۱) . «خداوندا به حق محمد (صلی الله علیه و آله) از تو تقاضا می کنم که مرا ببخشی» . سپس حدیث دیگری از جماعتی از راویان حدیث از جمله «نسائی» و «ترمذی» دانشمندان معروف اهل تسنن به عنوان شاهد برای جواز توسل به پیامبر در حال حیات نقل می کنند که خلاصه اش این است: مرد نابینائی تقاضای دعا از پیامبر برای شفای بیماریش کرد ، پیغمبر به او دستور داد که چنین دعا کند: «اللهم انی اسئلك و اتوجه الیک بنبیک محمد نبی الرحمة یا محمد انی توجهت بک الی ربی فی حاجتی لتقضی لی اللهم شفعه فی» (۲) . «خداوندا من از تو به خاطر پیامبرت پیامبر رحمت تقاضا می کنم و به تو روی می آورم ای محمد! به وسیله تو به سوی پروردگارم برای انجام حاجتم متوجه می شوم خداوندا او را شفیع من ساز» . سپس در مورد جواز توسل به پیامبر (صلی الله علیه و آله) بعد از وفات چنین نقل می کنند که مرد حاجتمندی در زمان عثمان کنار قبر پیامبر (صلی الله علیه و آله) آمد و نماز خواند و چنین دعا کرد: اللهم انی اسئلك و اتوجه الیک بنبیا محمد (صلی الله علیه و آله) نبی الرحمة ، یا محمد انی اتوجه الی ربک ان تقضی حاجتی» . «خداوندا من از تو تقاضا می کنم و به وسیله پیامبر ما محمد (صلی الله علیه و آله) پیغمبر رحمت به سوی تو متوجه می شوم ، ای محمد من به وسیله تو متوجه پروردگار تو می شوم تا مشکلم حل شود» . بعداً اضافه می کند چیزی نگذشت که مشکل او حل شد . (۳) ۲ -

نویسنده کتاب «التوصل الی حقیقه التوسل» که در موضوع توسل بسیار سختگیر است ۲۶ حدیث از کتب و منابع مختلف نقل کرده که جواز این موضوع در لابلائی آنها منعکس است، اگر چه نامبرده سعی دارد که در اسناد این احداث خدشه وارد کند، ولی واضح است که روایات هنگامی که فراوان باشند و به حد تواتر برسند جائی برای خدشه در سند حدیث باقی نمی ماند و روایاتی که در زمینه توسل در منابع اسلامی وارد شده است مافوق حد تواتر است و از جمله روایاتی که نقل می کند این است که: «ابن حجر مکی» در کتاب «صواعق» از «امام شافعی» پیشوای معروف اهل تسنن نقل می کند که به اهل بیت پیامبر توسل می جست و چنین می گفت: آل النبی ذریعتی *** وهم الیه وسیلتی ارجوهم اعطی غداً *** بید الیمین صحیفتی (۴) «خاندان پیامبر وسیله منند آنها در پیشگاه او سبب تقرب من می باشند» «امیدوارم به سبب آنها فردای قیامت نامه عمل من به دست راست من سپرده شود». و نیز از «بیهقی» نقل می کند که در زمان خلافت خلیفه دوم سالی قحطی شد بلال به همراهی عده ای از صحابه بر سر قبر پیامبر آمد و چنین گفت: «یا رسول الله استسق لامتک . . . فانهم قد هلكوا . . .» (۵) «ای رسول خدا! از خدایت برای امت باران بخواه . . . که ممکن است هلاک شوند». حتی از ابن حجر در کتاب «الخیرات الحسان» نقل می کند که «امام شافعی» در ایامی که در بغداد بود به زیارت ابوحنیفه می رفت و در حاجاتش به او متوسل می شد! (۶) و نیز در صحیح «دارمی» از «ابی الجوزاء» نقل می کند که سالی در مدینه قحطی شدیدی واقع شد، بعضی شکایت به «عایشه» بردند، او سفارش کرد که بر فراز قبر پیامبر روزه ای در سقف ایجاد کنند تا به برکت قبر پیامبر از طرف خدا باران نازل شود، چنین کردند و باران فراوانی آمد! . در تفسیر «آلوسی» قسمت های زیادی از احادیث فوق را نقل کرده و پس از تجزیه و تحلیل طولانی و حتی سختگیری درباره احادیث فوق در پایان ناگزیر به اعتراف شده و چنین می گوید: «بعد از تمام این گفتگوها من مانعی در توسل به پیشگاه خداوند به مقام پیامبر (صلی الله علیه و آله) نمی بینم چه در حال حیات پیامبر و چه پس از رحلت او، و بعد از بحث نسبتاً مشروحی در این زمینه، اضافه می کند «توسل جستن به مقام غیر پیامبر در پیشگاه خدا نیز مانعی ندارد به شرط اینکه او حقیقتاً در پیشگاه خدا مقامی داشته باشد.» (۷) و اما در منابع شیعه موضوع به قدری روشن است که نیاز به نقل حدیث ندارد. چند یادآوری لازم در اینجا لازم است به چند نکته اشاره کنیم: ۱- منظور از توسل این نیست که کسی حاجت را از پیامبر یا امامان بخواهد بلکه منظور این است که به مقام او در پیشگاه خدا متوسل شود، و این در حقیقت توجه به خدا است، زیرا احترام پیامبر نیز به خاطر این است که فرستاده او بوده و در راه او گام برداشته و ما تعجب می کنیم از کسانی که این گونه توسل را یک نوع شرک می پندارند در حالی که شرک این است که برای خدا شریکی در صفات و اعمال او قائل شوند و این گونه توسل به هیچ وجه شباهتی با شرک ندارد. ۲- بعضی اصرار دارند که میان حیات و وفات پیامبر و امامان فرق بگذارند، در حالی که گذشته از روایات فوق که بسیاری از آنها مربوط به بعد از وفات است، از نظر یک مسلمان، پیامبران و صلحاء بعد از مرگ «حیات برزخی» دارند، حیاتی وسیع تر از عالم دنیا همانطور که قرآن درباره شهداء به آن تصریح کرده است و می گوید آنها را مردگان فرض نکنید آنها زندگانند (۸). ۳- بعضی نیز اصرار دارند که میان تقاضای دعا از پیامبر، و بیان سوگند دادن خدا به مقام او، فرق بگذارند، تقاضای دعا را مجاز و غیر آن را ممنوع بشمارند در حالی که هیچگونه فرق منطقی میان این دو دیده نمی شود. ۴- بعضی از نویسندگان و دانشمندان اهل تسنن مخصوصاً «وهابیه» با لجاجت خاصی کوشش دارند تمام احادیثی که در زمینه توسل وارد شده است تضعیف کنند و یا با اشکالات واهی و بی اساس آنها را به دست فراموشی بسپارند، آنها در این زمینه چنان بحث می کنند که هر ناظر بی طرفی احساس می کند که قبلاً عقیده ای برای خود انتخاب کرده، سپس می خواهند عقیده خود را به روایات اسلامی «تحمیل» کنند، و هرچه مخالف آن بود به نوعی از سر راه خود کنار بزنند، در حالی که یک محقق هرگز نمی تواند چنین بحث های غیر منطقی و تعصب آمیزی را بپذیرد. ۵- همان طور که گفتیم روایات توسل به حد تواتر رسیده یعنی به قدری زیاد است که ما را از بررسی اسناد آن بی نیاز می سازد، علاوه بر این در میان آنها روایت صحیح نیز فراوان است با این حال جائی برای خرده گیری در پاره ای از اسناد آنها باقی نمی ماند. ۶- از آنچه گفتیم روشن می شود که

روایاتی که در ذیل این آیه وارد شده و می‌گوید: پیغمبر به مردم می‌فرمود: از خداوند برای من «وسیله» بخواهید و یا آنچه در کافی از علی (علیه السلام) نقل شده که وسیله بالاترین مقامی است که در بهشت قرار دارد، با آنچه در تفسیر آیه گفتیم هیچگونه منافاتی ندارد زیرا همانطور که مکرر اشاره کردیم «وسیله» هرگونه تقرب به پروردگار را شامل می‌شود و تقرب پیامبر به خدا و بالاترین درجه‌ای که در بهشت وجود دارد یکی از مصداق‌های آن است. (۹)

پی‌نوشتها

۱- وفاء الوفاء جلد ۳ ص ۱۳۷۱- در کتاب «التوصل الی حقیقه التوصل» صفحه ۲۱۵ حدیث فوق را از «دلائل النبوة» بیهقی نیز نقل نموده است. ۲- وفاء الوفاء ص ۱۳۷۲. ۳- وفاء الوفاء ص ۱۳۷۳. ۴- التوصل... ص ۳۲۹. ۵- التوصل... ص ۲۵۳. ۶- التوصل... ص ۳۳۱. ۷- روح المعانی جلد ۴- ۶ ص ۱۱۴- ۱۱۵. ۸- سوره آل عمران- آیه ۱۶۹. ۹- تفسیر نمونه ۴/۳۶۶

۳۱- چرا توبه مرتد فطری پذیرفته نمی‌شود؟

اسلام در مورد کسانی که هنوز اسلام را نپذیرفته‌اند، سختگیری نمی‌کند (منظور اهل کتاب است) و آنها را با دعوت مستمر و تبلیغات پی‌گیر منطقی به اسلام فرا می‌خواند، هرگاه نپذیرفتند و حاضر شدند طبق شرایط ذمه، همزیستی مسالمت‌آمیز با مسلمانان داشته باشند نه تنها به آنها امان می‌دهد بلکه حفظ مال و جان و منافع مشروعشان را بر عهده می‌گیرد. ولی در مورد کسانی که اسلام را پذیرا شوند سپس عدول کنند فوق العاده سختگیر است چرا که این عمل موجب تزلزل جامعه اسلامی می‌گردد و یکنوع قیام بر ضد رژیم و حکومت اسلامی محسوب می‌شود و غالباً دلیل سوء نیت است، و سبب می‌شود که اسرار جامعه اسلامی به دست دشمنان افتد. لذا چنین کسی اگر پدر و مادرش هنگام انعقاد نطفه او مسلمان بوده و به تعبیر ساده تر اگر مسلمان زاده باشد و از اسلام برگردد و در دادگاه اسلامی به ثبوت رسد خونس را مباح می‌شمرد، اموال او باید در میان وارثانش تقسیم گردد و همسرش از او جدا شود، و توبه او در ظاهر پذیرفته نیست، یعنی این احکام سه‌گانه درباره چنین کسی به هر حال اجرا می‌شود، ولی اگر واقعاً پشیمان گردد توبه او در پیشگاه خدا پذیرفته خواهد شد. (البته اگر مجرم زن باشد توبه اش مطلقاً پذیرفته خواهد شد). ولی اگر شخص از اسلام برگشته، مسلمان زاده نباشد به او تکلیف توبه می‌کنند و اگر توبه کرد مورد قبول واقع خواهد شد و همه مجازات‌ها از میان خواهد رفت. گرچه حکم سیاسی مرتد فطری برای آنها که از محتوای آن آگاه نیستند ممکن است یک نوع خشونت و تحمیل عقیده و سلب آزادی اندیشه تلقی گردد. ولی اگر به این واقعیت توجه کنیم که این احکام مربوط به کسی نیست که اعتقادی در درون دارد و در مقام اظهار آن بر نیامده، بلکه تنها کسی را شامل می‌شود که به اظهار یا تبلیغ پردازد، و در حقیقت، قیام بر ضد رژیم موجود جامعه کند، روشن می‌شود که این خشونت بی‌دلیل نیست، و با مسأله آزادی اندیشه نیز منافات ندارد، و شبیه این قانون در بسیاری از کشورهای شرق و غرب با تفاوت‌هایی وجود دارد. توجه به این نکته نیز لازم است که: پذیرش اسلام باید طبق منطق باشد، مخصوصاً کسی که از پدر یا مادر مسلمان تولد یافته و در یک محیط اسلامی پرورش دیده، بسیار بعید به نظر می‌رسد که محتوای اسلام را تشخیص نداده باشد، بنابراین عدول و بازگشت او به توطئه و خیانت شبیه تر است تا به اشتباه و عدم درک حقیقت و چنین کسی استحقاق چنان مجازاتی را دارد. ضمناً احکام هرگز تابع یک فرد و دو فرد نیست بلکه مجموع را به طور کلی باید در نظر گرفت. (۱) در حقیقت این حکم یک فلسفه اساسی دارد و آن حفظ جبهه داخلی کشور اسلام و جلوگیری از متلاشی شدن آن و نفوذ بیگانگان و منافقان، زیرا ارتداد در واقع یک نوع قیام بر ضد رژیم کشور اسلامی است که در بسیاری از قوانین دنیای امروز نیز مجازات آن اعدام است، اگر به افراد اجازه داده شود هر روز مایل بودند خود را مسلمان معرفی کنند و هر روز مایل نبودند استعفا دهند، به زودی جبهه داخلی اسلام از هم متلاشی خواهد شد و راه

نفوذ دشمنان و عوامل و ایادی آنها باز خواهد گردید و هرج و مرج شدیدی در سراسر جامعه اسلامی پدید خواهد آمد. بنابراین حکم مزبور در واقع حکم سیاسی است، که برای حفظ حکومت و جامعه اسلامی و مبارزه با ایادی و عوامل بیگانه ضروری است. از این گذشته کسی که آئینی همچون اسلام را بعد از تحقیق و پذیرش رها کند و به سوی آئین‌های دیگری برود معمولاً انگیزه صحیح و موجهی ندارد، و بنابراین در خور مجازات‌های سنگین است و اگر می‌بینیم این حکم درباره زنان خفیف تر است به خاطر این است که همه مجازات‌ها در مورد آنها تخفیف می‌یابد. (۲) ۱ - تفسیر نمونه ۱۱/۴۲۶ - تفسیر نمونه ۲/۴۹۷

۳۲ - چرا هنگام دعا دست به سوی آسمان برمی‌داریم؟

غالباً این سؤال برای توده مردم مطرح است که در عین اینکه خداوند، مکان و محلی ندارد چرا هنگام دعا کردن چشم به آسمان می‌دوزیم؟ و دست به سوی آسمان بلند می‌کنیم؟ مگر العیاذ بالله خداوند در آسمانها است؟ این سؤال را در عصر ائمه هدی (علیهم السلام) نیز مطرح کرده اند، از جمله می‌خوانیم که «هشام بن حکم» می‌گوید: زندقی خدمت امام صادق (علیه السلام) آمد و از آیه الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى سؤال کرد. امام (علیه السلام) ضمن توضیحی فرمود: خداوند متعال، نیاز به هیچ مکانی و هیچ مخلوقی ندارد، بلکه تمام خلق محتاج او هستند. سؤال کننده عرض کرد: پس تفاوتی ندارد که (به هنگام دعا) دست به سوی آسمان بلند کنید یا به سوی زمین پائین آورید؟! امام (ع) فرمود: این موضوع، در علم و احاطه و قدرت خدا یکسان است (و هیچ تفاوتی نمی‌کند) ولی خداوند متعال دوستان و بندگانش را دستور داده که دستهای خود را به سوی آسمان، به طرف عرش بردارند، چرا که معدن رزق آنجا است، ما آنچه را قرآن و اخبار رسول خدا (صلی الله علیه و آله) اثبات کرده است، تثبیت می‌کنیم، آنجا که فرمود: دستهای خود را به سوی خداوند متعال بردارید، و این سخنی است که تمام امت بر آن اتفاق نظر دارند (۱) در حدیث دیگری از امام امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) در کتاب خصال آمده است: إِذَا فَرِعَ أَحَدُكُمْ مِنَ الصَّلَاةِ فَلْيَرْفَعْ يَدَيْهِ إِلَى السَّمَاءِ، وَ لِيُنْصَبَ فِي الدُّعَاءِ: «هنگامی که یکی از شما نماز را پایان می‌دهد دست به سوی آسمان بردارد و مشغول دعا شود». مردی عرض کرد: ای امیرمؤمنان! مگر خداوند همه جا نیست؟ فرمود: آری همه جا هست. عرض کرد: پس چرا بندگان دست به آسمان برمی‌دارند؟ فرمود: آیا (در قرآن) نخوانده‌ای: وَ فِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَ مَا تُوْعَدُونَ «در آسمان رزق شما است و آنچه به شما وعده داده می‌شود» پس از کجا انسان روزی را بطلبد جز از محلّش، محل رزق و وعده الهی آسمان است (۲) مطابق این روایات چون غالب ارزاق انسانها از آسمان است (باران، زنده کننده زمین‌های مرده از آسمان می‌بارد، نور آفتاب که منبع حیات و زندگی است از سوی آسمان می‌تابد، هوا سومین عامل مهم حیات در آسمان است) آسمان به عنوان معدنی از برکات و ارزاق الهی معرفی شده، و به هنگام دعا به آن توجه می‌شود، و از خالق و مالک آن همه رزق و روزی تقاضای حل مشکل می‌شود. از بعضی از روایات، فلسفه دیگری برای این کار استفاده می‌شود، و آن اظهار خضوع و تذلل در پیشگاه خدا است چرا که انسان به هنگام اظهار خضوع، یا تسلیم، در مقابل شخص یا چیزی، دستهای خود را بلند می‌کند. (۳) ۱ - «بحار جلد ۳ صفحه ۳۳۰ - توحید صدوق صفحه ۲۴۸ حدیث ۱ باب ۳۶ «باب الرد علی الثویة و الزنادقة». ۲ - «بحار» جلد ۹۰ صفحه ۳۰۸ حدیث ۷ - حدیث فوق را تفسیر نورالثقلین در جلد ۵ صفحه ۱۲۴ و ۱۲۵ نیز آورده است. ۳ - تفسیر پیام قرآن ۴/۲۷۰

۳۳ - آیا تفاوت‌های طبیعی در انسانها با عدالت سازگار است؟

در آیه ۳۲ از سوره نساء می‌خوانیم «وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ...» (برتریهایی که خداوند نسبت به بعضی از شما بر بعضی دیگر قرار داده آرزو نکنید...) با توجه به آیه شریفه بسیاری از خود می‌پرسند چرا بعضی از افراد استعدادشان بیشتر و بعضی کمتر، بعضی زیبا و بعضی دیگر از زیبایی، کم بهره‌اند، بعضی از نظر جسمی فوق العاده نیرومند و بعضی معمولی هستند،

آیا این «تفاوت‌های طبیعی» با اصل عدالت پروردگار سازگار است؟ در پاسخ باید به چند نکته توجه داشت: ۱- قسمتی از تفاوت‌های جسمی و روحی مردم با یکدیگر، معلول اختلافات طبقاتی و مظالم اجتماعی و یا سهل‌انگاری‌های فردی است که هیچ‌گونه ارتباطی به دستگاه آفرینش ندارد، مثلاً بسیاری از فرزندان ثروتمندان از فرزندان مردم فقیر، هم از نظر جسمی قوی‌تر و زیباتر و هم از نظر استعداد پیشرفته‌ترند، به دلیل اینکه آنها از تغذیه و بهداشت کافی بهره‌مندند در حالی که اینها در محرومیت قرار دارند، و یا افرادی هستند که بر اثر تبلی و سهل‌انگاری نیروهای جسمی و روحی خود را از دست می‌دهند. این‌گونه اختلافها را باید «اختلافهای ساختگی و بی‌دلیل» دانست که با از بین رفتن نظام طبقاتی و تعمیم عدالت اجتماعی از میان خواهد رفت، و هیچگاه اسلام و قرآن بر این‌گونه تفاوت‌ها صحه نگذاشته است. ۲- قسمتی دیگر از این تفاوتها، طبیعی و لازمه آفرینش انسان است یعنی یک جامعه اگر هم از عدالت اجتماعی کامل برخوردار باشد تمام افرادش همانند مصنوعات یک کارخانه، یک شکل و یک جور نخواهند بود و طبعاً باهم تفاوت‌هایی خواهند داشت، ولی باید دانست که معمولاً مواهب الهی و استعدادهای جسمی و روحی انسانها آنچنان تقسیم شده که هر کسی قسمتی از آن را دارد، یعنی کمتر کسی پیدا می‌شود که این مواهب را یکجا داشته باشد، یکی از نیروی بدنی کافی برخوردار است، و دیگری استعداد ریاضی خوبی دارد، یکی ذوق شعر، و دیگری عشق به تجارت، و بعضی هوش سرشاری برای کشاورزی، و بعضی، از استعدادهای ویژه دیگری برخوردارند، مهم این است که جامعه یا خود اشخاص، استعدادهای آنها را کشف کنند، و آنها را در محیط سالمی پرورش دهند، تا هر انسانی بتواند نقطه قوت خویش را آشکار سازد و از آن بهره‌برداری کند. ۳- این موضوع را نیز باید یادآوری کرد که یک جامعه همانند یک پیکر انسان، نیاز به بافت‌ها و عضلات و سلولهای گوناگون دارد، یعنی همانطور که اگر یک بدن، تمام از سلولهای ظریف همانند سلولهای چشم و مغز ساخته شده باشد دوام ندارد، و یا اگر تمام سلولهای آن خشن و غیر قابل انعطاف همانند سلولهای استخوانی باشند کارایی کافی برای وظائف مختلف نخواهد داشت، بلکه باید از سلولهای گوناگونی که یکی وظیفه تفکر و دیگری مشاهده و دیگری شنیدن و دیگری سخن گفتن را عهده‌دار شوند تشکیل شده باشد، همچنین برای به وجود آمدن یک «جامعه کامل» نیاز به استعدادهای ذوق‌ها و ساختمان‌های مختلف بدنی و فکری است، اما نه به این معنی که بعضی از اعضاء پیکر اجتماع در محرومیت به سر برند و یا خدمات آنها کوچک‌شمرده شود و یا تحقیر گردند، همانطور که سلولهای بدن با تمام تفاوتی که دارند همگی از غذا و هوا و سایر نیازمندی‌ها به مقدار لازم بهره‌می‌گیرند. و به عبارت دیگر تفاوت ساختمان روحی و جسمی در آن قسمتهایی که طبیعی است (نه ظالمانه و تحمیلی) مقتضای «حکمت» پروردگار است و عدالت هیچگاه نمی‌تواند از حکمت جدا باشد، فی‌المثل اگر تمام سلولهای بدن انسان یکنواخت آفریده می‌شد، دور از حکمت بود، و عدالت به معنی قرار دادن هر چیز در محل مناسب خود نیز در آن وجود نداشت، همچنین اگر یک روز تمام مردم جامعه مثل هم فکر کنند و استعداد همانندی داشته باشند در همان یک روز وضع جامعه به کلی درهم می‌ریزد. (۱) ۱- تفسیر نمونه ۳/۳۶۵

۳۴- آیا ایجاد تفاوت از نظر روزی در میان مردم با عدالت سازگار است؟

در سوره نمل آیه ۷۱ می‌خوانیم: «والله فضل بعضکم علی بعض فی الرزق» (خداوند بعضی از شما را بر بعضی دیگر از نظر روزی برتری داد) در اینجا این سؤال پیش می‌آید که آیا ایجاد تفاوت و اختلاف از نظر رزق و روزی در میان مردم با اصول عدالت پروردگار و مساواتی که باید بر نظام جوامع بشری حاکم باشد، سازگار است؟ در پاسخ این سؤال باید به دو نکته دقیقاً توجه داشت: ۱- بدون شک اختلافی که در میان انسانها از نظر بهره‌های مادی و درآمدها وجود دارد قسمت مهمش مربوط به تفاوت استعدادهای آنها است، این تفاوت استعدادهای جسمانی و روحانی که سرچشمه تفاوت در کمیت و کیفیت فعالیت‌های اقتصادی می‌شود بهره‌بعضی را بیشتر و درآمد بعضی را کمتر می‌کند. البته تردیدی نیست که گاهی صرفاً حوادثی که از نظر ما جنبه تصادف

دارد سبب می شود که بعضی به مواهب بیشتری دست یابند، ولی اینها را می توان امور استثنائی شمرد، آنچه پایه و ضابطه اصلی در غالب موارد است، همان تفاوت در کمیت یا کیفیت تلاشها است (البته موضوع بحث ما یک جامعه سالم و خالی از استثمار و بهره کشیهای ظالمانه است، نه جوامع منحرف که از قوانین آفرینش و نظام انسان برکنارند). حتی کسانی را که گاهی ما آنها را انسانهای بی دست و پا و بی عرضه ای می پنداریم و از اینکه درآمدهای قابل ملاحظه ای دارند تعجب می کنیم اگر با دقت بیشتری در جسم و روان و اخلاق آنها بیندیشیم و قضاوتهائی که از مطالعات سطحی سرچشمه می گیرد، دور بیفکنیم، خواهیم دید که آنها غالباً نقطه قوتی داشته اند که به جایی رسیده اند (باز تکرار می کنیم موضوع بحث ما جامعه سالمی است که از استثمار دور باشد). بهر حال این تفاوت درآمدها از تفاوت استعدادهایی سرچشمه می گیرد که آن هم نیز از مواهب الهی است، ممکن است در پاره ای از موارد اکتسابی باشد ولی در پاره ای از موارد نیز قطعاً غیر اکتسابی است، بنابراین حتی در یک جامعه سالم از نظر اقتصادی نیز تفاوت درآمدها غیر قابل انکار است، مگر اینکه بتوانیم انسانهای قلبی همشکل و همرنگ و هم استعداد بسازیم که هیچگونه تفاوتی باهم نداشته باشند و تازه اول دردسر و مشکلات است! ۲- بدن یک انسان، یا اندام یک درخت، یا یک بوته گل را در نظر بگیرید، آیا امکان دارد این ساختمان موزون با تساوی میان اعضاء و اندامها، از هر نظر پیدا شود؟ آیا قدرت مقاومت و استعداد ریشه درختان می تواند با گلبرگهای لطیف شکوفه ها، و استخوان پاشنه پا با پرده های ظریف شبکیه چشم از هر نظر یکسان باشد؟ و اگر ما بتوانیم آنها را یکسان کنیم آیا فکر می کنید کار صحیحی انجام داده ایم؟! اگر از «شعارهای» کاذب و خالی از «شعور» بگذریم، فرض کنید ما یک روز بتوانیم همان انسانهای قلبی و خیالی از هر نظر بسازیم و کره زمین را از پنج هزار میلیون نفر انسان همشکل و همقواره و هم ذوق و همفکر و همسان از هر نظر، درست مانند سیگارهایی که به یک کارخانه سفارش داده اند، پرکنیم. آیا آن روز زندگی خوبی نصیب انسانها خواهد شد؟ مسلماً نه، جهنمی پیدا می شود که همه در آن در زحمت خواهند بود، همه به یکسو حرکت می کنند، همه یک چیز می خواهند همه یک پست می طلبند، همه یکنوع غذا را دوست دارند، و همه می خواهند یک کار واحد انجام دهند. بدیهی است خیلی زود عمر چنین زندگی پایان می یابد و به فرض باقی بماند زندگی خسته کننده بی روح و یکنواختی خواهد بود که چندان تفاوتی با مرگ ندارد. بنابراین وجود تفاوت در استعدادها و آنچه لازمه این تفاوت است، برای حفظ نظام جامعه و حتی برای پرورش استعدادهای مختلف، نهایت لزوم را دارد، و شعارهای کاذب هرگز نمی تواند جلو این واقعیت را بگیرد. اما مبدا این سخن را چنین تفسیر کنید که ما جامعه طبقاتی و نظام استثمار و استثمار را با این سخن می پذیریم، نه، هرگز، منظور تفاوتهای طبیعی است و نه مصنوعی و تفاوتهایی است که در عین حال مکمل یکدیگر و معاون یکدیگر بوده باشند، نه سدی بر سر راه پیشرفت یکدیگر ایجاد کنند و به تجاوز و تعدی پردازند. اختلاف طبقاتی (توجه داشته باشید منظور از طبقات همان مفهوم اصطلاحی آن یعنی طبقه استثمار کننده و استثمار شونده است) هرگز موافق نظام آفرینش نیست، آنچه موافق و هماهنگ نظام آفرینش است، تفاوت استعدادها و تلاشها و کوششها است و میان این دو از زمین تا آسمان فرق است (دقت کنید). و به تعبیر دیگر، تفاوت استعدادها باید در مسیر سازنده به کار افتد، درست مانند تفاوت ساختمان اعضاء یک بدن، یا اندام یک گل، آنها در عین تفاوت معاون یکدیگرند، نه مزاحم یکدیگر. کوتاه سخن اینکه: نباید تفاوت استعدادها و درآمدها باعث سوء استفاده در راه ایجاد جامعه طبقاتی گردد. و به همین دلیل در پایان آیه مورد بحث می فرماید: «آیا آنها نعمت خدا را انکار می کنند» (افبنعمه الله یجحدون). اشاره به اینکه این تفاوتها در صورت طبعیش (نه صورت مصنوعی و ظالمانه) از نعمتهای خدا است که برای حفظ نظام مجتمع بشری ایجاد شده است. (۱) ۱- تفسیر نمونه ۱۱/۳۱۲

۳۵ - فلسفه مصیبتها و گرفتاریهایی که به انسان می رسد چیست؟

توضیح

در سوره شوری آیه ۳۰ می‌خوانیم: «و ما اصابکم من مصیبه فبما کسبت ایدیکم» هر مصیبتی به شما رسد به خاطر اعمالی است که انجام داده اید با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می‌شود که مصیبت‌هایی که ما با آن دست به گریبانیم از کجاست؟ در این آیه نکاتی است که باید به آن توجه داشت:

نکته ۱

۱- این آیه به خوبی نشان می‌دهد مصائبی که دامنگیر انسان می‌شود یکنوع مجازات الهی و هشدار است (هرچند استثنائاتی دارد که بعد به آن اشاره خواهد شد) و به این ترتیب یکی از فلسفه‌های حوادث دردناک و مشکلات زندگی روشن می‌شود. جالب اینکه در حدیثی از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) می‌خوانیم: که از پیامبر گرامی خدا (صلی الله علیه و آله) نقل می‌کند که فرمود: «این آیه (و ما اصابکم من مصیبه...) بهترین آیه در قرآن مجید است، ای علی! هر خراشی که از چوبی بر تن انسان وارد می‌شود، و هر لغزش قدمی، بر اثر گناهی است که از او سرزده، و آنچه خداوند در دنیا عفو می‌کند گرامی تر از آن است که (در قیامت) در آن تجدید نظر فرماید، و آنچه را که در این دنیا عقوبت فرموده عادل تر از آن است که در آخرت بار دیگر کیفر دهد!» (۱) و به این ترتیب اینگونه مصائب علاوه بر اینکه بار انسان را سبک می‌کند او را نسبت به آینده کنترل خواهد نمود. ۱- «مجمع البیان» جلد ۹ صفحه ۳۱ شبیه این حدیث در «در المنثور» و تفسیر «روح المعانی» با تفاوت‌هایی آمده است و حدیث در این زمینه فراوان است.

نکته ۲

۲- گرچه ظاهر آیه عام است و همه مصائب را دربرمی‌گیرد، ولی مطابق معمول در عموماً استثنائاتی وجود دارد، مانند مصائب و مشکلاتی که دامنگیر انبیا و ائمه معصومین (علیهم السلام) می‌شد که برای ترفیع مقام یا آزمایش آنها بود. و همچنین مصائبی که گریبان غیر معصومین را می‌گیرد و جنبه آزمون دارد. و یا مصائبی که بر اثر ندانم کاریها و عدم دقت و مشورت و سهل انگاری در امور حاصل می‌شود که اثر تکوینی اعمال خود انسان است. و به تعبیر دیگر جمع میان آیات مختلف قرآن و روایات ایجاب می‌کند که عموم این آیه در مواردی تخصیص پیدا کند، و این مطلب تازه ای نیست که مایه گفتگوی بعضی از مفسران شده است. کوتاه سخن اینکه مصائب و گرفتاریهای سخت، فلسفه‌های مختلفی دارد، که در بحثهای توحیدی، و مباحث عدل الهی، به آن اشاره شده است. شکوفائی استعدادها تحت فشار مصائب، هشدار نسبت به آینده، آزمون الهی، بیداری از غرور و غفلت، و کفاره گناه و... اما از آنجا که بیشتر افراد آن جنبه کیفری و کفاره ای دارد آیه فوق آن را به صورت عموم مطرح ساخته است. و لذا در حدیثی می‌خوانیم: هنگامی که امام علی بن الحسین (علیه السلام) وارد بریزید شد، یزید نگاهی به او کرد و گفت: یا علی! ما اصابکم من مصیبه فبما کسبت ایدیکم! (اشاره به اینکه حوادث کربلا نتیجه اعمال خود شما بود). ولی امام علی بن الحسین (علیه السلام) فوراً در پاسخ فرمود: چنین نیست، این آیه در مورد ما نازل نشده، آنچه درباره ما نازل شده آیه دیگری است که می‌گوید: هر مصیبتی در زمین یا در جسم و جان شما روی دهد پیش از آفرینش شما در کتاب (لوح محفوظ) بوده، و آگاهی بر این امر بر خداوند آسان است، این برای آن است که شما به خاطر آنچه از دست می‌دهید غمگین نشوید، و به خاطر آنچه در دست دارید زیاد خوشحال نباشید (هدف از این مصائب عدم دل‌بستگی شما به مواهب زود گذر دنیا است و یکنوع تربیت و آزمون برای شما است). سپس امام افزود: «ما کسانی هستیم که هرگز به خاطر آنچه از دست داده ایم غمگین نخواهیم شد، و به

خاطر آنچه در دست داریم خوشحال نیستیم (همه را زود گذر می دانیم و چشم به لطف و عنایت خدا بسته ایم). (۱) ۱ - تفسیر «علی بن ابراهیم» مطابق «نورالثقلین» جلد ۴ صفحه ۵۸۰.

نکته ۲

۳ - گاه مصائب، جنبه دستجمعی دارد، و محصول گناهان جمعی است، همانگونه که در آیه ۴۱ سوره روم می خوانیم: ظهر الفساد فی البر والبحر بما کسبت ایدی الناس لیذیقهم بعض الذی عملوا لعلهم یرجعون: «فساد در خشکی و دریا به خاطر اعمال مردم آشکار شد، تا نتیجه بعضی از اعمالی را که انجام داده اند به آنها بچشاند شاید باز گردند». روشن است که این درباره جوامع انسانی است، که به خاطر اعمالشان گرفتار نابسامانیها می شوند. و در آیه ۱۱ سوره رعد آمده است: ان الله لایغیر ما بقوم حتی یرغیروا ما بانفسهم: «خداوند سرنوشت هیچ جمعیتی را تغییر نمی دهد مگر اینکه خویشتن را تغییر دهند». و امثال این آیات که گواهی می دهد در میان اعمال انسان و نظام تکوینی زندگی او ارتباط و پیوند نزدیکی وجود دارد، که اگر بر اصول فطرت و قوانین آفرینش گام بردارند برکات الهی شامل حال آنها می شود، و هر گاه فاسد شوند زندگی آنها به فساد می گراید. و گاه ممکن است این قضیه در مورد فرد انسانها صادق شود و هر کس در مقابل گناهی که مرتکب می شود به مصیبتی در جسم و جان یا اموال و متعلقاتش گرفتار گردد، همانطور که در آیه فوق آمده است (۱). در این زمینه روایات زیادی در منابع اسلامی وارد شده که به گوشه از آن برای تکمیل این بحث اشاره می کنیم: ۱ - در یکی از خطبه های نهج البلاغه آمده است: ما کان قوم قط فی غضب نعمه من عیش، فزال عنهم، الابدنوب اجترحوها، لان الله لیس بظلام للعبید، ولو ان الناس حین تنزل بهم النقم، و تزول عنهم النعم، فزعوا الی ربهم بصدق من نیاتهم، ووله من قلوبهم، لرد علیهم کل شارد، و اصلح لهم کل فاسد: «هیچ ملتی از آغوش ناز و نعمت زندگی گرفته نشد، مگر به واسطه گناهی که انجام دادند، زیرا خداوند هرگز به بندگانش ستم روا نمی دارد، هر گاه مردم در موقع نزول بلاها و سلب نعمتها با صدق نیت به پیشگاه خدا تضرع کنند، و بادلهای پراشتیاق و آکنده از مهر خدا از او درخواست جبران نمایند، مسلماً آنچه از دستشان رفته به آنها باز می گرداند و هرگونه مفسده ای را برای آنها اصلاح می کند» (۲).

۲ - در «جامع الاخبار» حدیث دیگری از امیرمؤمنان علی (علیه السلام) نقل شده است که فرمود: ان البلاء للظالم ادب، و للمؤمن امتحان، و للانبیاء درجه و للاولیاء کرامه. «بلاها برای ظالم تأدیب است، و برای مؤمنان امتحان، و برای پیامبران درجه، و برای اولیاء کرامت و مقام است» (۳). این حدیث شاهد گویائی است برای آنچه در مورد استثنای آیه بیان کردیم. ۳ - در حدیث دیگری در کافی از امام صادق (علیه السلام) آمده است که فرمود: ان العبد اذا کثرت ذنوبه، ولم یکن عنده من العمل ما یکفرها، ابتلاه بالحزن لیکفرها: «هنگامی که انسان از گناهانش افزون شود و اعمالی که آنرا جبران کند نداشته باشد خداوند او را گرفتار اندوه می کند تا گناهانش را تلافی کند» (۴). ۴ - در کتاب کافی بابی برای این موضوع منعقد شده، و ۱۲ حدیث در همین زمینه در آن آمده است (۵). تازه همه اینها غیر از گناهی است که خداوند طبق صریح آیه فوق مشمول عفو و رحمتش قرار می دهد که آن نیز به نوبه خود بسیار است. ۱ - المیزان جلد ۱۸ صفحه ۶۱. ۲ - نهج البلاغه خطبه ۱۷۸. ۳ - بحار الانوار جلد ۸۱ صفحه ۱۹۸. ۴ - «کافی» جلد دوم کتاب الایمان و الکفر باب تعجیل عقوبه الذنب حدیث ۵۲ - همان مدرک.

رفع یک اشتباه

ممکن است کسانی از این حقیقت قرآنی سوء استفاده کنند و هرگونه مصیبتی که دامنهشان را می گیرد با آغوش باز از آن استقبال نمایند و بگویند باید در برابر هر حادثه ناگواری تسلیم شد، و از این اصل آموزنده و حرکت آفرین قرآنی نتیجه معکوس یعنی نتیجه تخدیری بگیرند که این بسیار خطرناک است. هیچگاه قرآن نمی گوید در برابر مصائب تسلیم باش، و در رفع مشکلات

کوشش مکن، و تن به ظلمها و ستمها و بیماریها بده، بلکه می گوید: اگر با تمام تلاش و کوششی که انجام دادی بازهم گرفتاریها بر تو چیره شد، بدان گناهی کرده ای که نتیجه و کفاره اش دامنات را گرفته، به اعمال گذشته ات بیندیش، و از گناهات استغفار کن، و خویشتن را بساز و ضعفها را اصلاح نما. و اگر می بینیم در بعضی از روایات این آیه بهترین آیه قرآن معرفی شده، به خاطر همین آثار تربیتی مهم آن است، و به خاطر سبک کردن بار انسان از سوی دیگر و زنده کردن نور امید و عشق پروردگار در قلب و جان او از سوی سوم. (۱) - تفسیر نمونه ۲۰/۴۴۰

۳۶- چرا خدا شیطان را آفرید؟

بسیاری سؤال می کنند که اگر انسان برای تکامل و نائل شدن به سعادت از طریق بندگی خدا آفریده شده، وجود شیطان که یک موجود ویرانگر ضد تکاملی است چه دلیلی می تواند داشته باشد؟ آنهم موجودی هوشیار، کینه توز، مکار، پرفریب و مصمم! اگر اندکی بیندیشیم خواهیم دانست که وجود این دشمن کمکی است به پیشرفت تکامل انسانها. راه دور نیروی همیشه نیروهای مقاوم در برابر دشمنان سرسخت جان می گیرند، و سیر تکاملی خود را می پیمایند. فرماندهان و سربازان ورزیده و نیرومند کسانی هستند که در جنگهای بزرگ با دشمنان سرسخت درگیر بوده اند. سیاستمداران با تجربه و پر قدرت آنها هستند که در کوره های سخت بحرانهای سیاسی با دشمنان نیرومندی دست و پنجه نرم کرده اند. قهرمانان بزرگ کشتی آنها هستند که با حریفهای پرقدرت و سرسخت زور آزمائی کرده اند. بنابراین چه جای تعجب که بندگان بزرگ خدا با مبارزه مستمر و پی گیر در برابر «شیطان» روز به روز قویتر و نیرومندتر شوند! دانشمندان امروز در مورد فلسفه وجود میکربهای مزاحم می گویند: اگر آنها نبودند سلولهای بدن انسان در یک حالت سستی و کرحی فرو می رفتند، و احتمالاً نمو بدن انسانها از ۸۰ سانتیمتر تجاوز نمی کرد، همگی به صورت آدمهای کوتوله بودند، و به این ترتیب انسانهای کنونی با مبارزه جسمانی با میکربهای مزاحم نیرو و نمو بیشتری کسب کرده اند. و چنین است روح انسان در مبارزه با شیطان و هوای نفس. اما این بدان معنا نیست که شیطان وظیفه دارد بندگان خدا را اغوا کند، شیطان از روز اول خلقتی پاک داشت، مانند همه موجودات دیگر، انحراف و انحطاط و بدبختی و شیطنت با اراده و خواست خودش به سراغش آمد، بنابراین خداوند ابلیس را از روز اول شیطان نیافرید، او خودش خواست شیطان باشد ولی در عین حال شیطنت او نه تنها زیانی به بندگان حق طلب نمی رساند بلکه نردبان ترقی آنها است (دقت کنید). منتها این سؤال باقی می ماند که چرا خداوند درخواست او را درباره ادامه حیاتش پذیرفت، و چرا فوراً نابودش نکرد؟! پاسخ این سؤال همان است که در بالا گفته شد و به تعبیر دیگر: عالم دنیا میدان آزمایش و امتحان است (آزمایشی که وسیله پرورش و تکامل انسانها است). و می دانیم آزمایش جز در برابر دشمنان سرسخت و طوفانها و بحرانها امکان پذیر نیست. البته اگر شیطان هم نبود هوای نفس و وسوسه های نفسانی انسان را در بوته آزمایش قرار می داد، اما با وجود شیطان این تنور آزمایش داغ تر شد، چرا که شیطان عاملی است از برون و هوای نفس عاملی است از درون! (۱) پاسخ به یک سؤال در اینجا این سؤال پیش می آید که چگونه ممکن است خداوند ما را در مقابل چنین دشمن بی رحم و نیرومند تنها بگذارد؟ و آیا این امر با حکمت و عدل او هماهنگ است؟ پاسخ این سؤال را از توجه به یک نکته می توان دریافت و آن اینکه همانگونه که در قرآن مجید آمده خداوند مؤمنان را با لشگریانی از فرشتگان مجهز می کند، و نیروهای غیبی و معنوی جهان را با آنها که در مسیر جهاد نفس و جهاد دشمن پیکار می کنند همراه می سازد: «إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ نَحْنُ أَوْلِيَاكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ» «کسانی که گفتند: پروردگار ما خدا است، سپس استقامت کردند، فرشتگان، بر آنها نازل می شوند که نترسید و غمگین نباشید و بشارت بر شما باد بهشتی که به آن وعده داده شده اید، و ما یاران و مددکاران شما در زندگی دنیا و در آخرت هستیم» (فصلت/۳۰ - ۳۱). نکته مهم دیگر اینکه شیطان هرگز سرزده وارد خانه دل ما نمی شود، و از مرزهای کشور روح

ما بی گذرنامه نمی گذرد، حمله او هرگز غافلگیرانه نیست، او با اجازه خود ما وارد می شود، آری او از در وارد می شود نه از روزن، و این خود ما هستیم که در را به روی او می گشاییم، همانگونه که قرآن می گوید: «إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ - إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ»: «او سلطه بر کسانی که ایمان دارند و توکل بر پروردگارشان می کنند ندارد، تنها تسلط او بر کسانی است که او را به دوستی و سرپرستی خود برگزینند، و به او شرک میورزند (و فرمانش را در برابر فرمان خدا لازم الاجراء می دانند) (نحل/۹۹ - ۱۰۰). اصولاً اعمال انسانها است که زمینه های نفوذ شیطان را فراهم می سازد، چنانکه قرآن می گوید: «إِنَّ الْمُبَدِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ»: «تبدیر کنندگان برادران شیاطینند» (اسراء/۲۷). ولی به هر حال برای نجات از دامهای رنگارنگ او و لشگریان گوناگونش در اشکال مختلف شهوات، مراکز فساد، سیاستهای استعماری، مکتبهای انحرافی و فرهنگهای فاسد و مفسد، راهی جز پناه بردن به ایمان و تقوی و سایه لطف پروردگار و سپردن خویشتن به ذات پاک او نیست همان گونه که قرآن می فرماید: «وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا»: «اگر فضل و رحمت الهی نبود همه شما جز گروه اندکی، از شیطان پیروی می کردید» (نساء/۸۳). (۲) ۱ - تفسیر نمونه ۱۹/۳۴۵ - ۲ - تفسیر پیام قرآن ۱/۴۲۳

۳۷ - آیا خلود در آتش با عدل الهی سازگار است؟

در سوره مبارکه هود آیه ۱۰۶ می خوانیم «فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فِى النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ خَالِدِينَ فِيهَا» اما آنها که شقاوتمند شدند در آتشند و برای آنها زفیر و شهیق است، جاودانه در آن خواهند ماند) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می شود که چگونه می توان پذیرفت که انسانی تمام عمر خود را که حداکثر صد سال بوده است، کار بد کرده، و در کفر و گناه غوطهور بوده، ولی در برابر یکصد سال گناه، هزاران میلیون سال کیفر ببیند؟! آنها که این ایراد را مطرح می کنند از یک نکته اساسی غافلند و آن فرق میان مجازاتهای قرار دادی و مجازاتهای تکوینی است که نتیجه طبیعی اعمال و یا زندگی کردن در کنار خود اعمال است. توضیح اینکه: گاهی قانونگذار قانونی وضع می کند که هر کس مرتکب فلان خلاف شود باید فلان مقدار جریمه مالی بدهد، یا فلان مدت در زندان بماند، مسلماً در چنین جایی باید تناسب «جرم» و «جریمه» در نظر گرفته شود، هرگز برای یک کار کوچک مجازات اعدام یا حبس ابد نمی توان قرار داد، و به عکس برای کار مهمی همچون قتل نفس یک روز زندان بی معنی است، حکمت و عدالت ایجاب می کند که این دو باهم کاملاً متناسب باشد. ولی کیفرهایی که در حقیقت اثر طبیعی عمل است و خاصیت تکوینی آن محسوب می شود، و یا نتیجه حضور خود عمل در برابر انسان است این گفتگوها را نمی پذیرد، خواه در مورد آثار عمل در این جهان باشد یا در جهان دیگر. مثلاً اگر گفته شود کسی که از مقررات رانندگی تخلف کند و با سرعت غیر مجاز و سبقت بی دلیل و عبور از مناطق ممنوع رانندگی کند ممکن است به خاطر همین چند لحظه تخلف، چنان تصادفی کند که دست و پای او بشکند و یک عمر زمینگیر شود، در اینجا کسی نمی گوید، این نتیجه تلخ برای آن تخلف کوچک عادلانه نیست، زیرا مسلم است که این، از قبیل جریمه های قرار دادی اداره راهنمایی نیست که در آن مسأله تناسب و هماهنگی جرم و جریمه در نظر گرفته شود، این اثر طبیعی عمل است که انسان آگاهانه به سراغ آن رفته، و خود را گرفتار آن کرده است. همچنین اگر گفته شود سراغ مشروبات الکلی یا مواد مخدر نروید، چرا که در مدت کوتاهی قلب و معده و مغز و اعصاب شما را تباہ می کند، حال اگر کسی رفت و گرفتار ضعف شدید اعصاب، و بیماری قلب و عروق و زخم معده شد و در برابر چند روز هوسبازی تا پایان عمرش در عذاب الیم و رنج شدید بود، هیچکس ایراد عدم تناسب جرم و جریمه را در اینجا مطرح نمی کند. حال فرض کنید چنین انسانی به جای یکصد سال، هزار سال عمر کند و یا یک میلیون سال در دنیا بماند، مسلماً باید تحمل آن رنج و عذاب را در این مدت طولانی به خاطر مثلاً چند روز هوسبازی بنماید. در مورد عذابها و کیفرهای اخروی مسأله از این فراتر است، آثار

تکوینی اعمال و نتایج مرگبار آن ممکن است برای همیشه دامن انسان را بگیرد، بلکه خود اعمال در برابر انسان مجسم می‌شود، و چون آن جهان جاویدان است اعمال نیک و بد، جاودانه با انسان خواهند بود، و او را نوازش یا کیفر می‌دهد. سابقاً گفتیم که مجازاتها و کیفرهای رستاخیز بیشتر جنبه اثر تکوینی و خاصیت عمل دارد، همان گونه که قرآن مجید می‌گوید: «و بذا لهم سیئات ما عملوا و حاق بهم ما كانوا به يستهزؤن: «اعمال بدشان در برابر آنان آشکار می‌شود و آنچه را به باد مسخره می‌گرفتند بر آنها وارد می‌گردد!» (جائیه ۳۳). و در آیه ۵۴ سوره یس می‌خوانیم: «ولا تجزون الا ما كنتم تعملون» (جز اعمال خود شما جزائی برای شما نیست). همین مضمون با تفاوت مختصری در آیات متعدد دیگر نیز آمده است. با این حال، جائی برای این سؤال باقی نمی‌ماند که چرا تناسب میان «جریمه» و «جرم» در نظر گرفته نشده است؟ انسان باید با دو بال «ایمان» و «عمل صالح»، بر فراز آسمان سعادت پرواز کند و از نعمتهای ابدی بهشت و لذت قرب خدا بهره مند شود، حال اگر بر اثر هوسبازی در یک لحظه یا یک عمر صد ساله دو بال خود را درهم بشکند باید برای همیشه در ذلت و بدبختی بماند، اینجا مسأله زمان و مکان و مقدار جرم مطرح نیست، بلکه مسأله علت و معلول و آثار کوتاه مدت و دراز مدت آن مطرح است، یک کبریت کوچک ممکن است شهری را به آتش بکشد، و یک گرم بذر خار مگیلان ممکن است بعد از مدتی یک صحرای وسیع خار به وجود آورد که دائماً مزاحم انسان باشد، همانگونه که چند گرم بذر گل ممکن است با گذشتن چند سال، صحرائی از زیباترین و معطرترین گلها به وجود آورد که عطر آن مشام جان را معطر و دیده و دل را نوازش دهد. حال اگر کسی بگوید یک کبریت چه تناسبی با آتش گرفتن یک شهر دارد و چند بذر کوچک چه تناسبی با یک صحرای خار یا گل می‌تواند داشته باشد؟ آیا این سؤال منطقی است؟ مسلماً نه. اعمال نیک و بد ما نیز همین گونه هستند و ممکن است آثار جاودانی بسیار گسترده‌ای از خود به یادگار بگذارند (دقت کنید). مسأله مهم اینجا است که رهبران الهی و پیامبران بزرگ و اوصیای آنها این هشدار را پی در پی به ما دادند که نتیجه چنان گناهمانی، عذاب جاودان است، و نتیجه چنین اعمال صالحی، نعمت مخلد و ابدی است، درست مثل اینکه باغبان آگاه و بیداری اثر وسیع آن بذر خار و گل را برای ما قبلاً بیان کرده باشد، و ما آگاهانه راه خودمان را در این مسیر انتخاب کنیم. در اینجا به چه کسی می‌توانیم ایراد کنیم، و بر چه چیز خرده بگیریم و به کدام قانون اعتراض نمائیم، جز به خودمان! (۱) ۱- تفسیر پیام قرآن ۶/۵۰۱

۳۸ - خاتمیت چگونه با سیر تکاملی انسان سازگار است؟

مگر جامعه انسانیت ممکن است متوقف شود؟ مگر سیر تکاملی بشر حد و مرزی دارد؟ مگر با چشم خود نمی‌بینیم که انسانهای امروز در مرحله‌ای بالاتر از علم و دانش و فرهنگ نسبت به گذشته قرار دارند؟. با این حال چگونه ممکن است دفتر نبوت به کلی بسته شود و انسان در این سیر تکاملیش از رهبری پیامبران تازه‌ای محروم گردد؟ پاسخ این سؤال با توجه به یک نکته روشن می‌شود و آن اینکه: گاه انسان به مرحله‌ای از بلوغ فکری و فرهنگی می‌رسد که می‌تواند با استفاده مستمر از اصول و تعلیماتی که نبی خاتم به طور جامع در اختیار او گذارده راه را ادامه دهد بی آنکه احتیاج به شریعت تازه‌ای داشته باشد. این درست به آن می‌ماند که انسان در مقاطع مختلف تحصیلی در هر مقطع، نیاز به معلم و مربی جدید دارد، تا دورانهای مختلف را بگذراند، اما هنگامی که به مرحله دکترا رسید و مجتهد و صاحب نظر در علم یا علوم مختلفی گردید، در اینجا دیگر به تحصیلات خود نزد استاد جدیدی ادامه نمی‌دهد، بلکه به اتکاء آنچه از محضر اساتید پیشین و مخصوصاً استاد اخیر دریافته، به بحث و تحقیق و مطالعه و بررسی می‌پردازد، و مسیر تکاملی خود را ادامه می‌دهد، و به تعبیر دیگر نیازها و مشکلات راه را با آن اصول کلی که از آخرین استاد در دست دارد حل می‌کند بنابراین لزومی ندارد که با گذشت زمان همواره دین و آئین تازه‌ای پا به عرصه وجود بگذارد (دقت کنید). و به تعبیر دیگر انبیای پیشین، برای اینکه انسان بتواند در این راه پرنشیب و فرازی که به سوی تکامل دارد پیش برود، هر کدام قسمتی از نقشه این مسیر را در اختیار او گذاردند، تا این شایستگی را پیدا کرد که نقشه کلی و جامع تمام راه را، به

وسيله آخرين پيامبر از سوي خداوند بزرگ ، در اختيار او بگذارد . بديهي است با دريافت نقشه كلي و جامع ، نيازي به نقشه ديگر نخواهد بود و اين ، در حقيقت بيان همان تعبيری است که در روايات خاتمیت آمده و پيامبر اسلام (صلى الله عليه وآله) را آخرين آجر يا گذارنده آخرين آجر کاخ زيبا و مستحکم رسالت شمرده است . اينها همه در مورد عدم نياز به دين و آئين جديد است اما مسأله رهبري و امامت که همان نظارت كلي بر اجرائ اين اصول و قوانين و دستگيري از واماندهگان در راه مي باشد ، مسأله ديگري است که انسان هيچ وقت از آن بي نياز نخواهد بود ، به همين دليل پايان يافتن سلسله نبوت هرگز به معني پايان يافتن سلسله امامت نخواهد بود ، چرا که «تبيين» و «توضيح اين اصول» و «عينيت بخشيدن و تحقق خارجي آنها» بدون استفاده از وجود يک رهبر معصوم الهی ممکن نیست . (۱) ۱ - تفسير نمونه ۱۷/۳۴۵

۳۹ - قوانين ثابت چگونه با نيازهاي متغير سازگار است ؟

می دانیم مقتضیات زمانها و مکانها متفاوتند و به تعبیر دیگر نیازهای انسان دائماً در تغییر است ، در حالی که شریعت خاتم ، قوانين ثابتی دارد ، آیا این قوانين ثابت می تواند پاسخگوی نیازهای متغير انسان در طول زمان بوده باشد ؟ اگر تمام قوانين اسلام جنبه جزئی داشت و برای هر موضوعی حکم کاملاً- مشخص و جزئی تعیین کرده بود جای این سؤال بود ، اما با توجه به اینکه در دستورات اسلام یک سلسله اصول کلی و بسیار وسیع و گسترده وجود دارد که می تواند بر نیازهای متغير منطبق شود ، و پاسخگوی آنها باشد ، دیگر جایی برای این ایراد نیست . فی المثل با گذشت زمان یک سلسله قراردادهای جدید و روابط حقوقی در میان انسانها پیدا می شود که در عصر نزول قرآن هرگز وجود نداشت مثلاً در آن زمان چیزی به نام «بیمه» با شاخه های متعددش به هیچ وجه موجود نبود (۱) و همچنین انواع شرکتهائی که در عصر و زمان ما بر حسب احتیاجات روز به وجود آمده ، ولی با این حال یک اصل کلی در اسلام داریم که در آغاز سوره مائده به عنوان «لزوم وفاء به عهد و عقد» (یا ایها الذین آمنوا اوفوا بالعقود) (ای کسانی که ایمان آورده اید به قراردادهای خود وفا کنید) آمده است و همه این قراردادها را می تواند زیر پوشش خود قرار دهد ، البته قیود و شروطی نیز به صورت کلی برای این اصل کلی در اسلام آمده است که آنها را نیز باید در نظر گرفت . بنابراین قانون کلی در این زمینه ثابت است ، هر چند مصداقهای آن در تغییرند و هر روز ممکن است مصداق جدیدی برای آن پیدا شود . مثال دیگر اینکه ما قانون مسلمی در اسلام داریم به نام قانون لاضرر که به وسیله آن می توان هر حکمی را که سرچشمه ضرر و زیان در جامعه اسلامی گردد محدود ساخت ، و بسیاری از نیازها را از این طریق برطرف نمود . گذشته از این مسأله «لزوم حفظ نظام جامعه» و «وجوب مقدمه واجب» و مسأله «تقدیم اهم بر مهم» نیز می تواند در موارد بسیار گسترده ای حلال مشکلات گردد . علاوه بر همه اینها اختیاراتی که به حکومت اسلامی از طریق «ولایت فقیه» واگذار شده به او امکانات وسیعی برای گشودن مشکلات در چارچوب اصول کلی اسلام می دهد . البته بیان هریک از این امور مخصوصاً با توجه به مفتوح بودن باب اجتهاد (اجتهاد به معنی استنباط احکام الهی از مدارک اسلامی) نیاز به بحث فراوانی دارد که پرداختن به آن ، ما را از هدف دور می سازد ، ولی با این حال آنچه در اینجا به طور اشاره آوردیم می تواند پاسخگوی اشکال فوق باشد . (۲) ۱ - البته در اسلام موضوعاتی شبیه به بیمه در محدوده خاصی وجود دارد مانند مسأله «ضمان جریره» یا «تعلق ديه خطای محض به عاقله» ولی اینها فقط شباهتی به این مسأله دارند . ۲ - تفسير نمونه ۱۷/۳۴۶

۴۰ - پيامبر اسلام (ص) قبل از نبوت چه آئينی داشت ؟

در اینکه پیغمبر گرامی اسلام (صلى الله عليه وآله) قبل از بعثت هرگز برای بت سجده نکرد و از خط توحید منحرف نشد شکی نیست ، و تاریخ زندگی او نیز به خوبی این معنی را منعکس می کند اما در اینکه بر کدام آئين بوده ؟ در میان علما گفتگو است .

بعضی او را پیرو آئین مسیح (علیه السلام) می دانند، چرا که قبل از بعثت پیامبر (صلی الله علیه وآله)، آئین رسمی و غیر منسوخ، آئین او بوده است. بعضی دیگر او را پیرو آئین ابراهیم (علیه السلام) می دانند، چرا که «شیخ الانبیاء» و پدر پیامبران است و در بعضی از آیات قرآن آئین اسلام به عنوان آئین ابراهیم معرفی شده «ملئ ابراهیم» (حج - ۷۸). بعضی نیز اظهار بی اطلاعی کرده و گفته اند: می دانیم آئینی داشته، اما کدام آئین؟ بر ما روشن نیست! گرچه هر یک از این اقوال وجهی دارد، اما هیچکدام مسلم نیست، و مناسب تر از اینها قول چهارمی است و آن اینکه: پیامبر (صلی الله علیه وآله) شخصاً برنامه خاصی از سوی خداوند داشته که بر طبق آن عمل می کرده، و در حقیقت، آئین مخصوص خودش بوده، تا زمانی که اسلام بر او نازل گشت. شاهد این سخن حدیثی است که در نهج البلاغه آمده، که می گوید: «خداوند از آن زمان که رسول خدا از شیر باز گرفته شد بزرگ ترین فرشته اش را قرین وی ساخت، تا شب و روز او را به راههای مکارم، و طرق اخلاق نیک سوق دهد». مأموریت چنین فرشته ای دلیل بر وجود یک برنامه اختصاصی است. شاهد دیگر اینکه در هیچ تاریخی نقل نشده است که پیغمبر اسلام (صلی الله علیه وآله) در معابد یهود یا نصاری یا مذهب دیگر مشغول عبادت شده باشد، نه در کنار کفار در بتخانه بود، و نه در کنار اهل کتاب در معابد آنان، در عین حال پیوسته خط و طریق توحید را ادامه می داد، و به اصول اخلاق و عبادت الهی سخت پایبند بود. روایات متعددی نیز - طبق نقل علامه مجلسی در بحار الانوار - در منابع اسلامی آمده است که پیامبر (صلی الله علیه وآله) از آغاز عمرش مؤید به روح القدس بود و با چنین تأییدی مسلماً بر اساس الهام روح القدس عمل می کرد. «علامه مجلسی» شخصاً معتقد است که پیامبر اسلام (صلی الله علیه وآله) قبل از مقام رسالت دارای مقام نبوت بوده، گاه فرشتگان با او سخن می گفتند، و صدای آنها را می شنید، و گاه در رؤیای صادقه به او الهام الهی می شد، و بعد از چهل سال به مقام رسالت رسید، و قرآن و اسلام رسماً بر او نازل شد، او شش دلیل بر این معنی ذکر می کند که بعضی از آنها با آنچه در بالا آوردیم هماهنگ است (توضیح بیشتر را می توانید در جلد ۱۸ بحار الانوار صفحه ۲۷۷ به بعد مطالعه کنید). (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۲۰/۵۰۷

۴۱ - آیا در تورات و انجیل بشارت به ظهور پیامبر اسلام (ص) آمده است؟

آیا در تورات و انجیل بشارت به ظهور پیامبر اسلام (ص) آمده است؟

در سوره اعراف آیه ۱۵۷ می خوانیم «الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ» (آنها که از فرستاده (خدا) پیامبر «امی» پیروی می کنند کسی که صفاتش را در تورات و انجیل مشاهده می کنند.) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می شود که آیا بشارت به ظهور پیامبر اسلام (صلی الله علیه وآله) در تورات و انجیل موجود است؟ گرچه شواهد قطعی تاریخی و همچنین محتویات کتب مقدسه یهود و نصاری (تورات و انجیل) نشان می دهد که اینها کتابهای آسمانی نازل شده بر موسی و عیسی (ع) نیستند و دست تحریف به سوی آنها دراز شده است بلکه بعضی از میان رفته اند و آنچه امروز به نام کتب مقدسه در میان آنهاست مخلوطی است از زائیده های افکار بشری و قسمتی از تعلیماتی که بر موسی (علیه السلام) و عیسی (علیه السلام) نازل گردیده و در دست شاگردان بوده (۱) بنابراین اگر جمله هائی که صراحت کامل درباره بشارت ظهور پیامبر اسلام (صلی الله علیه وآله) داشته باشد در آنها دیده نشود جای تعجب نخواهد بود. ولی با این حال در همین کتب تحریف یافته عباراتی دیده می شود که اشاره قابل ملاحظه ای به ظهور این پیامبر بزرگ (صلی الله علیه وآله) دارد که جمعی از دانشمندان ما آنها را در کتابها یا مقاله هائی که در این موضوع نگاشته اند جمع آوری نموده، و چون ذکر آنها بشارت و بحث و گفتگو پیرامون دلالت آنها بطول می انجامد ما تنها به چند قسمت به عنوان نمونه اشاره می کنیم. ۱ - در تورات سِفر تکوین، فصل ۱۷ شماره ۱۷ تا ۲۰ چنین می خوانیم: «و ابراهیم به خدا گفت که ای کاش اسماعیل در حضور تو زندگی نماید... و در حق اسماعیل

(دعای) ترا شنیدم اینک به او برکت دادم و او را بارور گردانیده به غایت زیاد خواهم نمود و دوازده سرور تولید خواهد نمود و او را امت عظیمی خواهم نمود». ۲- در سِتْمَر پیدایش باب ۴۹ شماره ۱۰ می خوانیم: «عصای سلطنت از یهودا و فرمانفرمائی از پیش پایش، نهضت خواهد نمود تا وقتی که «شیلوه» بیاید که به او امتهای جمع خواهد شد». قابل توجه اینکه یکی از معانی شیلوه - طبق تصریح مسترها کس در کتاب قاموس مقدس - فرستادن می باشد و با کلمه «رسول» یا رسول الله موافق است. ۳- در انجیل یوحنا باب ۱۴ شماره ۱۵ و ۱۶ چنین می خوانیم: «اگر شما مرا دوست دارید احکام مرا نگاه دارید و من از پدر خواهم خواست و او تسلی دهنده دیگر به شما خواهد داد که تا به ابد با شما خواهد ماند». ۴- و در همان انجیل یوحنا باب ۱۵ شماره ۲۶ می خوانیم: «و چون آن تسلی دهنده بیاید که من از جانب پدر به شما خواهم فرستاد یعنی روح راستی که از طرف پدر می آید او درباره من شهادت خواهد داد». ۵- و نیز در همان انجیل یوحنا باب ۱۶ شماره ۷ به بعد می خوانیم: «لیکن به شماراست می گویم که شما را مفید است که من بروم که اگر من بروم آن تسلی دهنده به نزد شما نخواهد آمد اما اگر بروم او را به نزد شما خواهم فرستاد... اما چون او یعنی روح راستی بیاید او شما را به تمامی راستی ارشاد خواهد نمود، زیرا که او از پیش خود سخن نخواهد گفت بلکه هر آنچه می شنود خواهد گفت و شما را به آینده خبر خواهد داد» (۲). نکته شایان توجه اینکه: در انجیل فارسی در جمله های بالا که از انجیل یوحنا است کلمه «تسلی دهنده» آمده، ولی در انجیل عربی چاپ لندن (مطبعه ویلیام و طس - سال ۱۸۵۷) به جای آن «فار قلیط» ذکر شده است. (۳) شاهد زنده دیگر: «فخر الاسلام» مؤلف کتاب «انیس الاعلام» که خود یکی از کشیشان بنام مسیحی بوده، و تحصیلات خود را نزد کشیشان مسیحی به پایان رسانیده است و به مقام ارجمندی از نظر آنان نائل آمده در مقدمه این کتاب، ماجرای عجیب اسلام آوردن خود را چنین شرح می دهد: «... بعد از تجسس بسیار و زحمات فوق العاده و گردش در شهرها خدمت کشیش والا مقامی رسیدم، که از نظر زهد و تقوا ممتاز بود، فرقه کاتولیک از سلاطین و غیره سؤالات دینی خود را به او مراجعه می کردند، من نزد او مدتی مذاهب مختلفه نصارا را فرا می گرفتم، او شاگردان فراوانی داشت، ولی در میان همه به من علاقه خاصی داشت. کلیدهای منزل... همه در دست من بود فقط کلید یکی از صندوقخانه ها را پیش خود نگاهداشته بود... در این بین روزی کشیش مزبور را عارضه ای رخ داد به من گفت به شاگردها بگو: حال تدریس ندارم. وقتی نزد شاگردان آمدم دیدم مشغول بحثند، این بحث منجر به معنی لفظ «فار قلیط» در سریانی و «پریکتوس» به زبان یونانی... جدال آنها به طول انجامید، هرکسی رأی داشت... پس از بازگشت، استاد پرسید: امروز چه مباحثه کردید؟! من اختلاف آنها را در «فار قلیط» از برای او تقریر کردم... گفت: تو کدامیک از اقوال را انتخاب کرده ای؟ گفتم مختار فلان مفسر را اختیار کرده ام. کشیش گفت: تقصیر نکرده ای، ولکن حق و واقع، خلاف همه این اقوال است، زیرا حقیقت این را نمی دانند مگر راسخان فی العلم، از آنها هم تعداد کمی با آن حقیقت آشنا هستند، من اصرار کردم که معنی آن را برایم بگوئید، وی سخت گریست و گفت: هیچ چیز را از تو مضایقه نمی کنم... در فراگرفتن معنی اسم اثر بزرگی است، ولی به مجرد انتشار، من و تو را خواهند کشت! چنانچه عهد کنی به کسی نگوئی این معنی را اظهار می کنم... من به تمام مقدسات قسم خوردم که نام او را فاش نکنم، پس گفت: این اسم از اسماء پیامبر مسلمین است و به معنی «احمد» و «محمد» است. پس از آن، کلید آن اطاق کوچک را به من داد و گفت: در فلان صندوق را باز کن و فلان کتاب را بیاور، کتابها را نزد او آوردم، این دو کتاب به خط یونانی و سریانی پیش از ظهور پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) بر پوست نوشته شده بود. در هر دو کتاب لفظ «فار قلیط» را به معنی، احمد و محمد، ترجمه نموده بودند سپس استاد اضافه کرد: علماء نصارا قبل از ظهور او اختلافی نداشتند که «فار قلیط» به معنی «احمد و محمد» است، ولی بعد از ظهور محمد (صلی الله علیه و آله) برای بقای ریاست خود و استفاده مادی، آن را تأویل کردند و معنی دیگر برای آن اختراع نمودند و آن معنی قطعاً منظور صاحب انجیل نبوده است. سؤال کردم درباره دین نصارا چه می گویی؟ گفت با آمدن دین اسلام، منسوخ است، این لفظ را سه بار تکرار نمود پس گفتم: در این زمان طریقه نجات و صراط مستقیم... کدام است؟ گفت: منحصر است در

متابعت محمد (صلی الله علیه وآله). گفتم: آیا تابعان او از اهل نجاتند؟ گفت: ای والله (سه بار تکرار کرد). . . سپس استاد گریه کرد و منم بسیار گریستم گفت: اگر آخرت و نجات می خواهی البته باید دین حق را قبول نمائی . . . و من همیشه تو را دعا می کنم ، به شرط اینکه در روز قیامت شاهد باشی که در باطن مسلمان و از تابعان حضرت محمد (صلی الله علیه وآله) هستم . . . هیچ شکمی نیست که امروز بر روی زمین دین اسلام دین خداست . . .!!» (۴) چنانکه ملاحظه می کنید طبق این سند علمای اهل کتاب پس از ظهور پیامبر اسلام (صلی الله علیه وآله) به خاطر منافع شخصی خود ، نام و نشانه های او را طور دیگری تفسیر و توجیه کردند . (۵)

پی نوشتها

۱- برای آگاهی بیشتر بر مدارک این سخن به کتاب «رهبر سعادت یا دین محمد» و کتاب «قرآن و آخرین پیامبر» مراجعه فرمائید .
 ۲- تمام عباراتی که در بالا از کتب عهد قدیم و جدید ذکر شده از ترجمه فارسی است که در سال ۱۸۷۸ در لندن زیر نظر جمعی از مترجمین معروف مسیحی از اصل زبان عبری به زبان فارسی برگردانده شده است ، نقل کردیم . ۳- تفسیر نمونه ۴/۴۰۳ - ۴۶۶ - اقتباس با کمی اختصار از «هدایت دوم» مقدمه کتاب «انیس الاعلام» . ۵- تفسیر نمونه ۱/۲۱۱

۴۲- پیامبران اولوالعزم چه کسانی بودند؟

پیامبران اولوالعزم چه کسانی بودند؟

در سوره احقاف آیه ۳۵ می خوانیم «فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ «صبر کن همانگونه که پیامبران اولوالعزم صبر و شکیبائی کردند . حال این سؤال مطرح می شود که پیامبران اولوالعزم چه کسانی هستند؟ در این که منظور از پیامبران اولوالعزم چه کسانی هستند در میان مفسران گفتگو بسیار است ، و پیش از آنکه در این باره تحقیق کنیم باید معنی «عزم» را بررسی کرد ، زیرا «اولوالعزم» به معنای صاحبان «عزم» است . «عزم» به معنای اراده محکم و استوار است ، «راغب» در «مفردات» می گوید: عزم به معنی تصمیم گرفتن بر انجام کاری است (عقد القلب علی امضاء الامر) . در قرآن مجید گاهی «عزم» در مورد «صبر» به کار رفته ، مانند «ولمن صبر و غفراً ذلك لمن عزم الامور»: «کسی که صبر کند و عفو نماید این از عزم امور است» (شوری ۴۳) . و گاه به معنی «وفای به عهد» مانند: «ولقد عهدنا الی آدم من قبل فنسى ولم نجد له عزماً»: «ما به آدم از قبل عهد کردیم ، اما او فراموش کرد و بر سر عهد خود نایستاد» (طه - ۱۱۵) . ولی با توجه به این که پیامبران صاحب شریعت جدید و آئین تازه با مشکلات و گرفتاری های بیشتری روبرو بودند ، و برای مقابله با آن ، عزم و اراده محکم تری لازم داشتند به این دسته از «پیامبران» ، «اولوالعزم» اطلاق شده است ، و آیه مورد بحث نیز ظاهراً اشاره به همین معنا است . در ضمن اشاره ای است به این که پیغمبر اسلام (صلی الله علیه وآله) نیز از همان پیامبران است ، زیرا می گوید «توهم شکیبائی کن آنگونه که پیامبران اولوالعزم شکیبائی کردند» . و اگر بعضی «عزم» و «عزیمت» را به معنی «حکم و شریعت» تفسیر کرده اند به همین مناسبت است ، و گرنه «عزم» در لغت به معنی شریعت نیامده است . به هر حال طبق این معنی «من» در «من الرسل» «تبعیضیه» است ، و اشاره به گروه خاصی از پیامبران بزرگ است که صاحب شریعت بوده اند ، همانها که در آیه ۷ سوره احزاب نیز به آنان اشاره شده «واذ اخذنا من النبیین میثاقهم و منک و من نوح و ابراهیم و موسی و عیسی بن مریم و اخذنا منهم میثاقاً غلیظاً» «به خاطر بیاور هنگامی را که از پیامبران پیمان گرفتیم ، و از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی بن مریم ، از همه آنها پیمان محکمی گرفتیم» در اینجا بعد از ذکر همه انبیاء به صورت جمع ، به این پنج پیامبر بزرگ اشاره می کند ، و این دلیل بر ویژگی آنها است . در آیه ۱۳ سوره شوری نیز از آنها سخن می گوید: «شرع لکم من

الدین ماوصی به نوحاً والذی اوحینا الیک و ما وصینا به ابراهیم و موسی و عیسی» «آئینی برای شما تشریح کرد که به نوح توصیه کرده بود و آنچه را بر تو وحی فرستادیم و بر ابراهیم و موسی و عیسی سفارش نمودیم». روایات فراوانی در منابع شیعه و اهل سنت نیز در این زمینه نقل شده است که پیامبران اولوا العزم همین پنج تن بودند، چنانکه در حدیثی از امام باقر و امام صادق (علیهما السلام) آمده است: منهم خمسة: اولهم نوح، ثم ابراهیم، ثم موسی، ثم عیسی، ثم محمد (صلی الله علیه وآله) (۱)، و هنگامی که راوی سؤال می‌کند: لم سمو اولوا العزم: «چرا آنها اولوا العزم نامیده شدند؟» امام در پاسخ می‌فرماید: لانهم بعثوا الی شرقها و غربها، و جنها وانسها «زیرا آنها مبعوث به شرق و غرب و جن و انس شدند» (۲). و باز در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) آمده: سادة النبیین و المرسلین خمسة وهم اولوا العزم من الرسل و علیهم دائرة الریحی نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و محمد (صلی الله علیه وآله). «بزرگ پیامبران و رسولان پنج نفرند، و آنها پیامبران اولوا العزم هستند و آسیای نبوت و رسالت بر محور وجود آنها دور می‌زند، آنها نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و محمد (صلی الله علیه وآله) بودند» (۳). در تفسیر «در المنثور» از ابن عباس نیز همین معنی نقل شده که پیامبران اولوا العزم همین پنج نفرند (۴). ولی بعضی از مفسران، اولوا العزم را اشاره به پیامبرانی می‌دانند که مأمور به پیکار با دشمنان شدند. بعضی عدد آنها را ۳۱۳ نفر دانسته (۵) و بعضی همه پیامبران را اولوا العزم (صاحبان اراده قوی) می‌دانند (۶) و مطابق این قول «من» در «من الرسل» بیانیه است نه تبعیضیه. ولی تفسیر اول از همه صحیح تر است و روایات اسلامی آنرا تأیید می‌کند. (۷)

پی نوشتها

۱- «مجمع البیان» ذیل آیات مورد بحث (جلد ۹ صفحه ۹۴). ۲- «بحار الانوار» جلد ۱۱ صفحه ۵۸ (حدیث ۶۱) در همان جلد صفحه ۵۶ حدیث ۵۵ نیز با صراحت در این زمینه سخن می‌گوید. ۳- کافی جلد ۱ باب «طبقات الانبیاء والرسل» حدیث ۳. ۴ و ۵ و ۶- «در المنثور» جلد ۶ صفحه ۴۵. ۷- تفسیر نمونه ۲۱/۳۷۷

۴۳- تعداد پیامبران چند تاست؟

تعداد پیامبران چند تاست؟

روایت مشهور در این زمینه عدد یکصد و بیست و چهار هزار را نشان می‌دهد، در حالی که در بعضی از روایات عدد پیامبران هشت هزار شمرده شده است که چهار هزار از بنی اسرائیل و چهار هزار از غیر آنها بوده اند (۱). در حدیثی از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) چنین آمده است که پیغمبر گرامی اسلام فرمود: «خداوند ۱۲۴ هزار پیامبر آفرید که من از همه آنها نزد خداوند گرامی ترم در عین حال فخر و مباهاتی نمی‌کنم (و غروری به خود راه نمی‌دهم) و خداوند ۱۲۴ هزار وصی آفرید که علی (علیه السلام) از همه آنها نزد خداوند گرامی تر و برتر است» (۲). در روایت دیگری از «انس بن مالک» از پیامبر (صلی الله علیه وآله) چنین نقل شده است: بعثت علی اثر ثمانیه آلاف نبی، منهم اربعة آلاف من بنی اسرائیل «من به دنبال ۸ هزار پیامبر مبعوث شده ام که چهار هزار از آنها از بنی اسرائیل بودند» (۳). این دو حدیث باهم منافاتی ندارد، زیرا ممکن است حدیث دوم اشاره به انبیای بزرگ باشد (همانگونه که مرحوم علامه مجلسی در توضیح این سخن بیان کرده است). باز در حدیث دیگری از پیامبر (صلی الله علیه وآله) می‌خوانیم که در پاسخ سؤال «ابوذر» از تعداد پیامبران الهی عدد ۱۲۴ هزار را بیان فرمود، و به دنبال سؤال از تعداد رسولان از میان آنها عدد ۳۱۳ نفر را ذکر نمود (۴). و نیز در حدیث دیگری از پیامبر (صلی الله علیه وآله) بعد از ذکر عدد ۱۲۴ هزار می‌خوانیم: ۵ نفر از آنها اولوا العزم بودند: نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و محمد (صلی الله علیه وآله) (۵). روایات دیگری نیز در این

زمینه نقل شده که عدد بالا را تأیید می‌کند. به هر حال از آنچه گفتیم روشن می‌شود که این روایت خبر واحد نیست - چنانکه «برسویی» از بعضی از علما در تفسیر «روح البیان» نقل کرده است، بلکه اخبار متعدد و مستفیض این مطلب را تأیید می‌کند که پیامبران الهی ۱۲۴ هزار نفر بودند، اخباری که در منابع مختلف اسلامی وارد شده است. قابل توجه اینکه عدد پیامبرانی که نام آنها صریحاً در قرآن آمده است فقط ۲۶ نفر است و آنها عبارتند از: آدم - نوح - ادریس - صالح - هود - ابراهیم - اسماعیل - اسحاق - یوسف - لوط - یعقوب - موسی - هارون - شعیب - زکریا - یحیی - عیسی - داود - سلیمان - الیاس - الیسع - ذوالکفل - ایوب - یونس - عزیز و محمد (علیهم الصلاة والسلام). ولی پیامبران دیگری نیز هستند که در قرآن اشاراتی به آنها شده بی آنکه صریحاً نام آنها بیان شود، مانند «اشموئیل» که در آیه ۲۴۸ سوره بقره به عنوان «وقال لهم نبیهم» به او اشاره شده است. و «ارمیا» که در آیه ۲۵۹ بقره به عنوان او کالذی مرعلی قریه... (۶). و «یوشع» که در آیه ۶۰ سوره کهف به عنوان واذ قال موسی لفتهاه به او اشاره شده است (بنابر اینکه یوشع از پیامبران باشد). و «خضر» که در آیه ۶۵ کهف به عنوان فوجد اعبداً من عبادنا ذکر شده است. و همچنین «اسباط بنی اسرائیل» که بزرگان قبائل بودند و در آیه ۱۶۳ سوره نساء تصریح شده که بر آنها وحی الهی نازل گردیده است: «واوحینا الی ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب والاسباط...» و اگر در میان برادران یوسف نیز پیامبرانی وجود داشته اند در سوره یوسف کراً اشاره به وضع آنها شده است. کوتاه سخن اینکه: عدد پیامبرانی که خداوند اشاره به داستان و سرگذشت آنها نموده از ۲۶ نفر بسیار بیشتر است، این عدد تنها مربوط به آنها است که نام آنها صریحاً ذکر شده. (۷)

پی نوشتها

۱ - «مجمع البیان» ذیل آیه ۷۸ سوره مؤمن ۲ - بحار الانوار جلد ۱۱ صفحه ۳۰ (حدیث ۲۱). ۳ - بحار الانوار جلد ۱۱ صفحه ۳۱ (حدیث ۲۲). ۴ - همان مدرک صفحه ۳۲ (حدیث ۲۴). ۵ - همان مدرک صفحه ۴۱ (حدیث ۴۳). ۶ - البته در میان مفسران در این زمینه گفتگو است بعضی او را «ارمیا» و بعضی «خضر» و جمعی «عزیر» می‌دانند. ۷ - تفسیر نمونه ۲۰/۱۸۳

۴۴ - فرق نبوت، امامت و رسالت چیست؟

بطوری که از اشارات موجود در آیات و تعبیرات مختلفی که در احادیث وارد شده برمی‌آید کسانی که از طرف خدا مأموریت داشتند دارای مقامات مختلفی بودند: ۱ - مقام نبوت - یعنی دریافت وحی از خداوند، بنابراین «نبی» کسی است که وحی بر او نازل می‌شود و آنچه را به وسیله وحی دریافت می‌دارد، چنانکه مردم از او بخواهند در اختیار آنها می‌گذارد. ۲ - مقام رسالت - یعنی مقام ابلاغ وحی و تبلیغ و نشر احکام خداوند و تربیت نفوس از طریق تعلیم و آگاهی بخشیدن، بنابراین رسول کسی است که موظف است در حوزه مأموریت خود به تلاش و کوشش برخیزد و از هر وسیله ای برای دعوت مردم به سوی خدا و ابلاغ فرمان او استفاده کند، و برای یک انقلاب فرهنگی و فکری و عقیدتی تلاش نماید. ۳ - مقام امامت - یعنی رهبری و پیشوائی خلق، در واقع امام کسی است که با تشکیل یک حکومت الهی و بدست آوردن قدرتهای لازم، سعی می‌کند احکام خدا را عملاً اجرا و پیاده نماید و اگر هم نتواند رسماً تشکیل حکومت دهد، تا آنجا که در توان دارد در اجرای احکام می‌کوشد. به عبارت دیگر وظیفه امام اجرای دستورات الهی است در حالی که وظیفه رسول ابلاغ این دستورات می‌باشد، و باز به تعبیر دیگر، رسول «ارائه طریق» می‌کند ولی امام «ایصال به مطلوب» می‌نماید. ناگفته پیداست که بسیاری از پیامبران مانند پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) هر سه مقام را داشتند هم دریافت وحی می‌کردند، هم تبلیغ فرمانهای الهی، و هم در تشکیل حکومت و اجرای احکام تلاش می‌کردند و هم از طریق باطنی به تربیت نفوس می‌پرداختند. کوتاه سخن اینکه: امامت همان مقام رهبری همه جانبه مادی و معنوی، جسمی و روحانی و ظاهری و باطنی است، امام، رئیس حکومت و پیشوای اجتماع و رهبر مذهبی و مربی اخلاق و رهبر باطنی و

درونی است. امام از یک سو با نیروی مرموز معنوی خود افراد شایسته را در مسیر تکامل باطنی رهبری می‌کند. با قدرت علمی خود افراد نادان را تعلیم می‌دهد. و با نیروی حکومت خویش یا قدرتهای اجرائی دیگر، اصول عدالت را اجرا می‌نماید. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱/۴۴۰

۴۵ - نبوت و امامت در خردسالی چگونه ممکن است؟

نبوت و امامت در خردسالی چگونه ممکن است؟

در آیه ۱۲ سوره مریم می‌خوانیم «یا یحیی خذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَاَتَيْنَاهُ الْحِكْمَ صَبِيًّا» «ای یحیی! کتاب خدا را با قوت بگیر و ما فرمان نبوت (و عقل کافی) را در کودکی به او دادیم» در اینجا این سؤال مطرح می‌شود که چگونه ممکن است انسانی در کودکی به مقام نبوت و یا امامت برسد؟ درست است که دوران شکوفائی عقل انسان معمولاً حد و مرز خاصی دارد ولی می‌دانیم همیشه در انسانها افراد استثنائی وجود داشته‌اند، چه مانعی دارد که خداوند این دوران را برای بعضی از بندگانش به خاطر مصالحی فشرده‌تر کند و در سالهای کمتری خلاصه نماید، همانگونه که برای سخن گفتن معمولاً گذشتن یکی دو سال از تولد لازم است در حالی که می‌دانیم حضرت مسیح (علیه السلام) در همان روزهای نخستین زبان به سخن گشود، آنهم سخنی بسیار پرمحتوا که طبق روال عادی در شأن انسانهای بزرگسال بود. از اینجا روشن می‌شود اشکالی که پاره‌ای از افراد به بعضی از ائمه شیعه کرده‌اند که چرا بعضی از آنها در سنین کم به مقام امامت رسیدند نادرست است. در روایتی از یکی از یاران امام جواد محمد بن علی النقی (علیه السلام) به نام علی بن اسباط می‌خوانیم که می‌گوید به خدمت او رسیدم (در حالی که سن امام کم بود) من درست به قامت او خیره شدم تا به ذهن خویش بسپارم و به هنگامی که به مصر باز می‌گردم کم و کیف مطلب را برای یاران نقل کنم، درست در همین هنگام که در چنین فکری بودم آن حضرت نشست (گوئی تمام فکر مرا خوانده بود) رو به سوی من کرد و گفت: ای علی بن اسباط! خداوند کاری را که در مسأله امامت کرده همانند کاری است که در نبوت کرده است، گاه می‌فرماید: «وَأَتَيْنَاهُ الْحِكْمَ صَبِيًّا» «ما به یحیی در کودکی فرمان نبوت و عقل و درایت دادیم» و گاه درباره انسانها می‌فرماید «حتی اذا بلغ اشدّه و بلغ اربعین سنه...» «هنگامی که انسان به حد بلوغ کامل به چهل سال رسید...». بنابراین همانگونه که ممکن است خداوند حکمت را به انسانی در کودکی بدهد در قدرت او است که آن را در چهل سال بدهد (۱). ضمناً این آیه پاسخ دندان شکنی است برای خرده‌گیری که می‌گویند علی (علیه السلام) نخستین کسی نبود که از میان مردان به پیامبر (صلی الله علیه و آله) ایمان آورد، چرا که در آن روز کودک ده ساله بود و ایمان کودک ده ساله پذیرفته نیست. ذکر این نکته نیز در اینجا بی‌مناسبت نیست که در حدیثی از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) می‌خوانیم که جمعی از کودکان در زمان کودکی حضرت یحیی به سراغش آمدند و گفتند اذهب بنا نلعب: «بیا برویم و با هم بازی کنیم!» او در جواب فرمود: مألعب خلقنا: «ما برای بازی کردن آفریده نشده ایم» اینجا است که خداوند درباره او فرمود «وَأَتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا» (۲) البته باید توجه داشت منظور از «لعب» در اینجا سرگرمیهای بیهوده و به تعبیر دیگر بیهوده‌گرایی است، اما گاه می‌شود لعب و بازی هدفی را تعقیب می‌کند، هدفی منطقی و عقلانی، مسلماً اینگونه بازیها از این حکم مستثنی (۳)

پی‌نوشتها

۱ - نورالثقلین جلد ۳ صفحه ۳۲۵ - نورالثقلین جلد ۳ صفحه ۳۲۵ - تفسیر نمونه ۱۳/۲۷

۴۶ - حقیقت اسرار آمیز وحی چیست؟

حقیقت اسرار آمیز وحی چیست ؟

بدون شك ما نمی توانیم از رابطه وحی و حقیقت آن اطلاع زیادی پیدا کنیم ، چرا که این یک نوع ادراکی است خارج از حدود ادراکات ما ، و یک نوع ارتباطی است خارج از ارتباطهای شناخته شده ما ، عالم وحی برای ما عالمی است ناشناخته و ما فوق ادراکات ما . به راستی چگونه یک انسان خاکی با مبدأ عالم هستی ارتباط پیدا می کند ؟ و چگونه خداوند ازلی و ابدی و بی نهایت از هر جهت ، با مخلوقی محدود و ممکن الوجود رابطه برقرار می سازد ؟ و در لحظه نزول وحی چگونه پیامبر (صلی الله علیه و آله) یقین پیدا می کند که این ارتباط از ناحیه او است ؟ ! اینها سؤالاتی است که پاسخ آن برای ما مشکل است ، و اصرار در فهم آن بسیار بی مورد . تنها مطلبی که برای ما در اینجا معقول و قابل طرح است اصل وجود یا امکان چنین ارتباط مرموزی است . ما می گوئیم هیچ دلیل عقلی که امکان چنین امری را نفی کند وجود ندارد ، بلکه به عکس ، ما ارتباطهای مرموزی را در جهان خود می بینیم که از تفسیر آن عاجزیم ، و این ارتباطها نشان می دهد که ما فوق حواس و ارتباطهای ما نیز درک و دیده‌های دیگری وجود دارد . بد نیست با ذکر مثالی این موضوع را روشنتر سازیم . فرض کنید ما در میان شهر کوران (البته کوران مادرزاد!) با دو چشم بینا زندگی می کنیم ، تمام اهل شهر چهار حسی هستند (بنابراینکه مجموع حواس ظاهری انسان را پنج حس بدانیم) تنها ما هستیم که آدم «پنج حسی» می باشیم ، پیوسته با چشم خود حوادث زیادی را در آن شهر می بینیم ، و به اهل شهر خبر می دهیم ، اما آنها همه تعجب می کنند ، که این حس مرموز پنجم چیست که دایره فعالیتش اینگونه وسیع و گسترده است ؟ و هر قدر بخواهیم درباره حس بینائی و عملکرد آن برای آنها بحث کنیم بی فایده است ، جز شیخ مبهمی در ذهن آنها چیزی نمی آید ، از یکسو نمی توانند منکر آن شوند ، چون آثار گوناگونش را می یابند و حس می کنند ، و از سوی دیگر نمی توانند حقیقت بینائی را دریابند ، چون در تمام عمر حتی یک لحظه بینا نبوده اند . نمی گوئیم وحی «حس ششم» است ، بلکه می گوئیم یکنوع درک و ارتباط با عالم غیب و ذات پاک خداوند است که چون ما فاقد آن هستیم حقیقت آن را درک نمی کنیم ، هرچند از طریق آثار به وجودش ایمان داریم . ما همین اندازه می بینیم ، مردانی بزرگ با دعوتی که محتوای آن مافوق افکار بشر است به سوی انسانها می آیند و آنها را به خداوند و آئین الهی دعوت می کنند ، و معجزات و خارق عاداتی که آن نیز فوق طاقت بشر است با خود دارند که ارتباطشان را با عالم غیب روشن می سازد ، آثار نمایان است اما حقیقت امر ، مخفی . مگر ما تمام اسرار این جهان را کشف کرده ایم که اگر با پدیده وحی برخورد کردیم و درک حقیقت آن بر ما مشکل شد آن را نفی کنیم ؟ ما حتی در عالم حیوانات پدیده های مرموزی می بینیم که از تفسیر آن عاجزیم ، مگر پرندگان مهاجر که در مسافرت طولانی خود گاهی در سال هیجده هزار کیلومتر راه طی می کنند و از قطب شمال به جنوب و بالعکس حرکت می نمایند زندگی اسرار آمیزشان برای ما روشن است ؟ آنها چگونه جهت یابی می کنند ، و راه را دقیقاً می شناسند ؟ گاه در روزها و گاه در شبهای تاریک ، سفر دور و دراز خود را ادامه می دهند ، در حالی که ما اگر بدون وسائل فنی و دلیل راه حتی یکصدم مسیر آنها را بخواهیم طی کنیم به زودی گم می شویم ، این چیزی است که هنوز علم و دانش نتوانسته است پرده از روی آن بردارد ، گروههایی از ماهیان در اعماق دریاها زندگی می کنند که معمولاً به هنگام تخم ریزی به زادگاه اصلی خود که شاید هزاران کیلومتر با آنها فاصله دارد باز می گردند آنها از کجا زادگاه خود را به این آسانی می یابند ؟ و امثال این پدیده های مرموز در جهانی که ما در آن زندگی می کنیم بسیار زیاد است ، و همینهاست که ما را از توسل به انکار و نفی باز می دارد ، و توصیه شیخ الرئیس ابوعلی سینا را به یاد ما می آورد که: کل ماقرع سمعک من الغرائب فضعه فی بقعه الامکان مالم یذک عنہ قاطع البرهان: «هرچه از عجائب بشنوی آن را انکار مکن ، و در بقعه امکان جای ده ، مادام که دلیل قاطعی تو را مانع نشود!» اکنون بینیم مادیها برای انکار مسأله وحی چه دست و پائی کرده اند .

بعضی از آنها هنگامی که مسأله وحی مطرح می شود پاسخ عجولانه ای به آن می دهند و می گویند: چنین چیزی برخلاف علم است! و اگر بپرسیم کجای آن برخلاف علم است؟ با یک لحن قاطع و غرور - آمیز می گویند: همین اندازه که علوم طبیعی چیزی را ثابت نکرد کافی است که آن را انکار کنیم؟ اصولاً مطلبی برای ما قابل قبول است که با معیارهای علوم تجربی ثابت شده باشد! از این گذشته در بررسیها و پژوهشهای علمی درباره جسم و روان انسان به حس مرموزی که بتواند ما را با جهان ماوراء طبیعت مربوط کند برخورد نکرده ایم پیامبران از جنس ما بودند، چگونه می توان باور کرد که آنها احساس یا ادراکی ماورای احساسات و ادراکات ما داشته اند؟

ایراد همیشگی و پاسخ همیشگی

اینگونه برخورد مادیها با مسأله وحی منحصر به این مورد نیست، آنها در برابر تمام مسائل مربوط به «ماوراء طبیعت» چنین قیافه ای را به خود می گیرند، و ما نیز در همه جا برای رفع اشتباه آنها می گوئیم: فراموش نکنید قلمرو علم (البته آنها هر جا علم می گویند به معنی علوم تجربی و طبیعی است) جهان ماده است، معیارها و ابزارهایی که برای مباحث علمی پذیرفته شده آزمایشگاهها، تلسکوپها، میکروسکوپها و سائلهای تشریح همه در همین محدوده کار می کنند، این علوم با این ابزارها و معیارها مطلقاً در مورد خارج از محدوده عالم ماده نمی تواند سخن بگوید، نه نفی و نه اثبات، دلیل آن هم روشن است، و آن اینکه این معیارها توانائی محدود، و قلمرو خاصی دارند. بلکه ابزار هر یک از علوم طبیعی، نیز برای علم، دیگر فاقد توانائی و کاربرد است، فی المثل اگر میکرب سل را در پشت تلسکوپهای عظیم نجو می بینیم نمی توانیم آن را انکار کنیم، و یا اگر ستاره پلوتون با میکروسکوپها و ذره بینها قابل مشاهده نباشد نباید زیر سؤال قرار گیرد! ابزار شناخت در هر جا متناسب همان علم است، و ابزار شناخت برای ماوراء طبیعت چیزی جز استدلالات نیرومند عقلی که راه ما را به سوی آن جهان بزرگ باز می کند نخواهد بود. آنها که علم را از قلمروش خارج می کنند در حقیقت نه عالماند و نه فیلسوف، مدعیانی هستند خطاکار و گمراه. ما همین اندازه می بینیم که مردانی بزرگ آمدند و مسائلی به ما ارائه کرده اند که از قدرت بشر خارج است و ارتباط آنها را با خارج از جهان ماده مسلم می سازد، اما این ارتباط مرموز چگونه است؟ برای ما روشن نیست، مهم این است که ما می دانیم چنین ارتباطی وجود دارد. (۱) - تفسیر نمونه ۲۰/۴۹۶

۴۷ - چگونه پیامبر (ص) امی بود؟

چگونه پیامبر (ص) امی بود؟

درباره مفهوم «امی»، سه احتمال معروف وجود دارد، نخست اینکه به معنی درس نخوانده است، دوم اینکه به معنی کسی است که در سرزمین مکه تولد یافته و از مکه برخاسته است، سوم به معنی کسی است که از میان امت و توده مردم قیام کرده است، ولی معروفتر از همه تفسیر اول است که با موارد استعمال این کلمه نیز سازگارتر می باشد، و همانگونه که گفتیم ممکن است هر سه معنی باهم مراد باشد. در اینکه پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) به مکتب نرفت و خط نوشت، در میان مورخان بحثی نیست و قرآن نیز صریحاً در آیه ۴۸ سوره عنکبوت درباره وضع پیامبر (صلی الله علیه و آله) قبل از بعثت می گوید: «و ما کنت تتلوا من قبله من کتاب ولا تحطه بیمنک اذا لارتاب المبلون:» «پیش از این نه کتابی می خواندی و نه با دست خود چیزی می نوشتی تا موجب تردید دشمنانی که می خواهند سخنان ترا ابطال کنند گردد». اصولاً در محیط حجاز به اندازه ای باسواد کم بود که افراد باسواد کاملاً معروف و شناخته شده بودند، در مکه که مرکز حجاز محسوب می شد تعداد کسانی که از مردان می توانستند بخوانند و

بنویسند از ۱۷ نفر تجاوز نمی کرد و از زنان تنها یک زن بود که سواد خواندن و نوشتن داشت (۱). مسلماً در چنین محیطی اگر پیامبر (صلی الله علیه و آله) نزد معلمی خواندن و نوشتن را آموخته بود کاملاً معروف و مشهور می شد. و به فرض اینکه نبوتش را نپذیریم او چگونه می توانست با صراحت در کتاب خویش این موضوع را نفی کند؟ آیا مردم به او اعتراض نمی کردند که درس خواندن تو مسلم است، این قرینه روشنی بر امی بودن او است. و در هر حال وجود این صفت در پیامبر (صلی الله علیه و آله) تأکیدی در زمینه نبوت او بود تا هرگونه احتمالی جز ارتباط به خداوند و جهان ماوراء طبیعت در زمینه دعوت او منتفی گردد. این در مورد دوران قبل از نبوت و اما پس از بعثت نیز در هیچیک از تواریخ نقل نشده است که او خواندن و نوشتن را از کسی فرا گرفته باشد، بنابراین به همان حال امی بودن تا پایان عمر باقی ماند. ولی اشتباه بزرگی که باید در اینجا از آن اجتناب کرد این است که درس نخواندن غیر از بی سواد بودن است و کسانی که کلمه «امی» را به معنی «بی سواد» تفسیر می کنند، گویا توجه به این تفاوت ندارند. هیچ مانعی ندارد که پیامبر (صلی الله علیه و آله) به تعلیم الهی، «خواندن» یا «خواندن و نوشتن» را بداند، بی آنکه نزد انسانی فرا گرفته باشد، زیرا چنین اطلاعی بدون تردید از کمالات انسانی است و مکمل مقام نبوت است. شاهد این سخن آن است که در روایاتی که از امامان اهل بیت (علیهم السلام) نقل شده می خوانیم: پیامبر (صلی الله علیه و آله) می توانست بخواند و یا هم توانائی خواندن داشت و هم توانائی نوشتن (۲). آیا برای اینکه جایی برای کوچکترین تردید برای دعوت او نماند از این توانائی استفاده نمی کرد. و اینکه بعضی گفته اند توانائی بر خواندن و نوشتن، کمالی محسوب نمی شود، بلکه این دو علم کلیدی برای رسیدن به کمالات علمی هستند نه علم واقعی و کمال حقیقی، پاسخ در خودش نهفته است، زیرا آگاهی از وسیله کمالات، خود نیز کمالی است روشن. و اما اینکه بعضی تصور کرده اند که آیه دوم سوره جمعه «یتلوا علیهم آیاته و یزکیهم و یعلمهم الکتاب والحکمه» و آیات دیگری که به این مضمون است، دلیل بر آن است که پیامبر (صلی الله علیه و آله) قرآن را از روی نوشته بر مردم می خواند کاملاً اشتباه است، زیرا تلاوت هم به خواندن از روی نوشته گفته می شود و هم به خواندن از حفظ، کسانی که قرآن یا اشعار یا ادعیه را از حفظ می خوانند، تعبیر به تلاوت در مورد آنها بسیار فراوان است. (۳)

پی نوشتها

۱- فتوح البلدان بلاذری ط مصر صفحه ۴۵۹. ۲- تفسیر برهان جلد چهارم صفحه ۳۳۲ ذیل آیات اول سوره جمعه. ۳- تفسیر نمونه ۶/۴۰۰

۴۸- آیا معراج جسمانی بود یا روحانی؟

علاوه بر اینکه مشهور میان دانشمندان اسلام (اعم از شیعه و اهل تسنن) این است که این امر در بیداری صورت گرفته، ظاهر خود آیات قرآن در آغاز سوره اسراء و همچنین سوره نجم وقوع این امر را در بیداری گواهی می دهد. تواریخ اسلام نیز گواه صادقی بر این موضوع است، زیرا در تاریخ می خوانیم هنگامی که پیامبر (صلی الله علیه و آله) مسأله معراج را مطرح کرد مشرکان به شدت آنرا انکار کردند و آنرا بهانه ای برای کوبیدن پیامبر (صلی الله علیه و آله) دانستند، این به خوبی گواهی می دهد که پیامبر (صلی الله علیه و آله) هرگز مدعی خواب یا مکاشفه روحانی نبوده و گرنه اینهمه سروصدا نداشت، و اگر در روایتی از حسن بصری می خوانیم که کان فی المنام رؤیای آنها: «این امر در خواب واقع شده است» و یا خبری که از عایشه نقل شده: «والله ما فقد جسد رسول الله (صلی الله علیه و آله) ولكن عرج بروحه» (به خدا سوگند بدن پیامبر (صلی الله علیه و آله) از میان ما نرفت تنها روح او به آسمانها پرواز کرد) ظاهراً جنبه سیاسی داشته و برای خاموش کردن جنجالی بوده است که درباره مسأله معراج در میان عده ای به وجود آمده بود. (۱) ۱- تفسیر نمونه ۱۲/۱۵

۴۹ - هدف از معراج چه بود؟

این مسأله برای ما از جمله واضحات است که هدف از معراج این نبوده که پیامبر (صلی الله علیه و آله) به دیدار خدا در آسمانها بشتابد! آنچنان که ساده لوحان پنداشته اند که متأسفانه بعضی از دانشمندان غربی به خاطر ناآگاهی یا دگرگون ساختن چهره اسلام در نظر دیگران، آنرا نقل کرده اند، از جمله اینکه «گیورگیو» در کتاب (محمّد پیامبری که از نو باید شناخت) می گوید «محمّد در سفر معراج به جایی رسید که صدای قلم خدا را می شنید و می فهمید که خدا مشغول نگهداری حساب افراد می باشد! ولی با اینکه صدای قلم خدا را می شنید او را نمی دید! زیرا هیچکس نمی تواند خدا را ببیند ولو پیغمبر باشد» (محمّد پیغمبری که از نو باید شناخت صفحه ۱۲۵). این نشان می دهد که مخصوصاً قلم از نوع قلم چوبی است! که به هنگام حرکت روی کاغذ تحریر می لرزد و صدا می کند!! و امثال این خرافات و لاطائلات. نه، هدف این بوده که روح بزرگ پیامبر (صلی الله علیه و آله) با مشاهده اسرار عظمت خدا را در سراسر جهان هستی، مخصوصاً عالم بالا که مجموعه ای است از نشانه های عظمت او مشاهده کند، و باز هم درک و دید تازه ای برای هدایت و رهبری انسانها بیابد. این هدف صریحاً در آیه اول سوره اسراء و آیه ۱۸ سوره نجم آمده است. روایت جالبی نیز در این زمینه از امام صادق (علیه السلام) در پاسخ سؤال از علت معراج نقل شده است که فرمود: ان الله لایوصف بمکان، و لایجری علیه زمان، ولکنه عزوجل اراد ان یشرف به ملائکته و سکان سماواته، و یکرهم بمشاهدته، و یریه من عجائب عظمته ما یخبر به بعد هبوطه: «خداوند هرگز مکانی ندارد، و زمان بر او جریان نمی گیرد، ولکن او می خواست فرشتگان و ساکنان آسمانش را با قدم گذاشتن پیامبر (صلی الله علیه و آله) در میان آنها احترام کند و نیز از شگفتیهای عظمتش به پیامبرش نشان دهد تا پس از بازگشت برای مردم باز گو کند» (۱). (۲) ۱ - تفسیر برهان جلد ۲ صفحه ۴۰۰ - تفسیر نمونه ۱۲/۱۶

۵۰ - آیا معراج با علوم روز سازگار است؟

آیا معراج با علوم روز سازگار است؟

در گذشته بعضی از فلاسفه که معتقد به افلاک نه گانه بطلمیوسی پوست پیازی بودند مانع مهم معراج را از نظر علمی وجود همین افلاک و لزوم خرق و التیام در آنها می پنداشتند. (۱) ولی با فرو ریختن پایه های هیئت بطلمیوسی مسأله خرق و التیام بدست فراموشی سپرده شد، اما با پیشرفتی که در هیئت جدید به وجود آمد مسائل تازه ای در زمینه معراج مطرح شده و سؤالاتی از این قبیل: ۱ - برای اقدام به یک سفر فضائی نخستین مانع نیروی جاذبه است که باید با وسائل فوق العاده بر آن پیروز شد، زیرا برای فرار از «حوزه جاذبه زمین» سرعتی لااقل معادل چهار هزار کیلومتر در ساعت لازم است! ۲ - مانع دیگر، فقدان هوا در فضای بیرون جو زمین است که بدون آن انسان نمی تواند زندگی کند. ۳ - مانع سوم گرمای سوزان آفتاب و سرمای کشنده ای است که در قسمتی که آفتاب مستقیماً می تابد و قسمتی که نمی تابد وجود دارد. ۴ - مانع چهارم اشعه های خطرناکی است که در ماوراء جو وجود دارد، مانند اشعه کیهانی و اشعه ماوراء بنفش و اشعه ایکس، این پرتوها هرگاه به مقدار کم به بدن انسان بتابد زیانی بر ارگانسیم بدن او ندارد، ولی در بیرون جو زمین این پرتوها فوق العاده زیاد است و کشنده و مرگبار، اما برای ما ساکنان زمین وجود قشر هوای جو مانع از تابش آنها است. ۵ - مشکل بی وزنی است، گرچه انسان تدریجاً می تواند به بیوزنی عادت کند ولی برای ما ساکنان روی زمین اگر بی مقدمه به بیرون جو منتقل شویم و حالت بیوزنی دست دهد، تحمل آن بسیار مشکل یا غیر ممکن است. ۶ - و سرانجام مشکل زمان ششمین مشکل و از مهمترین موانع است، چرا که علوم روز می گوید سرعتی بالاتر از سرعت سیر نور نیست و اگر کسی بخواهد در سراسر آسمانها سیر کند باید سرعتی بیش از سرعت سیر نور داشته باشد. در برابر این سؤالات توجه به چند نکته لازم است: ۱ - ما می دانیم که با آنهمه مشکلاتی که در سفر فضائی است بالاخره انسان توانسته است با نیروی علم بر

آن پیروز گردد، و غیر از مشکل زمان همه مشکلات حل شده و مشکل زمان هم مربوط به سفر به مناطق دور دست است. ۲ - بدون شک مسأله معراج، جنبه عادی نداشته بلکه با استفاده از نیرو و قدرت بی پایان خداوند صورت گرفته است، و همه معجزات انبیاء همین گونه است، به عبارت روشنتر معجزه باید عقلاً محال نباشد، و همین اندازه که عقلاً امکان پذیر بود بقیه با استمداد از قدرت خداوند حل شدنی است. هنگامی که بشر با پیشرفت علم توانائی پیدا کند که وسائلی بسازد سریع، آنچنان سریع که از حوزه جاذبه زمین بیرون رود، سفینه هائی بسازد که مسأله اشعه های مرگبار بیرون جو را حل کند، لباسهائی بپوشد که او را در برابر سرما و گرمای فوق العاده حفظ نماید، با تمرین به بیوزنی عادت نماید، خلاصه جائی که انسان بتواند با استفاده از نیروی محدودش، این راه را طی کند آیا استمداد از نیروی نامحدود الهی حل شدنی نیست؟! ما یقین داریم که خدا، مرکب سریع السیری که متناسب این سفر فضائی بوده باشد در اختیار پیامبرش گذارده است، و او را از نظر خطراتی که در این سفر وجود داشته زیر پوشش حمایت خود گرفته، این مرکب چگونه بوده و چه نام داشته؟ براق؟ ررفرف؟ یا مرکب دیگر؟ در هر حال مرکب مرموز و ناشناخته ای است از نظر ما؟ از همه اینها گذشته فرضیه حداکثر سرعت که در بالا گفته شد، امروز در میان دانشمندان متزلزل شده، هر چند «اینشتاین» در فرضیه معروف خودش به آن سخت معتقد بوده است. دانشمندان امروز می گویند امواج جاذبه بدون نیاز به زمان، در آن واحد از یکسوی جهان به سوی دیگر منتقل می شوند و اثر می گذارند، و حتی این احتمال وجود دارد که در حرکات مربوط به گستردگی جهان (می دانیم جهان در حال توسعه است و ستاره ها و منظومه ها به سرعت از هم دور می شوند) منظومه هائی وجود دارند که با سرعتی بیش از سرعت سیر نور از مرکز جهان دور می شوند (دقت کنید). کوتاه سخن اینکه مشکلاتی که گفته شد هیچکدام به صورت یک مانع عقلی در این راه نیست، مانعی که معراج را به صورت یک محال عقلی درآورد، بلکه مشکلاتی است که با استفاده از وسائل و نیروی لازم، قابل حل است. به هر حال مسأله معراج نه از نظر استدلالات عقلی غیر ممکن است و نه از نظر موازین علم روز، و خارق العاده بودن آن را نیز همه قبول دارند بنابراین هر گاه با دلیل قاطع نقلی ثابت شود باید آن را پذیرفت (۲). (۳)

پی نوشتها

۱ - «خرق» به معنی شکافتن و «التیام» به معنی به هم آمدن است. بعضی از فلاسفه قدیم معتقد بودند که این امر در افلاک امکان پذیر نیست. ۲ - برای توضیح بیشتر به کتاب «همه می خواهند بدانند» که در زمینه معراج و شق القمر و عبادت در قطبین بحث کرده ایم مراجعه فرمائید. ۳ - تفسیر نمونه ۱۲/۱۷

۵۱ - آیا عصمت انبیاء جنبه جبری دارد؟

بسیاری از افراد هنگامی که بحث عصمت انبیاء را مطالعه می کنند، فوراً از خود سؤال می نمایند که مقام عصمت یک موهبت الهی است که الزاماً به پیامبران و امامان داده شده، و هر کس مشمول این «موهبت» گردد در برابر گناه و خطا بیمه شده است، بنابراین معصوم بودن آنها فضیلت و افتخاری محسوب نخواهد شد، هر کس مشمول چنین موهبتی گردد از تمام گناهان و خطاها فاصله خواهد گرفت، و این یک الزام الهی است. بنابراین با وجود مقام عصمت، انجام گناه و خطا محال است، و واضح است که ترک محال فضیلتی محسوب نمی شود، مثلاً اگر ما به انسانهائی که درصد سال بعد می آیند یا درصد سال قبل می زیسته اند ظلم و ستم نمی کنیم افتخاری برای ما نیست، چون انجام چنین امری برای ما محال است! گرچه این اشکال متوجه اصل مسأله عصمت انبیاء نیست، بلکه فضیلت بودن آن را زیر سؤال می برد، با این حال توجه به چند نکته می تواند جواب این سؤال را روشن سازد. ۱ - کسانی که این اشکال را مطرح می کنند توجه به ریشه های عصمت انبیاء ندارند، آنها چنین می پندارند که مقام عصمت مثلاً

مانند مصونیت در برابر بعضی از بیماریها است که از طریق تزریق بعضی از واکسنها انجام می شود، و هرکس چنان تزریقی در مورد او انجام شود مبتلا به آن بیماری نمی گردد چه بخواد و چه نخواهد. ولی مصونیت معصومین در برابر گناه از مقام معرفت و علم و تقوای آنها سرچشمه می گیرد، درست همانند پرهیز از پاره ای از گناهان برای فرد فرد ما که به خاطر علم و آگاهی و ایمان و معرفت آن را ترک می کنیم، مثلاً- هرگز با بدن لخت و عور قدم در کوچه و خیابان نمی گذاریم، همچنین کسی که اطلاع کافی درباره آثار مخرب مواد مخدر دارد و به خوبی می داند آلوده شدن به آن سبب قطعی برای مرگ تدریجی است هرگز به سراغ آن نمی رود، مسلماً این ترک مواد مخدر برای او یک فضیلت است که از علم و آگاهی او سرچشمه می گیرد، و با داشتن این علم هر چند آن را ترک می کند ولی اجباری در کار نیست و توانائی استعمال مواد مخدر را دارد. به همین دلیل ما سعی می کنیم از طریق تعلیم و تربیت سطح معرفت و آگاهی و تقوا را در افراد بالا ببریم، تا آنها را حداقل در برابر گناهان بزرگ، و اعمال زشت و زنده بیمه نمائیم. آیا اگر افرادی به خاطر این تعلیم و تربیت پاره ای از این اعمال را ترک کنند افتخار و فضیلت نیست؟! به تعبیر دیگر ترک گناه برای پیامبران، محال عادی است، نه محال عقلی، و می دانیم محال عادی با اختیاری بودن سازگار است، فی المثل محال عادی است که شخص عالم و مؤمنی شراب با خود به مسجد ببرد و در صف جماعت بنوشد، ولی مسلماً این یک محال عقلی نیست بلکه محال عادی است. کوتاه سخن اینکه: سطح بالای معرفت و ایمان انبیاء که خود یک افتخار و فضیلت است سبب افتخار و فضیلت دیگری که مقام عصمت است می گردد (دقت کنید). و اگر گفته شود آنها این ایمان و معرفت را از کجا آورده اند می گوئیم این از امدادات الهی است، ولی با این قید که امدادهای الهی بی حساب نیست و لیاقتهایی در اینها وجود داشته است، همانگونه که قرآن درباره ابراهیم خلیل می فرماید: او تا از عهده امتحانات مهم الهی بر نیامد به مقام پیشوایی خلق نرسید «وَ اِذِ ابْتَلَىٰ اِبْرَاهِيْمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَاتَمَمَّهُنَّ قَالَ اِنِّیْ جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ اِمَامًا» (بقره ۱۲۴). یعنی ابراهیم پس از پیمودن این مراحل با اراده و اختیار خود لایق آن موهبت عظیم الهی شد. در مورد یوسف نیز می فرماید: «هنگامی که به مرحله بلوغ و قوت و تکامل جسم و جان رسید (و آمادگی برای پذیرش وحی پیدا کرد) ما حکم و علم به او دادیم، و این گونه نیکوکاران را پاداش می دهیم» (وَلَمَّا بَلَغَ اَشُدَّهُ اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَ عِلْمًا وَ كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ). (یوسف ۲۲). جمله «كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ» شاهد خوبی برای مقصود ما است زیرا می گوید: اعمال صالح و شایسته یوسف، او را آماده برای آن موهبت بزرگ الهی کرد، درباره موسی نیز تعبیراتی دیده می شود که این واقعیت را روشن می سازد، می فرماید: «ما تو را بارها امتحان کردیم، و سالها در میان مردم مدین توقف کردی (وبعد از آمادگی لازم و بیرون آمدن از کوره امتحانات با سرافرازی و پیروزی) دارای قدر و مقامی شدی وَفَتَنَّاكَ فُتُوْنًا فَلَبِثْتَ سَبْعِيْنَ فِيْ اَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلٰی قَدَرٍ يَا مُوسٰی (طه ۴۰). (۱) معلوم است که در وجود این بزرگان، لیاقتها و استعدادهایی بوده، ولی شکوفا ساختن آنها هرگز جنبه اجباری نداشته، بلکه با اختیار و اراده خودشان این راه را پیموده اند، و بسیاری از کسانی که لیاقتهایی دارند و هرگز آن را شکوفا نمی سازند و از آن استفاده نمی کنند، این از یک طرف. از سوی دیگر اگر پیامبران مشمول چنین مواهبی شده اند به موازاتش مسئولیتهای سنگینی بر دوش آنان گذارده شده، یا به تعبیر دیگر خداوند به همان مقدار که مسئولیت به کسی می دهد توان و نیرو به او می بخشد، و سپس در انجام مسئولیت او را امتحان می کند. ۲- پاسخ دیگری که می توان به این سوال داد این است که به فرض که انبیاء با یک امداد الزام آور الهی از انجام هرگونه گناه و خطا مصون شده باشند تا اطمینان خلاق را جلب کنند و چراغی برای هدایت آنها گردند، ولی در عین حال راه انجام «ترک اولی» یعنی کاری که گناه نیست اما لایق شأن آنها نیز نمی باشد به روی آنها باز است. افتخار آنها در این است که حتی ترک اولی نمی کنند، و این یک امر اختیاری برای آنهاست، و اگر به ندرت ترک اولی از بعضی از انبیاء سرزده به همان نسبت مورد خطاب و عتاب شدید الهی، و گاه گرفتار پاره ای از محرومیتها شده اند، چه فضیلتی از این برتر و بالاتر که آنها به خاطر اطاعت فرمان حق حتی به سراغ ترک اولی نروند. بنابراین افتخار انبیاء در این است که به مقدار این مواهب مسئولیت می پذیرند، و حتی به سراغ ترک اولی نمی

روند. و اگر در موارد استثنائی ترک اولائی از آنها سرزده به زودی جبران کرده اند. (۲) ۱- جمله «ثُمَّ جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَا مُوسَىٰ» گاه به معنی لیاقت برای پذیرش وحی تفسیر شده، و گاه به معنی زمانی که برای گرفتن فرمان رسالت مقدر شده بود. ۲- تفسیر پیام قرآن ۷/۱۹۳

۵۲- فرق معجزه و کارهای خارق عادت ساحران و مرتاضان چیست؟

۱- معجزات متکی به نیروی الهی است در حالی که سحر و خارق عادت ساحران و مرتاضان از نیروی بشری سرچشمه می‌گیرد، لذا معجزات بسیار عظیم و نامحدود است در حالی که سحر و خارق عادت مرتاضان محدود می‌باشد. به تعبیر دیگر آنها فقط کارهایی را انجام می‌دهند که تمرین کرده‌اند، و برای انجام آن آمادگی دارند، هرگز هر کاری به آنها پیشنهاد شود انجام نمی‌دهند، و تاکنون دیده نشده مرتاض یا ساحر بگوید من آماده‌ام هر چه بخواهید انجام دهم، چرا که هر کدام در رشته‌ای تمرین و آگاهی دارند. درست است که انبیاء معجزاتی را شخصاً و قبل از مطالبه مردم ارائه می‌کردند (مانند قرآن پیامبر اسلام، و معجزه عصا و ید بیضای موسی، و احیای مردگان توسط مسیح) ولی هنگامی که امتها به آنها پیشنهادهای جدیدی می‌کردند مانند شق القمر، یا برطرف شدن انواع بلاها از فرعونیان، و یا نزول مائده آسمانی برای حواریون، و مانند اینها، هرگز از آن استتکاف نداشتند (البته به شرط اینکه برای کشف حقیقت باشد نه به عنوان بهانه جوئی لجوجان). لذا در داستان موسی (علیه السلام) می‌بینیم که فرعونیان از او مهلت طولانی خواستند تا تمام ساحران را جمع کنند و مقدمات کار را فراهم سازند و به عنوان فَاَجْمِعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ آتُوا صَيْفًا (طه ۶۴) تمام نیرو و توان خود را متمرکز سازند و به کار گیرند، در حالی که موسی (علیه السلام) نیازی به این مقدمات نداشت، و بعد از مشاهده سحر ساحران تقاضای مهلتی برای نحوه مبارزه با آنها نکرد چرا که او متکی به نیروی الهی بود و ساحران متکی به نیروی محدود انسانی. به همین دلیل خارق عادت بشری قابل معارضه و مقابله به مثل است، و انسانهای دیگری می‌توانند همانند آن را بیاورند، و نیز به همین دلیل آورنده آن، هرگز جرئت نمی‌کند که «تحدی» یعنی دعوت به مقابله کند و بگوید هیچ کس توانائی انجام آنچه را که من انجام می‌دهم ندارد، در حالی که معجزات چون قطعاً از هیچ انسانی (با نیروی بشری) ساخته نیست، همواره توأم با تحدی بوده است، و مثلاً پیغمبر اسلام (صلی الله علیه و آله) می‌فرموده: «اگر تمام انس و جن جمع شوند که همانند قرآن را بیاورند توانایی ندارند!» و نیز به همین جهت هنگامی که خارق عادت بشری در برابر معجزات قرار گیرند به زودی مغلوب می‌شوند، و سحر هرگز با معجزه پهلو نخواهد زد، درست همان گونه که هیچ انسانی قدرت معارضه در برابر پروردگار را ندارد. نمونه این مسأله در قرآن مجید به خوبی در داستان موسی و فرعون دیده می‌شود که آنها تمام ساحران را از شهرهای کشور مصر جمع آوری کردند، و مدتها مقدمه چینی برای ارائه سحر داشتند و نقشه‌ها ریختند، و سرانجام در یک چشم برهم زدن در برابر اعجاز موسی (علیه السلام) همه نقش بر آب شد. ۲- معجزات چون از سوی خدا است نیازی به تعلیم و تربیت خاص ندارد در حالی که سحر و ریاضتهای ساحران همیشه مسبوق به یک رشته تعلیم و تمرینهای مستمر است به گونه‌ای که اگر شاگرد به خوبی تعلیمات استاد را فرا نگرفته باشد ممکن است در مجلسی که در حضور مردم تشکیل می‌دهد به خوبی از عهده بر نیاید و رسوا شود. و به تعبیر دیگر معجزات در هر لحظه‌ای بدون هیچ سابقه‌ای ممکن است انجام گیرد در حالی که خارق عادت اموری است که به طور تدریجی و با مرور زمان، آشنائی و مهارت نسبت به آن حاصل میشود و هیچگاه به طور دفعی و ناگهانی انجام پذیر نیست. در داستان فرعون و موسی نیز به این مسأله اشاره شده که فرعون ساحران را متهم می‌کند که موسی بزرگ شما است و او اسرار سحر را به شما تعلیم داده است «أَنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ» (طه ۷۱) به همین دلیل گاه می‌شود که ساحران ماهها یا سالها شاگردان خود را تعلیم می‌دهند و با آنها تمرین می‌کنند. ۳- وضع آورندگان معجزه، گواه صدق آنها است طریق دیگر برای شناخت معجزات از خارق عادت بشری، مقایسه حال آورندگان این دو است. آورندگان معجزه از سوی

خدا مأموریت هدایت مردم را دارند لذا اوصافی متناسب آن دارند، در حالی که ساحران و کاهنان و مرتاضان، نه مأمور هدایتند و نه چنین اهدافی را دنبال می کنند و هدف آنها معمولاً یکی از امور سه گانه زیر است: ۱- اغفال مردم ساده لوح. ۲- کسب شهرت در میان توده عوام. ۳- کسب درآمد مادی از طریق سرگرم ساختن مردم. هنگامی که این دو گروه (پیامبران و ساحران و مانند آنها) وارد میدان می شوند، هرگز نمی توانند برای مدت طولانی منویات و اهداف خود را مکتوم دارند، چنانکه ساحران فرعون، قبل از آنکه وارد میدان شوند از او درخواست اجر و پاداش مهم کردند و فرعون هم به آنها وعده اجر مهمی داد، قَالُوا إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ - قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لِمِنَ الْمُقَرَّبِينَ (اعراف ۱۱۳ و ۱۱۴). در حالی که پیامبران کراراً می گفتند: «وَمَا أَسئَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ»: «هیچ پاداشی از شما نمی طلبیم» (شعراء ۱۰۹) (این تعبیر در چندین آیه قرآن مجید درباره چندین پیامبر آمده است.) اصولاً همین که می بینیم ساحران در خدمت فرعون ظالم و مستکبرند، برای شناخت «سحر» از «معجزه» کافی می باشد. ناگفته پیداست که انسان هر قدر مهارت در پرده پوشی بر افکار و اهداف خود داشته باشد باز قیافه واقعی آن از خلال اعمالش ظاهر می شود. کوتاه سخن اینکه مطالعه در سوابق زندگی این گونه اشخاص و چگونگی استفاده از خارق عاداتی که انجام می دهند، و همچنین توجه به همسوئی آنها نسبت به طیفهای مختلف اجتماعی، و نیز طرز رفتار و اخلاق آنها راهنمای خوبی برای شناخت «سحر» از «معجزه» است، و قطع نظر از تفاوت‌های دیگری که در بالا ذکر شد تشخیص معجزات از سحر و خارق عادات دیگر از این طریق کار آسانی است. قرآن مجید با تعبیرات دقیقی به این حقیقت اشاره کرده است، در یکجا می گوید: «قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُمُ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُظِلُّهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِلُّحَ عَمَلِ الْمُفْسِدِينَ»: «موسی گفت آنچه را شما آوردید سحر است، خداوند به زودی آن را ابطال می کند، چرا که خداوند عمل مفسدان را اصلاح نمی نماید» (یونس ۸۱). آری ساحران افرادی مفسدند و عملشان باطل است، و مسلماً چنین عملی نمی تواند اثر اصلاحی در جامعه داشته باشد. در جای دیگر در خطابی که خداوند به موسی (علیه السلام) کرده، می فرماید: «انترس تو، برتری» «لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى» و سپس می افزاید: «وَأَلْقِ مَا فِي يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَبَّحُوا إِنَّمَا صَبَّحُوا كَيْدُ سَاحِرٍ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى» «چیزی را که در دست داری بیفکن تمام آنچه را آنها ساخته اند می بلعد، چرا که آنچه آنها ساخته اند تنها مکر ساحر است، و ساحر هر جا بیاید رستگار نخواهد شد» (طه ۶۸ و ۶۹). آری کار ساحر خدعه و نیرنگ است، و طبعاً روحیاتی هماهنگ با آن دارد، آنها افرادی متقلب و خدعه گرند، و از خلال صفات و اعمالشان به زودی می توان آنها را شناخت، در حالی که اخلاص و پاکی و صداقت انبیاء سندی است که با اعجاز آنها آمیخته و روشنائی بیشتری به آنها می دهد. (۱) ۱- تفسیر پیام قرآن ۷/۲۸۸.

۵۳- گناه آدم چه بود؟

در آیه ۱۲۱ سوره (طه) می خوانیم «وعصى آدم ربه فغوى» (آدم پروردگارش را عصیان کرد و از پاداش او محروم ماند). حال این سؤال مطرح می شود که آیا آدم مرتکب گناهی شده بود؟ مدارک اسلامی اعم از عقل و نقل به ما می گوید: هیچ پیامبری مرتکب گناه نمی شود، و مقام پیشوائی خلق به شخص گناهکار، واگذار نخواهد شد، و می دانیم که آدم از پیامبران الهی بود، بنابر این آنچه در این آیات ذکر شده مانند پاره ای از تعبیرات دیگر که درباره سایر پیامبران در قرآن آمده است که نسبت عصیان به آنها داده شده، همگی به معنی «عصیان نسبی» و «ترك اولی» است، نه گناه مطلق. توضیح اینکه: گناه بر دو گونه است، «گناه مطلق» و «گناه نسبی»، گناه مطلق همان مخالفت نهی تحریمی و مخالفت با فرمان قطعی خداوند است و هر گونه ترك واجب و انجام حرام را شامل می شود. اما گناه نسبی آن است که عمل غیرحرامی از شخص بزرگی سرزند، که با توجه به مقام و موقعیتش شایسته او نباشد، ممکن است گاهی انجام یک عمل مباح و حتی مستحب در خور مقام افراد بزرگ نباشد در این صورت انجام آن عمل، «گناه نسبی» محسوب می شود، مثلاً- اگر شخص با ایمان و ثروتمندی برای نجات فقیری از چنگال فقر، کمک بسیار

مختصری کند، شک نیست که این کمک هر چند ناچیز باشد، کار حرامی نیست بلکه مستحب است، ولی هر کس آن را بشنود مذمت می‌کند آن چنان که گوئی گناهی مرتکب شده است و این به خاطر آن است که از چنان انسان ثروتمند و با ایمانی انتظار بسیار بیشتری می‌رود. به همین نسبت، اعمالی که از بزرگان درگاه پروردگار سر می‌زند، با موقعیت ممتازشان سنجیده می‌شود، و گاهی با مقایسه به آن، کلمه «عصیان» و «ذنب» (گناه) بر آن اطلاق می‌گردد، فی‌المثل نمازی که ممکن است از یک فرد عادی، نماز ممتازی باشد برای اولیای حق، گناه محسوب شود، زیرا یک لحظه غفلت در حال عبادت برای آنها شایسته نیست، بلکه باید با توجه به علم و تقوی و موقعیتشان به هنگام عبادت غرق در صفات جلال و جمال خدا باشند. سایر اعمال آنها غیر از عبادات نیز چنین است، و با توجه به موقعیت آنها سنجیده می‌شود، به همین دلیل اگر یک «ترک اولی» از آنها سرزند، مورد عتاب و سرزنش پروردگار قرار می‌گیرند (منظور از ترک اولی این است که انسان کار بهتر را رها کند و سراغ کار خوب یا مباحی برود). در روایات اسلامی می‌خوانیم که گرفتاری یعقوب و کشیدن آن همه زجر فراق فرزند، به خاطر آن بود که نیازمند روزه داری به هنگام غروب آفتاب بر در خانه او آمد و او از کمک کردن به وی غفلت نمود و آن فقیر، گرسنه و دل شکسته بازگشت. این کار اگر از یک فرد عادی سر زده بود، شاید آن قدر مهم نبود اما از یک پیامبر بزرگ الهی و رهبر امت، آن چنان با اهمیت تلقی شد که مجازات بسیار شدیدی از طرف خداوند برای آن تعیین گردید. (۱) نهی آدم از «شجره ممنوعه» نیز یک نهی تحریمی نبود بلکه یک ترک اولی بود، ولی با توجه به موقعیت آدم با اهمیت تلقی شد و ارتکاب مخالفت با این نهی (هرچند نهی کراهتی بود) موجب چنان مؤاخذه و مجازاتی از طرف خدا گردید. (۲) ۱ - نورالثقلین جلد دوم صفحه ۴۱۱ نقل از کتاب علل الشرایع. ۲ - تفسیر نمونه ۶/۱۲۳.

۵۴ - آیا تولد عیسی (ع) تنها از مادر، مخالف علم روز نیست؟

بدون شک این مسأله از طریق اعجاز صورت گرفته، ولی علم امروز نیز امکان چنین امری را نفی نکرده بلکه تصریح به ممکن بودن آن نموده است. مخصوصاً موضوع بکرزائی در میان بسیاری از حیوانات دیده شده و با توجه به اینکه مسأله انعقاد نطفه، اختصاصی به انسانها ندارد امکان این امر را به طور عموم اثبات می‌کند. «دکتر الکسیس کارل» فیزیولوژیست و زیست شناس معروف فرانسوی در کتاب «انسان موجود ناشناخته» چنین می‌نویسد: «هنگامی که به میزان سهمی که هر یک از پدر و مادر در تولید مثل دارند فکر می‌کنیم باید آزمایشهای «لوب» و «باتایون» را به خاطر بیاوریم که از یک تخمک بارور نشده قورباغه بدون دخالت «اسپرمتوزوئید» به وسیله تکنیکهای خاصی قورباغه جدیدی به وجود آورد. به این ترتیب که ممکن است یک عامل شیمیائی یا فیزیکی را جانشین «سلول نر» کرد ولی در هر حال همیشه وجود یک عامل ماده ضروری است.» بنابراین آنچه از نظر علمی برای تولد فرزند قطعیت دارد وجود نطفه مادر (اوول) می‌باشد و گرنه در مورد نطفه نر (اسپرمتوزوئید) عامل دیگری می‌تواند جانشین آن گردد، به همین دلیل مسأله بکرزائی واقعیتی است که در جهان امروز مورد قبول پزشکان قرار گرفته. هر چند بسیار نادر اتفاق می‌افتد. از این گذشته این مسأله در برابر قوانین آفرینش و قدرت خداوند آن گونه است که قرآن می‌گوید: «ان مثل عیسی عندالله کمثل آدم خلقه من تراب ثم قال له کن فیکون»: «مثل عیسی در نزد خدا همچون آدم است که او را از خاک آفرید سپس به او فرمان داد موجود شو او هم موجود (کاملی) شد» (آل عمران - ۵۹). یعنی این خارق عادت از آن خارق عادت مهمتر نیست. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۳/۵۸.

۵۵ - اگر آئین موسی (ع) کامل بود آئین مسیح و اسلام چه ضرورتی داشته است؟

هر آئینی برای زمان خود، آئین جامع و کاملی است، و محال است آئین ناقص از طرف خدا، نازل گردد، ولی همین آئین که

برای یک زمان کامل بود، ممکن است برای زمانهای بعد، ناتمام و نارسا باشد، همانطور که یک برنامه جامع و کامل برای دوره دبستان، نسبت به دوره دبیرستان نارسا است، و سر فرستادن پیامبران مختلف با کتب آسمانی متعدد، تا به آخرین پیامبر ((صلی الله علیه و آله)) و آخرین دستور منتهی گردد، نیز همین است، البته هنگامی که بشر آمادگی برای دستور نهائی پیدا کرد و دستور نهائی صادر شد، دیگر نیازی به آئین جدید نیست و درست همانند افراد فارغ التحصیل که می‌توانند بر اساس معلومات خود به پیشرفتهای علمی از طریق مطالعه پیش بروند، پیروان چنین مذهبی نیاز به آئین جدید نخواهند داشت و تحرک کافی را از همان آئین نهائی خواهند گرفت. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۶/۴۱.

۵۶ - آیا معجزه شق القمر از نظر علوم روز ممکن است؟

در اولین آیه سوره قمر می‌خوانیم «اقتربت الساعة و انشق القمر» قیامت نزدیک شد و ماه از هم شکافت. در این آیه شریفه سخن از معجزه بزرگ شق القمر است. طبق روایات مشهور که بعضی ادعای تواتر آن نیز کرده‌اند مشرکان نزد رسول خدا ((صلی الله علیه و آله)) آمدند و گفتند: اگر راست می‌گوئی و تو پیامبر خدائی ماه را برای ما دو پاره کن! فرمود: اگر این کار را کنم ایمان می‌آورید؟ عرض کردند آری - و آن شب، شب چهاردهم ماه بود - پیامبر ((صلی الله علیه و آله)) از پیشگاه پروردگار تقاضا کرد آنچه را خواسته‌اند به او بدهد ناگهان ماه دو پاره شد، و رسول الله (صلی الله علیه و آله) آنها را یک یک صدا می‌زد و می‌فرمود: ببینید! (۱) در اینکه چگونه ممکن است این کره عظیم آسمانی شکافته شود، و وجود چنین حادثه‌ای چه تأثیراتی بر کره زمین و منظومه شمسی می‌گذارد؟ و چگونگی جذب دو نیمه ماه بعد از شکافتن، و اینکه چگونه ممکن است چنین حادثه‌ای رخ داده باشد و تواریخ جهان ذکری از آن به میان نیاورند سؤالاتی مطرح است. پاسخ این سؤالات با توجه به مطالعات و اکتشافات دانشمندان فلکی چندان پیچیده نیست، زیرا اکتشافات می‌گوید: چنین چیزی نه تنها محال نیست، بلکه بارها نمونه‌های آن مشاهده شده، هر چند در هر کدام عوامل خاصی مؤثر بوده است. به تعبیر دیگر: کرات در دستگاه منظومه شمسی و سایر کرات آسمانی انشقاقها و انفجارهایی روی داده است که برای نمونه موارد زیر را یادآور می‌شویم: الف - «پیدایش منظومه شمسی» این نظریه از سوی همه دانشمندان پذیرفته شده است که تمام کرات منظومه شمسی در آغاز جزء خورشید بود که بعداً از آن جدا شده، و هر یک در مدار خود به گردش درآمده است. منتها درباره عامل این جدائی گفتگو است: «لاپلاس» معتقد است عامل این جدائی «نیروی گریز از مرکز» منطقه استوائی خورشید بوده، به این معنی که در آن هنگام که خورشید به صورت توده گاز سوزانی بود (و هم اکنون نیز چنین است) و به دور خود گردش می‌کرد، سرعت این گردش در منطقه استوائی سبب شد که قطعاتی از آن جدا گردد، و در فضا پراکنده شود، و به دور مرکز اصلی یعنی خورشید به گردش درآید. ولی تحقیقات بعضی دیگر از دانشمندان بعد از لاپلاس منتهی به فرضیه دیگری شده که عامل این جدائی را وقوع جزر و مدهای شدید در سطح خورشید بر اثر عبور یک ستاره عظیم از نزدیکی آن می‌شمرد. طرفداران این فرضیه که حرکت وضعی خورشید را در آن روزگار کافی برای توجیه جدائی قطعاتی از آن نمی‌دانند دست به سوی این فرضیه دراز کرده، می‌گویند: این جزر و مد، امواج عظیمی در سطح خورشید به وجود می‌آورد، درست همانند سقوط قطعه سنگ عظیمی در یک اقیانوس، و بر اثر آن، قطعاتی از خورشید یکی پس از دیگری به خارج پرتاب شد، و به گرد کره خورشید به گردش درآمد. در هر حال عامل جدائی هر چه باشد مانع از این نیست که همه معتقدند پیدایش منظومه شمسی از طریق انشقاق و جدائیها صورت گرفته است. ب - «آستروئیدها» «آستروئیدها» قطعات سنگهای عظیم آسمانی هستند که به دور منظومه شمسی در گردشند، و گاهی از آنها به کرات کوچک و «شبه سیارات» تعبیر می‌کنند، بزرگی یکی از آنها چنان است که قطر آن به ۲۵ کیلومتر می‌رسد، ولی غالباً از این کوچکترند. دانشمندان عقیده دارند آستروئیدها بقایای سیاره عظیمی هستند که در مداری میان مدار «مریخ» و مدار «مشتری» در حرکت بوده، سپس بر اثر عوامل

نامعلومی منفجر و شکافته شده است. تاکنون بیش از ۵ هزار آستروئید کشف و مشاهده شده، و عده زیادی از آنها که بزرگتر هستند نامگذاری، و حجم و مقدار و مدت حرکت آنها به دور خورشید محاسبه شده است، بعضی از فضانشناسان برای آستروئیدها اهمیت خاصی قائلند، و معتقدند احیاناً می‌توان از آنها به عنوان پایگاهی برای مسافرت به نقاط دور دست فضا استفاده کرد! این نمونه دیگری از انشقاق در اجرام آسمانی است. ج. «شهابها» «شهابها» سنگهای بسیار کوچک آسمانی هستند که گاه از اندازه فندق تجاوز نمی‌کنند، و به هر حال با سرعت شدیدی در مدار خاصی بر گرد خورشید در گردشند، و گاه که مسیر آنها با مدار کره زمین تقاطع پیدا می‌کند، به سوی زمین جذب می‌شوند. این سنگهای کوچک بر اثر شدت برخورد با هوایی که زمین را احاطه کرده، به خاطر سرعت سرسام آوری که دارند، داغ و برافروخته و مشتعل می‌شوند، و ما به صورت یک خط نورانی زیبا در لابلای جو زمین آنها را مشاهده می‌کنیم، و از آن به تیر شهاب تعبیر می‌نمائیم. و گاه تصور می‌کنیم که ستاره دوردستی است که سقوط می‌کند، در حالی که شهاب کوچکی است که در فاصله بسیار نزدیکی آتش گرفته، و سپس خاکستر می‌شود. مدار گردش شهابها با مدار زمین در دو نقطه تماس دارد، به همین دلیل در مرداد ماه و آبان ماه که دو نقطه تقاطع دو مدار است شهابها بیشتر دیده می‌شوند. دانشمندان می‌گویند: اینها بقایای ستاره دنباله داری است که بر اثر حوادث نامعلومی منفجر و از هم شکافته شده است. این هم نمونه دیگری از انشقاق در کرات آسمانی. به هر حال مسأله انفجار و انشقاق در کرات آسمانی امری بی سابقه نیست، و هرگز از نظر علم محال نمی‌باشد، تاگفته شود اعجاز به محال تعلق نمی‌گیرد. اینها همه در مورد انشقاق است ولی بازگشت آن، به حال معمولی، بر اثر نیروی جاذبه‌ای که میان دو قطعه وجود دارد کاملاً امکان پذیر است. گرچه در هئیت قدیم که بر محور عقیده «بطلمیوس» و افلاک نه گانه پوست پیازی اش، دور می‌زد، چنان این افلاک بلورین به هم پیوسته بودند که خرق و التیام آنها از نظر جمعی محال بود، و لذا پیروان این عقیده هم معراج جسمانی را منکر بودند، و هم شق القمر را، چرا که موجب شکافته شدن و سپس التیام در افلاک بود، ولی امروز که فرضیه هیئت بطلمیوسی به دست افسانه‌ها و اسطوره‌های خیالی سپرده شده، و اثری از آن افلاک نه گانه باقی نمانده زمینه‌ای برای این سخنان باقی نیست. شاید این نکته نیاز به یادآوری ندارد که شق القمر، تحت یک عامل طبیعی معمولی صورت نگرفت، بلکه جنبه اعجاز داشت، ولی چون اعجاز به محالات تعلق نمی‌گیرد منظور در اینجا بیان امکان این مطلب بود (دقت کنید). (۲) ۱- «مجمع البیان» و کتب تفسیر دیگر ذیل آیه مورد بحث. ۲. - نمونه ۲۳/۹ و ۱۳.

۵۷- فرق آگاهی انبیاء از غیب و آنچه کاهنان و مرتاضان پیشگوئی می‌کنند چیست؟

این سؤال با توجه به یک نکته روشن می‌شود و آن اینکه پیشگوئی‌های مرتاضان و اخبار غیبی کاهنان هیچ گاه اخبار مطمئن و خالی از اشتباه نبوده و نیست، گاه درست از آب درمی‌آمده و گاهی خطا، و هر دو نمونه‌های فراوانی دارد، بنابراین اخبار و اطلاعات آنها را هرگز نمی‌توان به عنوان علم غیب معرفی کرد، لذا گاه خود آنها نیز اعتراف می‌کنند که اطلاعات ما از طریق شیاطین است و آنها همیشه به ما راست نمی‌گویند! یا به تعبیر دیگر آنها بر اثر ریاضت، اشباحی را در افق ذهنشان از دور می‌بینند، و این اشباح را پیش خود تفسیر می‌کنند، گاه این تفسیرها درست است و گاه خطا، همچون خوابهایی است که افراد می‌بینند که گاه تعبیر آنها درست و گاه نادرست می‌باشد. این آگاهیهای آمیخته با شک و مطالب نادرست هرگز نمی‌تواند به عنوان علم غیب تلقی شود، (۱) ۱- تفسیر پیام قرآن ۷/۲۳۴.

۵۸- چگونه بین آیات و روایاتی که بعضی علم غیب را از غیر خدا نفی و بعضی اثبات می‌کنند جمع کنیم؟

در اینجا طرق مختلفی برای جمع وجود دارد: ۱- از معروفترین راههای جمع این است که منظور از اختصاص علم غیب به خدا علم ذاتی و استقلال است، بنابراین دیگران مستقلاً هیچگونه آگاهی از غیب ندارند، و هرچه دارند از ناحیه خدا است، با الطاف و عنایت او است، و جنبه تبعی دارد. شاهد این جمع آیه ۲۶ سوره جن است، که می گوید: «خداوند هیچ کس را از اسرار غیب آگاه نمی کند، مگر رسولانی را که مورد رضایت او هستند» در «نهج البلاغه» نیز به همین معنی اشاره شده است که وقتی علی ((علیه السلام)) از حوادث آینده خبر می داد (و حمله مغول را به کشورهای اسلامی پیش بینی می فرمود) یکی از یارانش عرض کرد: ای امیرمؤمنان آیا دارای علم غیب هستی؟ حضرت خندید و فرمود: «لیس هو بعلم غیب، و انما هو تعلم من ذی علم!» «این علم غیب نیست، این علمی است که از صاحب علمی (پیامبر) آموخته ام!» (۱) این جمع را بسیاری از دانشمندان و محققان پذیرفته اند. ۲- اسرار غیب دو گونه است قسمتی مخصوص به خدا است و هیچ کس جز او نمی داند مانند قیام قیامت، و اموری از قبیل آن، و قسمتی از آن را به انبیاء و اولیاء می آموزد، چنانکه در نهج البلاغه در ذیل همان خطبه ای که در بالا اشاره کردیم می فرماید: «علم غیب تنها علم قیامت و آنچه خداوند در این آیه بر شمرده است می باشد آنجا که می فرماید: آگاهی از زمان قیامت، مخصوص خدا است و او است که باران را نازل می کند، و آنچه در رحم مادران است می داند، و هیچ کس نمی داند فردا چه می کند یا در چه سرزمین می میرد» سپس امام ((علیه السلام)) در شرح این معنی افزود: خداوند سبحان از آنچه در رحم ها قرار دارد آگاه است، پسر است یا دختر؟ زشت است یا زیبا؟ سخاوتمند است یا بخیل؟ سعادت مند است یا شقی؟ اهل دوزخ است یا بهشت؟ ... اینها علوم غیبی است که غیر از خدا کسی نمی داند، و غیر از آن علومی است که خدا به پیامبرانش تعلیم کرده و او به من آموخته است» (۲) ممکن است بعضی از انسانها علم اجمالی به وضع جنین یا نزول باران و مانند آن پیدا کنند، اما علم تفصیلی و آگاهی بر جزئیات این امور مخصوص ذات پاک خدا است، همانگونه که در مورد قیامت ما نیز علم اجمالی داریم، اما از جزئیات و خصوصیات بی خبریم، و اگر در روایاتی آمده است که پیامبر یا امامان از بعضی از نوزادان، یا از پایان عمر بعضی از افراد خبر دادند، مربوط به همان علم اجمالی است. ۳- راه دیگر برای جمع میان این دو گروه از آیات و روایات اینست که اسرار غیب در دو جا ثبت است: در «لوح محفوظ» (خزانه مخصوص علم خداوند) که هیچ گونه دگرگونی در آن رخ نمی دهد و هیچ کس از آن آگاه نیست و «لوح محو و اثبات» که علم به مقتضیات است نه علت تامه، و به همین دلیل قابل دگرگونی است و آنچه دیگران نمی دانند مربوط به همین قسمت است. لذا در حدیثی از امام صادق ((علیه السلام)) می خوانیم: «خداوند علمی دارد که جز خودش نمی داند و علمی دارد که فرشتگان و پیامبران را از آن آگاه ساخته، آنچه را به فرشتگان و پیامبران و رسولانش داده ما می دانیم.» (۳) از امام علی بن الحسین ((علیه السلام)) نیز نقل شده است که فرمود: «اگر آیه ای در قرآن مجید نبود من از آنچه در گذشته اتفاق افتاده، و حوادثی که تا روز قیامت اتفاق می افتد، خبر می دادم، کسی عرض کرد کدام آیه؟ فرمود: خداوند می فرماید: «یمحو الله ما یشاء و یثبت:» خدا هر چیزی را بخواهد محو می کند، و هر چیزی را بخواهد ثابت می دارد و ام الكتاب (لوح محفوظ) نزد او است.» (۴) تقسیم بندی علوم، مطابق این جمع براساس حتمی بودن و نبودن آن است و در جمع سابق براساس مقدار معلومات است (دقت کنید) ۴- راه دیگر اینکه خداوند بالفعل از همه اسرار غیب آگاه است، ولی انبیاء و اولیاء ممکن است بالفعل بسیاری از اسرار غیب را ندانند، اما هنگامی که اراده کنند خداوند به آنها تعلیم می دهد، و البته این اراده نیز با اذن و رضای خدا انجام می گیرد. بنابراین جمع، آیات و روایاتی که می گوید آنها نمی دانند اشاره به ندانستن فعلی است و آنها که می گوید می دانند اشاره به امکان دانستن آن است. این درست به آن می ماند که کسی نامه ای را به انسان بدهد که به دیگری برساند، در اینجا می توان گفت: او از محتوای نامه اطلاعی ندارد، و در عین حال می تواند نامه را باز کند و باخبر شود، گاه صاحب نامه اجازه مطالعه را به او داده، در این صورت می توان او را از یک نظر عالم به محتوای نامه دانست، و گاه به او اجازه نداده است. شاهد این جمع روایاتی است که در کتاب کافی در بابی تحت عنوان «ان الائمة اذا شأوا ان یعلموا علموا»: «امامان

هر گاه بخواهند چیزی را بدانند به آنها تعلیم داده می شود . « از جمله در حدیثی از امام صادق ((علیه السلام)) می خوانیم: «اذا اراد الامام ان يعلم شیئا اعلمه الله بذلک»: «هنگامی که امام اراده می کند چیزی را بداند خدا به او تعلیم می دهد .» (۵) این وجه جمع ، بسیاری از مشکلات را در زمینه علم پیامبر ((صلی الله علیه وآله)) و امام ((علیه السلام)) حل می کند ، از جمله اینکه: چگونه آنها ، آب یا غذائی را که مثلاً مسموم بود می خوردند ، در حالی که جایز نیست انسان به کاری که موجب خطر برای او است اقدام کند ، باید گفت در این گونه موارد پیامبر ((صلی الله علیه وآله)) یا امام ((علیه السلام)) اجازه نداشته اند که اراده کنند تا اسرار غیب بر آنها آشکار گردد . همچنین گاه مصلحت ایجاب می کند پیامبر (صلی الله علیه وآله) یا امام ((علیه السلام)) مطلبی را نداند ، یا آزمایشی برای او صورت گیرد که موجب تکامل او گردد ، همانگونه که در داستان «لیلۃ المبیته» آمده است که علی ((علیه السلام)) در بستر پیغمبر (صلی الله علیه وآله) خوابید ، در حالی که از خود آن حضرت نقل شده است که نمی دانست صبحگاهان که مشرکان قریش به آن بستر حمله می کنند شهید خواهد شد یا جان به سلامت می برد ؟ در اینجا مصلحت این است که امام ((علیه السلام)) از سر انجام این کار آگاه نگردد ، تا آزمون الهی تحقق یابد ، و اگر امام ((علیه السلام)) می دانست که در بستر پیامبر (صلی الله علیه وآله) می خوابد و صبح سالم برمی خیزد چندان افتخاری محسوب نمی شد ، و آنچه در آیات قرآن و روایات در اهمیت این ایثارگری وارد شده است چندان موجه به نظر نمی رسید . آری مسأله علم ارادی ، پاسخی است برای تمام اینگونه اشکالات . ۵- راه جمع دیگری نیز برای روایات مختلف در علم غیب وجود دارد (هرچند این راه فقط در مورد قسمتی از این روایات صادق است) و آن اینکه مخاطبین در این روایات مختلف بودند ، آنها که استعداد و آمادگی پذیرش مسأله علم غیب را درباره امامان داشتند حق مطلب به آنها گفته می شد ، ولی در برابر افراد مخالف یا ضعیف و کم استعداد سخن ، به اندازه فهم شنونده مطرح می گشت . مثلاً در حدیثی می خوانیم که ابوبصیر و چند تن از یاران بزرگ امام صادق ((علیه السلام)) در مجلسی بودند امام غضبناک وارد مجلس شد هنگامی که نشست در حضور جمع فرمود: «عجیب است که عده ای گمان می کنند ما علم غیب داریم ، هیچکس جز خداوند متعال از غیب آگاه نیست ، من الان می خواستم کنیزم را تأدیب کنم از دست من گریخت ، ندانستم در کدامیک از اطاقهای خانه است!!» (۶) راوی حدیث می گوید: هنگامی که امام ((علیه السلام)) از مجلس برخاست من و بعضی دیگر از یاران حضرت وارد اندرون منزل شدیم و گفتیم: فدایت شویم شما درباره کنیزتان چنین گفتی ، در حالی که ما می دانیم شما علوم زیادی دارید و ما نامی از علم غیب نمی بریم ؟ امام ((علیه السلام)) سپس شرحی در این زمینه داد که مفهومش آگاهی او بر اسرار غیب بود . واضح است که در آن مجلس افرادی بوده اند که آمادگی و استعداد لازم برای درک این معانی و معرفت مقام امام نداشتند . باید توجه داشت که این طرق پنجگانه منافاتی باهم ندارند و همه آنها می تواند صادق باشد (دقت کنید) . ۲- راه دیگری برای اثبات علم غیب پیشوایان در اینجا دو راه دیگر برای اثبات این واقعیت که پیامبر ((صلی الله علیه وآله)) و امامان معصوم ((علیهم السلام)) اجماًلاً از اسرار غیب آگاه بودند وجود دارد . نخست این که: می دانیم دایره مأموریت آنها محدود به مکان و زمان خاصی نبوده ، بلکه رسالت پیامبر ((صلی الله علیه وآله)) و امامت امامان ((علیهم السلام)) جهانی و جاودانی است ، چگونه ممکن است کسی چنین مأموریت گسترده ای داشته باشد ، در حالی که هیچگونه آگاهی جز بر زمان و محیط محدود خود نداشته باشد ؟ آیا کسی را که مثلاً مأمور امارت و استانداری بخش عظیمی از کشوری می کنند می تواند از آن منطقه آگاهی نداشته باشد و در عین حال مأموریت خود را به خوبی انجام دهد ؟ ! . به تعبیر دیگر: پیامبر ((صلی الله علیه وآله)) و امام (علیه السلام) در مدت حیات خود باید آنچنان احکام الهی را بیان و اجرا کند که جوابگوی نیازمندیهای همه انسانها در هر زمان و مکان باشد ، و این ممکن نیست مگر اینکه لاقلاً بخشی از اسرار غیب را بداند . دیگر اینکه سه آیه در قرآن مجید است که اگر آنها را در کنار هم بچینیم مسأله علم غیب پیامبر ((صلی الله علیه وآله)) و امامان ((علیهم السلام)) از آن روشن می شود ، نخست اینکه قرآن در مورد کسی که تخت ملکه «سبا» را در یک چشم برهم زدن نزد «سلیمان» آورد (یعنی آصف بن برخیا) می گوید: «قال

الذی عنده علم من الكتاب انا اتیک به قبل ان یرتد الیک طرفک فلما رآه مستقرا عنده قال هذا من فضل ربی: «کسی که دانشی از کتاب داشت گفت من آن را پیش از آنکه چشم برهم زنی نزد تو خواهم آورد، و هنگامی که (سلیمان) آن را نزد خود مستقر دید گفت: این از فضل پروردگار من است» (نمل - ۴۰). در آیه دیگر می‌خوانیم: «قل کفی باللّه شهیداً بینی و بینکم و من عنده علم الكتاب»: «بگو کافی است برای گواه میان من و شما، خداوند و کسی که علم کتاب نزد او است» (رعد ۴۳). از سوی دیگر در احادیث متعددی که در کتب اهل سنت و شیعه نقل شده چنین می‌خوانیم که ابوسعید خدری می‌گوید از رسول خدا ((صلی الله علیه و آله)) معنی «الذی عنده علم من الكتاب» را سؤال کردم، فرمود: او وصی برادرم سلیمان بن داود بود، گفتیم: «و من عنده علم الكتاب» کیست؟ فرمود: «ذاک اخی علی بن ابیطالب!» «او برادرم علی بن ابی طالب است». (۷) با توجه به اینکه «علم من الكتاب» که در مورد «آصف» آمده «علم جزئی» را می‌گوید، و «علم الكتاب» که درباره علی ((علیه السلام)) آمده «علم کلی» را می‌گوید، تفاوت میان مقام علمی «آصف» و علی ((علیه السلام)) روشن می‌گردد. از سوی سوم در آیه ۸۹ سوره نحل می‌خوانیم: «وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ»: «ما قرآن را بر تو نازل کردیم که بیانگر هر چیزی است». روشن است کسی که عالم به اسرار چنین کتابی باشد، باید اسرار غیب را بداند، و این دلیلی است آشکار بر اینکه ممکن است انسانی از اولیاء الله، از اسرار غیب به فرمان خدا آگاه گردد. (۸)

پی نوشتها

۱- «نهج البلاغه» خطبه ۱۲۸. ۲- «نهج البلاغه» همان خطبه ۳. «بحارالانوار» جلد ۲۶ صفحه ۱۶۰ (حدیث ۵) ۴- «نورالثقلین» جلد ۲ صفحه ۵۱۲ (حدیث ۱۶۰). ۵- کتاب «کافی» باب «ان الائمه اذا شاؤا ان یعلموا علموا» (حدیث ۳) روایات دیگری در همین باب نیز به این مضمون نقل شده است. ۶- «اصول کافی» جلد ۱ باب نادر فیه ذکر الغیب حدیث ۳. ۷- به جلد ۳ «احقاق الحق» صفحه ۲۸۰ - ۲۸۱ و «نورالثقلین» جلد ۲ صفحه ۵۲۳ مراجعه شود. ۸- تفسیر نمونه ۲۵/۱۴۶.

۵۹- آیا امکان نسیان و فراموشی در انبیاء با عصمت آنان سازگار است؟

از آیات متعددی در سوره کهف استفاده می‌شود که موسی گرفتار فراموشکاری شد در یکجا می‌فرماید: هنگامی که آن دو (موسی و دوست همسفرش) به محل تلاقی دو دریا رسیدند ماهی خود را (که برای تغذیه آورده بودند) فراموش کردند، و ماهی، راه خود را در پیش گرفت و رفت! «فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا» (کهف ۶۱) بنابراین فراموشی به هر دو دست داد. و در دو آیه بعد از آن، از زبان دوست موسی نقل می‌کند «من ماهی را فراموش کردم، و فقط شیطان بود که یاد آن را از خاطر من برد» «فَإِنِّي نَسِيْتُ الْحُوتَ وَمَا أَنْسَانِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ» (کهف ۶۳). اگر دوست او یوشع بن نون بوده - همان گونه که در میان مفسران مشهور است - و در آن حال پیامبر بوده معلوم می‌شود نسیان و فراموشکاری برای پیامبران جایز است. و باز در چند آیه بعد، از قول موسی (علیه السلام) می‌خوانیم هنگامی که آن مرد الهی (خضر) را ملاقات کرد با او عهد کرد که از اسرار اعمالش سؤالی نکند تا خودش توضیح دهد، ولی موسی بار اول فراموش کرد، زیرا هنگامی که خضر، آن کشتی سالم را سوراخ کرد بانگ اعتراض موسی بلند شد که چرا چنین می‌کنی، و هنگامی که خضر پیمانش را به او یادآوری نمود گفت: «مرا به خاطر این فراموشکاری مؤاخذه مکن» «قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسَيْتُ» (کهف ۷۳) و این مسأله برای بار دوم و سوم نیز تکرار شد. آیا از مجموع این آیات استفاده نمی‌شود که امکان نسیان و فراموشی برای پیامبران وجود دارد؟ و آیا یکی از شاخه‌های عصمت مصونیت از نسیان و خطا نیست؟ در جواب این سؤال، مفسران طرق مختلفی را پیموده‌اند: بعضی گفته‌اند «نسیان» گاهی به معنی ترک نمودن چیزی است، هر چند آن را فراموش نکرده باشد، همان گونه که در داستان حضرت آدم می‌

خوانیم وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسَى . . . «ما با آدم عهد و پیمان بستیم و او فراموش کرد» (طه ۱۱۵). مسلماً آدم پیمان الهی را در مورد نخوردن از درخت ممنوع، فراموش نکرده بود، ولی چون نسبت به آن بی‌اعتنائی کرد تعبیر به فراموش شده است. بعضی نیز گفته‌اند «نسیان کننده» در حقیقت، دوست همراه موسی (علیه السلام) بود، نه موسی، و پیامبر بودن او مسلم نیست، حداقل از نظر آیات قرآن، چنین چیزی ثابت نیست، در آیات مورد بحث می‌خوانیم که دوست موسی (علیه السلام) افتادن ماهی به دریا و زنده شدن و حرکت او را دیده بود، و تصمیم داشت این مسأله را با موسی (علیه السلام) در میان بگذارد، ولی فراموش کرد، بنابراین این فراموش کننده، تنها او بوده است، زیرا او این صحنه را مشاهده کرد، و اگر در جمله «نسیا» به هر دو نسبت داده شده، از قبیل نسبت دادن کار فرد به گروه است، که بسیار رایج می‌باشد. و اگر گفته شود چگونه ممکن است مسأله‌ای به این مهمی به فراموشی سپرده شود، در پاسخ می‌گوییم دوست موسی (علیه السلام)، معجزاتی مهمتر از آن دیده بود، بعلاوه آنها در این سفر استثنائی، به دنبال مسأله مهمتری بودند که به خاطر آن فراموش کردن این صحنه جای تعجب نیست. و این که فراموشی مزبور به شیطان نسبت داده شده ممکن است به خاطر این باشد که جریان زنده شدن ماهی، ارتباط نزدیکی با پیدا کردن آن مرد عالم داشت که بنا بود، موسی (علیه السلام) از علم او بهره بگیرد، و از آنجا که شیطان کارش اغواگری است و می‌خواهد هیچ کس به هدف مقدسش نرسد، یا دیرتر برسد، این فراموشی را در ذهن «دوست موسی» (علیه السلام) به وجود آورد. در بعضی از روایات از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) نقل شده است که هنگامی که ماهی حرکت کرد و به دریا افتاد و راه خود را پیش گرفت و رفت، موسی (علیه السلام) در خواب بوده، و دوستش (که این ماجرا را دیده بود) نخواست موسی (علیه السلام) را از خواب بیدار کند و ماجرا را بگوید، و بعد از بیدار شدنش، فراموش کرد جریان را به او بازگو کند، و لذا یک شبانه روز دیگر به راه خود ادامه دادند، سپس دوست موسی (علیه السلام) ماجرا را به خاطر آورد و بازگو کرد، ناچار آنها به مکان اول که ماهی در آب افتاده بود، بازگشتند. (۱) بعضی نیز گفته‌اند که پیامبران در برابر نسیان و فراموشی معصومند، اما نسیانهایی که به نوعی با دعوت آنها ارتباط داشته باشد، ولی نسیان در یک کار عادی روزانه که هیچ ارتباطی با مسأله وحی و نبوت و تعلیم و تربیت و تبلیغ ندارد، بلکه عدم ارتباط آن را همه می‌دانند، لطمه‌ای به مقام عصمت انبیاء نمی‌زند و نسیانی که در آیات بالا آمده است از همین قبیل است. (۲) ۱ - تفسیر مراغی، جلد ۱۵، صفحه ۱۷۴. ۲ - تفسیر پیام قرآن ۷/۱۲۶.

۶۰ - روح القدس کیست؟

در آیه ۸۷ سوره بقره آمده است «وَأَيُّدُنَاهُ بَرُوحُ الْقُدُسِ» (و او (عیسی بن مریم) را به وسیله روح القدس تأیید نمودیم). در اینجا این سؤال مطرح می‌شود که منظور از روح القدس چه می‌باشد؟ مفسران بزرگ درباره روح القدس، تفسیرهای گوناگونی دارند: ۱ - برخی گفته‌اند منظور جبرئیل است، بنابراین، معنی آیه مورد بحث چنین خواهد بود خداوند عیسی را به وسیله جبرئیل کمک و تأیید کرد. شاهد این سخن آیه ۱۰۲ نحل است «قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ»: «بگو روح القدس آن را به حقیقت بر تو نازل کرده است». اما چرا جبرئیل را روح القدس می‌گویند؟ به خاطر این است که از طرفی جنبه روحانیت در فرشتگان مسأله روشنی است و اطلاق کلمه «روح» بر آنها کاملاً صحیح است، و اضافه کردن آن به «القدس» اشاره به پاکی و قداست فوق العاده این فرشته است. ۲ - بعضی دیگر معتقدند «روح القدس» همان نیروی غیبی است که عیسی ((علیه السلام)) را تأیید می‌کرد، و با همان نیروی مرموز الهی مردگان را به فرمان خدا زنده می‌نمود. البته این نیروی غیبی به صورت ضعیفتر در همه مؤمنان با تفاوت درجات ایمان وجود دارد و همان امدادهای الهی است که انسان را در انجام طاعات و کارهای مشکل مدد می‌کند و از گناهان باز می‌دارد، لذا در بعضی از احادیث در مورد بعضی شعرا اهل بیت ((علیهم السلام)) می‌خوانیم که پس از خواندن اشعارش برای امام به او فرمود: «انما نفث روح القدس علی لسانک»: «روح القدس بر زبان تو دمید و آنچه گفتی به یاری او بود». (۱) ۳ - بعضی

از مفسران نیز روح القدس را به معنی «انجیل» تفسیر کرده اند. (۲) ولی دو تفسیر اول نزدیکتر به نظر می رسد. (۳) ۱ - در مورد شاعر معروف معاصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) حسان بن ثابت نیز می خوانیم که پیامبر (صلی الله علیه و آله) در باره او فرمود: لن یزل معک روح القدس ما ذببت عنا: «ای حسان مادام که با اشعارت از ما دفاع کنی روح القدس با تو است» (سفینه البحار جلد ۲ صفحه ۴۹۵ ماده کمیت). ۲ - تفسیر المنار ذیل آیه مورد بحث. ۳ - نمونه ۱/۳۳۸

۶۱ - چرا پیامبران از منطقه خاصی برخاستند؟

گاهی این سؤال عنوان می شود که پیامبران اولوالعزم که دارای شریعت و کتاب آسمانی بودند طبق صریح تواریخشان، از شرق میانه برخاستند. نوح (علیه السلام) از سرزمین «عراق» برخاست (۱) و مرکز دعوت ابراهیم (علیه السلام)، عراق و شام بود، و به مصر و حجاز نیز سفر کرد. موسی (علیه السلام) از مصر برخاست، سپس به فلسطین آمد، مرکز تولد و قیام و دعوت مسیح (علیه السلام) نیز شام و فلسطین بود، و پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) از سرزمین حجاز برخاست. پیامبران دیگر نیز غالباً در همین مناطق می زیستند به طوری که می توان گفت: شرق میانه، منطقه پیامبرخیز جهان بوده است! آیا دلیلی دارد که آنها همگی از این منطقه جهان برخیزند؟ و آیا مناطق دیگر، نیازی به ظهور پیامبران یا پذیرش آنها را نداشته است؟ با توجه به وضع پیدایش جوامع بشری، و ظهور تمدن انسانی، این مسأله جای شگفتی نیست، زیرا مورخان بزرگ جهان، تصریح می کنند که مشرق زمین (مخصوصاً شرق میانه) گهواره تمدن انسانی است و منطقه ای که به نام هلال خصیب (هلال خصیب به معنی هلال پربرکت است و اشاره به منطقه ای است که از دره نیل شروع می شود و تا مسیر دجله و فرات و اروند رود، ادامه پیدا می کند، و به صورت یک هلال بزرگ روی نقشه جغرافیا منعکس است) زادگاه تمدنهای بزرگ جهان است. تمدن مصر باستان که قدیمی ترین تمدن شناخته شده جهان است، و تمدن بابل در عراق، و تمدن یمن در جنوب حجاز، و همچنین تمدن ایران و شامات همه نمونه تمدنهای معروف بشری هستند. آثار تاریخی مهمی که در این مناطق باقی مانده، و سنگ نوشته ها، همه شاهد گویای این مدعا است. قدمت تمدن انسانی در این مناطق به هفت هزار سال یا بیشتر باز می گردد، این از یکسو، از سوی دیگر رابطه نزدیکی میان تمدن انسانی و ظهور پیامبران بزرگ است، زیرا انسانهای متمدن، نیاز زیادتری به آئینهای الهی دارند، تا هم قوانین حقوقی و اجتماعی را تضمین کرده، جلو تعدیات و مفسدات را بگیرد، و هم فطرت الهی آنها را شکوفا سازد، به همین دلیل می گوئیم نیاز بشر امروز، مخصوصاً کشورهایایی که از تمدن صنعتی، سهم بیشتری دارند، به مذهب، از هر زمانی بیشتر است. اقوام وحشی، یا نیمهوحشی، آمادگی زیادی برای پذیرش مذاهب ندارند، و اگر هم مذهب را پذیرا شوند، قدرت نشر آن را ندارند. ولی هنگامی که مذهب در مراکز تمدن آشکار شود، به سرعت از آنجا به نقاط دیگر نشر پیدا می کند، زیرا مردم مناطق دیگر، برای حل مشکلاتشان دائماً در این مناطق رفت و آمد دارند، به علاوه وسائل نشر هرچه باشد، در این مراکز بیشتر است. ممکن است گفته شود، پس چرا اسلام بزرگترین آئین الهی، از یک منطقه عقب افتاده برخاست؟ ولی اگر درست به نقشه جغرافیا نگاه کنیم می بینیم این نقطه عقب افتاده یعنی «مکه» در واقع، مرکزی بوده که در اطراف آن، بقایای پنج تمدن معروف بزرگ وجود داشته، و مکه نسبت به آنها مانند مرکز دایره حساب می شده است. در شمال، تمدن روم شرقی و شامات، در شمال شرقی، تمدن ایران و کلد و آشور، در جنوب، تمدن یمن، و در غرب، تمدن مصر باستان، درست به همین دلیل، هنگامی که اسلام گسترش یافت تمام قلمرو این تمدنهای پنجگانه را زیر سیطره خود قرار داد و همه را در خود ذوب نمود، جنبه های مثبت هر کدام را گرفت، و جنبه های منفی را حذف کرد و مسائل مهم عقیدتی و عملی را بر آن افزود و تمدن باشکوه اسلامی در سرتاسر این مناطق ظاهر گشت. خلاصه با توجه به آنچه در بالا- گفتیم روشن می شود چرا خداوند حکیم پیامبران بزرگ خویش را از شرق میانه مبعوث کرده، و چرا مشرق زمین کانون ظهور ادیان بزرگ الهی است. (۲) ۱ - در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که

فرمود: کانت الکوفه و مسجدها فی زمن نوح (علیه السلام) و کان منزل نوح و قومه فی قریه علی متن الفرات ممایلی غربی الکوفه: «کوفه و مسجدها، در زمان نوح (علیه السلام) وجود داشت و منزل نوح و قومش در یک آبادی، در کنار فرات در طرف غربی کوفه بود» (تفسیر عیاشی تفسیر سوره هود، حدیث ۱۹). ۲ - پیام ۷/۳۶۷.

۶۲ - آیا پیامبر خدا (ایوب) به بیماری نفرت انگیز مبتلا شد؟

چهره پاک این پیامبر بزرگ که مظهر صبر و شکیبائی است، تا آن پایه که صبر ایوب در میان همه ضرب المثل است، در قرآن مجید سوره (ص) آمده است خداوند در آغاز و پایان داستان آن حضرت، بهترین تجلیل را از او به عمل می آورد. ولی متأسفانه سرگذشت این پیامبر بزرگ نیز از دستبرد جاهلان و یا دشمنان دانا مصون نمانده، و خرافاتی بر آن بسته اند که ساحت قدس او از آن پاک و منزّه است، از جمله اینکه ایوب به هنگام بیماری بدنش کرم برداشت، و آنقدر متعفن و بدبو شد که اهل قریه او را از آبادی بیرون کردند! بدون شک چنین روایتی مجعول است هر چند در لابلائی کتب حدیث ذکر شده باشد، زیرا رسالت پیامبران ایجاب می کند که مردم در هر زمان بتوانند با میل و رغبت با آنها تماس گیرند، و آنچه موجب تنفر و بیزاری مردم و فاصله گرفتن افراد از آنها می شود، خواه بیماریهای تنفر آمیز باشد، و یا عیوب جسمانی، و یا خشونت اخلاقی، در آنها نخواهد بود، چرا که با فلسفه رسالت آنها تضاد دارد. قرآن مجید در مورد پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) می گوید: «فبما رحمۃ من الله لنت لهم و لو کنت فظاً غلیظ القلب لانفضوا من حولک» «در پرتو رحمت الهی برای آنها نرم و مهربان شدی که اگر خشن و سنگدل بودی، از گرد تو پراکنده می شدند» (آل عمران - ۱۵۹). این آیه دلیل بر آن است که پیامبر نباید چنان باشد که از اطرافش پراکنده شوند. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۹/۳۰۳

۶۳ - ازدواج فرزندان آدم چگونه بوده است؟

آیه اول سوره نساء چنین است «وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَ نِسَاءً» «خداوند از آدم و همسرش، مردان و زنان فراوانی بوجود آورد»، از این تعبیر استفاده می شود که تکثیر نسل فرزندان آدم تنها از طریق آدم و همسرش صورت گرفته است و موجود ثالثی در آن دخالت نداشته است. لازمه این سخن آن است که فرزندان آدم (برادر و خواهر) باهم ازدواج کرده باشند زیرا اگر آنها با نژاد و همسران دیگری ازدواج کرده باشند «منهما» (از آن دو) صادق نخواهد بود. این موضوع در احادیث متعددی نیز وارد شده است و زیاد هم جای تعجب نیست چه اینکه طبق استدلالی که در بعضی از احادیث از ائمه اهل بیت نقل شده این ازدواج ها مباح بوده زیرا هنوز حکم تحریم ازدواج خواهر و برادر نازل نشده بود، بدیهی است ممنوعیت یک کار، بسته به این است که از طرف خداوند تحریم شده باشد چه مانعی دارد که ضرورت ها و مصالحی ایجاب کند که در پاره ای از زمان ها مطلبی جائز باشد و بعداً تحریم گردد. ولی در احادیث دیگری تصریح شده که فرزندان آدم هرگز باهم ازدواج نکرده اند و شدیداً به کسانی که معتقد به ازدواج آنها با یکدیگرند حمله شده است. و اگر بنا باشد که در احادیث متعارض آنچه موافق ظاهر قرآن است ترجیح دهیم باید احادیث دسته اول را انتخاب نمود زیرا موافق آیه فوق است. در اینجا احتمال دیگری نیز هست که گفته شود: فرزندان آدم با بازماندگان انسان های پیشین ازدواج کرده اند زیرا طبق روایاتی آدم، اولین انسان روی زمین نبوده، مطالعات علمی امروز نیز نشان می دهد که نوع انسان احتمالاً از چند میلیون سال قبل در کره زمین زندگی می کرده، در حالی که از تاریخ پیدایش آدم تا کنون زمان زیادی نمی گذرد، بنابراین باید قبول کنیم که قبل از آدم انسان های دیگری در زمین می زیسته اند که به هنگام پیدایش آدم در حال انقراض بوده اند، چه مانعی دارد که فرزندان آدم با باقیمانده یکی از نسل های پیشین ازدواج کرده باشد ولی همانطور که گفتیم این احتمال با ظاهر آیه فوق چندان سازگار نیست. (این بحث احتیاج به گفتگوی بیشتری دارد که از حوصله این بحث

خارج است). (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۳/۲۴۶

۶۴ - فلسفه تعدد همسران پیامبر (ص) چیست؟

ازدواج پیامبر با زنان مختلف و متعدد برای حل یک سلسله مشکلات اجتماعی و سیاسی در زندگی او بوده است. زیرا می‌دانیم هنگامی که پیامبر (صلی الله علیه و آله) ندای اسلام را بلند کرد تک و تنها بود، و تا مدت‌ها جز، عده محدود و کمی به او ایمان نیاوردند، او بر ضد تمام معتقدات خرافی عصر و محیط خود قیام کرد، و به همه اعلان جنگ داد، طبیعی است که همه اقوام و قبائل آن محیط بر ضد او بسیج شوند. و باید از تمام وسائل برای شکستن اتحاد نامقدس دشمنان استفاده کند که یکی از آنها ایجاد رابطه خویشاوندی از طریق ازدواج با قبائل مختلف بود، زیرا محکمترین رابطه در میان عرب جاهلی، رابطه خویشاوندی محسوب می‌شد، و داماد قبیله را همواره از خود می‌دانستند، و دفاع از او را لازم، و تنها گذاشتن او را گناه می‌شمردند. قرائن زیادی در دست داریم که نشان می‌دهد ازدواجهای پیامبر لااقل در بسیاری از موارد جنبه سیاسی داشته است. و بعضی ازدواجهای او مانند ازدواج با «زینب»، برای شکستن سنت جاهلی بوده که شرح آن در ذیل آیه ۳۷ سوره احزاب آمده است. بعضی دیگر برای کاستن از عداوت، یا طرح دوستی و جلب محبت اشخاص و یا اقوام متعصب و لجوج بوده است. روشن است کسی که در سن ۲۵ سالگی که عنفوان جوانی او بوده با زن بیوه چهل ساله ای ازدواج می‌کند، و تا ۵۳ سالگی تنها به همین یک زن بیوه قناعت می‌نماید و به این ترتیب دوران جوانی خود را پشت سر گذاشته و به سن کهولت می‌رسد، و بعد به ازدواجهای متعددی دست می‌زند حتماً دلیل و فلسفه ای دارد، و با هیچ حسابی آن را نمی‌توان به انگیزه های جنسی پیوند داد، زیرا با اینکه مساله ازدواج متعدد در میان عرب در آن روز، بسیار ساده و عادی بوده و حتی گاهی همسر اول به خواستگاری همسر دوم می‌رفته و هیچگونه محدودیتی برای گرفتن همسری قائل نبودند برای پیامبر (صلی الله علیه و آله) ازدواجهای متعدد در سنین جوانی نه مانع اجتماعی داشت، و نه شرائط سنگین مالی، و نه کمترین نقصی محسوب می‌شد. جالب اینکه در تواریخ آمده است پیامبر (صلی الله علیه و آله) تنها با یک زن «باکره» ازدواج کرد و او عایشه بود، بقیه همسران او همه زنان بیوه بودند که طبعاً نمی‌توانستند از جنبه های جنسی چندان تمایل کسی را برانگیزند (۱). حتی در بعضی از تواریخ می‌خوانیم که پیامبر با زنان متعددی ازدواج کرد و جز مراسم عقد انجام نشد، و هرگز آمیزش با آنها نکرد، حتی در مواردی تنها به خواستگاری بعضی از زنان قبائل قناعت کرد (۲). و آنها به همین قدر خوشحال بودند و مباحثات می‌کردند که زنی از قبیله آنان به نام همسر پیامبر (صلی الله علیه و آله) نامیده شده، و این افتخار برای آنها حاصل گشته است، و به این ترتیب رابطه و پیوند اجتماعی آنها با پیامبر (صلی الله علیه و آله) محکمتر، و در دفاع از او مصمم تر می‌شدند. از سوی دیگر با اینکه پیامبر (صلی الله علیه و آله) مسلماً مرد عقیمی نبود ولی فرزندان کمی از او به یادگار ماند، در حالی که اگر این ازدواجها به خاطر جاذبه جنسی این زنان انجام می‌شد باید فرزندان بسیاری از او به یادگار مانده باشد. و نیز قابل توجه است که بعضی از این زنان مانند عایشه هنگامی که به همسری پیامبر (صلی الله علیه و آله) درآمد بسیار کم سن و سال بود، و سالها گذشت تا توانست یک همسر واقعی برای او باشد، این نشان می‌دهد که ازدواج با چنین دختری انگیزه های دیگری داشته و هدف اصلی همانها بوده است که در بالا اشاره کردیم. گرچه دشمنان اسلام خواسته اند ازدواجهای متعدد پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) را دستاویز شدیدترین حملات مغرضانه قرار دهند، و از آن افسانه های دروغین بسازند، ولی سن بالای پیامبر به هنگام این ازدواجهای متعدد از یک سو، و شرائط خاص سنی و قبیله ای این زنان از سوی دیگر، و قرائن مختلفی که در بالا به قسمتی از آنها اشاره کردیم از سوی سوم، حقیقت را آفتابی می‌کند، و توطئه های مغرضان را فاش می‌سازد. (۳) ۱ و ۲ - بحار الانوار جلد

۶۵- آیا قرآن تحریف شده است؟

معروف و مشهور در میان همه دانشمندان شیعه و اهل تسنن این است که هیچگونه تحریفی در قرآن روی نداده است، و قرآنی که امروز در دست ماست، درست همان قرآنی است که بر پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) نازل شده، و حتی کلمه و حرفی از آن کم و زیاد نگردیده است. در میان علمای بزرگ شیعه از قدماء و متأخرین، از جمله کسانی را که به این حقیقت تصریح کرده اند دانشمندان زیر را می توان نام برد: ۱- مرحوم شیخ طوسی که به شیخ الطائفه معروف است، او در اول تفسیر معروفش (تبیان) بحث روشن و صریح و قاطعی در این زمینه دارد. ۲- سید مرتضی که از اعظام علمای امامیه در قرن چهارم هجری است. ۳- رئیس المحدثین مرحوم صدوق محمد بن علی بن بابویه، او در بیان عقائد امامیه می گوید: «اعتقاد ما این است که هیچگونه تحریفی در قرآن رخ نداده است». ۴- مفسر بزرگ مرحوم طبرسی نیز در مقدمه تفسیرش بحث گویائی در این زمینه دارد. ۵- مرحوم کاشف الغطاء که از بزرگان علمای متأخرین است. ۶- مرحوم محقق یزدی در کتاب عروه الوثقی عدم تحریف قرآن را از جمهور مجتهدین شیعه نقل می کند. ۷- و نیز این عقیده از بسیاری از بزرگان دیگر مانند «شیخ مفید»، «شیخ بهائی»، «قاضی نورالله» و سایر محققین شیعه نقل شده است. بزرگان و محققین اهل سنت نیز غالباً بر همین عقیده اند. هر چند وقوع تحریف در قرآن، از بعضی از محدثین شیعه و اهل سنت که اطلاعات ناقصی درباره قرآن داشته اند نقل شده که باروشنگری بزرگان دانشمندان دو مذهب این عقیده ابطال و به دست فراموشی سپرده شده است. تا آنجا که مرحوم سید مرتضی در جواب «المسائل الطرابلسیات» می گوید: «صحت نقل قرآن آنقدر واضح و روشن است که مانند اطلاع ما از شهرهای معروف دنیا و حوادث بزرگ تاریخی و کتب مشهور و معروف است». آیا فی المثل هیچکس می تواند در وجود شهرهائی همچون مکه و مدینه و یا همچون لندن و پاریس شک کند هر چند هرگز به هیچیک از این شهرها مسافرت نکرده باشد؟! و آیا کسی می تواند مسأله حمله مغول را به ایران و یا انقلاب کبیر فرانسه و یا جنگ جهانی اول و دوم را منکر شود؟! چرا نمی تواند؟ به خاطر اینکه همه اینها به تواتر بما رسیده است، آیات قرآن نیز همینگونه است به شرحی که بعداً بیان خواهیم کرد. و اگر افراد مغرضی خواسته اند برای تفرقه میان شیعه و اهل تسنن اعتقاد به تحریف را به شیعه نسبت دهند دلیل بر باطل بودن ادعایشان کتب بزرگ علمای تشیع است. این عجیب نیست که فردی همچون «فخر رازی» - که می دانیم در مسائل مربوط به «شیعه» حساسیت و تعصب خاصی دارد - در ذیل آیه نهم از سوره حجر - بگوید: این آیه (إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ) دلیل بر ابطال قول شیعه است که قائل به تغییر و زیاده و نقصان در قرآن شده اند! صریحاً باید گفت: اگر منظور او، بزرگان و محققان شیعه است که هیچیک چنین اعتقادی را نداشته و ندارند، و اگر منظور وجود قول ضعیفی در این زمینه در میان شیعه است، نظیر آن در میان اهل سنت نیز وجود دارد که نه آنها به آن اعتنا کرده اند و نه ما. محقق معروف «کاشف الغطاء» در کتابش کشف الغطاء چنین می گوید: «لاریب أنه (ای القرآن) محفوظ من النقصان بحفظ الملك الدیان كما دل علیه صریح القرآن و اجماع العلماء فی کل زمان و لا عبرة بنادر:» «شک نیست که قرآن از هرگونه کمبود (و تحریف) در پرتو حفظ خداوند محفوظ مانده است، همانگونه است که صریح قرآن و اجماع علما در هر عصر و زمان به این امر گواهی می دهد و مخالفت افراد نادری اصلاً قابل ملاحظه نیست (تفسیر آلاء الرحمن صفحه ۳۵). تاریخ اسلام از اینگونه نسبتهای ناروا که سرچشمه ای جز تعصب ندارد فراوان دیده است، و ما می دانیم عامل پیدایش قسمتی از این سوء تفاهمها دشمنانی بوده اند که به اینگونه مسائل دامن می زدند و سعی داشتند که هرگز وحدتی میان صفوف مسلمین برقرار نشود. کار به آنجا رسیده که نویسنده معروف حجازی «عبدالله علی القصیمی» در کتاب خود «الصراع» ضمن مذمت از شیعه می گوید: «شیعه ها همواره از دشمنان مساجد بوده اند! و به همین دلیل کسی که در شهرهای شیعه نشین حرکت کند از شمال تا جنوب، و از شرق تا به غرب! کمتر مسجد می بیند! (۱). خوب فکر کنید ما از شمارش این همه مساجد در خیابانها و کوچه ها و بازارها و حتی پس کوچه ها در شهرهای شیعه نشین خسته می شویم، گاهی آنقدر مسجد در یک نقطه زیاد است که صدای عده ای بلند می شود و می

گویند بس است بیائید به کارهای دیگر پردازیم، ولی با اینحال می بینیم که نویسندگان معروفي با این صراحت سخنی می گویند که برای ما که در این مناطق زندگی می کنیم تنها اسباب خنده است، بنابراین از نسبت دادن فخر رازی نیز نباید زیاد تعجب کرد. (۲)

۱- والشیعة هم ابدأ اعداء المساجد و لهذا یقل ان یشاهد الضارب فی طول بلادهم و عرضها مسجداً (الصراع جلد ۲ صفحه ۲۳ - طبق نقل علامه امینی در الغدیر جلد ۳ صفحه ۳۰۰). ۲- تفسیر نمونه ۱۱/۱۸

۶۶- چگونه قرآن معجزه است؟

چگونه قرآن معجزه است؟

ابتداء چند جمله از گفته های بزرگان و حتی کسانی که متهم به مبارزه با قرآن هستند، درباره عظمت قرآن نقل می نمائیم: ۱- ابوالعلاء معری (متهم به مبارزه با قرآن) می گوید: «این سخن در میان همه مردم - اعم از مسلمان و غیر مسلمان - مورد اتفاق است که کتابی که محمد (صلی الله علیه وآله) آورده است، عقلها را در برابر خود مغلوب ساخت و تاکنون کسی نتوانسته است مانند آن را بیاورد، سبک این کتاب با هیچیک از سبکهای معمول میان عرب، اعم از خطابه، رجز، شعر و سجع کاهنان شباهت ندارد. امتیاز و جاذبه این کتاب به قدری است که اگر یک آیه از آن در میان کلمات دیگران قرار گیرد همچون ستاره ای فروزان در شب تاریک می درخشد!» ۲- ولید بن مغیره مخزومی - مردی که به حسن تدبیر در میان عرب شهرت داشت و برای حل مشکلات اجتماعی از فکر و تدبیر او در زمان جاهلیت استفاده می کردند، و به همین جهت او را «ریحانه قریش» (گل سرسبد آنها!) می نامیدند. پس از اینکه چند آیه از اول سوره «غافر» را از پیغمبر شنید در محفلی از طائفه بنی مخزوم حاضر شد و چنین گفت: «به خدا سوگند از محمد سخنی شنیدم که نه شباهت به گفتار انسانها دارد و نه پریان وان له لحلاوة، و ان علیه لطلاوة و ان اعلاه لثمر و ان اسفله لمغدق، و انه یعلو ولا یعلی علیه»: «گفتار او شیرینی خاص و زیبایی مخصوصی دارد، بالای آن (همچون شاخه های درختان برومند) پرثمر، و پائین آن (مانند ریشه های درختان کهن) پرمایه است، گفتاری است که بر همه چیز پیروز می شود و چیزی بر آن پیروز نخواهد شد» (۱). ۳- کارلایل - مورخ و دانشمند معروف انگلیسی درباره قرآن می گوید: «اگر یک بار به این کتاب مقدس نظر افکنیم، حقائق برجسته و خصائص اسرار وجود، طوری در مضامین جوهره آن پرورش یافته که عظمت و حقیقت قرآن به خوبی از آنها نمایان می گردد و این خود مزیت بزرگی است که فقط به قرآن اختصاص یافته و در هیچ کتاب علمی و سیاسی و اقتصادی دیگر دیده نمی شود، بلی خواندن برخی از کتابها تأثیرات عمیقی در ذهن انسان می گذارد ولی هرگز با تأثیر قرآن قابل مقایسه نیست، از این جهت بایستی گفت: مزایای اولیه قرآن و ارکان اساسی آن مربوط به حقیقت و احساسات پاک و عناوین برجسته مسائل و مضامین مهم آن است که هیچگونه شک و تردید در آن راه نیافته و پایان تمام فضائل را که موجب تکامل و سعادت بشری است در برداشته و آنها را به خوبی نشان می دهد» (۲). ۴- «جان دیون پورت» مؤلف کتاب «عذر تقصیر به پیشگاه محمد و قرآن» می نویسد: «قرآن به اندازه ای از نقائص مبرا و منزّه است که نیازمند کوچکترین تصحیح و اصلاحی نیست و ممکن است از اول تا به آخر آن خوانده شود بدون آنکه انسان کمترین ملالتی از آن احساس کند» (۳) و باز او می نویسد: «و همه این معنی را قبول دارند که قرآن بابلیغترین و فصیحترین لسان و به لهجه قبیله قریش که نجیبترین و مؤدبترین عربها هستند نازل شده... و مملو از درخشنده ترین اشکال و محکمترین تشبیهات است...» (۴). ۵- «گوته» شاعر و دانشمند آلمانی می گوید: «قرآن اثری است که (احیاناً) به واسطه سنگینی عبارت آن خواننده در ابتدا رمیده می شود و سپس مفتون جاذبه آن می گردد و بالاخره بی اختیار مجذوب زیباییهای متعدد آن می شود» (۵). و در جای دیگر می نویسد: «سالیان درازی کشیشان از خدا بی خبر، ما را از پی بردن به حقائق قرآن مقدس و عظمت آوردنده آن محمد (صلی الله علیه وآله) دور نگاه داشته بودند، اما هر قدر که ما قدم در جاده

علم و دانش گذارده ایم پرده های جهل و تعصب نابجا از بین می رود و به زودی این کتاب توصیف ناپذیر (قرآن) عالم را به خود جلب نموده و تأثیر عمیقی در علم و دانش جهان کرده ، سرانجام محور افکار مردم جهان می گردد! هم او می گوید: «ما در ابتدا از قرآن رو گردان بودیم ، اما طولی نکشید که این کتاب توجه ما را به خود جلب کرد ، و ما را دچار حیرت ساخت تا آنجا که در برابر اصول و قوانین علمی و بزرگ آن سرتسلیم فرود آوریم!» ۶- «ویل دورانت» مورخ معروف می گوید: «قرآن در مسلمانان آنچنان عزت نفس و عدالت و تقوایی به وجود آورده که در هیچیک از مناطق جهان شبیه و نظیر نداشته است» ۷- «ژول لابوم» اندیشمند و نویسنده فرانسوی در کتاب «تفصیل الایات» می گوید: «دانش و علم برای جهانیان از سوی مسلمانان بدست آمد و مسلمین علوم را از «قرآنی» که دریای دانش است گرفتند و نهرها از آن برای بشریت در جهان جاری ساختند» ۸- «دینورت» مستشرق دیگری می نویسد: «واجب است اعتراف کنیم که علوم طبیعی و فلکی و فلسفه و ریاضیات که در اروپا رواج گرفت عموماً از برکت تعلیمات قرآنی است و ما مدیون مسلمانانیم بلکه اروپا از این جهت شهری از اسلام است!» (۶) . ۹- بانو دکتر «لورا واکسیا واکگیری» استاد دانشگاه «نپل» در کتاب «پیشرفت سریع اسلام» می نویسد: «کتاب آسمانی اسلام نمونه ای از اعجاز است» «قرآن» کتابی است که نمی توان از آن تقلید کرد ، نمونه سبک و اسلوب قرآن در ادبیات سابقه ندارد ، تأثیری که این سبک در روح انسان ایجاد می کند ناشی از امتیازات و برتریهای آن است . . . چطور ممکن است «این کتاب اعجاز آمیز» ساخته «محمد(صلی الله علیه وآله)» باشد در صورتیکه او یک نفر عرب درس نخوانده ای بود . . . ما در این کتاب گنجینه ها و ذخائری از علوم می بینیم که فوق استعداد و ظرفیت با هوشترین اشخاص و بزرگترین فیلسوفان و قوی ترین رجال سیاست و قانون است . به دلیل این جهات است که قرآن نمی تواند کار یک مرد تحصیل کرده و دانشمندی باشد(۷) . (۸) یکی از دلایل حقانیت قرآن و اینکه از طرف خدا نازل شده این است که در سراسر آن تضاد و اختلاف نیست برای روشن شدن این حقیقت به توضیح زیر توجه فرمائید: «روحیات هر انسانی دائماً در تغییر است ، قانون تکامل در شرائط عادی در صورتی که وضع استثنائی بوجود نیاید انسان و روحیات افکار او را هم در برمی گیرد و دائماً باگذشت روز و ماه و سال ، زبان و فکر و سخنان انسانها را دگرگون می سازد ، اگر با دقت نگاه کنیم هرگز نوشته های یک نفر نویسنده یکسان نیست بلکه آغاز و انجام یک کتاب نیز تفاوت دارد ، مخصوصاً اگر کسی در کوران حوادث بزرگ قرار گرفته باشد حوادثی که پایه یک انقلاب فکری و اجتماعی و عقیده ای همه جانبه را پی ریزی کند او هر قدر بخواهد سخنان خود را یکسان و یکنواخت و عطف به سابق تحویل دهد قادر نیست ، به خصوص اگر او درس نخوانده و پرورش یافته یک محیط کاملاً عقب افتاده ای باشد . اما قرآن که در مدت ۲۳ سال بر طبق احتیاجات و نیازمندیهای تربیتی مردم در شرائط و ظروف کاملاً مختلف نازل شده ، کتابی است که درباره موضوعات کاملاً متنوع سخن می گوید و مانند کتابهای معمولی که تنها یک بحث اجتماعی یا سیاسی یا فلسفی یا حقوقی یا تاریخی را تعقیب می کند نیست ، بلکه گاهی درباره توحید و اسرار آفرینش ، و زمانی درباره احکام و قوانین و آداب و سنن ، وقت دیگر درباره امتهای پیشین و سرگذشت تکان دهنده آنان ، و زمانی درباره مواعظ و نصایح و عبادات و رابطه بندگان با خدا سخن می گوید ، و به گفته دکتر گوستاوبون قرآن کتاب آسمانی مسلمانان ، منحصر به تعالیم و دستورهای مذهبی تنها نیست بلکه دستورهای سیاسی و اجتماعی مسلمانان نیز در آن درج است . چنین کتاب با این مشخصات ، عادتاً ممکن نیست خالی از تضاد و تناقض و مختلف گوئی و نوسانهای زیاد باشد ، اما هنگامیکه می بینیم با تمام این جهات همه آیات آن هماهنگ ، خالی از هرگونه تضاد و اختلاف و ناموزونی است ، به خوبی می توانیم حدس بزنیم که این کتاب زائیده افکار انسانها نیست بلکه از ناحیه خداوند است چنانکه خود قرآن این حقیقت را در آیه فوق بیان کرده است» (۹) . (۱۰) آیات ۱۲ تا ۱۴ سوره هود بار دیگر اعجاز قرآن را تأکید می کند و می گوید: این یک سخن عادی نیست ، تراوش مغز بشر نمی باشد بلکه وحی آسمانی است که از علم و قدرت بی پایان خداوند سرچشمه گرفته ، و به همین جهت تحدی می کند و تمام جهانیان را به مبارزه می طلبد و با توجه به اینکه معاصران پیامبر(صلی الله علیه وآله) و حتی اقوامی که تا به

امروز روی کار آمدند از انجام چنین چیزی عاجز ماندند و تن به آن همه مشکلات دادند اما اقدامی در راه معارضه با آیات قرآن انجام ندادند روشن می شود که چنین کاری اصولاً از بشر ساخته نبوده و نیست، آیا معجزه، چیزی غیر از این است؟ این ندای قرآن هنوز در گوش ماست، و این معجزه جاویدان همچنان جهانیان را به سوی خود می خواند و تمام محافل علمی دنیا را تحدی می کند نه تنها از نظر فصاحت و بلاغت، یعنی شیرینی و جذابیت عبارات، و رسائی مفاهیم، بلکه از جهت محتوا، علمی که ان زمان از نظر انسانها پنهان بود، قوانین و مقرراتی که ضامن سعادت و نجات بشریت است، بیاناتی خالی از هر گونه تناقض و پراکنده گوئی، تواریخی خالی از هر گونه خرافات و گزاف گوئی و مانند اینها (۱۱) حتی به گفته سید قطب در تفسیر «فی ظلال» جمعی از مادیون در روسیه شوروی هنگامی که می خواستند در کنگره مستشرقین که در سال ۱۹۵۴ میلادی تشکیل شد بر قرآن خرده بگیرند، چنین می گفتند که این کتاب نمی تواند تراوش مغز یک انسان - محمّد - بوده باشد، بلکه باید نتیجه تلاش و کوشش جمعیت بزرگی باشد! حتی نمی توان باور کرد که همه آن در جزیره العرب نوشته شده باشد، بلکه بطور قطع قسمتهائی از آن در خارج جزیره العرب نوشته شده است!! (۱۲). آنها از یک سو چون طبق منطقشان انکار وجود خدا و مساله وحی برای همه چیز تفسیر مادی جستجو می کردند، و از سوی دیگر یعنی، نمی توانستند قرآن را زائیده مغز انسانی در جزیره عرب بدانند ناچار به تفسیر مضحکی دست زدند و آنرا به جمعیت کثیری از داخل و خارج عربستان پیوند دادند همان چیزی که تاریخ به کلی آنرا انکار می کند! (۱۳)

پی نوشتها

۱ - مجمع البیان جلد دهم سوره مدثر . ۲ - از مقدمه کتاب سازمانهای تمدن امپراطوری اسلام . ۳ - همان کتاب صفحه ۱۱۱ . ۴ - همان کتاب صفحه ۹۱ . ۵ - از کتاب عذر تقصیر به پیشگاه محمد (صلی الله علیه و آله) و قرآن . ۶ - المعجزه الخالده به نقل از قرآن برفراز اعصار . ۷ - پیشرفت سریع اسلام - در بحثهای فوق راجع به اعجاز قرآن از کتاب «قرآن و آخرین پیامبر» استفاده شده است . ۸ - تفسیر نمونه ۱/۱۳۵ - ۹ - قرآن و آخرین پیامبر صفحه ۳۰۹ - ۱۰ - تفسیر نمونه ۴/۲۸ - ۱۱ - تفسیر نمونه ۹/۴۲ - ۱۲ - تفسیر فی ظلال جلد ۵ صفحه ۲۸۲ . ۱۳ - تفسیر نمونه ۱۱/۴۱۰

۶۷ - آیا اعجاز قرآن منحصر به فصاحت و بلاغت آن است؟

شک نیست که اعجاز قرآن منحصر به جنبه فصاحت و بلاغت و شیرینی بیان و رسائی تعبیرات - آنچه آن که گروهی از قدمای مفسرین فکر کرده اند - نیست، بلکه علاوه بر اینها از نظر بیان معارف دینی، و علمی که تا آن روز شناخته نشده بود، و بیان احکام و قوانین، و ذکر تواریخ پیشین پیراسته از هر گونه خطا و خرافات، و عدم وجود تضاد و اختلاف در آن، نیز جنبه اعجاز دارد. بلکه به گفته بعضی از مفسران، آهنگ مخصوص لغات و کلمات قرآن نیز در نوع خود معجز آسا است. شواهد گوناگون جالبی برای این موضوع ذکر کرده اند از جمله جریان زیر است که برای سید قطب مفسر معروف واقع شده: او چنین می گوید: من از حوادثی که برای دیگران واقع شده سخنی نمی گویم، تنها حادثه ای را بیان می کنم که برای خود من واقع شده و شش نفر ناظر آن بودند (خودم و پنج نفر دیگر). ما شش نفر از مسلمانان بودیم که با یک کشتی مصری، اقیانوس اطلس را به سوی نیویورک می پیمودیم، مسافران کشتی ۱۲۰ مرد و زن بود، و کسی در میان مسافران جز ما مسلمان نبود، روز جمعه به این فکر افتادیم که نماز جمعه را در قلب اقیانوس و بر روی کشتی انجام دهیم، و ما علاوه بر اقامه فریضه مذهبی مایل بودیم یک حماسه اسلامی در مقابل یک مبشر مسیحی که در داخل کشتی نیز دست از برنامه تبلیغاتی خود بر نمی داشت، بیافرینیم، به خصوص که او حتی مایل بود ما را هم به مسیحیت تبلیغ کند! ناخدای کشتی که یک نفر انگلیسی بود موافقت کرد که ما نماز جماعت را در صفحه کشتی

تشکیل دهیم، و به کارکنان کشتی نیز که همه از مسلمانان آفریقا بودند نیز اجازه داده شد که با ما نماز بخوانند، و آنها از این جریان بسیار خوشحال شدند زیرا این نخستین باری بود که نماز جمعه بر روی کشتی انجام می گرفت! من (سید قطب) به خواندن خطبه نماز جمعه و امامت پرداختم و جالب اینکه مسافران غیر مسلمان، اطراف ما حلقه زده بودند و با دقت مراقب انجام این فریضه اسلامی بودند. پس از پایان نماز گروه زیادی از آنها نزد ما آمدند، و این موفقیت را به ما تبریک گفتند، ولی در میان این گروه خانمی بود که بعداً فهمیدیم یک زن مسیحی و اهل یوگسلاوی است که از جهنم «تیتو» و کمونیسم او، فرار کرده است! او فوق العاده تحت تأثیر نماز ما قرار گرفته بود به حدی که اشک از چشمانش سرازیر بود و قادر به کنترل خویشتن نبود. او به زبان انگلیسی ساده و آمیخته با تأثیر شدید و خضوع و خشوع خاصی سخن می گفت، و از جمله سخنانش این بود، بگوئید بینم کشیش شما با چه لغتی سخن می گفت (او فکر می کرد که حتماً باید کشیش یا یک مرد روحانی اقامه نماز کند آنچنانکه در نزد مسیحیان است، ولی ما به زودی به او حالی کردیم که این برنامه اسلامی را هر مسلمان با ایمانی می تواند انجام دهد) و سرانجام به او گفتیم که ما با لغت عربی صحبت می کردیم. ولی او گفت من هر چند یک کلمه از مطالب شما را نفهمیدم اما به وضوح دیدم که این کلمات، آهنگ عجیبی داشت اما از این مهم تر مطلبی که نظر مرا فوق العاده به خود جلب کرد این بود که در لابلای خطبه امام شما جمله هائی وجود داشت که از بقیه ممتاز بود، آنها دارای آهنگ فوق العاده مؤثر و عمیقی بودند آنچنان که لرزه بر اندام من می انداخت یقیناً این جمله ها مطالب دیگری بودند، فکر می کنم امام شما به هنگامی که این جمله ها را ادا می کرد مملو از روح القدس شده بود! ما کمی فکر کردیم و متوجه شدیم این جمله ها همان آیاتی از قرآن بود که من در اثناء خطبه و در نماز آنها را می خواندم، این موضوع ما را تکان داد و متوجه این نکته ساخت که آهنگ مخصوص قرآن آنچنان مؤثر است که حتی بانویی را که یک کلمه مفهوم آنرا نمی فهمد تحت تأثیر شدید خود قرار می دهد (۱)(۲) ۱ - تفسیر فی ظلال جلد ۴ صفحه ۴۲۲ - ۲ - تفسیر نمونه ۸/۲۸۹

۶۸ - از کجا که مثل قرآن را نیاورده اند؟

در سوره بقره آیه ۲۳ می خوانیم «وان کنتم فی ریب ممّا نزلنا علی عبدنا فأتوا بسورة من مثله» اگر درباره آنچه بر بنده خود (پیامبر) نازل کرده ایم شک و تردید دارید (لااقل) یک سوره همانند آن بیاورید در اینجا این سؤال مطرح می شود: از کجا که مثل قرآن را نیاورده اند؟ نظری به تاریخ اسلام پاسخ این سؤال را روشن می سازد، زیرا در داخل کشورهای اسلامی در زمان پیغمبر (صلی الله علیه و آله) و پس از او حتی در خود مکه و مدینه مسیحیان و یهودیان سرسخت و متعصبی می زیستند که برای تضعیف مسلمانان از هر فرصتی استفاده می کردند و علاوه در میان مسلمانان جمعی «مسلمان نما» که قرآن مجید آنها را «منافق» نام نهاده زندگی می کردند که رول جاسوسی بیگانگان بر عهده آنان بود (مانند آنچه درباره «ابوعامر» راهب و همدستان او از منافقان مدینه و چگونگی ارتباط آنها با امپراطور روم در تواریخ نقل شده که منتهی به ساختن «مسجد ضرار» در مدینه شد و آن صحنه عجیبی را که قرآن در سوره «توبه» به آن اشاره کرده است بوجود آورد). مسلماً این دسته از منافقان و آن عده از دشمنان متعصب و سرسخت که به دقت مراقب اوضاع مسلمین بودند و از هر جریانی که به زیان مسلمانان بود استقبال می کردند اگر به چنین کتابی دسترسی پیدا کرده بودند برای در هم شکستن آنها تا آنجا که می توانستند آنرا نشر می دادند و یالاقل در حفظ و نگهداریش می کوشیدند. و لذا می بینیم حتی افرادی که به احتمال ضعیفی ممکن است به معارضه باقر آن برخاسته باشند، تاریخ نام آنها را ضبط کرده است از جمله: نام «عبدالله بن مقفع» را برده اند که او کتاب «الدرء الیتمه» را به همین منظور نوشته است. در صورتی که کتاب مزبور هم اکنون در اختیار ما است و چندین بار چاپ شده است و کوچکترین اشاره ای در آن کتاب به این مطلب نشده است، نمی دانیم چطور این نسبت را به او داده اند؟ نام «متنبی» احمد بن حسین کوفی شاعر را در این زمره نیز ذکر کرده اند، که ادعای نبوت نموده است، در

صورتی که قرائن زیادی نشان می دهد که داعیه او بیشتر بلند پروازی ، محرومیت‌های خانوادگی و حس جاه طلبی بوده است . «ابوالعلائی معری» نیز متهم به این امر شده است ، گرچه از او سخنان زننده نسبت به اسلام نقل شده اما هیچ وقت داعیه مبارزه با قرآن را نداشته است بلکه جملات جالبی درباره عظمت قرآن گفته است . ولی «مسيلمه كذاب» از مردم یمامه مسلماً از کسانی است که به مبارزه با قرآن برخاسته و به اصطلاح آیاتی آورده است که جنبه تفریحی آن بیشتر است ، بد نیست چند جمله از آنها را در اینجا بیاوریم: ۱- در برابر سوره «الذاریات» ، این جمله ها را آورده است . «والمبذرات بذراً والحاصدات حصداً و الذاریات قمحاً و الطاحنات طحناً والعاجنات عجنناً و الخابزات خبزاً و الثاردات ثرداً واللاقمات لقماً اهالهُ وسمناً» (۱) . یعنی قسم به دهقانان و کشاورزان ، قسم به درو کنندگان ، قسم به جدا کنندگان کاه از گندم ، قسم به جدا کنندگان گندم از کاه ، قسم به خمیر کنندگان ، قسم به نان پزندگان ، قسم به ترید کنندگان! قسم به آن کسانی که لقمه های چرب و نرم برمی دارند!! ۱- اعجاز القرآن رافعی . ۲- یا ضفدع بنت ضفدع ، نقی ما تنقین ، نصفک فی الماء و نصفک فی الطین ، لالماء تکدرین ولا الشارب تمنعین (۱) . «ای قورباغه دختر قورباغه! آنچه می خواهی صدا کن! نیمی از تو در آب و نیمی دیگر در گل است ، نه آب را گل آلود می کنی ، و نه کسی را از آب خوردن جلوگیری می نمائی!» (۲) ۱- از قرآن و آخرین پیامبر . ۲- تفسیر نمونه ۱/۱۳۳

۶۹- منظور از حروف مقطعه در قرآن چیست ؟

منظور از حروف مقطعه در قرآن چیست ؟

در آغاز بیست و نه سوره از سوره های قرآن با حروف مقطعه برخورد می کنیم و چنانکه از نامش پیدا است این حروف حرفی بریده از هم به نظر می رسد ، و کلمه مفهومی را ظاهراً نمی سازد . حروف مقطعه قرآن همیشه جزء کلمات اسرارآمیز قرآن محسوب می شده ، و مفسران برای آن تفسیرهای متعددی ذکر کرده اند ، و با گذشت زمان و تحقیقات جدید دانشمندان ، تفسیرهای تازه ای برای آن پیدا می شود . جالب اینکه در هیچیک از تواریخ ندیده ایم که عرب جاهلی و مشرکان ، وجود حروف مقطعه را در آغاز بسیاری از سوره های قرآن بر پیغمبر (صلی الله علیه و آله) خرده بگیرند ، و آن را وسیله ای برای استهزاء و سخریه قرار دهند ، و این خود می رساند که گویا آنها نیز از اسرار وجود حروف مقطعه کاملاً بی خبر نبوده اند . به هر حال از میان این تفاسیر چند تفسیر است که از همه مهمتر و معتبرتر به نظر می رسد ، و هماهنگ با آخرین تحقیقاتی است که در این زمینه به عمل آمده ، اکنون به مهمترین آنها در اینجا می پردازیم: ۱- این حروف اشاره به این است که این کتاب آسمانی با آن عظمت و اهمیتی که تمام سخنوران عرب و غیر عرب را متحیر ساخته ، و دانشمندان را از معارضه با آن عاجز نموده است ، از نمونه همین حروفی است که در اختیار همگان قرار دارد . در عین اینکه قرآن از همان حروف «الف باء» و کلمات معمولی ترکیب یافته ، به قدری کلمات آن موزون است و معانی بزرگی در بردارد ، که در اعماق دل و جان انسان نفوذ می کند ، روح را مملو از اعجاب و تحسین می سازد ، و افکار و عقول را در برابر خود وادار به تعظیم می نماید ، جمله بندیهای مرتب و کلمات آن در بلندترین پایه قرار گرفته و معانی بلند را در قالب زیباترین الفاظ می ریزد ، که همانند و نظیر ندارد . نکته دیگری که این نظریه را درباره معنی حروف مقطعه قرآن تأیید می کند این است که در ۲۴ مورد از آغاز سوره هائی که با این حروف شروع شده است ، بلافاصله سخن از قرآن و عظمت آن به میان آمده ، این خود نشان می دهد که ارتباطی میان این دو ، (حروف مقطعه و عظمت قرآن) موجود است . اینک چند نمونه از آنها را در اینجا می آوریم: ۱- الر کتاب احکمت آیاته ثم فصلت من لدن حکیم خبیر (هود - ۱) ۲- طس تلک آیات القرآن و کتاب مبین (نمل - ۱) ۳- الم تلک آیات الکتاب الحکیم (لقمان او ۲) . ۴- المص کتاب انزل الیک (اعراف - ۲) . در تمام این موارد و موارد بسیار دیگر از آغاز سوره های قرآن پس از ذکر حروف مقطعه ، سخن از قرآن به میان آمده ، و از عظمت

آن بحث شده است. (۱) ۲- ممکن است یکی دیگر از اهداف این حروف، جلب توجه شنوندگان، و دعوت آنها به سکوت و استماع بوده باشد، زیرا ذکر این حروف در آغاز سخن، مطلب عجیب و نوظهوری در نظر عرب بود، و حس کنجکاوی او را برمی‌انگیخت، و در نتیجه به دنباله آن نیز گوش فرا می‌داد و اتفاقاً غالب سوره هائی که با حروف مقطعه شروع می‌شود سوره هائی است که در مکه نازل شده است و می‌دانیم در آنجا مسلمانان در اقلیت بودند و دشمنان لجوج و سرسخت، حتی حاضر نبودند، به سخنان پیامبر (صلی الله علیه و آله) گوش فرا دهند - سهل است - گاهی آنچنان سر و صدا و غوغا به راه می‌انداختند، که صدای پیامبر (صلی الله علیه و آله) در میان آنها گم می‌شد، که در بعضی از آیات قرآن (مانند آیه ۲۶ سوره فصلت) اشاره به این مطلب شده است. ۳- در بعضی از روایات که از طرف اهل بیت (علیهم السلام) آمده می‌خوانیم که این حروف رموز و اشاراتی است به نامهای خداوند، مثلاً «المص» در سوره اعراف اشاره به انالله المقتدر الصادق می‌باشد. یعنی «من خداوند توانای راستگو هستم» و به این ترتیب هر یک از حروف چهار گانه شکل اختصاری یکی از نامهای خدا است. موضوع جانشین ساختن اشکال اختصاری به جای اشکال مفصل کلمات، از قدیم رائج بوده، اگر چه در عصر و زمان ما به صورت بسیار گسترده تری مورد بهره برداری قرار گرفته است و بسیاری از عبارات طولانی و اسامی مؤسسات یا انجمنها را در یک کلمه کوتاه خلاصه می‌کنند. ذکر این نکته نیز لازم است که این تفسیرهای مختلف برای «حروف مقطعه» هیچگونه منافاتی با یکدیگر ندارند، و ممکن است در آن واحد تمام این تفسیرها به عنوان بطون مختلف قرآن، اراده شود. (۲) ۴- ممکن است همه یا حداقل قسمتی از این حروف مقطعه، دارای معانی و مفاهیم خاصی باشد، درست همانند یک کلمه که محتوایی دربردارد. اتفاقاً در بسیاری از روایات و کلمات مفسران در آغاز سوره طه و سوره یس به چنین مطلبی برخورد می‌کنیم که: «طه» به معنی یا رجل (ای مرد) است، و در پاره ای از اشعار عرب نیز به کلمه «طه» برخورد می‌کنیم که مفهومی شبیه «یا رجل» و یا نزدیک به آن دارد که بعضی از این شعار ممکن است مربوط به آغاز اسلام یا قبل از اسلام باشد. (۳) و بطوری که یکی از آگاهان برای ما نقل کرد بعضی از دانشمندان غرب که پیرامون مسائل اسلامی مطالعه می‌کنند این مطلب را به همه حروف مقطعه قرآن تعمیم داده اند و معتقدند حروف مقطعه در آغاز هر سوره، کلمه ای است، دارای معنی خاص که بعضی با گذشت زمان متروک مانده، و بعضی به ما رسیده است، و الاً بعید به نظر می‌رسد که مشرکان عرب، حروف مقطعه را بشنوند و مفهومی از آن درک نکنند و به سخریه و استهزاء برنخیزند، در حالی که در هیچیک از تواریخ دیده نشده که این بهانه جوین سبک مغز، حروف مقطعه را دستاویز برای چنین عکس العملی کرده باشند. البته این نظر را به طور کلی و درباره همه حروف مقطعه قرآن، مشکل بتوان پذیرفت، ولی درباره بعضی قابل قبول است و در منابع اسلامی نیز از آن بحث شده است. این موضوع نیز جالب توجه است که در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می‌خوانیم «طه» از اسامی پیامبر است و معنی آن یا طالب الحق، الهادی الیه: «ای کسی که طالب حقی، و هدایت کننده به سوی آنی». از این حدیث چنین برمی‌آید که «طه» مرکب از دو حرف رمزی است «طا» اشاره به «طالب الحق» و «ها» اشاره به «هادی الیه» می‌باشد. آخرین سخن در این زمینه اینکه کلمه «طه» مانند «یس» بر اثر گذشت زمان، تدریجاً به صورت «اسم خاص» برای پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) درآمده است، تا آنجا که آل پیامبر (صلی الله علیه و آله) را نیز «آل طه» می‌گویند، و از حضرت مهدی (علیه السلام) در دعای ندبه «یا بن طه» تعبیر شده است. (۴) ۵- علامه طباطبائی (رضوان الله تعالی علیه) احتمال دیگری ابداع کرده است که آنرا تفسیر دیگری برای این حروف می‌توان برشمرد هر چند خود او آنرا به عنوان یک احتمال و حدس بیان نموده است. و خلاصه آن چنین است: هنگامی که سوره هائی را که با «حروف مقطعه» آغاز می‌شود مورد دقت قرار می‌دهیم می‌بینیم سوره هائی که با یکنوع حروف مقطعه آغاز می‌شود مطالب مشترکی دارند، فی‌المثل سوره هائی که با «حم» شروع می‌شود بلافاصله بعد از آن جمله «تنزیل الكتاب من الله» یا چیزی که به معنی آن است قرار گرفته، و سوره هائی که با «الر» شروع می‌شود بعد از آن «تلك آيات الكتاب» و یا شبیه آن است و سوره هائی که با «الم» آغاز می‌گردد به دنبال آن «ذلك الكتاب لاریب فیه» یا مفهوم آن است. از اینجا می

توان حدس زد که میان حروف مقطعه ، و محتوای این سوره ها ارتباط خاصی است ، تا آنجا که مثلاً سوره اعراف که با «المص» شروع شده مضمون و محتوایش جامع میان مضمون سوره های «الم» و سوره «ص» است . البته این ارتباط ممکن است بسیار عمیق و دقیق باشد ، وافهام عادی به آن راه نیابد . و شاید اگر آیات این سوره ها را در کنار هم بچینیم و باهم مقاسه کنیم مطالب تازه ای برای ما در این زمینه کشف شود (۵) . (۶)

پی نوشتها

۱ - تفسیر نمونه ۲/۱۶۱ - تفسیر نمونه ۳/۶۷۸ - تفسیر مجمع البیان ذیل آیه اول سوره طه ۴ - تفسیر نمونه ۵/۱۳/۱۵۷ - تفسیر المیزان جلد ۱۸ صفحه ۵ و ۶ . ۶ - تفسیر نمونه ۲۰/۳۴۶

۷۰ - آیا قرآن مندرجات تورات و انجیل را تصدیق کرده است ؟

در آیات متعددی از قرآن مجید ، این تعبیر به چشم می خورد که: «قرآن مفاد کتب پیشین را تصدیق می کند» . در آیه ۴۸ مائده می فرماید: وانزلنا الیک الكتاب بالحق مصدقا لما بین یدیه من الكتاب: «ما این کتاب را به حق بر تو نازل کردیم در حالی که این کتاب ، کتب آسمانی پیشین را تصدیق می کند» . همین امر سبب شده که جمعی از مبلغان یهود و مسیحی ، این آیات را سندی بر عدم تحریف تورات و انجیل بگیرند ، و بگویند: تورات و انجیل در عصر پیامبر اسلام مسلماً با تورات و انجیل امروز تفاوتی پیدا نکرده ، و اگر تحریفی در تورات و انجیلها رخ داده باشد ، مسلماً مربوط به قبل از آن است ، و چون قرآن صحت تورات و انجیل موجود عصر پیامبر اسلام را تصدیق نموده پس مسلمانان باید این کتب را به عنوان کتب آسمانی دست نخورده به رسمیت بشناسند . آیات مختلفی از قرآن گواهی می دهد که نشانه های پیامبر اسلام و آئین او در همان کتابهای محرف که در دست یهود و نصاری در آن زمان بوده وجود داشته است ، زیرا مسلم است که منظور از تحریف این کتب آسمانی این نیست که تمام کتابهای موجود باطل و برخلاف واقع می باشد ، بلکه قسمتی از تورات و انجیل واقعی در لابلاهی همین کتب وجود داشته و دارد ، و نشانه های پیامبر اسلام ، در همین کتب و یا سائر کتابهای مذهبی که در دست یهود و نصاری بوده ، وجود داشته است (والان هم بشاراتی در آنها هست) . به این ترتیب ظهور پیغمبر اسلام (صلی الله علیه و آله) و کتاب آسمانی او عملاً تمام آن نشانه ها را تصدیق می نموده زیرا با آن مطابقت داشته است . بنابراین معنی تصدیق قرآن نسبت به تورات و انجیل این است که صفات و ویژگیهای پیغمبر (صلی الله علیه و آله) و قرآن با نشانه هائی که در تورات و انجیل آمده مطابقت کامل دارد . استعمال واژه «تصدیق» در معنی «مطابقت» در آیات دیگر قرآن نیز مشاهده می شود ، از جمله در آیه ۱۰۵ سوره «صافات» به ابراهیم (علیه السلام) می گوید: قد صدقت الرویا (تو تصدیق خواب خود نمودی) یعنی عمل تو مطابق خوابی است که دیده ای ، و در آیه ۱۵۷ سوره اعراف چنین می خوانیم: الذین یتبعون الرسول النبى الامى الذى یجدونه مکتوباً عندهم فی التوراة و الانجیل . . . این معنی صریحاً بیان شده ، یعنی اوصافی که در او می بینند مطابق است با آنچه در تورات یافته اند . در هر حال آیات فوق چیزی جز «تصدیق کردن عملی» قرآن و پیامبر (صلی الله علیه و آله) نسبت به نشانه های حقانیت او که در کتب گذشته بوده است نیست ، و دلالتی بر تصدیق تمام مندرجات تورات و انجیل ندارد بعلاوه آیات متعددی از قرآن حکایت از این می کند که آنها آیات تورات و انجیل را تحریف نمودند ، این خود شاهد زنده ای است بر گفتار بالا . (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱/۲۱۰

۷۱ - آیا جمع آوری قرآن در زمان پیامبر (ص) بود یا بعد از آن حضرت ؟

جمع آوری قرآن

همانگونه که می‌دانیم نام اولین سوره قرآن کریم «فاتحه‌الکتاب» است «فاتحه‌الکتاب» به معنی آغازگر کتاب (قرآن) است، و از روایات مختلفی که از پیامبر (صلی الله علیه و آله) نقل شده به خوبی استفاده می‌شود که این سوره در زمان خود پیامبر (صلی الله علیه و آله) نیز به همین نام شناخته می‌شده است. از اینجا دریچه‌ای به سوی مسأله مهمی از مسائل اسلامی گشوده می‌شود و آن اینکه بر خلاف آنچه در میان گروهی مشهور است که (قرآن در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) به صورت پراکنده بود، بعد در زمان ابوبکر یا عمر یا عثمان جمع آوری شد) قرآن در زمان خود پیامبر (صلی الله علیه و آله) به همین صورت امروز جمع آوری شده بود، و سرآغازش همین سوره حمد بوده است، والا نه این سوره نخستین سوره‌ای بوده است که بر پیامبر (صلی الله علیه و آله) نازل شده، و نه دلیل دیگری برای انتخاب نام فاتحه‌الکتاب برای این سوره وجود دارد. مدارک متعدد دیگری در دست است که این واقعیت را تأیید می‌کند که قرآن به صورت مجموعه‌ای که در دست ماست در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) و به فرمان او جمع آوری شده بود. «علی بن ابراهیم» از امام صادق (علیه السلام) نقل کرده که رسول خدا (صلی الله علیه و آله) به علی (علیه السلام) فرمود: «قرآن در قطعات حریر و کاغذ و امثال آن پراکنده است آن را جمع آوری کنید» سپس اضافه می‌کند علی (علیه السلام) از آن مجلس است و آن را در پارچه زرد رنگی جمع آوری نمود سپس بر آن مهر زد (وانطلق علی (علیه السلام) فجمعه فی ثوب اصفر ثم ختم علیه) (۱). گواه دیگر اینکه «خوارزمی» دانشمند معروف اهل تسنن در کتاب «مناقب» از «علی بن ریاح» نقل می‌کند که علی بن ابیطالب و ابی بن کعب، قرآن را در زمان رسول خدا (صلی الله علیه و آله) جمع آوری کردند. سومین شاهد جمله‌ای است که «حاکم» نویسنده معروف اهل سنت در کتاب «مستدرک» از «زید بن ثابت» آورده است: زید می‌گوید: «ما در خدمت پیامبر (صلی الله علیه و آله) قرآن را از قطعات پراکنده جمع آوری می‌کردیم و هر کدام را طبق راهنمایی پیامبر (صلی الله علیه و آله) در محل مناسب خود قرار می‌دادیم، ولی با اینحال این نوشته‌ها متفرق بود پیامبر (صلی الله علیه و آله) به علی (علیه السلام) دستور داد که آن را یکجا جمع کند، و ما را از ضایع ساختن آن بر حذر می‌داشت». سید مرتضی دانشمند بزرگ شیعه می‌گوید: «قرآن در زمان رسول الله به همین صورت کنونی جمع آوری شده بود» (۲). طبرانی و ابن عساکر از «شعبی» چنین نقل می‌کنند که شش نفر از انصار، قرآن را در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) جمع آوری کردند (۳) و قتاده نقل می‌کند که از انس پرسیدم چه کسی قرآن را در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) جمع آوری کرد، گفت چهار نفر که همه از انصار بودند: ابی بن کعب، معاذ، زید بن ثابت، و ابوزید (۴) و بعضی روایات دیگر که نقل همه آنها به طول می‌انجامد. به هر حال علاوه بر این احادیث که در منابع شیعه و اهل تسنن وارد شده انتخاب نام فاتحه‌الکتاب برای سوره حمد - همانگونه که گفتیم - شاهد زنده‌ای برای اثبات این موضوع است. سؤال: در اینجا این سؤال پیش می‌آید که چگونه می‌توان این گفته را باور کرد با اینکه در میان گروهی از دانشمندان، معروف است که قرآن پس از پیامبر (صلی الله علیه و آله) جمع آوری شده، (بوسیله علی (علیه السلام) یا کسان دیگر). در پاسخ این سؤال باید گفت: اما قرآنی که علی (علیه السلام) جمع آوری کرد تنها خود قرآن نبود بلکه مجموعه‌ای بود از قرآن و تفسیر و شأن نزول آیات، و مانند آن. و اما در مورد عثمان قرائتی در دست است که نشان می‌دهد عثمان برای جلوگیری از اختلاف قرائت‌ها اقدام به نوشتن قرآن واحدی با قرائت و نقطه‌گذاری نمود (چرا که تا آن زمان نقطه‌گذاری معمول نبود). و اما اصرار جمعی بر اینکه قرآن به هیچوجه در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) جمع آوری نشده و این افتخار نصیب عثمان یا خلیفه اول و دوم گشت شاید بیشتر به خاطر فضیلت سازی بوده باشد، و لذا هر دسته‌ای این فضیلت را به کسی نسبت می‌دهد و روایت در مورد او نقل می‌کند. اصولاً چگونه می‌توان باور کرد پیامبر (صلی الله علیه و آله) چنین کار مهمی را نادیده گرفته باشد در حالی که او به کارهای بسیار کوچک هم توجه داشت، مگر نه این است که قرآن، قانون اساسی اسلام، کتاب بزرگ تعلیم و تربیت، زیر بنای همه برنامه‌های اسلامی و عقائد و اعتقادات است؟ آیا عدم جمع آوری آن در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) این خطر را نداشت که بخشی از قرآن ضایع گردد و یا اختلافاتی در میان مسلمانان بروز کند. به علاوه حدیث مشهور «ثقلین» که شیعه و سنی آن را نقل کرده‌اند

که پیامبر (صلی الله علیه وآله) فرمود من از میان شما می روم و دو چیز را به یادگار می گذارم «کتاب خدا» و «خاندانم» این خود نشان می دهد که قرآن به صورت یک کتاب جمع آوری شده بود. و اگر می بینیم روایاتی که دلالت بر جمع آوری قرآن توسط گروهی از صحابه زیر نظر پیامبر (صلی الله علیه وآله) دارد، از نظر تعداد نفرات مختلف است مشکلی ایجاد نمی کند، ممکن است هر روایت عده ای از آنها را معرفی کند. (۵)

پی نوشتها

۱- تاریخ القرآن ابو عبدالله زنجانی صفحه ۲۴. ۲- مجمع البیان جلد اول صفحه ۱۵. ۳- منتخب کنز العمال ج ۲ صفحه ۵۲. ۴- صحیح بخاری ج ۶ صفحه ۱۰۲. ۵- تفسیر نمونه ۱/۸

۷۲- محکم و متشابه یعنی چه؟

در سوره آل عمران آیه ۷ می خوانیم «هو الَّذی انزل علیک الکتاب منه آیات محکمات و آخر متشابهات» (او کسی است که این کتاب (آسمانی) را بر تو نازل کرد قسمتی از آن آیات «محکم» است که اساس این کتاب می باشد و قسمتی از آن «متشابه» است) در اینجا این سؤال مطرح می شود که منظور از آیات «محکم» و متشابه چیست؟ واژه «محکم» در اصل از «احکام» به معنی «ممنوع ساختن» گرفته شده است، و به همین دلیل به موضوعات پایدار و استوار، «محکم» می گویند، زیرا عوامل نابودی را از خود می رانند، و نیز به سخنان روشن و قاطع که هر گونه احتمال خلافی را از خود دور می سازند، «محکم» می گویند. بنابراین منظور از آیات محکمات، آیاتی است که مفهوم آن بقدری روشن است که جای گفتگو و بحث در معنی آن نیست مثلاً آیه «قل هو الله احد». «لیس کمثله شیء»، «الله خالق کل شیء»، «لذکر مثل حظ الانثیین» و هزاران آیه مانند آنها درباره عقائد و احکام و مواظ و تواریخ همه از «محکمات» می باشند. این آیات (محکمات) در قرآن «ام الکتاب» نامیده شده، یعنی اصل و مرجع و مفسر و توضیح دهنده آیات دیگر هستند. واژه «متشابه» در اصل به معنی چیزی است که قسمت های مختلف آن شبیه یکدیگر باشند، به همین جهت به جمله ها و کلماتی که معنی آنها پیچیده باشد و گاهی احتمالات مختلف درباره آن داده شود، «متشابه» می گویند، و منظور از متشابهات قرآن همین است، یعنی آیاتی که معانی آن در بدو نظر پیچیده است و در آغاز، احتمالات متعدد در آن می رود اگر چه با توجه به آیات محکم تفسیر آنها روشن است. گر چه درباره محکم و متشابه، مفسران احتمالات زیادی داده اند ولی آنچه ما در بالا گفتیم هم با معنی اصلی این دو واژه کاملاً مناسب است، و هم با شأن نزول آیه، و هم با روایاتی که در تفسیر آیه وارد شده، و هم با خود آیه مورد بحث. زیرا در ذیل آیه مزبور می خوانیم که افراد مغرض همیشه آیات متشابه را دستاویز خود قرار می دهند، بدیهی است آنها از آیاتی سوء استفاده می کنند که در بدو نظر تاب تفسیرهای متعددی دارند و این خود می رساند که «متشابه» به آن معنی است که در بالا گفته شد. برای نمونه آیات متشابه، قسمتی از آیات مزبور به صفات خدا و چگونگی معاد را می توان ذکر کرد، مانند «یدالله فوق ایدیهم»: «دست خدا بالای دستهای آنها است» که درباره قدرت خداوند می باشد «والله سمیع علیم»: «خداوند شنوا و دانا است» که اشاره به علم خداوند است و مانند «ونضع الموازین القسط لیوم القیامه»: «ترازوهای عدالت را در روز رستاخیز قرار می دهیم». که درباره وسیله سنجش اعمال، سخن می گوید. بدیهی است نه خداوند دست (به معنی عضو مخصوص) دارد و نه گوش (به همین معنی) و نه ترازوی سنجش اعمال شبیه ترازوهای ماست بلکه اینها اشاره به مفاهیم کلی قدرت و علم و سنجش می باشد. این نکته لازم به یادآوری است که محکم و متشابه، به معنی دیگری در قرآن نیز آمده است، در اول سوره هود می خوانیم «کتاب احکمت آیاته» در این آیه تمام آیات قرآن، «محکم» قلمداد شده است، و منظور از آن ارتباط و بهم پیوستگی آیات قرآن است. و در آیه ۲۳ سوره «زمر» می خوانیم کتاباً متشابهاً... یعنی کتابی که تمام آیات

آن، متشابه است، «متشابه» در اینجا یعنی همانند یکدیگر از نظر درستی و صحت و حقیقت. از آنچه درباره محکم و متشابه گفتیم معلوم شد که یک انسان واقع بین و حقیقت جو برای فهم کلمات پروردگار، راهی جز این ندارد که همه آیات را در کنار هم بچیند و از آنها حقیقت را دریابد، و اگر در ظواهر پاره ای از آیات، در ابتدای نظر، ابهام و پیچیدگی بیابد، با توجه به آیات دیگر، آن ابهام و پیچیدگی را برطرف سازد و به کنه آن برسد. در حقیقت، «آیات محکم» از یک نظر همچون شاهراههای بزرگ و «آیات متشابه» همانند جاده های فرعی هستند، روشن است که اگر انسان در جاده های فرعی، احیاناً سرگردان شود، سعی می کند خود را به نخستین شاهراه برساند و از آنجا مسیر خود را اصلاح کرده و راه را پیدا کند. تعبیر از محکومات به «ام الكتاب» نیز مؤید همین حقیقت است، زیرا واژه «ام» در لغت به معنی اصل و اساس هر چیزی است و اگر مادر را «ام» می گویند بخاطر این است که ریشه خانواده و پناهگاه فرزندان در حوادث و مشکلات می باشد و به این ترتیب، محکومات، اساس و ریشه و مادر آیات دیگر محسوب می گردد. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۲/۳۲۰

۷۲ - چرا بخشی از آیات قرآن متشابه است؟

با اینکه قرآن نور و روشنائی و سخن حق و آشکار است و برای هدایت عموم مردم آمده چرا متشابه دارد و چرا محتوای بعضی از آیات آن پیچیده است که موجب سوء استفاده فتنه انگیزها شود؟ این موضوع بسیار با اهمیتی است که شایان هر گونه دقت است، بطور کلی ممکن است جهات ذیل، سرّ وجود آیات متشابه در قرآن باشد: ۱- الفاظ و عباراتی که در گفتگوهای انسانها به کار می رود تنها برای نیازمندیهای روزمره به وجود آمده، و به همین دلیل، به محض اینکه از دایره زندگی محدود مادی بشر خارج شویم و مثلاً سخن درباره آفریدگار که نامحدود از هر جهت است به میان آید به روشنی می بینیم که الفاظ ما قالب آن معانی نیست و ناچاریم کلماتی را به کار ببریم که از جهات مختلفی نارسائی دارد، همین نارسائی های کلمات، سرچشمه قسمت قابل توجهی از متشابهات قرآن است، آیات «ید الله فوق ایدیهیم» یا «الرحمن علی العرش استوی» یا «الی ربها ناظره» از این نمونه است و نیز تعبیراتی همچون «سمیع» و «بصیر» همه از این قبیل می باشند که با مراجعه به آیات محکم، تفسیر آنها بخوبی روشن می شود. ۲- بسیاری از حقایق مربوط بجهان دیگر، یا جهان ماواری طبیعت است که از افق فکر ما دور است و ما به حکم محدود بودن در زندان زمان و مکان قادر به درک عمق آنها نیستیم، این نارسائی افکار ما و بلند بودن افق آن معانی، سبب دیگری برای تشابه قسمتی از آیات است، مانند بعضی از آیات مربوط به قیامت و امثال آن. و این درست به این می ماند که کسی بخواهد برای کودکی که در عالم جنین زندگی می کند، مسائل این جهان را تشریح کند. اگر سخنی نگوید، کوتاهی کرده و اگر هم بگوید ناچار است مطالب را بصورت سر بسته ادا کند زیرا شنونده در آن شرائط، توانائی و استعداد بیشتر از این را ندارد. ۳- یکی دیگر از اسرار وجود متشابه در قرآن، بکار انداختن افکار و اندیشه ها و بوجود آوردن جنبش و نهضت فکری در مردم است، و این درست به مسائل فکری پیچیده ای می ماند که برای تقویت افکار اندیشمندان، طرح می شود تا بیشتر به تفکر و اندیشه و دقت و بررسی در مسائل پردازند. ۴- نکته دیگری که در ذکر متشابه در قرآن وجود دارد و اخبار اهلیت ((علیهم السلام)) آن را تأیید می کند، این است که وجود این گونه آیات در قرآن، نیاز شدید مردم را به پیشوایان الهی و پیامبر و اوصیای او روشن می سازد و سبب می شود که مردم به حکم نیاز علمی به سراغ آنها بروند و رهبری آنها را عملاً به رسمیت بشناسند و از علوم دیگر و راهنمایی های مختلف آنان نیز استفاده کنند و این درست به آن می ماند که در پاره ای از کتب درسی، شرح بعضی از مسائل به عهده معلم و استاد گذارده می شود تا شاگردان، رابطه خود را با استاد قطع نکنند و بر اثر این نیاز، در همه چیز از افکار او الهام بگیرند و در واقع در مورد قرآن به مصداق وصیت معروف پیامبر (انی تارک فیکم الثقلین کتاب الله و اهل بیتی و انهما لن یفترقا حتی یردا علی الحوض): «دو چیز گرانبه را در میان شما به یادگار می گذارم: کتاب خدا و خاندانم و این دو هرگز از هم جدا نمی شوند تا در قیامت در کنار

کوثر به من برسند» (۱) (۲) ۱ - مستدرک حاکم جلد سوم صفحه ۱۴۸ ۲ - تفسیر نمونه ۲/۳۲۲

۷۴ - آیا بسم الله جزء سوره است؟

آیا بسم الله جزء سوره است؟

در میان دانشمندان و علماء شیعه اختلافی در این مسأله نیست، که بسم الله جزء سوره حمد و همه سوره های قرآن است، اصولاً ثبت «بسم الله» در متن قرآن مجید در آغاز همه سوره ها، خود گواه زنده این امر است، زیرا می دانیم در متن قرآن چیزی اضافه نوشته نشده است، و ذکر «بسم الله» در آغاز سوره ها از زمان پیامبر تا کنون معمول بوده است. و اما از نظر دانشمندان اهل تسنن، نویسنده تفسیر المنار جمع آوری جامعی از اقوال آنها به شرح زیر کرده است: در میان علما گفتگو است که آیا بسم الله در آغاز هر سوره ای جزء سوره است یا نه؟ دانشمندان پیشین از اهل مکه اعم از فقها و قاریان قرآن از جمله ابن کثیر و اهل کوفه از جمله عاصم و کسائی از قراء و بعضی از صحابه و تابعین از اهل مدینه و همچنین شافعی در کتاب جدید، و پیروان او و ثوری و احمد در یکی از دو قولش معتقدند که جزء سوره است، همچنین علمای امامیه و از صحابه - طبق گفته آنان - علی و ابن عباس و عبدالله بن عمر و ابو هریره، و از علمای تابعین سعید بن جبیر و عطا و زهری و ابن المبارک این عقیده را برگزیده اند. سپس اضافه می کند مهمترین دلیل آنها اتفاق همه صحابه و کسانی که بعد از آنها روی کار آمدند بر ذکر «بسم الله» در قرآن در آغاز هر سوره ای - جز سوره براءت - است، در حالی که آنها متفقاً توصیه می کردند که قرآن را از آنچه جزء قرآن نیست پیراسته دارند، و به همین دلیل «آمین» را در آخر سوره فاتحه ذکر نکرده اند... سپس از مالک و پیروان ابوحنیفه و بعضی دیگر نقل می کند که آنها بسم الله را یک آیه مستقل می دانستند که برای بیان آغاز سوره ها و فاصله میان آنها نازل شده است. و از احمد (فقیه معروف اهل تسنن) و بعضی از قاریان کوفه نقل می کند که آنها بسم الله را جزء سوره حمد می دانستند نه جزء سایر سوره ها. (۱) از مجموع آنچه گفته شده چنین استفاده می شود که حتی اکثریت قاطع اهل تسنن نیز بسم الله را جزء سوره می دانند. در اینجا بعضی از روایاتی را که از طرق شیعه و اهل تسنن در این زمینه نقل شده یادآور می شویم: (و اعتراف می کنیم که ذکر همه آنها از حوصله این بحث خارج، و متناسب با یک بحث فقهی تمام عیار است). «معاویة بن عمار» از دوستان «امام صادق (علیه السلام) می گوید از امام پرسیدم هنگامی که به نماز بر می خیزم «بسم الله» را در آغاز حمد بخوانم؟ فرمود بلی مجدداً سؤال کردم هنگامی که حمد تمام شد و سوره ای بعد از آن می خوانم «بسم الله» را با آن بخوانم؟ باز فرمود آری (۲). ۲- دارقطنی از علمای سنت به سند صحیح از علی (علیه السلام) نقل می کند که مردی از آن حضرت پرسید «السبع المثانی» چیست؟ فرمود: سوره حمد است، عرض کرد: سوره حمد شش آیه است فرمود: بسم الله الرحمن الرحیم نیز آیه ای از آن است» (۳). ۳- بیهقی محدث مشهور اهل سنت با سند صحیح از طریق ابن جبیر از ابن عباس چنین نقل می کند: استرق الشیطان من الناس، اعظم آیه من القرآن بسم الله الرحمن الرحیم: «مردم شیطان صفت، بزرگترین آیه قرآن بسم الله الرحمن الرحیم را سرقت کردند» (اشاره به اینکه در آغاز سوره ها آن را نمی خوانند). (۴) گذشته از همه اینها سیره مسلمین همواره بر این بوده که هنگام تلاوت قرآن بسم الله را در آغاز هر سوره ای می خواندند، و متواتراً نیز ثابت شده که پیامبر (صلی الله علیه وآله) آن را نیز تلاوت می فرمود، چگونه ممکن است چیزی جزء قرآن نباشد و پیامبر و مسلمانان همواره آن را ضمن قرآن بخوانند و بر آن مداومت کنند. و اما اینکه بعضی احتمال داده اند که بسم الله آیه مستقلی باشد که جزء قرآن است اما جزء سوره ها نیست، احتمال بسیار سست و ضعیفی به نظر می رسد، زیرا مفهوم و محتوای بسم الله نشان می دهد که برای ابتدا و آغاز کاری است، نه اینکه خود یک مفهوم و معنی جدا و مستقل داشته باشد، در حقیقت این جمود و تعصب شدید است که ما بخواهیم برای ایستادن روی حرف خود هر احتمالی را مطرح کنیم و آیه ای را همچون بسم الله را که

مضمونش فریاد می زند سرآغازی است برای بحثهای بعد از آن ، آیه مستقل و بریده از قبل و بعد بیندازیم . تنها ایراد قابل ملاحظه ای که مخالفان در این رابطه دارند این است که می گویند در شمارش آیات سوره های قرآن (بجز سوره حمد) معمولاً بسم الله را یک آیه حساب نمی کنند ، بلکه آیه نخست را بعد از آن قرار می دهند . پاسخ این سؤال را «فخر رازی» در تفسیر کبیر به روشنی داده است آنجا که می گوید: هیچ مانعی ندارد که بسم الله در سوره حمد به تنهایی یک آیه باشد و در سوره های دیگر قرآن جزئی از آیه اول محسوب گردد . (بنابراین مثلاً در سوره کوثر «بسم الله الرحمن الرحيم انا اعطيناک الکوثر» همه یک آیه محسوب می شود) . به هر حال مسأله آنقدر روشن است که می گویند: یک روز معاویه در دوران حکومتش در نماز جماعت بسم الله را نگفت ، بعد از نماز جمعی از مهاجران و انصار فریاد زدند اسرقت ام نسبت ؟ : «آیا بسم الله را دزدیدی یا فراموش کردی» ؟ (۵)(۶)

پی نوشتها

۱ - تفسیر المنار جلد اول صفحه ۳۹-۴۰ . ۲ - کافی جلد ۳ صفحه ۳۱۲ . ۳ - الاتقان جلد اول صفحه ۱۳۶ . ۴ - بیهقی جلد ۲ صفحه ۵۰ . ۵ - بیهقی جزء دوم صفحه ۴۹ - حاکم نیز در مستدرک جزء اول صفحه ۲۳۳ این حدیث را آورده و آن را حدیث صحیح شمرده . ۶ - تفسیر نمونه ۱/۱۷

۷۵ - چرا دادن قرآن به کفار حرام است ؟

در صورتی جایز نیست قرآن به دست غیر مسلمان داده شود که مایه هتک و بی حرمتی باشد ، ولی اگر بدانیم غیر مسلمانی به راستی در فکر تحقیق از اسلام است ، و می خواهد قرآن را به این منظور و هدف بررسی کند ، نه تنها گذاردن قرآن در اختیارش بی مانع است ، بلکه شاید واجب باشد و آنها که این امر را تحریم کرده اند منظورشان غیر از این صورت است . و لذا مجامع بزرگ اسلامی اصرار دارند که قرآن را به زبانهای زنده دنیا ترجمه کنند ، و برای نشر دعوت اسلامی در اختیار حق طلبان و تشنگان حقائق قرار دهند . (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۹/۴۱۷

۷۶ - امامت چیست ؟ و آیا از اصول است یا فروع ؟

امامت چیست ؟

در مورد تعریف امامت ، اختلاف نظر زیادی وجود دارد ، و باید هم وجود داشته باشد ، چرا که امامت از نظر گروهی (شیعه و پیروان مکتب اهل بیت ((علیهم السلام))) از اصول دین و ریشه های اعتقادی است ، در حالی که از نظر گروه دیگر (اهل سنت) جزء فروع دین و دستورات عملی محسوب می شود . بدیهی است این دو گروه به مسأله امامت یکسان نمی نگرند و طبیعی است که تعریف واحدی نیز ندارند . به همین دلیل می بینیم یک دانشمند سنی امامت را چنین تعریف می کند: «الْإِمَامَةُ رِئَاسَةٌ عَامَّةٌ فِي أُمُورِ الدِّينِ وَالْدُنْيَا ، خَلَافَةُ عَنِ النَّبِيِّ (صلی الله علیه وآله): «امامت ریاست و سرپرستی عمومی در امور دین و دنیا به عنوان جانشینی از پیامبر اسلام (صلی الله علیه وآله) است» . (۱) مطابق این تعریف ، امامت یک مسؤولیت ظاهری در حد ریاست حکومت است ، منتها حکومتی که شکل دینی دارد ، و عنوان جانشینی پیامبر (صلی الله علیه وآله) (جانشینی و نیابت در امر حکومت) را به خود گرفته است و طبعاً چنین امامی می تواند از سوی مردم برگزیده شود . بعضی نیز امامت را به معنی «جانشینی یک شخص از پیامبر (صلی الله علیه وآله) در برپاداشتن احکام شرع و پاسداری از حوزه دین بطوری که اطاعت او بر همه امت واجب باشد» دانسته اند . (۲) این تعریف تفاوت چندانی با تعریف اول ندارد ، و همان مفهوم و محتوا ، و همان آثار را ، در بر دارد . ابن خلدون در مقدمه معروفش

بر تاریخ، نیز همین معنی را دنبال کرده است (۳) شیخ مفید در «اوائل المقالات» در بحث عصمت چنین می‌گوید: «امامانی که جانشینان پیامبران در اجرای احکام و اقامه حدود و حفظ شریعت و تربیت مردمند معصوم (از گناه و خطا) هستند، همچون معصوم بودن انبیاء». (۴) مطابق این تعریف که با اعتقاد پیروان مکتب اهل بیت هماهنگ است امامت چیزی فراتر از ریاست و حکومت بر مردم می‌باشد، بلکه تمام وظایف انبیاء (بجز در یافت وحی و آنچه شبیه آن است) برای امامان ثابت است و به همین دلیل شرط عصمت که در انبیاء می‌باشد در امام نیز هست. (دقت کنید) از این رو در شرح احقاق الحق، امامت در نزد شیعه چنین تعریف شده *هِيَ مَنْصَبُ إِلَهِي حَائِزٌ لِجَمِيعِ الشُّؤْنِ الْكَرِيمِيَّةِ وَالْفَضَائِلِ إِلَّا الثُّبُوءَ وَ مَا يُلَازِمُ تِلْكَ الْمَرْتَبَةَ السَّامِيَّةَ*: «امامت یک منصب الهی و خدادادی است که تمام شئون والا و فضایل را در بر دارد جز نبوت و آنچه لازمه آن است». (۵) مطابق این تعریف، امام از سوی خداوند و به وسیله پیامبر (صلی الله علیه و آله) تعیین می‌شود، و همان فضایل و امتیازات پیامبر (صلی الله علیه و آله) را (جز مقام نبوت) دارد، و کار او منحصر به حکومت دینی نیست. به همین دلیل اعتقاد به امامت جزئی از اصول دین محسوب می‌شود، نه یکی از فروع دین و وظایف عملی.

آیا امامت از اصول است یا از فروع؟

از آنچه در بحث قبل گفته شد پاسخ این سؤال روشن است، زیرا دیدگاهها در مسأله امامت مختلف می‌باشد، «فضل بن روزبهان» از علمای متعصب اهل سنت نویسنده «نهج الحق» که «احقاق الحق» پاسخی بر آن است، چنین می‌گوید: «مبحث امامت نزد اشاعره از اصول دینی و اعتقادی نیست، بلکه نزد آنان از فروع متعلق به افعال مکلفین است». (۶) سایر فرق اهل سنت نیز از این نظر تفاوتی با اشاعره ندارند، چرا که همه آن را یکی از وظایف عملی می‌شمرند که به خود مردم واگذار شده است. تنها شیعه و پیروان مکتب اهل بیت ((علیهم السلام)) و افراد کمی از اهل سنت مانند قاضی بیضاوی، و جمعی از پیروان او، آن را از اصول دین شمرده‌اند. (۷) دلیل آن نیز روشن است، زیرا امامت نزد آنان یک منصب الهی است که باید از سوی خدا تعیین شود، و یکی از شرایط اصلی آن معصوم بودن است که هیچ کس جز خدا از آن آگاه نیست، و اعتقاد به امامان، همانند اعتقاد به پیامبر (صلی الله علیه و آله) که پایه گذار اصلی شریعت است، لازم می‌باشد، ولی با این حال این سخن به آن معنی نیست که امامیه مخالفان خود را در امامت کافر بدانند، بلکه آنها تمام فرق مسلمین را مسلمان می‌شمرند و همچون یک برادر اسلامی به آنها نگاه می‌کنند، هر چند عقیده آنها را در مسأله امامت نمی‌پذیرند، از این رو گاهی اصول پنجگانه دین را به دو بخش تقسیم کرده سه اصل نخستین، یعنی اعتقاد به خدا، و پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله)، و معاد را، اصول دین، و اعتقاد به امامت امامان، و مسأله عدل الهی را اصول مذهب می‌دانند. این سخن را با حدیثی از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) که الهام بخش پیروان مکتب اهل بیت ((علیهم السلام)) در مسأله امامت است پایان می‌دهیم. «امامت زمام دین و نظام مسلمین، صلاح دنیا و عزت مؤمنان است، امامت اساس اسلام بارور، و شاخه بلند آن است، با امام، نماز و زکات و روزه و حج و جهاد کامل می‌شود، و اموال بیت المال و انفاق به نیازمندان فراوان می‌گردد، و اجرای حدود و احکام، و حفظ مرزها و جوانب کشور اسلام به وسیله امام صورت می‌گیرد. امام، حلال خدا را حلال، و حرام خدا را حرام می‌شمرد (و تحقق می‌بخشد) و حدود الهی را بر پا می‌دارد، و از دین خدا دفاع می‌کند، و به سوی راه پروردگارش به وسیله دانش و اندرز نیکو و دلیل رسا و محکم دعوت می‌کند». (۸) (۹)

پی‌نوشتها

۱- شرح تجرید قوشچی، صفحه ۴۷۲. ۲- شرح قدیم تجرید از شمس الدین اصفهانی اشعری (بنا به نقل توضیح المراد تعلیقه بر شرح تجرید عقاید، تألیف سید هاشم حسینی تهرانی، صفحه ۶۷۲. ۳- مقدمه ابن خلدون، صفحه ۱۹۱. ۴- اوائل المقالات،

صفحه ۷۴، چاپ مکتبه‌الدوری ۵- احقاق الحق، جلد ۲، صفحه ۳۰۰ (پاورقی یک). ۶- احقاق الحق، جلد ۲ صفحه ۲۹۴ - دلائل الصدق، جلد ۲ صفحه ۴. ۷- دلائل الصدق، جلد ۲، صفحه ۸. ۸- اصول کافی جلد ۱ صفحه ۲۰۰ ۹- تفسیر پیام قرآن ۹/۱۸

۷۷- بحث امامت از چه زمانی آغاز شد؟

بحث امامت از چه زمانی آغاز شد؟

بعد از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله)، بر سر جانشینی آن حضرت گفتگو در گرفت، گروهی معتقد بودند پیامبر (صلی الله علیه و آله) برای خود جانشینی تعیین نکرد، و این امر را بر عهده امت گذاشت که آنها بنشینند و در میان خود رهبری برگزینند، رهبری که امر حکومت را به دست گیرد، و به عنوان نماینده مردم بر مردم حکومت کند، هر چند این نمایندگی هرگز صورت نگرفت، بلکه در یک مرحله تنها گروه کوچکی از صحابه خلیفه را برگزیدند، و در مرحله دیگر، گزینش خلیفه شکل انتصابی داشت، و در مرحله سوم این گزینش تنها بر عهده یک شورای شش نفری که همگی انتصابی بودند گذارده شد. طرفداران این طرز فکر را «اهل سنت» می نامند. گروه دیگری معتقد بودند امام و جانشین پیامبر (صلی الله علیه و آله) باید از سوی خدا تعیین گردد، چرا که او باید همچون خود پیامبر (صلی الله علیه و آله) معصوم از گناه و خطا، و دارای علم فوق العاده ای باشد تا بتواند رهبری معنوی و مادی امت را بر عهده گیرد، اساس اسلام را حفظ کند، و مشکلات احکام را تبیین نماید و دقایق قرآن را شرح دهد و اسلام را تداوم بخشد. این گروه را «امامیه» یا «شیعه» می نامند، و این واژه از احادیث معروف پیامبر (صلی الله علیه و آله) گرفته شده است. در تفسیر الدر المنثور که از منابع معروف اهل سنت است در ذیل آیه شریفه *أُولَئِكَ هُم خَيْرُ الْبَرِيَّةِ* از جابر بن عبدالله انصاری چنین نقل شده است که می گوید: «ما نزد پیامبر (صلی الله علیه و آله) بودیم که علی (علیه السلام) به سوی ما آمد، پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: این و شیعیانش در روز قیامت رستگارانند، و در این هنگام آیه شریفه *إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُم خَيْرُ الْبَرِيَّةِ* (کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند بهترین خلق خدا هستند) نازل گردید». (۱) حاکم نیشابوری که او نیز از دانشمندان معروف اهل سنت در قرن پنجم هجری است این مضمون را در کتاب معروفش شواهد التنزیل از طرق مختلف از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) نقل می کند و تعداد روایاتش از بیست روایت تجاوز می کند. از جمله از ابن عباس نقل می کند هنگامی که آیه *إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ هُم خَيْرُ الْبَرِيَّةِ* نازل شد، پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) به علی (علیه السلام) فرمود: *هُوَ أَنْتَ وَشِيعَتُكَ*... «منظور از این آیه تو و شیعیانت هستی!» (۲) در حدیث دیگری از ابو برزه آمده است هنگامی که پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) این آیه را تلاوت کرد، فرمود: *هُم أَنْتَ وَشِيعَتُكَ يَا عَلِيُّ*: «آنها تو و شیعیان تو هستند». (۳) بسیاری دیگر از علمای اسلام و دانشمندان اهل سنت مانند ابن حجر در کتاب صواعق و محمد شبلنجی در نور الابصار، این حدیث را ذکر کرده اند. (۴) بنابراین به شهادت این روایات نام و عنوان شیعه را پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) برای پیروان راه علی (علیه السلام) و طرفداران او برگزیده است، آیا با این حال جای تعجب نیست که چرا بعضی از این اسم و عنوان ناراحت می شوند و آن را شوم و بد می شمرند و حرف شین را که در اول آن قرار گرفته تداعی کننده «شر» و «شوم» و کلمات زشت دیگری که در آغاز آن، کلمه شین است می دانند! راستی این تعبیرها برای یک محقق که مایل است همیشه در سایه دلایل منطقی حرکت کند، شگفت آور است، در حالی که برای هر حرف از حروف تهجی بدون استثناء می توان، کلمات بد یا خوبی انتخاب کرد. به هر حال تاریخچه پیدایش شیعه نه بعد از رحلت پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) بلکه به یک معنی در حیات خود آن حضرت (صلی الله علیه و آله) بوده است، و این واژه را به یاران و پیروان علی (علیه السلام) اطلاق فرموده، و تمام کسانی که پیامبر اسلام (صلی

الله علیه و آله) را به عنوان رسول خدا می شناسند، می دانند که او سخنی از روی هوی و هوس نمی گفت، وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَى - اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحَى و اگر فرموده است تو و پیروانت فائزان و رستگاران در قیامت هستید یک واقعیت است. (۵)

پی نوشتها

۱- الدار المنثور، جلد ۶، صفحه ۳۷۹ (ذیل آیه ۷ سوره بینه). ۲- شواهد التنزیل، جلد ۲، صفحه ۳۵۷. ۳- همان مدرک، صفحه ۳۵۹. ۴- الصواعق، صفحه ۹۶ و نور الابصار، صفحه ۷۰ و ۱۰۱- برای آگاهی بیشتر از روایان این خبر و کتابهایی که در آن ذکر شده است، به جلد سوم احقاق الحق، صفحه ۲۸۷ به بعد و جلد ۱۴، صفحه ۲۵۸ مراجعه فرمایید. ۵- تفسیر پیام قرآن ۹/۲۲

۷۸- اولوا الامر چه کسانی هستند؟

اولوا الامر چه کسانی هستند؟

در سوره مبارکه نساء آیه ۵۹ می خوانیم: «يا ايها الذين امنوا اطيعوا الله و اطيعوا الرسول و اولى الامر منكم . . .» (ای کسانی که ایمان آورده اید: اطاعت کنید خدا را و اطاعت کنید پیامبر خدا را و صاحبان امر را و . . .) در اینجا این سؤال مطرح می شود که منظور از اولوا الامر چه کسانی هستند؟ درباره اینکه منظور از اولوا الامر چیست در میان مفسران اسلام سخن بسیار است که می توان آن را در چند جمله خلاصه کرد: ۱- جمعی از مفسران اهل تسنن معتقدند که منظور از «اولوا الامر» زمامداران و حکام و مصادر امورند، در هر زمان و در هر محیط، و هیچگونه استثنائی برای آن قائل نشده اند و نتیجه آن این است که مسلمانان موظف باشند از هر حکومتی به هر شکل پیروی کنند، حتی اگر حکومت مغول باشد. ۲- بعضی دیگر از مفسران مانند نویسنده تفسیر المنار و تفسیر فی ظلال القرآن و بعضی دیگر معتقدند که منظور از اولوا الامر نمایندگان عموم طبقات، حکام و زمامداران و علما و صاحب منصبان در تمام شئون زندگی مردم هستند، اما نه بطور مطلق و بدون قید و شرط بلکه اطاعت آنها مشروط به این است که بر خلاف احکام و مقررات اسلام نبوده باشد. ۳- به عقیده بعضی دیگر منظور از «اولوا الامر» زمامداران معنوی و فکری یعنی علما و دانشمندان، دانشمندانی که عادل باشند و به محتویات کتاب و سنت آگاهی کامل داشته باشند. ۴- بعضی از مفسران اهل تسنن معتقدند که منظور از این کلمه منحصرأ خلفای چهارگانه نخستینند، و غیر آنها را شامل نمی شود و بنابراین در اعصار دیگر اولوا الامر وجود خارجی نخواهد داشت. ۵- بعضی دیگر از مفسران، اولوا الامر را به معنی صحابه و یاران پیامبر می دانند. ۶- احتمال دیگری که در تفسیر اولوا الامر گفته شده این است که منظور فرماندهان لشکر اسلامند. ۷- همه مفسران شیعه در این زمینه اتفاق نظر دارند که منظور از «اولوا الامر»، امامان معصوم می باشند که رهبری مادی و معنوی جامعه اسلامی، در تمام شئون زندگی از طرف خداوند و پیامبر به آنها سپرده شده است، و غیر آنها را شامل نمی شود، و البته کسانی که از طرف آنها به مقامی منصوب شوند و پستی را در جامعه اسلامی به عهده بگیرند، با شروط معینی اطاعت آنها لازم است نه به خاطر اینکه اولوا الامرند، بلکه به خاطر اینکه نمایندگان اولوا الامر می باشند. اکنون به بررسی تفاسیر فوق به طور فشرده می پردازیم: شک نیست که تفسیر اول به هیچ وجه با مفهوم آیه و روح تعلیمات اسلام سازگار نیست و ممکن نیست که پیروی از هر حکومتی بدون قید و شرط در ردیف اطاعت خدا و پیامبر باشد، و به همین دلیل علاوه بر مفسران شیعه، مفسران بزرگ اهل تسنن نیز آن را نفی کرده اند. و اما تفسیر دوم نیز با اطلاق آیه شریفه سازگار نیست، زیرا آیه اطاعت اولوا الامر را بدون قید و شرط لازم و واجب شمرده است. تفسیر سوم یعنی تفسیر اولوا الامر به علما و دانشمندان عادل و آگاه از کتاب و سنت نیز با اطلاق آیه سازگار نیست، زیرا پیروی از علما و دانشمندان، شرائطی دارد از جمله اینکه گفتار آنها بر خلاف کتاب و سنت نباشد، بنابراین اگر آنها مرتکب اشتباهی شوند (چون

معصوم نیستند و اشتباه می‌کنند) و یا به هر علت دیگر از حق منحرف شوند، اطاعت آنها لازم نیست، در صورتی که آیه اطاعت اولوا الامر را به طور مطلق، همانند اطاعت پیامبر (صلی الله علیه و آله)، لازم شمرده است، به علاوه اطاعت از دانشمندان در احکامی است که از کتاب و سنت استفاده کرده‌اند بنابراین چیزی جز اطاعت خدا و پیامبر (صلی الله علیه و آله) نخواهد بود، و نیازی به ذکر ندارد. تفسیر چهارم (منحصر ساختن به خلفای چهارگانه نخستین) مفهومش این است که امروز مصداقی برای اولوا الامر در میان مسلمانان وجود نداشته باشد، به علاوه هیچگونه دلیلی برای این تخصیص در دست نیست. تفسیر پنجم و ششم یعنی اختصاص دادن به صحابه و یا فرماندهان لشکر نیز همین اشکال را دارد یعنی هیچگونه دلیلی بر این تخصیص نیز در دست نیست. جمعی از مفسران اهل تسنن مانند «محمد عبده» دانشمند معروف مصری به پیروی از بعضی از کلمات مفسر معروف «فخر رازی» خواسته‌اند، احتمال دوم (اولوا الامر همه نمایندگان طبقات مختلف جامعه اسلامی اعم از علماء، حکام و نمایندگان طبقات دیگر است) را با چند قید و شرط بپذیرند، از جمله اینکه مسلمان باشند (آنچنان که از کلمه «منکم» در آیه استفاده می‌شود) و حکم آنها بر خلاف کتاب و سنت نباشد، و از روی اختیار حکم کنند نه اجبار، و موافق با مصالح مسلمین حکم نمایند، و از مسائلی سخن گویند که حق دخالت در آن داشته باشند (نه مانند عبادات که مقررات ثابت و معینی در اسلام دارند) و در مسئله ای که حکم می‌کنند، نص خاصی از شرع نرسیده باشد و علاوه بر همه اینها به طور اتفاق نظر بدهند. و از آنجا که آنها معتقدند مجموع امت یا مجموع نمایندگان آنها گرفتار اشتباه و خطا نمی‌شوند و به عبارت دیگر مجموع امت معصومند، نتیجه این شروط آن می‌شود که اطاعت از چنین حکمی به طور مطلق و بدون هیچگونه قید و شرط همانند اطاعت از پیامبر (صلی الله علیه و آله) لازم باشد، و نتیجه این سخن حجت بودن «اجماع» است. ولی باید توجه داشت که این تفسیر نیز اشکالات متعددی دارد، زیرا: اولاً - اتفاق نظر در مسائل اجتماعی در موارد بسیار کمی روی می‌دهد، و بنابراین یک بلا تکلیفی و نابسامانی در غالب شئون مسلمین بطور دائم وجود خواهد داشت، و اگر آنها نظریه اکثریت را بخواهند بپذیرند، این اشکال پیش می‌آید که اکثریت هیچگاه معصوم نیست، و بنابر این اطاعت از آن به طور مطلق لازم نمی‌باشد. ثانیاً - در علم اصول ثابت شده، که هیچگونه دلیلی بر معصوم بودن «مجموع امت»، منهای وجود امام معصوم، در دست نیست. ثالثاً - یکی از شرایطی که طرفداران این تفسیر ذکر کرده بودند این بود که حکم آنها بر خلاف کتاب و سنت نباشد، باید دید تشخیص این موضوع که حکم مخالف سنت است یا نیست با چه اشخاصی است، حتماً با مجتهدان و علمای آگاه از کتاب و سنت است، و نتیجه این سخن آن خواهد بود که اطاعت از اولوا الامر بدون اجازه مجتهدان و علماء جایز نباشد، بلکه اطاعت آنها بالاتر از اطاعت اولوا الامر باشد و این با ظاهر آیه شریفه سازگار نیست. درست است که آنها علما و دانشمندان را نیز جزء اولوا الامر گرفته‌اند، ولی در حقیقت مطابق این تفسیر علما و مجتهدان به عنوان ناظر و مرجع عالی تر از سایر نمایندگان طبقات شناخته شده‌اند نه مرجعی در ردیف آنها، زیرا علما و دانشمندان باید بر کار دیگران از نظر موافقت با کتاب و سنت نظارت داشته باشند و به این ترتیب مرجع عالی آنها خواهند بود و این با تفسیر فوق سازگار نیست. بنابر این تفسیر فوق از جهات متعددی مواجه با اشکال است. و تنها تفسیری که از اشکالات گذشته سالم می‌ماند تفسیر هفتم یعنی تفسیر اولوا الامر به رهبران و امامان معصوم است، زیرا این تفسیر با اطلاق و جوب اطاعت که از آیه فوق استفاده می‌شود کاملاً سازگار است، چون مقام «عصمت» امام، او را از هر گونه خطا و اشتباه و گناه حفظ می‌کند، و به این ترتیب فرمان او همانند فرمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) بدون هیچگونه قید و شرطی واجب الاطاعه است، و سزاوار است که در ردیف اطاعت او قرار گیرد و حتی بدون تکرار «اطیعوا» عطف بر «رسول» شود. جالب توجه اینکه بعضی از دانشمندان معروف اهل تسنن از جمله مفسر معروف فخر رازی در آغاز سخنش در ذیل این آیه، به این حقیقت اعتراف کرده، می‌گوید: «کسی که خدا اطاعت او را به طور قطع و بدون چون و چرا لازم بشمرد حتماً باید معصوم باشد، زیرا اگر معصوم از خطا نباشد به هنگامی که مرتکب اشتباهی می‌شود خداوند اطاعت او را لازم شمرده و پیروی از او را در انجام خطا لازم دانسته، و این خود یک نوع تضاد در حکم الهی ایجاد

می‌کند، زیرا از یک طرف انجام آن عمل ممنوع است، و از طرف دیگر پیروی از «اولوا الامر» لازم است، و این موجب اجتماع «امر» و «نهی» می‌شود. بنابراین از یک طرف می‌بینیم خداوند اطاعت فرمان اولوا الامر را بدون هیچ قید و شرطی لازم دانسته و از طرف دیگر اگر اولوا الامر معصوم از خطا نباشند چنین فرمانی صحیح نیست، از این مقدمه چنین استفاده می‌کنیم که اولوا الامر که در آیه فوق به آنها اشاره شده حتماً باید معصوم بوده باشند». (۱) فخر رازی سپس چنین ادامه می‌دهد که این معصوم، یا مجموع امت است و یا بعضی از امت اسلام، احتمال دوم قابل قبول نیست، زیرا ما باید این بعض را بشناسیم و به او دسترسی داشته باشیم، در حالی که چنین نیست و چون این احتمال از بین برود، تنها احتمال اول باقی می‌ماند که معصوم مجموع این امت است، و این خود دلیلی است بر اینکه اجماع و اتفاق امت حجت و قابل قبول است، و از دلائل معتبر محسوب می‌شود. همانطور که می‌بینیم فخر رازی با اینکه معروف به اشکال تراشی در مسائل مختلف علمی است دلالت آیه را بر اینکه اولوا الامر باید افراد معصومی باشند پذیرفته است، منتها از آنجا که آشنائی به مکتب اهل بیت (علیهم السلام) و امامان و رهبران این مکتب نداشته این احتمال را که اولوا الامر اشخاص معینی از امت بوده باشند نادیده گرفته است، و ناچار شده که اولوا الامر را به معنی مجموع امت (یا نمایندگان عموم طبقات مسلمانان) تفسیر کند، در حالی که این احتمال قابل قبول نیست، زیرا همانطور که گفتیم اولوا الامر باید رهبر جامعه اسلامی باشد و حکومت اسلامی و حل و فصل مشکلات مسلمین به وسیله او انجام شود و می‌دانیم حکومت دستجمعی عموم و حتی نمایندگان آنها به صورت اتفاق آراء عملاً امکان پذیر نیست، زیرا در مسائل مختلف اجتماعی و سیاسی و فرهنگی و اخلاقی و اقتصادی که مسلمانان با آن روبرو هستند، به دست آوردن اتفاق آراء همه امت یا نمایندگان آنها غالباً ممکن نیست، و پیروی از اکثریت نیز پیروی از اولوا الامر محسوب نمی‌شود، بنابراین لازمه سخن فخر رازی و کسانی که از دانشمندان معاصر عقیده او را تعقیب کرده اند این می‌شود که عملاً اطاعت از اولوا الامر تعطیل گردد، و یا به صورت یک موضوع بسیار نادر و استثنائی درآید. از مجموع بیانات فوق نتیجه می‌گیریم که آیه شریفه تنها رهبری پیشوایان معصوم که جمعی از امت را تشکیل می‌دهند اثبات می‌کند. (دقت کنید) ۱ و ۲ - تفسیر کبیر فخر رازی جلد دهم صفحه ۱۴۴ طبع مصر سال ۱۳۵۷

پاسخ چند سؤال

در اینجا ایرادهائی به تفسیر فوق شده که از نظر رعایت بی طرفی در بحث باید مطرح گردد: ۱- اگر منظور از اولوا الامر، امامان معصوم باشند با کلمه «اولی» که به معنی جمع است سازگار نیست، زیرا امام معصوم در هر زمان یک نفر بیش نمی‌باشد. پاسخ این سؤال چنین است که: امام معصوم در هر زمان اگر چه یک نفر بیش نیست ولی در مجموع زمانها افراد متعددی را تشکیل می‌دهند و می‌دانیم آیه تنها وظیفه مردم یک زمان را تعیین نمی‌کند. ۲- اولوا الامر مطابق این معنی در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) وجود نداشته، و در این صورت چگونه فرمان به اطاعت از وی داده شده است؟ پاسخ این سؤال نیز از گفته بالا نیز روشن می‌شود، زیرا آیه منحصر به زمان معینی نیست و وظیفه مسلمانان را در تمام اعصار و قرون روشن می‌سازد، و به عبارت دیگر می‌توانیم چنین بگوئیم که اولوا الامر در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) خود پیامبر بود زیرا پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) دو منصب داشت یکی منصب «رسالت» که در آیه به عنوان اطیعوا الرسول از او یاد شده و دیگر منصب «رهبری و زمامداری امت اسلامی» که قرآن به عنوان اولوا الامر از آن یاد کرده، بنابراین پیشوا و رهبر معصوم در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) خود پیامبر بود که علاوه بر منصب رسالت و ابلاغ احکام اسلام، این منصب را نیز به عهده داشت، و شاید تکرار نشدن «اطیعوا» در بین «رسول» و «اولوا الامر» خالی از اشاره به این معنی نباشد، و به عبارت دیگر منصب «رسالت» و «منصب اولوا الامر» دو منصب مختلف است که در وجود پیامبر (صلی الله علیه و آله) یکجا جمع شده ولی در امام از هم جدا شده است و امام تنها منصب دوم را دارد. ۳- اگر منظور از اولوا الامر امامان و رهبران معصوم است، پس چرا در ذیل آیه که مسئله تنازع و اختلاف مسلمانان را بیان می‌کند می‌گوید: فان

تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا: «اگر در چیزی اختلاف کردید آن را به خدا و پیامبر (صلی الله علیه و آله) ارجاع دهید اگر ایمان به پروردگار و روز باز پسین دارید، این برای شما بهتر و پایان و عاقبتش نیکوتر است» - همانطور که می بینیم در اینجا سخنی از اولوا الامر به میان نیامده و مرجع حل اختلاف تنها خدا (کتاب الله، قرآن) و پیامبر (سنت) معرفی شده است. در پاسخ این ایراد باید گفت: اولاً این ایراد مخصوص تفسیر دانشمندان شیعه نیست بلکه به سایر تفسیرها نیز با کمی دقت متوجه می شود و ثانیاً شکی نیست که منظور از اختلاف و تنازع در جمله فوق، اختلاف و تنازع در احکام است نه در مسائل مربوط به جزئیات حکومت و رهبری مسلمین، زیرا در این مسائل مسلماً باید از اولوا الامر اطاعت کرد (همانطور که در جمله اول آیه تصریح شده) بنابراین منظور از آن، اختلاف در احکام و قوانین کلی اسلام است که تشریح آن با خدا و پیامبر، است زیرا می دانیم امام فقط مجری احکام است، نه قانونی وضع می کند و نه نسخ می کند، بلکه همواره در مسیر اجرای احکام خدا و سنت پیامبر (صلی الله علیه و آله) است و لذا در احادیث اهل بیت می خوانیم که اگر از ما سخنی برخلاف کتاب الله و سخن پیامبر (صلی الله علیه و آله) نقل کردند هرگز نپذیرید، محال است ما چیزی برخلاف کتاب الله و سنت پیامبر (صلی الله علیه و آله) بگوئیم، بنابراین نخستین مرجع حل اختلاف مردم در احکام و قوانین اسلامی خدا و پیامبر (صلی الله علیه و آله) است که بر او وحی می شود و اگر امامان معصوم بیان حکم می کنند، آن نیز از خودشان نیست بلکه از کتاب الله و یا علم و دانشی است که از پیامبر (صلی الله علیه و آله) به آنها رسیده است و به این ترتیب علت عدم ذکر اولوا الامر در ردیف مراجع حل اختلاف در احکام روشن می گردد. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۳/۴۳۵

۷۹ - اهل بیت چه کسانی هستند؟

اهل بیت چه کسانی هستند؟

در سوره مبارکه احزاب آیه ۳۳ می خوانیم: «انما یرید الله لیدهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا» (خداوند اراده کرده است که ناپاکی و پلیدی را از شما (اهل بیت پیامبر) دور کند و شما را از هر نظر پاک سازد) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می شود که منظور از اهل بیت چه کسانی هستند؟ درست است که این آیه در لابلای آیات مربوط به همسران پیامبر (صلی الله علیه و آله) است ولی آیه تطهیر که در لابلای آنها نازل شده لحن جداگانه ای دارد و نشان می دهد هدف دیگری را دنبال می کند، چرا که آیات قبل و بعد همه با ضمیرهای «جمع مؤنث» است، ولی آیه مورد بحث با ضمائر «جمع مذکر» آمده است! در آغاز این آیه همسران پیامبر (صلی الله علیه و آله) را مخاطب ساخته و به آنها دستور می دهد که در خانه های خود بمانند و همانند رسوم جاهلیت نخستین در میان مردم ظاهر نشوند و موازین عفت را رعایت کنند، نماز را برپا دارند و زکات را پرداخت کنند و خدا و رسولش را اطاعت نمایند (وَقَوْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِينَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ). تمام شش ضمیری که در این بخش از آیه آمده است همه به صورت جمع مؤنث است. (دقت کنید) سپس لحن آیه طور دیگری می شود، و می فرماید: خداوند «تنها» می خواهد پلیدی و گناه را از شما اهل بیت دور سازد و شما را کاملاً پاک کند» (انما یرید الله لیدهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیراً). در این بخش از آیه دو ضمیر جمع به کار رفته است که هر دو به صورت جمع مذکر آمده است. درست است که صدر و ذیل یک آیه معمولاً یک مطلب را دنبال می کند ولی این سخن در جایی است که قرینه ای برخلاف آن وجود نداشته باشد، بنابراین کسانی که این قسمت از آیه را نیز ناظر به همسران پیامبر (صلی الله علیه و آله) دانسته اند سخنی برخلاف ظاهر آیه و قرینه موجود در آن، یعنی تفاوت ضمیرها، گفته اند. از این گذشته در مورد این آیه دسترسی به روایات متعددی داریم که علمای بزرگ اسلام اعم از اهل تسنن و شیعه آن را از شخص پیامبر اکرم (صلی الله علیه

وآله) نقل کرده اند و در معروفترین منابع فریقین که مورد قبول آنها است این روایات به وفور و کثرت آمده است. این روایات همگی حاکی از آن است که مخاطب در این آیه، پیامبر اسلام (صلی الله علیه وآله) و علی و فاطمه و حسن و حسین (علیهم السلام) می باشند (نه همسران پیامبر) که بعداً به طور مشروح خواهد آمد. تعبیر به آنما که معمولاً برای حصر است و در فارسی امروز به جای آن «فقط» یا «تنها» گفته می شود دلیل بر این است که موهبتی که در این آیه آمده ویژه خاندان پیامبر (صلی الله علیه وآله) است و شامل دیگران نمی شود. جمعی از مفسران اهل سنت اهلیت را به معنی همسران پیامبر (صلی الله علیه وآله) دانسته اند، ولی همان گونه که گفتیم تغییر سیاق آیه، و تبدیل ضمیرهای «جمع مؤنث» در ما قبل و مابعد این آیه، به «جمع مذکر» دلیل روشنی بر این است که این جمله محتوای جداگانه دارد و منظور از آن چیز دیگری است، مگر نه این است که خداوند حکیم است و قرآن در حد اعلائی فصاحت و بلاغت و همه تعبیرات آن روی حساب است. گروهی دیگر از مفسران آن را مخصوص به پیامبر و علی و فاطمه و حسن و حسین (علیهم السلام)) دانسته اند، و روایات فراوانی که در منابع اهل سنت و شیعه وارد شده و در ذیل به بخشی از آنها اشاره می کنیم گواه بر این معنی است و شاید به دلیل وجود همین روایات است که حتی کسانی که آیه را مخصوص به این بزرگواران ندانسته اند، معنی وسیعی برای آن قائل شده اند که هم این بزرگواران را شامل می شود و هم همسران پیامبر (صلی الله علیه وآله) را، و این تفسیر سومی در آیه است. اما روایاتی که دلیل اختصاص آیه به پیامبر (صلی الله علیه وآله) و علی (علیه السلام) و بانوی اسلام فاطمه زهرا (س) و دو فرزندشان حسن و حسین (علیه السلام) می باشد - همان گونه که اشاره شد - بسیار زیاد است، از جمله هیجده روایت تنها در تفسیر «الدر المنثور» نقل شده است، که پنج روایت از ام سلمه، سه روایت از ابو سعید خدری، یک روایت از عایشه، یک روایت از انس، دو روایت از ابن عباس، دو روایت از ابی الحمر، یک روایت از وائل بن اسقع، یک روایت از سعد، یک روایت از ضحاک بن مزاحم و یک روایت از زید بن ارقم است! (۱) مرحوم علامه طباطبایی در تفسیر «المیزان» روایاتی را که در این باره وارد شده بیش از هفتاد روایت می شمرد و می فرماید: «آنچه از طرق اهل سنت، در این زمینه نقل شده بیش از آن است که از طرق شیعه وارد شده است!، و راویان دیگری را غیر از افرادی که در بالا نام بردیم نیز بر آنها می افزاید (روایاتی که روایت آنها در غیر تفسیر الدر المنثور آمده است). بعضی نیز تعداد روایات و کتبی را که این روایات در آنها نقل شده بالغ بر صدها ذکر کرده اند و بعید نیست چنین باشد. در اینجا تنها قسمتی از آن روایات را با ذکر منابع آنها می آوریم تا روشن شود آنچه واحدی در «اسباب النزول» می گوید: إِنَّ الْآيَةَ نَزَلَتْ فِي النَّبِيِّ (صلی الله علیه وآله) وَ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ وَ الْحَسَيْنَيْنِ (علیهم السلام)) خَاصَّةً لِأَيُّشَارِكُهُمْ فِيهَا غَيْرُهُمْ: «این آیه در خصوص پیامبر اکرم (صلی الله علیه وآله) و علی و فاطمه و حسنین (علیهم السلام)) نازل شده و کس دیگری در آن با آنها مشارکت ندارد» (۲) یک واقعت است. این احادیث را می توان در چهار بخش خلاصه کرد: ۱- روایاتی که از بعضی از همسران پیامبر (صلی الله علیه وآله) نقل شده و با صراحت می گوید، هنگامی که پیامبر (صلی الله علیه وآله) سخن از این آیه شریفه می گفت، از حضرتش سؤال کردیم که آیا ما هم جزء این آیه هستیم؟ فرمود: شما خوبید اما مشمول این آیه نیستید! از جمله ثعلبی در تفسیر خود از «ام سلمه» همسر گرامی پیامبر (صلی الله علیه وآله) نقل می کند که پیامبر (صلی الله علیه وآله) در خانه خود بود که فاطمه (س) غذایی نزد آن حضرت آورد، پیامبر (صلی الله علیه وآله) فرمود: «همسر و دو فرزندت حسن و حسین (علیه السلام) را صدا کن»، آنها آمدند، سپس غذا خوردند بعد پیامبر (صلی الله علیه وآله) عبايي بر آنها افکند و گفت: اللَّهُمَّ! هُوَ لَاءِ أَهْلِ بَيْتِي وَ عِزَّتِي فَادْهَبْ عَنْهُمْ الرَّجْسَ وَ طَهِّرْهُمْ تَطْهِيراً: «خداوندا اینها اهل بیت من و عترت منند، پلیدی را از آنها دور کن، و از هر گونه آلودگی پاکشان گردان» و در اینجا بود که آیه انما یرید الله... نازل شده... من گفتم ای رسول خدا! آیا من هم با شما هستم؟! فرمود: إِنَّكَ إِلَى خَيْرٍ: «تو بر نیکی هستی» (اما در زمره این گروه نیستی. (۳) و نیز ثعلبی از علمای معروف اهل سنت که در اواخر قرن چهارم و اوائل قرن پنجم می زیسته، و تفسیر کبیر او معروف است از «عایشه» همسر پیامبر (صلی الله علیه وآله) چنین نقل می کند: هنگامی که از او درباره جنگ جمل و دخالتش در آن جنگ ویرانگر

سؤال کردند (با تأسف) گفت: این یک تقدیر الهی بود! و هنگامی که درباره علی (علیه السلام) سؤال کردند، چنین گفت: تَسْأَلُونِي عَنْ أَحَبِّ النَّاسِ كَانَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ وَ زَوْجِ أَحَبِّ النَّاسِ كَانَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ، لَقَدْ رَأَيْتُ عَلِيًّا وَ فَاطِمَةَ وَ حَسَنًا وَ حُسَيْنًا وَ جَمَعَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) بِتُوبِ عَلَيْهِمْ ثُمَّ قَالَ: اللَّهُمَّ هَؤُلَاءِ أَهْلُ بَيْتِي وَ حَامَتِي فَأَذْهَبْ عَنْهُمْ الرَّجْسَ وَ طَهِّرْهُمْ تَطْهِيرًا، قَالَتْ فَقُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنَا مِنْ أَهْلِكَ قَالَ تَخَى فَإِنَّكَ إِلَى خَيْرٍ: «آیا از من درباره کسی سؤال می‌کنی که محبوبترین مردم نزد پیامبر (صلى الله عليه وآله) بود، و از کسی می‌پرسی که همسر محبوبترین مردم نزد رسول خدا (صلى الله عليه وآله) بود، من با چشم خود دیدم علی و فاطمه و حسن و حسین (علیه السلام) را که پیامبر (صلى الله عليه وآله) آنها را در زیر پارچه ای جمع کرده بود، و فرمود: خداوند! اینها خاندان منند و حامیان من، رجس و پلیدی را از آنها ببرد، و از آلودگی‌ها پاکشان فرما، من گفتم ای رسول خدا آیا من نیز از آنها هستم فرمود: دور باش تو بر خیر و نیکی هستی (اما جزء این جمع نمی‌باشی)». (۴) این گونه احادیث با صراحت می‌گویند که همسران پیامبر (صلى الله عليه وآله) جزء اهلیت در این آیه نبودند. ۲- داستان حدیث کساء در روایات فوق العاده فراوانی با تعبیرات مختلف وارده شده و قدر مشترک همه آنها این است که پیامبر (صلى الله عليه وآله) علی (علیه السلام) و فاطمه و حسن و حسین (علیه السلام) را فرا خواند - و یا به خدمت او آمدند - پیامبر (صلى الله عليه وآله) عبا - یا پارچه ای و ... بر آنها افکند و گفت: خداوند! اینها خاندان منند رجس و آلودگی را از آنها دور کن، و در این هنگام آیه انما یرید الله لیذهب عنکم الرجس اهل البیت نازل گردید. قابل توجه اینکه این حدیث را مسلم در صحیح از قول «عایشه» و همچنین حاکم در «مستدرک» و بیهقی در «سنن»، و ابن جریر در «تفسیرش» و سیوطی در «الدر المنثور» آورده است. (۵) حاکم حسکانی نیز در شواهد التنزیل آن را آورده است (۶) در صحیح «ترمذی» نیز کراراً این حدیث نقل شده، در یکجا از «عمر بن ابی سلمه» و در جای دیگر از «ام سلمه». (۷) نکته دیگر اینکه «فخر رازی» به مناسبتی در ذیل آیه مباهله (آیه ۶۱ آل عمران) بعد از نقل این حدیث (حدیث کساء) می‌افزاید: وَاعْلَمْ أَنَّ هَذِهِ الرَّوَايَةَ كَالْمُتَّفَقِ عَلَى صَحَّتِهَا بَيْنَ أَهْلِ التَّفْسِيرِ وَ الْحَدِيثِ: «بدان که این روایت همچون روایتی است که صحتش مورد اتفاق در میان علمای تفسیر و حدیث است». (۸) این نکته نیز قابل توجه است که امام «احمد حنبل» در مسند خود، این حدیث را از طرق مختلف آورده است. (۹) ۳- در بخش دیگری از روایات که آن نیز متعدد و فراوان است می‌خوانیم که بعد از نزول آیه تطهیر، پیامبر (صلى الله عليه وآله) چندین ماه (در بعضی شش ماه، و در بعضی هشت یا نه ماه آمده است) هنگامی که برای نماز صبح از کنار خانه فاطمه (س) می‌گذشت صدا می‌زد: الصلوة! یا اهل البیت! انما یرید الله لیذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیراً: «هنگام نماز است ای اهل بیت! خداوند تنها می‌خواهد پلیدی را از شما اهل بیت دور سازد و شما را پاک کند!» این حدیث در «شواهد التنزیل» نوشته مفسر معروف «حاکم حسکانی» از «انس بن مالک» نقل شده است. (۱۰) و در همان کتاب حدیث دیگری به عنوان «هفت ماه» از «ابی الحمراء» آمده است. و نیز در همان کتاب این جریان به عنوان هشت ماه از «ابو سعید خدری» نقل شده است. (۱۱) تفاوت این تعبیرات، طبیعی است، زیرا ممکن است انس شش ماه این مطلب را دیده باشد، و ابو سعید خدری هشت ماه، و ابی الحمراء هفت ماه، و ابن عباس نه ماه. (۱۲) هر کس آنچه را دیده نقل کرده است، بی آنکه تضادی در میان سخنان آنها باشد. به هر حال ادامه این برنامه و تکرار این سخن در آن مدت طولانی از سوی پیغمبر اکرم (صلى الله عليه وآله) یک مسأله حساب شده بوده است، او می‌خواست به وضوح و با تأکید پی در پی روشن سازد منظور از «اهل بیت» تنها اهل این خانه اند، تا در آینده تردیدی برای هیچکس باقی نماند، و همه بدانند این آیه تنها در شأن این گروه نازل شده است و عجب اینکه با اینهمه تکرار و تأکید باز مسأله برای بعضی مفهوم نشده است، راستی حیرت انگیز است. به خصوص اینکه تنها خانه ای که در ورودی آن به مسجد پیامبر (صلى الله عليه وآله) باز می‌شد در خانه پیامبر (صلى الله عليه وآله) و علی (علیه السلام) بود، (زیرا پیامبر (صلى الله عليه وآله) دستور داد تمام درهایی که به سوی مسجد باز می‌شد ببندند جز این دو در). پیداست همیشه جمعی از مردم به هنگام نماز، این سخن را در آنجا از پیامبر (صلى الله عليه وآله) می‌شنیدند، با این حال شگفت آور نیست که

بعضی از مفسران اصرار دارند مفهوم آیه را توسعه دهند تا همسران پیامبر (صلی الله علیه وآله) را نیز شامل گردد، با اینکه همانگونه که گفتیم عایشه همسر پیامبر (صلی الله علیه وآله) که طبق گواهی تاریخ در بازگو کردن فضائل خود و تمام جزئیات ارتباطش با پیامبر (صلی الله علیه وآله) چیزی فروگذار نمی کرد، نه تنها خود را مشمول این آیه نمی دانست بلکه می گوید: پیامبر (صلی الله علیه وآله) به من فرمود: «تو جزء آن نیستی!»^۴ روایات متعددی که از ابوسعید خدری صحابه معروف نقل شده و اشاره به آیه تطهیر کرده، با صراحت می گوید: نَزَلَتْ فِي خَمْسَةِ فِي رَسُولِ اللَّهِ وَعَلِيٍّ وَفَاطِمَةَ وَالْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ: «این آیه درباره رسول خدا (صلی الله علیه وآله) و علی و فاطمه و حسن و حسین (علیه السلام) نازل شده است. (۱۳) کوتاه سخن اینکه: روایاتی که درباره آیه تطهیر و اختصاص آنها به پیامبر (صلی الله علیه وآله) و علی (علیه السلام) و فاطمه و امام حسن و امام حسین (علیه السلام) در منابع معروف اسلامی آمده است به قدری زیاد است که آن را در ردیف روایات متواتره قرار می دهد، و از این نظر جای تردیدی در آن باقی نمی ماند، تا آنجا که در شرح احقاق الحق آن را از بیش از هفتاد منبع از منابع معروف اهل سنت (علاوه بر منابع معروف پیروان اهل بیت) نقل می کند و می گوید: «اگر همه این منابع را احصاء کنیم از هزار هم می گذرد!»^{(۱۴)(۱۵)}

پی نوشتها

۱- در المنثور، جلد ۵، صفحه ۱۹۶ و ۱۹۹. ۲- المیزان، جلد ۱۶، صفحه ۳۱۱. ۳- طبرسی در مجمع البیان ذیل آیه مورد بحث، و حاکم حسکانی در شواهد التنزیل، جلد ۲، صفحه ۵۶، حدیث فوق را آورده اند. ۴- مجمع البیان ذیل آیه ۳۳ احزاب ۵- صحیح مسلم، ج ۴، ص ۱۸۸۳، حدیث ۲۴۲۴ (باب فضائل اهل بیت ۶- شواهد التنزیل، ج ۲، ص ۳۳، حدیث ۳۷۶. ۷- صحیح ترمذی، ج ۵، ص ۶۹۹، حدیث ۳۸۷۱ (باب فضل فاطمه) - چاپ احیاء التراث. ۸- تفسیر فخر رازی، ج ۸، ص ۸۰. ۹- مسند احمد، جلد اول، صفحه ۳۳۰، جلد ۴، صفحه ۱۰۷ و جلد ۶، صفحه ۲۹۲ (به نقل از فضائل الخمسه، ج ۱، صفحه ۲۷۶ و بعد). ۱۰- شواهد التنزیل، ج ۲، صفحه ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۹۲ (توجه داشته باشید که شواهد التنزیل این روایت را به طرق متعددی نقل کرده است). ۱۱- شواهد التنزیل، ج ۲ ص ۲۸ و احقاق الحق، ج ۲، ص ۵۰۳ تا ۵۴۸. ۱۲- الدر المنثور، ج ۵، ص ۱۹۹. ۱۳- در شواهد التنزیل، چهار حدیث در این زمینه آمده است، جلد ۲، از صفحه ۲۴ تا ۲۷ (حدیث ۶۹۵ و ۶۶۰ و ۶۶۱ و ۶۶۴). ۱۴- اقتباس از جلد دوم احقاق الحق، از صفحه ۵۰۲ تا ۵۶۳. ۱۵- تفسیر پیام قرآن ۹/۱۳۷

۸۰- حادثه غدیر چیست؟

حادثه غدیر چیست؟

یا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ: ای پیامبر! آنچه را از سوی پروردگارت نازل شده است به طور کامل (به مردم برسان، و اگر نکنی رسالت او را انجام نداده ای، و خداوند تو را از (خطرهای احتمالی) مردم نگاه می دارد، و خداوند جمعیت کافران لجاج را هدایت نمی کند). در کتابهای بسیاری از دانشمندان اهل تسنن (و همه کتب معروف شیعه) اعم از تفسیر و حدیث و تاریخ آمده است که آیه فوق در شأن علی (علیه السلام) نازل شد. این روایات را گروه زیادی از صحابه، از جمله «ابوسعید خدری»، «زید بن ارقم»، «جابر بن عبدالله انصاری»، «ابن عباس»، «براء بن عازب»، «حذیفه»، «ابوهریره»، «ابن مسعود» و «عامر بن لیلی» نقل کرده اند و در روایات آنها آمده است که این آیه درباره علی (علیه السلام) و داستان روز غدیر نازل شده است. جالب اینکه بعضی از این روایات از طرق

متعدد نقل شده از جمله: حدیث ابو سعید خدری از یازده طریق . حدیث ابن عباس نیز از یازده طریق . و حدیث براء بن عازب از سه طریق ، نقل شده است . از جمله کسانی که این احادیث را (به طور وسیع یا به اجمال) در کتابهای خود آورده اند ، دانشمندان معروف زیرند: حافظ ابو نعیم اصفهانی در کتاب «ماترل من القرآن فی علی» (به نقل از الخصائص ، صفحه ۲۹) . «ابوالحسن واحدی نیشابوری» در «اسباب النزول» صفحه ۱۵۰ . «ابن عساکر شافعی» (به نقل از الدر المنثور ، جلد ۲ ، صفحه ۲۹۸) . «فخر رازی» در «تفسیر کبیر» ، جلد ۳ ، صفحه ۶۳۶ . «ابو اسحاق حموی» در «فرائد السمطین» (مخطوط) . «ابن صباغ مالکی» در «فصول المهمه» صفحه ۲۷ . «جلال الدین سیوطی در الدر المنثور» ، جلد ۲ ، صفحه ۲۹۸ . «قاضی شوکانی» در «فتح القدر» جلد سوم ، صفحه ۵۷ . «شهاب الدین آلوسی شافعی» در «روح المعانی» جلد ششم ، صفحه ۱۷۲ . «شیخ سلیمان قندوزی حنفی» در «ینایع الموده» صفحه ۱۲۰ . «بدرالدین حنفی» در «عمده القاری فی شرح صحیح البخاری» جلد هشتم ، صفحه ۵۸۴ . «شیخ محمد عبده مصری» در «تفسیر المنار» جلد ششم ، صفحه ۴۶۳ . «حافظ ابن مردویه» (متوفی ۴۱۸ هـ ق) (بنا به نقل سیوطی در الدر المنثور) و جمع کثیری دیگر . البته نباید فراموش کرد که بعضی از دانشمندان فوق در عین اینکه روایت و شأن نزول را نقل کرده اند به دلائلی که بعداً اشاره خواهیم کرد به سادگی از کنار آن گذشته ، یا به نقد آن پرداخته اند که ضمن بحثهای آینده به خواست خدا سخنان آنها را بطور دقیق مورد بررسی قرار خواهیم داد .

جریان غدیر

از بحث گذشته به طور اجمال استفاده شد که این آیه مطابق شواهد بشمار درباره علی (علیه السلام) نازل شده است ، و روایاتی که در این زمینه در کتب معروف اهل سنت - تا چه رسد به کتب شیعه نقل شده بیش از آن است که کسی بتواند آنها را انکار کند . علاوه بر روایات فوق ، روایات فراوان دیگری داریم که با صراحت می گوید: این آیه در جریان غدیر خم و خطبه پیامبر (صلی الله علیه و آله) و معرفی علی (علیه السلام) به عنوان وصی و ولی نقل شده است ، و عدد آنها به مراتب بیش از روایات گذشته است تا آنجا که محقق بزرگ علامه امینی در کتاب الغدیر ، حدیث غدیر را از ۱۱۰ نفر از صحابه و یاران پیامبر (صلی الله علیه و آله) با اسناد و مدارک زنده نقل می کند ، و همچنین از ۸۴ نفر از تابعین و ۳۶۰ دانشمند و مؤلف معروف اسلامی . هر شخص بی نظری نگاهی به مجموعه این اسناد و مدارک بیندازد یقین پیدا می کند که حدیث غدیر از قطعی ترین روایات اسلامی و مصداق روشنی از حدیث متواتر است و به راستی اگر کسی در تواتر آن شک کند ، باید به هیچ حدیث متواتری اعتقاد نداشته باشد . و از آنجا که ورود در این بحث به طور گسترده ما را از هدف خود در این کتاب دور می کند ، در مورد اسناد حدیث و شأن نزول آیه به همین مقدار قناعت کرده ، به سراغ محتوای حدیث می رویم و کسانی را که می خواهند مطالعه وسیع تری روی اسناد حدیث داشته باشند به کتابهای زیر ارجاع می دهیم: ۱- کتاب نفیس الغدیر جلد اول . ۲- احقاق الحق نوشته علامه بزرگوار قاضی نور الله شوشتری با شروع مبسوط آیت الله نجفی ، جلد دوم و سوم و چهاردهم و بیستم . ۳- المراجعات مرحوم سید شرف الدین عاملی . ۴- عباقات الانوار نوشته عالم بزرگوار میر حامد حسین هندی (بهتر این است به خلاصه عباقات جلد ۷ و ۸ و ۹ مراجعه شود) . ۵- دلائل الصدق نوشته عالم بزرگوار مرحوم مظفر ، جلد دوم .

محتوای روایات غدیر

در اینجا فشرده جریان غدیر را که از مجموعه روایات فوق استفاده می شود می آوریم: (البته در بعضی از روایات ، این داستان به طور مفصل و طولانی و بعضی مختصر و کوتاه آمده و در بعضی تنها به گوشه ای از داستان و بعضی به گوشه دیگر اشاره شده واز مجموع چنین استفاده می شود که:) در آخرین سال عمر پیامبر مراسم حجۃ الوداع ، با شکوه هر چه تمامتر در حضور پیامبر (صلی

الله علیه و آله) به پایان رسید، قلبها در هاله ای از روحانیت فرو رفته بود، و لذت معنوی این عبادت بزرگ هنوز در ذائقه جانها انعکاس داشت. یاران پیامبر (صلی الله علیه و آله) که عدد آنها فوق العاده زیاد بود، از خوشحالی درک این فیض و سعادت بزرگ در پوست نمی گنجیدند. (۱) نه تنها مردم مدینه در این سفر، پیامبر (صلی الله علیه و آله) را همراهی می کردند بلکه مسلمانان نقاط مختلف جزیره عربستان نیز برای کسب یک افتخار تاریخی بزرگ به همراه پیامبر (صلی الله علیه و آله) بودند. آفتاب حجاز آتش بر کوهها و دره ها می پاشید، اما شیرینی این سفر روحانی بی نظیر، همه چیز را آسان می کرد، ظهر نزدیک شده بود، کم کم سرزمین جحفه و سپس بیابانهای خشک و سوزان «غدیر خم» از دور نمایان می شد. اینجا در حقیقت چهارراهی است که مردم سرزمین حجاز را از هم جدا می کند، راهی به سوی مدینه در شمال، و راهی به سوی عراق در شرق، و راهی به سوی غرب و سرزمین مصر و راهی به سوی سرزمین یمن در جنوب پیش می رود و در همین جا باید آخرین خاطره و مهمترین فصل این سفر بزرگ انجام پذیرد، و مسلمانان با دریافت آخرین دستور که در حقیقت نقطه پایانی در مأموریتهای موفقیت آمیز پیامبر (صلی الله علیه و آله) بود از هم جدا شوند. روز پنجشنبه سال دهم هجرت بود، و درست هشت روز از عید قربان می گذشت، ناگهان دستور توقف از طرف پیامبر (صلی الله علیه و آله) به همراهان داده شد، مسلمانان با صدای بلند، آنهایی را که در پیشاپیش قافله در حرکت بودند به بازگشت دعوت کردند، و مهلت دادند تا عقب افتادگان نیز برسند، خورشید از خط نصف النهار گذشت، مؤذن پیامبر (صلی الله علیه و آله) با صدای الله اکبر مردم را به نماز ظهر دعوت کرد، مردم به سرعت آماده نماز می شدند، اما هوا به قدری داغ بود که بعضی مجبور بودند، قسمتی از عبای خود را به زیر پا و طرف دیگر آن را به روی سر بیفکنند، در غیر این صورت ریگهای داغ بیابان و اشعه آفتاب، پا و سر آنها را ناراحت می کرد. نه سایبانی در صحرا به چشم می خورد و نه سبزه و گیاه و درختی، جز تعدادی درخت لخت و عریان بیابانی که با گرما، با سرسختی مبارزه می کرد. جمعی به همین چند درخت پناه بردند، پارچه ای بر یکی از این درختان برهنه افکندند و سایبانی برای پیامبر (صلی الله علیه و آله) ترتیب دادند، ولی بادهای داغ به زیر این سایبان می خزید و گرمای سوزان آفتاب را در زیر آن پخش می کرد. نماز ظهر تمام شد. مسلمانان تصمیم داشتند فوراً به خیمه های کوچکی که با خود حمل می کردند پناهنده شوند، ولی پیامبر (صلی الله علیه و آله) به آنها اطلاع داد که همه باید برای شنیدن یک پیام تازه الهی که در ضمن خطبه مفصلی بیان می شد خود را آماده کنند. کسانی که از پیامبر (صلی الله علیه و آله) فاصله داشتند قیافه ملکوتی او را در لابلای جمعیت نمی توانستند مشاهده کنند. لذا منبری از جهاز شتران ترتیب داده شد و پیامبر (صلی الله علیه و آله) بر فراز آن قرار گرفت و نخست حمد و سپاس پروردگار بجا آورد و خود را به خدا سپرد، سپس مردم را مخاطب ساخت و چنین فرمود: من به همین زودی دعوت خدا را اجابت کرده، از میان شما می روم. من مسئولم، شما هم مسئولید. شما درباره من چگونه شهادت می دهید؟ مردم صدا بلند کردند و گفتند نَشْهَدُ اَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ وَ نَصَيْحَتَ وَ جَهْدَتَ فَجَزَاكَ اللهُ خَيْرًا: «ما گواهی می دهیم تو وظیفه رسالت را ابلاغ کردی و شرط خیرخواهی را انجام دادی و آخرین تلاش و کوشش را در راه هدایت ما نمودی، خداوند ترا جزای خیر دهد.» سپس فرمود: «آیا شما گواهی به یگانگی خدا و رسالت من و حقانیت روز رستاخیز و برانگیخته شدن مردگان در آن روز نمی دهید؟! همه گفتند: «آری، گواهی می دهیم» فرمود: «خداوندا گواه باش!». . . بار دیگر فرمود: ای مردم! آیا صدای مرا می شنوید؟ . . . گفتند: آری و به دنبال آن، سکوت سراسر بیابان را فرا گرفت و جز صدای زمزمه باد چیزی شنیده نمی شد. پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: . . . اکنون بنگرید با این دو چیز گرانباه و گرانقدر که در میان شما به یادگار می گذارم چه خواهید کرد؟ یکی از میان جمعیت صدا زد، کدام دو چیز گرانباه یا رسول الله؟! . . . پیامبر (صلی الله علیه و آله) بلافاصله گفت: اول ثقل اکبر، کتاب خداست که یک سوی آن به دست پروردگار و سوی دیگرش در دست شماست، دست از دامن آن برندارید تا گمراه نشوید، و اما دومین یادگار گرانقدر من خاندان منند و خداوند لطیف خبیر به من خبر داده که این دو هرگز از هم جدا نشوند، تا در بهشت به من بیوندند، از این دو پیشی نگیرید که هلاک می شوید و عقب

نیفتید که باز هلاک خواهید شد. ناگهان مردم دیدند پیامبر (صلی الله علیه و آله) به اطراف خود نگاه کرد گویا کسی را جستجو می کند و همینکه چشمش به علی (علیه السلام) افتاد، خم شد و دست او را گرفت و بلند کرد، آنچنان که سفیدی زیر بغل هر دو نمایان شد و همه مردم او را دیدند و شناختند که او همان افسر شکست ناپذیر اسلام است، در اینجا صدای پیامبر (صلی الله علیه و آله) رساتر و بلندتر شد و فرمود: **أَيُّهَا النَّاسُ مَنْ أَوْلَى النَّاسِ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ؟** «چه کسی از همه مردم نسبت به مسلمانان از خود آنها سزاوارتر است؟!» گفتند: خدا و پیامبر (صلی الله علیه و آله) داناترند، پیامبر (صلی الله علیه و آله) گفت: خدا، مولی و رهبر من است، و من مولی و رهبر مؤمنانم و نسبت به آنها از خودشان سزاوارترم (و اراده من بر اراده آنها مقدم) سپس فرمود: **فَمَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَعَلَيْ مَوْلَاهُ**: «هر کس من مولا و رهبر او هستم، علی، مولا و رهبر او است» - و این سخن را سه بار و به گفته بعضی از راویان حدیث چهار بار تکرار کرد و به دنبال آن سر به سوی آسمان برداشت و عرض کرد: **اللَّهُمَّ وَالِ مَنْ وَالَاهُ وَعَادِ مَنْ عَادَاهُ وَأَجِبْ مَنْ أَحَبَّهُ وَأَبْغُضْ مَنْ أَبْغَضَهُ وَأَنْصِرْ مَنْ نَصَرَهُ وَاخْذُلْ مَنْ خَذَلَهُ وَادِرِ الْحَقَّ مَعَهُ حَيْثُ دَارَ**: «خداوندا! دوستان او را دوست بدار و دشمنان او را دشمن بدار، محبوب بدار آن کس که او را محبوب دارد، و مبغوض بدار آن کس که او را مبغوض دارد، یارانش را یاری کن، و آنها را که ترک یاریش کنند از یاری خویش محروم ساز و حق را همراه او بدار و او را از حق جدا مکن». سپس فرمود: **الافلیغ الشاهد الغائب**: «آگاه باشید، همه حاضران وظیفه دارند این خبر را به غائبان برسانند». خطبه پیامبر (صلی الله علیه و آله) به پایان رسید، عرق از سر و روی پیامبر (صلی الله علیه و آله) و علی (علیه السلام) و مردم فرو می ریخت، و هنوز صفوف جمعیت از هم متفرق نشده بود که امین وحی خدا نازل شد و این آیه را بر پیامبر (صلی الله علیه و آله) خواند: **الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي...** «امروز آئین شما را کامل و نعمت خود را بر شما تمام کردم» پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: **اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ عَلَى إِكْمَالِ الدِّينِ وَأَتْمَامِ النُّعْمَةِ وَرِضَى الرَّبِّ بِرِسَالَتِي وَالْوَلَايَةِ لِعَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ**: «خداوند بزرگ است، همان خدائی که آئین خود را کامل و نعمت خود را بر ما تمام کرد، و از نبوت و رسالت من و ولایت علی (علیه السلام) پس از من راضی و خشنود گشت». در این هنگام شور و غوغایی در میان مردم افتاد و علی (علیه السلام) را به این موقعیت تبریک می گفتند و از افراد سرشناسی که به او تبریک می گفتند. ابوبکر و عمر بودند، که این جمله را در حضور جمعیت بر زبان جاری ساختند: **بِخٍّ بَخٍّ لَكَ يَا ابْنَ أَبِي طَالِبٍ اضْيَبَحْتَ وَأَمْسَرَيْتَ مَوْلَايَ وَمَوْلَا كُلِّ مُؤْمِنٍ وَمُؤْمِنَةٍ**: آفرین بر تو باد، آفرین بر تو باد، ای فرزند ابوطالب! تو مولا رهبر من و تمام مردان و زنان با ایمان شدی». در این هنگام ابن عباس گفت: «به خدا این پیمان در گردن همه خواهد ماند». و حسان بن ثابت شاعر معروف، از پیامبر (صلی الله علیه و آله) اجازه خواست که به این مناسبت اشعاری بسراید، سپس اشعار معروف خود را چنین آغاز کرد: **يُنَادِيهِمْ يَوْمَ الْغَدِيرِ نَبِيُّهُمْ *** بِخُمْ وَأَسْمِعْ بِالرَّسُولِ مُنَادِيًا فَقَالَ فَمَنْ مَوْلَاكُمْ وَنَبِيِّكُمْ؟ *** فَقَالُوا وَلَمْ يَبْدُوا هُنَاكَ التَّعَامِيَا: إِلَهَكَ مَوْلَانَا وَأَنْتَ نَبِينَا *** وَلَمْ تَلَقْ مَنَا فِي الْوَلَايَةِ عَاصِيًا فَقَالَ لَهُ قُمْ يَا عَلِيُّ فَإِنِّي *** رَضِيْتُكَ مِنْ بَعْدِي إِمَامًا وَهَادِيًا فَمَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا وَرِثَتُهُ *** فَكُونُوا لَهُ أَتْبَاعَ صِدْقٍ مَوْلِيَا هُنَاكَ دَعَا اللَّهُمَّ وَالِ وَرِثَتُهُ *** وَكُنْ لِلذِّي عَادَا عَلِيًّا مُعَادِيًا (۲)** یعنی: «پیامبر آنها در روز غدیر در سرزمین خم به آنها ندا داد، و چه ندا دهنده گرانقدری!» (فرمود: مولای شما و پیامبر شما کیست؟ و آنها بدون چشم پوشی و اغماض صریحاً پاسخ گفتند): «خدای تو مولای ماست و تو پیامبر مائی و ما از پذیرش ولایت تو سرپیچی نخواهیم کرد». «پیامبر (صلی الله علیه و آله) به علی (علیه السلام) گفت: برخیز زیرا من تو را بعد از خودم امام و رهبر انتخاب کردم». سپس فرمود: «هر کس من مولا و رهبر اویم این مرد مولا و رهبر اوست پس شما همه از سر صدق و راستی از او پیروی کنید». در این هنگام، پیامبر عرض کرد: **بار الها! دوست او را دوست بدار و دشمن او را دشمن بدار**... این بود خلاصه ای از حدیث معروف غدیر که در کتب دانشمندان اهل تسنن و شیعه آمده است. ۱- تعداد همراهان پیامبر (صلی الله علیه و آله) را بعضی ۹۰ هزار و بعضی ۱۱۲ هزار و بعضی ۱۲۰ هزار و بعضی ۱۲۴ هزار نوشته اند ۲- این اشعار را جمعی از بزرگان دانشمندان اهل تسنن نقل کرده اند، که از میان آنها: حافظ «ابو نعیم» اصفهانی، و حافظ «ابو سعید سجستانی» و «خوارزمی مالکی» و حافظ «ابو عبدالله

مرزبان‌ی» و «گنجی شافعی» و جلال الدین «سیوطی» و «سبط بن جوزی» و صدر الدین حموی» را می‌توان نام برد .

بررسی و تحلیل تازه‌ای روی آیه تبلیغ

ما اگر از تمام روایاتی که درباره شأن نزول آیه فوق ، و همچنین روایاتی که درباره داستان غدیر آمده است صرف نظر کنیم ، و تنها به محتوای خود آیه و آیات بعد از آن ، نظر دقیق بیفکنیم ، می‌توانیم از عمق این آیات وظیفه خود را در برابر مسأله خلافت و جانشینی پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) روشن سازیم . توضیح اینکه: آیه فوق با تعبیرات مختلفی که در آن وارد شده نشان می‌دهد که ناظر به مسأله‌ای است که دارای سه ویژگی مهم بوده است: ۱- مسأله‌ای که از نظر اسلام فوق العاده اهمیت داشته است تا آنجا که به پیامبر (صلی الله علیه و آله) دستور داده می‌شود آن را ابلاغ کند ، و اگر ابلاغ نکند رسالت پروردگار را ابلاغ نکرده است! و به تعبیر دیگر چیزی بوده است همسنگ مسأله نبوت ، که اگر انجام نشود ، رسالت پیامبر (صلی الله علیه و آله) ناتمام می‌ماند! (وَأَنَّ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ) . بدیهی است منظور این نیست که این یک دستور الهی معمولی بوده و هر دستور الهی ابلاغ نشود رسالت او ابلاغ نشده است ، زیرا این سخن از قبیل توضیح واضح است و نیازی به بیان ندارد ، در حالی که ظاهر آیه این است که مسأله مورد نظر دارای اهمیت ویژه‌ای است که باکیان رسالت و نبوت گره خورده است . ۲- این مسأله حتماً مربوط به نماز و روزه و حج و جهاد و زکات امثال آن از ارکان تعلیمات اسلام نبوده است ، چرا که آیه در سوره مائده است ، و می‌دانیم سوره مائده آخرین سوره‌ای است که بر پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نازل شده (یا از آخرین سوره‌ها است) یعنی در اواخر عمر پربار پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) بوده که تمام ارکان مهم اسلام تبیین شده بود . (۱) ۳- تعبیرات آیه نشان می‌دهد که مسأله مورد نظر آیه ، مسأله‌ای بوده است که بعضی در برابر آن موضع‌گیری سختی داشته‌اند تا آنجا که ممکن بوده است ، جان پیامبر (صلی الله علیه و آله) به خاطر آن به خطر بیفتد ، و لذا خداوند حمایت خاص خود را از پیامبرش در این مورد به خصوص اعلام می‌دارد و به او می‌فرماید: «خداوند تو را از مردم (و خطرات احتمالی آنها) محفوظ می‌دارد» (وَاللَّهُ يَعْصِي مَمْرَكَ مِنَ النَّاسِ) سپس در پایان آیه تأکید می‌کند: «خداوند جمعیت کافران را هدایت نمی‌کند» (إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ) و این تعبیر خود نشانه دیگری بر موضع‌گیری‌های منفی جمعی از مخالفان است . مجموع این جهات سه‌گانه که به خوبی از آیه به دست می‌آید نشان می‌دهد که منظور از آن چیزی جز ابلاغ خلافت و جانشینی پیامبر (صلی الله علیه و آله) نبوده است . آری تنها چنین چیزی می‌تواند در اواخر عمر پیامبر (صلی الله علیه و آله) مورد بحث و دقت باشد ، نه سایر ارکان اسلام که تا آن وقت تبیین شده بود و چنین چیزی است که می‌تواند همسنگ و هم‌تراز رسالت باشد ، و چنین چیزی بوده که اظهار آن ممکن بوده است مخالفت‌هایی را برانگیزد ، و بیم‌خیزد در آن بوده است . هر تفسیر دیگری جز آنچه مربوط به مسأله ولایت و امامت و خلافت است برای آیه بالا گفته شود ، با آن تناسبی ندارد . شما تمام کلمات مفسرانی را که خواسته‌اند محتوای آیه را به سوی مسائل دیگر منحرف کنند مشاهده کنید ، هیچ‌یک نتوانسته‌اند مطلبی که در خور تأکیدات آیه باشد ارائه دهند و در واقع از تفسیر آن باز مانده‌اند . ۱- فخر رازی در ذیل این آیه می‌گوید: اصحاب آثار (راویان حدیث و سیره نویسان): نوشته‌اند هنگامی که آیه فوق نازل شد ، پیامبر (صلی الله علیه و آله) بعد از نزولش بیش از ۸۱ روز یا ۸۲ روز در حیات نبود (تفسیر کبیر رازی جلد ۱۱ ، صفحه ۱۳۹) - در تفسیر المنار و بعضی از کتب دیگر نیز آمده است که تمام سوره مائده در حجة الوداع نازل شده (المنار جلد ۶ ، صفحه ۱۱۶) البته بعضی درباره عدد روزهای فوق ، نیز کمتر نقل کرده‌اند .

توضیحات

حدیث متواتر غدیر را اجمالاً دانستیم و جمله معروف پیامبر (صلی الله علیه و آله) که در همه کتب آمده است: مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَعَلَيْهِ مَوْلَاهُ حقایق بسیاری را روشن می‌سازد. گرچه بسیاری از نویسندگان اهل سنت اصرار دارند که «مولی» را در اینجا به معنی «دوست و یار و یاور» تفسیر کنند، زیرا یکی از معانی معروف «مولی» همین است. ما هم قبول داریم که یکی از معانی «مولی»، «دوست و یار و یاور» است، ولی قرائن متعددی در کار است که نشان می‌دهد «مولی» در حدیث بالا به معنی «ولی و سرپرست» و «رهبر» می‌باشد، این قرائن به طور فشرده چنین است: ۱- مسأله دوستی علی (علیه السلام) با همه مؤمنان، مطلب مخفی و پنهان و پیچیده‌ای نبود که نیاز به این همه تأکید و بیان داشته باشد، و احتیاج به متوقف ساختن آن قافله عظیم در وسط بیابان خشک و سوزان و خطبه خواندن و گرفتن اعتراف‌های بی‌در پی از جمعیت داشته باشد. قرآن با صراحت می‌گوید: إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ: «مؤمنان همه برادر یکدیگرند». (حجرات - ۱۰) و در جای دیگر می‌فرماید: وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ: «مردان مؤمن و زنان مؤمنه ولی و یار یکدیگرند». (توبه - ۷۱) خلاصه اینکه اخوت اسلامی و دوستی مسلمانان با یکدیگر از بدیهی‌ترین مسائل اسلامی است که از آغاز اسلام وجود داشت، و پیامبر (صلی الله علیه و آله) بارها آن را تبلیغ کرد، بر آن تأکید نهاد، به علاوه مسأله‌ای نبوده که با این لحن داغ در آیه بیان شود و پیامبر (صلی الله علیه و آله) از افشای آن خطری احساس کند. (دقت کنید) ۲- جمله اَلَسْتُ اَوْلىٰ بِكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ: «آیا من نسبت به شما از خود شما سزاوارتر و اولی‌نستم» که در بسیاری از متون این روایت آمده است هیچ تناسبی با بیان یک دوستی ساده ندارد، بلکه می‌خواهد بگوید، همان اولویت و اختیاری که من نسبت به شما دارم و پیشوا و سرپرست شما هستم، برای علی (علیه السلام) ثابت است، و هر گونه تفسیری برای این جمله غیر از آنچه گفته شد دور از انصاف و واقع بینی است، مخصوصاً با توجه به تعبیر «من انفسکم» (از شما نسبت به شما اولی هستم). ۳- تبریک‌هایی که از سوی مردم در این واقعه تاریخی به علی (علیه السلام) گفته شد، مخصوصاً تبریکی که «عمر» و «ابوبکر» به او گفتند، نشان می‌دهد مسأله چیزی جز مسأله نصب خلافت نبوده است که در خور تبریک و تهنیت باشد، زیرا اعلام دوستی که برای همه مسلمانان به طور عموم ثابت است تبریک ندارد. در مسند امام «احمد» آمده است که: عمر بعد از آن بیانات پیامبر (صلی الله علیه و آله) به علی (علیه السلام) گفت: هَنِئِئًا يَا بَنَیْ اَبِیطَالِبٍ اَصْبَحْتَ اَمْسِیْتَ مَوْلَىٰ كُلِّ مُؤْمِنٍ وَ مُؤْمِنَةٍ: «گووارا باد بر تو ای فرزند ابیطالب! صبح کردی و شام کردی در حالی که مولای هر مرد و زن با ایمان هستی!» (۱) در تعبیری که فخر رازی در ذیل آیه «یا اَیُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا اُنزِلَ اِلَیْكَ» ذکر کرده می‌خوانیم عمر گفت: هَنِئِئًا لَمَّا اَصْبَحْتَ مَوْلَاىَ وَ مَوْلَىٰ كُلِّ مُؤْمِنٍ وَ مُؤْمِنَةٍ، و به این ترتیب، عمر او را مولای خود و مولای همه مؤمنان می‌شمرد. در تاریخ بغداد روایت به این صورت آمده: بَخَّ بَخَّ لَكَ يَا بَنَیْ اَبِیطَالِبٍ! اَصْبَحْتَ مَوْلَاىَ وَ مَوْلَىٰ كُلِّ مُسْلِمٍ: «آفرین آفرین بر تو ای فرزند ابوطالب!، صبح کردی در حالی که مولای من و مولای هر مسلمانی هستی». (۲) و در «فیض القدر» و «الصواعق» آمده است که این تبریک را ابوبکر و عمر هر دو به علی (علیه السلام) گفتند: اَمْسِیْتَ یَا بَنَیْ اَبِیطَالِبٍ مَوْلَاىَ كُلِّ مُؤْمِنٍ وَ مُؤْمِنَةٍ. ناگفته پیداست دوستی ساده‌ای که میان همه مؤمنان با یکدیگر است چنین تشریفاتی ندارد، و این جز با ولایت به معنی خلافت سازگار نیست. ۴- اشعاری که از «حسان بن ثابت» قبل از نقل کردیم با آن مضمون و محتوای بلند و آن تعبیرات صریح و روشن، نیز گواه دیگری بر این مدعا است، و به اندازه کافی در این مسأله گویا است (بار دیگر آن اشعار را مطالعه فرمائید).

۲- آیات دیگر قرآن در تایید داستان غدیر

بسیاری از مفسران و راویان حدیث در ذیل آیات آغاز سوره معارج (سَيَسْئَلُ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَّاقِعٍ - لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ لَهُ دَافِعٌ - مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ): «تقاضا کننده‌ای تقاضای عذابی کرد که به وقوع پیوست، این عذاب مخصوص کافران است، و هیچ کس نمی‌تواند آن را دفع کند - از سوی خداوند ذی المعارج»، (خداوندی که فرشتگانش به آسمانها صعود می‌کنند)، شأن نزولی نقل کرده اند که خلاصه اش چنین است: پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) علی (علیه السلام) را در غدیر خم به خلافت منصوب کرد و درباره او

گفت: «مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَعَلَيْ مَوْلَاهُ» چیزی نگذشت که خبر آن در اطراف پیچید، «نعمان بن حارث فهری» (که از منافقان بود) (۳) خدمت پیامبر (صلی الله علیه و آله) آمد و عرض کرد: توبه ما دستور دادی که شهادت به یگانگی خدا، و رسالت تو بدهیم ما هم شهادت دادیم، سپس دستور به جهاد و حج و نماز و زکات دادی، همه اینها را پذیرفتیم، ولی به اینها راضی نشدی، تا اینکه این جوان (اشاره به علی (علیه السلام)) را به جانشینی خود منصوب کردی و گفتی: مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَعَلَيْ مَوْلَاهُ آیا این کار از ناحیه خودت بوده یا از سوی خدا؟، پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: قسم به خدایی که معبودی جز او نیست، از ناحیه خدا است. «نعمان بن حارث» روی برگرداند و گفت: «خداوندا اگر این سخن حق است و از ناحیه تو است، سنگی از آسمان بر ما بباران!» ناگهان سنگی از آسمان بر سرش فرود آمد و او را کشت و اینجا بود که آیه سَأَلُ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ نازل گشت. آنچه در بالا آمد مطابق روایتی است که در مجمع البیان از ابوالقاسم حسکانی نقل شده است (۴) و همین مضمون را بسیاری از مفسران اهل سنت و روات احادیث با تفاوت مختصری نقل کرده اند مانند: قرطبی در تفسیر معروفش (۵) و آلوسی در تفسیر روح المعانی (۶) و ابواسحاق ثعلبی در تفسیرش (۷). علامه امینی در کتاب الغدیر، این روایت را از سی نفر از علمای اهل سنت (با ذکر مدرک و عین عبارت) نقل می کند، از جمله سیره حلبی، «فرائد السیمین» حموینی، «درر السیمین» شیخ محمد زرنندی، «السراج المنیر» شمس الدین شافعی، «شرح جامع الصغیر» سیوطی و «تفسیر غریب القرآن» حافظ ابو عبید هروی، و «تفسیر شفاء الصدور» ابوبکر نقاش موصلی و کتابهای دیگر. (۸)

پی نوشتها

۱ - مسند احمد جلد ۴، صفحه ۲۸۱ (طبق نقل فضائل الخمسه، ج ۱، ص ۴۳۲). ۲ - تاریخ بغداد، جلد ۷، صفحه ۲۹۰. ۳ - در بعضی از روایات «حارث بن نعمان» و در بعضی «نضر بن حارث» آمده است. ۴ - مجمع البیان، جلد ۹ و ۱۰، صفحه ۳۵۲. ۵ - جلد ۱۰، صفحه ۶۷۵۷. ۶ - جلد ۲۹، صفحه ۵۲. ۷ - مطابق نقل نور الابصار شبلنجی، صفحه ۷۱. ۸ - تفسیر پیام قرآن ۹/۱۸۱.

پی نوشتها

۱ - نهج البلاغه نامه ۷. ۲ - نهج البلاغه خطبه ۸۷. ۳ - نهج البلاغه خطبه ۴۲ - تفسیر نمونه ۲۲/۷۲

آیا بیعت نقشی در مشروعیت رهبری پیامبر یا امام دارد؟

در مورد پیامبر (صلی الله علیه و آله) و امامان معصوم (علیهم السلام) که از سوی خدا نصب می شوند هیچ نیازی به بیعت نیست، یعنی اطاعت پیامبر (صلی الله علیه و آله) و امام معصوم (علیهم السلام) و منصوب از سوی او واجب است، خواه بر کسانی که بیعت کرده باشند یا کسانی که بیعت نکرده باشند. و به تعبیر دیگر: لازمه مقام نبوت و امامت وجوب اطاعت است، همانگونه که قرآن می گوید: اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم (نساء - ۵۹). ولی این سؤال پیش می آید که اگر چنین است پس چرا پیامبر (صلی الله علیه و آله) کرا را از یاران خود، یا تازه مسلمانان بیعت گرفت که دو نمونه آن در قرآن صریحاً آمده است (بیعت رضوان در سوره فتح آیه هجدهم بیعت با اهل مکه که در سوره ممتحنه به آن اشاره شده است). در پاسخ می گوئیم بدون شک این بیعتها یک نوع تأکید بر وفاداری بوده که در مواقع خاصی انجام می گرفته، و مخصوصاً برای مقابله با بحرانا و حوادث سخت از آن استفاده می شده است، تا در سایه آن روح تازه ای در کالبد افراد دمیده شود. ولی در بیعتهایی که برای خلفا می گرفتند بیعت به عنوان پذیرش مقام خلافت بود، هر چند به عقیده ما خلافت پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) چیزی نبود که از طریق بیعت مردم انجام گیرد، بلکه تنها از سوی خداوند و به وسیله شخص پیامبر (صلی الله علیه و آله) یا امام پیشین تحقق می یافت. و به همین

دلیل بیعتی را که مسلمانان با علی (علیه السلام) یا امام حسن یا امام حسین (علیهم السلام) کردند آن نیز جنبه تأکید بر وفاداری داشت و شبیه بیعت‌های پیامبر (صلی الله علیه و آله) بود. از بعضی از عبارات نهج البلاغه به خوبی بر می آید که «بیعت» یکبار بیش نیست، تجدید نظر در آن راه ندارد، و اختیار فسخ در آن نخواهد بود، و هر کس از آن سر بتابد طعنه زن و عیبجو خوانده می شود، و آن کس که درباره قبول یا رد آن بیندیشد یا تردید کند منافق است! لائها بیعه واحده، لائینی فیها النظر. ولایستأنف فیها الخیار، الخارج منها طاعن، و المروی فیها مدهن! (۱) از مجموع این تعبیرات استفاده می شود که امام (علیه السلام) در مقابل کسانی که ایمان به امامت منصوصش از طرف پیامبر (صلی الله علیه و آله) نداشتند و بهانه جوئی می کردند به مسأله بیعت که نزد آنها مسلم بود استدلال می کرد، تا یارای سرباز زدن از اطاعت امام (علیه السلام) نداشتند باشند، و به معاویه و امثال او گوشزد می کرد همانگونه که مشروعیت برای خلافت خلفای سه گانه قائل است باید برای خلافت امام (علیه السلام) قائل باشد و در برابر آن تسلیم گردد (بلکه خلافت او مشروعتر است، چون بیعت وی گسترده تر و از روی رضایت و رغبت عمومی انجام شد). بنابراین استدلال به بیعت هیچ منافاتی با مسأله نصب امام از طریق خدا و پیامبر (صلی الله علیه و آله) و تأکیدی بودن بیعت ندارد. لذا در همین نهج البلاغه در یک مورد امام به حدیث ثقلین که از نصوص امامت است اشاره می فرماید (۲) و درجائی دیگر به مسأله وصیت و وراثت (۳). (دقت کنید) و در عبارات دیگرش به لزوم وفاداری نسبت به بیعت و دوام آن و عدم امکان فسخ و تجدید نظر و عدم نیاز به تکرار اشاره فرموده است که اینها نیز مسائلی است مورد قبول درباره بیعت. ضمناً از آنها به خوبی استفاده می شود که اگر بیعت جنبه اجبار و اکراه داشته باشد، یا به صورت غافلگیر کردن مردم انجام گیرد ارزشی ندارد، بلکه بیعتی با ارزش است که از روی اختیار و آزادی اراده و فکر و مطالعه انجام گیرد (باز هم دقت کنید). توجه به این نکته نیز ضروری است که مقام نیابت ولی فقیه از نظر ما مقامی است که از سوی امامان معصوم (علیهم السلام) تعیین شده، و هیچگونه نیازی به بیعت ندارد، البته پیروی و اطاعت مردم از «ولی فقیه»، به او امکان استفاده از این مقام و به اصطلاح «بسط ید» را می دهد، ولی این بدان معنی نیست که مقام او در گرو تبعیت و پیروی مردم است و تازه مسأله پیروی مردم ارتباطی با مسأله بیعت ندارد، بلکه عمل به حکم الهی در مورد ولایت فقیه است (دقت کنید). (۴)

۸۱- ولایت تکوینی و تشریحی چیست؟

می دانیم ولایت بر دو گونه است: ۱- ولایت تشریحی ۲- ولایت تکوینی منظور از ولایت تشریحی همان حاکمیت و سرپرستی قانونی و الهی است که گاه در مقیاس محدودی است مانند ولایت پدر و جد بر طفل صغیر، و گاه در مقیاس بسیار وسیع و گسترده است، مانند ولایت حاکم اسلامی بر تمام مسائل مربوط به «حکومت» و «اداره کشور اسلامی» اما منظور از ولایت تکوینی آن است که کسی بتواند به فرمان و اذن خداوند در جهان آفرینش و تکوین تصرف کند و بر خلاف عادت و جریان طبیعی عالم اسباب، حوادثی را به وجود آورد، مثلاً بیمار غیر قابل علاجی را به اذن خدا با نفوذ و سلطه ای که خداوند در اختیار او گذارده است شفا دهد، و یا مردگان را زنده کند، و کارهای دیگری از این قبیل، و هر گونه تصرف معنوی غیر عادی در نفوس و اجسام انسانها، و جهان طبیعت داخل در این نوع است. «ولایت تکوینی» چهار صورت می تواند داشته باشد که بعضی «قابل قبول» و بعضی «غیر قابل قبول» است: ۱- «ولایت در امر خلقت و آفرینش جهان» به این معنی که خداوند به بنده ای از بندگان یا فرشته ای از فرشتگان خود توانایی دهد که عوالمی را بیافریند، یا از صفحه هستی محو کند، به یقین این امر محالی نیست، چرا که خداوند قادر بر همه چیز است و هر گونه توانایی را می تواند به هر کس بدهد، ولی آیات قرآن در همه جا نشان می دهد که آفرینش عالم هستی و سماوات و ارضین و جن و انس و فرشته و ملک و گیاه و حیوان و کوهها و دریاها همه به قدرت پروردگار انجام گرفته، نه به وسیله بندگان خاص یا فرشتگان، و لذا همه جا نسبت خلقت به او داده شده، و در هیچ موردی این نسبت (به طور گسترده) به

غیر او داده نشده است، بنابراین خالق آسمانها و زمینها و گیاه و حیوان و انسان تنها خدا است. ۲- ولایت تکوینی به معنی واسطه فیض بودن به این معنی که هر گونه امداد و رحمت و برکت و قدرتی از سوی خداوند به بندگانش یا سایر موجودات جهان هستی می رسد از طریق اولیاء الله و بندگان خاص او است، همانند آبهای آشامیدنی خانه های یک شهر که همه از طریق شاه لوله اصلی می گذرد، این لوله عظیم آنها را از منبع اصلی دریافت می دارد و به همه جا می رساند، و از آن تعبیر به «واسطه در فیض» می نمایند. این معنی نیز از نظر عقلی محال نیست، و نمونه آن در عالم صغیر و در ساختار وجود انسان و تقسیم مواد حیاتی به تمام سلولها از طریق شاهرگ قلب دیده می شود، چه مانعی دارد که در عالم کبیر نیز چنین باشد؟ ولی بدون شک اثبات آن نیاز به دلیل کافی دارد، و اگر هم ثابت شود باز به اذن الله است. ۳- ولایت تکوینی در مقیاس معین، مانند احیای مردگان و شفای بیماران غیر قابل علاج و امثال آن. نمونه هایی از این نوع ولایت درباره بعضی از پیامبران در قرآن مجید با صراحت آمده، روایات اسلامی نیز شاهد و گواه بر آن است، از این رو این شاخه از ولایت تکوینی نه تنها از نظر عقل امکان پذیر است، بلکه دلایل نقلی متعدد نیز دارد. ۴- ولایت به معنی دعا کردن برای تحقق امور مطلوب، و انجام آن به وسیله قدرت خداوند، به این ترتیب که پیامبر (صلی الله علیه و آله) یا امام معصوم دعا می کند و آنچه او از خدا خواسته است تحقق می یابد. این معنی نیز هیچگونه مشکل عقلی و نقلی ندارد و آیات و روایات مملو از نمونه های آن است، بلکه شاید از یک نظر نتوان نام ولایت تکوینی بر آن گذاشت چرا که استجاب دعاى او از سوی خدا است. در بسیاری از روایات اشاراتی به «اسم اعظم» دیده می شود که در اختیار پیامبران یا امامان یا بعضی از اولیاء الله (غیر از پیامبران و امامان) بوده است و به وسیله آن می توانستند تصرفاتی در عالم تکوین کنند. قطع نظر از اینکه منظور از «اسم اعظم» چیست - این گونه روایات نیز می تواند ناظر به همان قسم سوم از ولایت تکوینی باشد و به طور کامل بر آن انطباق دارد. (۱) ۱ - تفسیر پیام قرآن ۹/۱۶۱

۸۲ - ماهیت بیعت چیست؟ و چه تفاوتی با انتخابات دارد؟

«ماهیت بیعت» یک نوع قرار داد و معاهده میان بیعت کننده از یکسو، و بیعت پذیر از سوی دیگر است، و محتوای آن اطاعت و پیروی و حمایت و دفاع از بیعت شونده است، و بر طبق شرایطی که در آن ذکر می کنند درجات مختلفی دارد. از لحن آیات قرآن و احادیث استفاده می شود که بیعت یک نوع عقد لازم از سوی بیعت کننده است که عمل بر طبق آن واجب می باشد، و بنابراین مشمول قانون کلی «اوفوا بالعقود» است (مائده - ۱). بنابراین بیعت کننده حق فسخ را ندارد، ولی بیعت پذیر چنانچه صلاح بداند می تواند بیعت خود را بر دارد و فسخ کند، در این صورت بیعت کننده از التزام و عهد خود آزاد می گردد (۱). بعضی بیعت را شبیه «انتخابات» یا نوعی از آن می دانند، در حالی که مسأله انتخابات درست عکس آن است، یعنی ماهیت آن یک نوع ایجاد مسئولیت و وظیفه، و پست و مقام برای انتخاب شونده، و یا به تعبیر دیگر نوعی توکیل در انجام کاری است، هر چند این انتخاب وظائفی هم برای انتخاب کننده به دنبال دارد (مانند همه و کالتها) در حالی که بیعت چنین نیست. و به تعبیر دیگر: انتخابات اعطای مقام است، و همانگونه که گفتیم شبیه توکیل می باشد، در حالی که بیعت «تعهد اطاعت» است. گرچه ممکن است این دو در بعضی از آثار با هم شباهت پیدا کنند ولی این شباهت هرگز به معنی وحدت مفهوم و ماهیت آنها نیست، لذا در مورد بیعت، بیعت کننده قادر بر فسخ نمی باشد در حالی که در مورد انتخابات در بسیاری از موارد انتخاب کنندگان حق فسخ دارند که دسته جمعی شخص انتخاب شونده را از مقامش عزل کنند (دقت کنید). (۲) ۱ - در ماجرای کربلا می خوانیم که امام حسین (علیه السلام) شب عاشورا خطبه خواند و ضمن اظهار قدردانی از یارانش بیعت خود را از آنها برداشت، تا هر جا می خواهند بروند، ولی آنها همچنان وفادار ماندند) و فرمود: فانطلقوا فی حل لیس علیکم منی زمام (کامل ابن اثیر جلد ۴ صفحه ۵۷). ۲ - نمونه ۲۲/۷۱

۸۳- آیا بیعت نقشی در مشروعیت رهبری پیامبر یا امام دارد؟

۸۴- آیا اسلام کودک ده ساله پذیرفته است؟

آیا اسلام کودک ده ساله پذیرفته است؟

این سؤال، سؤال معروفی است که از همان قرون نخستین اسلام در میان بعضی از «بهانه جویان» مطرح بوده است، و آن اینکه درست است که علی (علیه السلام) نخستین مردی است که اسلام را پذیرفت، ولی آیا اسلام یک کودک ۱۰ ساله و نابالغ پذیرفته است؟ و اگر زمان بلوغ او را معیار بگیریم جمع دیگری اسلام را قبل از او پذیرا شده بودند. در اینجا مناسب است گفتگویی را که میان «مأمون» خلیفه عباسی که با یکی از علماء معروف اهل سنت در عصر او به نام «اسحاق» صورت گرفت بیاوریم (این حدیث را «ابن عبدربه» در «عقد الفرید» آورده است). مأمون به او گفت آن روز که پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) مبعوث شده از تمام اعمال چه عملی افضل بود؟ «اسحاق» گفت: اخلاص در شهادت به توحید و رسالت پیامبر (صلی الله علیه و آله) «مأمون»: آیا کسی را سراغ داری که بر علی (علیه السلام) در اسلام پیشی گرفته باشد؟ «اسحاق»: علی (علیه السلام) اسلام آورد در حالی که کم سن و سال بود و احکام الهی بر او جاری نمی شد! «مأمون»: آیا اسلام علی (علیه السلام) به دعوت پیامبر (صلی الله علیه و آله) نبود؟ آیا پیامبر (صلی الله علیه و آله) اسلامش را نپذیرفت؟ چگونه ممکن است پیامبر (صلی الله علیه و آله) کسی را به اسلام دعوت کند که اسلامش پذیرفته نیست؟! «اسحاق» پاسخی نداشت که بدهد. (۱) مرحوم علامه امینی «ره» بعد از نقل این داستان از «العقد الفرید» می افزاید: ابو جعفر اسکافی معتزلی متوفای سال ۲۴۰ در رساله خود می نویسد که همه مردم می دانند که علی (علیه السلام) افتخار پیشگامی به اسلام را داشت پیامبر (صلی الله علیه و آله) روز دوشنبه مبعوث شد و علی (علیه السلام) روز سه شنبه ایمان آورد، و می فرمود من هفت سال قبل از دیگران نماز خواندم! و پیوسته می فرمود: «من نخستین کسی هستم که اسلام آوردم، و این مسأله از هر مشهوری مشهورتر است، و ما کسی را در گذشته نیافته ایم که اسلام علی (علیه السلام) را سبک بشمرد، یا بگوید او اسلام آورد در حالی که کودک خردسال بود، عجب این که افرادی مثل «عباس» و «حمزه» برای پذیرش اسلام منتظر عکس العمل «ابوطالب» بودند، ولی فرزند ابوطالب هرگز منتظر پدر ننشست و ایمان آورد». (۲) کوتاه سخن این که: اولاً پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) ، اسلام علی (علیه السلام) را پذیرفت و کسی که اسلام او را در آن سن و سال معتبر نداند در واقع ایراد بر پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) می گیرد. ثانیاً در روایات معروفی در داستان یوم الدار آمده است که پیامبر (صلی الله علیه و آله) غذائی آماده کرد و بستگان نزدیکش را از قریش دعوت نمود و آنها را به اسلام فرا خواند و فرمود: نخستین کسی که دعوت او را برای دفاع از اسلام بپذیرد برادر و وصی او و جانشین او خواهد بود، هیچ کس دعوت آن حضرت را نپذیرفت جز علی بن ابیطالب (علیه السلام) که گفت من تو را یاری می کنم و با تو بیعت می نمایم، و پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود تو برادر و وصی من و جانشین منی. آیا کسی باور می کند پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) کسی را که در آن روز نیز به حد بلوغ نرسیده بود و به گفته بهانه جویان اسلامش پذیرفته نبود به عنوان برادر و وصی و جانشین خود معرفی کند و دیگران را به پیروی از او دعوت نماید، تا آنجا که سران شرک از روی تمسخر به ابوطالب بگویند تو باید پیرو فرزندت باشی. بدون شک سن بلوغ شرط پذیرش اسلام نیست، هر نوجوانی که عقل و تمیز کافی داشته باشد و اسلام را بپذیرد به فرض که پدرش هم مسلمان نباشد از او جدا می شود و در زمره مسلمین قرار می گیرد. ثالثاً از قرآن مجید استفاده می شود که حتی بلوغ شرط نبوت نیست و برخی از پیامبران در طفولیت به این مقام رسیدند، چنانکه درباره یحیی می فرماید: **وَآتَيْنَاهُ الْكُتُبَ صَبِيًّا**: «ما فرمان نبوت را در طفولیت به او دادیم» (مریم: ۱۲) و در داستان عیسی (علیه السلام) نیز آمده است که به هنگام کودکی با صراحت گفت **إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا**: «من بنده خدا هستم

کتاب آسمانی به من بخشیده و مرا پیامبر قرار داده است (مریم - ۳۰) فراتر از همه اینها همان است که پیامبر (صلی الله علیه و آله) اسلام علی (علیه السلام) را پذیرفت حتی در یوم الدار او را به عنوان برادر و وصی و وزیر و جانشین خویش معرفی فرمود. به هر حال روایاتی که می گوید علی علیه السلام نخستین کسی بود که دعوت پیامبر (صلی الله علیه و آله) را پذیرفت فضیلتی بی مانند برای آن حضرت در بر دارد که هیچکس در آن با او برابری ندارد، و به همین دلیل او شایسته ترین فرد امت برای جانشینی پیامبر (صلی الله علیه و آله) بوده است. (۳)

پی نوشتها

۱ - عقد الفرید، جلد ۳، صفحه ۴۳ (با تلخیص). ۲ - الغدیر، جلد ۳ صفحه ۲۳۷. ۳ - تفسیر پیام قرآن - ۹/۳۵۵

۸۵ - چرا امام حسن (ع) از کوزه زهر آلود آب نوشید؟

چرا امام حسن (ع) از کوزه زهر آلود آب نوشید و چرا امام هشتم (ع) انگور زهر آلود تناول فرمود؟ در اینکه انبیاء و امامان معصوم (علیه السلام) از علم غیب به تعلیم الهی آگاهند حرفی نیست. ولی در چگونگی این علم، و همچنین در وسعت و گسترش آن سخن بسیار است، و این مسأله از پیچیده ترین مسائلی است که در این گونه مباحث به چشم می خورد، اخبار متفاوتی در آن وارد شده و از سوی دانشمندان نیز اظهار نظرهای مختلفی دیده می شود، یکی از احتمالات اساسی و قابل ملاحظه در این مسأله به شرح زیر است: آنها همه این امور را می دانند اما «بالقوه» نه «بالفعل» یعنی هر گاه بخواهند و اراده کنند چیزی از اسرار غیب را بدانند خداوند به آنها الهام می کند، و یا قواعد و اصولی نزد آنها است که با مراجعه به آن قواعد و اصول فتح باب می شود و می توانند هر چیزی از اسرار غیب را بدانند، و یا کتبی نزد آنها است که به آن می نگرند و از اسرار غیب با خبر می شوند، یا اینکه در هر حال که خدا اراده کند و به اصطلاح حالت «بسط» به آنها دست دهد از این اسرار با خبر می شوند، و در حالی که این اراده برگرفته شود و به اصطلاح حالت «قبض» حاصل گردد، این علوم موقتاً پنهان می شود. شاهد این نظر (در شکل اول) روایاتی است که می گوید: امامان و پیشوایان معصوم هنگامی که می خواستند چیزی را بدانند می دانستند، مرحوم کلینی در این زمینه بابتی در اصول کافی منعقد کرده تحت عنوان *إِنَّ الْأَيْمَةَ إِذَا شَأُوا أَنْ يَعْلَمُوا وَعَلِمُوا* «امامان هر گاه اراده می کردند چیزی را بدانند می دانستند» (۱) این بیان در مورد علم پیامبران و امامان بسیاری از مشکلات را نیز حل می کند، از جمله اینکه چرا مثلاً امام حسن (علیه السلام) از کوزه زهر آلود آب نوشید؟ و امام هشتم (علیه السلام) انگور یا انار زهر آلود را تناول فرمود؟ چرا فلان فرد ناباب را به عنوان قضاوت یا فرمانداری انتخاب کردند؟ و چرا یعقوب از وضع خود اینهمه نگران بود؟ با اینکه فرزندش مقامات عالی را طی می کرد، و سرانجام فراق مبدل به وصال می شد چرا... و چرا...؟ در تمام این موارد ممکن است گفته شود آنها اگر می خواستند بدانند می دانستند، ولی آنها می دانستند که خداوند برای امتحان یا مصالح دیگر به آنها اجازه نداده است آگاهی پیدا کنند با ذکر یک مثال می توان این مسأله را روشن ساخت: اگر کسی نامه ای به دست دیگری بدهد که در این نامه اسامی افراد زیادی یا مقامات آنها ذکر شده باشد، و یا حقایق مکتوم دیگری در آن آمده باشد. او اگر بخواهد از این حقائق با خبر بشود در نامه را باز می کند و آگاه می شود ولی تا در نامه باز نشده از آنها با خبر نیست، ضمناً شخص بزرگی که نامه را به دست او داده گشودن در نامه را موکول به اذن و اجازه خود کرده است. (۲) ۱ - اصول کافی جلد اول صفحه ۲۵۸ (در این باب سه روایت به همین مضمون نقل شده است) مرحوم علامه مجلسی در مرآت العقول نیز در جلد ۳ صفحه ۱۱۸ به آنها اشاره کرده است. ۲ - تفسیر پیام قرآن ۷/۲۴۹

۸۶ - فلسفه انتظار چیست ؟

فلسفه انتظار چیست ؟

عقیده به ظهور مهدی (علیه السلام) در تعلیمات اسلامی جنبه وارداتی ندارد . بلکه از قطعی ترین مباحثی است که از شخص پایه گذار اسلام گرفته شده ، و عموم فرق اسلامی در این زمینه متفقند و احادیث در این زمینه متواتر می باشد . اکنون به سراغ پی آمدهای این انتظار در وضع کنونی جوامع اسلامی برویم و به بینیم آیا ایمان به چنین ظهوری انسان را چنان در افکار رؤیائی فرو می برد که از وضع موجود خود غافل می گردد و تسلیم هر گونه شرائطی می کند . ؟ و یا این که به راستی این عقیده یک نوع دعوت به قیام و سازندگی فرد و اجتماع است ؟ آیا ایجاد تحرک می کند یا رکود ؟ آیا مسئولیت آفرین است یا مایه فرار از زیر بار مسئولیتها ؟ ! و بالاخره آیا مخدر است یا بیدار کننده ؟ ولی قبل از توضیح و بررسی این سؤالات توجه به یک نکته کاملاً ضروری است و آن این که سازنده ترین دستورات و عالیتین مفاهیم هر گاه بدست افراد ناوارد یا نالایق یا سؤاستفاده چی بیفتد ممکن است چنان مسخ شود که درست نتیجه ای بر خلاف هدف اصلی بدهد و در مسیری بر ضد آن حرکت کند و این نمونه های بسیار دارد و مسئله «انتظار» بطوری که خواهیم دید در ردیف همین مسائل است . بهر حال برای رهائی از هر گونه اشتباه در محاسبه در این گونه مباحث باید به اصطلاح آب را از سر چشمه گرفت تا آلودگیهای احتمالی نهرها و کانالهای میان راه در آن اثر نگذارد . یعنی ما در بحث «انتظار» مستقیماً به سراغ متون اصلی اسلامی رفته و لحن گوناگون روایاتی را که روی مسئله «انتظار» تاکید می کند مورد بررسی قرار می دهیم تا از هدف اصلی آگاه شویم . اکنون با دقت به این چند روایت توجه کنید: ۱- کسی از امام صادق (علیه السلام) پرسید چه می گوئید درباره کسی که دارای ولایت پیشوایان است و انتظار ظهور حکومت حق را می کشد و در این حال از دنیا می رود ؟ امام (علیه السلام) در پاسخ فرمود: هو بمنزله من كان مع القائم في فسطاطه - ثم سكت هنيهة - ثم قال هو كمن كان مع رسول الله! « او همانند کسی است که با رهبر این انقلاب در خیمه او (ستاد ارتش او) بوده باشد - سپس کمی سکوت کرد - و فرمود: مانند کسی است که با پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) در «مبارزاتش» همراه بوده است» (۱) عین این مضمون در روایات زیادی با تعبیرات مختلفی نقل شده است . ۲- در بعضی «بمنزله الضارب بسيفه في سبيل الله»: «همانند شمشیرزنی در راه خدا» ۳- و در بعضی دیگر «کمن قارع مع رسول الله بسيفه»: «همانند کسی است که در خدمت پیامبر با شمشیر بر مغز دشمن بکوبد!» ۴- در بعضی دیگر «بمنزله من كان قاعدا تحت لواء القائم» «همانند کسی است که زیر پرچم قائم بوده باشد» . ۵- و در بعضی دیگر «بمنزله المجاهد بين يدي رسول الله (صلی الله علیه و آله)»: «همانند کسی است که پیش روی پیامبر جهاد کند» ۶- و بعضی دیگر بمنزله من استشهد مع رسول الله»: «همانند کسی است که با پیامبر شهید شود» . این تشبیهات هفتگانه که در مورد انتظار ظهور مهدی (علیه السلام) در این شش روایت وارد شده روشنگر این واقعیت است که یک نوع رابطه و تشابه میان مسئله «انتظار» از یک سو ، و «جهاد» و مبارزه با دشمن در آخرین شکل خود از سوی دیگر وجود دارد (دقت کنید) . ۷- در روایات متعددی نیز انتظار چنین حکومتی را داشتن ، به عنوان بالاترین عبادت معرفی شده است . این مضمون در بعضی از احادیث از پیامبر (صلی الله علیه و آله) و در بعضی از امیرمؤمنان علی نقل شده است ، و در حدیثی می خوانیم که پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: «افضل اعمال امتی انتظار الفرج من الله عزوجل»: «بالاترین اعمال امت من انتظار فرج از ناحیه خدا کشیدن است» (۲) و در حدیث دیگری از پیامبر (صلی الله علیه و آله) می خوانیم «افضل العبادة انتظار الفرج» (۳) این حدیث اعم از اینکه انتظار فرج را به معنی وسیع کلمه بدانیم یا به مفهوم خاص یعنی انتظار ظهور مصلح بزرگ جهانی باشد ، اهمیت انتظار را در مورد بحث ما روشن می سازد . این تعبیرات همگی حاکی از این است که انتظار چنان انقلابی داشتن همیشه توأم با یک جهاد وسیع و دامنه دار است این را در نظر داشته باشید تا به سراغ مفهوم انتظار رفته سپس از مجموع آنها نتیجه گیری کنیم . ۱ - محاسن برقی طبق نقل بحار چاپ قدیم جلد ۱۳ صفحه ۱۳۶ . ۲ -

کافی بنا به نقل بحار ج ۱۳ ص ۱۳۷. ۳- کافی بنا به نقل بحار ج ۱۳ ص ۱۳۶.

مفهوم انتظار

انتظار

«انتظار» معمولاً به حالت کسی گفته می‌شود که از وضع موجود ناراحت است و برای ایجاد وضع بهتری تلاش می‌کند. فی المثل بیماری که انتظار بهبودی می‌کشد، یا پدری که در انتظار بازگشت فرزندش از سفر است، از بیماری و فراق فرزند ناراحتند و برای وضع بهتری می‌کوشند. همچنین تاجری که از بازار آشفته ناراحت است و در انتظار فرو نشستن بحران اقتصادی می‌باشد این دو حالت را دارد «بیگانگی با وضع موجود» و «تلاش برای وضع بهتر». بنابراین مسئله انتظار حکومت حق و عدالت «مهدی» و قیام مصلح جهانی در واقع مرکب از دو عنصر است، عنصر «نفی» و عنصر «اثبات» عنصر نفی همان بیگانگی با وضع موجود و عنصر اثبات خواهان وضع بهتری بودن است. و اگر این دو جنبه در روح انسان به صورت ریشه دار حلول کند سرچشمه دو رشته اعمال دامنه دار خواهد شد. این دو رشته اعمال عبارتند از ترک هر گونه همکاری و هماهنگی با عوامل ظلم و فساد و حتی مبارزه و درگیری با آنها از یک سو، و خود سازی و خود یاری و جلب آمادگیهای جسمی و روحی و مادی و معنوی برای شکل گرفتن آن حکومت واحد جهانی و مردمی از سوی دیگر. و خوب که دقت کنیم می‌بینیم هر دو قسمت آن سازنده و عامل تحریک و آگاهی و بیداری است. با توجه به مفهوم اصلی «انتظار» معنی روایات متعددی که در بالا درباره پاداش و نتیجه کار منتظران نقل کردیم به خوبی درک می‌شود. اکنون می‌فهمیم که چرا منتظران واقعی گاهی همانند کسانی شمرده شده‌اند که در خیمه حضرت مهدی (علیه السلام) یا زیر پرچم او هستند یا کسی که در راه خدا شمشیر می‌زند، یا به خون خود آغشته شده، یا شهید گشته است. آیا اینها اشاره به مراحل مختلف و درجات مجاهده در راه حق و عدالت نیست که متناسب با مقدار آمادگی و درجه انتظار افراد است؟ یعنی همانطور که میزان فداکاری مجاهدان راه خدا و نقش آنها با هم متفاوت است انتظار و خودسازی و آمادگی نیز درجات کاملاً متفاوتی دارد که هر کدام از اینها با یکی از آنها از نظر «مقدمات» و «نتیجه» شباهت دارد، هر دو جهاند و هر دو آمادگی می‌خواهند و خودسازی، کسی که در خیمه رهبر چنان حکومتی قرار گرفته یعنی در مرکز ستاد فرماندهی یک حکومت جهانی است، نمی‌تواند یک فرد غافل و بیخبر و بی تفاوت بوده باشد، آنجا جای هر کس نیست، جای افرادی است که به حق شایستگی چنان موقعیت و اهمیتی را دارند. همچنین کسی که سلاح در دست دارد در برابر رهبر این انقلاب با مخالفان حکومت صلح و عدالتش می‌جنگد آمادگی فراوان روحی و فکری و رزمی باید داشته باشد. برای آگاهی بیشتر از اثرات واقعی انتظار ظهور مهدی (علیه السلام) به توضیح زیر توجه کنید:

انتظار یعنی آماده باش کامل

من اگر ظالم و ستمگرم چگونه ممکن است در انتظار کسی باشم که طعمه شمشیرش خون ستمگران است؟ من اگر آلوده و ناپاکم چگونه می‌توانم منتظر انقلابی باشم که شعله اولش دامن آلودگان را می‌گیرد ارتشی که در انتظار جهاد بزرگی است آمادگی رزمی نفرت خود را بالا می‌برد و روح انقلابی در آنها می‌دمد و هر گونه نقطه ضعفی را اصلاح می‌کند. زیرا چگونگی «انتظار» همواره متناسب با هدفی است که در انتظار آن هستیم. انتظار آمدن یک مسافر عادی از سفر. انتظار بازگشت یک دوست بسیار عزیز. انتظار فرا رسیدن فصل چیدن میوه از درخت و درو کردن محصول. هر یک از این انتظارها آمیخته با یک نوع آمادگی است، در یکی باید خانه را آماده کرد و وسایل پذیرائی فراهم ساخت، در دیگری ابزار لازم، و داس و کمباین و...

اکنون فکر کنید آنها که انتظار قیام یک مصلح بزرگ جهانی را می‌کشند در واقع انتظار انقلاب و دیگر گونی و تحولی را دارند که وسیعترین و اساسی‌ترین انقلابهای انسانی در طول تاریخ بشر است. انقلابی که بر خلاف انقلابهای پیشین جنبه منطقه‌ای نداشته بلکه هم عمومی و همگانی است و هم تمام شئون و جوانب زندگی انسانها را شامل می‌شود، انقلابی است سیاسی، فرهنگی، اقتصادی و اخلاقی.

نخستین فلسفه - خود سازی فردی

چنین تحولی قبل از هر چیز نیازمند به عناصر آماده و باارزش انسانی است که بتوانند بار سنگین چنان اصلاحات وسیعی را در جهان بدوش بکشند، و این در درجه اول محتاج به بالا بردن سطح اندیشه و آگاهی و آمادگی روحی و فکری برای همکاری در پیاده کردن آن برنامه عظیم است. تنگ نظریها، کوه بینیها، کج فکریها، حسادتها، اختلافات کودکانه و نابخردانه و بطور کلی هر گونه نفاق و پراکنندگی با موقعیت «منتظران واقعی» سازگار نیست. نکته مهم این است که منتظر واقعی برای چنان برنامه مهمی هرگز نمی‌تواند نقش تماشاچی را داشته باشد باید از هم اکنون حتماً در صف انقلابیون قرار گیرد. ایمان به نئایج و عاقبت این تحول هرگز به او اجازه نمی‌دهد که در صف مخالفان باشد و قرار گرفتن در صف موافقان نیز محتاج به داشتن «اعمالی پاک» و روحی پاکتر و برخورداری از «شهامت» و «آگاهی» کافی است. من اگر فاسد و نادرستم چگونه می‌توانم در انتظار نظامی که افراد فاسد و نادرست در آن هیچگونه نقشی ندارند بلکه مطرود و منفور خواهند بود، روز شماری کنم. آیا این انتظار برای تصفیه روح و فکر و شستشوی جسم و جان من از لوث آلودگیها کافی نیست؟ ارتشی که در انتظار جهاد آزادی بخش به سر می‌برد حتماً به حالت آماده باش کامل درمی‌آید سلاحی را که برای چنین میدان نبردی شایسته است بدست می‌آورد، سنگرهای لازم را می‌سازد. آمادگی رزمی افراد خود را بالا می‌برد. روحیه افراد خود را تقویت می‌کند و شعله عشق و شوق برای چنین مبارزه‌ای را در دل فرد فرد سربازانش زنده نگه می‌دارد ارتشی که دارای چنین آمادگی نیست هرگز در انتظار به سر نمی‌برد و اگر بگوید دروغ می‌گوید. انتظار یک مصلح جهانی به معنای آماده باش کامل فکری و اخلاقی، مادی و معنوی، برای اصلاح همه جهان است. فکر کنید چنین آماده باشی چقدر سازنده است. اصلاح تمام روی زمین و پایان دادن به همه مظالم و نابسامانیها شوخی نیست کار ساده‌ای نمی‌تواند باشد، آماده باش برای چنین هدف بزرگی باید متناسب با آن باشد یعنی باید به وسعت و عمق آن باشد! برای تحقق بخشیدن به چنین انقلابی مردانی بسیار بزرگ و مصمم و بسیار نیرومند و شکست ناپذیر، فوق العاده پاک و بلند نظر، کاملاً آماده و دارای بینش عمیق لازم است. و خود سازی برای چنین هدفی مستلزم به کار بستن عمیق ترین برنامه‌های اخلاقی و فکری و اجتماعی است، این است معنای انتظار واقعی آیا هیچکس می‌تواند بگوید چنین انتظاری سازنده نیست؟

فلسفه دوم - خود یاریهای اجتماعی

منتظران راستین در عین حال وظیفه دارند تنها به خویش نپردازند بلکه مراقب حال یکدیگر باشند، و علاوه بر اصلاح خویش در اصلاح دیگران نیز بکوشند زیرا برنامه عظیم و سنگینی که انتظارش را می‌کشند یک برنامه فردی نیست، برنامه‌ای است که تمام عناصر انقلاب باید در آن شرکت جویند، باید کار به صورت دسته جمعی و همگانی باشد، کوششها و تلاشها باید هماهنگ گردد، و عمق و وسعت این هماهنگی باید به عظمت همان برنامه انقلاب جهانی باشد که انتظار آن را دارند. در یک میدان وسیع مبارزه دسته جمعی هیچ فردی نمی‌تواند از حال دگران غافل بماند بلکه موظف است هر نقطه ضعفی را در هر کجا به بیند اصلاح کند و هر موضع آسیب پذیری را ترمیم نماید، و هر قسمت ضعیف و ناتوانی را تقویت کند زیرا بدون شرکت فعالانه و هماهنگ تمام مبارزین، پیاده کردن چنان برنامه‌ای امکان پذیر نیست. بنابراین منتظران واقعی علاوه بر اینکه به اصلاح خویش می‌کوشند

وظیفه خود می‌دانند که دیگران را نیز اصلاح کنند. این است اثر سازنده دیگری برای انتظار قیام یک مصلح جهانی و این است فلسفه آنهمه فضیلتها که برای منتظران راستین شمرده شده است.

فلسفه سوم - منتظران راستین در فساد محیط حل نمی‌شوند

اثر مهم دیگری که انتظار مهدی (علیه السلام) دارد حل نشدن در مفاصد محیط و عدم تسلیم در برابر آلودگیها است. توضیح این که هنگامی که فساد فراگیر می‌شود و اکثریت یا جمع کثیری را به آلودگی می‌کشاند گاهی افراد پاک در این بن بست سخت روانی قرار می‌گیرند، بن بست می‌گردد که از یأس اصلاحات سرچشمه می‌گیرد. گاهی آنها فکر می‌کنند کار از کار گذشته و دیگر امیدی به اصلاح نیست، و تلاش و کوشش برای پاک نگاهداشتن خویش بیهوده است، این نومیدی و یأس ممکن است آنها را تدریجاً به سوی فساد و همرنگی با محیط بکشاند و نتوانند خود را به صورت یک اقلیت صالح در برابر اکثریت ناسالم حفظ کنند و همرنگ جماعت نشدن را موجب رسوائی بدانند! تنها چیزی که می‌تواند در آنها «امید» بدمد و به مقاومت و خویشتن داری دعوت کند و نگذارد در محیط فاسد حل شوند امید به اصلاح نهائی است، تنها در این صورت است که آنها دست از تلاش و کوشش برای حفظ پاکی خویش و اصلاح دیگران بر نخواهند داشت. و اگر می‌بینیم در دستورات اسلامی یأس از آموزش یکی از بزرگترین گناهان شمرده شده است و ممکن است افراد ناوارد تعجب کنند که چرا یأس از رحمت خدا اینقدر مهم تلقی شده، حتی مهمتر از بسیاری از گناهان، فلسفه اش در حقیقت همین است که گناهکار مأیوس از رحمت، هیچ دلیلی نمی‌بیند که به فکر جبران بیفتد و یا لاقلاً دست از ادامه گناه بردارد، و منطق او این است اکنون که آب از سر من گذشته است چه یک قامت چه صد قامت؟ من که رسوای جهانم غم دنیا هیچ است!، بالاتر از سیاهی رنگ دیگر نباشد، آخرش جهنم است، من که هم اکنون آنرا برای خود خریده‌ام دیگر از چه می‌ترسم؟! و مانند این منطقتها... اما هنگامی که روزنه امید برای او گشوده شود، امید به عفو پروردگار، امید به تغییر وضع موجود، نقطه عطفی در زندگی او خواهد شد و او را به توقف کردن در مسیر گناه و بازگشت به سوی پاکی و اصلاح دعوت می‌کند. به همین دلیل امید را می‌توان همواره به عنوان یک عامل مؤثر تربیتی در مورد افراد فاسد شناخت همچنین افراد صالحی که در محیطهای فاسد گرفتارند، بدون امید نمی‌توانند خویشتن را حفظ کنند. نتیجه این که انتظار ظهور مصلحی که هر قدر دنیا فاسدتر می‌شود امید ظهورش بیشتر می‌گردد اثر فزاینده روانی در معتقدان دارد، و آنها را در برابر امواج نیرومند فساد بیمه می‌کند آنها نه تنها با گسترش دامنه فساد محیط مأیوس نمی‌شوند بلکه به مقتضای «وعده وصل چون شود نزدیک آتش عشق تیزتر گردد» وصول به هدف را در برابر خویش می‌بینند و کوشششان برای مبارزه با فساد و یا حفظ خویشتن با شوق و عشق زیادتری تعقیب می‌گردد. از مجموع بحثهای گذشته چنین نتیجه می‌گیریم که اثر تخذیری انتظار تنها در صورتی است که مفهوم آن مسخ یا تحریف شود - همانگونه که جمعی از مخالفان، تحریفش کرده‌اند و جمعی از موافقان مسخ - اما اگر به مفهوم واقعی در جامعه و فرد پیاده شود یک عامل مهم تربیت و خودسازی و تحرک و امید خواهد بود. از جمله مدارک روشنی که این موضوع را تأیید می‌کند این است که در ذیل آیه (وعدالله الذین آمنوا منکم و عملوا الصالحات لیستخلفنهم فی الارض...) «خداوند به آنها که ایمان دارند و عمل صالح انجام می‌دهند وعده داده است که حکومت روی زمین را در اختیارشان بگذارد» از پیشوایان بزرگ اسلام نقل شده است که منظور از این آیه «هو القائم و اصحابه»: «مهدی (علیه السلام) و یاران او هستند» (۱) و در حدیث دیگری می‌خوانیم: (نزلت فی المهدی (علیه السلام)): «این آیه درباره مهدی (علیه السلام) نازل شده است». در این آیه مهدی (علیه السلام) و یارانش به عنوان (الذین آمنوا منکم و عملوا الصالحات) «آنها که ایمان و عمل صالحی دارند» معرفی شده‌اند، بنابراین تحقق این انقلاب جهانی بدون یک ایمان مستحکم که هر گونه ضعف و زبونی و ناتوانی را دور سازد، و بدون اعمال صالحی که راه را برای اصلاح جهان بگشاید امکان پذیر نیست. و آنها که در انتظار چنین برنامه‌ای

هستند هم باید سطح آگاهی و ایمان خود را بالا ببرند و هم در اصلاح اعمال خویش بکوشند. تنها چنین کسانی هستند که می‌توانند نوید همگانی در حکومت او بخود دهند نه آنها که با ظلم و ستم همکاری دارند، و نه آنها که از ایمان و عمل صالح بیگانه اند نه افراد ترسو و زبونی که بر اثر ضعف ایمان از همه چیز حتی از سایه خود می‌ترسند. و نه افراد سست و بیحال و بیکاره ای که دست روی دست گذارده و در برابر مفسد محیط و جامعه شان سکوت اختیار کرده و کمترین تلاش و کوششی در راه مبارزه با فساد ندارند. این است اثر سازنده قیام مهدی (علیه السلام) در جامعه اسلامی. (۲) ۱ - بحار الانوار قدیم جلد ۱۳ صفحه ۱۴ - ۲۰ - تفسیر نمونه ۷/۳۷۸

۸۷ - دلایل عقلی معاد کدام است؟

دلایل عقلی معاد کدام است؟

گذشته از دلایل نقلی فراوانی که برای معاد در قرآن مجید آمده است و شامل صدها آیه در این زمینه می‌شود دلایل عقلی روشنی نیز بر این امر وجود دارد که به طور فشرده در اینجا قسمتی از آن یادآوری می‌شود: الف - برهان حکمت اگر زندگی این جهان را بدون جهان دیگر در نظر بگیریم پوچ و بی معنی خواهد بود، درست به این می‌ماند که زندگی دوران جنینی را بدون زندگی این دنیا فرض کنیم. اگر قانون خلقت این بود که تمام جنینها در لحظه تولد خفه می‌شدند و می‌مردند چقدر دوران جنینی بی مفهوم جلوه می‌کرد؟ همچنین اگر زندگی این جهان بریده از جهان دیگر تصور شود این سر در گمی وجود خواهد داشت. زیرا چه لزومی دارد که ما هفتاد سال یا کمتر و بیشتر در این دنیا در میان مشکلات دست و پا زنیم؟ مدتی خام و بی تجربه باشیم «و تا پخته شود خامی، عمر تمام است!» مدتی به دنبال تحصیل علم و دانش باشیم هنگامی که از نظر معلومات به جایی رسیدیم برف پیری بر سر ما نشسته! تازه برای چه زندگی می‌کنیم؟ خوردن مقداری غذا و پوشیدن چند دست لباس و خوابیدن و بیدار شدنهای مکرر و ادامه دادن این برنامه خسته کننده تکراری را دهها سال؟! آیا به راستی این آسمان گسترده این زمین پهناور و این همه مقدمات و مؤخرات و اینهمه استادان و مربیان و اینهمه کتابخانه های بزرگ و این ریزه کاریهایی که در آفرینش ما و سایر موجودات به کار رفته، همه برای همان خوردن و نوشیدن و پوشیدن و زندگی مادی است؟ اینجا است که آنها که معاد را قبول ندارند، اعتراف به پوچی این زندگی می‌کنند، و گروهی از آنها اقدام به خودکشی و نجات از این زندگی پوچ و بی معنی را مجاز و مایه افتخار می‌شمرند! چگونه ممکن است کسی به خداوند و حکمت بی پایان او ایمان داشته باشد و زندگی این جهان را بی آنکه مقدمه ای برای زندگی جاویدان جهان دیگر باشد قابل توجه بشمرد؟. قرآن مجید می‌گوید: افحسبتم انما خلقناکم عبثاً و انکم الینا لاترجعون «آیا گمان کردید بیهوده آفریده شده اید و به سوی ما بازمی‌گردید؟» (مؤمنون - ۱۱۵) یعنی اگر بازگشت به سوی خدا نبود زندگی این جهان عبث و بیهوده بود. آری در صورتی زندگی این دنیا مفهوم و معنی پیدا می‌کند و با حکمت خداوندی سازگار می‌شود که این جهان را مزرعه ای برای جهان دیگر (الدنیا مزرعة الاخرة) و گذرگاهی برای آن عالم وسیع (الدنیا قنطرة) و کلاس تهیه و دانشگاهی برای جهان دیگر و تجارتخانه ای برای آن سرا بدانیم، همانگونه که امیرمؤمنان علی (علیه السلام) در کلمات پرمحتوایش فرمود: این دنیا جایگاه صدق و راستی است برای آنکس که با آن به راستی رفتار کند و خانه تندرستی است برای آنکس که از آن چیزی بفهمد، و سرای بی نیازی است برای آنکس که از آن توشه بگیرد، و محل اندرز است، برای آنکه از آن اندرز گیرد، مسجد دوستان خدا است، نمازگاه فرشتگان پروردگار و محل نزول وحی الهی و تجارتخانه اولیاء حق است» (۱). کوتاه سخن اینکه مطالعه و بررسی وضع این جهان به خوبی گواهی می‌دهد بر اینکه عالم دیگری پشت سر آن است ولقد علمتم النشأة الاولى فلو لاتذکرون: «شما نشاء اولی و آفرینش خود را در این دنیا دیدید چرا متذکر نمی‌شوید که از پی آن

جهان دیگری است؟ (واقعه - ۶۲). ب - برهان عدالت - دقت در نظام هستی و قوانین آفرینش نشان می دهد که همه چیز آن حساب شده است. در سازمان تن ما آنچنان نظام عادلانه ای حکمفرما است که هر گاه کمترین تغییر و ناموزونی رخ می دهد سبب بیماری یا مرگ می شود، حرکات قلب ما، گردش خون ما پرده های چشم ما و جزء جزء سلولهای تن ما مشمول همان نظام دقیق است که در کل عالم حکومت می کند و بالعدل قامت السموات والارض: آسمانها و زمین به وسیله عدالت بر پا است (۲) آیا انسان می تواند یک وصله ناجور در این عالم پهناور باشد؟! درست است که خداوند به انسان آزادی اراده و اختیار داده تا او را بیازماید و در سایه آن مسیر تکامل را طی کند، ولی اگر انسان از آزادی سوء استفاده کرد، چه می شود؟ اگر ظالمان و ستمگران، گمراهان و گمراه کننده‌گان با سوء استفاده از این موهبت الهی به راه خود ادامه دادند عدل خداوند چه اقتضا می کند. درست است که گروهی از بدکاران در این دنیا مجازات می شوند و به کیفر اعمال خود - یا لاقلاً قسمتی از آن - می رسند، اما مسلماً چنان نیست که همه مجرمان، همه کیفر خود را ببینند، و همه پاکان و نیکان به پاداش اعمال خود در این جهان برسند، آیا ممکن است این دو گروه در کفه عدالت پروردگار یکسان باشند؟ به گفته قرآن مجید افنجعل المسلمین کالمجرمین مالکم کیف تحکمون: «آیا کسانی را که در برابر قانون خدا به حق و عدالت تسلیمند همچون مجرمان قرار دهیم، چگونه حکم می کنید؟» (قلم - ۳۵ و ۳۶). و در جای دیگر می فرماید: ام نجعل المتقین کالفجار: «آیا ممکن است پرهیزگاران را همچون فاجران قرار دهیم؟» (ص - ۲۸). به هر حال تفاوت انسانها در اطاعت فرمان حق جای تردید نیست همانگونه که عدم کفایت دادگاه «مکافات این جهان» و «محکمه وجدان» و «عکس العملهای گناهان» برای برقراری عدالت نیز به تنهایی کافی به نظر نمی رسد، بنابراین باید قبول کرد که برای اجرای عدالت الهی لازم است محکمه و دادگاه عدل عامی باشد که سر سوزن کار نیک و بد در آنجا حساب شود و گرنه اصل عدالت تأمین نخواهد شد. بنابراین باید پذیرفت که قبول عدل خدا مساوی است با قبول وجود معاد و رستاخیز، قرآن مجید می گوید و نضع الموازين القسط لیوم القیامه: «ما ترازوهای عدالت را در روز قیامت برپا می کنیم» (انبیاء - ۴۷). و نیز می فرماید: وقضی بینهم بالقسط و هم لا یظلمون: «در روز قیامت در میان آنها به عدالت حکم می شود و ظلم و ستمی بر آنها نخواهد شد» (یونس - ۵۴). ج - برهان هدف بر خلاف پندار مادیین، در جهان بینی الهی، برای آفرینش انسان هدفی بوده است که در تعبیرات فلسفی از آن به «تکامل» و در لسان قرآن و حدیث گاهی از آن به «قرب به خدا» و یا «عبادت و بندگی» تعبیر شده است و ما خلقت الجن والانس الا ليعبدون: «من جن و انس را نیافریدم مگر به این منظور که مرا پرستش کنند» (و در سایه عبادت و بندگی کامل شوند و به حریم قرب من راه یابند) (ذاریات - ۵۶).

آیا اگر مرگ پایان همه چیز باشد این هدف بزرگ تأمین می گردد؟

بدون شک پاسخ این سؤال منفی است. باید جهانی بعد از این جهان باشد و خط تکامل انسان در آن ادامه یابد، و محصول این مزرعه را در آنجا درو کند، و حتی چنانکه در جای دیگر گفته ایم در جهان دیگر نیز این سیر ادامه یابد تا هدف نهایی تأمین شده باشد. خلاصه اینکه تأمین هدف آفرینش بدون پذیرش معاد ممکن نیست، و اگر ارتباط این زندگی را از جهان پس از مرگ قطع کنیم همه چیز شکل معما به خود می گیرد و پاسخی برای چراها نخواهیم داشت. (۳)

پی نوشتها

۱ - نهج البلاغه کلمات قصار کلمه ۱۳۱. ۲ - «تفسیر صافی» ذیل آیه ۷ سوره رحمن. ۳ - تفسیر نمونه ۱۸/۴۷۹

منظور از معاد جسمانی این نیست که تنها جسم در جهان دیگر بازگشت می کند، بلکه هدف این است که روح و جسم توأماً مبعوث می شود، و به تعبیر دیگر بازگشت روح مسلم است، گفتگو از بازگشت جسم است. جمعی از فلاسفه پیشین تنها به معاد روحانی معتقد بودند و جسم را مرکبی می دانستند که تنها در این جهان با انسان است، و بعد از مرگ از آن بی نیاز می شود، آن را رها می سازد و به عالم ارواح می شتابد. ولی عقیده علمای بزرگ اسلام این است که معاد در هر دو جنبه روحانی و جسمانی صورت می گیرد، در اینجا بعضی مقید به خصوص جسم سابق نیستند، و می گویند: خداوند جسمی را در اختیار روح می گذارد، و چون شخصیت انسان به روح او است این جسم جسم او محسوب می شود! در حالی که محققین معتقدند همان جسمی که خاک و متلاشی گشته، به فرمان خدا جمع آوری می شود، و لباس حیات نوینی بر آن می پوشانند، و این عقیده ای است که از متون آیات قرآن مجید گرفته شده است. شواهد معاد جسمانی در قرآن مجید آن قدر زیاد است که به طور یقین می توان گفت: آنها که معاد را منحصر در روحانی می دانند کمترین مطالعه ای در آیات فراوان معاد نکرده اند و گرنه جسمانی بودن معاد در آیات قرآن به قدری روشن است که جای هیچگونه تردید نیست. آیاتی که در آخر سوره یس می خوانیم به وضوح بیانگر این حقیقت است چرا که مرد عرب بیابانی تعجبش از این بود که این استخوان پوسیده را که در دست دارد چه کسی می تواند زنده کند؟ و قرآن با صراحت در پاسخ او می گوید: «قل یحییها الذی انشأها اول مره» «بگو همین استخوان پوسیده را خدائی که روز نخست آن را ابداع و ایجاد کرد زنده می کند». تمام تعجب مشرکان و مخالفت آنها در مسأله معاد بر سر همین مطلب بود که چگونه وقتی ما خاک شدیم و خاکهای ما در زمین گم شد، دوباره لباس حیات در تن می کنیم؟ و قالوا اء اذا ضللنا فی الارض انا لفی خلق جدید (الم سجده آیه ۱۰). آنها می گفتند: «چگونه این مرد به شما وعده می دهد وقتی که مردید و خاک شدید بار دیگر به زندگی باز می گردید: ایعدکم انکم اذاتم و کتم تراباً و عظاماً انکم مخرجون (مؤمنون آیه ۳۵). آنها به قدری از این مسأله تعجب می کردند که اظهار آن را نشانه جنون و یا دروغ بر خدا می پنداشتند: «قال الذین کفروا هل ندلکم علی رجل ینبئکم اذا مزقتم کل ممزق انکم لفی خلق جدید» کافران گفتند مردی را به شما نشان دهیم که به شما خبر می دهد هنگامی که کاملاً خاک و پراکنده شدید دیگر بار آفرینش جدیدی می یابید» (سوره سبا آیه ۷ و ۸). به همین دلیل عموماً «استدلالات قرآن درباره امکان معاد» بر محور همین معاد جسمانی دور می زند، و بعلاوه قرآن کراراً خاطر نشان می کند که شما در قیامت از قبرها خارج می شوید (یس ۵۱ - قمر ۷) قبرها مربوط به معاد جسمانی است. داستان مرغهای چهارگانه ابراهیم، و همچنین داستان عزیز وزنده شدن او بعد از مرگ، و ماجرای مقتول بنی اسرائیل همه با صراحت از معاد جسمانی سخن می گوید. توصیفهای زیادی که قرآن مجید از مواهب مادی و معنوی بهشت کرده است همه نشان می دهد که معاد هم در مرحله جسم و هم در مرحله روح تحقق می پذیرد، و گرنه حور و قصور و انواع غذاهای بهشتی و لذائذ مادی در کنار مواهب معنوی معنی ندارد. به هر حال ممکن نیست کسی کمترین آگاهی از منطق و فرهنگ قرآن داشته باشد و معاد جسمانی را انکار کند، و به تعبیر دیگر انکار معاد جسمانی از نظر قرآن مساوی است با انکار اصل معاد! علاوه بر این دلایل نقلی، شواهد عقلی نیز در این زمینه وجود دارد که اگر بخواهیم وارد آن شویم سخن به درازا می کشد. البته اعتقاد به معاد جسمانی پاره ای از سؤالات و اشکالات برمی انگیزد مانند شبهه آکل و مأکول که محققان اسلامی از آن پاسخ گفته اند (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۸/۴۸۷

۸۹ - شبهه آکل و مأکول چیست؟

شبهه آکل و مأکول چیست؟

بیشتر مفسران و نویسندگان تاریخ در ذیل آیه ۲۶۰ سوره بقره: واذ قال ابراهیم ربّ ارنی کیف تحیی الموتی . . . «داستان زیر را

نقل کرده اند: روزی ابراهیم (علیه السلام) از کنار دریائی می گذشت مرداری را دید که در کنار دریا افتاده در حالیکه مقداری از آن داخل آب و مقداری دیگر در خشکی است، و پرندگان و حیوانات دریا و خشکی، از دو سو، آن را طعمه خود قرار داده اند، حتی گاهی بر سر آن با یکدیگر نزاع می کنند. دیدن این منظره ابراهیم را به فکر مسئله ای انداخت که همه می خواهند چگونگی آن را بطور تفصیل بدانند، و آن کیفیت زنده شدن مردگان پس از مرگ است، او فکر می کرد که اگر نظیر این حادثه برای جسد انسانی رخ دهد و بدن او جزء بدن جانداران دیگر شود مسئله رستاخیز که باید با همین بدن جسمانی صورت گیرد چگونه خواهد شد؟! ابراهیم (علیه السلام) گفت پروردگارا! به من نشان بده چگونه مردگان را زنده می کنی؟ خداوند فرمود مگر ایمان باین نداری؟ او پاسخ داد ایمان دارم لکن می خواهم آرامش قلبی پیدا کنم. خداوند دستور داد که چهار پرنده بگیرد و گوشتهای آنها را در هم بیامیزد، سپس آنها را چند قسمت کند و هر قسمتی را بر سر کوهی بگذارد، بعد آنها را بخواند تا صحنه رستاخیز را مشاهده کند، او چنین کرد و با نهایت تعجب دید اجزای مرغان از نقاط مختلف جمع شده، نزد او آمدند و حیات و زندگی را از سر گرفتند!

شبهه آکل و ماکول

از شرحی که درباره انگیزه تقاضای ابراهیم (علیه السلام) نسبت به مشاهده صحنه زنده شدن مردگان ذکر کردیم استفاده می شود که بیشتر توجه ابراهیم در این تقاضا به این بوده که چگونه بدن حیوانی که جزء بدن حیوانات دیگر شده، می تواند به صورت اصلی بازگردد؟ و این همان است که ما در علم عقائد از آن به عنوان «شبهه آکل و ماکول» نام می بریم. توضیح اینکه: در این رستاخیز، خدا انسان را با همین بدن مادی باز می گرداند، و باصطلاح هم جسم انسان و هم روح انسان برمی گردد. در این صورت این اشکال پیش می آید که اگر بدن انسان خاک شد و بوسیله درختان جزء گیاه و میوه ای گردید و انسان دیگری آن را خورده و جزء بدن او شد، یا فی المثل اگر در سالهای قحطی انسانی از گوشت بدن انسان دیگری تغذیه کند، به هنگام رستاخیز، اجزای خورده شده جزء کدام یک از دو بدن خواهد گردید؟ اگر جزء بدن اول گردد، بدن دوم ناقص می شود و اگر بعکس جزء بدن دوم باقی بماند اولی ناقص و یا نابود خواهد شد. از طرف فلاسفه و دانشمندان علم عقائد پاسخهای گوناگونی به این ایراد قدیمی داده شده است، که گفتگو درباره همه آنها در اینجا ضرورتی ندارد، و بعضی از دانشمندان که نتوانسته اند پاسخ قانع کننده ای برای آن بیابند آیات مربوط به معاد جسمانی را توجیه و تأویل کرده اند و شخصیت انسان را منحصر به روح و صفات روحی او دانسته اند. در حالی که نه شخصیت انسان تنها وابسته به روح است، و نه آیات مربوط به معاد جسمانی چنان است که بتوان آنها را تأویل کرد بلکه همانطور که گفتیم صراحت کامل در این قسمت دارد. بعضی نیز یکنوع معاد به ظاهر جسمانی قائل شده اند که با معاد روحانی فرق چندانی ندارد، ولی ما در این جا راه روشنتری با توجه به متون آیات داریم که با علوم روز نیز کاملاً سازگار است و توضیح آن نیاز به چند مقدمه دارد: ۱- می دانیم که اجزاء بدن انسان بارها از زمان کودکی تا هنگام مرگ عوض می شوند، حتی سلولهای مغزی با این که از نظر تعداد کم و زیاد نمی شوند باز از نظر اجزاء عوض می گردند، زیرا از یک طرف «تغذیه» می کنند و از سوی دیگر «تحلیل» می روند و این خود باعث تبدیل کامل آنها با گذشت زمان است، خلاصه اینکه در مدتی کمتر از ده سال تقریباً هیچ یک از ذرات پیشین بدن انسان باقی نمی ماند. ولی باید توجه داشت که ذرات قبلی بهنگامی که در آستانه مرگ قرار می گیرند همه خواص و آثار خود را به سلولهای نو و تازه می سپارند، به همین دلیل خصوصیات جسمی انسان از رنگ و شکل و قیافه گرفته، تا بقیه کیفیات جسمانی، با گذشت زمان ثابت هستند، و این نیست مگر بخاطر انتقال صفات به سلولهای تازه (دقت کنید). بنابراین آخرین اجزای بدن هر انسانی که پس از مرگ تبدیل به خاک می شود دارای مجموعه صفاتی است که در طول عمر کسب کرده، و تاریخ گویائی است از سرگذشت جسم انسان در تمام عمر! ۲- درست است که

اساس شخصیت انسان را روح انسان تشکیل می دهد، ولی باید توجه داشت که «روح» همراه «جسم» پرورش و تکامل می یابد و هر دو در یکدیگر تأثیر متقابل دارند، و لذا همانطور که دو جسم از تمام جهات با هم شبیه نیستند دو روح از تمام جهات نیز با هم شباهت نخواهند داشت. به همین دلیل هیچ روحی بدون جسمی که با آن پرورش و تکامل پیدا کرده نمی تواند فعالیت کامل و وسیع داشته باشد، و لذا در رستاخیز باید همان جسم سابق بازگردد تا روح با پیوستن به آن فعالیت خود را در یک مرحله عالیتر از سر گیرد و از نتایج اعمالی که انجام داده بهره مند شود. ۳- هر یک از ذرات بدن انسان تمام مشخصات جسمی او را در بر دارد، یعنی اگر راستی هر یک از سلولهای بدن را بتوانیم پرورش دهیم تا بصورت یک انسان کامل درآید آن انسان تمام صفات شخصی را که این جزء از او گرفته شده دارا خواهد بود. (دقت کنید). مگر روز نخست یک سلول بیشتر بود؟ همان یک «سلول نطفه» تمام صفات او را در برداشت و تدریجاً از راه تقسیم به دو سلول تبدیل شد، و دو سلول به چهار سلول، و به همین ترتیب تمام سلولهای بدن انسان به وجود آمدند، بنابراین هر یک از سلولهای بدن انسان شعبه ای از سلول نخستین می باشد که اگر همانند او پرورش بیابد انسانی شبیه به او از هر نظر خواهد ساخت که عین صفات او را دارا باشد. اکنون با در نظر گرفتن مقدمات سه گانه فوق به پاسخ اصل ایراد می پردازیم: آیات قرآن صریحاً می گوید: آخرین ذراتی که در بدن انسان در هنگام مرگ وجود دارد روز قیامت به همان بدن باز می گردد(۱) بنابراین اگر انسان دیگری، از او تغذیه کرده، این اجزاء از بدن او خارج شده و به بدن صاحب اصلی برمی گردد تنها چیزی که در اینجا خواهد بود این است که لابد بدن دوم ناقص می شود، ولی باید گفت در حقیقت ناقص نمی شود بلکه کوچک می شود، زیرا اجزای بدن او در تمام بدن دوم پراکنده شده بود که به هنگامی که از آن گرفته شد به همین نسبت مجموع بدن دوم لاغر و کوچک تر می شود، مثلاً یک انسان شصت کیلوئی که چهل کیلو از وزن بدن خود را که مال دیگری بوده از دست خواهد داد. تنها بدن کوچکی به اندازه کودکی از او باقی می ماند. ولی آیا این موضوع می تواند مشکلی ایجاد کند؟ مسلماً نه، زیرا این بدن کوچک تمام صفات شخص دوم را بدون کم و کاست در بردارد و به هنگام رستاخیز همچون فرزندی که کوچک است و سپس بزرگ می شود پرورش می یابد، و بصورت انسان کاملی محشور می گردد، این نوع تکامل و پرورش به هنگام رستاخیز هیچ اشکال عقلی و نقلی ندارد. آیا این پرورش هنگام رستاخیز فوری است یا تدریجی؟ بر ما روشن نیست، اما اینقدر می دانیم هر کدام باشد هیچ اشکالی تولید نمی کند و در هر دو صورت مسئله حل شده است. تنها در اینجا یک سؤال باقی می ماند و آن این که اگر تمام بدن انسانی از اجزاء دیگری تشکیل شده باشد در آن صورت تکلیف چیست؟ اما پاسخ این سؤال نیز روشن است که چنین چیزی اصولاً محال می باشد، زیرا مسئله «آکل و مأکول» فرع بر این است که بدنی اول موجود باشد و از بدن دیگر تغذیه کند و پرورش یابد، و با توجه به این موضوع ممکن نیست تمام ذرات بدن اول از بدن دوم تشکیل گردد، باید بدنی قبلاً فرض کنیم تا از بدن دیگری بخورد بنابراین بدن دیگر حتماً جزء او خواهد شد نه کل او. (دقت کنید). با توجه به آنچه گفتیم روشن می شود که مسئله معاد جسمانی با همین بدن هیچگونه اشکالی تولید نمی کند و نیازی به توجیه آیاتی که صریحاً این مطلب را ثابت کرده است نداریم. (۲) ۱- به آیاتی که می گوید مردم از قبور خود زنده می شوند مراجعه شود ۲- تفسیر نمونه ۲/۲۲۳

۹۰- روح چیست؟ و اصالت آن چگونه قابل اثبات است؟

روح چیست؟

توضیح

در سوره اسراء آیه ۸۵ می خوانیم «و یسئلونک عن الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي» از تو درباره «روح» سؤال می کنند، بگو روح از

فرمان من است . مفسران بزرگ ، در گذشته و حال ، پیرامون معنی روح و تفسیر این آیه سخن بسیار گفته اند و ما نخست به معنی روح در لغت ، سپس به موارد استعمال آن در قرآن ، و بعد به تفسیر آیه و روایاتی که در این زمینه وارد شده است می پردازیم: ۱- «روح» از نظر لغت در اصل به معنی «نفس» و «دویدن» است ، بعضی تصریح کرده اند که روح و ریح (باد) هر دو از یک معنی مشتق شده است ، و اگر روح انسان که گوهر مستقل مجردی است به این نام نامیده شده به خاطر آنست که از نظر تحرک و حیات آفرینی و ناپیدا بودن همچون نفس و باد است . ۲- موارد استعمال آن در قرآن بسیار متنوع است: گاهی به معنی روح مقدسی است که پیامبران را در انجام رسالتشان تقویت می کرده ، مانند آیه ۲۵۳ بقره و آیتنا عیسی بن مریم الیینات و ایدناه بروح القدس: «ما دلائل روشن در اختیار عیسی بن مریم قرار دادیم و او را با روح القدس تقویت نمودیم» . گاه به نیروی معنوی الهی که مؤمنان را تقویت می کند اطلاق شده ، مانند آیه ۲۲ مجادله اولئک کتب فی قلوبهم الایمان و ایدهم بروح منه: «آنها کسانی هستند که خدا ایمان را در قلبشان نوشته و به روح الهی تأییدشان کرده است» . زمانی به معنی «فرشته مخصوص وحی» آمده و با عنوان «امین» توصیف شده ، مانند آیه ۱۹۳ سوره شعراء نزل به الروح الامین علی قلبک لتکون من المنذرين: «این قرآن را روح الامین بر قلب تو نازل کرد تا از انداز کنندگان باشی» . و گاه به معنی فرشته بزرگی از فرشتگان خاص خدا یا مخلوقی برتر از فرشتگان آمده ، مانند تنزل الملائکة و الروح فیها باذن ربهم من کل امر: «در شب قدر فرشتگان ، و روح ، به فرمان پروردگارشان برای تقدیر امور نازل می شوند» (آیه ۴ سوره قدر) و در (آیه ۳۸ سوره نبأ) نیز می خوانیم یوم یقوم الروح و الملائکة صفاً: «در روز رستاخیز روح و فرشتگان در یک صف قیام می کنند» . و گاه به معنی قرآن یا وحی آسمانی آمده است مانند و کذلک او حینا الیک روحاً من امرنا: «این گونه وحی به سوی تو فرستادیم ، روحی که از فرمان ما است» (شوری - ۵۲) . و بالاخره زمانی هم به معنی روح انسانی آمده است ، چنانکه در آیات آفرینش آدم می خوانیم: ثم سواه و نفخ فیہ من روحه: «سپس آدم را نظام بخشید و از روح خود در آن دمید» (آیه ۹ سوره سجده) . و همچنین فاذا سویته و نفخت فیہ من روحی فقو له ساجدین: «هنگامی که آفرینش آدم را نظام بخشیدم و از روحم در او دمیدم برای او سجده کنید» (۱) (آیه ۲۹ سوره حجر) . ۳- اکنون سخن در این است که منظور از روح در آیه مورد بحث چیست ؟ این کدام روح است که جمعی کنجکاو از آن سؤال کردند و پیامبر (صلی الله علیه و آله) در پاسخ آنها فرمود: «روح از امر پروردگار من است و شما جز دانش کمی ندارید» ؟ ! از مجموع قرائن موجود در آیه و خارج آن چنین استفاده می شود که پرسش کنندگان از حقیقت روح آدمی سؤال کردند ، همین روح عظیمی که ما را از حیوانات جدا می سازد و برترین شرف ما است ، و تمام قدرت و فعالیت ما از آن سرچشمه می گیرد و به کمکش زمین و آسمان را جولانگاه خود قرار می دهیم ، اسرار علوم را می شکافیم و به اعماق موجودات راه می یابیم ، می خواستند بدانند حقیقت این اعجوبه عالم آفرینش چیست ؟ و از آنجا که روح ، ساختمانی مغایر با ساختمان ماده دارد و اصول حاکم بر آن غیر از اصول حاکم بر ماده و خواص فیزیکی و شیمیائی آنست ، پیامبر (صلی الله علیه و آله) مأمور می شود در یک جمله کوتاه و پر معنی بگوید: «روح ، از عالم امر است یعنی خلقتی اسرار آمیز دارد» . سپس برای اینکه از این پاسخ تعجب نکنند ، اضافه می کند ، بهره شما از علم و دانش بسیار کم و ناچیز است ، بنابراین چه جای شگفتی که رازهای روح را شناسید ، هر چند از همه چیز به شما نزدیکتر است ؟ در تفسیر عیاشی از امام باقر (علیه السلام) و امام صادق (علیه السلام) چنین نقل شده که در تفسیر آیه یسئلونک عن الروح فرمود: انما الروح خلق من خلقه ، له بصر وقوة و تأیید ، یجعلہ فی قلوب الرسل و المؤمنین: «روح از مخلوقات خداوند است بینائی و قدرت و قوت دارد ، خدا آنرا در دل‌های پیغمبران و مؤمنان قرار می دهد» (۲): در حدیث دیگری از یکی از آن دو امام بزرگوار نقل شده که فرمود: ہی من الملکوت من القدرة: «روح از عالم ملکوت و از قدرت خداوند است» (۳) . در روایات متعددی که در کتب شیعه و اهل تسنن آمده است می خوانیم که مشرکان قریش این سؤال را از دانشمندان اهل کتاب گرفتند و می خواستند پیامبر (صلی الله علیه و آله) را با آن بیازمایند ، به آنها گفته شده بود که اگر محمد (صلی الله علیه و آله) اطلاعات فراوانی درباره روح در اختیار شما بگذارد دلیل بر عدم

صداقت او است، لذا جمله کوتاه و پرمعنی پیامبر (صلی الله علیه و آله) برای آنها اعجاب انگیز بود. ولی در بخشی دیگر از روایات که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) در تفسیر آیه فوق به ما رسیده می بینیم که روح به معنی مخلوقی برتر از جبرئیل و میکائیل معرفی شده که با پیامبر (صلی الله علیه و آله) و امامان همواره بوده است و آنانرا در خط سیرشان از هرگونه انحراف بازمی داشت (۴). این روایات با آنچه در تفسیر آیه گفتیم نه تنها مخالفتی ندارد، بلکه با آنها هماهنگ است چرا که روح آدمی مراتب و درجاتی دارد، آن مرتبه ای از روح که در پیامبران و امامان است مرتبه فوق العاده و الائی است، که از آثارش معصوم بودن از خطا و گناه و نیز آگاهی و علم فوق العاده است و مسلماً چنین مرتبه ای از روح از همه فرشتگان برتر خواهد بود حتی از جبرئیل و میکائیل! (دقت کنید)

پی نوشتها

۱- اضافه روح در اینجا به خدا اضافه تشریفی است، و منظور یک روح بزرگ و مقدس الهی است، که خدا به آدمیان بخشیده است. ۲ و ۳- نور الثقلین جلد ۳ صفحه ۲۱۶. ۴- تفسیر نورالثقلین جلد ۳ صفحه ۲۱۵.

اصالت و استقلال روح

تا آنجا که تاریخ علم و دانش بشری نشان می دهد، مسأله روح و ساختمان و ویژگیهای اسرار آمیزش، همواره مورد توجه دانشمندان بوده است و هر دانشمندی به سهم خود کوشیده است تا به محیط اسرار آمیز روح گام بگذارد. درست به همین دلیل نظراتی که درباره روح، از سوی علماء و دانشمندان اظهار شده بسیار زیاد و متنوع است. ممکن است علم و دانش امروز ما - و حتی علم و دانش آیندگان - برای پی بردن به همه رازهای روح کافی نباشد، هر چند روح ما از همه چیز این جهان بما نزدیکتر است، اما چون گوهر آن با آنچه در عالم ماده با آن انس گرفته ایم تفاوت کلی دارد، زیاد هم نباید تعجب کرد که از اسرار و کنه این اعجوبه آفرینش و مخلوق ما فوق ماده سر در نیاوریم. اما به هر حال این مانع از آن نخواهد بود که ما دورنمای روح را بادیده تیزبین عقل ببینیم و از اصول و نظامات کلی حاکم بر آن آگاه شویم. مهمترین اصلی که باید در اینجا شناخته شود مسأله اصالت و استقلال روح است، در برابر مکتبهای ماده گرا که روح را مادی و از خواص ماده مغزی و سلولهای عصبی می دانند و ماورای آن هیچ! . و ما بیشتر در اینجا به همین بحث می پردازیم، چرا که بحث «بقای روح» و «مسأله تجرد کامل یا تجرد برزخی» متکی به آن است. اما قبل از ورود در این بحث ذکر این نکته را لازم می دانیم که تعلق روح به بدن انسان - آنچنان که بعضی گمان کرده اند - تعلقی از قبیل حلول و فی المثل مانند ورود باد در مشک نیست - بلکه یکنوع ارتباط و پیوندی است بر اساس حاکمیت روح برتن و تصرف و تدبیر آن که بعضی آن را تشبیه به تعلق «معنی» به «لفظ» کرده اند. البته این مسأله در لابلاهی بحث استقلال روح روشن خواهد شد. اکنون به اصل سخن بازگردیم. در این که انسان با سنگ و چوب بی روح فرق دارد شکی نیست، زیرا ما به خوبی احساس می کنیم که با موجودات بی جان و حتی با گیاهان تفاوت داریم، ما می فهمیم، تصور می کنیم، تصمیم می گیریم، اراده داریم، عشق میورزیم، متنفر می شویم، و... ولی گیاهان و سنگها هیچ یک از این احساسات را ندارند، بنابراین میان ما و آنها یک تفاوت اصولی وجود دارد، و آن داشتن روح انسانی است. نه مادیها و نه هیچ دسته ای دیگر هرگز منکر اصل وجود «روح» و «روان» نیستند و بهمین دلیل همه آنها روانشناسی (پسیکولوژی) و روانکاوی (پسیکانالیزم) را به عنوان یک علم مثبت می شناسند، این دو علم گرچه تقریباً از جهاتی مراحل طفولیت خود را طی می کنند ولی به هر حال از علومی هستند که در دانشگاههای بزرگ دنیا وسیله استادان و دانش پژوهان تعقیب می شوند و همانطور که خواهیم دید «روان» و «روح» دو حقیقت جدای از هم نیستند بلکه مراحل مختلف یک واقعیتند. آنجا که سخن از ارتباط روح با جسم است و تأثیر متقابل این دو در

یکدیگر بیان می‌شود نام «روان» بر آن می‌گذاریم و آنجا که پدیده‌های روحی جدای از جسم مورد بحث قرار می‌گیرند نام روح را به کار می‌بریم. خلاصه اینکه هیچکس انکار نمی‌کند که حقیقتی بنام روح و روان در ما وجود دارد. اکنون باید دید جنگ دامنه دار میان «ماتریالیست‌ها» از یکسو و «فلاسفه متافیزیکی و روحیون» از سوی دیگر در کجاست؟ پاسخ این است که: دانشمندان الهی و فلاسفه روحیون معتقدند غیر از موادی که جسم انسان را تشکیل می‌دهد، حقیقت و گوهر دیگری در او نهفته است که از جنس ماده نیست اما بدن آدمی تحت تأثیر مستقیم آن قرار دارد. عبارت دیگر: روح یک حقیقت ماورای طبیعی است که ساختمان و فعالیت آن غیر از ساختمان و فعالیت جهان ماده است، درست است که دائماً با جهان ماده ارتباط دارد، ولی ماده و یا خاصیت ماده نیست! در صف مقابل، فلاسفه مادی قرار دارند: آنها می‌گویند: ما موجودی مستقل از ماده بنام روح یا نام دیگر سراغ نداریم، هرچه هست همین ماده جسمانی و یا آثار فیزیکی و شیمیائی آن است. ما دستگاهی بنام «مغز و اعصاب» داریم که بخش مهمی از اعمال حیاتی ما را انجام می‌دهند، و مانند سایر دستگاههای بدن مادی هستند و تحت قوانین ماده فعالیت می‌کنند. ما غده‌هایی در زیر زبان داریم بنام «غده‌های بزاق» که هم فعالیت فیزیکی دارند و هم شیمیائی، هنگامی که غذا وارد دهان می‌شود، این چاههای آرتزین! بطور خودکار و کاملاً اتوماتیک شروع بکار می‌کنند، و چنان حسابگرند که درست بهمان اندازه که آب برای جویدن و نرم کردن غذا لازم است روی آن می‌پاشند، غذاهای آبدار، کم آب، خشک، هر کدام باندازه نیاز خود، سهمیه‌ای از آب دهان دریافت می‌دارند. مواد اسیدی خصوصاً هنگامی که زیاد غلیظ باشند، فعالیت این غده‌ها را افزایش می‌دهند، تا سهم بیشتری از آب دریافت دارند، و به اندازه کافی رقیق شوند و به دیوارهای معده زیانی نرسانند! و هنگامی که غذا را فرو بردیم فعالیت این چاه‌ها خاموش می‌گردد، خلاصه نظام عجیبی بر این چشمه‌های جوشان حکومت می‌کند که اگر یک ساعت تعادل و حساب آنها بهم بخورد، یا دائماً آب از «لب و لوجه» ما سرازیر است و یا باندازه‌ای زبان و گلوی ما خشک می‌شود که لقمه در گلوی ما گیر می‌کند! این کار «فیزیکی» بزاق است، ولی می‌دانیم کار مهمتر بزاق کار شیمیائی آن است، مواد مختلفی با آن آمیخته است که با غذا ترکیب می‌شوند و زحمت معده را کم می‌کنند. ماتریالیست‌ها می‌گویند: سلسله اعصاب و مغز ما شبیه غده‌های بزاقی و مانند آن دارای فعالیت‌های فیزیکی و شیمیائی است (که به طور مجموع «فیزیکوشیمیائی» بآن گفته می‌شود) و همین فعالیت‌های «فیزیکوشیمیائی» است که ما نام آن را «پدیده‌های روحی» و یا «روح» می‌گذاریم. آنها می‌گویند: هنگامی که مشغول فکر کردن هستیم یک سلسله امواج الکتریکی مخصوص از مغز ما برمی‌خیزد، این امواج را امروز با دستگاه‌هایی می‌گیرند و روی کاغذ ثبت می‌کنند، مخصوصاً در بیمارستان‌های روانی با مطالعه روی این امواج راه‌هایی برای شناخت و درمان بیماران روانی پیدا می‌کنند، این فعالیت فیزیکی مغز ما است. علاوه بر این سلولهای مغز بهنگام فکر کردن و یا سایر فعالیت‌های روانی دارای یک رشته فعل و انفعالات شیمیائی هستند. بنابراین روح و پدیده‌های روحی چیزی جز خواص فیزیکی و فعل و انفعالات شیمیائی سلولهای مغزی و عصبی ما نمی‌باشد. آنها از این بحث چنین نتیجه می‌گیرند. ۱- همانطور که فعالیت غده‌های بزاقی و اثرات مختلف آن قبل از بدن نبوده و بعد از آن نیز نخواهد بود، فعالیت‌های روحی ما نیز با پیدایش مغز و دستگاه اعصاب، موجود می‌شوند، و با مردن آن می‌میرند! ۲- روح از خواص جسم است، پس مادی است و جنبه ماورای طبیعی ندارد. ۳- روح مشمول تمام قوانینی است که بر جسم حکومت می‌کند. ۴- روح بدون بدن وجود مستقلی ندارد و نمی‌تواند داشته باشد.

دلایل مادیها بر عدم استقلال روح

مادیها برای اثبات مدعای خود و اینکه روح و فکر و سایر پدیده‌های روحی همگی مادی هستند، یعنی از خواص فیزیکی و شیمیائی سلولهای مغزی و عصبی می‌باشند شواهدی آورده‌اند که در زیر به آنها اشاره می‌شود: ۱- «به آسانی می‌توان نشان داد که با از کار افتادن یک قسمت از مراکز، یا سلسله اعصاب یک دسته از آثار روحی تعطیل می‌شود(۱). مثلاً آزمایش شده که اگر

قسمتهای خاصی از مغز کیوتر را برداریم نمی‌میرد ولی بسیاری از معلومات خود را از دست می‌دهد، اگر غذا به او بدهند می‌خورد و هضم می‌کند و اگر ندهند و تنها دانه را در مقابل او بریزند نمی‌خورد و از گرسنگی می‌میرد! همچنین در پاره‌ای از ضربه‌های مغزی که بر انسان وارد می‌شود، و یا به علل بعضی از بیماریها قسمتهائی از مغز از کار می‌افتد، دیده شده که انسان قسمتی از معلومات خود را از دست می‌دهد. چندی قبل در جرائد خواندیم که یک جوان تحصیل کرده بر اثر یک ضربه مغزی در یک حادثه که در نزدیکی اهواز رخ داد تمام حوادث گذشته زندگی خود را فراموش کرد و حتی مادر و خواهر خود را نمی‌شناخت، هنگامی که او را به خانه‌ای که در آن متولد و بزرگ شده بود بردند کاملاً برای او نا آشنا بود! اینها و نظایر آن نشان می‌دهد که رابطه نزدیکی در میان «فعالیت سلولهای مغزی» و «پدیده‌های روحی» وجود دارد. ۲- «هنگام فکر کردن تغییرات مادی در سطح مغز بیشتر می‌شود، مغز بیشتر غذا می‌گیرد، و بیشتر مواد فسفری پس می‌دهد موقع خواب که مغز کار تفکر را انجام نمی‌دهد کمتر غذا می‌گیرد این خود دلیل بر مادی بودن آثار فکری است» (۲). ۳- مشاهدات نشان می‌دهد که وزن مغز متفکران عموماً بیش از حد متوسط است (حد متوسط مغز مردان در حدود ۱۴۰۰ گرم و حد متوسط مغز زنان مقداری از آن کمتر است) این نشانه دیگری بر مادی بودن روح است. ۴- اگر نیروی تفکر و تظاهرات روحی دلیل بر وجود روح مستقل باشد باید این معنی را در حیوانات نیز بپذیریم، زیرا آنها هم در حد خود ادراکاتی دارند. خلاصه آنها می‌گویند ما احساس می‌کنیم که روح ما موجود مستقلی نیست و پیشرفتهای معلوم مربوط به انسان شناسی نیز این واقعیت را تأیید می‌کند. از مجموع این استدلالات چنین نتیجه می‌گیرند که پیشرفت و توسعه فیزیولوژی انسانی و حیوانی روز بروز این حقیقت را واضحت می‌سازد که میان پدیده‌های روحی و سلولهای مغزی رابطه نزدیکی وجود دارد. ۱- پسیکولوژی دکتر ارانی صفحه ۲۳. ۲- بشر از نظر مادی - دکتر ارانی صفحه ۲.

نقطه‌های تاریک این استدلال

اشتباه بزرگی که دامنگیر مادیها در اینگونه استدلالات شده این است که «ابزار کار» را با «فاعل کار» اشتباه کرده‌اند. برای اینکه بدانیم چگونه آنها ابزار را با کننده کار اشتباه کرده‌اند، اجازه دهید یک مثال بیاوریم (دقت کنید). از زمان «گالیله» باین طرف تحولی در مطالعه وضع آسمانها پیدا شد «گالیله» ایتالیائی به کمک یک عینک ساز موفق به ساختن دوربین کوجولوی شد ولی البته گالیله بسیار خوشحال بود و شب هنگام که به کمک آن به مطالعه ستارگان آسمان پرداخت، صحنه شگفت‌انگیزی در برابر چشم او آشکار گردید که تا آن روز هیچ انسان دیگری ندیده بود، او فهمید کشف مهمی کرده است و از آن روز به بعد کلیه مطالعه اسرار جهان بالا- بدست انسان افتاد! تا آن روز انسان شبیه پروانه‌ای بود که فقط چند شاخه اطراف خود را می‌دید اما هنگامی که دوربین را به چشم گرفت، مقدار قابل ملاحظه‌ای از درختان اطراف خود را در این جنگل بزرگ آفرینش نیز مشاهده کرد. این مسأله به تکامل خود ادامه داد تا اینکه دوربینهای بزرگ نجومی ساخته شد که قطر عدسی آنها پنج متر یا بیشتر بود، آنها را بر فراز کوههای بلندی که در منطقه مناسبی از نظر صافی هوا قرار داشت نصب کردند، این دوربینها که مجموع دستگاه آنها گاهی به اندازه یک عمارت چند طبقه می‌شد عوالمی از جهان بالا را به انسان نشان داد که چشم عادی حتی یک هزارم آن را ندیده بود. حال فکر کنید اگر روزی تکنولوژی بشر اجازه ساخت دوربینهایی به قطر یکصد متر با تجهیزاتی به اندازه یک شهر دهد چه عوالمی بر ما کشف خواهد شد؟! اکنون این سؤال پیش می‌آید که اگر این دوربینها را از ما بگیرد به طور قطع بخشی یا بخشهایی از معلومات و مشاهدات ما درباره آسمانها تعطیل خواهد شد، ولی آیا بیننده اصلی، ما هستیم یا دوربین است؟! آیا دوربین و تلسکوپ ابزار کار ما است که بوسیله آن می‌بینیم و یا فاعل کار و بیننده واقعی است؟! در مورد مغز نیز هیچکس انکار نمی‌کند که بدون سلولهای مغزی انجام تفکر و مانند آن ممکن نیست ولی آیا مغز ابزار کار روح است؟! یا خود روح؟! کوتاه سخن آنکه: تمام دلائلی که مادیها در اینجا آورده‌اند فقط ثابت می‌کند که میان سلولهای مغزی و ادراکات ما، ارتباط وجود دارد

ولی هیچکدام از آنها اثبات نمی‌کند که مغز انجام دهنده ادراکات است نه ابزار ادراک (دقت کنید). و از اینجا روشن می‌شود اگر مردگان چیزی نمی‌فهمند به خاطر این است که ارتباط روح آنها با بدن از بین رفته، نه اینکه روح، فانی شده است، درست همانند کشتی یا هواپیمائی که دستگاه بی‌سیم آن همه از کار افتاده است، کشتی و راهنمایان و ناخدایان کشتی وجود دارند اما ساحل نشینان نمی‌توانند با آنها رابطه‌ای برقرار سازند، زیرا وسیله ارتباطی از میان رفته است.

دلایل استقلال روح

مقدمه

سخن از مسأله روح بود و اینکه مادیها اصرار دارند، پدیده‌های روحی را از خواص سلولهای مغزی بدانند و «فکر» و «حافظه» و «ابتکار» و «عشق» و «نفرت» و «خشم» و «علوم و دانشها» را همگی در ردیف مسائل آزمایشگاهی و مشمول قوانین جهان ماده بدانند، ولی فلاسفه طرفدار استقلال روح دلایل گویائی بر نفی و طرد این عقیده دارند که در ذیل به قسمتهائی از آن اشاره می‌شود:

۱ - خاصیت واقع نمائی (آگاهی از جهان برون).

نخستین سؤال که می‌توان از ماتریالیستها کرد این است که اگر افکار و پدیده‌های روحی همان خواص «فیزیکوشیمیائی» مغزند، باید «تفاوت اصولی» میان کار مغز و کار معده یا کلیه و کبد مثلاً نبوده باشد، زیرا کار معده «مثلاً» ترکیبی از فعالیتهای فیزیکی و شیمیائی است و با حرکات مخصوص خود و ترشح اسیدهای غذا را هضم و آماده جذب بدن میکند، و همچنین کار بزاق چنان که گفته شد ترکیبی از کار فیزیکی و شیمیائی است، در حالی که ما می‌بینیم کار روحی با همه آنها متفاوت است. اعمال تمام دستگاههای بدن کم و بیش شباهت بیکدیگر دارند بجز «مغز» که وضع آن استثنائی است آنها همه مربوط به جنبه‌های داخلی است در حالی که پدیده‌های روحی جنبه خارجی دارند و ما را از وضع بیرون وجود ما آگاه می‌کنند. برای توضیح این سخن باید به چند نکته توجه کرد: نخست اینکه: آیا جهانی بیرون از وجود ما هست یا نه؟ مسلماً چنین جهانی وجود دارد، و ایده آلیستها که وجود جهان خارج را انکار می‌کنند و می‌گویند هرچه هست «مائیم» و «تصورات ما» و جهان خارج درست همانند صحنه‌هایی که در خواب می‌بینیم چیزی جز تصورات نیست، سخت در اشتباهند، و اشتباه آنها را در جای خود اثبات کرده ایم که چگونه ایده آلیستها در عمل رئالیست می‌شوند، و آنچه را در محیط کتابخانه خود می‌اندیشند هنگامی که به کوچه و خیابان و محیط زندگی معمولی قدم می‌گذارند همه را فراموش می‌کنند. دیگر اینکه آیا ما از وجود جهان بیرون آگاه هستیم یا نه؟ قطعاً پاسخ این سؤال نیز مثبت است، زیرا ما آگاهی زیادی از جهان بیرون خود داریم، و از موجوداتی که در اطراف ما یا نقاط دور دست است اطلاعات فراوانی در اختیار ما هست. اکنون این سؤال پیش می‌آید آیا جهان خارج به درون وجود ما می‌آید؟ مسلماً نه، بلکه نقشه آن پیش ما است که با استفاده از خاصیت «واقع نمائی» به جهان بیرون وجود خود پی می‌بریم. این واقع نمائی نمی‌تواند تنها خواص فیزیکوشیمیائی مغز باشد زیرا این خواص زائیده تأثرات ما از جهان بیرون است، و به اصطلاح معلول آنها است، درست همانند تأثیرهایی که غذا روی معده ما می‌گذارد. آیا تأثیر غذا روی معده و فعل و انفعال فیزیکی و شیمیائی آن سبب می‌شود که معده از غذاها آگاهی داشته باشد، پس چطور مغز ما می‌تواند از دنیای بیرون خود باخبر گردد؟! به تعبیر دیگر: برای آگاهی از موجودات خارجی و عینی یک نوع احاطه بر آنها لازم است، و این احاطه کار سلولهای مغزی نیست، سلولهای مغزی تنها از خارج متأثر می‌شوند، و این تأثر: همانند تأثر سایر دستگاههای بدن از وضع خارج است، این موضوع را ما به خوبی درک می‌کنیم. اگر تأثر از خارج دلیلی بر آگاهی ما از خارج بود لازم بود ما با معده و زبان خود نیز بفهمیم در حالیکه چنین نیست، خلاصه وضع

استثنائی ادراکات ما دلیل بر آن است که حقیقت دیگری در آن نهفته است، که نظامش با نظام قوانین فیزیکی و شیمیایی کاملاً تفاوت دارد (دقت کنید).

۲- وحدت شخصیت

دلیل دیگر که برای استقلال روح می توان ذکر کرد، مسئله وحدت شخصیت در طول عمر آدمی است. توضیح اینکه ما در هر چیز شک و تردید داشته باشیم در این موضوع تردیدی نداریم که «وجود داریم». «من هستم» و در هستی خود تردید ندارم، و علم من به وجود خودم به اصطلاح «علم حضوری» است، نه علم «حصولی» یعنی من پیش خود حاضر و از خودم جدا نیستم. بهر حال، آگاهی ما از خود روشنترین معلومات ما است و احتیاج و نیازی ابداً به استدلال ندارد، و استدلال معروفی که دکارت فیلسوف معروف فرانسوی برای وجودش کرده که: «من فکر میکنم پس هستم» استدلال زاید و نادرستی به نظر می رسد، زیرا پیش از آنکه اثبات وجود خود کند دوبار اعتراف به وجود خودش کرده! (یکبار آنجا که میگوید «من» و بار دیگر آنجا که میگوید «میکم»). این از سوی دیگر این «من» از آغاز تا پایان عمر یک واحد بیشتر نیست «من امروز» همان «من دیروز» همان «من بیست سال قبل» می باشد من از کودکی تاکنون یک نفر بیشتر نبودم، من همان شخصی هستم که بوده ام و تا آخر عمر نیز همین شخص هستم، نه شخص دیگر، البته درس خوانده ام، با سواد شده ام، تکامل یافته ام، و بازهم خواهم یافت، ولی یک آدم دیگر نشده ام، و به همین دلیل همه مردم از آغاز تا پایان عمر مرا یک آدم می شناسند یک نام دارم یک شناسنامه دارم و... اکنون حساب کنیم و ببینیم این موجود واحدی که سراسر عمر ما را پوشانده چیست؟ آیا ذرات و سلولهای بدن ما و یا مجموعه سلولهای مغزی و فعل و انفعالات آن است؟ اینها که در طول عمر ما بارها عوض می شوند و تقریباً در هفت سال یکبار تمام سلولها تعویض می گردند، زیرا می دانیم در هر شبانه روز میلیونها سلول در بدن ما می میرد و میلیونها سلول تازه جانشین آن می شود، همانند ساختمانی که تدریجاً آجرهای آنرا بیرون آورند، و آجرهای تازه ای جای آن کار بگذارند این ساختمان بعد از مدتی بکلی عوض می شود اگرچه مردم سطحی متوجه نشوند، و یا همانند استخر بزرگی که از یک طرف آهسته آهسته آب وارد آن می شود، و از طرف دیگر خارج می گردد، بدیهی است بعد از مدتی تمام آب استخر عوض می شود، اگرچه افراد ظاهر بین توجه نداشته باشند و آن را به همان حال ثابت ببینند. به طور کلی هر موجودی که دریافت غذا می کند و از سوی دیگر مصرف غذا دارد تدریجاً «نوسازی» و «تعویض» خواهد شد. بنابراین یک آدم هفتاد ساله احتمالاً ده بار تمام اجزای بدن او عوض شده است روی این حساب اگر همانند مادیها انسان را همان جسم و دستگاههای مغزی و عصبی و خواص فیزیکی شیمیایی آن بدانیم باید این «من» در ۷۰ سال ده بار عوض شده باشد و همان شخص سابق نباشد در حالی که هیچ وجدانی این سخن را نخواهد پذیرفت. از اینجا روشن می شود که غیر از اجزای مادی، یک حقیقت واحد ثابت در سراسر عمر، وجود دارد که همانند اجزای مادی تعویض نمی شود و اساس وجود را همان تشکیل می دهد و عامل وحدت شخصیت ما همان است. پرهیز از یک اشتباه بعضی تصور می کنند سلولهای مغزی عوض نمی شوند و می گویند: در کتابهای فیزیولوژی خوانده ایم که تعداد سلولهای مغزی از آغاز تا آخر عمر یکسان است، یعنی هرگز کم و زیاد نمی شوند، بلکه فقط بزرگ می شوند، اما تولید مثل نمی کنند، به همین جهت اگر ضایعه ای برای آنها پیش بیاید قابل ترمیم نیستند، بنابراین ما یک واحد ثابت در مجموع بدن داریم که همان سلولهای مغزی است، و این حافظ وحدت شخصیت ماست. اما این اشتباه بزرگی است، زیرا آنها که این سخن را می گویند، دو مسأله را با یکدیگر اشتباه کرده اند، آنچه در علم امروز ثابت شده این است که سلولهای مغزی از آغاز تا پایان عمر از نظر تعداد ثابت است، و کم و زیاد نمی شود. نه اینکه ذرات تشکیل دهنده این سلولها تعویض نمی گردند، زیرا همانطور که گفتیم سلولهای بدن دائماً غذا دریافت می کنند و نیز تدریجاً ذرات کهنه را از دست می دهند، درست همانند کسی هستند که دائماً از یک طرف دریافت و از طرف دیگر پرداخت

دارد، مسلماً سرمایه چنین کسی تدریجاً عوض خواهد شد اگرچه مقدار آن عوض نشود، همانند همان استخر آبی که از یکسو آب به آن می‌ریزد و از سوی دیگر آب از آن خارج می‌شود، پس از مدتی محتویات آن به کلی تعویض می‌گردد، اگرچه مقدار آب ثابت مانده است. (در کتابهای فیزیولوژی نیز به این مسئله اشاره شده است به عنوان نمونه به کتاب هورمونها صفحه ۱۱ و کتاب فیزیولوژی حیوانی تألیف دکتر محمود بهزاد و همکاران صفحه ۳۲ مراجعه شود) بنابراین سلولهای مغزی نیز ثابت نیستند و همانند سایر سلولها عوض می‌شوند.

۳ - عدم انطباق بزرگ و کوچک

فرض کنید کنار دریای زیبایی نشسته ایم چند قایق کوچک و یک کشتی عظیم روی امواج آب در حرکتند، آفتاب را می‌بینیم که از یکسو غروب می‌کند و ماه را می‌بینیم که از سوی دیگر در حال طلوع کردن است. مرغهای زیبای دریایی دائماً روی آب می‌نشینند و برمی‌خیزند، در یک سمت، کوه عظیمی سر به آسمان کشیده است. اکنون، لحظاتی چشم خود را می‌بندیم و آنچه را دیده ایم در ذهن خود مجسم می‌نمائیم: کوه با همان عظمت، دریا با همان وسعت، و کشتی عظیم با همان بزرگی که دارد در ذهن ما مجسم می‌شوند، یعنی همانند تابلوی فوق العاده بزرگی در برابر روح ما یا در درون روح ما وجود دارند. حالا این سؤال پیش می‌آید که جای این نقشه بزرگ کجا است؟ آیا سلولهای فوق العاده کوچک مغزی می‌توانند چنین نقشه عظیمی را در خود بپذیرند؟ مسلماً نه، بنابراین باید ما دارای بخش دیگری از وجود باشیم که ما فوق این ماده جسمانی است و آن قدر وسیع است که تمام این نقشه‌ها را در خود جای می‌دهد. آیا نقشه یک عمارت ۵۰۰ متری را می‌توان روی یک زمین چند میلیمتری پیاده کرد؟ مسلماً پاسخ این سؤال منفی است، چون یک موجود بزرگتر با حفظ بزرگی خود منطبق بر موجود کوچکی نمی‌شود، لازمه انطباق این است که یا مساوی آن باشد یا کوچکتر از آن که بتواند روی آن پیاده شود. با اینحال چگونه ما می‌توانیم نقشه‌های ذهنی فوق العاده بزرگی را در سلولهای کوچک مغزی خود جای دهیم؟ ما می‌توانیم کره زمین را با همان کمر بند چهل میلیون متریش در ذهن ترسیم کنیم، ما می‌توانیم کره خورشید را که یک میلیون و دویست هزار مرتبه از کره زمین بزرگتر است و همچنین کهکشانهائی را که میلیونها بار از خورشید ما وسیعترند همه را در فکر خود مجسم کنیم، این نقشه‌ها اگر بخواهند در سلولهای کوچک مغزی ما پیاده شوند طبق قانون عدم انطباق بزرگ بر کوچک امکان پذیر نیست، پس باید به وجودی ما فوق این جسم اعتراف کنیم که مرکز پذیرش این نقشه‌های بزرگ می‌باشد. یک سؤال لازم ممکن است گفته شود، نقشه‌های ذهنی ما، همانند «میکروفیلما» و یا «نقشه‌های جغرافیائی» است که در کنار آن یک عدد کسری نوشته شده مانند: ۱۰۰۰۰۰۰۱ و یا ۱۰۰۰۰۰۰۰۱ که مقیاس کوچک شدن آن را نشان می‌دهد و به ما می‌فهماند که باید این نقشه را به همان نسبت بزرگ کنیم تا نقشه واقعی به دست آید، و نیز بسیار دیده ایم عکسی از کشتی غول پیکری گرفته شده که نمی‌تواند به تنهایی عظمت آن کشتی را نشان بدهد، و لذا قبل از گرفتن عکس برای نشان دادن عظمت آن انسانی را در عرشه کشتی قرار می‌دهند و عکس آن دو را باهم می‌گیرند تا با مقایسه، عظمت کشتی روشن شود. نقشه‌های ذهنی ما نیز تصویرهای بسیار کوچکی هستند که با مقیاسهای معینی کوچک شده اند به هنگامی که به همان نسبت، آنها را بزرگ کنیم نقشه واقعی به دست می‌آید، و مسلماً این نقشه‌های کوچک می‌تواند به نوعی در سلولهای مغزی ما جای گیرد (دقت کنید). پاسخ: مسأله مهم اینجا است که میکروفیلما را معمولاً یا به وسیله پروژکتورها بزرگ می‌کنند و روی پرده ای منعکس می‌نمایند یا در نقشه‌های جغرافیائی عددی که زیر آن نوشته شده است به ما کمک می‌کند که نقشه را در آن عدد ضرب کنیم و نقشه بزرگ واقعی را در ذهن خود منعکس نمائیم، حالا این سؤال پیش می‌آید که آن پرده بزرگی که میکروفیلماهای ذهنی ما روی آن به صورت عظیم منعکس می‌گردد کجا است. آیا این پرده بزرگ همان سلولهای مغزی هستند؟ قطعاً نه. و آن نقشه جغرافیائی کوچک را که ما در عدد بزرگ ضرب می‌کنیم و تبدیل به

نقشه عظیمی می‌نمائیم، مسلماً محلی لازم دارد، آیا می‌تواند سلولهای کوچک مغزی باشد. به عبارت روشنتر: در مثال میکروفیلم و نقشه جغرافیائی آنچه در خارج وجود دارد، همان فیلمها و نقشه‌های کوچک هستند، ولی در نقشه‌های ذهنی ما این نقشه‌ها درست به اندازه وجود خارجی آنها می‌باشند و قطعاً محلی لازم دارند به اندازه خودشان و می‌دانیم سلولهای مغزی کوچکتر از آن است که بتواند آنها را با آن عظمت منعکس سازد. کوتاه سخن اینکه: ما این نقشه‌های ذهنی را با همان بزرگی که در خارج دارند تصور می‌کنیم و این تصویر عظیم نمی‌تواند در سلول کوچکی منعکس گردد، بنابراین نیازمند به محلی است و از اینجا به وجود حقیقی ما فوق این سلولها پی می‌بریم.

۴- پدیده‌های روحی با کیفیات مادی همانند نیستند

دلیل دیگری که می‌تواند ما را به استقلال روح و مادی نبودن آن رهنمون گردد این است که: در پدیده‌های روحی خواص و کیفیتهای می‌بینیم که با خواص و کیفیتهای موجودات مادی هیچ گونه شباهت ندارند، زیرا: اولاً: موجودات «زمان» می‌خواهند و جنبه تدریجی دارند. ثانیاً: با گذشت زمان فرسوده می‌شوند. ثالثاً: قابل تجزیه به اجزاء متعددی هستند. ولی پدیده‌های ذهنی دارای این خواص و آثار نیستند، ما می‌توانیم جهانی همانند جهان فعلی در ذهن خود ترسیم کنیم، بی آنکه احتیاج به گذشت زمان و جنبه‌های تدریجی داشته باشد. از این گذشته صحنه‌هایی که مثلاً از زمان کودکی در ذهن ما نقش بسته با گذشت زمان نه کهنه می‌شود و نه فرسوده، و همان شکل خود را حفظ کرده است، ممکن است مغز انسان فرسوده شود ولی با فرسوده شدن مغز، خانه‌ای که نقشه‌اش از بیست سال قبل در ذهن ما ثبت شده فرسوده نمی‌گردد و از یکنوع ثبات که خاصیت جهان ماورای ماده است برخوردار است. روح ما نسبت به نقش‌ها و عکسها خلایق عجیبی دارد و در یک آن می‌توانیم بدون هیچ مقدمه‌ای هرگونه نقشی را در ذهن ترسیم کنیم، کرات آسمانی، کهکشانها و یا موجودات زمینی دریاها و کوهها و مانند آن، این خاصیت یک موجود مادی نیست، بلکه نشانه موجودی ما فوق مادی است. به علاوه ما می‌دانیم مثلاً $2 + 2 = 4$ شکی نیست که طرفین این معادله را می‌توانیم تجزیه کنیم یعنی عدد دو را تجزیه نمائیم، و یا عدد چهار را، ولی این برابری را هرگز نمی‌توانیم تجزیه کنیم و بگوئیم برابری دونیم دارد و هر نیم غیر از نیم دیگر است، برابری یک مفهوم غیر قابل تجزیه است یا وجود دارد و یا وجود ندارد هرگز نمی‌توان آن را دو نیم کرد. بنابراین، این گونه مفاهیم ذهنی قابل تجزیه نیستند و به همین دلیل نمی‌توانند مادی باشند زیرا اگر مادی بودند قابل تجزیه بودند و باز به همین دلیل روح ما که مرکز چنین مفاهیم غیر مادی است نمی‌تواند مادی بوده باشد بنابراین مافوق ماده است (دقت کنید) (۱). (۲) ۱- نقل با تلخیص از کتاب معاد و جهان پس از مرگ - بخش استقلال روح. ۲- تفسیر نمونه ۱۲/۲۵۰

۹۱- اجل مسّی (حتمی) و معلق (غیر حتمی) یعنی چه؟

اجل مسّی (حتمی) و معلق (غیر حتمی) یعنی چه؟

بدون شک انسان دارای دو گونه سرآمد و اجل است: سرآمد و اجل حتمی که پایان استعداد جسم انسان برای بقاء است، و با فرا رسیدن آن هر چیز به فرمان الهی پایان می‌گیرد. سرآمد و اجل معلق که با دگرگونی شرایط دگرگون می‌شود، فی‌المثل انسانی دست به انتحار و خودکشی می‌زند در حالی که اگر این گناه کبیره را انجام نمی‌داد سالها زنده می‌ماند، و یا بر اثر روی آوردن به مشروبات الکلی و مواد مخدر و شهوترانی بی‌حد و حساب توانائی جسمی خود را در مدت کوتاهی از دست می‌دهد، در حالی که اگر این امور نبود سالیان بسیاری می‌توانست عمر کند. اینها اموری است که برای همه قابل درک و تجربه است، واحدی نمی‌

تواند آن را انکار کند. در زمینه حوادث ناخواسته نیز اموری وجود دارد که مربوط به اجل معلق است که آن نیز قابل انکار نمی باشد. بنابراین اگر در روایات فراوانی آمده است که اتفاق در راه خدا یا صله رحم عمر را طولانی و بلاها را برطرف می سازد در حقیقت ناظر به همین عوامل است. و هر گاه ما این دو نوع اجل و سرآمد عمر را از هم تفکیک نکنیم درک بسیاری از مسائل در رابطه با «قضا و قدر» و «تأثیر جهاد و تلاش و کوشش در زندگی انسانها» لاینحل خواهد ماند. این بحث را ضمن یک مثال ساده می توان روشن ساخت، و آن اینکه: انسان یک دستگاه اتومبیل نو تهیه می کند که طبق پیش بینی های مختلفی که در ساختمان آن به کار رفته می تواند مثلاً بیست سال عمر کند، اما مشروط به اینکه به آن دقیقاً برسند، و مراقبتهای لازم را به عمل آورند، در این صورت اجل حتمی این اتومبیل همان بیست سال است که از آن فراتر نمی رود. ولی اگر مراقبتهای لازم انجام نشود و آن را به دست افراد ناآگاه و لابلالی بسپارند و بیش از قدرت و ظرفیت از آن کار بکشند، و در جاده های پرسنگلاخ همه روزه آن را به کار گیرند ممکن است عمر بیست ساله آن به نصف یا به عشر تنزل پیدا کند این همان «اجل معلق» آن است. و ما تعجب می کنیم چگونه بعضی از مفسران معروف به مسأله روشنی مانند این مسأله توجه نکرده اند. (۱) توضیح اینکه: بسیاری از موجودات از نظر ساختمان طبیعی و ذاتی استعداد و قابلیت بقاء برای مدتی طولانی دارند، ولی در اثناء این مدت ممکن است موانعی ایجاد شود که آنها را از رسیدن به حداکثر عمر طبیعی باز دارد، مثلاً یک چراغ نفت سوز با توجه به مخزن نفت آن، ممکن است مثلاً بیست ساعت استعداد روشنائی داشته باشد، اما وزش یک باد شدید و ریزش باران و یا عدم مراقبت از آن سبب می شود که عمر آن کوتاه گردد. در اینجا اگر چراغ با هیچ مانعی برخورد نکند و تا آخرین قطره نفت آن بسوزد سپس خاموش شود به اجل حتمی خود رسیده است و اگر موانعی قبل از آن باعث خاموشی چراغ گردد مدت عمر آن را «اجل غیر حتمی» می گوئیم. در مورد یک انسان نیز چنین است اگر تمام شرائط برای بقای او جمع گردد و موانع برطرف شود ساختمان و استعداد او ایجاب می کند که مدتی طولانی هر چند این مدت بالاخره پایان و حدی دارد - عمر کند، اما ممکن است بر اثر سوء تغذیه یا مبتلا شدن به اعتیادات مختلف و یا دست زدن به خودکشی یا ارتکاب گناهان خیلی زودتر از آن مدت بمیرد، مرگ را در صورت اول اجل حتمی و در صورت دوم اجل غیر حتمی می نامند. و به تعبیر دیگر اجل حتمی در صورتی است که ما به مجموع علل تامه بنگریم و اجل غیر حتمی در صورتی است که تنها مقتضیات را در نظر بگیریم. با توجه به این دو نوع «اجل» بسیاری از مطالب روشن می شود، از جمله اینکه در روایات می خوانیم صله رحم عمر را زیاد و یا قطع رحم عمر را کم می کند (منظور از عمر و اجل در این موارد اجل غیر حتمی است). و یا اینکه در آیه ای می خوانیم فاذا جاء اجلهم لایستأخرون ساعه و لایستقدمون: «هنگامی که اجل آنها فرا رسد نه ساعتی به عقب می افتد و نه جلو» (۲) در اینجا منظور از اجل همان مرگ حتمی است. بنابراین آیه مزبور تنها مربوط به موردی است که انسان به عمر نهائی خود رسیده است، و اما مرگهای پیش رس را به هیچ وجه شامل نمی شود. و در هر صورت باید توجه داشت که هر دو اجل از ناحیه خدا تعیین می شود یکی بطور مطلق و دیگری به عنوان مشروط و یا معلق، درست مثل اینکه می گوئیم: این چراغ بعد از بیست ساعت بدون هیچ قید و شرط خاموش می شود و نیز می گوئیم اگر طوفانی بوزد بعد از دو ساعت خاموش خواهد شد، در مورد انسان و اقوام و ملتها نیز چنین است می گوئیم خداوند اراده کرده است که فلان شخص یا ملت پس از فلان مقدار عمر بطور قطع از میان برود و نیز می گوئیم اگر ظلم و ستم و نفاق و تفرقه و سهل انگاری و تنبلی را پیشه کنند در یک سوم آن مدت از بین خواهند رفت، هر دو اجل از ناحیه خدا است یکی مطلق و دیگری مشروط. از امام صادق (علیه السلام) در ذیل آیه فوق چنین نقل شده که فرمود: هما اجلان اجل محتوم و اجل موقوف: «این اشاره به دو نوع اجل است، اجل حتمی و اجل مشروط» و در احادیث دیگری که در این زمینه وارد شده تصریح گردیده است که اجل غیر حتمی (مشروط) قابل تقدیم و تأخیر است و اجل حتمی قابل تغییر نیست (نورالثقلین جلد اول صفحه ۵۰۴). (۳)

۱ - تفسیر نمونه ۱۸/۲۰۹ - اعراف آیه ۳۴ . ۳ - تفسیر نمونه ۵/۱۴۹

۹۲ - تجسم اعمال از نظر علم روز چگونه است ؟

تجسم اعمال از نظر علم روز چگونه است ؟

آنها که با آیات قرآن آشنا هستند به خوبی می دانند که در قرآن آیات فراوانی داریم که ظاهر آن حاکی از «تجسم» یا «تجسد» اعمال در قیامت است یعنی در آن روز عمل هر کس اعم از نیک و بد ، در برابر او حاضر می گردد و مایه نشاط و سرور ، یا شکنجه و عذاب و سبب افتخار و آبرو و یا رسوائی و شرمساری می گردد . آیا ممکن است اعمال آدمی باقی بماند ، در حالی که عبارت از مجموعه حرکاتی است که بعد از انجام محو و نابود می گردد ؟ واز این گذشته آیا ممکن است «عمل» که جزء عوارض وجود انسان است تبدیل به ماده و جسم گردد ، و به صورت مستقلی ظاهر شود ؟ از آنجا که بسیاری از مفسران پاسخی برای دو سؤال نداشتند چاره ای جز این نمی دیدند که در تفسیر این گونه آیات قرآنی قائل به حذف و تقدیر باشند و بگویند منظور از «حضور عمل» یا «مشاهده اعمال» حضور و مشاهده جزای عمل و ثواب و عقاب آن است . ولی ما امروز فکر می کنیم که هیچ یک از دو ایراد فوق بدون پاسخ نیست ، بنابراین دلیلی نمی بینیم که ظواهر آیاتی را که دلالت بر مجسم شدن اعمال آدمی دارد انکار کنیم . احادیث در این زمینه بسیار است از جمله احادیث معراج که پیامبر (صلی الله علیه و آله) از کنار بهشت و دوزخ می گذشت ، و هر گروهی از بدکاران را به عذاب و کیفری شبیه اعمال خود گرفتار دید ، و نیز اعمال نیکوکاران را مشاهده کرد که سبب پیدایش مرافق تازه ای در بهشت می شود . آیه ای که درباره غیبت وارد شده و تجسم آن را به صورت پاره گوشت گندیده ای که غیبت کننده آن را تناول می کند بیان می دارد شاهد دیگری بر این مدعا است . از مجموع روایات و آیات گذشته به خوبی می توان نتیجه گرفت که اعمال آدمی در صورتهای مناسبی در عالم برزخ و قیامت ، مجسم می گردد ، حتی تعبیر (الَّذِينَ يَكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَى ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا): «کسانی که اموال یتیمان را از روی ظلم و ستم می خورند ، فقط در شکم خود آتش داخل می کنند» (نساء - ۱۰) نشان می دهد که باطن عمل در عالم دنیا نیز از نوعی تجسم برخوردار است به طوری که مال یتیم در باطن به شکل آتش سوزان است ، هر چند کسانی که چشم واقع بین ندارند آن را نمی بینند . دلیلی ندارد که همه این آیات و روایات را بر معنی مجازی و کنائی حمل کنیم و همه را تأویل و توجیه نمائیم با اینکه عمل به ظواهر آنها بی مانع است و مشکلی ایجاد نمی کند ، چنانکه شرح آن خواهد آمد .

تجسم اعمال در منطق عقل

عمده اشکالی که در مسأله تجسم اعمال برای گروهی پیدا شده همان است که از بعضی از کلمات مرحوم طبرسی در مجمع البیان استفاده می شود ، و آن این است که عمل از جنس «عرض» است نه «جوهر» (نه خواص ماده است و نه خود ماده) و دیگر اینکه عمل بعد از وجودش محو و نابود می شود ، ولذا آثاری از سخنان و گفته ها و اعمال گذشته ما دیده نمی شود ، مگر اعمالی که تغییری در بعضی از مواد موجود گذارده ، مثلاً سنگ و چوب و آجری را به شکل خانه ای در آورده که آن هم تجسم عمل نیست ، بلکه دگرگونیهای ناشی از عمل است (دقت کنید) . ولی با توجه به دو نکته پاسخ این دو ایراد روشن می شود ، وهم چگونگی تجسم اعمال . نخست اینکه امروز ثابت شده هیچ چیز در جهان از میان نمی رود حتی اعمال ما که به صورت انرژیهای مختلفی ظاهر می گردد ، اگر ما سخن می گوئیم صدای ما به صورت امواج خاص صوتی در فضای اطراف پخش می شود و به مولکولهای موج هوا و دیوارهای اطراف و بدن ما اصابت کرده و تبدیل به انرژی دیگری می شود ، آن انرژی نیز ممکن است چندین بار تغییر

شکل دهد، ولی به هر حال نابود نمی‌گردد، حرکات دست و پای ما نیز نوعی انرژی است، این انرژی میکائیکی هرگز نابود نمی‌شود، ممکن است تبدیل به انرژی حرارتی با انرژی دیگر گردد، خلاصه اینکه نه تنها مواد این جهان که انرژیهای آن نیز ثابت و پایدارند، هر چند تغییر شکل می‌دهند. دیگر اینکه این نکته نیز با مطالعات دانشمندان و آزمایشهای آنها به ثبوت قطعی رسیده است که میان «ماده» و «انرژی» رابطه نزدیکی است، یعنی ماده و نیرو دو مظهر از یک حقیقتند، و «ماده» همان نیروی مترکم و فشرده است، و «نیرو» همان ماده گسترده، و لذا در شرایط معینی می‌توانند تبدیل به یکدیگر شوند. انرژی اتمی چیزی جز تبدیل «ماده» به «انرژی» نیست یا به تعبیر دیگر شکافتن دانه های اتم و آزاد کردن انرژی آن. هم اکنون ثابت شده که انرژی حرارتی خورشید چیزی جز انرژی اتمی که از انفجار اتمهای خورشید سرچشمه می‌گیرد نیست و به همین دلیل هر شبانه روز مقدار زیادی از وزن خورشید کم می‌شود هر چند این مقدار در برابر وزن و حجم خورشید ناچیز است. بدون شک همان گونه که ماده قابل تبدیل به انرژی است، انرژی نیز قابل تبدیل به ماده است، یعنی اگر نیروها و انرژیهای پخش شده بار دیگر مترکم، و حالت جسمیت و جرم به خود بگیرد، به صورت جسمی نمایان می‌شود. بنابراین هیچ مانعی ندارد که اعمال و گفتار ما که انرژیهای مختلفی هستند و هرگز محو و نابود نمی‌شوند، بار دیگر به فرمان پروردگار جمع آوری شده و به صورت جسمی در آیند، و مسلم است که هر عمل جسمی خواهد شد متناسب با ویژگیهایش، نیروهایی که در راه اصلاح و خدمت و درستی و تقوی به کار گرفته شده به صورت زیبایی متناسب آن در می‌آید، و نیروهایی که در راه جور و ستم و زشتی و فساد به کار رفته به صورتی زشت و ناپسند و تفر آمیز مجسم می‌گردد! بنابر این مسأله تجسم اعمال را می‌توان یکی از معجزات علمی قرآن محسوب داشت و در آن روز که مسأله بقاء انرژیها، و تبدیل ماده به انرژی و بالعکس، مطلقاً در میان دانشمندان مطرح نبود، با صراحت در آیات و روایات عنوان گردید. بنابراین نه مشکلی از ناحیه «عرض» بودن اعمال وجود دارد، و نه مشکلی از ناحیه نابودی آنها، زیرا همانگونه که گفتیم اعمال نابود نمی‌شود، و عرض و جوهر در حقیقت جلوه های یک حقیقتند، این مطلب با توجه به حرکت جوهری آشکارتر می‌شود! زیرا قائلین به حرکت جوهری از حرکتی که در عرض واقع می‌شود برای حرکت در جوهر استدلال می‌کنند و معتقدند اینها از هم جدا نیستند (دقت کنید). این نکته را نیز مناسب است برای تکمیل مطلب، یادآور شویم: دانشمند معروف فرانسوی «لاوازیه» اصل «بقاء ماده» را با تلاش پیگیر خود کشف کرد، و اثبات نمود که مواد جهان هرگز از میان نمی‌رود، بلکه دائماً تغییر صورت می‌دهد. ولی چیزی نگذشت که «پیر کوری و همسرش» برای نخستین بار رابطه میان انرژی و ماده را از مطالعه روی اجسام رادیو اکتیو (اجسامی که اتمهای ناپایدار دارند و تدریجاً قسمتهائی از آنها تبدیل به انرژی می‌شود) کشف کردند و قانون بقاء ماده تبدیل به قانون بقاء «ماده - انرژی» شد، و به این ترتیب اصل بقاء ماده متزلزل گردید و اصل بقاء مجموعه ماده - انرژی جهان جانشین آن گشت، و کم کم مسأله تبدیل ماده به انرژی از طریق شکستن اتم به وسیله دانشمندان جنبه عملی به خود گرفت، و معلوم شد که این دو (ماده و انرژی) رابطه نزدیک با هم دارند و قابل تبدیل به یکدیگرند و به عبارت دیگر دو شکل از یک حقیقتند. این کشف بزرگ علمی تحول شگرفی در مطالعات دانشمندان و مسائل عملی ایجاد کرد، و وحدت عالم هستی را بیش از پیش به اثبات رساند. این اصل در مسأله معاد و بحث تجسم اعمال انسان و دفع اشکالاتی که پیشینیان در این مسأله داشته اند به ما کمک فراوان می‌کند و موانعی را که بر راه اثبات تجسم، فکر می‌کردند برمی‌دارد. (۱) ۱ - تفسیر پیام قرآن

۱۳۷ و ۶/۱۱۵

۹۳ - آیا رستاخیز برای حیوانات نیز وجود دارد؟

آیا رستاخیز برای حیوانات نیز وجود دارد؟

شک نیست که نخستین شرط حساب و جزا مسئله عقل و شعور و بدنال آن تکلیف و مسئولیت است، طرفداران این عقیده می‌گویند مدارکی در دست است که نشان می‌دهد حیوانات نیز به اندازه خود دارای درک و فهمند، از جمله: زندگی بسیاری از حیوانات آمیخته با نظام جالب و شگفت‌انگیزی است که روشنگر سطح عالی فهم و شعور آنها است کیست که درباره مورچگان و زنبور عسل و تمدن عجیب آنها و نظام شگفت‌انگیز لانه و کندو، سخنانی شنیده باشد، و بر درک و شعور تحسین آمیز آنها آفرین نگفته باشد؟ گرچه بعضی میل دارند همه اینها را یک نوع الهام غریزی بدانند، اما هیچ دلیلی بر این موضوع در دست نیست که اعمال آنها به صورت ناآگاه (غریزه بدون عقل) انجام می‌شود. چه مانعی دارد که این اعمال همانطور که ظواهرشان نشان می‌دهد ناشی از عقل و درک باشد؟ بسیار می‌شود که حیوانات بدون تجربه قبلی در برابر حوادث پیش بینی نشده دست به ابتکار می‌زنند، مثلاً گوسفندی که در عمرش گرگ را ندیده برای نخستین بار که آن را می‌بیند به خوبی خطرناک بودن این دشمن را تشخیص داده و به هر وسیله که بتواند برای دفاع از خود و نجات از خطر متوسل می‌شود. علاقه‌ای که بسیاری از حیوانات تدریجاً به صاحب خود پیدا می‌کنند شاهد دیگری برای این موضوع است، بسیاری از سگهای درنده و خطرناک نسبت به صاحبان خود و حتی فرزندان کوچک آنان مانند یک خدمتگذار مهربان رفتار می‌کنند. داستانهای زیادی از وفای حیوانات و اینکه آنها چگونه خدمات انسانی را جبران می‌کنند در کتابها و در میان مردم شایع است که همه آنها را نمی‌توان افسانه دانست. و مسلم است آنها را به آسانی نمی‌توان ناشی از غریزه دانست، زیرا غریزه معمولاً سرچشمه کارهای یکنواخت و مستمر است، اما اعمالی که در شرایط خاصی که قابل پیش بینی نبوده بعنوان عکس العمل انجام می‌گردد به فهم و شعور شبیه تر است تا به غریزه. هم امروز بسیاری از حیوانات را برای مقاصد قابل توجهی تربیت می‌کنند، سگهای پلیس برای گرفتن جنایتکاران، کبوترها برای رساندن نامه‌ها، و بعضی از حیوانات برای خرید جنس از مغازه‌ها، و حیوانات شکاری برای شکار کردن، آموزش می‌بینند و وظائف سنگین خود را با دقت عجیبی انجام می‌دهند، (امروز حتی برای بعضی از حیوانات رسماً مدرسه افتتاح کرده‌اند!) از همه اینها گذشته، در آیات متعددی از قرآن، مطالبی دیده می‌شود که دلیل قابل ملاحظه‌ای برای فهم و شعور بعضی از حیوانات محسوب می‌شود، داستان فرار کردن مورچگان از برابر لشکر سلیمان، و داستان آمدن هدهد به منطقه «سبا و یمن» و آوردن خبرهای هیجان‌انگیز برای سلیمان شاهد این مدعا است. در روایات اسلامی نیز احادیث متعددی در زمینه رستاخیز حیوانات دیده می‌شود، از جمله: از ابوذر نقل شده که می‌گوید: ما خدمت پیامبر (صلی الله علیه و آله) بودیم که در پیش روی ما دو بز به یکدیگر شاخ زدند، پیغمبر (صلی الله علیه و آله) فرمود، میدانید چرا اینها به یکدیگر شاخ زدند؟ حاضران عرض کردند: نه پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود ولی خدا می‌داند چرا؟ و به زودی در میان آنها داوری خواهد کرد! (۱) و در روایتی از طرق اهل تسنن از پیامبر نقل شده که در تفسیر این آیه فرمود ان الله يحشره الامم يوم القيامة و يقتص من بعضها لبعض حتى يقتص للجماء من القرناء: «خداوند تمام این جنبندگان را روز قیامت برمی‌انگیزاند و قصاص بعضی را از بعضی می‌گیرد، حتی قصاص حیوانی که شاخ نداشته و دیگری بی‌جهت به او شاخ زده است از او خواهد گرفت» (۲). در آیه ۵ سوره تکویر نیز می‌خوانیم واذلو حوش حشرت «هنگامیکه وحوش محشور می‌شوند» اگر معنی این آیه را حشر در قیامت بگیریم (نه حشر و جمع بهنگام پایان این دنیا) یکی دیگر از دلائل نقلی بحث فوق خواهد بود. (۳)

پی‌نوشتها

۱ - تفسیر مجمع البیان و نور الثقلین ذیل آیه ۳۸ سوره انعام ۲ - تفسیر المنار ذیل آیه ۳ - تفسیر نمونه ۵/۲۲۴

عالم برزخ چیست؟

عالم برزخ چه عالمی است؟ و کجا است؟ و دلیل بر اثبات چنین عالمی که در میان دنیا و عالم آخرت قرار دارد چیست؟ آیا برزخ برای همه است یا برای گروه معینی؟ و بالاخره وضع حال مؤمنان و صالحان و نیز کافران و بدکاران در آنجا چگونه است؟ اینها سؤالاتی است که در این زمینه وجود دارد و در آیات و روایات اشاراتی به آن شده است و لازم است تا آنجا که وضع این کتاب اجازه می‌دهد به پاسخ آنها پردازیم. واژه «برزخ» در اصل به معنی چیزی است که در میان دو شیء، حائل می‌شود و سپس به هر چیزی که میان دو امر قرار گیرد «برزخ» گفته شده است و روی همین جهت به عالمی که میان دنیا و عالم آخرت قرار گرفته، «برزخ» گفته می‌شود. دلیل بر وجود چنین جهانی که گاهی از آن تعبیر به «عالم قبر» و یا «عالم ارواح» می‌شود از طریق ادله نقلیه است آیات متعددی از قرآن مجید داریم که بعضی ظهور و بعضی صراحت در این معنی دارد. آیه (و من ورائهم برزخ الی یوم یبعثون) ظاهر در وجود چنین عالمی است، هر چند بعضی خواسته اند کلمه برزخ را در این آیه به معنی مانعی برای بازگشت به این دنیا معرفی کنند و گفته اند مفهوم آیه این است که پشت سر انسان مانعی است که او را از بازگشت به این جهان منع می‌کند، ولی این معنی بسیار بعید به نظر می‌رسد، زیرا تعبیر به «الی یوم یبعثون» تا روز رستاخیز) دلیل بر این است که این برزخ در میان دنیا و آخرت قرار گرفته، نه میان انسان و دنیا. از آیاتی که «صریحاً» وجود چنین جهانی را اثبات می‌کند آیات مربوط به حیات شهیدان است مانند ولا تحسبن الذین قتلوا فی سبیل الله امواتاً بل احياء عند ربهم یرزقون: «هرگز گمان نکن کسانی که در راه خدا کشته شدند مردگانند آنها زنده اند و نزد پروردگارشان روزی داده می‌شوند» (آیه ۶۹ سوره آل عمران). در اینجا خطاب به پیامبر است، و در آیه ۱۵۴ سوره بقره خطاب به همه مؤمنان کرده می‌گوید: ولا تقولوا لمن یقتل فی سبیل الله اموات بل احياء ولكن لا تشعرون. نه تنها در مورد مؤمنان عالیمقامی همچون شهیدان جهان برزخ وجود دارد بلکه درباره کفار طغیانگری همچون فرعون و یارانش نیز وجود برزخ صریحاً در آیه ۴۶ سوره مؤمن آمده است: النار یرضون علیها عدواً و عشیاً و یوم تقوم الساعة ادخلوا آل فرعون اشد العذاب: «آنها (فرعون و یارانش) هر صبح و شام در برابر آتش قرار می‌گیرند و به هنگامی که روز قیامت برپا می‌گردد فرمان داده می‌شود آل فرعون را در شدیدترین کیفرها وارد کنید. (۱) بنابراین اصل وجود عالم برزخ جای بحث نیست، مهم آن است که بدانیم زندگی برزخی چگونه است که در اینجا تصویرهای مختلفی ذکر شده است که روشنترین آنها آن است که روح انسان بعد از پایان زندگی این جهان در اجساد لطیفی قرار می‌گیرد که از بسیاری از عوارض این ماده کثیف برکنار است و چون از هر نظر شبیه این جسم است، به آن «قالب مثالی» یا «بدن مثالی» می‌گویند که نه به کلی مجرد است، و نه مادی محض، بلکه دارای یکنوع «تجرد برزخی» است. بعضی از محققان آن را تشبیه به وضع روح در حالت خواب کرده اند که در آن حال ممکن است با مشاهده نعمتهائی برآستی لذت ببرد و یا بر اثر دیدن مناظر هولناک معذب و متألم شود آنچنان که گاه واکنش آن در همین بدن نیز ظاهر می‌شود، و به هنگام دیدن خوابهای هولناک، فریاد می‌کشد، نعره می‌زند، پیچ و تاب می‌خورد، بدن او غرق عرق می‌شود. حتی بعضی معتقدند که در حال خواب به راستی روح با قالب مثالی فعالیت می‌کند و حتی بالاتر از آن معتقدند که ارواح قویه در حال بیداری نیز می‌توانند همان تجرد برزخی را نیز پیدا کنند، یعنی از جسم جدا شده و با همین قالب مثالی به میل خود، و یا از طریق خوابهای مغناطیسی در جهان سیر کنند و از مسائلی با خبر گردد(۲) بلکه بعضی تصریح می‌کنند که قالب مثالی در باطن بدن هر انسانی هست، منتها به هنگام مرگ و آغاز زندگی برزخی جدا می‌شود و گاه در همین زندگی مادی دنیا نیز امکان جدائی - چنانکه گفتیم - برای او حاصل می‌شود. حال اگر تمام این مشخصات را برای قالب مثالی نپذیریم اصل مطلب را نمی‌توان انکار کرد چرا که در روایات بسیاری به آن اشاره شده و از نظر دلیل عقل نیز هیچگونه مانعی ندارد. ضمناً از آنچه گفتیم پاسخ این ایراد روشن شد که بعضی می‌گویند: اعتقاد به جسد مثالی مستلزم اعتقاد به مسأله تناسخ است، چرا که تناسخ چیزی جز این نیست که روح واحد منتقل به جسمهای متعدد گردد. جواب این ایراد را مرحوم «شیخ بهائی» به طرز روشنی بیان کرده است، او

می‌گوید: تناسخی که همه مسلمانان اتفاق بر بطلان آن دارند این است که روح بعد از ویرانی این بدن به بدن دیگری در همین عالم بازگردد، اما تعلق روح به بدن مثالی در «جهان برزخ» تا قیام قیامت که باز به بدنهای نخستین به فرمان خدا برمی‌گردد هیچگونه ارتباطی به تناسخ ندارد، و اگر می‌بینید ما تناسخ را شدیداً انکار کرده و معتقدان آن را تکفیر می‌کنیم به خاطر آن است که آنها قائل به ازلی بودن ارواح و انتقال دائمی آنها از بدنی به بدن دیگریند و معاد جسمانی را در جهان دیگر به کلی منکرند (۳). و اگر همانطور که بعضی گفته‌اند قالب مثالی در باطن همین بدن مادی باشد پاسخ مسأله تناسخ روشنتر می‌شود، زیرا روح از قالب خود به قالب دیگری منتقل نشده بلکه بعضی از قالبهای خود را رها ساخته و با دیگری ادامه حیات برزخی داده است. (۴)

پی‌نوشتها

۱- تفسیر نمونه ۱۴/۳۱۴-۲- مرحوم علامه مجلسی ضمن بیان این مطلب در بحار الانوار تصریح می‌کند که تشبیه حالت برزخ به حالت رؤیا و خواب در بسیاری از اخبار وارد شده، و حتی امکان دارد نفوس قویه عالیه دارای جسد های مثالی متعددی باشند، و به این وسیله روایاتی که می‌گوید: امامان نزد هر کس در حال جان دادن حاضر می‌شوند نیاز به توجیه و تفسیری نخواهد داشت (بحار الانوار ج ۶ ص ۲۷۱). ۳- بحار الانوار ج ۶ ص ۲۷۷. ۴- تفسیر نمونه ۱۴/۳۲۲

۹۵- آیا دنیا و آخرت باهم تضاد دارند؟

آیا دنیا و آخرت باهم تضاد دارند؟

در آیات بسیاری، مدح و تمجید از دنیا یا امکانات مادی آن شده است: در بعضی از آیات، مال به عنوان خیر، معرفی شده (سوره بقره آیه ۱۸۰). و در بسیاری از آیات، مواهب مادی تحت عنوان فضل خدا آمده است و ابتغوا من فضل الله (سوره جمعه آیه ۱۰). در جای دیگر می‌فرماید «همه نعمتهای روی زمین را برای شما آفریده است» خلق لكم ما فی الارض جمیعاً (بقره - ۲۹). و در بسیاری از آیات آنها را تحت عنوان سخر لکم (آنها را مسخر شما گردانید) ذکر کرده که اگر بخواهیم همه آیاتی را که در رابطه با محترم شمردن امکانات مادی این جهان است جمع‌آوری کنیم، مجموعه قابل ملاحظه‌ای خواهد شد. ولی با اینهمه اهمیتی که به مواهب و نعمتهای مادی داده شده، تعبیراتی که قویاً آنها را تحقیر می‌کند در آیات قرآن به چشم می‌خورد. در یکجا آن را عرض و متاع فانی می‌شمرد بتغون عرض الحیوة الدنيا (نساء - ۹۴). و در جای دیگر آنها را مایه غرور و غفلت می‌شمرد و ما الحیوة الدنيا الا متاع الغرور (سوره حدید آیه ۲۰). و در مورد دیگر آن را وسیله سرگرمی و بازیچه شمرده و ما هذه الحیوة الدنيا الا لهو و لعب (عنکبوت ۶۴). و در جایی دیگر مایه غفلت از یاد خدا رجال لا تلهیهم تجارة و لایع عن ذکر الله (نور - ۳۷). این تعبیرات دوگانه عیناً در روایات اسلامی نیز دیده می‌شود: از یکسو دنیا، مزرعه آخرت، تجارتخانه مردان خدا، مسجد دوستان حق، محل هبوط وحی پروردگار، سرای موعظه و پند، شمرده شده (مسجد احباء الله و مصلی ملائکة الله و مهبط وحی الله و متجر اولیاء الله) (۱). و از سوی دیگر مایه غفلت و بی‌خبری از یاد خدا و متاع غرور و مانند آن. آیا این دو گروه از آیات و روایات باهم تضاد دارند؟ پاسخ این سؤال را در خود قرآن می‌توان یافت. چرا که آنجا که از دنیا و مواهبش نکوهش می‌کند، کسانی را می‌گوید که این زندگی تنها هدفشان را تشکیل می‌دهد، در سوره نجم آیه ۲۹ می‌خوانیم ولم یرد الا الحیوة الدنيا «کسانی که جز زندگی دنیا را نخواهند». به تعبیر دیگر سخن از کسانی است که آخرت را به دنیا می‌فروشند و برای رسیدن به مادیات از هیچ خلافاکاری و جنایتی ابا ندارند. در سوره توبه آیه ۳۸ می‌خوانیم ارضیتم بالحیوة الدنيا من الاخرة: «آیا راضی شدید که زندگی دنیا را به جای آخرت بپذیرید»؟! آیات مورد بحث، خود شاهد این مدعا است، آنجا که می‌گوید: من کان یرید العاجله... یعنی تنها هدفشان

همین زندگی زودگذر مادی است. اصولاً- تعبیر به «مزرعه» و یا «متجر» (تجارخانه) و مانند آن خود شاهد زنده ای برای این موضوع است. کوتاه سخن اینکه مواهب جهان مادی که همه از نعمتهای خدا است و حتماً وجودش در نظام خلقت لازم بوده و هست اگر به عنوان وسیله ای برای رسیدن به سعادت و تکامل معنوی انسان مورد بهره برداری قرار گیرد از هر نظر قابل تحسین است. و اما اگر به عنوان یک هدف و نه وسیله مورد توجه قرار گیرد و از ارزشهای معنوی و انسانی بریده شود که در این هنگام طبعاً مایه غرور و غفلت و طغیان و سرکشی و ظلم و بیدادگری خواهد بود، در خور هرگونه نکوهش و مذمت است. و چه زیبا فرموده است علی (علیه السلام) در آن گفتار کوتاه و پرمغزش: من ابصر بها بصیرته و من ابصر الیها اعمته: «آنکس که با چشم بصیرت به آن بنگرد (و آنرا وسیله بینائی قرار دهد) دنیا به او آگاهی می بخشد، و آنکس که به خود آن نگاه کند دنیا او را نابینا خواهد کرد» (۲) در حقیقت تفاوت میان دنیای مذموم و ممدوح، همان چیزی است که از «الیها» و «بها» استفاده می شود که اولی هدف را می رساند و دومی وسیله را (۳) اسلام به عنوان یک وسیله مؤثر و کارساز روی ثروت تکیه می کند در آیه ۱۸۰ سوره بقره از «مال» تعبیر به «خیر» شده است. و در حدیثی از امام باقر (علیه السلام) می خوانیم: نعم العون الدنیا علی طلب الاخرة: «دنیا کمک خوبی است برای رسیدن به آخرت» (۴) آیات سوره قصص که شدیدترین مذمت را از قارون ثروتمند مغرور می کند شاهد گویائی بر این موضوع است، منتها اسلام ثروتی را می پسندد که به وسیله آن «ابتغاء دار آخرت» و طلب سرای دیگر شود، چنانکه دانشمندان بنی اسرائیل به قارون گفتند: وابتغ فیما آتاک الله الدار الاخرة. اسلام ثروتی را می پسندد که در آن «احسن کما احسن الله الیک» و نیکی به همگان باشد. اسلام ثروتی را مدح می کند که در آن لاتنس نصیبک من الدنیا تحقق یابد الاخره اسلام ثروتی را خواهان است که مایه فساد در زمین و فراموش کردن ارزشهای انسانی و گرفتار شدن در مسابقه جنون آمیز «تکاثر» نگردد، و انسان را به «خود برتر بینی» و «تحقیر دیگران» و حتی رویا رویی با پیامبر خدا نکشاند. وسیله ای باشد برای استفاده همگان، برای پر کردن خلأهای موجود اقتصادی، برای مرهم نهادن بر زخمهای جانکاه محرومان، و برای رسیدن به نیازها و مشکلات مستضعفان. علاقه به چنین ثروتی با چنین هدفهای مقدسی علاقه به دنیا نیست، علاقه به آخرت است، چنانکه در حدیثی می خوانیم یکی از یاران امام صادق (علیه السلام) خدمتش آمد و شکایت کرد که ما دنبال دنیا هستیم و به آن علاقمندیم (از این می ترسیم که دنیا پرست باشیم). امام (که پاکی و تقوای آن مرد را می دانست) فرمود: با این ثروت دنیا چه می خواهی انجام دهی؟ در پاسخ عرض کرد: هزینه خود و خانواده ام را تهیه کنم، و به خویشاوندانم کمک نمایم، در راه خدا انفاق کنم، و حج و عمره بجا آورم امام فرمود: لیس هذا طلب الدنیا هذا طلب الاخرة: «این، دنیا طلبی نیست این طلب آخرت است» (۵) و از اینجا فاسد بودن عقیده دو گروه: گروهی از مسلمان نماهای بیخبر از تعلیمات اسلام که اسلام را حامی مستکبران معرفی می کنند و گروهی از دشمنان مغرض که می خواهند چهره اسلام را دگرگون نشان داده و آن را ضد ثروت و طرفدار فقر نشان دهند، روشن می شود. اصولاً یک ملت فقیر، نمی تواند آزاد و سربلند زندگی کند. فقر وسیله وابستگی است. فقر مایه روسپاهی در دنیا و آخرت است. و فقر انسان را به گناه و آلودگی دعوت می کند. همانگونه که در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: غنی یحجزک عن الظلم خیر من فقر یحملک علی الاثم: «بی نیازی که تو را از تجاوز به حق دیگران باز دارد از فقری که تو را وادار به گناه کند بهتر است» (۶) جوامع اسلامی باید بکوشند هر چه بیشتر، غنی و بی نیاز گردند، به مرحله خود کفائی برسند و روی پای خود بایستند و شرف و عزت و استقلال خود را بر اثر فقر، فدای وابستگی به دیگران نکنند و بدانند خط اصیل اسلام این است. (۷)

پی نوشتها

۱- نهج البلاغه کلمات قصار جمله ۱۳۱. ۲- نهج البلاغه خطبه ۸۲. ۳- تفسیر نمونه ۱۲/۶۷-۴. «وسائل الشیعه» ج ۱۲ ص ۱۷ (حدیث ۵ از باب ۱۶ از ابواب مقدمات تجارت). ۵- «وسائل الشیعه» ج ۱۲ ص ۱۹ (حدیث ۳ از باب ۷ از ابواب مقدمات التجارة). ۶-

«وسائل الشیعه» ج ۱۲ صفحه ۱۷ (حدیث ۷ از باب ۶ از ابواب مقدمات التجاره). ۷- تفسیر نمونه ۱۶/۱۷۴

۹۶- آیا مخترعان و مکتشفان پاداش الهی دارند؟

آیا مخترعان و مکتشفان پاداش الهی دارند؟

با مطالعه تاریخ علوم و اختراعات و اکتشافات می بینیم که جمعی از دانشمندان بشر، سالیان دراز زحمات طاقت فرسائی کشیده اند، و انواع محرومیتها را تحمل کرده تا بتوانند اختراع و اکتشافی کنند که باری از دوش هموعانشان بردارند. فی المثل «ادیسون» مخترع برق چه زحمات جانکاهی برای این اختراع پربارش متحمل شد و شاید جان خود را در این راه نیز از دست داد، اما دنیائی را روشن ساخت، کارخانه ها را به حرکت درآورد، و از برکت اختراعش، چاههای عمیق، درختان سرسبز، مزارع آباد به وجود آمد، و خلاصه چهره دنیا دگرگون شد. چگونه می توان باور کرد او یا اشخاص دیگری همچون «پاستور» که با کشف میکرب، میلیونها انسان را از خطر مرگ رهائی بخشید و دهها مانند او همه به قعر جهنم فرستاده شوند، به حکم اینکه فرضاً ایمان نداشتند، ولی افرادی که در عمرشان هیچ کار چشمگیری در راه خدمت به انسانها انجام نداده اند جایشان در دل بهشت باشد؟ از نظر جهان بینی اسلام مطالعه نفس عمل به تنهایی کافی نیست، بلکه عمل به ضمیمه، محرک و انگیزه آن ارزش دارد، بسیار دیده شده کسانی بیمارستان یا مدرسه یا بنای خیر دیگری می سازند و تظاهر به این هم دارند که هدفشان صددرصد خدمت انسانی است به جامعه ای که به آن مدیونند، در حالی که زیر این پوشش مطلب دیگری نهفته شده است و آن حفظ مقام یا مال و ثروت یا جلب توجه عوام، و تحکیم منافع مادی خود، و یا حتی دست زدن به خیانتها دور از چشم دیگران است! . ولی به عکس ممکن است کسی کار کوچکی انجام دهد، با اخلاص تمام و انگیزه ای صددرصد انسانی و روحانی. اکنون باید پرونده این مردان بزرگ را، هم از نظر عمل، هم از نظر انگیزه و محرک، مورد بررسی قرار داد، و مسلماً از چند صورت خارج نیست: الف: گاهی هدف اصلی از اختراع صرفاً یک عمل تخریبی است (همانند کشف انرژی اتمی که نخستین بار به منظور ساختن بمبهای اتمی صورت گرفت) سپس در کنار آن منفعی برای نوع انسان نیز به وجود آمده که هدف واقعی مخترع یا مکتشف نبوده و یا در درجه دوم قرار داشته است، تکلیف این دسته از مخترعان کاملاً روشن است. ب: گاهی مخترع یا مکتشف، هدفش بهره گیری مادی و یا اسم و آوازه و شهرت است و در حقیقت، حکم تاجری دارد که برای درآمد بیشتر تأسیسات عام المنفعه ای به وجود می آورد و برای گروهی ایجاد کار و برای مملکتی محصولاتی به ارمغان می آورد، بی آنکه هیچ هدفی جز تحصیل درآمد داشته باشد، و اگر کار دیگری در آمد بیشتری داشت به سراغ آن می رفت. البته چنین تجارت یا تولیدی اگر طبق موازین مشروع انجام گیرد، کار خلاف و حرامی نیست، ولی عمل فوق العاده مقدسی هم محسوب نمی شود. و از اینگونه مخترعان و مکتشفان در طول تاریخ کم نبودند و نشانه این طرز تفکر همان است که اگر ببینند آن درآمد یا بیشتر از آن از طرقی که مضر به حال جامعه است تامین می شود (مثلاً در صنعت داروسازی بیست درصد سود می برند و در هروئین سازی ۵۰ درصد) این دسته خاص، دومی را ترجیح می دهند. تکلیف این گروه نیز روشن است آنها هیچگونه طلبی نه از خدا دارند و نه از هموعان خویش و پاداش آنها همان سود و شهرتی بوده که می خواسته اند و به آن رسیده اند. ج: گروه سومی هستند که مسلماً انگیزه های انسانی دارند و یا اگر معتقد به خدا باشند انگیزه های الهی، و گاهی سالیان دراز از عمر خود را در گوشه لابراتوارها با نهایت فلاکت و محرومیت به سر می برند به امید اینکه خدمتی به نوع خود کنند، و ارمغانی به جهان انسانیت تقدیم دارند، زنجیری از پای دردمندی بگشایند و گرد و غباری از چهره رنج دیده ای بپوشانند. اینگونه افراد اگر ایمان داشته باشند و محرک الهی، که بحثی در آنها نیست، و اگر نداشته باشند اما محرکشان انسانی و مردمی باشد بدون شک پاداش مناسبی از خداوند دریافت خواهند داشت، این پاداش ممکن است در دنیا باشد

و ممکن است در جهان دیگر باشد، مسلماً خداوند عالم عادل آنها را محروم نمی کند، اما چگونه و چطور؟ جزئیاتش بر ما روشن نیست، همین اندازه می توان گفت «خداوند اجر چنین نیکوکارانی را ضایع نمی کند» (البته اگر آنها در رابطه با عدم پذیرش ایمان مصداق جاهل قاصر باشند مسأله بسیار روشنتر است). دلیل بر این مسأله علاوه بر حکم عقل، اشاراتی است که در آیات و یا روایات آمده است. ما هیچ دلیلی نداریم که جمله ان الله لا یضیع اجر المحسنین (۱) شامل این گونه اشخاص نشود، زیرا محسنین در قرآن فقط به مؤمنان اطلاق نشده است، لذا می بینیم برادران یوسف هنگامی که نزد او آمدند بی آنکه او را بشناسند و در حالی که او را عزیز مصر می پنداشتند به او گفتند انا نراک من المحسنین «ما ترا از نیکوکاران می دانیم». از این گذشته آیه فمن یعمل مثقال ذره خیراً یره و من یعمل مثقال ذره شراً یره. «هرکس به اندازه سنگینی ذره ای کار نیک کند آن را می بیند و هرکس به مقدار ذره ای کار بد کند آن را خواهد دید» به وضوح شامل اینگونه اشخاص می شود. در حدیثی از علی بن یقظین از امام کاظم (علیه السلام) می خوانیم: «در بنی اسرائیل مرد با ایمانی بود که همسایه کافری داشت، مرد بی ایمان نسبت به همسایه با ایمان خود نیک رفتاری می کرد، وقتی که از دنیا رفت خدا برای او خانه ای بنا کرد که مانع از گرمای آتش شود... و به گفته شد این به سبب نیک رفتاریت نسبت به همسایه مؤمنت می باشد» (۲) و نیز از پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) درباره عبدالله بن جدعان که از مشرکان معروف جاهلیت و از سران قریش بود چنین نقل شده: «کم عذابترین اهل جهنم این جدعان است، سؤال کردند یا رسول الله چرا؟ فرمود: انه کان یطعم الطعام: «او گرسنگان را سیر می کرد» (۳) در روایت دیگری می خوانیم که پیامبر (صلی الله علیه و آله) به عدی بن حاتم (فرزند حاتم طائی) فرمود: دفع عن اییک العذاب الشدید بسخاء نفسه: «خداوند عذاب شدید را از پدرت به خاطر جود و بخشش او برداشت» (۴). و در حدیث دیگری از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: که گروهی از یمن برای «بحث و جدال» خدمت پیامبر (صلی الله علیه و آله) آمدند و در میان آنها مردی بود که از همه بیشتر سخن می گفت و خشونت و لجاجت خاصی در برابر پیامبر (صلی الله علیه و آله) می نمود، پیامبر (صلی الله علیه و آله) آنچنان عصبانی شد که آثارش در چهره مبارکش کاملاً آشکار گردید، در این هنگام جبرئیل آمد و پیام الهی را این چنین به پیامبر (صلی الله علیه و آله) ابلاغ کرد: خداوند می فرماید این مردی است سخاوتمند پیامبر (صلی الله علیه و آله) با شنیدن این سخن خشمش فرو نشست، رو به سوی او کرد و فرمود: پروردگار به من چنین پیامی داده است و اگر به خاطر آن نبود آنچنان بر تو سخت می گرفتم که عبرت دیگران گردی. آن مرد پرسید آیا پروردگارت سخاوت را دوست دارد، فرمود: بلی، عرض کرد، من شهادت می دهم که معبودی جز «الله» نیست و تو رسول و فرستاده او هستی و به همان خدائی که تو را مبعوث کرده سوگند که تاکنون هیچکس را از نزد خود محروم برنگردانده ام» (۵). در اینجا این سؤال پیش می آید که هم از بعضی آیات و هم از بسیاری از روایات استفاده می شود که ایمان و یا حتی ولایت شرط قبولی اعمال و یا ورود در بهشت است، بنابراین اگر بهترین اعمال هم از افراد فاقد ایمان سر بزند مقبول در گاه خدا نخواهد بود. ولی می توان از این سؤال چنین پاسخ گفت که مسأله «قبولی اعمال» مطلبی است، و پاداش مناسب داشتن مطلب دیگر، به همین جهت مشهور در میان دانشمندان اسلام این است که مثلاً نماز بدون حضور قلب و یا با ارتکاب بعضی از گناهان مانند غیبت، مقبول در گاه خدا نیست، با اینکه می دانیم چنین نمازی شرعاً صحیح است، و اطاعت فرمان خدا است و انجام وظیفه محسوب می شود و مسلم است که اطاعت فرمان خدا بدون پاداش نخواهد بود. بنابراین قبول عمل همان مرتبه عالی عمل است و در مورد بحث، ما نیز همین را می گوئیم، می گوئیم: اگر خدمات انسانی و مردمی با ایمان همراه باشد، عالیترین محتوا را خواهد داشت، ولی در غیر این صورت به کلی بی محتوا و بی پاداش نخواهد بود، در زمینه ورود در بهشت نیز همین پاسخ را می گوئیم که پاداش عمل لازم نیست منحصراً ورود در جنت باشد. (۶)

۱- سوره یوسف آیه ۹۰ و بعضی سوره های دیگر ۲. - بحار ج ۳ چاپ کمپانی صفحه ۳۷۷. ۳- همان مدرک صفحه ۳۸۲. ۴- سفینه البحار جلد ۲ صفحه ۶۰۷. ۵- مدرک قبل. ۶- تفسیر نمونه ۱۰/۳۱۳

۹۷- نامه اعمال چیست و فلسفه آن کدام است؟

نامه اعمال چیست و فلسفه آن کدام است؟

در سوره اسراء آیه ۱۳ می خوانیم «وکل انسان الزمانه طائره فی عنقه و نخرج له یوم القیامه کتاباً یلقاه منشوراً اقرأ کتابک» (اعمال هر انسانی را به گردنش قرار داده ایم ما روز قیامت کتابی برای او بیرون می آوریم که آن را در برابر خود گشوده می بیند (این همان نامه اعمال اوست به او می گوئیم: کتابت را بخوان...)) در اینجا این سؤال مطرح می شود که این نامه چیست و هدف از آن چه می باشد؟ از مجموع آیات و روایات استفاده می شود که همه اعمال آدمی با تمام جزئیات در نامه ای ثبت می شود، و روز رستاخیز اگر نیکوکار باشد نامه اعمالش بدست راست او، و اگر بدکار باشد به دست چپ او می دهند این نامه بدون شک از جنس کتاب و دفتر و نامه های معمولی، نیست، و لذا بعضی از مفسران گفته اند این نامه عمل چیزی جز «روح انسان» نمی باشد که آثار همه اعمال در آن ثبت است (۱) زیرا ما هر عملی انجام می دهیم خواه ناخواه اثری در روح و جان ما می گذارد. یا اینکه این نامه عمل، اعضای پیکر ما حتی پوست تن ما، و از آن بالا-تر زمین و هوا و فضائی است که در آن اعمال خود را انجام می دهیم، چرا که اعمال ما گذشته از اینکه در جسم و همه ذرات پیکر ما نقش می بندند، در هوا و زمین منعکس می شوند. گرچه این آثار برای ما در این دنیا محسوس و درک کردنی نیست، اما بدون شک وجود دارد، و روزی که در آن روز دید تازه ای پیدا می کنیم همه اینها را می بینیم و می خوانیم. تعبیر به «خواندن» هرگز نباید ما را از آنچه در تفسیر بالا ذکر شد، منحرف سازد، زیرا خواندن نیز مفهوم وسیعی دارد که هرگونه مشاهده را در معنی وسیعش جای می دهد، مثلاً در تعبیرات روزمره گاه می گوئیم در چشمهای او خواندم که چه تصمیمی دارد و یا فلان عمل را که از فلانی سرزد، بقیه اش را خواندم، همچنین تعبیر به خواندن، در مورد عکسهائی که از بیماران می گیرند نیز امروز رایج است. روی همین جهت است که در آیات قرآن می خوانیم خطوط این نامه عمل به هیچوجه قابل انکار نیست، زیرا که آثار واقعی و تکوینی خود عمل است، درست مانند صدای ضبط شده انسان یا عکسی که از او گرفته اند و یا اثر انگشت او. (۲) (و اما فلسفه نامه اعمال) بدون شک بیان گسترده و شرح نامه اعمال در آیات قرآنی و روایات مخصوصاً با توجه به اینکه تمام جزئیات اعمال و سخنان و نیات در آن ثبت می شود در درجه اول به منظور آثار تربیتی آن است و کراراً گفته ایم قرآن شرح تمام معارف واقعی را وسیله ای برای تهذیب نفوس، و تکامل ارواح، و تقویت مبانی اخلاق و تقوی، قرار داده، و به انسانها هشدار می دهد که مراقب گفتار و رفتار خویش باشند که همه چیز ثبت می شود و یکجا در قیامت بی کم و کاست ارائه داده خواهد شد. درست است که احاطه علمی پروردگار ما فوق همه اینها است و کسی که ایمان کامل به احاطه علمی خداوند و حضور وجودی او در همه جا و هر زمان دارد، نیازی به نامه اعمال ندارد، ولی در غالب مردم، توجه به این حقیقت می تواند منشأ آثار فراوانی باشد. کسی که می داند دائماً نوار ضبط صوتی همراه او است و یک دستگاه کاملاً مجهز فیلمبرداری در خلوت و اجتماع از باطن و ظاهر، و درون و بیرون او، فیلمبرداری می کند، و سرانجام تمام این فیلمها، و آن نوارها، به صورت پرونده زنده و گویا و غیر قابل انکاری در یک دادگاه عدل بزرگ مطرح می شود، به طور یقین چنین انسانی کاملاً مراقب اعمال و رفتار و گفتار خویش خواهد بود، و تقوای نیرومندی بر درون و برون وجود او حاکم می شود. ایمان به مسأله نامه عمل که هر صغیر و کبیری در آن مستطر است و فرشتگانی که شب و روز با انسانند و مأمور ثبت و ضبط این اعمالند، و ایمان به این حقیقت که در صحنه محشر نامه اعمال در برابر دیده همگان گشوده می شود و تمام گناهان مستور در آن نمایان می

گردد و مایه رسوائی در میان دوست و دشمن است عامل باز دارنده عجیبی از گناهان است . به عکس نامه اعمال نیکوکاران سبب آبرو و اعتبار و افتخار آنها می گردد ، حتی از آنچه در مثال نوار و فیلم گفته شد برتر و بالاتر و مؤثرتر است و این انگیزه مهمی بر اعمال نیک خواهد بود ، منتها گاه ایمانها ضعیف است ، و گاه حجاب غفلت مایه دوری انسان از این حقایق مهم می گردد ، و گرنه ایمان به این اصل قرآنی برای تربیت هر انسانی کافی است (۳)

پی نوشتها

۱ - تفسیر صافی . ۲ - تفسیر نمونه ۳۱۲/۵۵ - تفسیر پیام قرآن ۶/۱۰۷

۹۸ - ترازوی سنجش اعمال در قیامت چگونه است ؟

ترازوی سنجش اعمال در قیامت چگونه است ؟

آنها که ترازوهای آن جهان را همچون ترازوهای این دنیا پنداشته اند مجبور شده اند که برای اعمال انسانها در آنجا نوعی سنگینی و وزن قائل شوند ، تا قابل توزین با آن ترازوها باشد . ولی قرائن نشان می دهد که منظور از «میزان» وسیله سنجش به معنی عام آن است ، زیرا می دانیم هر چیزی وسیله سنجش مناسب خود دارد ، وسیله سنجش حرارت را «میزان الحرارة» یا دما سنجش می گویند ، و وسیله هوا را «میزان الهواء» یا «هواسنج» . بنابراین منظور از میزانهای سنجش اعمال کسانی هستند که اعمال نیکان و بدان را با اعمال آنها می سنجند ، چنانکه مرحوم علامه مجلسی از شیخ مفید نقل می کند که در روایت آمده: **إِنَّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْأَثَمَةَ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ (عليه السلام) هُمُ الْمَوَازِينُ** «امیر مؤمنان و امامان از فرزندان او (علیه السلام) میزانهای عدل قیامتند» (۱) . در «اصول کافی و معانی الاخبار» نیز از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که شخصی از معنی آیه و نضع الموازين القسط ليوم القيامة «ما ترازوهای عدل را در روز قیامت نصب می کنیم» سؤال کرد ، فرمود: **هُمُ الْأَنْبِيَاءُ وَالْأَوْصِيَاءُ (عليه السلام)** میزانهای سنجش همان «پیامبران و جانشینان آنها هستند»! (۲) . در یکی از زیارات مطلقه امیر مؤمنان علی (علیه السلام) می خوانیم: **الْسَّلَامُ عَلَى مِيزَانِ الْأَعْمَالِ** : «سلام بر میزان سنجش اعمال»! (۳) . در واقع این شخصیتهای بزرگ و نمونه ، مقیاسهای سنجش اعمالند ، و اعمال هر کس به آن اندازه ای که به آنها شباهت دارد «وزین» است ، و آنچه به آنها شباهت ندارد بیوزن یا کم وزن است ، حتی در این جهان نیز اولیاء الله نیز مقیاس سنجشند ولی در جهان دیگر این مسأله به مرحله ظهور و بروز می رسد . (۴)

پی نوشتها

۱ - بحار الانوار جلد ۷ صفحه ۲۵۲ . ۲ - تفسیر برهان جلد ۳ صفحه ۶۱ - و اصول کافی جلد ۱ صفحه ۴۱۹ نظیر این حدیث در تفاسیر دیگر آمده است . ۳ - مرحوم محدث قمی در «مفاتیح الجنان» این زیارت را به عنوان زیارت اول از زیارت مطلقه آورده است . ۴ - تفسیر پیام قرآن ۶/۱۵۹

۹۹ - حقیقت پل صراط چیست ؟

حقیقت پل صراط چیست ؟

گرچه آگاهی تفصیلی نسبت به حقایق مربوط به قیامت و جهان پس از مرگ که عالمی است برتر و بالاتر از این جهان ، برای اهل دنیا غیر ممکن است ، ولی این امر مانع از آگاهی اجمالی نسبت به آن نخواهد بود! . آنچه از آیات و روایات اسلامی استفاده می

شود، این است که صراط پلی است بر دوزخ در مسیر بهشت که نیکان و بدان بر آن وارد می شوند، نیکان به سرعت از آن می گذرند و به نعمتهای بی پایان حق می رسند، و بدان سقوط کرده، سرازیر دوزخ می شوند!، حتی از پاره ای از روایات استفاده می شود که سرعت عبور مردم از آن بستگی به میزان ایمان و اخلاص و اعمال صالح آنها دارد. در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: «بعضی مانند برق از آن می گذرند، و بعضی همچون اسب تیزرو، بعضی با دست و زانوها، بعضی همچون پیادگان، و بعضی به آن آویزان می شوند (و می گذرند) گاه آتش دوزخ از آنها چیزی را می گیرد و چیزی را رها می کند» (۱). چرا باید از روی جهنم به سوی بهشت رفت؟ در اینجا نکات لطیفی است. از یکسو بهشتیان با مشاهده دوزخ قدر عافیت بهشت را بهتر می دانند، و از سوی دیگر وضع صراط در آنجا تجسمی است از وضع ما در اینجا، باید از روی جهنم سوزان شهوات گذر کرد و به بهشت تقوا رسید، و از سوی سوم تهدیدی است جدی برای همه مجرمان و آلودگان که سرانجام گذرگاهشان از این راه باریک خطرناک است. لذا در حدیث «مفضل بن عمر» می خوانیم که می گوید از امام صادق (علیه السلام) درباره «صراط» سؤال کردم فرمود: صراط همان طریق به سوی معرفت و شناخت خداوند متعال است. سپس افزود: دو صراط است، صراطی در دنیا و صراطی در آخرت، و اما صراط در دنیا همان امام واجب اطاعه است، هر کس او را بشناسد و به هدایت او اقتداء کند از صراطی که پلی است بر جهنم در آخرت می گذرد، و هر کس او را در دنیا نشناسد قدمش بر صراط آخرت می لرزد و در آتش جهنم سقوط می کند» (۲). در تفسیر امام حسن عسکری (علیه السلام) این دو صراط (صراط دنیا و آخرت) به صراط مستقیم معتدل بین «غلو» و «تقصیر» و «صراط آخرت» تفسیر شده است (۳). این نکته نیز قابل توجه است که در روایات اسلامی عبور از این راه پر خطر مشکل شمرده شده است، در حدیثی از رسول خدا (صلی الله علیه و آله) (وهم از امام صادق (علیه السلام)) آمده است: إِنَّ عَلِيَّ جَهَنَّمَ جِسْرًا أَدَقُّ مِنَ الشَّعْرِ وَأَحَدٌ مِنَ السَّيْفِ: «بر دوزخ پلی است باریکتر از مو و تیزتر از شمشیر»! (۴). صراط «مستقیم» و حقیقت «ولایت» و «عدالت» در این دنیا نیز چنین است، باریکتر از مو، و تیزتر از شمشیر، چرا که خط مستقیم خط باریکی بیش نیست، و بقیه هر چه هست خطوط انحرافی در چپ و راست است. و طبیعی است که صراط قیامت که تجسم عینی از این صراط است چنین باشد. ولی با این حال همان گونه که قبلاً نیز اشاره شد گروهی با سرعت در سایه ایمان و اعمال صالح از این جاده خطرناک می گذرند. بدون شک ارتباط با پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) و خاندان رسول الله (صلی الله علیه و آله) می تواند عبور از این جاده مخوف را آسان سازد، در حدیثی از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) می خوانیم: إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ وَنُصِبَ الصِّرَاطُ عَلَى جَهَنَّمَ لَمْ يَجْزُ عَلَيْهِ إِلَّا مَنْ كَانَ مَعَهُ جَوَازٌ فِيهِ وَلايَةُ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (علیه السلام): «روز قیامت هنگامی که صراط روی جهنم قرار داده شود تنها کسانی از آن عبور می کنند که اجازه ای داشته باشند و در آن اجازه ولایت علی بن ابی طالب (علیه السلام) بوده باشد» (۵). نظیر همین معنی به تعبیر دیگر درباره بانوی اسلام فاطمه زهرا (سلام الله علیها) آمده است. بدیهی است ولایت علی (علیه السلام) و فاطمه (علیه السلام) از ولایت پیغمبر (صلی الله علیه و آله) و علاقه به قرآن و اسلام و سایر پیشوایان معصوم جدا نیست، در واقع تا ارتباطی از نظر ایمان و اخلاق و عمل، با این پیشوایان بزرگ برقرار نباشد عبور از صراط ممکن نیست، و در این زمینه روایات متعددی وارد شده است، (علاقمندان برای آگاهی بیشتر می توانند به بحارالانوار جلد ۸ فصل صراط، مخصوصاً روایات ۱۲، ۱۳، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۱۷ مراجعه کنند). آخرین سخن در اینجا درباره بعد تربیتی ایمان به چنین صراطی است، گذرگاه مخوف، لغزنده، خطرناک، باریکتر از مو، تیزتر از شمشیر، گذرگاهی که مواقف و ایستگاههای متعددی دارد، و در هر موقف از چیزی سؤال می کنند، در یک جا از نماز، جای دیگری از امانت و صلح رحم، جائی از عدالت، و مانند آن، گذرگاهی که اجازه عبور از آن بدون ولایت پیامبر (صلی الله علیه و آله) و امیرمؤمنان علی (علیه السلام) و تخلقی به اخلاق آنها امکان پذیر نیست، و بالاخره گذرگاهی که هر کس به مقدار نور ایمان و عمل صالح توانائی عبور از آن را دارد، و اگر کسی نتواند به سلامت از آن بگذرد سقوطش در دوزخ حتمی است، و هرگز به کانون نعمتهای معنوی و مادی پروردگار، یعنی بهشت راه نخواهد یافت. توجه به این

معانی، و ایمان به آن بدون شک بازتاب گسترده‌ای در اعمال انسان و تربیت او خواهد داشت، و او را به دقت هرچه بیشتر در انتخاب راههای زندگی، و جدا سازی دقیق حق از باطل، و تخلق به اخلاق اولیاء الله وادار می سازد. (۶)

پی نوشتها

۱- امالی صدوق مجلس ۳۳. ۲- معانی الاخبار صفحه ۳۲ حدیث ۱. ۳- بحار جلد ۸ صفحه ۶۹ حدیث ۱۸. ۴- میزان الحکمه جلد ۵ صفحه ۳۴۸- در حدیث امام صادق (علیه السلام) به جای جمله: انّ علی جهنّم جسراً کلمه الصراط آمده است (بحار جلد ۸ صفحه ۶۴ حدیث ۱). ۵- بحار الانوار جلد ۸ صفحه ۶۸ حدیث ۱۱. ۶- تفسیر پیام قرآن ۶/۱۹۱

۱۰۰- فلسفه شفاعت چیست؟

آیا شفاعت تشویق به گناه نمی باشد؟

شفاعت نه تشویق به گناه است و نه چراغ سبز برای معاصی، نه عامل عقب افتادگی و نه چیزی شبیه پارتی بازی در جامعه های دنیای امروز، بلکه یک مسأله مهم تربیتی است که از جهات گوناگون آثار مثبت و سازنده دارد، از جمله: الف: ایجاد امید و مبارزه با روح یأس- بسیار می شود که غلبه هوای نفس سبب ارتکاب گناهان مهمی می شود و به دنبال آن روح یأس بر کسانی که مرتکب آن گناهان شده اند غلبه می کند، و این یأس آنها را به آلودگی بیشتر، و غوطهور شدن در گناهان سوق می دهد، زیرا آنها فکر می کنند آب از سرشان گذشته، بنابراین چه یک قامت چه صد قامت! ولی امید به شفاعت اولیاء الله به آنها نوید می دهد که اگر همین جا متوقف شوند، و خود را اصلاح کنند، ممکن است گذشته آنها از طریق شفاعت نیکان و پاکان جبران گردد، بنابراین امید شفاعت به متوقف شدن گناه و بازگشت به سوی صلاح و تقوی کمک می کند. ب: ایجاد رابطه ای معنوی با اولیاء الله- با توجه به آنچه در تفسیر مفهوم شفاعت در بالا گفته شد گرفتن این نتیجه آسان است که شفاعت منوط به وجود نوعی رابطه در میان «شفیع» و «شفاعت شونده» است، رابطه ای معنوی از نظر ایمان، و بعضی از صفات فاضله- و انجام حسنات. مسلماً کسی که امید به شفاعت دارد سعی می کند به نوعی این رابطه را برقرار سازد، و کاری که موجب رضای آنها است انجام دهد، پلهای پشت سر را خراب نکند، پیوندهای محبت و دوستی را تا به آخر نگسلد. مجموعه این امور عامل مؤثری برای تربیت او خواهد بود، و سبب می شود که تدریجاً از صف آلودگان در آید، یا لاقلاً در کنار پاره ای از آلودگیها به اعمال نیک روی آورد، و از سقوط بیشتر در دامان شیطان رهائی یابد. ج: تحصیل شرائط شفاعت- در آیات قرآن شرائط مختلفی درباره شفاعت ذکر شده که از همه مهمتر اذن و اجازه پروردگار بود، مسلماً کسی که امید و انتظار شفاعت دارد، باید این اذن و اجازه را به نحوی فراهم سازد، یعنی کاری انجام دهد که محبوب و مطلوب خدا است. در بعضی از آیات آمده است که در قیامت شفاعت تنها برای کسانی مفید خواهد بود که خداوند رحمان اجازه برای شفاعت او داده و از گفتار او راضی است (طه ۱۰۹). در آیه ۲۸ انبیاء آمده است تنها کسانی مشمول بخشودگی از طریق شفاعت می شدند که به مقام ارتضاء (خشنودی خدا) برسند، و طبق آیه ۸۷ مریم دارای عهد الهی هستند، و چنانکه گفتیم همه این مقامات در سایه ایمان به خدا و دادگاه عدل او و اعتراف به حسنات و سیئات (نیکی اعمال نیک و بدی اعمال بد) و گواهی به صحت تمام مقرراتی که از سوی خدا نازل شده است پیدا می شود. بعلاوه در بعضی از آیات آمده است که شفاعت شامل ظالمان نمی شود، به این ترتیب امیدواران شفاعت باید از صف ظالمان (ظلم به هر معنی که تفسیر شود) خارج گردند. مجموعه این جهات سبب می شود که امیدواران شفاعت در اعمال گذشته خویش تجدید نظر کنند و نسبت به آینده تصمیمهای بهتری بگیرند، این خود نیز یک نقطه مثبت و عامل مؤثر تربیت است. د: توجه به سلسله شافعان

- توجه به اشاراتی که درباره شفیعان در آیات قرآنی آمده، و همچنین تصریحاتی که در روایات اسلامی شده است، دلیل دیگری بر جنبه های تربیتی مسأله شفاعت است. در حدیثی از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وآله) می خوانیم: الشُّفَعَاءُ حَمْسَةُ الْقُرْآنِ، وَالرَّحِمُ، وَالْأَمَانَةُ، وَنَبِيِّكُمْ، وَأَهْلُ بَيْتِ نَبِيِّكُمْ: «شفیعان در قیامت پنج اند: قرآن، صله رحم، امانت، و پیغمبر شما و اهل بیت پیغمبرتان (۱)». در حدیث دیگری که در مسند احمد از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وآله) آمده است، می خوانیم: تَعَلَّمُوا الْقُرْآنَ فَإِنَّهُ شَافِعٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: «قرآن را فراگیرید که شفاعت کننده روز قیامت است» (۲). همین معنی در نهج البلاغه در کلام مولای متقیان امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) آمده است: فَإِنَّهُ شَافِعٌ مُشَفَّعٌ: «قرآن شفاعت کننده ای است که شفاعتش پذیرفته می شود» (۳). از روایات متعددی نیز استفاده می شود که بهترین شفاعت کننده «توبه» است علی (علیه السلام) می فرماید: لَا شَفِيعَ أَنْجَحُ مِنَ التَّوْبَةِ: «شفاعت کننده ای موفقتر از توبه نیست» (۴). در بعضی از احادیث نیز تصریح به شفاعت انبیاء و اوصیاء و مؤمنین و ملائکه شده است، مانند حدیثی از پیغمبر (صلی الله علیه وآله) که می فرماید: (الشُّفَعَاءُ لِلْأَنْبِيَاءِ وَالْأَوْصِيَاءِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةِ، وَفِي الْمُؤْمِنِينَ مَنْ يَشْفَعُ مِثْلَ رَبِيعَةَ وَ مَضْرًا وَأَقْلُ الْمُؤْمِنِينَ شَفَاعَةُ مَنْ يَشْفَعُ ثَلَاثِينَ إِنْسَانًا): «شفاعت برای انبیاء و اوصیاء و مؤمنین و فرشتگان است، و در میان مؤمنین کسانی هستند که به اندازه قبیله «ربیع» و «مضرا» را شفاعت می کنند! و کمترین شفاعت مؤمن آن است که درباره سی نفر شفاعت کند» (۵). در حدیث دیگری از امام صادق (علیه السلام) آمده است که روز قیامت خداوند «عالم» و «عابد» را مبعوث می کند، هنگامی که در برابر دادگاه عدل الهی قرار گیرند قیل للْعَابِدِ انْطَلِقْ إِلَى الْجَنَّةِ، وَقِيلَ لِلْعَالِمِ قِفْ تَشْفَعُ لِلنَّاسِ بِحُسْنِ تَأْدِيكَ لَهُمْ: «به عابد گفته می شود: حرکت کن به سوی بهشت، و به عالم گفته می شود: بایست و برای مردم شفاعت کن به خاطر تربیت خوبت نسبت به آنها» (۶) ضمناً این تعبیرات مخصوصاً تعبیری که در روایت اخیر آمده به خوبی نشان می دهد که شفاعت مولود نوعی پیوند معنوی با نیکان و پاکان و مؤمنان و دانشمندان است. درباره شهیدان نیز از پیغمبر اکرم نقل شده که فرمود: وَيَشْفَعُ الرَّجُلُ مِنْهُمْ فِي سَبْعِينَ أَلْفًا مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ وَجِيرَانِهِ: «یک نفر از آنها درباره هفتاد هزار نفر از خانواده و همسایگان (و غیر آنها) شفاعت می کند» (۷). حتی از روایتی استفاده می شود که «شفیع انسان اطاعت خداوند و عمل به حق است» (شَافِعُ الْخَلْقِ: الْعَمَلُ بِالْحَقِّ وَزُورُ الصُّدْقِ) (۸). کوتاه سخن اینکه از مجموع این روایات و روایات فراوان دیگری که در منابع اسلامی وارد شده یک نتیجه روشن گرفته می شود که شفاعت از مهمترین مسائل تربیتی در اسلام است که ارزشهای والای اسلامی را با توجه به نوع شفاعت کنندگان نشان می دهد، و همه مسلمانان را به سوی این ارزشها و صفات شفاعت کنندگان و ایجاد رابطه با آنها ترغیب و تشویق می نماید، و هرگونه تفسیر نادرست و تحریف باطل را از مسأله شفاعت می زداید (۹). (۱۰)

پی نوشتها

- ۱- میزان الحکمه جلد ۵ صفحه ۱۲۲. ۲- مسند احمد جلد ۵ صفحه ۲۵۱ (چاپ بیروت دار صادر). ۳- نهج البلاغه خطبه ۱۷۶. ۴- نهج البلاغه کلمات قصار کلمه ۳۷۱. ۵- بحار الأنوار جلد ۸ صفحه ۵۸ حدیث ۷۵. ۶- همان مدرک صفحه ۵۶ حدیث ۶۶. ۷- مجمع البیان جلد ۲ صفحه ۵۳۸ (ذیل آیه ۱۷۱ آل عمران). ۸- غرور الحکم. ۹- در میزان بعد از آنکه شفاعت را به معنی تأثیر اسباب در مسببات، تفسیر می کند، شافعان را به دو دسته در عالم تکوین و تشریح تقسیم می نماید و از جمله شافعان تشریحی، توبه و ایمان و عمل صالح و قرآن و انبیاء و فرشتگان و مؤمنان را می شمارد و در این زمینه به آیاتی که دلالت بر تأثیر این امور یا این اشخاص در آموزش گناهان دارند استدلال می نماید (هرچند عنوان شفاعت در آنها نیست) مانند ۵۴ زمر و ۲۸ حدید و ۹ مائده و ۱۶ مائده و ۶۴ نساء و ۷ مؤمن و ۲۸۶ بقره. ۱۰- تفسیر پیام قرآن ۶/۵۲۳

آیا توحید با شفاعت تضاد دارد؟

پندار تضاد شفاعت با توحید یکی از اشکالات معروف است که به خاطر تبلیغات زیاد و هابیان و سرمایه‌گزارانی آنها روی این مسأله باید دقیقاً مورد توجه قرار گیرد. عقائد و هابیان عمدتاً روی چند محور دور می‌زند که از همه واضحتر همان مسأله توحید افعالی و توحید عبادت است، آنها این شاخه‌های توحید را چنان تفسیر می‌کنند که با مسأله شفاعت و توسل و استمداد از ارواح اولیاء و انبیاء، و شفاعت آنها در پیشگاه خداوند، تضاد دارد، و به همین دلیل تمام فرق مسلمین را (غیر از وهابیان) که معتقد به این امورند مشرک دانسته! و اگر تعجب نکنید جان و مال و ناموس آنها را همچون مشرکان جاهلیت عرب مباح می‌شمردند! آنها به خاطر همین عقیده خونهای گروه زیادی از مسلمین حجاز و عراق را ریختند و اموالشان را غارت کردند و جنایاتی مرتکب شدند که در تاریخ اسلام بی سابقه بود. محمد بن عبد الوهاب بنیانگذار این فرقه (متوفای ۱۲۰۶) در کتابی که بنام «رساله اربع قواعد» معروف است سخنی در این زمینه دارد که خلاصه اش چنین است: رهائی از شرک تنها با شناخت «چهار قاعده» ممکن است: ۱- مشرکانی که پیامبر با آنها نبرد کرد اقرار داشتند که خداوند خالق و رازق و تدبیر کننده جهان هستی است، چنانکه قرآن در آیه ۳۱ یونس می‌فرماید: (قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْ مَنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأُمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ): «بگو چه کسی شما را از آسمان و زمین روزی می‌دهد؟ و یا چه کسی مالک (و خالق) گوش و چشمها است؟ چه کسی زنده را از مرده و مرده را از زنده خارج می‌سازد؟ و چه کسی امور (جهان) را تدبیر می‌کند؟ به زودی (در پاسخ تو) می‌گویند: خدا! بگو پس چرا تقوی پیشه نمی‌کنید؟ (و از خدا نمی‌ترسید). به این ترتیب آنها معتقد به توحید رازقیت، خالقیت، مالکیت و تدبیر بودند. ۲- مشکل کار مشرکان این بود که می‌گفتند: توجه و عبادت ما نسبت به بتها به خاطر این است که می‌خواهیم برای ما نزد خدا شفاعت کنند، و ما را مقرب سازند! (وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ): «آنها جز خدا موجوداتی را می‌پرستیدند که نه زیان به آنها می‌رساند و نه سودی به آنها می‌بخشد، و می‌گویند: اینها شفیعان ما نزد خدا هستند!» (یونس ۱۸). ۳- پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) با تمام کسانی که عبادت غیر خدا می‌کردند پیکار کرد، اعم از آنها که اشجار و احجار و خورشید و ماه را می‌پرستیدند یا آنها که فرشتگان و انبیاء و صالحین را عبادت می‌نمودند، و پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) هیچ تفاوتی میان آنها نگذاشت. ۴- مشرکان عصر ما (منظور تمام فرق مسلمین غیر از وهابیان است) از مشرکان عصر جاهلیت بدترند! زیرا آنها به هنگام آرامش خاطر بتها را عبادت می‌کردند ولی در شدائد و سختیها فقط خدا را می‌خواندند، چنانکه در آیه ۶۵ عنکبوت آمده: (فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ): «هنگامی که سوار بر کشتی می‌شدند خدا را با اخلاص می‌خواندند (و غیر او را فراموش می‌کردند) اما هنگامی که خدا آنها را به خشکی می‌رساند و نجات می‌دهد باز مشرک می‌شوند». (۱) عجب اینکه آنها به قدری به این گفتار خود که در حقیقت سفسطه و مغالطه‌ای بیش نیست پایبندند که به سادگی جان و مال مخالفان را مباح می‌شمردند، و قتل آنها را مجاز می‌دانند، چنانکه شیخ «سلیمان» از سران این فرقه گمراه در کتاب «الهدیه السئیه» می‌گوید: کتاب و سنت بر این معنی گواهی می‌دهند که هر کس فرشتگان و انبیا یا (مثلاً) ابن عباس و ابوطالب و امثال آنان را واسطه میان خود و خدا قرار دهد، تا برای او به خاطر قربشان در درگاه خدا شفاعت کنند، همان گونه که مقربان سلاطین نزد آنها شفاعت می‌کنند، چنین کسانی کافر و مشرکند و خون و مال آنها مباح است، هر چند شهادتین بگویند و نماز بخوانند و روزه بگیرند!» (۲).

آنها پایبند بودن خود را به این حکم زشت و شرم آور یعنی مباح شمردن خون و مال مسلمین در حوادث مختلف تاریخی از جمله در قتل عام معروف مردم طائف در حجاز (در صفر سال ۱۳۴۳) و قتل عام معروف مردم کربلا در عراق (در ۱۸ ذی الحجه سال ۱۲۱۶) به ثبوت رساندند که در بسیاری از تواریخ آمده است. ۱- «رساله اربع قواعد» (نوشته محمد بن عبد الوهاب پیشوای وهابیان) صفحه ۲۴ تا ۲۷ بنا به نقل کشف الأریاب صفحه ۱۶۳. ۲- الهدیه السئیه صفحه ۶۶.

نقاط انحرافی این استدلال

۱- از آیات قرآن این حقیقت به خوبی روشن می‌گردد که شفاعت یک اصل مسلم قرآنی و اسلامی است، منتها شرائطی برای «شفاعت کننده» و «شفاعت شونده» در آن آمده است، بنابراین ممکن نیست کسی دم از اسلام و قرآن بزند و این اصل را با این همه مدارک روشن انکار نماید، و ما تعجب می‌کنیم چگونه اینها خود را مسلمان می‌دانند، و این اصل را که از ضروریات اسلام و قرآن است انکار می‌کنند؟ مگر ممکن است مسلمان منکر ضروریات اسلام، و حقایق قرآن باشد؟! ۲- شفاعتی که قرآن ذکر کرده و از آن دفاع می‌کند شفاعتی است که خط اصلی آن به «اذن خدا» برمی‌گردد، و تا او اجازه شفاعت ندهد کسی حق شفاعت را ندارد، و به تعبیر دیگر شفاعتی است از بالا- و به اذن پروردگار، نه شفاعتی همچون شفاعت اطرافیان سلاطین جور شفاعتی از سوی پائین و بر اساس روابط شخصی. اینگونه شفاعت تأکیدی است بر مسأله توحید، چرا که خط اصلیش از ناحیه خدا گرفته می‌شود، توحیدی خالی از هرگونه شرک، ولی وهابیان که شفاعت قرآنی را با شفاعتهای شیطانی اطرافیان سلاطین اشتباه کرده‌اند، آن را انکار کرده، و با اصل توحید در تضاد می‌دانند در حقیقت آنها به پندارهای خود در این مسأله ایراد کرده‌اند نه به مسأله شفاعت قرآنی. ۳- شفاعت در حقیقت یک نوع سببیت برای نجات است، همان گونه که اعتقاد به وجود اسباب در عالم آفرینش و تکوین (مانند تأثیر تابش آفتاب و بارش باران در پرورش گیاهان) با اصل توحید هرگز منافات ندارد، زیرا تأثیر این اسباب همه به فرمان و اذن خدا است، و در حقیقت کار آنها یک نوع شفاعت تکوینی است، همچنین در عالم شریعت نیز وجود چنین اسبابی برای مغفرت و آمرزش و نجات آن هم به اذن الله نه تنها منافات با توحید ندارد بلکه تأکیدی بر آن است، و این همان چیزی است که آن را شفاعت تشریحی می‌نامیم. ۴- شفاعتی را که قرآن درباره بتها نفی می‌کند از یک سو به خاطر آن است که بت پرستان موجوداتی را که از هر جهت بی‌خاصیت بوده، شفیعان خود در درگاه خدا قرار می‌دادند، و لذا در آغاز آیه ۱۸ سوره یونس که مخصوصاً مورد استناد آنها است صریحاً می‌گویند: (وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَنْتَفِعُونَ مِنْهُ لِيُقَرَّبُوا إِلَى اللَّهِ زُلْفًا إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ): «کسانی که غیر از خدا را اولیاء خود قرار دادند و می‌گفتند: اینها نزد خدا هستند!». مسلماً این ربطی به شفاعت انبیاء و اولیاء ندارد، این مخصوص بتها است همان سنگها و فلزات بی‌عقل و شعور. از سوی دیگر، قرآن شفاعتی را مذمت می‌کند که بر اساس اعتقاد به استقلال شفاعت کننده، و تأثیر او در سرنوشت انسانها بدون اذن خدا باشد و لذا در آیه ۳ سوره زمر که مخصوصاً مورد استناد آنها است، می‌خوانیم: (وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرَّبُوا إِلَى اللَّهِ زُلْفًا إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ): «کسانی که غیر از خدا را اولیاء خود قرار دادند و می‌گفتند: اینها را عبادت نمی‌کنیم مگر به خاطر اینکه ما را به خداوند نزدیک کند، خداوند روز قیامت میان آنها در آنچه اختلاف داشتند داوری خواهد کرد.» مطابق این آیه آنها معبودان خود را ولی و سرپرست و حامی و حافظ خویش می‌پنداشتند و آنها را پرستش می‌کردند، و این هر دو کار غلط و ناروا بود (آنها را ولی خود شمردن و آنها را عبادت کردن). اما اگر کسی اولیاء الله و انبیاء و فرشتگان را هرگز پرستش نکند، بلکه آنها را گرامی و عزیز بشمرد و شفیعان بر درگاه خدا، باذن الله بدانند هرگز مشمول این آیات نخواهد بود. وهابیان به خاطر عدم احاطه بر آیات قرآنی در مورد شفاعت و مسأله کفر و ایمان و شرائطی که خداوند برای شفاعت کننده و شفاعت شونده ذکر کرده، این مسأله را با آنچه بت پرستان درباره بتها اعتقاد داشته‌اند اشتباه کرده‌اند و به این ترتیب «چون ندیدند حقیقت ره افسانه زدند». ۵- اینکه وهابیهها می‌گویند بت پرستان عرب همه چیز را اعم از خالقیت مالکیت و رازقیت را مخصوص خدا می‌دانستند و مشکل کار آنها فقط در مسأله وساطت و شفاعت بتها بود، یکی دیگر از اشتباهات آنها است که از کمی بضاعت علمی و عدم احاطه آنها به آیات قرآنی سرچشمه می‌گیرد، زیرا از آیات متعددی استفاده می‌شود که آنها بعضی از این صفات را برای بتها قائل بودند از جمله در آیه ۶۵ عنکبوت می‌خوانیم: (فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ

لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَحَىٰ أُهُمَّ إِلَى الْبَيْرِ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ): «هنگامی که سوار بر کشتی می شوند خدا را با اخلاص می خوانند (و تنها حل مشکلات را از او می طلبند) اما هنگامی که آنها را نجات می دهد و به خشکی می رساند مشرک می شوند» (یعنی حل مشکلات خود را از غیر خدا می خواهند). این تعبیر به خوبی نشان می دهد که آنها برای حل مشکلات خود در حال عادی به سراغ بتها می رفتند هرچند در شداوند سخت تنها دست به دامن لطف خدا می زدند. در آیه ۴۰ فاطر به پیامبر (صلی الله علیه وآله) دستور می دهد: (قُلْ أَرَأَيْتُمْ شُرَكَائِكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ): «بگو به من خبر دهید کسانی را که جز خدا می پرستید و همتای خدا می دانید، چه چیزی از زمین را آفریده اند؟ آیا آنها شریک در آفرینش آسمانها هستند؟!». اگر مشرکان خالق را منحصر به خدا می دانستند و بتها را به چشم شفیعان می نگریستند، این سؤال معنی نداشت، چرا که آنها در جواب می گفتند: ما آنها را خالق نمی دانیم و تنها واسطه ای میان خالق و مخلوق می شناسیم، مگر واسطه باید خالق یا شریک در خلقت باشد؟. این نشان می دهد که آنها نوعی شرکت در خلقت را برای آنها قائل بودند، و پیغمبر (صلی الله علیه وآله) مأمور می شود برای روشن ساختن کذب آنها سؤال کند چه چیزی را آنها خلقت کرده اند؟!. آیه ۱۱۱ سوره اسراء نیز نشان می دهد که آنها بتها را همتای خداوند در مالکیت و حاکمیت بر جهان می پنداشتند و حتی معتقد بودند که بتها خدا را در مشکلات یاری می کنند! (وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَ كَبِيرُهُ تَكْبِيرًا): «و بگو حمد برای خداوندی است که نه فرزندی برای خود انتخاب کرده، و نه شریکی در حکومت دارد، و نه ولی و حمایت کننده ای در برابر ضعف و ذلت، و او را بسیار بزرگ بشمر». این جمله های سه گانه هر کدام برای نفی یکی از اعتقادات بت پرستان است که «ملائکه را دختران خدا می دانستند» (توجه داشته باشید ولد به پسر و دختر هر دو گفته می شود) (۱) و آنها را شریک در خلقت، و آنها را یاور حق می شمردند! . روشن است اگر چنین اعتقاداتی در آن محیط وجود نداشت این تعبیرات قرآنی مفهومی نمی توانست داشته باشد. قابل توجه این که قرآن همه جا بت پرستان را به عنوان «مشرکان» و عمل آنها را به عنوان «شرک» معرفی می کند، اگر آنها هیچ گونه شرک می میان «خدا» و «بتها» قائل نبودند، و تنها آنها را شفیعان در گاه خدا می پنداشتند، این تعبیر صحیح نبود محتوای واژه «شرک و مشرک» این است که آنها بتها را شریک خداوند در ربوبیت و حل مشکلات یا خلقت و مانند آن می دانستند (البته بتهای سنگی و چوبی در نظر آنها سمبل و مظهری بود از صالحان و فرشتگان). به تعبیر دیگر آنها برای بتها نوعی استقلال در تدبیر امور جهان قائل بودند، و به اصطلاح آنها را همتای خدا می دانستند، نه فقط وسائط بر درگاه او. مخصوصاً تعبیرات گوناگونی در آیات مختلف قرآن آمده که این مطلب را کاملاً روشن می سازد، مثلاً در آیه ۲۲ عنکبوت می خوانیم: (وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ): «برای شما جز خدا ولی و یآوری نیست». این اشاره به اعتقاد بت پرستان است که بتها را ولی و یاور خود (جز خدا) می دانستند، چنانکه در آیه ۱۰ سوره جاثیه می خوانیم: (وَلَا يَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ): «هرگز آنچه را (مشرکان) به دست آورده اند، آنان را از عذاب الهی رهایی نمی بخشد، و نه اولیائی که غیر از خدا برای خود برگزیدند» (دقت کنید). تعبیر «مِنْ دُونِ اللَّهِ» که به طور مکرر در آیات قرآن درباره مشرکان آمده نشان می دهد که آنها موجوداتی را جدای از خداوند مورد توجه قرار می دادند تا ولی و نصیر و حامی آنها باشد این همان شرک در ربوبیت است، نه مسأله شفاعت. کوتاه سخن اینکه: قرآن در آیات مختلف دو ایراد عمده بر مشرکان می گیرد: نخست اینکه آنها موجوداتی بی شعور و فاقد سمع و بصر را مبدء اثر می دانستند، و دیگر اینکه برای آنها در کنار تدبیر الهی، ربوبیتی قائل بودند. البته بت پرستان عصر جاهلیت، کلمات ضد و نقیضی هم داشتند، چنان نیست که مانند یک انسان منطقی و آگاه، سخنان خود را بی هیچ تناقض و تهافتی بیان کنند، لذا در عین اینکه بتها را شریک خدا در حل مشکلات می پنداشتند و آنها را «من دون الله» و جدای از خداوند، ولی و حامی خود معرفی می نمودند گاه مسأله شفاعت در پیشگاه خدا را نیز عنوان می کردند، و این هرگز دلیل بر عدم اعتقاد به شرک در افعال نبود. این چیزی است که از مطالعه مجموع آیات، و مجموع حالات،

آنها به دست می آید، و تازه آنها هرگز شفاعت را منوط به اذن و اجازه خدا نمی دانستند. بنابراین به خوبی نتیجه می گیریم که اگر انسان فقط به سراغ اولیاء الله برود، (نه بتهایی از سنگ و چوب!) و فقط آن ها را شفیع در درگاه خدا بداند (نه شریک در ولایت و حمایت و تدبیر) و شفاعت آنها را نیز به اذن الله و اجازه او بداند (نه مستقل از او) در این صورت هیچ ایرادی بر او وارد نیست. ایراد وقتی پیدا می شود، که انسان یکی از این اصول سه گانه و یا هر سه اصل را نادیده بگیرد و راه خطا پیماید. (۲) ۱- ولد به معنی مولود است که به صغیر و کبیر و پسر و دختر و مفرد و جمع اطلاق می شود (به مفردات راغب رجوع کنید). ۲- تفسیر پیام قرآن ۶/۵۳۶

۱۰۲- فلسفه وضو و غسل چیست؟

فلسفه وضو و غسل چیست؟

شک نیست که وضو دارای دو فایده روشن است: فایده بهداشتی و فایده اخلاقی و معنوی، از نظر بهداشتی شستن صورت و دستها آن هم پنج بار و یا لاقل سه بار در شبانه روز، اثر قابل ملاحظه ای در نظافت بدن دارد، مسح کردن بر سرو پشت پاها که شرط آن رسیدن آب به موها یا پوست تن است، سبب می شود که این اعضا را نیز پاکیزه بداریم، و همانطور که در فلسفه غسل اشاره خواهیم کرد تماس آب با پوست بدن اثر خاصی در تعادل اعصاب سمپاتیک و پاراسمپاتیک دارد. و از نظر اخلاقی و معنوی چون با قصد قربت و برای خدا انجام می شود اثر تربیتی دارد مخصوصاً چون مفهوم کنائی آن این است که از فرق تا قدم در راه اطاعت تو گام برمی دارم مؤید این فلسفه اخلاقی و معنوی است. در روایتی از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) می خوانیم: «برای این دستور وضو داده شده و آغاز عبادت با آن است که بندگان هنگامی که در پیشگاه خدا می ایستند و با او مناجات می کنند پاک باشند، و دستورات او را بکار بندند، از آلودگیها و نجاستها برکنار شوند، علاوه بر این، وضو سبب می شود که آثار خواب و کسالت از انسان برچیده شود و قلب برای قیام در پیشگاه خدا نور و صفا یابد» (۱). از توضیحاتی که درباره فلسفه غسل خواهیم گفت نیز فلسفه وضو روشنتر می شود. ۱- وسائل الشیعه جلد اول صفحه ۲۵۷.

فلسفه غسل

بعضی می پرسند: چرا اسلام دستور می دهد که به هنگام جنب شدن تمام بدن را بشویند در حالی که فقط عضو معینی آلوده می شود، و آیا میان بول کردن و خارج شدن منی تفاوتی هست که در یکی فقط محل را باید شست و در دیگری تمام بدن را؟ این سؤال یک پاسخ اجمالی دارد و یک پاسخ مشروح: پاسخ اجمالی آن این است که خارج شدن منی از انسان، یک عمل موضعی نیست (مانند بول و سایر زوائد) به دلیل اینکه اثر آن در تمام بدن آشکار می گردد، و تمام سلولهای تن بدنال خروج آن در یک حالت سستی مخصوص فرو می روند و این خود نشانه تأثیر آن روی تمام اجزاء بدن است توضیح اینکه: طبق تحقیقات دانشمندان در بدن انسان دو سلسله اعصاب نباتی وجود دارد که تمام فعالیتهای بدن را کنترل می کنند «اعصاب سمپاتیک» و «اعصاب پاراسمپاتیک» این دو رشته اعصاب در سراسر بدن انسان و در اطراف تمام دستگاه ها و جهازات داخلی و خارجی گسترده اند، و وظیفه اعصاب سمپاتیک «تند کردن» و به فعالیت واداشتن دستگاه های مختلف بدن است، و وظیفه اعصاب «پارا سمپاتیک» «کند کردن» فعالیت آنهاست، در واقع یکی نقش «گاز» اتومبیل و دیگری نقش «ترمز» را دارد، و از تعادل فعالیت این دو دسته اعصاب نباتی، دستگاههای بدن بطور متعادل کار می کند. گاهی جریان هائی در بدن رخ می دهد که این تعادل را بهم می زند، از جمله این جریانها مسئله «ارگاسم» (اوج لذت جنسی) است که معمولاً مقارن خروج منی صورت می گیرد. در این موقع سلسله اعصاب

پاراسمپاتیک (اعصاب ترمز کننده) بر اعصاب سمپاتیک (اعصاب محرک) پیشی می‌گیرد و تعادل به شکل منفی بهم می‌خورد. این موضوع نیز ثابت شده است که از جمله اموری که می‌تواند اعصاب سمپاتیک را بکار وادارد و تعادل از دست رفته را تأمین کند تماس آب با بدن است و از آن جا که تأثیر «ارگاسم» روی تمام اعضای بدن به طور محسوس دیده می‌شود و تعادل این دو دسته اعصاب در سراسر بدن بهم می‌خورد دستور داده شده است که پس از آمیزش جنسی، یا خروج منی، تمام بدن با آب شسته شود و در پرتو اثر حیات بخش آن تعادل کامل در میان این دو دسته اعصاب در سراسر بدن برقرار گردد. (۱) البته فایده غسل منحصر به این نیست بلکه غسل کردن علاوه بر این یک نوع عبادت و پرستش نیز می‌باشد که اثرات اخلاقی آن قابل انکار نیست و به همین دلیل اگر بدن را بدون نیت و قصد قربت و اطاعت فرمان خدا بشویند غسل صحیح نیست در حقیقت به هنگام خروج منی یا آمیزش جنسی، هم روح متأثر می‌شود و هم جسم، روح به سوی شهوات مادی کشیده می‌شود، و جسم به سوی سستی و رکود. غسل جنابت که هم شستشوی جسم است و هم به علت اینکه به قصد قربت انجام می‌یابد شستشوی جان است، اثر دوگانه ای در آن واحد روی جسم و روح می‌گذارد تا روح را به سوی خدا و معنویت سوق دهد، و جسم را به سوی پاکی و نشاط و فعالیت. از همه اینها گذشته، وجوب غسل جنابت یک الزام اسلامی برای پاک نگه داشتن بدن و رعایت بهداشت، در طول زندگی است زیرا بسیاری کسانی که از نظافت خود غافل می‌شوند ولی این حکم اسلامی آنها را وادار می‌کند که در فواصل مختلفی خود را شستشو دهند و بدن را پاک نگاهدارند، این موضوع اختصاصی به مردم اعصار گذشته ندارد، در عصر و زمان ما نیز بسیاری کسانی که به علل مختلفی از نظافت و بهداشت تن غافلند. (البته این حکم بصورت یک قانون کلی و عمومی است حتی کسی را که تازه بدن خود را شسته شامل می‌شود). مجموع جهات سه گانه فوق روشن می‌سازد که چرا باید به هنگام خروج منی (در خواب یا بیداری) و همچنین آمیزش جنسی (اگر چه منی خارج نشود) غسل کرد و تمام بدن را شست. (۲) ۱- و اینکه می‌بینیم که در خبری از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده که فرمود: ان الجنابةُ خارجةٌ من کل جسده فلذلک وجب علیه تطهیر جسده کله: «جنابت از تمام بدن بیرون می‌آید و لذا باید تمام بدن را شست» (وسائل الشیعه جلد اول صفحه ۴۶۶) گویا اشاره به همین موضوع است. ۲- تفسیر نمونه ۴/۲۹۱

۱۰۳ - فلسفه تیمم چیست؟

بسیاری می‌پرسند دست زدن به روی خاک و به پیشانی و پشت دستها کشیدن چه فایده ای می‌تواند داشته باشد؟ به خصوص اینکه می‌دانیم بسیاری از خاکها آلوده اند و ناقل میکربها. در پاسخ این گونه ایرادها باید به دو نکته توجه داشت: الف - فایده اخلاقی - تیمم یکی از عبادات است، و روح عبادت به معنی واقعی کلمه در آن منعکس می‌باشد، زیرا انسان پیشانی خود را که شریفترین عضو بدن او است با دستی که بر خاک زده، لمس می‌کند تا فروتنی و تواضع خود را در پیشگاه او آشکار سازد، یعنی پیشانی من و همچنین دستهای من در برابر تو تا آخرین حد، خاضع و متواضعند، و به دنبال این کار متوجه نماز و یا سایر عباداتی که مشروط به وضو و غسل است می‌شود، و به این ترتیب در پرورش روح تواضع و عبودیت و شکرگزاری در بندگان اثر می‌گذارد. ب - فایده بهداشتی - امروز ثابت شده که خاک به خاطر داشتن باکتریهای فراوان می‌تواند آلودگیها را از بین ببرد، این باکتریها که کار آنها تجزیه کردن مواد آلی و از بین بردن انواع عفونتهاست معمولاً در سطح زمین و اعماق کم که از هوا و نور آفتاب بهتر می‌توانند استفاده کنند فراوانند، به همین دلیل هنگامی که لاشه‌های حیوانات و یا بدن انسان پس از مردن زیر خاک دفن شود و همچنین مواد آلوده گوناگونی که روی زمینها می‌باشد، در مدت نسبتاً کوتاهی تجزیه شده و بر اثر حمله باکتریها کانون عفونت از هم متلاشی می‌گردد، مسلم است اگر این خاصیت در خاک نبود کره زمین در مدت کوتاهی مبدل به یک کانون عفونت می‌شد، اصولاً خاک خاصیتی شبیه مواد «آنتی بیوتیک» دارد و تأثیر آن در کشتن میکربها فوق العاده زیاد است.

بنابراین خاک پاک نه تنها آلوده نیست بلکه از بین برنده آلودگیها است و می تواند از این نظر تاحدودی جانشین آب شود، با این تفاوت که آب حلال است، یعنی میکربها را حل کرده و با خود می برد، ولی خاک میکرب کش است. اما باید توجه داشت که خاک تیمم کاملاً پاک باشد همانطور که قرآن در تعبیر جالب خود می گوید: «طیباً». قابل توجه اینکه تعبیر به «صعید» که از ماده «صعود» گرفته شده اشاره به این است که بهتر است خاکهای سطح زمین برای این کار انتخاب شود، همان خاکهایی که در معرض تابش آفتاب و مملو از هوا و باکتریهای میکرب کش است، اگر چنین خاکی طیب و پاکیزه نیز بود، تیمم با آن اثرات فوق را دارد بدون اینکه کمترین زیانی داشته باشد (۱) - تفسیر نمونه ۴/۴۰۰

۱۰۴ - طریقه شستن دستها و مسح سر و پا در وضو چگونه است؟

در آیه ۶ سوره مائده به آنچه باعث پاکیزگی جان انسان می گردد، اشاره شده است و قسمت قابل ملاحظه ای از احکام وضو و غسل و تیمم که موجب صفای روح است، تشریح گردیده، نخست خطاب به افراد با ایمان کرده، احکام وضو را به این ترتیب بیان می کند: «ای کسانی که ایمان آورده اید هنگامی که برای نماز بپا خاستید صورت و دستهای خود را تا آرنج بشوئید و قسمتی از سر و همچنین پا را تا مفصل (یا برآمدگی پشت پا) مسح کنید». (یا ایها الذین آمنوا اذا قمتم الى الصلوة فاغسلوا وجوهکم و ایدیکم الى المرافق و امسحوا برؤوسکم و ارجلکم الى الکعبین). در این آیه حدّ دست که باید در وضو شسته شود، «تا آرنج» ذکر شده زیرا مرافق جمع «مرق» به معنی «آرنج» است، و چون هنگامی گفته شود دست را بشوئید ممکن است به ذهن چنین برسد که دستها را تا مچ بشوئید، زیرا غالباً این مقدار شسته می شود، برای رفع این توهم می فرماید، تا آرنج بشوئید (الی المرافق). و با این توضیح روشن می شود. کلمه «الی» در آیه فوق تنها برای بیان حدّ شستن است نه کیفیت شستن، که بعضی توهم کرده اند و چنین پنداشته اند که آیه می گوید: باید دستها را از سر انگشتان به طرف آرنج بشوئید (آنچنانکه در میان جمعی از اهل تسنن رائج است). توضیح اینکه این درست به آن می ماند که انسان به کارگری سفارش می کند دیوار اطاق را از کف تا یک متر، رنگ کند، بدیهی است منظور این نیست که دیوار از پائین به بالا رنگ شود، بلکه منظور این است که این مقدار باید رنگ شود نه بیشتر و نه کمتر. بنابراین فقط مقداری از دست که باید شسته شود در آیه ذکر شده، و اما کیفیت آن در سنت پیامبر (صلی الله علیه و آله) که بوسیله اهلیت به ما رسیده است آمده است و آن شستن آرنج است به طرف سرانگشتان. کلمه «ب» که در «برؤوسکم» می باشد طبق صریح بعضی از روایات و تصریح بعضی از اهل لغت به معنی «تبعیض» می باشد، یعنی «قسمتی» از سر را مسح کنید که در روایات ما محل آن به یکچهارم پیش سر، محدود شده و باید قسمتی از این یکچهارم هرچند کم باشد با دست مسح کرد. بنابراین آنچه در میان بعضی از طوائف اهل تسنن معمول است که تمام سر و حتی گوشها را مسح می کنند، با مفهوم آیه سازگار نمی باشد. قرار گرفتن «ارجلکم» در کنار «رؤوسکم» گواه بر این است که پاها نیز باید مسح شود نه اینکه آن را بشویند (و اگر ملاحظه می کنیم «ارجلکم» بفتح لام قرائت شده بخاطر آن است که عطف بر محل «برؤوسکم» است نه عطف بر «وجوهکم» (۱) (۲) - شک نیست که در میان «وجوهکم» و «ارجلکم» فاصله نسبتاً بسیار است و لذا عطف بر آن بعید به نظر می رسد به علاوه جمع کثیری از قراء نیز «ارجلکم» را با کسر خوانده اند. ۲ - تفسیر نمونه ۴/۲۸۵

۱۰۵ - توجّه به قبله در نماز چه لزومی دارد؟

در سوره بقره آیه ۱۱۵ می خوانیم «ولله المشرق و المغرب فاینما تولّوا فثمّ وجه الله» مشرق و مغرب از آن خدا است و به هر طرف رو کنید خدا آنجا است با توجّه به آیه شریفه این سؤال مطرح می شود که اگر به هر سو رو کنیم خدا آنجاست، پس چه لزومی دارد که به طرف قبله رو کنیم؟ توجّه به قبله هرگز مفهومی محدود کردن ذات پاک خدا در سمت معینی نیست، بلکه از آنجا که

انسان یک وجود مادی است و بالاخره باید به سوئی نماز بخواند، دستور داده شده است که همه به یکسو نماز بخوانند تا وحدت و هماهنگی در صفوف مسلمین پیدا شود، و از هرج و مرج و پراکندگی جلوگیری به عمل آید فکر کنید اگر هر کسی به سوئی نماز می خواند و صفوف متفرق تشکیل می دادند چقدر زنده و ناجور بود؟ ضمناً ستمی که به عنوان قبله تعیین شده (سمت کعبه) نقطه ای است مقدس که از قدیمی ترین پایگاههای توحید است و توجه به آن بیدار کننده خاطرات توحیدی می باشد. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱/۴۱۵

۱۰۶ - اسرار تغییر قبله چه بود؟

تغییر قبله از بیت المقدس به خانه کعبه برای همه سؤال انگیز بود، آنها که گمان می کردند هر حکمی باید ثابت باشد می گفتند اگر می بایست ما به سوی کعبه نماز بخوانیم چرا از همان روز اول نگفتند؟ و اگر بیت المقدس مقدم بود که قبله انبیاء پیشین محسوب می شد چرا تغییر یافت؟ دشمنان نیز میدان وسیعی برای سمپاشی یافتند، شاید می گفتند: او در آغاز متوجه قبله پیامبران گذشته شد، اما پس از پیروزیهایش نژاد پرستی بر او غلبه نمود و آن را به قبله قوم خود تبدیل کرد! یا می گفتند: او برای جلب توجه یهود و مسیحیان، نخست بیت المقدس را پذیرفت، هنگامی که مؤثر نیفتاد آن را تبدیل به «کعبه» کرد. بدیهی است این وسوسه ها آن هم در جامعه ای که هنوز نور علم و ایمان زوایش را روشن نساخته بود، و رسوبات دوران شرک و بت پرستی هنوز در آن وجود داشت، چه نگرانی و اضطرابی ایجاد می کند. لذا قرآن صریحاً در آیه ۱۴۳ سوره بقره می گوید: این یک آزمایش بزرگ برای مشخص شدن موضع مؤمنان و مشرکان بود. بعید نیست یکی از علل مهم تغییر قبله مسأله زیر باشد: از آنجا که خانه خدا در آن زمان کانون بتهای مشرکان بود، دستور داده شد مسلمانان موقتاً به سوی بیت المقدس نماز بخوانند و به این ترتیب صفوف خود را از مشرکان جدا کنند. اما هنگامی که به مدینه هجرت کردند و تشکیل حکومت و ملتی دادند و صفوف آنها از دیگران کاملاً مشخص شد، دیگر ادامه این وضع ضرورت نداشت در این هنگام به سوی کعبه قدیمی ترین مرکز توحید و پرسابقه ترین کانون انبیاء بازگشتند. بدیهی است هم نماز خواندن به سوی بیت المقدس برای آنها که خانه کعبه را سرمایه معنوی نژاد خود می دانستند مشکل بود، و هم بازگشت به سوی کعبه بعد از بیت المقدس بعد از عادت کردن به قبله نخست. مسلمانان به این وسیله در بوته آزمایش قرار گرفتند، تا آنچه از آثار شرک در وجودشان است در این کوره داغ بسوزد، و پیوندهای خود را از گذشته شرک آلودشان ببرند و روح تسلیم مطلق در برابر فرمان حق در وجودشان پیدا گردد. اصولاً همانگونه که گفتیم خدا مکان و محلی ندارد، قبله رمزی است برای وحدت صفوف و احیای خاطره های توحیدی، و تغییر آن هیچ چیز را دگرگون نخواهد کرد، مهم تسلیم بودن در برابر فرمان او و شکستن بتهای تعصب و لجاجت و خود خواهی است. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱/۴۸۵

۱۰۷ - فلسفه نماز چیست؟

فلسفه نماز

آیه ۴۵ سوره عنکبوت به فلسفه بزرگ نماز پرداخته می گوید: «نماز انسان را از زشتیها و منکرات بازمی دارد» (ان الصلوة تنهی عن الفحشاء والمنکر). طبیعت نماز از آنجا که انسان را به یاد نیرومندترین عامل بازدارنده یعنی اعتقاد به مبدء و معاد می اندازد دارای اثر باز دارندگی از فحشاء و منکر است. انسانی که به نماز می ایستد، تکبیر می گوید، خدا را از همه چیز برتر و بالاتر می شمرد، به یاد نعمتهای او می افتد، حمد و سپاس او می گوید، او را به رحمانیت و رحیمیت می ستاید، به یاد روز جزای او می افتد، اعتراف به بندگی او می کند، از او یاری می جوید صراط مستقیم از او می طلبد، و از راه کسانی که غضب بر آنها شده و

گمراهان به خدا پناه می برد (مضمون سوره حمد). بدون شک در قلب و روح چنین انسانی جنبشی به سوی حق و حرکتی به سوی پاکی و جهشی به سوی تقوا پیدا می شود. برای خدا «رکوع» می کند، و در پیشگاه او پیشانی بر خاک می نهد، غرق در عظمت او می شود و خودخواهی ها و خود برترینی ها را فراموش می کند. شهادت به یگانگی او می دهد گواهی به رسالت پیامبر (صلی الله علیه و آله) می دهد. بر پیامبرش درود می فرستد و دست به درگاه خدای برمی دارد که در زمره بندگان صالح او قرار گیرد (تشهد و سلام). همه این امور موجی از معنویت در وجود او ایجاد می کند، موجی که سد نیرومندی در برابر گناه محسوب می شود. این عمل چند بار در شبانه روز تکرار می گردد، هنگامی که صبح از خواب برمی خیزد در یاد او غرق می شود. در وسط روز هنگامی که غرق زندگی مادی شده ناگهان صدای تکبیر مؤذن را می شنود، برنامه خود را قطع کرده، به درگاه او می شتابد، و حتی در پایان روز و آغاز شب پیش از آنکه به بستر استراحت رود با او راز و نیاز می کند و دل را مرکز انوار او می سازد. از این گذشته به هنگامی که آماده مقدمات نماز می شود خود را شستشو می دهد پاک می کند، حرام و غضب را از خود دور می سازد و به بارگاه دوست می رود همه این امور تأثیر بازدارنده در برابر خط فحشاء و منکرات دارد. منتها هر نمازی به همان اندازه که از شرایط کمال و روح عبادت برخوردار است نهی از فحشاء و منکر می کند، گناه نهی کلی و جامع و گناه نهی جزئی و محدود. ممکن نیست کسی نماز بخواند و هیچگونه اثری در او نبخشد هر چند نمازش صوری باشد هر چند نماز گزار آلوده به گناه باشد، البته این گونه نماز تأثیرش کم است، این گونه افراد اگر همان نماز را نمی خواندند از این هم آلوده تر بودند. روشتر بگوئیم: نهی از فحشاء و منکر سلسله مراتب و درجات زیادی دارد و هر نمازی به نسبت رعایت شرایط دارای بعضی از این درجات است. در حدیث از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) می خوانیم: که جوانی از انصار نماز را با پیامبر (صلی الله علیه و آله) ادا می کرد اما با این حال آلوده گناهان زشتی بود این ماجرا را به پیامبر (صلی الله علیه و آله) عرضه داشتند فرمود: ان صلاته تنهاه یوماً: «سرانجام نمازش روزی او را از این اعمال پاک می کند». (۱) ۴- این اثر نماز به قدری اهمیت دارد که در بعضی از روایات اسلامی به عنوان معیار سنجش نماز مقبول و غیر مقبول از آن یاد شده، چنانکه امام صادق (علیه السلام) می فرماید: من احب ان يعلم اقبلت صلوته ام لم تقبل؟ فلینظر: هل منعت صلوته عن الفحشاء و المنکر؟ فبقدر ما منعته قبلت منه! «کسی که دوست دارد ببیند آیا نمازش مقبول درگاه الهی شده یا نه؟ باید ببیند آیا این نماز او را از زشتیها و منکرات بازداشته یا نه؟ به همان مقدار که بازداشته نمازش قبول است!» (۲). در دنباله آیه اضافه می فرماید «ذکر خدا از آن هم برتر و بالاتر است» (ولذکر الله اکبر). ظاهر جمله فوق این است که بیان فلسفه مهمتری برای نماز می باشد، یعنی یکی دیگر از آثار و برکات مهم نماز که حتی از نهی از فحشاء و منکر نیز مهم تر است آن است که انسان را به یاد خدا می اندازد که ریشه و مایه اصلی هر خیر و سعادت است، و حتی عامل اصلی نهی از فحشاء و منکر نیز همین «ذکر الله» می باشد، در واقع برتری آن به خاطر آن است که علت و ریشه محسوب می شود. اصولاً یاد خدا، مایه حیات قلوب و آرامش دلها است، و هیچ چیز به پایه آن نمی رسد: الابذکر الله تظمئن القلوب: «آگاه باشید یاد خدا مایه اطمینان دلها است» (سوره رعد آیه ۲۸). اصولاً روح همه عبادات - چه نماز و چه غیر آن - ذکر خدا است، اقوال نماز، افعال نماز، مقدمات نماز، تعقیبات نماز، همه و همه در واقع، یاد خدا را در دل انسان زنده می کند. قابل توجه اینکه در آیه ۱۴ سوره طه اشاره به این فلسفه اساسی نماز شده و خطاب به موسی می گوید: اقم الصلوة لذکری: «نماز را برپا دار تا به یاد من باشی». در حدیثی از «معاذبن جبل» چنین آمده است: «هیچ یک از اعمال آدمی برای نجات او از عذاب الهی برتر از ذکر الله نیست، از او پرسیدند حتی جهاد در راه خدا؟ گفت: آری زیرا خداوند می فرماید: ولذکر الله اکبر». ۱- مجمع البیان ذیل آیه ۴۵ سوره عنکبوت

۲- مجمع البیان ذیل آیه ۴۵ سوره عنکبوت

تأثیر نماز در تربیت فرد و جامعه

گرچه نماز چیزی نیست که فلسفه اش برکسی مخفی باشد، ولی دقت در متون آیات و روایات اسلامی ما را به ریزه کاریهای بیشتری در این زمینه رهنمون می‌گردد: ۱- روح و اساس و هدف و پایه و مقدمه و نتیجه و بالاخره فلسفه نماز همان یاد خدا است، همان «ذکرالله» است که در آیه فوق به عنوان برترین نتیجه بیان شده است. البته ذکر که مقدمه فکر، و فکری که انگیزه عمل بوده باشد، چنانکه در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) آمده است که در تفسیر جمله ولذکر الله اکبر فرمود: ذکرالله عند ما احل و حرم «یاد خدا کردن به هنگام انجام حلال و حرام» (یعنی به یاد خدا بیفتد به سراغ حلال برود و از حرام چشم ببوشد) (۱). ۲- نماز وسیله شستشوی از گناهان و مغفرت و آمرزش الهی است چرا که خواه ناخواه نماز انسان را دعوت به توبه و اصلاح گذشته می‌کند، لذا در حدیثی می‌خوانیم: پیامبر (صلی الله علیه و آله) از یاران خود سؤال کرد: «اگر بر در خانه یکی از شما نهی از آب صاف و پاکیزه باشد و در هر روز پنج بار خود را در آن شستشو دهد، آیا چیزی از آلودگی و کثافت در بدن او می‌ماند؟». در پاسخ عرض کردند: نه، فرمود: «نماز درست همانند این آب جاری است، هر زمانی که انسان نمازی می‌خواند گناهی که در میان دو نماز انجام شده است از میان می‌رود» (۲). و به این ترتیب جراحاتی که بر روح و جان انسان از گناه می‌نشیند، با مرهم نماز التیام می‌یابد و زنگارهایی که بر قلب می‌نشیند زدوده می‌شود. ۳- نماز سدی در برابر گناهان آینده است، چرا که روح ایمان را در انسان تقویت می‌کند، و نهال تقوی را در دل پرورش می‌دهد، و می‌دانیم «ایمان» و «تقوی» نیرومندترین سد در برابر گناه است، و این همان چیزی است که در آیه فوق به عنوان نهی از فحشاء و منکر بیان شده است، و همان است که در احادیث متعددی می‌خوانیم: افراد گناهکاری بودند که شرح حال آنها را برای پیشوایان اسلام بیان کردند فرمودند: غم مخورید، نماز آنها را اصلاح می‌کند و کرد. ۴- نماز، غفلت زدا است، بزرگترین مصیبت برای رهروان راه حق آن است که هدف آفرینش خود را فراموش کنند و غرق در زندگی مادی و لذائذ زود گذر گردند، اما نماز به حکم اینکه در فواصل مختلف، و در هر شبانه روز پنج بار انجام می‌شود، مرتباً به انسان اخطار می‌کند، هشدار می‌دهد، هدف آفرینش او را خاطر نشان می‌سازد، موقعیت او را در جهان به او گوشزد می‌کند و این نعمت بزرگی است که انسان وسیله ای در اختیار داشته باشد که در هر شبانه روز چند مرتبه قویاً به او بیدار باش گوید. ۵- نماز خود بینی و کبر را در هم می‌شکند، چرا که انسان در هر شبانه روز هفده رکعت و در هر رکعت دو بار پیشانی بر خاک در برابر خدا می‌گذارد، خود را ذره کوچکی در برابر عظمت او می‌بیند، بلکه صفری در برابر بی‌نهایت. پرده های غرور و خودخواهی را کنار می‌زند، تکبر و برتری جوئی را درهم می‌کوبد. به همین دلیل علی (علیه السلام) در آن حدیث معروفی که فلسفه های عبادات اسلامی در آن منعکس شده است بعد از ایمان، نخستین عبادت را که نماز است با همین هدف تبیین می‌کند می‌فرماید: فرض الله الایمان تطهیراً من الشرك و الصلوة تنزیهاً عن الکبر . . . : «خداوند ایمان را برای پاکسازی انسانها از شرک واجب کرده است و نماز را برای پاکسازی از کبر» (۳). ۶- نماز وسیله پرورش، فضائل اخلاق و تکامل معنوی انسان است، چرا که انسان را از جهان محدود ماده و چهار دیوار عالم طبیعت بیرون می‌برد، به ملکوت آسمانها دعوت می‌کند، و با فرشتگان همصدا و همراز می‌سازد، خود را بدون نیاز به هیچ واسطه در برابر خدا می‌بیند و با او گفتگو برمی‌خیزد. تکرار این عمل در شبانه روز آنهم با تکیه روی صفات خدا، رحمانیت و رحیمیت و عظمت او مخصوصاً با کمک گرفتن از سوره های مختلف قرآن بعد از حمد که بهترین دعوت کننده به سوی نیکیها و پاکیها است اثر قابل ملاحظه ای در پرورش فضائل اخلاقی در وجود انسان دارد. لذا در حدیثی از امیرمؤمنان علی (علیه السلام) می‌خوانیم که در فلسفه نماز فرمود: الصلوة قربان کل تقی: «نماز وسیله تقرب هر پرهیز کاری به خدا است» (۴). ۷- نماز به سائر اعمال انسان ارزش و روح می‌دهد - چرا که نماز روح اخلاص را زنده می‌کند، زیرا نماز مجموعه ای است از نیت خالص و گفتار پاک و اعمال خالصانه، تکرار این مجموعه در شبانه روز بذر سایر اعمال نیک را در جان انسان می‌پاشد و روح اخلاص را تقویت می‌کند. لذا در حدیث معروفی می‌خوانیم که

امیر مؤمنان علی (علیه السلام) در وصایای خود بعد از آن که فرق مبارکش با شمشیر ابن ملجم جنایتکار شکافته شد فرمود: *الله الله فی الصلوٰة فانها عمود دینکم: «خدا را خدا را درباره نماز، چرا که ستون دین شماست»* (۵). می دانیم هنگامی که عمود خیمه درهم بشکند یا سقوط کند هر قدر طنابها و میخهای اطراف محکم باشد اثری ندارد، همچنین هنگامی که ارتباط بندگان با خدا از طریق نماز از میان برود اعمال دیگر اثر خود را از دست خواهد داد. در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: اول ما یحاسب به العبد الصلوٰة فان قبلت قبل سائر عمله، و ان ردت رد علیه سائر عمله: «نخستین چیزی که در قیامت از بندگان حساب می شود نماز است اگر مقبول افتاد سائر اعمالشان قبول می شود، و اگر مردود شد سائر اعمال نیز مردود می شود!» شاید دلیل این سخن آن باشد که نماز رمز ارتباط خلق و خالق است، اگر به طور صحیح انجام گردد قصد قربت و اخلاص که وسیله قبولی سائر اعمال است در او زنده می شود، و گرنه بقیه اعمال او مشوب و آلوده می گردد و از درجه اعتبار ساقط می شود. ۸- نماز قطع نظر از محتوای خودش با توجه به شرایط صحت، دعوت به پاکسازی زندگی می کند، چرا که می دانیم مکان نماز گزار، لباس نماز گزار، فرش که بر آن نماز می خواند، آبی که با آن وضو می گیرد و غسل می کند، محلی که در آن غسل و وضو انجام می شود باید از هر گونه غضب و تجاوز به حقوق دیگران پاک باشد کسی که آلوده به تجاوز و ظلم، ربا، غضب، کم فروشی، رشوه خواری و کسب اموال حرام باشد چگونه می تواند مقدمات نماز را فراهم سازد؟ بنابراین تکرار نماز در پنج نوبت در شبانه روز خود دعوتی است به رعایت حقوق دیگران. ۹- نماز علاوه بر شرایط صحت، شرایط قبول، یا به تعبیر دیگر شرایط کمال دارد که رعایت آنها نیز یک عامل مؤثر دیگر برای ترک بسیاری از گناهان است. در کتب فقهی و منابع حدیث، امور زیادی به عنوان موانع قبول نماز ذکر شده است از جمله مسأله شرب خمر است که در روایات آمده: *لا تقبل صلوٰة شارب الخمر اربعین یوماً الا ان یتوب: «نماز شرابخوار تا چهل روز مقبول نخواهد شد مگر اینکه توبه کند»* (۶). و در روایات متعددی می خوانیم: از جمله کسانی که نماز آنها قبول نخواهد شد پیشوای ستمگر است» (۷). و در بعضی از روایات دیگر تصریح شده است که نماز کسی که زکات نمی پردازد قبول نخواهد شد، و همچنین روایات دیگری که می گوید: خوردن غذای حرام یا عجب و خودبینی از موانع قبول نماز است، پیدا است که فراهم کردن این شرایط قبولی تا چه حد سازنده است؟ ۱۰- نماز روح انضباط را در انسان تقویت می کند، چرا که دقیقاً باید در اوقات معینی انجام گیرد که تأخیر و تقدیم آن هر دو موجب بطلان نماز است همچنین آداب و احکام دیگر در مورد نیت و قیام و قعود و رکوع و سجود و مانند آن که رعایت آنها، پذیرش انضباط را در برنامه های زندگی کاملاً آسان می سازد. همه اینها فوائدی است که در نماز، قطع نظر از مسأله جماعت وجود دارد و اگر ویژگی جماعت را بر آن بیفزائیم - که روح نماز همان جماعت است - برکات بی شمار دیگری دارد که اینجا جای شرح آن نیست، بعلاوه کم و بیش همه از آن آگاهیم. گفتار خود را در زمینه فلسفه و اسرار نماز با حدیث جامعی که از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده پایان می دهیم: امام در پاسخ نامه ای که از فلسفه نماز در آن سؤال شده بود چنین فرمود: علت تشریح نماز این است که توجه و اقرار به ربوبیت پروردگار است، و مبارزه با شرک و بت پرستی، و قیام در پیشگاه پروردگار در نهایت خضوع و نهایت تواضع، و اعتراف به گناهان و تقاضای بخشش از معاصی گذشته، و نهادن پیشانی بر زمین همه روز برای تعظیم پروردگار. و نیز هدف این است که انسان همواره هشیار و متذکر باشد، گرد و غبار فراموشکاری بر دل او نشیند، مست و مغرور نشود، خاشع و خاضع باشد، طالب و علاقمند افزونی در مواهب دین و دنیا گردد. علاوه بر اینکه مداومت ذکر خداوند در شب و روز که در پرتو نماز حاصل می گردد، سبب می شود که انسان مولا و مدبر و خالق خود را فراموش نکند، روح سرکشی و طغیانگری بر او غلبه ننماید. و همین توجه به خداوند و قیام در برابر او، انسان را از معاصی باز می دارد و از انواع فساد جلوگیری می کند (۸). (۹)

- ۱- بحار الانوار جلد ۸۲ صفحه ۲۰۰. ۲- وسائل الشیعه جلد ۳ صفحه ۷ (باب ۲ از ابواب اعداد الفرائض حدیث ۳). ۳- نهج البلاغه کلمات قصار ۲۵۲. ۴- نهج البلاغه کلمات قصار جمله ۱۳۶. ۵- نهج البلاغه نامه‌ها (وصیت) ۴۷. ۶- بحار ج ۸۴ ص ۳۱۷ و ۳۲۰. ۷- بحار ج ۸۴ ص ۳۱۸. ۸- وسائل الشیعه ج ۳ ص ۹۰۴. ۹- تفسیر نمونه ۱۶/۲۸۴

۱۰۸- چرا باید نماز را در اوقات معینی بخوانیم؟

بعضی می‌گویند ما منکر فلسفه و اهمیت نماز و اثرات تربیتی آن نیستیم اما چه لزومی دارد که در اوقات معینی انجام شود آیا بهتر نیست که مردم آزاد گذارده شوند و هر کس به هنگام فرصت و آمادگی روحی این وظیفه را انجام دهد. تجربه نشان داده که اگر مسائل تربیتی تحت انضباط و شرائط معین قرار نگیرد عده‌ای آن را به دست فراموشی می‌سپارند، و اساس آن به کلی متزلزل می‌گردد، این گونه مسائل حتماً باید در اوقات معین و تحت انضباط دقیق قرار گیرد تا هیچکس عذر و بهانه‌ای برای ترک کردن آن نداشته باشد به خصوص اینکه انجام این عبادات در وقت معین مخصوصاً به صورت دسته جمعی دارای شکوه و تأثیر و عظمت خاصی است که قابل انکار نمی‌باشد و در حقیقت یک کلاس بزرگ انسان سازی تشکیل می‌دهد. (۱) ۱- تفسیر نمونه ۴/۱۰۵

۱۰۹- فلسفه روزه چیست؟

فلسفه روزه

روزه ابعاد گوناگونی دارد، و آثار فراوانی از نظر مادی و معنوی در وجود انسان می‌گذارد، که از همه مهمتر «بعد اخلاقی» و فلسفه تربیتی آن است. از فوائد مهم روزه این است که روح انسان را «تلطیف»، و اراده انسان را «قوی»، و غرائز او را «تعديل» می‌کند. روزه دار باید در حال روزه با وجود گرسنگی و تشنگی از غذا و آب و همچنین لذت جنسی چشم‌پوشد، و عملاً ثابت کند که او همچون حیوان در بند اصطبل و علف نیست، او می‌تواند زمام نفس سرکش را به دست گیرد، و بر هوسها و شهوات خود مسلط گردد. در حقیقت بزرگترین فلسفه روزه همین اثر روحانی و معنوی آن است، انسانی که انواع غذاها و نوشابه‌ها در اختیار دارد و هر لحظه تشنه و گرسنه شد به سراغ آن می‌رود، همانند درختانی است که در پناه دیوارهای باغ بر لب نهرها می‌رویند، این درختان ناز پرورده، بسیار کم مقاومت و کم دوامند، اگر چند روزی آب از پای آنها قطع شود پژمرده می‌شوند، و می‌خشکنند. اما درختانی که از لابلای صخره‌ها در دل کوهها و بیابانها می‌رویند و نوازشگر شاخه‌هایشان از همان طفولیت، طوفانهای سخت، و آفتاب سوزان، و سرمای زمستان است، و با انواع محرومیتها دست به گریبانند، محکم و بادوام و پراستقامت و سخت کوش و سخت‌جانند! روزه نیز با روح و جان انسان همین عمل را انجام می‌دهد و با محدودیتهای موقت به او مقاومت و قدرت اراده و توان مبارزه با حوادث سخت می‌بخشد، و چون غرائز سرکش را کنترل می‌کند بر قلب انسان نور و صفا می‌پاشد. خلاصه روزه انسان را از عالم حیوانیت ترقی داده و به جهان فرشتگان صعود می‌دهد، جمله لعلکم تتقون (باشد که پرهیزگار شوید) در آیه ۱۸۳ سوره بقره در بیان فلسفه و جوب روزه اشاره به همه این حقایق است. و نیز حدیث معروف الصوم جنه من النار: «روزه سپری است در برابر آتش دوزخ» اشاره به همین موضوع است (۱). در حدیث دیگری از علی (علیه السلام) می‌خوانیم که از پیامبر (صلی الله علیه و آله) پرسیدند: چه کنیم که شیطان از ما دور شود؟ فرمود: «روزه روی شیطان را سیاه می‌کند، و انفاق در راه خدا پشت او را می‌شکند، و دوست داشتن به خاطر خدا، و مواظبت بر عمل صالح دنباله او را قطع می‌کند، و استغفار رگ قلب او را می‌برد!» (۲) در نهج البلاغه به هنگامی که امیرمؤمنان علی (علیه السلام) فلسفه عبادات را بیان می‌کند به روزه که می‌رسد چنین می‌فرماید: والصيام ابتلاء لاخلاص الخلق: «خداوند روزه را از این جهت تشریح فرموده که روح اخلاص در مردم پرورش یابد!» (۳). و

نیز در حدیث دیگری از پیامبر (صلی الله علیه و آله) می خوانیم: ان للجنة بأبأ يدعى الريان لا يدخل فيها الا الصائمون: «بهشت دری دارد به نام «ریان» (سیراب شده) که تنها روزه داران از آن وارد می شوند. مرحوم صدوق در «معانی الاخبار» در شرح این حدیث می نویسد انتخاب این نام برای این در بهشت به خاطر آن است که بیشترین زحمت روزه دار از ناحیه عطش است، هنگامی که روزه داران از این در وارد می شوند چنان سیراب می گردند که بعد از آن هرگز تشنه نخواهند شد (۴) اثر اجتماعی روزه بر کسی پوشیده نیست. روزه یک درس مساوات و برابری در میان افراد اجتماع است، با انجام این دستور مذهبی، افراد متمکن هم وضع گرسنگان و محرومان اجتماع را به طور محسوس درمی یابند، وهم با صرفه جوئی در غذای شبانه روزی خود می توانند به کمک آنها بشتابند. البته ممکن است با توصیف حال گرسنگان و محرومان، سیران را متوجه حال گرسنگان ساخت، ولی اگر این مسأله جنبه حسی و عینی به خود بگیرد اثر دیگری دارد، روزه به این موضوع مهم اجتماعی رنگ حسی می دهد، لذا در حدیث معروفی از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که «هشام بن حکم» از علت تشریح روزه پرسید، امام (علیه السلام) فرمود: «روزه به این دلیل واجب شده است که میان فقیر و غنی مساوات برقرار گردد، و این به خاطر آن است که غنی طعم گرسنگی را بچشد و نسبت به فقیر ادای حق کند، چرا که اغنیاء معمولاً هرچه را بخواهند برای آنها فراهم است، خدا می خواهد میان بندگان خود مساوات باشد، و طعم گرسنگی و درد و رنج را به اغنیاء بچشانند تا به ضعیفان و گرسنگان رحم کنند» (۵). راستی اگر کشورهای ثروتمند جهان چند روز را در سال روزه بدارند و طعم گرسنگی را بچشند بازهم گرسنه در جهان وجود خواهد داشت؟! ۱- بحار الانوار جلد ۹۶ صفحه ۲۵۶. ۲- بحار الانوار جلد ۹۶ صفحه ۲۵۵. ۳- نهج البلاغه کلمات قصار شماره ۲۵۲. ۴- بحار الانوار جلد ۹۶ صفحه ۲۵۲. ۵- وسائل الشیعه جلد ۷ باب اول کتاب صوم صفحه ۳.

اثر بهداشتی و درمانی روزه

در طب امروز و همچنین طب قدیم، اثر معجز آسای «امساک» در درمان انواع بیماریها به ثبوت رسیده و قابل انکار نیست، کمتر طبیعی است که در نوشته های خود اشاره ای به این حقیقت نکرده باشد، زیرا می دانیم عامل بسیاری از بیماریها زیاد روی در خوردن غذاهای مختلف است، چون مواد اضافی، جذب نشده به صورت چربیهای مزاحم در نقاط مختلف بدن، یا چربی و قند اضافی در خون باقی می ماند، این مواد اضافی در لابلای عضلات بدن در واقع لجنزارهای متعفن برای پرورش انواع میکروبها و بیماریهای عفونی است، و در این حال بهترین راه برای مبارزه با این بیماریها نابود کردن این لجنزارها از طریق امساک و روزه است! روزه زباله ها و مواد اضافی و جذب نشده بدن را می سوزاند، و در واقع بدن را «خانه تکانی» می کند. به علاوه یک نوع استراحت قابل ملاحظه برای دستگاه گوارش و عامل مؤثری برای سرویس کردن آن است، و با توجه به اینکه این دستگاه از حساسترین دستگاههای بدن است و در تمام سال به طور دائم مشغول کار است، این استراحت برای آنها نهایت لزوم را دارد. بدیهی است شخص روزه دار طبق دستور اسلام به هنگام «افطار» و «سحر» نباید در غذا افراط و زیاده روی کند، تا از این اثر بهداشتی نتیجه کامل بگیرد، در غیر این صورت ممکن است نتیجه برعکس شود. «الکسی سوفورین» دانشمند روسی در کتاب خود می نویسد: «درمان از طریق روزه فائده ویژه ای برای درمان کم خونی، ضعف روده ها، التهاب بسیط و مزمن، دملهای خارجی و داخلی، سل، اسکلیروز، روماتیسم، نقرس، استسقاء، نوارستنی، عرق النساء، خراز (ریختگی پوست)، بیماریهای چشم، مرض قند، بیماریهای جلدی، بیماریهای کلیه، کبد و بیماریهای دیگر دارد. معالجه از طریق امساک اختصاص به بیماریهای فوق ندارد، بلکه بیماریهایی که مربوط به اصول جسم انسان است و با سلولهای جسم آمیخته شده همانند: سرطان سفلیس، سل و طاعون را نیز شفا می بخشد!» (۱). در حدیث معروفی پیغمبر (صلی الله علیه و آله) اسلام می فرماید: «صوموا تصحوا»: «روزه بگیرید تا سالم شوید» (۲). و در حدیث معروف دیگر نیز از پیغمبر (صلی الله علیه و آله) رسیده است «المعدة بيت كل داء و

الحمیه رأس کل دواء: «معه خانه تمام دردها است و امساک بالاترین داروها(۳)»! (۴) ۱ - «روزه روش نوین برای درمان بیماریها» صفحه ۶۵ چاپ اول . ۲ - بحار الانوار جلد ۹۶ صفحه ۲۵۵ . ۳ - بحار الانوار جلد ۱۴ قدیم ۴ - تفسیر نمونه ۱/۶۲۸

۱۱۰ - آیا اختصاص نیمی از خمس به بنی هاشم تبعیض نیست ؟

آیا اختصاص نیمی از خمس به بنی هاشم تبعیض نیست ؟

بعضی چنین تصور می کنند ، که این مالیات اسلامی که بیست درصد بسیاری از اموال را شامل می شود و نیمی از آن اختصاص به سادات و فرزندان پیامبر (صلی الله علیه و آله) دارد ، یک نوع امتیاز نژادی محسوب می شود و ملاحظات جهات خویشاوندی و تبعیض در آن به چشم می خورد ، و این موضوع با روح عدالت اجتماعی اسلام و جهانی بودن و همگانی بودن آن ، سازگار نیست . کسانی که چنین فکر می کنند شرائط و خصوصیات این حکم اسلامی را کاملاً بررسی نکرده اند زیرا جواب این اشکال به طور کامل در این شرائط نهفته شده است . توضیح اینکه: «اولاً» نیمی از خمس که مربوط به سادات و بنی هاشم است منحصراً باید به نیازمندان آنان داده شود ، آن هم به اندازه احتیاجات یک سال ، و نه بیشتر ، بنابراین تنها کسانی از آن می توانند استفاده کنند که یا از کار افتاده ، و بیمارند ، و یا کودک یتیم و کسان دیگری که به علتی در بن بست از نظر هزینه زندگی قرار دارند . بنابراین کسانی که قادر به کار کردن هستند ، (بالفعل و یا بالقوه) و می توانند درآمدی که زندگی آنها را بگرداند داشته باشند هرگز نمی توانند از این قسمت خمس استفاده کنند و جمله ای که در میان بعضی از عوام معروف است که می گویند سادات می توانند خمس بگیرند ، هر چند ناودان خانه آنها طلا باشد ، گفتار عوامانه ای بیش نیست ، و هیچ گونه پایه ای ندارد . ثانیاً: مستمندان و نیازمندان سادات و بنی هاشم حق ندارند چیزی از زکات مصرف کنند ، و به جای آن می توانند تنها از همین قسمت خمس استفاده نمایند (۱) . ثالثاً: اگر سهم سادات که نیمی از خمس است ، از نیازمندی سادات موجود بیشتر باشد باید آن را به بیت المال ریخت و در مصارف دیگر مصرف نمود . همانطور که اگر سهم سادات کفایت آنها را ندهد باید از بیت المال و یا سهم «زکات» به آنها داد . با توجه به جهات سه گانه فوق روشن می شود که در حقیقت هیچگونه تفاوتی از نظر مادی میان سادات و غیر سادات گذارده نشده است . نیازمندان غیر سادات می توانند مخارج سال خود را از محلّ زکات بگیرند ولی از خمس محرومند ، و نیازمندان سادات تنها می توانند از محلّ خمس استفاده کنند ، اما حق استفاده از زکات را ندارند . در حقیقت دو صندوق در اینجا وجود دارد ، «صندوق خمس» و «صندوق زکات» و هر کدام از این دو دسته تنها حق دارند از یکی از این دو صندوق استفاده کنند آن هم به اندازه مساوی یعنی به اندازه نیازمندی یک سال . (دقت کنید) ولی کسانی که دقت در این شرائط و خصوصیات نکرده اند چنین می پندارند که برای سادات سهم بیشتری از بیت المال قرار داده شده است و یا از امتیاز ویژه ای برخوردارند . تنها سؤالی که پیش می آید این است که اگر هیچگونه تفاوتی از نظر نتیجه میان این دو نبوده باشد این برنامه چه ثمره ای دارد ؟ پاسخ این سؤال را نیز با توجه به یک مطلب می توان دریافت ، و آن اینکه میان خمس و زکات تفاوت مهمی وجود دارد و آن این است که زکات از مالیاتهای است که در حقیقت جزو اموال عمومی جامعه اسلامی محسوب می شود لذا مصارف آن عموماً در همین قسمت می باشد ، ولی خمس از مالیاتهای است که مربوط به حکومت اسلامی است ، یعنی مخارج دستگاه حکومت اسلامی و گردانندگان این دستگاه از آن تأمین می شود . بنابراین محروم بودن سادات از دست یابی به اموال عمومی (زکات) در حقیقت برای دور نگهداشتن خویشاوندان پیامبر (صلی الله علیه و آله) از این قسمت است تا بهانه ای به دست مخالفان نیفتد که پیامبر خویشان خود را بر اموال عمومی مسلط ساخته است . ولی از سوی دیگر نیازمندان سادات نیز باید از طریقی تأمین شوند ، این موضوع در قوانین اسلام چنین پیش بینی شده که آنها از بودجه حکومت اسلامی بهره مند گردند ، نه از بودجه عمومی ، در حقیقت خمس نه تنها یک امتیاز برای

سادات نیست بلکه یک نوع کنارزدن آنها، به خاطر مصلحت عموم و به خاطر اینکه هیچ گونه سوءظنی تولید نشود می باشد (۲)(۳)

پی نوشتها

۱- محروم بودن بنی هاشم از زکات امری مسلم است که در بسیاری از کتب حدیث و کتب فقهی آمده است آیا می توان باور کرد که اسلام برای از کار افتاده ها و ایتام و محرومان غیر بنی هاشم فکری کرده باشد اما نیازمندان بنی هاشم را بدون هیچگونه تأمین رها ساخته باشد؟ ۲- و اگر ملاحظه می کنیم در بعضی از روایات این عنوان آمده است کرامه لهم عن اوساخ الناس: «هدف این است که سادات از زکات که یک نوع چرک اموال مردم محسوب می شود برکنار مانند» به خاطر آن است که از یک سو بنی هاشم را به این ممنوعیت و محرومیت قانع سازد و از سوی دیگر به مردم حالی کند که تا می توانند سربار بیت المال نشوند و زکات را برای آن ها که استحقاق شدید دارند واگذارند . ۳- تفسیر نمونه ۷/۱۸۱

۱۱۱ - فلسفه زکات چیست ؟

فلسفه زکات

با توجه به اینکه اسلام به صورت یک مکتب صرفاً اخلاقی و یا فلسفی و اعتقادی، ظهور نکرد، بلکه به عنوان یک «آئین جامع» که تمام نیازمندیهای مادی و معنوی در آن پیش بینی شده، پا به عرصه ظهور گذاشت، و نیز با توجه به اینکه اسلام، از همان عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله)، با تأسیس حکومت همراه بود و همچنین با توجه به اینکه اسلام توجه خاصی به حمایت از محرومان و مبارزه با فاصله طبقاتی دارد، روشن می شود که نقش بیت المال، و زکات که یکی از منابع درآمد بیت المال است، از مهم ترین نقشها است. شک نیست که هر جامعه ای دارای افرادی از کار افتاده، بیمار، یتیمان بی سرپرست، معلولین، و امثال آنها می باشد که باید مورد حمایت قرار گیرند. و نیز برای حفظ موجودیت خود در برابر هجوم دشمن، نیاز به سربازان مجاهدی دارد که هزینه آنها از طرف حکومت پرداخته می شود. همچنین کارمندان حکومت اسلامی، دادرسان و قضات، و نیز وسائل تبلیغاتی و مراکز دینی، هر کدام نیازمند به صرف هزینه ای است که بدون یک پشتوانه مالی منظم، و مطمئن، سامان نمی پذیرد. به همین دلیل در اسلام مسأله زکات که در حقیقت یکنوع «مالیات بر درآمد و تولید و مالیات بر ثروت راكد» محسوب می شود، از اهمیت خاصی برخوردار است، تا آنجا که در ردیف مهمترین عبادات قرار گرفته، و در بسیاری از موارد با نماز همراه ذکر شده، و حتی شرط قبولی نماز شمرده شده است! حتی در روایات اسلامی می خوانیم که اگر حکومت اسلامی از شخص، یا اشخاصی، مطالبه زکات کند، و آنها در برابر حکومت، ایستادگی کنند و سرباز زنند، مرتد محسوب می شوند، و در صورتی که اندرزا در مورد آنها سود ندهد، توسط به نیروی نظامی، در مقابل آنها جایز است، داستان اصحاب رده (همان گروهی که بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله) سر از پرداخت زکات باز زدند و خلیفه وقت به مبارزه با آنها برخاست و حتی علی (علیه السلام) این مبارزه را امضاء کرد و شخصاً یکی از پرچمداران در میدان جنگ بود) در تواریخ اسلام مشهور است. در روایتی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: من منع قیراطاً من الزکاة فلیس هو بمومن، ولا مسلم، ولا کرامه!؛ «کسی که یک قیراط از زکات را نپردازد نه مؤمن است و نه مسلمان و ارزشی ندارد» (۱). جالب توجه اینکه از روایات استفاده می شود که «حدود» و «مقدار» زکات آن چنان دقیقاً در اسلام تعیین شده، که اگر همه مسلمانان زکات اموال خویش را بطور صحیح و کامل بپردازند، هیچ فردی فقیر و محروم در سرتاسر کشور اسلامی باقی نخواهد ماند. در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم «اگر همه مردم زکات اموال

خود را پردازند مسلمانی فقیر و نیازمند، باقی نخواهد ماند، و مردم، فقیر و محتاج و گرسنه و برهنه نمی شوند مگر به خاطر گناه ثروتمندان!» (۲) و نیز از روایات استفاده می شود که ادای زکات باعث حفظ اصل مالکیت و تحکیم پایه های آن است، به طوری که اگر مردم این اصل مهم اسلامی را فراموش کنند شکاف و فاصله میان گروهها آنچنان می شود که اموال اغنیاء نیز به خطر خواهد افتاد. در حدیثی از امام موسی بن جعفر (علیه السلام) می خوانیم حصنوا اموالکم بالزکاة: «اموال خود را به وسیله زکات حفظ کنید». (۳) همین مضمون از پیامبر (صلی الله علیه و آله) و امیر مومنان علی (علیه السلام) نیز در احادیث دیگر نقل شده است. (۴)

پی نوشتها

۱- وسائل الشیعه ج ۶ صفحه ۲۰ باب ۴ حدیث ۹۰۲- وسائل ج ۶ صفحه ۴ (باب ۱ حدیث ۶- از ابواب زکات). ۳- وسائل ج ۶ صفحه ۶ (باب ۱ حدیث ۱۱- از ابواب زکات). ۴- تفسیر نمونه ۸/۱۰

۱۱۲- فلسفه و اسرار حج چیست؟

فلسفه و اسرار حج

فلسفه و اسرار حج چیست؟

این مناسک بزرگ در حقیقت دارای چهار بعد است که هر یک از دیگری ریشه دارتر و پرسودتر است: ۱- بعد اخلاقی حج - مهمترین فلسفه حج همان دگرگونی اخلاقی است که در انسانها به وجود می آورد، مراسم «احرام» انسان را به کلی از تعینات مادی و امتیازات ظاهری و لباسهای رنگارنگ و زروزیور بیرون می برد، و با تحریم لذائذ و پرداختن به خود سازی که از وظائف محرم است او را از جهان ماده جدا کرده و در عالمی از نور و روحانیت و صفا فرو می برد، و آنها را که در حال عادی بار سنگین امتیازات موهوم و درجه ها و مدالها را بر دوش خود احساس می کنند یکمرتبه سبکبار و راحت و آسوده می کند. سپس مراسم دیگر حج یکی پس از دیگری انجام می گیرد، مراسمی که علاقه های معنوی انسان را لحظه به لحظه با خدایش محکمتر و رابطه او را نزدیکتر و قویتر می سازد، او را از گذشته تاریک و گناه آلودش بریده و به آینده ای روشن و پر از صفا و نور پیوند می دهد. مخصوصاً توجه به این حقیقت که مراسم حج در هر قدم یادآور خاطرات ابراهیم بت شکن، و اسماعیل ذبیح الله، و مادرش هاجر است، و مجاهدتها و گذشتها و ایثارگری آنها را لحظه به لحظه در برابر چشمان انسان مجسم می کند، و نیز توجه به اینکه سرزمین مکه عموماً و مسجدالحرام و خانه کعبه و محل طواف خصوصاً یادآور خاطرات پیامبر اسلام و پیشوایان بزرگ و مجاهدتهای مسلمانان صدر اول است این انقلاب اخلاقی عمیقتر می گردد، به گونه ای که در هر گوشه ای از مسجدالحرام و سرزمین مکه، انسان، چهره پیامبر (صلی الله علیه و آله) و علی (علیه السلام) و سایر پیشوایان بزرگ را می بیند، و صدای آوای حماسه های آنها را می شنود. آری اینها همه دست به دست هم می دهند و زمینه یک انقلاب اخلاقی را در دلهای آماده فراهم می سازد، به گونه ای توصیف ناشدنی ورق زندگانی انسان را برمی گردانند و صفحه نوینی در حیات او آغاز می کنند. بی جهت نیست که در روایات اسلامی می خوانیم: «کسی که حج را به طور کامل انجام دهد یخرج من ذنوبه کهیئته یوم ولدته امه!» از گناهان خود بیرون می آید همانند روزی که از مادر متولد شده» (۱). آری حج برای مسلمانان یک تولد ثانوی است، تولدی که آغازگر یک زندگی نوین انسانی می باشد. البته احتیاج به یادآوری ندارد که این برکات و آثار - و آنچه بعداً به آن اشاره خواهیم کرد - نه برای کسانی که از حج تنها به پوسته ای از آن قناعت کرده، و مغز آن را بدور افکنده اند و نه برای آنها که حج را وسیله تفریح و سیر و سیاحت و

یا تظاهر و ریا و تهیه وسائل مادی شخصی قرار داده و هرگز به روح آن واقف نشده اند سهم آنها همان است که به آن رسیده اند!

۲- بعد سیاسی حج: به گفته یکی از بزرگان فقهای اسلام مراسم حج در عین اینکه خالصترین و عمیقترین عبادات را عرضه می کند، مؤثرترین وسیله برای پیشبرد اهداف سیاسی اسلام است. روح عبادت، توجه به خدا، و روح سیاست، توجه به خلق خدا است، این دو در حج آنچنان به هم آمیخته اند که تاروپود یکپارچه! حج عامل مؤثری برای وحدت صفوف مسلمانان است. حج عامل مبارزه با تعصبات ملی و نژاد پرستی و محدود شدن در حصار مرزهای جغرافیائی است: حج وسیله ای است برای شکستن سانسورها و از بین بردن خفقانهای نظامهای ظالمانه ای که در کشورهای اسلامی حکمفرما می شود. حج وسیله ای است برای انتقال اخبار سیاسی کشورهای اسلامی از هر نقطه به نقطه دیگر، و بالاخره حج، عامل مؤثری است برای شکستن زنجیرهای اسارت و استعمار و آزاد ساختن مسلمین. و به همین دلیل در آن ایام که حاکمان جبار همچون بنی امیه و بنی عباس بر سرزمینهای مقدس اسلامی حکومت می کردند و هرگونه تماس میان قشرهای مسلمان را زیر نظر می گرفتند تا هر حرکت آزادی بخش را سرکوب کنند، فرا رسیدن موسم حج دریچه ای بود به سوی آزادی و تماس قشرهای جامعه بزرگ اسلامی با یکدیگر و طرح مسائل مختلف سیاسی. روی همین جهت امیرمؤمنان علی (علیه السلام) به هنگامی که فلسفه فرائض و عبادات را می شمرد درباره حج می گوید: الحج تقویة للدين: «خداوند مراسم حج را برای تقویت آئین اسلام تشریح کرد» (۲). بی جهت نیست که یکی از سیاستمداران معروف بیگانه در گفتار پر معنی خود می گوید: «وای به حال مسلمانان اگر معنی حج را نفهمند، و وای به حال دشمنانشان اگر معنی حج را درک کنند!». و حتی در روایات اسلامی، حج به عنوان جهاد افراد ضعیف شمرده شده، جهادی که حتی پیرمردان و پیرزنان ناتوان با حضور در صحنه آن می توانند شکوه و عظمت امت اسلامی را منعکس سازند، و با حلقه های تو در توی نمازگزاران گرد خانه خدا و سردادن آوای وحدت و تکبیر، پشت دشمنان اسلام را بلرزانند. ۳- بعد فرهنگی: ارتباط قشرهای مسلمانان در ایام حج می تواند به عنوان مؤثرترین عامل مبادله فرهنگی و انتقال فکرها درآید. مخصوصاً با توجه به این نکته که اجتماع شکوهمند حج، نماینده طبیعی و واقعی همه قشرهای مسلمانان جهان است (چرا که در انتخاب افراد برای رفتن به زیارت خانه خدا هیچ عامل مصنوعی مؤثر نیست و زوار کعبه از میان تمام گروهها، نژادها، زبانهای که مسلمانان به آن تکلم می کنند برخاسته و در آنجا جمع می شوند). لذا در روایات اسلامی می خوانیم: یکی از فوائد حج نشر اخبار و آثار رسول الله (صلی الله علیه و آله) به تمام جهان اسلام است. «هشام بن حکم» که از دوستان دانشمند «امام صادق (علیه السلام)» است می گوید: از آنحضرت درباره فلسفه حج و طواف کعبه سؤال کردم، فرمود: «خداوند این بندگان را آفرید... و فرمانهایی در طریق مصلحت دین و دنیا به آنها داد، از جمله اجتماع مردم شرق و غرب را (در آئین حج) مقرر داشت تا مسلمانان به خوبی یکدیگر را بشناسند و از حال هم آگاه شوند، و هر گروهی سرمایه های تجاری را از شهری به شهر دیگر منتقل کنند... و برای اینکه آثار پیامبر (صلی الله علیه و آله) و اخبار او شناخته شود، مردم آنها را به خاطر آورند و هرگز فراموش نکنند» (۳). به همین دلیل در دورانهای خفقان باری که خلفا و سلاطین جور اجازه نشر این احکام را به مسلمانان نمی دادند آنها با استفاده از این فرصت، مشکلات خود را حل می کردند و با تماس گرفتن با ائمه هدی (علیهم السلام) و علمای بزرگ دین پرده از چهره قوانین اسلام و سنت پیامبر (صلی الله علیه و آله) برمی داشتند. از سوی دیگر، حج می تواند، مبدل به یک کنگره عظیم فرهنگی شود و اندیشمندان جهان اسلام در ایامی که در مکه هستند گرد هم آیند و افکار و ابتکارات خویش را به دیگران عرضه کنند. اصولاً یکی از بدبختیهای بزرگ این است که مرزهای کشورهای اسلامی سبب جدائی فرهنگی آنها شود، مسلمانان هر کشور تنها به خود بیندیشند، که در این صورت جامعه واحد اسلامی پاره پاره و نابود می گردد، آری حج می تواند جلوی این سرنوشت شوم را بگیرد. و چه جالب می فرماید امام صادق (علیه السلام) در ذیل همان روایت هشام بن حکم: «اگر هر قوم و ملتی تنها از کشور و بلاد خویش سخن بگویند و تنها به مسائلی که در آن است بیندیشند همگی نابود می گردند و کشورهایشان ویران می شود، منافع آنها ساقط می گردد و اخبار واقعی

در پشت پرده قرار می‌گیرد» (۴). ۴- بعد اقتصادی حج - بر خلاف آنچه بعضی فکر می‌کنند، استفاده از کنگره عظیم حج برای تقویت پایه های اقتصادی کشورهای اسلامی نه تنها با روح حج منافات ندارد بلکه طبق روایات اسلامی یکی از فلسفه های آن را تشکیل می‌دهد چه مانعی دارد مسلمانان در آن اجتماع بزرگ، پایه یک بازار مشترک اسلامی را بگذارند، و زمینه های مبادلاتی و تجاری را در میان خود بگونه ای فراهم سازند که نه منافعشان به جیب دشمنانشان بریزد، و نه اقتصادشان وابسته به اجانب باشد، که این دنیا پرستی نیست، عین عبادت است و جهاد. و لذا در همان روایت «هشام بن حکم» از «امام صادق» (علیه السلام) ضمن بیان فلسفه های حج صریحاً به این موضوع اشاره شده بود که یکی از اهداف حج، تقویت تجارت مسلمانان و تسهیل روابط اقتصادی است. و در حدیث دیگری از همان امام (علیه السلام) در تفسیر آیه «لیس علیکم جناح ان تبتغوا فضلا من ربکم» (بقره - ۱۹۸) می‌خوانیم که فرمود: منظور از این آیه کسب روزی است فاذا احل الرجل من احرامه وقضی فلیشتر و لیبع فی الموسم: «هنگامی که انسان از احرام بیرون آید و مناسک حج را بجا آورد در همان موسم حج خرید و فروش کند (و این موضوع نه تنها گناه ندارد بلکه دارای ثواب است)» (۵). همین معنی در ذیل حدیثی که از «امام علی بن موسی الرضا» (علیه السلام) بطور مشروح در بیان فلسفه های حج وارد شده است آمده و در پایان آن می‌فرماید: لیشهدوا منافع لهم» (۶). اشاره به اینکه آیه «لیشهدوا منافع لهم» هم منافع معنوی را شامل می‌شود و هم منافع مادی را که از یک نظر همه معنوی است. کوتاه سخن اینکه این عبادت بزرگ اگر بطور صحیح و کامل مورد بهره برداری قرار گیرد و زوارخانه خدا در آن ایام که در آن سرزمین مقدس حضور فعال دارند و دل‌هایشان آماده است از این فرصت بزرگ برای حل مشکلات گوناگون جامعه اسلامی با تشکیل کنگره های مختلف سیاسی و فرهنگی و اقتصادی استفاده کنند، این عبادت می‌تواند از هر نظر مشکل گشا باشد، و شاید به همین دلیل است که امام صادق (علیه السلام) می‌فرماید: لا یزال الدین قائماً ما قامت الکعبه: «مادام که خانه کعبه برپا است اسلام هم برپا است» (۷). و نیز علی (علیه السلام) فرمود: خانه خدا را فراموش نکنید که اگر فراموش کنید هلاک خواهید شد الله الله فی بیت ربکم لا تخلوه ما بقیتم فانه ان ترک لم تناظروا (۸): «خدا را خدا را، در مورد خانه پروردگارتان، هرگز آنرا خالی نگذارید که اگر آنرا ترک گوئید مهلت الهی از شما برداشته می‌شود!». و نیز به خاطر اهمیت این موضوع است که فصلی در روایات اسلامی تحت این عنوان گشوده شده است که اگر یکسال مسلمانان بخواهند حج را تعطیل کنند بر حکومت اسلامی واجب است که با زور آن‌ها را به مکه بفرستند (۹) (۱۰).

پی‌نوشتها

- ۱- بحار الانوار ج ۹۹ ص ۲۶۰۲ - نهج البلاغه کلمات قصار شماره ۲۵۲ . ۳ - وسائل الشیعه ج ۸ صفحه ۴۰۹ - همان مدرک سابق .
- ۵ - تفسیر عیاشی طبق نقل تفسیر المیزان جلد ۲ صفحه ۸۶ . ۶ - بحار الانوار جلد ۹۹ صفحه ۳۲۰۷ - وسائل الشیعه جلد ۸ صفحه ۱۴ .
- ۸ - نهج البلاغه بخش نامه وصیت ۴۷ . ۹ - وسائل الشیعه ج ۸ ص ۱۵ «باب وجوب اجبار الوالی الناس علی الحج» . ۱۰ - تفسیر نمونه ۱۴/۷۶

«حج» یک عبادت مهم انسان ساز

سفر حج در حقیقت یک هجرت بزرگ است، یک سفر الهی است، یک میدان گسترده خودسازی و جهاد اکبر است. مراسم حج در واقع عبادتی را نشان می‌دهد که عمیقاً با خاطره مجاهدات ابراهیم و فرزندش اسماعیل و همسرش هاجر آمیخته است، و ما اگر در مطالعات در مورد اسرار حج از این نکته غفلت کنیم بسیاری از مراسم آن به صورت معما درمی‌آید، آری کلید حل این معما توجه به این آمیختگی عمیق است. هنگامی که در قربانگاه در سرزمین منی می‌آئیم تعجب می‌کنیم این همه قربانی برای

چیست؟ اصولاً مگر ذبح حیوان می‌تواند حلقه‌ای از مجموعه یک عبادت باشد؟! اما هنگامی که مسأله قربانی ابراهیم را به خاطر می‌آوریم که عزیزترین عزیزانش و شیرین‌ترین ثمره عمرش را در این میدان در راه خدا ایثار کرد، و بعداً سنتی به عنوان قربانی در منی به وجود آمد، به فلسفه این کار پی می‌بریم. قربانی کردن رمز گذشت از همه چیز در راه معبود است، قربانی کردن مظهري است برای تهی نمودن قلب از غیر خدا، و هنگامی می‌توان از این مناسک بهره تربیتی کافی گرفت که تمام صحنه ذبح اسماعیل و روحيات این پدر و پسر به هنگام قربانی در نظر مجسم شود، و آن روحيات در وجود انسان پرتو افکن گردد (۱). هنگامی که به سراغ جمرات (سه ستون سنگی مخصوصی که حجاج در مراسم حج آنها را سنگباران می‌کنند و در هر بار هفت سنگ با مراسم مخصوص به آنها می‌زنند) می‌رویم این معما در نظر ما خودنمایی می‌کند که پرتاب اینهمه سنگ به یک ستون بی‌روح چه مفهومی می‌تواند داشته باشد؟ و چه مشکلی را حل می‌کند؟ اما هنگامی که به خاطر می‌آوریم اینها یادآور خاطره مبارزه ابراهیم قهرمان توحید با وسوسه‌های شیطان است که سه بار بر سر راه او ظاهر شد و تصمیم داشت او را در این میدان «جهاد اکبر» گرفتار سستی و تردید کند، اما هر زمان ابراهیم قهرمان، او را با سنگ از خود دور ساخت، محتوای این مراسم روشتر می‌شود. مفهوم این مراسم این است که همه شما نیز در طول عمر در میدان جهاد اکبر با وسوسه‌های شیاطین روبرو هستید، و تا آنها را سنگ سار نکنید و از خود نرانید پیروز نخواهید شد. اگر انتظار دارید که خداوند بزرگ همانگونه که سلام بر ابراهیم فرستاده و مکتب و یاد او را جاودان نموده به شما نظر لطف و مرحمتی کند باید خط او را تداوم بخشید. و یا هنگامی که به «صفا» و «مروه» می‌آئیم و می‌بینیم گروه گروه مردم از این کوه کوچک به آن کوه کوچکتر می‌روند، و از آنجا به این باز می‌گردند، و بی‌آنکه چیزی به دست آورده باشند این عمل را تکرار می‌کنند، گاه می‌دوند، و گاه راه می‌روند، مسلماً تعجب می‌کنیم که این دیگر چه کاری است، و چه مفهومی می‌تواند داشته باشد؟! اما هنگامی که به عقب برمی‌گردیم، و داستان سعی و تلاش آن زن با ایمان «هاجر» را برای نجات جان فرزند شیر خوارش اسماعیل در آن بیابان خشک و سوزان به خاطر می‌آوریم که چگونه بعد از این سعی و تلاش خداوند او را به مقصدش رسانید، چشمه زمزم از زیر پای نوزادش جوشیدن گرفت، ناگهان چرخ زمان به عقب برمی‌گردد، پرده‌ها کنار می‌رود، و خود را در آن لحظه در کنار «هاجر» می‌بینیم، و با او در سعی و تلاشش همگام می‌شویم که در راه خدا بی‌سعی و تلاش کسی به جایی نمی‌رسد! و به آسانی می‌توان از آنچه گفتیم نتیجه گرفت که «حج» را باید با این رموز تعلیم داد، و خاطرات ابراهیم و فرزند و همسرش را گام به گام تجسم بخشید، تا هم فلسفه آن درک شود و هم اثرات عمیق اخلاقی حج در نفوس حجاج پرتو افکن گردد، که بدون آن آثار، قشری بیش نیست. (۲) ۱ - متأسفانه مراسم قربانی در عصر و زمان ما به شکل نامطلوبی در آمده است که باید علمای اسلام در نجات آن بکوشند ۲ - تفسیر نمونه ۱۹/۱۲۵

۱۱۳ - هدف اسلام از جهاد چیست؟ و جهاد ابتدائی چرا؟

۱ - جهاد ابتدائی آزادی بخش

خداوند دستورها و برنامه‌هایی برای سعادت و آزادی و تکامل و خوشبختی و آسایش انسانها طرح کرده است، و پیامبران خود را موظف ساخته که این دستورها را به مردم ابلاغ کنند، حال اگر فرد یا جمعیتی ابلاغ این فرمانها را مزاحم منافع پست خود ببینند، و بر سر راه دعوت انبیاء موانعی ایجاد نمایند، آنها حق دارند نخست از طرق مسالمت آمیز، و اگر ممکن نشد با توسل به زور این موانع را از سر راه دعوت خود بردارند، و آزادی تبلیغ را برای خود کسب کنند. به عبارت دیگر: مردم در همه اجتماعات این حق را دارند که ندای منادیان راه حق را بشنوند، و در قبول دعوت آنها آزاد باشند، حال اگر کسانی بخواهند آنها را از حق مشروعشان محروم سازند و اجازه ندهند صدای منادیان راه خدا به گوش جان آنها برسد، و از قید اسارت و بردگی فکری و

اجتماعی آزاد گردند، طرفداران این برنامه‌ها حق دارند برای فراهم ساختن این آزادی از هر وسیله‌ای استفاده کنند، و از اینجا ضرورت «جهادهای ابتدائی» در اسلام و سایر ادیان آسمانی روشن می‌گردد. همچنین اگر کسانی مؤمنان را تحت فشار قرار دهند که به آئین سابق باز گردند، برای رفع این فشار نیز از هر وسیله‌ای می‌توان استفاده کرد.

۲- جهاد دفاعی

گاهی جنگ بر فرد و یا جمعیتی تحمیل می‌شود به این معنی که مورد هجوم و تجاوز حساب شده و یا غافلگیرانه دشمن قرار می‌گیرد در اینجا تمام قوانین آسمانی و بشری به شخص یا جمعیتی که مورد هجوم واقع شده حق می‌دهد برای دفاع از خویش به پا خیزد، و آنچه در قدرت دارد بکار برد، و از هرگونه اقدامی برای حفظ موجودیت خود فرو گذار نکند، این نوع جهاد را جهاد دفاعی گویند جنگهایی مانند جنگ «احزاب»، «احد»، «موته»، «تبوک» و «حنین» و بعضی دیگر از جنگهای اسلامی جزء این بخش از جهاد است و جنبه دفاعی داشته است.

۳- جهاد برای نابود ساختن شرک و بت پرستی

اسلام در عین اینکه مردم جهان را به انتخاب این آئین که آخرین و بالاترین آئینها است دعوت می‌کند آزادی عقیده را محترم می‌شمارد و به همین دلیل به اقوامی که دارای کتاب آسمانی هستند فرصت کافی می‌دهد که با مطالعه و تفکر، آئین اسلام را بپذیرند، و اگر نپذیرفتند، با آنها به طور «یک اقلیت هم پیمان» معامله می‌کند و با شرایط خاصی که نه پیچیده است و نه مشکل، با آنها، همزیستی مسالمت آمیز خواهد داشت. ولی شرک و بت پرستی نه دین است و نه آئین، و نه محترم شمرده می‌شود، بلکه یک نوع خرافه و انحراف و حماقت، و در واقع یک نوع بیماری فکری و اخلاقی است که باید بهر قیمت ممکن شود آن را ریشه کن ساخت. کلمه آزادی و احترام به فکر دیگران در مواردی بکار برده می‌شود که فکر و عقیده لاقول یک ریشه صحیح داشته باشد، اما انحراف و خرافه و گمراهی و بیماری چیزی نیست که محترم شمرده شود، و به همین دلیل اسلام دستور می‌دهد که بت پرستی بهر قیمتی که شده است حتی به قیمت جنگ از جامعه بشریت ریشه کن گردد، بتخانه‌ها و آثار شوم بت پرستی اگر از طرق مسالمت آمیز ممکن نشد با زور ویران و منهدم گردند. (۱) از آنچه گفته شد، پاسخ تبلیغات مسموم کلیسا روشن می‌شود زیرا جمله‌ای صریح تر از جمله «لا-اکراه فی الدین» که در متن قرآن آمده است در این زمینه نمی‌توان پیدا کرد. البته آنها برای تحریف به مجاهدات و جنگهای اسلامی متشبث می‌شوند، در حالی که از بررسی جنگهای اسلامی بخوبی آشکار می‌شود که قسمتی از این جنگها جنبه دفاعی داشته و قسمت دیگری که جنبه جهاد ابتدائی داشته است جنبه کشور گشائی و اجبار افراد به آئین اسلام نداشته بلکه برای واژگون کردن نظامات غلط و ظالمانه و اجازه یافتن مردم برای مطالعه آزاد درباره مذهب و شیوه‌های زندگی اجتماعی بوده است. شاهد گویای این سخن این است که در تاریخ اسلام کراراً دیده می‌شود که مسلمانان هنگامی که شهرهائی را فتح می‌کردند پیروان مذاهب دیگر را همانند مسلمانها آزادی می‌دادند، و اگر مالیات مختصری به نام جزیه از آنان دریافت می‌شد بخاطر تأمین امنیت و هزینه نیروهای حافظ امنیت بود زیرا که جان و مال و ناموس آنها در پناه اسلام محفوظ بود. و حتی مراسم عبادی خویش را آزادانه انجام می‌دادند. تمام کسانی که با تاریخ اسلام سروکار دارند این حقیقت را می‌دانند و حتی مسیحیانی که درباره اسلام کتاب نوشته اند به این موضوع اعتراف کرده اند مثلاً در کتاب «تمدن اسلام و عرب» می‌خوانیم: «رفتار مسلمانان با جمعیتهای دیگر بقدری ملایم بود که رؤسای مذهبی آنان اجازه داشتند برای خود مجالس مذهبی تشکیل دهند». و در پاره‌ای از تواریخ نقل شده که جمعی از مسیحیان که برای گزارشها و تحقیقاتی خدمت پیامبر رسیده بودند مراسم نیایش مذهبی خود را آزادانه در مسجد پیامبر در مدینه انجام دادند. (۲) ۱- تفسیر نمونه ۲۲/۱۵ - تفسیر نمونه ۲/۲۰۵

۱۱۴ - اسلام چگونه بردگی را تأیید می کند؟

اسلام چگونه بردگی را تأیید می کند؟

بعضی بر اسلام خرده می گیرند که چرا این آئین الهی با آن همه محتوا و ارزشهای والای انسانی مسأله بردگی را به کلی القاء نکرده، و طی یک حکم قطعی و عمومی آزادی همه بردگان را اعلام ننموده است؟! . درست است که اسلام سفارش زیادی در مورد بردگان کرده، اما آنچه مهم است آزادی بی قید و شرط آنها است، چرا انسانی مملوک انسان دیگری باشد و آزادی را که بزرگترین عطیه الهی است از دست دهد؟! در یک جمله کوتاه باید گفت که اسلام برنامه دقیق و زمانبندی شده برای آزادی بردگان دارد که بالمآل همه آنها تدریجاً آزاد می شوند، بی آنکه این آزادی عکس العمل نامطلوبی در جامعه به وجود آورد.

طرح اسلام برای آزادی بردگان

آنچه غالباً مورد توجه قرار نمی گیرد این است که اگر نظام غلطی در بافت جامعه ای وارد شود ریشه کن کردن آن احتیاج به زمان دارد، و هر حرکت حساب نشده نتیجه معکوسی خواهد داشت، درست همانند انسانی که به یک بیماری خطرناک مبتلا شده و بیماریش کاملاً پیشرفت نموده است، و یا شخص معتادی که دهها سال به اعتیاد زشت خود خو گرفته، در اینگونه موارد حتماً باید از «برنامه های زمان بندی شده» استفاده کرد. صریح تر بگوئیم: اگر اسلام طبق یک فرمان عمومی دستور می داد همه بردگان موجود در آن زمان را آزاد کنند، چه بسا بیشتر آنها تلف می شدند، زیرا گاه نیمی از جامعه را بردگان تشکیل می دادند، آنها نه کسب و کار مستقلی داشتند، و نه خانه و لانه و وسیله ای برای ادامه زندگی. اگر در یک روز و یک ساعت معین همه آزاد می شدند یک جمعیت عظیم بیکار ظاهر می گشت که هم زندگی خودش با خطر مواجه بود و هم ممکن بود نظم جامعه را مختل کند، و به هنگامی که محرومیت به او فشار می آورد به همه جا حمله‌ور شود و درگیری و خونریزی به راه افتد. اینجا است که باید تدریجاً آزاد شوند، و جذب جامعه گردند، نه جان خودشان به خطر بیفتند، و نه امنیت جامعه را به خطر اندازند، و اسلام درست این برنامه حساب شده را تعقیب کرد. این برنامه مواد زیادی دارد که رؤس مسائل آن به طور فشرده و فهرست وار در اینجا مطرح می شود و شرح آن نیاز به کتاب مستقلی دارد:

ماده اول - بستن سرچشمه های بردگی

بردگی در طول تاریخ اسباب فراوانی داشته، نه تنها اسیران جنگی و بدهکارانی که قدرت بر پرداخت بدهی خود نداشتند به صورت برده درمی آمدند که زور و غلبه نیز مجوز برده گرفتن و برده داری بود، کشورهای زورمند نفرات خود را با انواع سلاحها به ممالک عقب افتاده آفریقائی و مانند آن می فرستادند، و گروه، گروه از آنها را گرفته و اسیر کرده و با کشتیها به بازارهای ممالک آسیا و اروپا می بردند. اسلام جلو تمام این مسائل را گرفت، تنها در یک مورد اجازه برده گیری داد و آن در مورد اسیران جنگی بود، و تازه آن نیز جنبه الزامی نداشت، و اجازه می داد طبق مصالح، اسیران را بی قید و شرط یا پس از پرداخت فدیة آزاد کنند. در آن روز زندانهائی نبود که بتوان اسیران جنگی را تا روشن شدن وضعیتشان در زندان نگهداشت، و راهی جز تقسیم کردن آنها در میان خانواده ها و نگهداری به صورت برده نداشت. بدیهی است هنگامی که چنین شرائطی تغییر یابد هیچ دلیلی ندارد که امام مسلمین حکم بردگی را درباره اسیران بپذیرد بلکه می تواند آنها را از طریق «من» و «فداء» آزاد سازد، زیرا اسلام پیشوای مسلمین را در این امر مخیر ساخته تا با در نظر گرفتن مصالح اقدام کند، و به این ترتیب تقریباً سرچشمه های بردگی جدید در

اسلام بسته شده است .

ماده دوم - گشودن دریچه آزادی

اسلام برنامه وسیعی برای آزاد شدن بردگان تنظیم کرده است که اگر مسلمانان آن را عمل می کردند در مدتی نه چندان زیاد همه بردگان تدریجاً آزاد و جذب جامعه اسلامی می شدند . رؤوس این برنامه چنین است: الف - یکی از مصارف هشتگانه زکات در اسلام خریدن بردگان و آزاد کردن آنها است (توبه - آیه ۶۰) و به این ترتیب یک بودجه دائمی و مستمر برای این امر در بیت المال اسلامی در نظر گرفته شده که تا آزادی کامل بردگان ادامه خواهد داشت . ب - برای تکمیل این منظور مقرراتی در اسلام وضع شده که بردگان طبق قرار دادی که با مالک خود می بندند بتوانند از دسترنج خود آزاد شوند (در فقه اسلامی فصلی در این زمینه تحت عنوان «مکاتبه» آمده است) (۱) . ج - آزاد کردن بردگان یکی از مهمترین عبادات و اعمال خیر در اسلام است ، و پیشوایان اسلام در این مسأله پیشقدم بودند ، تا آنچه که در حالات علی (علیه السلام) نوشته اند: اعتق الفاً من کدیده: «هزار برده را از دسترنج خود آزاد کردند» (۲)؛ د - پیشوایان اسلام بردگان را به کمترین بهانه ای آزاد می کردند تا سرمشقی برای دیگران باشد ، تا آنجا که یکی از بردگان امام باقر (علیه السلام) کار نیکی انجام داد امام (علیه السلام) فرمود: اذهب فانت حرفانی اگره ان استخدم رجلا من اهل الجنة: «برو تو آزادی که من خوش ندارم مردی از اهل بهشت را به خدمت خود درآورم» (۳) . در حالات امام سجاد علی بن الحسین (علیه السلام) آمده است: «خدمتکارش آب بر سر حضرت می ریخت ظرف آب افتاد و حضرت را مجروح کرد ، امام (علیه السلام) سر را بلند کرد ، خدمتکار گفت: والکاظمین الغیظ حضرت فرمود: «خشمم را فرو بردم» عرض کرد: والعا فین عن الناس فرمود: «خدا تو را ببخشد» عرض کرد: والله یحب المحسنین فرمود: «برو برای خدا آزادی» (۴) . ه - در بعضی از روایات اسلامی آمده است: بردگان بعد از هفت سال خود به خود آزاد می شوند ، چنانکه از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: «کسی که ایمان داشته باشد بعد از هفت سال آزاد می شود صاحبش بخواد یا نخواهد و به خدمت گرفتن کسی که ایمان داشته بعد از هفت سال حلال نیست» (۵) . در همین باب حدیثی از پیامبر گرامی اسلام (صلی الله علیه وآله) نقل شده که فرمود: مازال جبرئیل یوصینی بالمملوک حتی ظننت انه سیضرب له اجالا - یعتق فیه: «پیوسته جبرئیل سفارش بردگان را به من می کرد تا آنجا که گمان کردم به زودی ضرب الاجلی برای آنها تعیین می شود که به هنگام رسیدن آن آزاد شوند» (۶) . و - کسی که برده مشترکی را نسبت به سهم خود آزاد کند موظف است بقیه را نیز بخرد و آزاد کند (۷) . و هر گاه بخشی از برده ای را که مالک تمام آن است آزاد کند این آزادی سرایت کرده و خود بخود همه آن آزاد خواهد شد (۸)؛ ز - هرگاه کسی پدر یا مادر و یا اجداد و یا فرزندان یا عمو یا عمه یا دایی یا خاله ، یا برادر یا خواهر و یا برادر زاده و یا خواهر زاده خود را مالک شود فوراً آزاد می شوند . ح - هرگاه مالک از کنیز خود صاحب فرزندی شود فروختن آن کنیز جائز نیست و باید بعداً از سهم ارث فرزندش آزاد شود . این امر وسیله آزادی بسیاری از بردگان می شد ، زیرا بسیاری از کنیزان به منزله همسر صاحب خود بودند و از آنها فرزند داشتند . ط - کفار بسیاری از تخلفات در اسلام آزاد کردن بردگان قرار داده شده (کفار قتل خطا - کفار ترک عمدی روزه - و کفار قسم را به عنوان نمونه در اینجا می توان نام برد) . ی - پاره ای از مجازاتهای سخت است که اگر صاحب برده نسبت به برده اش انجام دهد خود به خود آزاد می شود (۹) . (۱۰)

پی نوشتها

۱ - در زمینه مکاتبه و احکام جالب آن بحث مشروحی در جلد ۱۴ تفسیر تفسیر نمونه صفحه ۴۵۹ و ۴۶۷ داشتیم . ۲ - بحار الانوار جلد ۴۱ صفحه ۴۳ . ۳ - وسائل جلد ۱۶ صفحه ۳۲ . ۴ - نورالثقلین جلد ۱ صفحه ۳۹۰ . ۵ - وسائل جلد ۱۶ صفحه ۳۶ . ۶ - همان

مدرک صفحه ۳۷ . ۷ - شرایع کتاب العتق - وسائل الشیعه جلد ۱۶ صفحه ۲۱ . ۸ - «شرایع» کتاب العتق . ۹ - «وسائل الشیعه» جلد ۱۶ صفحه ۲۶ . ۱۰ - تفسیر نمونه ۲۱/۴۱۳

۱۱۵ - جزیه چیست و فلسفه آن چه می باشد ؟

«جزیه» از ماده «جزاء» به معنی مالی است که از غیر مسلمانان که در پناه حکومت اسلامی قرار می گیرند گرفته می شود و این نامگذاری به خاطر آن است که آن را به عنوان «جزاء در برابر حفظ مال و جانشان» به حکومت اسلامی می پردازند . (این مطلبی است که از سخنان راغب در کتاب مفردات استفاده می شود) «جزیه» یک نوع مالیات سرانه اسلامی است که به افراد تعلق می گیرد ، نه بر اموال و اراضی ، و به تعبیر دیگر «مالیات سرانه سالانه» است . بعضی معتقدند که ریشه اصلی آن غیر عربی است و از «کزیت» کلمه فارسی باستانی که به معنی مالیاتی است که برای تقویت ارتش اخذ می شود ، گرفته شده ولی بسیاری معتقدند که این لغت یک لغت عربی خالص است ، و همانگونه که سابقاً نقل کردیم از ماده «جزاء» گرفته شده ، به مناسبت اینکه ، مالیات مزبور جزای امتی است که حکومت اسلامی برای اقلیت های مذهبی فراهم می سازد . «جزیه» قبل از اسلام هم بوده است ، بعضی معتقدند نخستین کسی که «جزیه» گرفت انوشیروان پادشاه ساسانی بود ، ولی اگر این مطلب را مسلم ندانیم ، حداقل انوشیروان کسی بود که از ملت خود جزیه می گرفت ، و از همه کسانی که بیش از بیست سال و کمتر از پنجاه سال داشتند و از کارکنان حکومت نبودند ، از هر نفر به تفاوت ۱۲ یا ۸ یا ۶ یا ۴ در هم مالیات سرانه اخذ می کرد . فلسفه اصلی این مالیات را چنین نوشته اند که دفاع از موجودیت و استقلال و امنیت یک کشور وظیفه همه افراد آن کشور است ، بنابراین هرگاه جمعی عملاً برای انجام این وظیفه قیام کنند ، و عده ای دیگر به خاطر اشتغال به کسب و کار نتوانند در صف سربازان قرار گیرند وظیفه گروه دوم این است که هزینه جنگجویان و محافظان امنیت را به صورت یک مالیات سرانه در سال پردازند . قرائنی در دست داریم که این فلسفه را در مورد جزیه چه قبل از دوران اسلام و چه در دوران اسلامی تأیید می کند . گروه سنی جزیه دهندگان در عصر انوشیروان که هم اکنون نقل کردیم (ما بین بیست تا پنجاه سال) گواه روشنی بر این مطلب است ، زیرا این گروه سنی در حقیقت مربوط به کسانی بوده است که قدرت حمل اسلحه و شرکت در حفظ امتی و استقلال کشور را داشته اند ، ولی به خاطر اشتغال به کسب و کار بجای آن جزیه می پرداختند . گواه دیگر اینکه در اسلام جزیه بر مسلمانان لازم نیست ، زیرا جهاد بر همه واجب است و به هنگام لزوم همگی باید در میدان نبرد در برابر دشمن حاضر شوند ، اما چون اقلیتهای مذهبی از شرکت در جهاد معافند بجای آن باید جزیه پردازند ، تا از این طریق در حفظ امتی کشور اسلامی که در آن آسوده زندگی می کنند سهمی داشته باشند . و نیز معاف بودن کودکان اقلیت های مذهبی و هم چنین زنان ، پیرمردان و نابینایانشان از حکم جزیه دلیل دیگری بر این موضوع است . از آنچه گفته شد روشن می شود که جزیه تنها یک نوع کمک مالی است ، که از طرف اهل کتاب در برابر مسئولیتی که مسلمانان به منظور تأمین امتی جان و مال آنها به عهده می گیرند ، پرداخت می گردد . بنابراین آنها که جزیه را یک نوع «حق تسخیر» به حساب آورده اند ، توجه به روح و فلسفه آن نداشته اند ، آنها به این حقیقت توجه نکرده اند که اهل کتاب هنگامی که به صورت اهل ذمه در آیند حکومت اسلامی موظف است آنان را از هرگونه تعرض و آزاری مصونیت بدهد . و با توجه به اینکه آنها در برابر پرداخت جزیه علاوه بر استفاده از مصونیت و امتی هیچ گونه تعهدی از نظر شرکت در میدان جنگ و کلیه امور دفاعی و امتی بر عهده ندارند ، روشن می شود که مسئولیت آنها در برابر حکومت اسلامی به مراتب از مسلمانان کمتر است . یعنی آنها با پرداخت مبلغ ناچیزی در سال از تمام مزایای حکومت اسلامی استفاده می کنند ، و با مسلمانان برابر می شوند ، در حالی که در متن حوادث و در برابر خطرات قرار ندارند . از جمله دلایل روشنی که این فلسفه را تأیید می کند ، این است که در عهدنامه هائی که در دوران حکومت اسلامی میان مسلمانان و اهل کتاب در زمینه جزیه منعقد می شد ، به این موضوع تصریح گردیده است ، که اهل کتاب موظفند جزیه پردازند ، و در برابر ،

مسلمانان موظفند امتیت آنها را تأمین کنند، و حتی اگر دشمنانی از خارج به مقابله و آزار آنها برخیزند، حکومت اسلامی از آنها دفاع خواهد کرد. این عهدنامه‌ها فراوان است که به عنوان نمونه یکی را ذیلاً می‌آوریم، و آن عهدنامه‌ای است که «خالد بن ولید» با مسیحیان اطراف «فرات» منعقد کرد. متن عهدنامه چنین است: «این نامه‌ای است از «خالد بن ولید» به «صلوبا» (بزرگ مسیحیان) و جمعیتش، من با شما پیمان می‌بندم بر جزیه و دفاع، و در برابر آن شما در حمایت ما قرار دارید و مادام که ما از شما حمایت می‌کنیم، حق گرفتن جزیه داریم، و الاً حقی نخواهیم داشت، این عهدنامه در سال دوازده هجری در ماه صفر نوشته شد.»

(۱) جالب اینکه می‌خوانیم هرگاه در حمایت از آنها کوتاهی می‌شد، جزیه را به آنها باز می‌گرداندند، و یا اصلاً از آنها نمی‌گرفتند! توجه به این نکته نیز لازم است، که جزیه اندازه مشخصی ندارد، و میزان آن بستگی به توانایی جزیه دهندگان دارد، ولی آنچه از تواریخ اسلامی به دست می‌آید این است که غالباً مبلغ مختصری در این زمینه قرار داده می‌شد. و این مبلغ گاهی در حدود یک دینار در سال بیشتر نبود، و حتی گاهی در عهد نامه‌ها قید می‌شد که جزیه دهندگان موظفند به مقدار توانایشان جزیه پردازند. از مجموع آنچه گفته شد ایرادهای گوناگون و سمپاشی‌هایی که در زمینه این حکم اسلامی می‌شود، از میان خواهد رفت، و ثابت می‌شود که این یک حکم عادلانه و منطقی است. (۲) ۱ - نقل از تفسیر المنارج ۱۰ صفحه ۲۹۴. ۲ - تفسیر نمونه ۷/۳۵۴

۱۱۶ - فلسفه تحریم جنگ در ماههای حرام چیست؟

در سوره توبه آیه ۳۶ می‌خوانیم «انّ عدّه الشهور عندالله اثنا عشر شهراً فی کتاب الله یوم خلق السموات و الارض منها اربعه حُرّم» (تعداد ماهها نزد خداوند در کتاب (آفرینش) الهی از آن روز که آسمانها و زمین را آفریده دوازده ماه است که از آن، چهار ماه، ماه حرام است [و جنگ در آن ممنوع می‌باشد]) در اینجا این سؤال مطرح می‌شود که چرا در چهار ماه (ماههای ذی القعدة، ذی الحیجة، محرم و رجب) جنگ حرام است؟ تحریم جنگ در این چهار ماه یکی از طرق پایان دادن به جنگهای طویل‌مدت، و وسیله‌ای برای دعوت به صلح و آرامش بود، زیرا هنگامی که جنگجویان چهار ماه از سال اسلحه را به زمین بگذارند و صدای چک‌چک شمشیرها یا صفیر گلوله‌ها خاموش شود و مجالی برای تفکر و اندیشه به وجود آید احتمال پایان یافتن جنگ بسیار زیاد است. همیشه ادامه یک کار با شروع مجدد آن پس از خاموشی تفاوت دارد و دومی به مراتب مشکلتر است، فراموش نمی‌کنیم که در دوران جنگهای بیست ساله و بی‌تنام چه اندازه زحمت می‌کشیدند تا یک آتش بس بیست و چهار ساعته در آغاز سال نو مسیحی یا مانند آن به وجود آورند، ولی اسلام برای پیروان خود در هر سال یک آتش بس چهار ماهه اعلام می‌دارد و این خود نشانه روح صلح‌طلبی اسلام است. ولی همانگونه که گفتیم اگر دشمن بخواهد از این قانون اسلامی سوء استفاده کند و حریم ماههای حرام را بشکند اجازه مقابله به مثل به مسلمانان داده شده است. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۷/۴۰۸

۱۱۷ - اسلام چه حقوقی برای زنان قائل است؟

اسلام چه حقوقی برای زنان قائل است؟

با ظهور اسلام و تعلیمات ویژه آن زندگی زن وارد مرحله نوینی گردید، که با گذشته فاصله زیادی داشت، در این دوره دیگر مستقل و از کلیه حقوق فردی و اجتماعی و انسانی برخوردار گردید، پایه تعلیمات اسلام در مورد زن همانست که در آیات قرآن می‌خوانیم «ولهن مثل الذی علیهن بالمعروف» یعنی زن همان اندازه که در اجتماع وظائف سنگین بعهده دارد حقوق قابل توجهی نیز دارا است. اسلام زن را مانند مرد برخوردار از روح کامل انسانی و اراده و اختیار دانسته و او را در مسیر تکامل که هدف خلقت

است، می بیند، لذا هر دو را در یک صف قرار داده و با خطابهای «یا ایها الناس و یا ایها الذین آمنوا» مخاطب ساخته، برنامه های تربیتی و اخلاقی و علمی را برای آنها لازم کرده است، و با آیاتی مثل: «و من عمل صالحاً من ذکر او انثی و هو مؤمن فاولئک یدخلون الجنة» (غافر ۴۰) و عده برخوردار شدن از سعادت کامل به هر دو جنس داده و با آیاتی مانند: «من عمل صالحاً من ذکر او انثی و هو مؤمن فلنحییه حیوة طیبه و لنجزینهم اجرهم باحسن ما کانوا یعملون». (نحل ۹۵) تصریح کرده است که هر یک از زن و مرد می توانند بدنبال اجراء برنامه های اسلام به تکامل معنوی و مادی برسند، و به حیاتی «طیب» و پاکیزه که سراسر آرامش است گام نهند. اسلام زن را مانند مرد به تمام معنی مستقل و آزاد می داند، و قرآن با آیاتی نظیر: «کل نفس بما کسبت رهینه» و یا «من عمل صالحاً فلنفسه و من اساء فعلیها» این آزادی را برای عموم افراد اعم از زن و مرد بیان می دارد، و لذا در برنامه های مجازاتی هم می بینیم در آیاتی مثل: «الزانیة و الزانی فاجلدوا کل واحد منهما مائة جلدة» و مانند آن هر دو را به مجازات واحدی محکوم می کند. از طرفی چون استقلال، لازمه اراده و اختیار است لذا اسلام این استقلال را در کلیه حقوق اقتصادی می آورد و انواع و اقسام ارتباطات مالی را برای زن بلامانع دانسته و او را مالک درآمد و سرمایه خویش می شمارد. در سوره نساء می خوانیم: «للرجال نصیب مما اکتسبوا و للنساء نصیب مما اکتسبن» با توجه به لغت «اکتساب» که بر خلاف «کسب» برای بدست آوردن مالی است که نتیجه اش متعلق به شخص بدست آورنده است (۱) و همچنین با در نظر گرفتن قانون کلی: «الناس مسلطون علی اموالهم» یعنی «همه مردم بر اموال خویش مسلطند». بدست می آید چگونه اسلام به استقلال اقتصادی زن احترام می گذارده و تفاوتی بین زن و مرد نگذاشته است. خلاصه آنکه زن در اسلام یک رکن اساسی اجتماع بشمار می رود، و هرگز نباید با او معامله یک موجود فاقد اراده و وابسته و نیازمند به قییم نمود. در معنی تساوی نباید اشتباه کرد: تنها مطلبی که باید به آن توجه داشت (و در اسلام به آن توجه خاص شده) ولی بعضی روی یک سلسله احساسات افراطی و حساب نشده آنرا انکار می کنند، مسئله تفاوتهای روحی و جسمی زن و مرد و تفاوت وظایف آنها است. ما هرچه را انکار کنیم این حقیقت را نمی توانیم انکار نمائیم که بین این دو جنس هم از نظر جسمی و هم از نظر روحی تفاوت زیادی هست، که ذکر آنها در کتب مختلف، ما را از تکرار آنها بی نیاز می سازد، و خلاصه همه آنها این است که: چون زن پایگاه پیدایش وجود انسان است، و رشد نونهالان در دامن او انجام می پذیرد، همانطور که جسماً متناسب با حمل و پرورش و تربیت نسلهای بعد آفریده شده، از نظر روحی هم سهم بیشتری از عواطف و احساسات دارد. با وجود این اختلافات دامنه دار آیا می توان گفت زن و مرد باید در تمام شئون همراه یکدیگر گام برداشته و در تمام کارها صددرصد مساوی باشند؟! مگر نه این است که باید طرفدار عدالت در اجتماع بود؟! آیا عدالت غیر از این است که هر کس به وظیفه خود پرداخته و از مواهب و مزایای وجودی خویش بهره مند گردد؟! بنابراین آیا دخالت دادن زن در کارهایی که خارج از تناسب روحی و جسمی اوست بر خلاف عدالت نمی باشد؟! اینجاست که می بینیم اسلام در عین طرفداری از عدالت، مرد را در پاره ای از کارهای اجتماعی که به خشونت و یا دقت بیشتری نیازمند است. مانند: سرپرستی کانون خانه و... مقدم داشته و مقام معاونت را به زن واگذار کرده است. یک «خانه» و یک «اجتماع» هر کدام احتیاج به مدیر دارند و مسئله مدیریت در آخرین مرحله خود، باید در یک شخص منتهی گردد، و گرنه کشمکش و هرج و مرج برقرار خواهد شد. با این وضع آیا بهتر است که مرد برای این کار نامزد گردد یا زن؟ همه محاسبات دور از تعصب می گوید وضع ساختمانی مرد ایجاب می کند که مدیریت خانواده به عهده او نهاد شود و زن «معاون» او گردد. گرچه جمعی اصرار دارند این واقعیتها را نادیده گیرند، ولی وضع زندگی خارجی حتی در جهان امروز و حتی در ملی که به زنان آزادی و مساوات کامل داده اند، نشان می دهد که عملاً مطلب همان است که در بالا گفته شد اگر چه در سخن خلاف آن گفته شود. (۲) ۱- به کتاب مفردات راغب رجوع شود. البته این نکته در مواردی است، که لغت «کسب» و «اکتساب» در برابر هم آمده باشد. ۲- تفسیر نمونه ۲/۱۱۳

قرآن مجید، زن و مرد را در پیشگاه خدا و در وصول به مقامات معنوی در شرائط مشابه یکسان می‌شمارد و هرگز اختلاف جنسیت و تفاوت ساختمان جسمانی و به دنبال آن پاره‌ای از تفاوتها در مسئولیتهای اجتماعی را دلیل بر تفاوت میان این دو از نظر بدست آوردن تکامل انسانی نمی‌شمارد بلکه هر دو را از این نظر کاملاً در یک سطح قرار می‌دهد و لذا آنها را باهم ذکر کرده است آیات فراوان قرآن در عصر و زمانی نازل گردید که بسیاری از ملل دنیا در انسان بودن جنس زن تردید داشتند و آن را یک موجود نفرین شده، و سرچشمه گناه و انحراف و مرگ می‌دانستند! بسیاری از ملل پیشین حتی معتقد بودند که عبادات زن در پیشگاه خدا مقبول نیست. بسیاری از یونانی‌ها زن را یک موجود پلید و از عمل شیطان می‌دانستند، رومی‌ها و بعضی از یونانی‌ها معتقد بودند که اصولاً زن دارای روح انسانی نیست و بنابراین روح انسانی منحصراً در اختیار مردان است. جالب اینکه تا همین اواخر علمای مسیحی در اسپانیا در این باره بحث می‌کردند که آیا زن مثل مرد، روح انسانی دارد و روح او بعد از مرگ جاودان خواهد ماند یا نه؟ و پس از مباحثاتی به این نتیجه رسیدند که چون روح زن، برزخی است میان روح انسان و حیوان، جاویدان نیست بجز روح مریم(۱)! از اینجا روشن می‌شود این اتهام که پاره‌ای از افراد بی‌اطلاع گاهی اسلام را متهم می‌کنند که اسلام دین مردها است نه زنها، چه اندازه از حقیقت دور است، به طور کلی اگر در پاره‌ای از قوانین اسلام به خاطر تفاوت‌های جسمی و عاطفی که میان زن و مرد وجود دارد تفاوت‌هایی از نظر مسئولیتهای اجتماعی دیده می‌شود به هیچ وجه به ارزش معنوی زن لطمه نمی‌زند، و از این لحاظ زن و مرد با یکدیگر تفاوتی ندارند و درهای سعادت به طور یکسان بروی هر دو باز است، چنانکه در آیه قرآن می‌خوانیم بعضکم من بعض «همه از یک جنس و یک جامعه هستید». (۲) ۱- به کتابهای «و سترمارک» و «عذر تقصیر به پیشگاه محمد(صلی الله علیه و آله)» و «حقوق زن در اسلام» و سایر کتابهای مربوط به عقائد و آراء بشری مراجعه شود. ۲- تفسیر نمونه ۳/۲۲۳

۱۱۸ - فلسفه حجاب چیست؟

فلسفه حجاب

بدون شک در عصر ما که بعضی نام آن را عصر برهنگی و آزادی جنسی گذارده‌اند و افراد غریزه، بی‌بند و باری زنان را جزئی از آزادی او می‌دانند سخن از حجاب گفتن برای این دسته ناخوشایند و گاه افسانه‌ای است متعلق به زمانهای گذشته! ولی مفاسد بی‌حساب و مشکلات و گرفتاریهای روز افزونی که از این آزادیهای بی‌قید و شرط به وجود آمده سبب شده که تدریجاً گوش شنوایی برای این سخن پیدا شود. البته در محیطهای اسلامی و مذهبی، مخصوصاً در محیط ایران بعد از انقلاب، بسیاری از مسائل حل شده، و به بسیاری از این سؤالات عملاً پاسخ کافی و قانع‌کننده داده شده است، ولی باز اهمیت موضوع ایجاب می‌کند که این مسأله به طور گسترده‌تر مورد بحث قرار گیرد. مسأله این است که آیا زنان (با نهایت معذرت) باید برای بهره‌کشی از طریق سمع و بصر و لمس (جز آمیزش جنسی) در اختیار همه مردان باشند و یا باید این امور مخصوص همسرانشان گردد. بحث در این است که آیا زنان در یک مسابقه بی‌پایان در نشان دادن اندام خود و تحریک شهوات و هوسهای آلوده مردان درگیر باشند و یا باید این مسائل از محیط اجتماع برچیده شود، و به محیط خانواده و زندگی زناشویی اختصاص یابد؟! اسلام طرفدار برنامه دوم است و حجاب جزئی از این برنامه محسوب می‌شود، در حالی که غریبه‌ها و غرب زده‌های هوسباز طرفدار برنامه اولند! اسلام می‌گوید کامیابیهای جنسی اعم از آمیزش و لذت‌گیریهای سمعی و بصری و لمسی مخصوص به همسران است و غیر از آن گناه، و مایه آلودگی و ناپاکی جامعه می‌باشد فلسفه حجاب چیز مکتوم و پنهانی نیست زیرا: ۱- برهنگی زنان که طبعاً پیامدهائی همچون آرایش و عشوه‌گری و امثال آن همراه دارد، مردان مخصوصاً جوانان را در یک حال تحریک دائم قرار می‌دهد تحریکی که

سبب کوبیدن اعصاب آنها و ایجاد هیجانهای بیمار گونه عصبی و گاه سرچشمه امراض روانی می گردد، مگر اعصاب انسان چقدر می تواند بار هیجان را بر خود حمل کند؟ مگر همه پزشکان روانی نمی گویند هیجان مستمر عامل بیماری است؟ مخصوصاً توجه به این نکته که غریزه جنسی نیرومندترین و ریشه دارترین غریزه آدمی است و در طول تاریخ سرچشمه حوادث مرگبار و جنایات هولناکی شده، تا آنجا که گفته اند «هیچ حادثه مهمی را پیدا نمی کنید مگر اینکه پای زنی در آن در میان است!» آیا دامن زدن مستمر از طریق برهنگی به این غریزه و شعله‌ور ساختن آن بازی با آتش نیست؟ آیا این کار عاقلانه ای است؟ اسلام می خواهد مردان و زنان مسلمان روحی آرام و اعصابی سالم و چشم و گوشه پاک داشته باشند، و این یکی از فلسفه های حجاب است. ۲- آمارهای قطعی و مستند نشان می دهد که با افزایش برهنگی در جهان، طلاق و از هم گسیختگی زندگی زناشویی در دنیا به طور مداوم بالا رفته است، چرا که «هرچه دیده بیند دل کند یاد» و هر چه «دل» در اینجا یعنی هوسهای سرکش بخواهد به هر قیمتی باشد به دنبال آن می رود، و به این ترتیب هر روز دل به دلبری می بندد و با دیگری وداع می گوید. در محیطی که حجاب است (و شرائط دیگر اسلامی رعایت می شود) دو همسر تعلق به یکدیگر دارند، و احساساتشان و عشق و عواطفشان مخصوص یکدیگر است. ولی در «بازار آزاد برهنگی» که عملاً زنان به صورت کالای مشترکی (لااقل در مرحله غیر آمیزش جنسی) در آمده اند دیگر قداست پیمان زناشویی مفهومی نمی تواند داشته باشد و خانواده ها همچون تار عنکبوت به سرعت متلاشی می شوند و کودکان بی سرپرست می مانند. ۳- گسترش دامنه فحشاء، و افزایش فرزندان نامشروع، از دردناکترین پیامدهای بی حجابی است که فکر می کنیم نیازی به ارقام و آمار ندارد و دلایل آن مخصوصاً در جوامع غربی کاملاً نمایان است، آنقدر عیان است که حاجتی به بیان ندارد. نمی گوئیم عامل اصلی فحشاء و فرزندان نامشروع منحصرأ بی حجابی است، نمی گوئیم استعمار ننگین و مسائل سیاسی مخرب در آن مؤثر نیست، بلکه می گوئیم یکی از عوامل مؤثر آن مسأله برهنگی و بی حجابی محسوب می شود. و با توجه به اینکه «فحشاء» و از آن بدتر «فرزندان نامشروع» سرچشمه انواع جنایتها در جوامع انسانی بوده و هستند، ابعاد خطرناک این مسأله روشن تر می شود. هنگامی که می شنویم در انگلستان، در هر سال - طبق آمار - پانصد هزار نوزاد نامشروع به دنیا می آید، و هنگامی که می شنویم جمعی از دانشمندان انگلیس در این رابطه به مقامات آن کشور اعلام خطر کرده اند - نه به خاطر مسائل اخلاقی و مذهبی - بلکه به خاطر خطراتی که فرزندان نامشروع برای امنیت جامعه به وجود آورده اند، به گونه ای که در بسیاری از پرونده های جنائی پای آنها در میان است، به اهمیت این مسأله کاملاً پی می بریم، و می دانیم که مسأله گسترش فحشاء حتی برای آنها که هیچ اهمیتی برای مذهب و برنامه های اخلاقی قائل نیستند فاجعه آفرین است، بنابراین هر چیز که دامنه فساد جنسی را در جوامع انسانی گسترده تر سازد تهدیدی برای امنیت جامعه ها محسوب می شود، و پی آمدهای آن هرگونه حساب کنیم به زیان آن جامعه است. مطالعات دانشمندان تربیتی نیز نشان داده، مدارسی که در آن دختر و پسر باهم درس می خوانند، و مراکزی که مرد و زن در آن کار می کنند و بی بند و باری در آمیزش آنها حکمفرما است، کم کاری، عقب افتادگی، و عدم مسئولیت به خوبی مشاهده شده است. ۴- مسأله «ابتدال زن» و «سقوط شخصیت او» در این میان نیز حائز اهمیت فراوان است که نیازی به ارقام و آمار ندارد، هنگامی که جامعه، زن را با اندام برهنه بخواهد، طبیعی است روز بروز تقاضای آرایش بیشتر و خود نمائی افزونتر از او دارد، و هنگامی که زن را از طریق جاذبه جنسیتش وسیله تبلیغ کالاها و دکور اطاقهای انتظار، و عاملی برای جلب جهانگردان و سیاحان و مانند اینها قرار بدهند، در چنین جامعه ای شخصیت زن تا سر حد یک عروسک، یا یک کالای بی ارزش سقوط می کند، و ارزشهای والای انسانی او به کلی به دست فراموشی سپرده می شود، و تنها افتخار او جوانی و زیبایی و خود نمائیش می شود. و به این ترتیب مبدل به وسیله ای خواهد شد برای اشباع هوسهای سرکش یک مشت آلوده فریبکار و انسان نماهای دیوصفت! در چنین جامعه ای چگونه یک زن می تواند با ویژگیهای اخلاقیش، علم و آگاهی و دانائیش جلوه کند، و حائز مقام والائی گردد؟! براستی دردآور است که در کشورهای غربی و غرب زده، و در کشور ما قبل از انقلاب اسلامی، بیشترین اسم و

شهرت و آوازه و پول و درآمد و موقعیت برای زنان آلوده و بی بند و باری بود که به نام «هنرمند و هنرپیشه»، معروف شده بودند، و هر جا قدم می نهادند گردانندگان این محیط آلوده برای آنها سر و دست می شکستند و قدمشان را خیر مقدم می دانستند! شکر خدا را که آن بساط برچیده شد، و زن از صورت ابتدال سابق و موقعیت یک عروسک فرنگی و کالای بی ارزش درآمد و شخصیت خود را بازیافت، حجاب بر خود پوشید اما بی آنکه منزوی شود و در تمام صحنه های مفید و سازنده اجتماعی حتی در صحنه جنگ با همان حجاب اسلامی ظاهر شد.

خرده گیریهای مخالفان حجاب

در اینجا می رسیم به ایرادهائی که مخالفان حجاب مطرح می کنند که باید به طور فشرده بررسی شود: ۱- مهمترین چیزی که همه آنان در آن متفقند و به عنوان یک ایراد اساسی بر مسأله حجاب ذکر می کنند این است که زنان نیمی از جامعه را تشکیل می دهند اما حجاب سبب انزوای این جمعیت عظیم می گردد، و طبعاً آنها را از نظر فکری و فرهنگی به عقب می راند، مخصوصاً در دوران شکوفائی اقتصاد که احتیاج زیادی به نیروی فعال انسانی است از نیروی زنان در حرکت اقتصادی هیچگونه بهره گیری نخواهد شد، و جای آنها در مراکز فرهنگی و اجتماعی نیز خالی است!، به این ترتیب آنها به صورت یک موجود مصرف کننده و سربار اجتماع درمی آیند. اما آنها که به این منطق متوسل می شوند از چند امر به کلی غافل شده یا تغافل کرده اند. زیرا: اولاً: چه کسی گفته است که حجاب اسلامی زن را منزوی می کند، و از صحنه اجتماع دور می سازد؟ اگر در گذشته لازم بود ما زحمت استدلال در این موضوع را بر خود هموار کنیم امروز بعد از انقلاب اسلامی هیچ نیازی به استدلال نیست، زیرا با چشم خود گروه گروه زنانی را می بینیم که با داشتن حجاب اسلامی در همه جا حاضرند، در اداره ها، در کارگاهها، در راهپیمائیها و تظاهرات سیاسی، در رادیو و تلویزیون، در بیمارستانها و مراکز بهداشتی، مخصوصاً در مراقبتهای پزشکی برای مجروحین جنگی، در فرهنگ و دانشگاه، و بالاخره در صحنه جنگ و پیکار با دشمن. کوتاه سخن اینکه وضع موجود پاسخ دندان شکنی است برای همه این ایرادها و اگر مادر سابق سخن از «امکان» چنین وضعی می گفتیم امروز در برابر «وقوع» آن قرار گرفته ایم، و فلاسفه گفته اند بهترین دلیل بر امکان چیزی وقوع آن است و این عیانی است که نیاز به بیان ندارد. ثانیاً: از این که بگذریم آیا اداره خانه و تربیت فرزندان برومند و ساختن انسانهایی که در آینده بتوانند با بازوان توانای خویش چرخهای عظیم جامعه را به حرکت درآورند، کار نیست؟ آنها که این رسالت عظیم زن را کار مثبت محسوب نمی کنند از نقش خانواده و تربیت، در ساختن یک اجتماع سالم و آباد و پرحرکت بی خبرند، آنها گمان می کنند راه این است که زن و مرد ما همانند زنان و مردان غربی اول صبح خانه را به قصد ادارات و کارخانه ها و مانند آن ترک کنند، و بچه های خود را به شیر خوارگاهها بسپارند، و یا در اطاق بگذارند و در بر روی آنها ببندند، و طعم تلخ زندان را از همان زمان که غنچه ناشکفته ای هستند به آنها بچشانند. غافل از اینکه با این عمل شخصیت آنها را درهم می کوبند و کودکانی بی روح و فاقد عواطف انسانی بار می آورند که آینده جامعه را به خطر خواهند انداخت. ۲- ایراد دیگری که آنها دارند این است که حجاب یک لباس دست و پاگیر است و با فعالیتهای اجتماعی مخصوصاً در عصر ماشینهای مدرن سازگار نیست، یک زن حجاب دار خودش را حفظ کند یا چادرش را و یا کودک و یا برنامه اش را؟! ولی این ایراد کنندگان از یک نکته غافلند و آن اینکه حجاب همیشه به معنی چادر نیست، بلکه به معنی پوشش زن است، حال آنجا که با چادر امکان پذیر است چه بهتر و آنجا که نشد به پوشش قناعت می شود. زنان کشاورز و روستائی ما، مخصوصاً زنانی که در برنجزارها مهمترین و مشکلترین کار کشت و برداشت محصول برنج را بر عهده دارند عملاً به این پندارها پاسخ گفته اند، و نشان داده اند که یک زن روستائی با داشتن حجاب اسلامی در بسیاری از موارد حتی بیشتر و بهتر از مرد کار می کند، بی آنکه حجابش مانع کارش شود. ۳- ایراد دیگر اینکه آنها می گویند حجاب از این نظر که میان زنان و مردان فاصله می افکند طبع حریص مردان را آزمندتر می کند،

و به جای اینکه خاموش کننده باشد آتش حرص آنها را شعله‌ورتر می‌سازد که «الانسان حریص علی مامنع!» پاسخ این ایراد یا صحیح تر سفسطه و مغلطه را مقایسه جامعه امروز ما که حجاب در آن تقریباً در همه مراکز بدون استثنا حکمفرما است با دوران رژیم طاغوت که زنان را مجبور به کشف حجاب می‌کردند می‌دهد. آن روز هر کوی و برزن مرکز فساد بود، در خانواده‌ها بی بند و باری عجیبی حکمفرما بود، آمار طلاق فوق العاده زیاد بود، سطح تولد فرزندان نامشروع بالا بود و هزاران بدبختی دیگر. نمی‌گوئیم امروز همه اینها ریشه کن شده اما بدون شک بسیار کاهش یافته و جامعه ما از این نظر سلامت خود را باز یافته، و اگر به خواست خدا وضع به همین صورت ادامه یابد و سایر نابسامانیها نیز سامان پیدا کند، جامعه ما از نظر پاکی خانواده‌ها و حفظ ارزش زن به مرحله مطلوب خواهد رسید. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۴/۴۴۲

۱۱۹ - چرا ارث مرد دو برابر زن می‌باشد؟

با اینکه ظاهراً ارث مرد دو برابر زن است اما با دقت بیشتر روشن می‌شود که از یک نظر ارث زنان دو برابر مردان می‌باشد! و این بخاطر حمایتی است که اسلام از حقوق زن کرده است. توضیح اینکه اسلام وظائفی بر عهده مردان گذارده که با توجه به آن نیمی از درآمد مردان عملاً خرج زنان می‌شود، در حالی که بر عهده زنان چیزی گذارده نشده است، مرد باید هزینه زندگی همسر خود را طبق نیازمندی او، از مسکن و پوشاک و خوراک و سایر لوازم پردازد، و هزینه زندگی فرزندان خردسال نیز بر عهده اوست، در حالی که زنان از هرگونه پرداخت هزینه‌ای حتی برای خودشان معاف هستند، بنابراین یک زن می‌تواند تمام سهم ارث خود را پس انداز کند، در حالی که مرد ناچار است آن را برای خود و همسر و فرزندان خرج کند، و نتیجه آن عملاً چنین می‌شود که نیمی از درآمد مرد برای زن خرج می‌شود، و نیمی برای خودش، در حالی که سهم زن همچنان بحال خود باقی می‌ماند. برای توضیح بیشتر به این مثال توجه کنید: فرض کنید مجموع ثروت‌های موجود در دنیا معادل ۳۰ میلیارد تومان باشد که از طریق ارث تدریجاً در میان زنان و مردان جهان (دختران و پسران) تقسیم می‌گردد، اکنون مجموع درآمد مردان را با مجموع درآمد زنان جهان از راه ارث حساب کنیم، می‌بینیم از این مبلغ ۲۰ میلیارد سهم مردان، و ۱۰ میلیارد سهم زنان است، اما مطابق معمول، زنان ازدواج می‌کنند، و هزینه زندگی آنها بر دوش مردان خواهد بود و به همین دلیل زنان می‌توانند ۱۰ میلیارد خود را پس انداز کنند، و در بیست میلیارد سهم مردان، عملاً شریک خواهند بود، زیرا در مورد آنها و فرزندان آنها نیز مصرف می‌شود. بنابراین در واقع نیمی از سهم مردان که ۱۰ میلیارد می‌شود صرف زنان خواهد شد، و با اضافه کردن این مبلغ به ۱۰ میلیارد که پس انداز کرده بودند، مجموعاً صاحب اختیار ۲۰ میلیارد - دو سوم مجموع پول دنیا - خواهند بود، در حالی که مردان بیش از ۱۰ میلیارد عملاً برای خود مصرف نمی‌کنند. نتیجه اینکه سهم واقعی زنان، از نظر مصرف و بهره برداری دو برابر سهم واقعی مردان است، و این تفاوت بخاطر آن است که معمولاً قدرت آنها برای تولید ثروت کمتر است، و این یک نوع حمایت منطقی و عادلانه است که اسلام از زنان به عمل آورده و سهم حقیقی آنها را بیشتر قرار داده اگرچه در ظاهر سهم آنها نصف است. اتفاقاً با مراجعه به آثار اسلامی به این نکته پی می‌بریم که سؤال بالا از همان آغاز اسلام در اذهان مردم بوده و گاه بیگاه از پیشوایان اسلام در این زمینه پرسش‌هایی می‌کردند، و پاسخ‌هایی که از طرف پیشوایان بزرگ (ائم‌ه اهل بیت (علیهم السلام)) به این سؤال داده شده غالباً به یک مضمون است، و آن اینکه «خداوند مخارج زندگی و پرداخت مهر را بر عهده مردان گذارده است به همین جهت سهم آنها را بیشتر قرار داده». در کتاب «معانی الاخبار» از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده که در پاسخ این سؤال فرمود: «اینکه سهم زنان نصف سهم مردان از میراث است به خاطر آن است که زن هنگامی که ازدواج می‌کند چیزی می‌گیرد و مرد ناچار است چیزی بدهد، به علاوه هزینه زندگی زنان بر دوش مردان است، در حالی که زن در برابر هزینه زندگی مرد و خودش مسئولیتی ندارد». (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۳/۲۹۰

۱۲۰ - چرا دیه زن نصف دیه مرد می باشد؟

ممکن است بعضی ایراد کنند که در آیات قصاص دستور داده شده که نباید «مرد» بخاطر قتل «زن» مورد قصاص قرار گیرد، مگر خون مرد از خون زن رنگین تر است؟ چرا مرد جنایتکار بخاطر کشتن زن و ریختن خون ناحق، از انسانهایی که بیش از نصف جمعیت روی زمین را تشکیل می دهند قصاص نشود؟! در پاسخ باید گفت: مفهوم آیه این نیست که مرد نباید در برابر زن قصاص شود بلکه همانطور که در فقه اسلام مشروحاً بیان شده اولیای زن مقتول می توانند مرد جنایتکار را به قصاص برسانند به شرط آنکه نصف مبلغ دیه را بپردازند. به عبارت دیگر: منظور از عدم قصاص مرد در برابر قتل زن، قصاص بدون قید و شرط است ولی با پرداخت نصف دیه، کشتن او جایز است. و لازم به توضیح نیست که پرداخت مبلغ مزبور برای اجرای قصاص نه بخاطر این است که زن از مرتبه انسانیت دورتر است و یا خون او کمرنگ تر از خون مرد است، این توهمی است کاملاً بیجا و غیر منطقی که شاید لفظ و تعبیر «خونبها» ریشه این توهم شده است، پرداخت نصف دیه تنها بخاطر جبران خسارتی است که با قصاص گرفتن از مرد متوجه خانواده او می شود (دقت کنید). توضیح اینکه: مردان غالباً در خانواده عضو مؤثر اقتصادی هستند و مخارج خانواده را متحمل می شوند و با فعالیتهای اقتصادی خود چرخ زندگی خانواده را به گردش درمی آورند، بنابراین تفاوت میان از بین رفتن «مرد» و «زن» از نظر اقتصادی و جنبه های مالی بر کسی پوشیده نیست که اگر این تفاوت مراعات نشود خسارت بی دلیلی به بازماندگان مرد مقتول و فرزندان بی گناه او وارد می شود، لذا اسلام با قانون پرداخت نصف مبلغ در مورد قصاص مرد رعایت حقوق همه افراد را کرده و از این خلاء اقتصادی و ضربه نابخشودنی، که به یک خانواده می خورد جلوگیری نموده است اسلام هرگز اجازه نمی دهد که به بهانه لفظ «تساوی» حقوق افراد دیگری مانند فرزندان شخصی که مورد قصاص قرار گرفته پامال گردد. البته ممکن است زنانی برای خانواده خود، نان آورتر از مردان باشند، ولی می دانیم احکام و قوانین بر محور افراد دور نمی زند بلکه کل مردان را با کل زنان باید سنجید (دقت کنید). (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱/۶۱۱

۱۲۱ - فلسفه مهریه برای زنان چیست؟

در عصر جاهلیت نظر به اینکه برای زنان ارزشی قائل نبودند، غالباً مهر را که حق مسلم زن بود در اختیار اولیای آنها قرار می دادند، و آنرا ملک مسلم آنها می دانستند گاهی نیز مهر یک زن را ازدواج زن دیگری قرار می دادند به این گونه که مثلاً برادری، خواهر خود را به ازدواج دیگری درمی آورد که او هم در مقابل، خواهر خود را به ازدواج وی درآورد، و مهر این دو زن همین بود. اسلام بر تمام این رسوم ظالمانه خط بطلان کشید، و مهر را به عنوان یک حق مسلم به زن اختصاص داد، و در آیات قرآن کراراً مردان را به رعایت کامل این حق توصیه کرده است. در اسلام برای مهر مقدار معینی تعیین نشده است و بسته بتوافق دو همسر است اگر چه در روایات فراوانی تأکید شده که مهر را سنگین قرار ندهند ولی این یک حکم الزامی نیست بلکه مستحب است. اکنون این سؤال پیش می آید که مرد و زن هر دو از ازدواج و زناشوئی بطور یکسان بهره می گیرند، و پیوند زناشوئی پیوندی است بر اساس منافع متقابل طرفین، با این حال چه دلیلی دارد که مرد مبلغ کم یا زیادی به عنوان مهر به زن بپردازد؟ وانگهی آیا این موضوع به شخصیت زن لطمه نمی زند، و شکل خرید و فروش به ازدواج نمی دهد؟! روی همین جهات است که بعضی بشدت با مسئله مهر مخالفت می کنند، مخصوصاً معمول نبودن مهر در میان غریبهها برای غرب زده ها به این فکر دامن می زند، در حالی که نه تنها حذف مهر، به شخصیت زن نمی افزاید بلکه وضع او را به مخاطره می افکند. توضیح اینکه درست است که مرد و زن هر دو از زندگی زناشوئی بطور یکسان سود می برند، ولی نمی توان انکار کرد که در صورت جدائی زن و مرد، زن متحمل خسارت بیشتری خواهد شد زیرا: اولاً مرد طبق استعداد خاص بدنی معمولاً در اجتماع نفوذ و تسلط بیشتری دارد، و هر

چند بعضی می‌خواهند به هنگام سخن گفتن، این حقیقت روشن را انکار کنند اما وضع زندگی اجتماعی بشر که با چشم می‌بینیم حتی در جوامع اروپائی که زنان به اصطلاح از آزادی کامل برخوردارند نشان می‌دهد که ابتکار کارهای پر درآمد بیشتر در دست مردان است. به علاوه مردان برای انتخاب همسر مجدد امکانات بیشتری دارند ولی زنان بیوه مخصوصاً با گذشت قسمتی از عمر آنها، و از دست رفتن سرمایه جوانی و زیبایی، امکاناتشان برای انتخاب همسر جدید کمتر است. با توجه به این جهات روشن می‌شود که امکانات و سرمایه ای را که زن با ازدواج از دست می‌دهد بیش از امکاناتی است که مرد از دست می‌دهد، و در حقیقت مهر چیزی است به عنوان جبران خسارت برای زن و وسیله ای برای تأمین زندگی آینده او، و علاوه مسئله مهر معمولاً به شکل ترمزی در برابر تمایلات مرد نسبت به جدائی و طلاق محسوب می‌شود. درست است که مهر از نظر قوانین اسلام با برقرار شدن پیمان ازدواج به ذمه مرد تعلق می‌گیرد و زن فوراً حق مطالبه آنرا دارد، ولی چون معمولاً به صورت بدهی بر ذمه مرد می‌ماند، هم اندوخته ای برای آینده زن محسوب می‌شود، وهم پشتوانه ای برای حفظ حقوق او و از هم نپاشیدن پیمان زناشویی (البته این موضوع استثنائاتی دارد ولی آنچه گفتیم در غالب موارد صادق است). و اگر بعضی برای مهر تفسیر غلطی کرده اند و آن را یک نوع «بهای زن» پنداشته اند ارتباط به قوانین اسلام ندارد، زیرا در اسلام مهر به هیچ وجه جنبه بها و قیمت کالا ندارد، و بهترین دلیل آن همان صیغه عقد ازدواج است که در آن رسماً «مرد» و «زن» به عنوان دو رکن اساسی پیمان ازدواج به حساب آمده اند، و مهر یک چیز اضافی و در حاشیه قرار گرفته است، به همین دلیل اگر در صیغه عقد، اسمی از مهر نبرند عقد باطل نیست، در حالی که اگر در خرید و فروش و معاملات اسمی از قیمت برده نشود مسلماً باطل خواهد بود، (البته باید توجه داشت اگر در عقد ازدواج نامی از مهر برده نشود شوهر موظف است که در صورت آمیزش جنسی، «مهرالمثل» یعنی مهری همانند زنانی که هم طراز او هستند بپردازد). از آنچه گفته شد نتیجه می‌گیریم که مهر جنبه «جبران خسارت» و «پشتوانه برای احترام به حقوق زن» دارد، نه قیمت و بها و شاید تعبیر به «نحله» به معنی «عطیه» در آیه چهارم سوره نساء اشاره به این قسمت باشد. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۳/۲۶۳

۱۲۲ - چگونه اسلام تنبیه بدنی زن را جایز می‌داند؟

در سوره نساء آیه ۳۴ می‌خوانیم «واللّاتی تخافون نشوزهنّ فعظوهنّ واهجروهنّ فی المضاجع و اضربوهنّ» یعنی (آن دسته از زنان را که از طغیان و مخالفتشان بیم دارید پند و اندرز دهید و (اگر مؤثر واقع نشد) در بستر از آنها دوری نمایید و (اگر آنها مؤثر نشد و هیچ راهی برای وادار کردن آنها به انجام وظائفشان جز شدت عمل نبود) آنها را تنبیه کنید) در اینجا این سؤال مطرح می‌شود که اسلام چگونه تنبیه بدنی زن را مجاز می‌داند؟ جواب این ایراد با توجه به معنی آیه و روایاتی که در بیان آن وارد شده و توضیح آن در کتب فقهی آمده است و همچنین با توضیحاتی که روانشناسان امروز می‌دهند چندان پیچیده نیست زیرا: اولاً آیه، مسئله تنبیه بدنی را در مورد افراد وظیفه‌شناسی مجاز شمرده که هیچ وسیله دیگری درباره آنان مفید واقع نشود، و اتفاقاً این موضوع تازه ای نیست که منحصر به اسلام باشد، در تمام قوانین دنیا هنگامی که طرق مسالمت آمیز برای وادار کردن افراد به انجام وظیفه، مؤثر واقع نشود، متوسل به خشونت می‌شوند، نه تنها از طریق ضرب بلکه گاهی در موارد خاصی مجازات‌هایی شدیدتر از آن نیز قائل می‌شوند که تا سر حد اعدام پیش می‌رود. ثانیاً «تنبیه بدنی» در اینجا - همانطور که در کتب فقهی نیز آمده است - باید ملایم و خفیف باشد بطوری که نه موجب شکستگی و نه مجروح شدن گردد و نه باعث کبودی بدن. ثالثاً روانکاوان امروز معتقدند که جمعی از زنان دارای حالتی بنام «مازوشیسم» (آزار طلبی) هستند و گاه که این حالت در آنها تشدید می‌شود تنها راه آرامش آنان تنبیه مختصر بدنی است، و بنابراین ممکن است ناظر به چنین افرادی باشد که تنبیه خفیف بدنی در مورد آنان جنبه آرام بخشی دارد و یک نوع درمان روانی است. مسلم است که اگر یکی از این مراحل مؤثر واقع شود و زن به انجام وظیفه خود اقدام کند مرد حق ندارد بهانه‌گیری کرده، درصدد آزار زن برآید، لذا به دنبال این جمله می‌فرماید: فان اطعنکم فلاتبغوا علیهن سیلاً: «اگر آنها

اطاعت کنند به آنها تعدی نکنید» و اگر گفته شود که نظیر این طغیان و سرکشی و تجاوز در مردان نیز ممکن است آیا مردان نیز مشمول چنین مجازات‌هایی خواهند شد؟ در پاسخ می‌گوئیم آری مردان هم درست همانند زنان در صورت تخلف از وظائف مجازات می‌گردند حتی مجازات بدنی، منتها چون این کار غالباً از عهده زنان خارج است حاکم شرع موظف است که مردان متخلف را از طرق مختلف و حتی از طریق تعزیر (مجازات بدنی) به وظائف خود آشنا سازد. داستان مردی که به همسر خود اجحاف کرده بود و به هیچ قیمت حاضر به تسلیم در برابر حق نبود و علی (علیه السلام) او را با شدت عمل و حتی با تهدید به شمشیر، وادار به تسلیم کرد معروف است. ان الله کان علیاً کبیراً و در پایان مجدداً به مردان هشدار می‌دهد که از موقعیت سرپرستی خود در خانواده سوء استفاده نکنند و به قدرت خدا که بالاتر از همه قدرتهاست بیندیشند «زیرا خداوند بلند مرتبه و بزرگ است». (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۳/۳۷۳

۱۲۳ - چرا مردان می‌توانند بیش از یک همسر داشته باشند ولی زنان مجاز نیستند؟

توضیح

قرآن کریم مسئله تعدد زوجات را (با شرایط سنگینی و در حدود معینی) مجاز شمرده است و در اینجا با ایرادها و حملات مخالفان آن روبرو می‌شویم که با مطالعات زودگذر، و تحت احساسات حساب نشده به مخالفت با این قانون اسلامی برخاسته‌اند مخصوصاً غربیها در این زمینه بما بیشتر ایراد می‌کنند که اسلام به مردان اجازه داده برای خود «حرمسرا» بسازند و بطور نامحدود همسر بگیرند. در حالی که نه اسلام اجازه تشکیل حرمسرا به آن معنی که آنها می‌پندارند داده، و نه تعدد زوجات را بدون قید و شرط و نامحدود قرار داده است. توضیح اینکه: با مطالعه وضع محیطهای مختلف قبل از اسلام، به این نتیجه می‌رسیم که تعدد زوجات بطور نامحدود امری عادی بوده و حتی بعضی از مواقع، بت پرستان به هنگام مسلمان شدن، بیش از ده زن و یا کمتر داشته‌اند، بنابراین تعدد زوجات از پیشنهادها و ابتکارات اسلام نیست بلکه اسلام آنرا در چهارچوبه ضرورت های زندگی انسانی محدود ساخته و برای آن قیود و شرایط سنگینی قائل شده است. قوانین اسلام بر اساس نیازهای واقعی بشر دور می‌زند نه تبلیغات ظاهری و احساسات رهبری نشده، مسئله تعدد زوجات نیز از همین زاویه در اسلام مورد بررسی قرار گرفته، زیرا هیچ کس نمی‌تواند انکار کند که مردان در حوادث گوناگون زندگی بیش از زنان در خطر نابودی قرار دارند و در جنگها و حوادث دیگر قربانیان اصلی را آنها تشکیل می‌دهند. و نیز نمی‌توان انکار کرد که عمر زندگی جنسی مردان، از زنان طولانی تر است زیرا زنان در سنین معینی آمادگی جنسی خود را از دست می‌دهند در حالی که در مردان چنین نیست. و نیز زنان به هنگام عادت ماهانه و قسمتی از دوران حمل، عملاً ممنوعیت جنسی دارند در حالی که در مردان این ممنوعیت ها وجود ندارد. از همه گذشته زنانی هستند که همسران خود را به علل گوناگونی از دست می‌دهند و معمولاً نمی‌توانند به عنوان همسر اول، مورد توجه مردان قرار گیرند و اگر مسئله تعدد زوجات در کار نباشد آنها باید برای همیشه بدون همسر باقی بمانند همانطور که در مطبوعات مختلف می‌خوانیم که این دسته از زنان بیوه با محدود شدن مسئله تعدد زوجات از نابسامانی زندگی خود شکایت دارند و جلوگیری از تعدد را یک نوع احساسات ظالمانه درباره خود تلقی می‌کنند. با در نظر گرفتن این واقعیتها در این گونه موارد که تعادل میان مرد و زن به عللی بهم می‌خورد ناچاریم یکی از سه راه را انتخاب کنیم: ۱ - مردان تنها به یک همسر در همه موارد قناعت کنند و زنان اضافی تا پایان عمر بدون همسر باقی بمانند و تمام نیازهای فطری و خواسته های درونی خود را سرکوب کنند. ۲ - مردان فقط دارای یک همسر قانونی باشند ولی روابط آزاد و نامشروع جنسی را با زنانی که بی شوهر مانده‌اند به شکل معشوقه برقرار سازند. ۳ - کسانی که قدرت دارند بیش از یک همسر را اداره کنند و از نظر «جسمی» و «مالی» و «اخلاقی» مشکلی برای آنها ایجاد نمی‌شود و قدرت

بر اجراء عدالت کامل در میان همسران و فرزندان خود دارند به آنها اجازه داده شود که بیش از یک همسر برای خود انتخاب کنند . مسلماً غیر از این سه راه ، راه دیگری وجود ندارد . اگر بخواهیم راه اول را انتخاب کنیم باید با فطرت و غرائز و نیازهای روحی و جسمی بشر به مبارزه برخیزیم و عواطف و احساسات اینگونه زنان را نادیده بگیریم ، این مبارزه ای است که پیروزی در آن نیست و به فرض که این طرح عملی شود جنبه های غیر انسانی آن بر هیچ کس مخفی نیست . به تعبیر دیگر مسئله تعدد همسر را در موارد ضرورت نباید تنها از دریچه چشم همسر اول ، مورد بررسی قرار داد ، بلکه از دریچه چشم همسر دوم نیز باید مورد مطالعه قرار گیرد ، و آنها که مشکلات همسر اول را در صورت تعدد زوجات عنوان می کنند کسانی هستند که یک مسئله سه زاویه ای را تنها از یک زاویه نگاه می کنند زیرا مسئله تعدد همسر ، هم از زاویه دید مرد و هم از زاویه دید همسر اول و هم از زاویه دید همسر دوم باید مطالعه شود و با توجه به مصلحت مجموع ، در این باره قضاوت کنیم . و اگر راه دوم را انتخاب کنیم باید فحشاء را به رسمیت بشناسیم و تازه زنانی که به عنوان معشوقه مورد بهره برداری جنسی قرار می گیرند نه تأمینی دارند و نه آینده ای ، و شخصیت آنها در حقیقت لگدمال شده است و اینها اموری نیست که هیچ انسان عاقلی آنها را تجویز کند . بنابراین تنها راه سوم باقی می ماند که هم بخواسته های فطری و نیازهای غریزی زنان پاسخ مثبت می دهد و هم از عواقب شوم فحشاء و نابسامانی زندگی این دسته از زنان برکنار است و جامعه را از گرداب گناه بیرون می برد . البته باید توجه داشت که جواز تعدد زوجات با اینکه در بعضی از موارد یک ضرورت اجتماعی است و از احکام مسلم اسلام محسوب می شود اما تحصیل شرائط آن در امروز با گذشته تفاوت بسیار پیدا کرده است ، زیرا زندگی در سابق یک شکل ساده و بسیط داشت و لذا رعایت کامل مساوات بین زنان آسان بود و از عهده غالب افراد برمی آمد ولی در عصر و زمان ما باید کسانی که می خواهند از این قانون استفاده کنند مراقب عدالت همه جانبه باشند و اگر قدرت بر این کار دارند چنین اقدامی بنمایند . اساساً اقدام به این کار نباید از روی هوی و هوس باشد . جالب توجه اینکه همان کسانی که با تعدد همسر مخالفند (مانند غریبه‌ها) در طول تاریخ خود ، به حوادثی برخوردند که نیازشان را به این مسئله کاملاً آشکار ساخته است ، مثلاً بعد از جنگ جهانی دوم احتیاج و نیاز شدیدی در ممالک جنگ زده ، و مخصوصاً کشور آلمان ، به این موضوع احساس شد و جمعی از متفکران آنها را وادار ساخت که برای چاره جوئی و حلّ مشکل در مسئله ممنوعیت تعدد همسر ، تجدید نظر کنند ، و حتی برنامه تعدد زوجات اسلام را از دانشگاه «الازهر» خواستند و تحت مطالعه قرار دادند ، ولی در برابر حملات سخت کلیسا مجبور به متوقف ساختن این برنامه شدند ، و نتیجه آن همان فحشاء وحشتناک و بی بند و باری جنسی وسیعی بود که سراسر کشورهای جنگ زده را فرا گرفت . از همه اینها گذشته ، تمایل پاره ای از مردان را به تعدد همسر نمی توان انکار کرد ، این تمایل اگر جنبه هوس داشته باشد قابل ملاحظه نیست اما گاه می شود که بر اثر عقیم بودن زن ، و علاقه شدید مرد به داشتن فرزند ، این تمایل را منطقی می کند ، و یا گاهی بر اثر تمایلات شدید جنسی و عدم توانائی همسر اول برای انجام این خواسته غریزی ، مرد ، خود را ناچار به ازدواج دوم می بیند ، حتی اگر از طریق مشروع انجام نشود از طرق نامشروع ، اقدام می کند در اینگونه موارد نیز نمی توان منطقی بودن خواسته مرد را انکار کرد ، و لذا حتی در کشورهایی که تعدد همسر قانوناً ممنوع است ، عملاً در بسیاری از موارد ارتباط با زنان متعدّد رواج کامل دارد ، و یک مرد در آن واحد با زنان متعدّدی ارتباط نامشروع دارد . مورّخ مشهور فرانسوی گوستاولوبون قانون تعدد زوجات اسلام را که به صورت محدود و مشروط است یکی از مزایای این آئین می شمارد و بهنگام مقایسه آن با روابط آزاد و نامشروع مردان ، با چند زن ، در اروپا چنین می نویسد: «در غرب هم با وجود اینکه آب و هوا و وضع طبیعت هیچکدام ایجاب چنین رسمی (تعدد زوجات) نمی کند با این حال وحدت همسر چیزی است که ما آن را فقط در کتاب های قانون می بینیم! والاّ گمان نمی کنم که بشود انکار کرد که در معاشرت واقعی ما اثری از این رسم نیست! راستی من متحیرم و نمی دانم که تعدد زوجات مشروع و محدود شرق ، از تعدد زوجات سالوسانه غرب چه چیز کم دارد ؟ بلکه من می گویم که اولی از هر حیث از دومی بهتر و شایسته تر است» (۱) . البته نمی توان انکار کرد که بعضی از مسلمانان ماها بدون

رعایت روح اسلامی این قانون، از آن سوء استفاده کرده و برای خود حرمسراهای ننگینی برپا نموده و به حقوق زنان و همسران خود تجاوز کرده اند، ولی این عیب از قانون نیست و اعمال آنها را نباید به حساب دستوره‌های اسلام گذاشت، کدام قانون خوبی است که افراد سودجو از آن، بهره برداری نامشروع نکرده اند؟ سؤال: در اینجا بعضی سؤال می کنند که ممکن است شرائط و کیفیاتی که در بالا گفته شد برای زن یا زنانی پیدا شود آیا در این صورت می توان به او اجازه داد که دو شوهر برای خود انتخاب کند؟ جواب این سؤال چندان مشکل نیست. اولاً- (بر خلاف آنچه در میان عوام معروف است) میل جنسی در مردان به مراتب بیش از زنان است و از جمله ناراحتی‌هایی که در کتب علمی مربوط به مسائل جنسی درباره غالب زنان ذکر می کنند مسئله «سرد مزاجی» است در حالی که در مردان، موضوع برعکس است، و حتی در میان جانداران دیگر نیز همواره دیده می شود که تظاهرات جنسی، معمولاً از جنس نر شروع می شود. ثانیاً تعدد همسر در مورد مردان هیچ گونه مشکل اجتماعی و حقوقی ایجاد نمی کند در حالی که درباره زنان اگر فرضاً دو همسر انتخاب کنند، مشکلات فراوانی به وجود خواهد آمد که ساده ترین آنها مسئله مجهول بودن نسب فرزند است که معلوم نیست مربوط به کدام یک از دو همسر می باشد و مسلماً چنین فرزندی مورد حمایت هیچ یک از مردان قرار نخواهد گرفت و حتی بعضی از دانشمندان معتقدند: فرزندی که پدر او مجهول باشد کمتر مورد علاقه مادر قرار خواهد گرفت، و با این ترتیب چنین فرزندی از نظر عاطفی در محرومیت مطلق قرار می گیرند، و از نظر حقوقی نیز وضعیتشان کاملاً مبهم است. و شاید نیاز به تذکر نداشته باشد که توسل به وسائل پیشگیری از انعقاد نطفه بوسیله قرص یا مانند آن، هیچگاه اطمینان بخش نیست و نمی تواند، دلیل قاطعی بر نیاوردن فرزند بوده باشد زیرا بسیاری از این وسائل استفاده کرده و یا در طرز استفاده، گرفتار اشتباه شده و فرزند پیدا کرده اند، بنابراین هیچ زنی نمی تواند به اعتماد آن، تن به تعدد همسر بدهد. روی این جهات، تعدد همسر برای زنان نمی تواند منطقی بوده باشد، در حالی که در مورد مردان، با توجه به شرائط آن، هم منطقی است و هم عملی است. (۲) ۱- تاریخ تمدن اسلام و عرب ترجمه فخر گیلانی صفحه ۵۰۹. ۲- تفسیر نمونه ۳/۲۵۶

۱۲۴- منظور از عدالت که در شرائط تعدد همسر ذکر شده چیست؟

در سوره نساء آیه ۳ می خوانیم «فان خفتم الا تعدلوا فواحدة» (اگر می ترسید عدالت را [درباره همسران متعدد] رعایت نکنید تنها به یک همسر قناعت نمائید همچنین در آیه ۱۲۹ همین سوره می خوانیم «ولن تستطیعوا ان تعدلوا بین النساء و لو حرصتم» (و هرگز نمی توانید [از نظر محبت قلبی] در میان زنان، عدالت کنید، هر چند کوشش نمائید) در اینجا این سؤال مطرح می شود که منظور از عدالت در مورد همسران متعدد چیست؟ آیا این عدالت مربوط به امور زندگی از قبیل هم خوابگی و وسایل زندگی و رفاه و آسایش است یا منظور عدالت در حریم قلب و عواطف انسانی نیز هست؟ شک نیست که «عدالت» در محبت های قلبی خارج از قدرت انسان است چه کسی می تواند محبت خود را که عواملش در بیرون وجود اوست از هر نظر تحت کنترل درآورد؟ به همین دلیل رعایت این نوع عدالت را خداوند واجب نشمرده و در آیه ۱۲۹ همین سوره می فرماید: «ولن تستطیعوا ان تعدلوا بین النساء و لو حرصتم» شما هر قدر کوشش کنید نمی توانید در میان همسران خود (از نظر تمایلات قلبی) عدالت و مساوات برقرار سازید. بنابراین محبت های درونی مادامی که موجب ترجیح بعضی از همسران بر بعضی دیگر از جنبه های عملی نشود ممنوع نیست، آنچه مرد موظف به آن است رعایت عدالت در جنبه های عملی و خارجی است. از این بیان روشن می شود: کسانی که خواسته اند از ضمیمه کردن آیه فوق (وان خفتم الا تعدلوا فواحدة) به آیه ۱۲۹ (ولن تستطیعوا ان تعدلوا بین النساء و لو حرصتم) چنین نتیجه بگیرند که تعدد زوجات در اسلام مطلقاً ممنوع است، زیرا در آیه نخست آن را مشروط به عدالت کرده، و در آیه دوم عدالت را برای مردان در این مورد امری محال دانسته است، سخت در اشتباهند. زیرا همانطور که اشاره شد عدالتی که مراعات آن از قدرت

انسان بیرون است عدالت در تمایلات قلبی است ، و این از شرایط تعدد زوجات نیست و آنچه از شرایط است عدالت در جنبه های عملی است . گواه بر این موضوع ذیل آیه ۱۲۹ همین سوره می باشد آنجا که می گوید: «فلا تمیلوا کل المیل فتذروها کالمعلقه» یعنی: «اکنون که نمی توانید مساوات کامل در محبت میان همسران خود رعایت کنید لاقلاً تمام تمایل قلبی خود را متوجه یک نفر از آنان نسازید که دیگری را به صورت بلا تکلیف در آورید» . نتیجه اینکه کسانی که قسمتی از این آیه را گرفته و قسمت دیگر را فراموش کرده اند گرفتار چنان اشتباهی در مسئله تعدد زوجات شده اند که برای هر محققى جای تعجب است . (۱) اتفاقاً از روایات اسلامی برمی آید که نخستین کسی که این ایراد را مطرح کرد ابن ابی العوجاء از مادین معاصر امام صادق (علیه السلام) بود که این ایراد را با هشام بن حکم دانشمند مجاهد اسلامی در میان گذاشت ، او که جوابی برای این سؤال نیافته بود از شهر خود که ظاهراً کوفه بود بسوی مدینه (برای یافتن پاسخ همین سؤال) حرکت کرد ، و به خدمت امام صادق (علیه السلام) رسید ، امام صادق (علیه السلام) از آمدن او در غیر وقت حج و عمره به مدینه تعجب کرد ، ولی او عرض کرد که چنین سؤالی پیش آمده است ، امام (علیه السلام) در پاسخ فرمود: منظور از عدالت در آیه سوم سوره نساء عدالت در نفقه (و رعایت حقوق همسری و طرز رفتار و کردار) است و اما منظور از عدالت در آیه ۱۲۹ که امری محال شمرده شده ، عدالت در تمایلات قلبی است (بنابراین تعدد زوجات با حفظ شرایط اسلامی نه ممنوع است و نه محال) هنگامی که هشام از سفر ، بازگشت ، و این پاسخ را در اختیار ابن ابی العوجاء گذاشت ، او سوگند یاد کرد که این پاسخ از خود تو نیست (۲) . معلوم است که اگر کلمه عدالت را در دو آیه به دو معنی تفسیر می کنیم به خاطر قرینه روشنی است که در هر دو آیه وجود دارد ، زیرا در ذیل آیه مورد بحث ، صریحاً می گوید: تمام تمایل قلبی خود را متوجه به یک همسر نکنید ، و به این ترتیب انتخاب دو همسر مجاز شمرده شده منتها به شرط این که عملاً درباره یکی از آن دو ظلم نشود اگر چه از نظر تمایل قلبی نسبت به آنها تفاوت داشته باشد ، و در آغاز آیه ۳ همین سوره صریحاً اجازه تعدد را نیز داده است . (۳) ۱ - تفسیر نمونه ۲۳/۲۵۵ - تفسیر برهان جلد اول صفحه ۴۲۰ . ۳ - تفسیر نمونه ۴/۱۵۵

۱۲۵ - فلسفه ازدواج موقت چیست ؟

فلسفه ازدواج موقت

این یک قانون کلی و عمومی است که اگر به غرائز طبیعی انسان به صورت صحیحی پاسخ گفته نشود برای اشباع آنها متوجه طرق انحرافی خواهد شد ، زیرا این حقیقت قابل انکار نیست که غرائز طبیعی را نمی توان از بین برد ، و فرضاً هم بتوانیم از بین ببریم ، چنین اقدامی عاقلانه نیست زیرا این کار یک نوع مبارزه با قانون آفرینش است . بنابراین راه صحیح آن است که آنها را از طریق معقولی اشباع و از آنها در مسیر سازندگی بهره برداری کنیم . این موضوع را نیز نمی توان انکار کرد که گزینه جنسی یکی از نیرومندترین غرائز انسانی است ، تا آنجا که پاره ای از روانکاوان آن را تنها گزینه اصیل انسان می دانند و تمام غرائز دیگر را به آن بازمی گردانند . اکنون این سؤال پیش می آید که در بسیاری از شرایط و محیط ها ، افراد فراوانی در سنین خاصی قادر به ازدواج دائم نیستند ، یا افراد متأهل در مسافرت های طولانی و یا مأموریت ها با مشکل عدم ارضای گزینه جنسی روبرو می شوند . این موضوع مخصوصاً در عصر ما که سن ازدواج بر اثر طولانی شدن دوره تحصیل و مسائل پیچیده اجتماعی بالا رفته ، و کمتر جوانی می تواند در سنین پائین یعنی در داغ ترین دوران گزینه جنسی اقدام به ازدواج کند ، شکل حادثی به خود گرفته است .

با این وضع چه باید کرد ؟

آیا باید مردم را به سرکوب کردن این گزینه (همانند رهبان ها و راهبه ها) تشویق نمود ؟ یا اینکه آنها را در برابر بی بند و باری

جنسی آزاد گذاشت، و همان صحنه های زننده و ننگین کنونی را مجاز دانست؟ و یا اینکه راه سومی را در پیش بگیریم که نه مشکلات ازدواج دائم را به بار آورد و نه بی بند و باری جنسی را؟ خلاصه اینکه «ازدواج دائم» نه در گذشته و نه در امروز به تنهایی جوابگوی نیازمندی های جنسی همه طبقات مردم نبوده و نیست، و ما بر سر دو راهی قرار داریم یا باید «فحشاء» را مجاز بدانیم (همانطور که دنیای مادی امروز عملاً بر آن صحنه گذارده و آنرا به رسمیت شناخته) و یا طرح ازدواج موقت را بپذیریم، معلوم نیست آنها که با ازدواج موقت و فحشاء مخالفند چه جوابی برای این سؤال فکر کرده اند؟! طرح ازدواج موقت، نه شرایط سنگین ازدواج دائم را دارد که با عدم تمکن مالی یا اشتغالات تحصیلی و مانند آن ن سازد و نه زیانهای فجایع جنسی و فحشاء را دربردارد.

ایرادهایی که بر ازدواج موقت می شود

منتها در اینجا اشکالاتی می شود که باید بطور فشرده به آنها پاسخ گفت: ۱- گاهی می گویند چه تفاوتی میان «ازدواج موقت» و «فحشاء» وجود دارد؟ هر دو «خود فروشی» در برابر پرداختن مبلغی محسوب می شوند و در حقیقت این نوع ازدواج نقابی است بر چهره فحشاء و آلودگی های جنسی! تنها تفاوت آن دو در ذکر دو جمله ساده یعنی اجرای صیغه است. پاسخ آنها که چنین می گویند گویا اصلاً از مفهوم ازدواج موقت آگاهی ندارند، زیرا ازدواج موقت تنها با گفتن دو جمله تمام نمی شود بلکه مقرراتی همانند ازدواج دائم دارد، یعنی چنان زنی در تمام مدت ازدواج موقت، منحصرأ در اختیار این مرد باید باشد، و به هنگامی که مدت پایان یافت باید عده نگاه دارد، یعنی حداقل چهل و پنج روز باید از اقدام به هرگونه ازدواج با شخص دیگری خودداری کند، تا اگر از مرد اول بار شده وضع او روشن گردد، حتی اگر با وسائل جلوگیری اقدام به جلوگیری از انعقاد نطفه کرده بازهم رعایت این مدت واجب است، و اگر از او صاحب فرزندی شد باید همانند فرزند ازدواج دائم مورد حمایت او قرار گیرد و تمام احکام فرزند بر او جاری خواهد شد، در حالی که در فحشاء هیچ یک از این شرایط و قیود وجود ندارد. آیا این دو را با یکدیگر هرگز می توان مقایسه نمود؟ البته ازدواج موقت از نظر مسئله ارث (در میان زن و شوهر) (۱) و نفقه و پاره ای از احکام دیگر تفاوتهایی با ازدواج دائم دارد ولی این تفاوتها هرگز آن را در ردیف فحشاء قرار نخواهد داد، و در هر حال شکلی از ازدواج است با مقررات ازدواج. ۲- «ازدواج موقت» سبب می شود که بعضی از افراد هوسباز از این قانون سوء استفاده کرده و هر نوع فحشاء را در پشت این پرده انجام دهند تا آنجا که افراد محترم هرگز تن به ازدواج موقت نمی دهند، و زنان با شخصیت از آن ابا دارند. پاسخ سوء استفاده از کدام قانون در دنیا نشده است؟ آیا باید جلوگیری از ازدواج فطری و ضرورت اجتماعی را به خاطر سوء استفاده گرفت؟ یا باید جلوگیری از ازدواج کنندگان را بگیریم؟ اگر فرضاً عده ای از زیارت خانه خدا سوء استفاده کردند و در این سفر اقدام به فروش مواد مخدر کردند آیا باید جلوگیری از مردم را از شرکت در این کنگره عظیم اسلامی بگیریم یا جلوگیری از ازدواج کنندگان را؟! و اگر ملا حظه می کنیم که امروز افراد محترم از این قانون اسلامی کراهت دارند، عیب قانون نیست، بلکه عیب عمل کنندگان به قانون، و یا صحیحتر، سوء استفاده کنندگان از آن است، اگر در جامعه امروز هم ازدواج موقت به صورت سالم درآید و حکومت اسلامی تحت ضوابط و مقررات خاص، این موضوع را به طور صحیح پیاده کند هم جلوگیری از سوء استفاده ها گرفته خواهد شد و هم افراد محترم (به هنگام ضرورتهای اجتماعی) از آن کراهت نخواهند داشت. ۳- می گویند: ازدواج موقت سبب می شود که افراد بی سرپرست همچون فرزندان نامشروع تحویل به جامعه داده شود. پاسخ از آنچه گفتیم جواب این ایراد کاملاً روشن شد، زیرا فرزندان نامشروع از نظر قانونی نه وابسته به پدرند و نه مادر، در حالی که فرزندان ازدواج موقت کمترین و کوچکترین تفاوتی با فرزندان ازدواج دائم حتی در میراث و سایر حقوق اجتماعی ندارند و گویا عدم توجه به این حقیقت سرچشمه اشکال فوق شده است.

«راسل» و ازدواج موقت

در پایان این سخن، یادآوری مطلبی که برتراند راسل دانشمند معروف انگلیسی در کتاب زناشویی و اخلاق تحت عنوان «زناشویی آزمایشی» آورده است مفید بنظر می‌رسد: او پس از ذکر طرح یکی از قضات محاکم جوانان، بنام «بن بی لیندسی» در مورد «زناشویی دوستانه» یا زناشویی آزمایشی چنین می‌نویسد: «که طبق طرح «لیندسی» جوانان باید قادر باشند در یک نوع زناشویی جدید وارد شوند که با زناشویی های معمولی (دائم) از سه جهت تفاوت دارد: نخست اینکه طرفین قصد بچه دار شدن نداشته باشند، از اینرو باید بهترین طرق پیشگیری از بارداری را به آنها بیاموزند، دیگر اینکه جدائی آنها به آسانی صورت پذیرد، و سوم اینکه پس از طلاق، زن هیچگونه حق نفقه نداشته باشد». «راسل» بعد از ذکر پیشنهاد «لیندسی» که خلاصه آن در بالا بیان شد چنین می‌گوید: «من تصور می‌کنم که اگر چنین امری به تصویب قانونی برسد گروه کثیری از جوانان از جمله دانشجویان دانشگاهها تن به ازدواج موقت بدهند و در یک زندگی مشترک موقتی پای بگذارند، زندگی که متضمن آزادی است و رها از بسیاری نابسامانیها و روابط جنسی پرهزج و مرج فعلی می‌باشد» (۲). همانطور که ملاحظه می‌کنید طرح فوق درباره ازدواج موقت از جهات زیادی همانند طرح اسلام است منتها شرائط و خصوصیاتی که اسلام برای ازدواج موقت آورده از جهات زیادی روشنتر و کاملتر است. در ازدواج موقت اسلامی هم جلوگیری از فرزند کاملاً بی‌مانع است و هم جدا شدن آسان و هم نفقه واجب نیست. (۳) - البته فرزندان ازدواج موقت هیچگونه تفاوتی با فرزندان عقد دائم ندارند. ۲- از کتاب زناشویی و اخلاق صفحه ۱۸۹ و ۱۹۰. ۳- تفسیر نمونه ۳/۳۴۱

۱۲۶- آیا ازدواج موقت در عصر پیامبر (ص) بوده است؟**آیا ازدواج موقت در عصر پیامبر (ص) بوده است؟**

اتفاق عموم علمای اسلام بلکه ضرورت دین بر این است که ازدواج موقت در آغاز اسلام مشروع بوده (و گفتگو درباره دلالت آیه ۲۴ سوره نساء فما استمتعتم به منهن فاتوهن اجورهن فریضه بر مشروعیت متعه هیچ گونه منافاتی با مسلم بودن اصل حکم ندارد زیرا مخالفان معتقدند که مشروعیت حکم از سنت پیامبر (صلی الله علیه و آله) ثابت شده است) و حتی مسلمانان در آغاز اسلام به آن عمل کرده اند و جمله معروفی که از عمر نقل شده متعتان کانتا علی عهد رسول الله و انا محرمهما و معاقب علیهما، متعه النساء و متعه الحج (۱): «دو متعه در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) بود که من آنها را حرام کردم و بر آنها مجازات می‌کنم، متعه زنان و حج تمتع» (که نوع خاصی از حج است) دلیل روشنی بر وجود این حکم در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) است منتها مخالفان این حکم، مدعی هستند که بعداً نسخ و تحریم شده است. اما جالب توجه اینکه روایاتی که درباره نسخ حکم مزبور ادعا می‌کنند کاملاً مختلف و پیریشان است، بعضی می‌گویند خود پیامبر (صلی الله علیه و آله) این حکم را نسخ کرده و بنابراین ناسخ آن، سنت و حدیث پیامبر (صلی الله علیه و آله) است و بعضی می‌گویند ناسخ آن آیه طلاق است اذا طلقتم النساء فطلقوهن لعدتهن: «هنگامی که زنان را طلاق دادید باید طلاق در زمان مناسب عده باشد» در حالی که این آیه ارتباطی با مسئله مورد بحث ندارد زیرا این آیه درباره طلاق بحث می‌کند در حالی که ازدواج موقت طلاق ندارد و جدائی آن به هنگام پایان مدت آن است. قدر مسلم این است که اصل مشروع بودن این نوع ازدواج در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) قطعی است و هیچ گونه دلیل قابل اعتمادی درباره نسخ شدن آن در دست نیست بنابراین طبق قانون مسلمی که در علم اصول به ثبوت رسیده باید حکم به بقاء این قانون کرد. جمله مشهوری که از عمر نقل شده نیز گواه روشنی بر این حقیقت است که این حکم در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) هرگز نسخ نشده است. بدیهی است هیچ کس جز پیامبر (صلی الله علیه و آله) حق نسخ احکام را ندارد، و تنها او است که می‌تواند به فرمان

خدا پاره ای از احکام را نسخ کند ، و بعد از رحلت پیامبر (صلی الله علیه و آله) باب نسخ به کلی مسدود می شود و گرنه هر کسی می تواند به اجتهاد خود قسمتی از احکام الهی را نسخ نماید و دیگر چیزی بنام شریعت جاودان و ابدی باقی نخواهد ماند . و اصولاً اجتهاد در برابر سخنان پیامبر (صلی الله علیه و آله) اجتهاد در مقابل نص است که فاقد هر گونه اعتبار می باشد . جالب اینکه در صحیح ترمذی که از کتب صحاح معروف اهل تسنن است و همچنین از «دارقطنی» (۲) چنین می خوانیم: کسی از اهل شام از عبدالله بن عمر درباره حج تمتع سؤال کرد او در جواب صریحاً گفت این کار ، حلال و خوب است مرد شامی گفت: پدر تو از این عمل نهی کرده است عبدالله بن عمر بر آشفت و گفت اگر پدرم از چنین کاری نهی کند و پیامبر (صلی الله علیه و آله) آن را اجازه دهد آیا سنت مقدس پیامبر (صلی الله علیه و آله) را رها کنم و از گفته پدرم پیروی کنم ؟ برخیز و از نزد من دور شو! (۳) نظیر این روایت درباره ازدواج موقت از «عبدالله بن عمر» از صحیح ترمذی به همان صورت که در بالا خواندیم نقل شده است (۴) . و نیز از «محاضرات» راغب نقل شده که یکی از مسلمانان اقدام به ازدواج موقت می کرد از او پرسیدند حلال بودن این کار را از چه کسی گرفتی ؟ گفت: از «عمر»! با تعجب گفتند: چگونه چنین چیزی ممکن است با اینکه عمر از آن نهی کرد و حتی تهدید به مجازات نمود ؟ گفت: بسیار خوب ، من هم به همین جهت می گویم ، زیرا عمر می گفت: پیامبر (صلی الله علیه و آله) آن را حلال کرده و من حرام می کنم ، من مشروعیت آن را از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) می پذیرم ، اما تحریم آن را از هیچکس نخواهم پذیرفت! (۵) مطلب دیگری که در اینجا یادآوری آن لازم است این است که ادعا کنندگان نسخ این حکم ، با مشکلات مهمی روبرو هستند: نخست اینکه در روایات متعددی از منابع اهل تسنن تصریح شده که این حکم در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) هرگز نسخ نشد ، بلکه در زمان عمر از آن نهی گردید ، بنابراین طرفداران نسخ باید پاسخی برای این همه روایات پیدا کنند ، این روایات بالغ بر بیست و چهار روایت است ، که علامه امینی در «الغدیر» جلد ششم آنها را مشروحاً بیان کرده است و به دو نمونه آن ذیلاً اشاره می شود: ۱- در صحیح مسلم از جابر بن عبدالله انصاری نقل شده که می گفت: ما در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) بطور ساده اقدام به ازدواج موقت می کردیم و این وضع ادامه داشت تا اینکه «عمر» در مورد «عمر و بن حریث» از این کار (بطور کلی) جلوگیری کرد (۶) . و در حدیث دیگری در کتاب «موطأ» مالک و «سنن کبیر» ابی بیهقی از «عروه بن زبیر» نقل شده که: زنی به نام «خوله» بنت حکیم در زمان «عمر» بر او وارد شد و خبر داد که یکی از مسلمانان به نام «ریبعه بن امیه» اقدام به متعه کرده است او گفت: اگر قبلاً از این کار نهی کرده بودم او را سنگسار می کردم (ولی از هم اکنون از آن جلوگیری می کنم!) (۷) . در کتاب بدایه المجتهد تألیف (ابن رشد اندلسی) نیز می خوانیم که جابر ابن عبدالله انصاری می گفت: «ازدواج موقت در میان ما در عهد پیامبر (صلی الله علیه و آله) و در خلافت «ابوبکر» و نیمی از خلافت «عمر» ، معمول بود سپس «عمر» از آن نهی کرد (۸) . مشکل دیگر اینکه: روایاتی که حکایت از نسخ این حکم در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) می کند بسیار پریشان و ضد و نقیضند ، بعضی می گویند: در جنگ خیبر نسخ شده ، و بعضی دیگر در روز فتح مکه ، و بعضی در جنگ تبوک ، و بعضی در جنگ اوطاس ، و مانند آن . بنابراین به نظر می رسد که روایات نسخ ، همه مجعول بوده باشد که اینهمه با یکدیگر تناقض دارند . از آنچه گفتیم روشن می شود اینکه نویسنده تفسیر «المنار» می گوید: «ما سابقاً در جلد سوم و چهارم مجله المنار ، تصریح کرده بودیم که عمر از متعه نهی کرد ولی بعداً به اخباری دست یافتیم که نشان می دهد در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) نسخ شده نه در زمان عمر ، و لذا گفته سابق خود را اصلاح کرده و از آن استغفار می کنیم» (۹) سخنی تعصب آمیز است ، زیرا در برابر روایات ضد و نقیضی که نسخ حکم را در زمان پیامبر (صلی الله علیه و آله) اعلام می کند روایاتی داریم که صراحت در ادامه آن تا زمان عمر دارد ، بنابراین نه جای عذرخواهی است ، و نه استغفار ، و شواهدی که در بالا ذکر کردیم نشان می دهد که گفتار اول او مقرون به حقیقت بوده است نه گفتار دوم! و ناگفته پیدا است نه «عمر» و نه هیچ شخص دیگر و حتی ائمه اهل بیت (علیهم السلام) که جانشینان اصلی پیامبرند نمی توانند احکامی را که در عصر پیامبر (صلی الله علیه و آله) بوده نسخ کنند و اصولاً نسخ بعد از رحلت پیامبر (صلی الله

علیه وآله) و بسته شدن باب وحی مفهوم ندارد، و اینکه بعضی کلام «عمر» را حمل بر اجتهاد کرده اند جای تعجب است زیرا «اجتهاد» در برابر «نص» ممکن نیست. (۱۰)

پی نوشتها

۱ - کنز العرفان جلد دوم صفحه ۱۵۸ - حدیث مزبور از تفسیر قرطبی و طبری با عباراتی شبیه عبارت فوق نقل شده است، در سنن بیهقی در جلد هفتم کتاب نکاح نیز ذکر شده. ۲ - تفسیر قرطبی جلد دوم صفحه ۷۶۲ ذیل آیه ۱۹۵ بقره ۳ - منظور از متعه حج که عمر آن را تحریم کرد این است که از حج تمتع صرف نظر شود، حج تمتع عبارت است از اینکه نخست محرم شوند و پس از انجام مراسم «عمره» از احرام درآیند (و همه چیز حتی آمیزش جنسی برای آنها مجاز شود) و سپس مجدداً محرم شده و مراسم حج را از روز نهم ذی الحجه انجام دهند. در عصر جاهلیت این کار را صحیح نمی دانستند و تعجب می کردند که کسی در ایام حج وارد مکه شود و هنوز حج بجا نیاورده عمره را بجا آورد و از احرام بیرون آید، ولی اسلام صریحاً این موضوع را اجازه داده، و در آیه ۱۸۶ سوره بقره به این موضوع تصریح شده است. ۴ - شرح لمعه جلد دوم کتاب النکاح. ۵ - کنز العرفان جلد دوم صفحه ۱۵۹ (پاورقی). ۶ - الغدیر جلد ششم صفحه ۲۰۶. ۷ - الغدیر جلد ششم صفحه ۲۱۰. ۸ - بدایه المجتهد کتاب النکاح. ۹ - تفسیر المنار جلد پنجم صفحه ۱۶. ۱۰ - تفسیر نمونه ۳/۳۳۷

۱۲۷ - فلسفه محلل چیست؟

بعد از طلاق سوّم، زن و مرد باید برای همیشه از هم جدا شوند، مگر در صورتی که زن همسر دیگری انتخاب کند و پس از آمیزش جنسی از او طلاق گیرد در این صورت اگر بخواهد با شوهر اول آشتی کند مانعی ندارد، در اینجا این سؤال مطرح می شود که فلسفه این دستور اسلامی چیست؟ طلاق در شرایط خاصی همانند ازدواج یک امر حیاتی و ضروری به شمار می رود، و لذا آنرا اسلام جایز شمرده است، ولی چون از هم پاشیدن خانواده ها نیز ضربه های جبران ناپذیری به فرد و اجتماع وارد می سازد از عوامل گوناگونی برای جلوگیری از طلاق تا آنجا که ممکن است استفاده شده. موضوع ازدواج مجدد یا «محلل» یکی از آن عوامل است زیرا ازدواج رسمی زن، بعد از سه طلاق با مرد دیگر، سد بزرگی برای ادامه طلاق و طلاق کشی خواهد بود، کسی که می خواهد دست به طلاق سوم بزند با توجه به اینکه یقین دارد با این طلاق، همسرش برای همیشه از آن دیگری خواهد بود، این عمل وجدان او را جریحه دار ساخته و تا مجبور نشود معمولاً دست به چنین کاری نخواهد زد. در حقیقت موضوع محلل و یا صحیح تر، ازدواج دائمی مجدد زن با همسر دیگر مانعی است که بر سر راه مردان بوالهوس و فریبکار گذارده شده است، تا زن را بازیچه هوسهای سرکش خود نسازند، و به طور نامحدود از قانون طلاق و رجوع استفاده نکنند: شرائطی که در این ازدواج گذارده شده مانند: دائمی بودن آن، می فهماند هدف این پیوند جدید این نبوده که راهی برای به هم رسیدن زن و شوهر اول بوده باشد، و بنابراین نمی توان از این قانون سوء استفاده کرد و با انجام یک ازدواج موقت مانع را از سر راه برداشت. روایتی که بعضی مفسران اسلام در این زمینه نقل کرده اند بسیار مطلب را روشن می کند، طبق این روایت: افرادی که صورت انحرافی این مسئله را انجام می دهند یعنی دست به زناشویی می زنند بقصد اینکه زن بتواند به شوهر اول برگردد از رحمت خدا دورند. «لعن الله المحلل و المحلل له». «خداوند لعنت می کند محلل و آن کسی که محلل برای او اقدام کند(۱). بنابراین باید گفت هدف این بوده که با این ازدواج مرد و زن را بعد از سه مرتبه طلاق و طلاق کشی از یکدیگر جدا کرده تا هر یک زندگی دلخواه برای خود تشکیل دهند، و ازدواج که خود امریست بسیار مقدّس احیاناً دستخوش تمایلات شیطانی همسر اول قرار نگیرد. البته از آنجا که اسلام پیوسته بخواسته های عاقلانه احترام گذارده، و از هر روزنه اصلاحی نیز استفاده می کند، می گوید «اگر این پیوند نیز بهم خورد و

دو همسر سابق مجدداً علاقه به یکدیگر پیدا کردند، و بطور جدی تصمیم بر انجام وظائف خانوادگی گرفتند مانعی از رجوع نخواهند داشت، و این ازدواج جدید حکم تحریم را برمی دارد لذا نام «محلل» به آن داده اند. و از اینجا روشن می گردد که محلل بعنوان یک مسئله و حکم در اسلام مطرح نیست، بلکه سخن از ازدواج مجدد است علاوه بر آیه از اخبار نیز این معنی بخوبی استفاده می شود. با یک مطالعه، این نکته نیز بدست می آید که بحث از ازدواج واقعی و جدی است، و اما اگر کسی از اول قصد ازدواج دائم نداشته باشد و تنها صورت سازی کند تا عنوان محلل صورت پذیرد، چنین نکاحی هیچ اثری نخواهد داشت زیرا در این صورت علاوه بر آنکه ازدواج دوم باطل است مرد اول هم بر زن حلال نمی گردد و ممکن است حدیث سابق (لعن الله المحلل و المحلل له) نیز اشاره به این نوع محلل بوده باشد. (۲) ۱- المنارج ۲. ۲- تفسیر نمونه ۲/۱۲۳

۱۲۸- فلسفه نگهداشتن عده چیست؟

در سوره بقره آیه ۲۲۸ می خوانیم «والمطلقات یتربصن بانفسهنّ ثلاثه قروء» (زنان مطلقه باید به مدت سه مرتبه عادت ماهانه دیدن [یا پاک شدن] انتظار بکشند] عده نگهدارند] در اینجا این سؤال مطرح می شود که فلسفه این قانون اسلامی چیست؟ از آنجا که غالباً بهم خوردن خانواده ها ضربه های جبران ناپذیری بر پیکر اجتماع وارد می کند، اسلام مقرراتی وضع کرده که تا آخرین مرحله امکان، از گسستن پیوند خانواده جلوگیری بعمل آید. از یک طرف طلاق را «منفورترین حلالها» شمرده، و از طرف دیگر با ارجاع اختلافات زناشویی به دادگاه خانواده که به وسیله بستگان تشکیل می شود و فراهم آوردن وسائل آشتی به وسیله نزدیکان طرفین، جلو این کار را گرفته است. یکی از این مقررات که خود عامل تأخیر طلاق و متزلزل نمودن آن می گردد نگاهداشتن «عده» است که مدت آن سه «قروء» تعیین شده است. یعنی سه مرتبه پاک شدن زن از خون حیض «عده» یا وسیله ای برای صلح و بازگشت: گاهی در اثر عوامل مختلف زمینه روحی به وضعی درمی آید که پدید آمدن یک اختلاف جزئی و نزاع کوچک، حس انتقام را آنچنان شعله‌ور می سازد که فروغ عقل و وجدان را خاموش می کند. و غالباً تفرقه های خانوادگی در همین حالات رخ می دهد اما بسیار می شود که اندک مدتی که از این کشمکش گذشت، زن و مرد به خود آمده پشیمان می شوند خصوصاً از این جهت که می بینند با متلاشی شد قانون خانواده در مسیر ناراحتیهای گوناگونی قرار خواهند گرفت. اینجاست که آیه مورد بحث می گوید: زنها باید مدتی عده نگهدارند و صبر کنند تا این امواج زودگذر بگذرد و ابرهای تیره نزاع و دشمنی از آسمان زندگی آنان پراکنده شوند. مخصوصاً با دستوری که اسلام درباره خارج نشدن زن از خانه در طول مدت عده داده است، حس تفکر در او برانگیخته می شود، و در بهبود روابط او با شوهر کاملاً مؤثر است. و لذا در آیه یک از سوره طلاق می خوانیم که: (لا تخرجوهن من بیوتهن... لاتدری لعل الله یحدث بعد ذلك امرًا) «آنان را از منزلشان خارج نسازید... چه می دانید شاید خدا گشایشی رساند و صلحی پیش آید». غالباً بخاطر آوردن لحظات گرم و شیرین زندگی قبل از طلاق کافی است که مهر و صمیمیت از دست رفته را باز آورد و فروغ ضعیف گشته محبت را تقویت کند. عده وسیله حفظ نسل: یکی دیگر از فلسفه های «عده» روشن شدن وضع زن از نظر بارداری است. درست است که یک بار دیدن عادت ماهیانه معمولاً دلیل بر عدم بارداری زن است، ولی گاه دیده شده که زن در عین بارداری، عادت ماهیانه را در آغاز حمل می بیند، از این رو برای رعایت کامل این موضوع دستور داده شده که زن سه بار، عادت ماهیانه ببیند و پاک شود، تا بطور قطع، عدم بارداری از شوهر سابق روشن گردد، و بتواند ازدواج مجدد کند. (۱) ۱- تفسیر نمونه ۲/۱۰۶

۱۲۹- فلسفه تحریم قمار چیست؟

کمتر کسی را می‌توان یافت که از زیانهای گوناگون قمار بی‌خبر باشد، برای توضیح بیشتر گوشه‌ای از عواقب شوم و خانمان برانداز آن را بطور فشرده یادآور می‌شویم:

قمار بزرگترین عامل هیجان

کلیه روانشناسان و دانشمندان پیسیکولوژی، معتقدند که هیجانات روانی عامل اصلی بسیاری از بیماریها است، مثلاً کم شدن ویتامینها، زخم معده، جنون و دیوانگی، بیماریهای عصبی و روانی بصورت خفیف و حاد و مانند آنها در بسیاری از موارد ناشی از هیجان می‌باشد، و قمار بزرگترین عامل پیدایش هیجان است تا آنجا که یکی از دانشمندان امریکا می‌گوید: در هر سال در این کشور فقط دو هزار نفر در اثر هیجان قمار می‌میرند، و بطور متوسط قلب یک «پوکرباز» (یکنوع بازی قمار) متجاوز از صد بار در دقیقه می‌زند، قمار گاهی سکتة قلبی و مغزی نیز ایجاد می‌کند، و قطعاً عامل پیری زودرس خواهد بود. بعلاوه به گفته دانشمندان شخصی که مشغول بازی قمار است، نه تنها روح وی دستخوش تشنج است بلکه تمام جهازات بدن او در یک حالت فوق العاده بسر می‌برند، یعنی ضربان قلب بیشتر می‌شود، مواد قندی در خون او می‌ریزد، در ترشحات غدد داخلی اختلال حاصل می‌شود، رنگ صورت می‌پرد، دچار بی‌اشتهائی می‌شود، و پس از پایان قمار به دنبال یک جنگ اعصاب و حالت بحرانی به خواب می‌رود، و غالباً برای تسکین اعصاب و ایجاد آرامش در بدن متوسل به الکل و سایر مواد مخدر می‌شود، که در این صورت زیانهای ناشی از آن را نیز باید بزبانهای مستقیم قمار اضافه کرد. از زبان دانشمندان دیگری می‌خوانیم: قمارباز، انسانی مریض است که دائماً احتیاج به مراقبت روانی دارد، فقط باید سعی کرد به او فهماند که یک خلاء روانی وی را به سوی این عمل ناهنجار سوق می‌دهد، تا در صدد معالجه خویش برآید.

رابطه قمار با جنایات

یکی از بزرگترین مؤسسات آمار گیری جهانی ثابت کرده است که: ۳۰ درصد جنایتها با قمار رابطه مستقیم دارد، و از عوامل بوجود آمدن ۷۰ درصد جنایات دیگر نیز بشمار می‌رود.

ضررهای اقتصادی قمار

در طول سال میلیونها بلکه میلیاردها از ثروت مردم جهان در این راه از بین می‌رود، گذشته از ساعات زیادی که از نیروی انسانی در این راه تلف می‌شود، و حتی نشاط کار مداوم را در ساعات دیگر سلب می‌کند، مثلاً در گزارشها چنین آمده است: در شهر «مونت کارلو» که یکی از مراکز معروف قمار در دنیا است، یک نفر در مدت ۱۹ ساعت قمار بازی، ۴ میلیون تومان ثروت خود را از دست داد، وقتی درهای قمارخانه بسته شد یگراست بجنگل رفت، و با یک گلوله مغز خویش را متلاشی کرد، و به زندگی خود خاتمه داد، گزارش دهنده اضافه می‌کند، جنگلهای «مونت کارلو» بارها شاهد خودکشی این پاک بازها بوده است.

زیانهای اجتماعی قمار

بسیاری از قمار بازان بعلت اینکه گاهی برنده می‌شوند و در یک ساعت ممکن است هزاران تومان سرمایه دیگران را بجیب خود بریزند، حاضر نمی‌شوند تن بکارهای تولیدی و اقتصادی بدهند، در نتیجه چرخهای تولید و اقتصاد بهمان نسبت لنگ می‌شود، و درست اگر دقت کنیم می‌بینیم که، تمام قمار بازان و عائله آنان سربار اجتماع هستند، و بدون اینکه کمترین سودی باین اجتماع

برسانند از دست رنج آنها استفاده می‌کنند، و گاهی هم که در بازی قمار باختند، برای جبران آن دست به سرقت می‌زنند. خلاصه زیانهای ناشی از قمار بحدی است که حتی بسیاری از کشورهای غیر مسلمان آنرا قانوناً ممنوع اعلام داشته‌اند اگرچه عملاً بطور وسیع آنرا انجام می‌دهند. مثلاً انگلستان در سال ۱۸۵۳ و آمریکا در سال ۱۸۵۵ و شوروی در سال ۱۸۵۴ و آلمان در سال ۱۸۷۳ قمار را ممنوع اعلام نمودند. در پایان این بحث اشاره به این موضوع، جالب به نظر می‌رسد، که طبق آماری که بعضی از محققان تهیه کرده‌اند جیب بری ۹۰ درصد، فساد اخلاق ۱۰ درصد، ضرب و جرح ۴۰ درصد، جرائم جنسی ۱۵ درصد، طلاق ۳۰ درصد و خودکشی ۵ درصد، معلول قمار است. اگر بخواهیم یک تعریف جامعی برای قمار تهیه کنیم، باید بگوئیم: قمار یعنی قربانی کردن مال و شرف برای بدست آوردن مال غیر به خدعه و تزویر و احیاناً بعنوان تفریح و نرسیدن به هیچ کدام. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۲/۷۶

۱۳۰ - غنا چیست و فلسفه تحریم آن کدام است؟

مقدمه

در حرمت غناء چندان مشکلی وجود ندارد، مشکل، تشخیص موضوع غناء است.

آیا هر صوت خوش و زیبایی غنا است؟

اشاره

مسئله چنین نیست، زیرا در روایات اسلامی آمده و سیره مسلمین نیز حکایت می‌کند که قرآن و اذان و مانند آن را با صدای خوش و زیبا بخوانید. آیا غنا هر صدائی است که در آن «ترجیع» (رفت و آمد صدا در حنجره و به اصطلاح غلت دادن) باشد؟ آن نیز ثابت نیست. آنچه از مجموع کلمات فقهاء و سخنان اهل سنت در این زمینه می‌توان استفاده کرد این است که غناء، آهنگهای طرب انگیز و لهو و باطل است. و به عبارت روشنتر: غناء آهنگهایی است که متناسب مجالس فسق و فجور و اهل گناه و فساد می‌باشد. و باز به تعبیر دیگر: غناء به صوتی گفته می‌شود که قوای شهوانی را در انسان تحریک می‌نماید، و انسان در آن حال احساس می‌کند که اگر در کنار آن صدا، شراب و فساد جنسی نیز باشد کاملاً مناسب است! این نکته نیز قابل توجه است که گاه یک «آهنگ» هم خودش غنا و لهو و باطل است و هم محتوای آن، به این ترتیب که اشعار عشقی و فساد انگیز را با آهنگهای مطرب بخوانند، و گاه تنها آهنگ، غنا است، به این ترتیب که اشعار پرمحتوی یا آیات قرآن و دعاء و مناجات را به آهنگی بخوانند که مناسب مجالس عیاشان و فاسدان است، و در هر دو صورت حرام می‌باشد (دقت کنید). ذکر این نکته نیز لازم است که گاه برای غنا دو رقم معنی ذکر می‌شود «معنی عام» و «معنی خاص»، معنی خاص همان است که در بالا گفتیم یعنی آهنگهای تحریک کننده شهوات و متناسب مجالس فسق و فجور. ولی معنی عام هرگونه صوت زیبا است، و لذا آنها که غنا را به معنی عام تفسیر کرده‌اند برای آن دو قسم قائل شده‌اند «غناي حلال» و «غناي حرام». منظور از غناي حرام همان است که در بالا گفته شد و منظور از غناي حلال صدای زیبا و خوشی است که مفسده انگیز نباشد، و متناسب با مجالس فسق و فجور نگردد. بنابراین در اصل تحریم غنا تقریباً اختلافی نیست، اختلاف در نحوه تفسیر آن است. البته «غنا» مصادیق مشکوکی نیز دارد (مانند همه مفاهیم دیگر) که انسان به راستی نمی‌داند فلان صوت مناسب مجالس فسق و فجور است یا نه؟ و در این صورت به حکم اصل برائت محکوم به حلیت است (البته بعد از آگاهی کافی از مفهوم عرفی غنا طبق تعریف فوق). و از اینجا روشن می‌شود صداها و آهنگهای حماسی که متناسب میدانهای نبرد و یا ورزش و یا مانند آن است دلیلی بر تحریم آن نیست. البته در زمینه غنا بحثهای دیگری نیز وجود

دارد از قبیل پاره ای از استثناها که بعضی برای آن قائل شده اند، و جمعی آن را انکار کرده اند، و مسائل دیگر که باید در کتب فقهی از آن سخن گفت. آخرین سخنی که در اینجا ذکر آن را لازم می دانیم این است که آنچه در بالا گفتیم مربوط به خوانندگی است و اما استفاده از آلات موسیقی و حرمت آن بحث دیگری دارد که از موضوع این سخن خارج است.

فلسفه تحریم غنا

دقت در مفهوم «غنا» با شرائطی که در شرح موضوع آن گفتیم، فلسفه تحریم آن را به خوبی روشن می سازد. در یک بررسی کوتاه به مفسد زیر برخورد می کنیم: الف: تشویق به فساد اخلاق - تجربه نشان داده است - و تجربه بهترین شاهد و گواه است - که بسیاری افراد تحت تأثیر آهنگهای غناء، راه تقوی و پرهیزکاری را رها کرده، و به شهوات و فساد روی می آورند. مجلس غنا معمولاً مرکز انواع مفسد است و آنچه به این مفسد دامن می زند همان غناء است. در بعضی از گزارشهایی که در جرائد خارجی آمده می خوانیم که در مجلسی که گروهی از دختران و پسران بودند، و آهنگ خاصی از غناء در آنجا اجرا شد آنچنان هیجانی به دختران و پسران دست داد که به یکدیگر حملهور شدند و فجایع زیادی بار آوردند که قلم از ذکر آن شرم دارد. در تفسیر «روح المعانی»، سخنی از یکی از سران «بنی امیه» نقل می کند که به آنها می گفت: از غنا پرهیزید که حیا را کم می کند، شهوت را می افزایشد شخصیت را درهم می شکند، جانشین شراب می شود، و همان کاری را می کند که مستی انجام می دهد (۱). و این نشان می دهد که حتی آنها نیز به مفسد آن پی برده بودند. و اگر می بینیم در روایات اسلامی کراراً آمده است که غنا روح نفاق را در قلب پرورش می دهد اشاره به همین حقیقت است، روح نفاق همان روح آلودگی به فساد و کناره گیری از تقوا و پرهیزکاری است. و نیز اگر در روایات آمده است که فرشتگان در خانه ای که غنا در آن است وارد نمی شوند به خاطر همین آلودگی به فساد است، چرا که فرشتگان پاکند و طالب پاکیند، و از این محیطهای آلوده بیزارند. ب - غافل شدن از یاد خدا - تعبیر به «لهو» که در تفسیر «غنا» در بعضی از روایات اسلامی آمده است، اشاره به همین حقیقت است که غناء انسان را آنچنان مست شهوات می کند که از یاد خدا غافل می سازد. در حدیثی از علی (علیه السلام) می خوانیم: کل ما الهی عن ذکر الله فهو من المیسر: و هر چیزی که انسان را از یاد خدا غافل کند (و در شهوات فرو ببرد) آن در حکم قمار است (۲). ج - آثار زیانبار بر اعصاب - غنا و موسیقی در حقیقت، یکی از عوامل مهم تخدیر اعصاب است، و به تعبیر دیگر مواد مخدر گاهی از طریق دهان و نوشیدن وارد بدن می شوند، (مانند شراب). و گاه از طریق بوئیدن و حس شامه (مانند هروئین). و گاه از طریق تریق (مانند مرفین) و گاه از طریق حس سامعه است (مانند غنا). به همین دلیل گاهی غنا و آهنگهای مخصوصی، چنان افراد را در نشئه فرو می برد، که حالتی شبیه به مستی به آنها دست می دهد، البته گاه به این مرحله نمی رسد اما در عین حال تخدیر خفیف ایجاد می کند. و به همین دلیل بسیاری از مفسد مواد مخدر در غنا وجود دارد، خواه تخدیر آن خفیف باشد یا شدید. «توجه دقیق به بیوگرافی مشاهیر موسیقی دانان نشان می دهد که در دوران عمر به تدریج دچار ناراحتیهای روحی گردیده اند، تا آنجا که رفته رفته اعصاب خود را از دست داده، و عده ای مبتلا به بیماریهای روانی شده، و گروهی مشاعر خود را از کف داده، و به دیار جنون رهسپار شده اند، دسته ای فلج و ناتوان گردیده بعضی هنگام نواختن موسیقی درجه فشار خونشان بالا رفته و دچار سکته ناگهانی شده اند» (۳) در بعضی از کتبی که در زمینه آثار زیانبار موسیقی بر اعصاب آدمی نوشته شده است حالات جمعی از موسیقی دانان و خوانندگان معروف آمده است که به هنگام اجرای برنامه گرفتار سکته و مرگ ناگهانی شده، و در همان مجلس جان خود را از دست داده اند (۴). کوتاه سخن اینکه آثار زیانبخش غنا و موسیقی بر اعصاب تا سرحد تولید جنون، و بر قلب و فشار خون، و تحریکات نامطلوب دیگر به حدی است که نیاز به بحث زیادی ندارد. از آمارهایی که از مرگ و میرها در عصر ما تهیه شده چنین استفاده می شود که مرگهای ناگهانی نسبت به گذشته افزایش زیادی یافته است، عوامل این افزایش را امور مختلفی ذکر کرده اند

از جمله افزایش غنا و موسیقی در سطح جهان . د - غنا یکی از ابزار کار استعمار استعمارگران جهان همیشه از بیداری مردم ، مخصوصاً نسل جوان ، وحشت داشته اند ، به همین دلیل بخشی از برنامه های گسترده آنها برای ادامه استعمار ، فرو بردن جامعه ها در غفلت و بیخبری و ناآگاهی و گسترش انواع سرگرمیهای ناسالم است . امروز مواد مخدر تنها جنبه تجارتي ندارد ، بلکه یک ابزار مهم سیاسی ، یعنی سیاستهای استعماری است ، ایجاد مراکز فحشاء ، کلوپهای قمار و همچنین سرگرمیهای ناسالم دیگر ، و از جمله توسعه غنا و موسیقی ، یکی از مهمترین ابزار است که آنها برای تخدیر افکار مردم بر آن اصرار دارند ، و به همین دلیل قسمت عمده وقت رادیوهای جهان را موسیقی تشکیل می دهد و از برنامه های عمده وسائل ارتباط جمعی همین موضوع است .

(۵) ۱ - تفسیر روح المعانی جلد ۲۱ صفحه ۶۰ . ۲ - وسائل الشیعه جلد ۱۲ صفحه ۲۳۵ . ۳ - تأثیر موسیقی بر روان و اعصاب صفحه ۲۶ . ۴ - به همان مدرک سابق صفحه ۹۲ به بعد مراجعه شود . ۵ - تفسیر نمونه ۱۷/۲۲

۱۳۱ - فلسفه تحریم زنا چیست ؟

۱ - پیدایش هرج و مرج در نظام خانواده ، و از میان رفتن رابطه فرزندان و پدران ، رابطه ای که وجودش نه تنها سبب شناخت اجتماعی است ، بلکه موجب حمایت کامل از فرزندان می گردد ، و پایه های محبتی را که در تمام طول عمر سبب ادامه این حمایت است می گذارد . خلاصه ، در جامعه ای که فرزندان نامشروع و بی پدر فراوان گردند روابط اجتماعی که بر پایه روابط خانوادگی بنیان شده سخت دچار تزلزل می گردد . برای پی بردن به اهمیت این موضوع کافی است یک لحظه چنین فکر کنیم که چنانچه زنا در کل جامعه انسانی مجاز گردد و ازدواج برچیده شود ، فرزندان بی هویتی که در چنین شرائطی متولد شوند تحت پوشش حمایت کسی نیستند ، نه در آغاز تولد و نه به هنگام بزرگ شدن . از این گذشته از عنصر محبت که نقش تعیین کننده ای در مبارزه با جنایتها و خشونتها دارد محروم می شوند ، و جامعه انسانی به یک جامعه کاملاً حیوانی توأم با خشونت در همه ابعاد ، تبدیل می گردد . ۲ - این عمل ننگین سبب انواع برخوردها و کشمکشهای فردی و اجتماعی در میان هوسبازان است ، داستانهای را که بعضی از چگونگی وضع داخل محله های بدنام و مراکز فساد نقل کرده و نوشته اند به خوبی بیانگر این واقعیت است که در کنار انحرافات جنسی بدترین جنایات رخ می دهد . ۳ - تجربه نشان داده و علم ثابت کرده است که این عمل باعث اشاعه انواع بیماریها است و با تمام تشکیلاتی که برای مبارزه با عواقب و آثار آن امروز فراهم کرده اند باز آمار نشان می دهد که تا چه اندازه افراد از این راه سلامت خود را از دست داده و می دهند . ۴ - این عمل غالباً سبب سقوط جنین و کشتن فرزندان و قطع نسل می گردد ، چرا که چنین زنانی هرگز حاضر به نگهداری اینگونه فرزندان نیستند ، و اصولاً وجود فرزند مانع بزرگی بر سر راه ادامه اعمال شوم آنان می باشد ، لذا همیشه سعی می کنند آنها را از میان ببرند . و این فرضیه کاملاً موهوم ، که می توان اینگونه فرزندان را در مؤسساتی زیر نظر دولتها جمع آوری کرد شکستش در عمل روشن شده ، و ثابت گردیده که پرورش فرزندان بی پدر و مادر به این صورت چقدر مشکلات دارد ، و تازه محصول بسیار نامرغوبی است ، فرزندان سنگدل: جنایتکار بی شخصیت و فاقد همه چیز! ۵ - نباید فراموش کرد که هدف از ازدواج تنها مسأله اشباع غریزه جنسی نیست ، بلکه اشتراک در تشکیل زندگی و انس روحی و آرامش فکری ، و تربیت فرزندان و همکاری در همه شئون حیات از آثار ازدواج است که بدون اختصاص زن و مرد به یکدیگر و تحریم زنان هیچیک از اینها امکان پذیر نیست . امام علی بن ابیطالب (علیه السلام) در حدیثی می گوید: از پیامبر شنیدم چنین می فرمود: «در زنا شش اثر سوء است ، سه قسمت آن در دنیا و سه قسمت آن در آخرت است . اما آنها که در دنیا است یکی این است که صفا و نورانیت را از انسان می گیرد روزی را قطع می کند ، و تسریع در نابودی انسانها می کند . و اما آن سه که در آخرت است غضب پروردگار ، سختی حساب و دخول - یا خلود - در آتش دوزخ است» (۱) . (۲) ۱ - تفسیر مجمع جلد ۶ صفحه

۱۳۲- فلسفه تحریم همجنس گرایی چیست؟

گرچه در دنیای غرب که آلودگی های جنسی فوق العاده زیاد است، این گونه زشتیها مورد تنفر نیست و حتی شنیده می شود در بعضی از کشورها همانند انگلستان طبق قانونی که با کمال وقاحت از پارلمان گذشته این موضوع جواز قانونی پیدا کرده!! ولی شیوع این گونه زشتیها هرگز از قبح آن نمی کاهد و مفساد اخلاقی و روانی و اجتماعی آن در جای خود ثابت است. گاهی بعضی از پیروان مکتب مادی که اینگونه آلودگیها را دارند برای توجیه عملشان می گویند ما هیچگونه منع طبی برای آن سراغ نداریم! ولی آنها فراموش کرده اند که اصولاً هر گونه انحراف جنسی در تمام روحيات و ساختمان وجود انسان اثر می گذارد و تعادل او را بر هم می زند. توضیح اینکه: انسان به صورت طبیعی و سالم تمایل جنسی به جنس مخالف دارد و این تمایل از ریشه دارترین غرائز انسان و ضامن بقاء نسل او است. هرگونه کاری که تمایل را از مسیر طبیعی منحرف سازد، یکنوع بیماری و انحراف روانی در انسان ایجاد می کند. مردی که تمایل به جنس موافق دارد و یا مردی که تن به چنین کاری می دهد هیچکدام یک مرد کامل نیستند، در کتابهای امور جنسی «هموسکوآلیسم» (همجنس گرایی) به عنوان یکی از مهمترین انحرافات ذکر شده است. ادامه این کار تمایلات جنسی را نسبت به جنس مخالف در انسان تدریجاً می کشد و در مورد کسی که تن به این کار در می دهد احساسات زنانه تدریجاً در او پیدا می شود، و هر دو گرفتار ضعف مفرط جنسی و به اصطلاح سرد مزاجی می شوند، به طوری که بعد از مدتی قادر به آمیزش طبیعی (آمیزش با جنس مخالف) نخواهند بود. با توجه به اینکه احساسات جنسی مرد و زن هم در ارگانسیم بدن آنها مؤثر است و هم در روحيات و اخلاق ویژه آنان، روشن می شود که از دست دادن احساسات طبیعی تا چه حد ضربه بر جسم و روح انسان وارد می سازد، و حتی ممکن است افرادی که گرفتار چنین انحرافی هستند، چنان گرفتار ضعف جنسی شوند که دیگر قدرت بر تولید فرزند پیدا نکنند. این گونه اشخاص از نظر روانی غالباً سالم نیستند و در خود یکنوع بیگانگی از خویشتن و بیگانگی از جامعه ای که به آن تعلق دارند احساس می کنند. قدرت اراده را که شرط هر نوع پیروزی است تدریجاً از دست می دهند، و یکنوع سرگردانی و بی تفاوتی در روح آنها لانه می کند. آنها اگر به زودی تصمیم به اصلاح خویشتن نگیرند و حتی در صورت لزوم از طیب جسمی یا روانی کمک نخواهند و این عمل به صورت عادتی برای آنها درآید، ترک آن مشکل خواهد شد، ولی در هر حال هیچوقت برای ترک این عادت زشت دیر نیست، تصمیم می خواهد و عمل. بهر حال سرگردانی روانی تدریجاً آنها را به مواد مخدر و مشروبات الکلی و انحرافات اخلاقی دیگر خواهد کشانید و این یک بدبختی بزرگ دیگر است. جالب اینکه در روایات اسلامی در عباراتی کوتاه و پرمعنی اشاره به این مفساد شده است، از جمله در روایتی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که کسی از او سؤال کرد: «چرا خداوند لواط را حرام کرده است» فرمود: «اگر آمیزش با پسران حلال بود مردان از زنها بی نیاز (و نسبت به آنان بی میل) می شدند، و این باعث قطع نسل انسان می شد و باعث از بین رفتن آمیزش طبیعی جنس موافق و مخالف می گشت و این کار مفساد زیاد اخلاقی و اجتماعی ببار می آورد» (۱). ذکر این نکته نیز قابل توجه است که اسلام یکی از مجازاتهای را که برای چنین افرادی قائل شده آنست که ازدواج خواهر و مادر و دختر شخص مفعول بر فاعل حرام است یعنی اگر چنین کاری قبل از ازدواج صورت گرفته شد. این زنان برای او حرام ابدی می شوند. (۲) ۱- وسائل الشیعه جلد ۱۴ صفحه ۲۵۲.

۲- تفسیر نمونه ۹/۱۹۴

۱۳۳- فلسفه تحریم نوشابه های الکلی چیست؟

فلسفه تحریم نوشابه های الکلی

اثر الکل در عمر: یکی از دانشمندان مشهور غرب اظهار می دارد، که هرگاه از جوانان ۲۱ ساله تا ۲۳ ساله معتاد به مشروبات

الکلی ۵۱ نفر بمیرند در مقابل ، از جوانهای غیر معتاد ۱۰ نفر هم تلف نمی شوند . دانشمند مشهور دیگری ثابت کرده که جوانهای ۲۰ ساله که انتظار می رود پنجاه سال عمر کنند در اثر نوشیدن الکل بیشتر از ۳۵ سال عمر نمی کنند . بر اثر تجربیاتی که کمپانیهای (بیمه عمر) کرده اند ، ثابت شده است ، که عمر معتادان به الکل نسبت بدیگران ، ۲۵ الی ۳۰ درصد کمتر است . آمار دیگری نشان می دهد که حد متوسط عمر معتادان به الکل در حدود ۳۵ الی ۵۰ سال است ، در صورتی که حد متوسط عمر با رعایت نکات بهداشتی از ۶۰ سال به بالاست .

اثر الکل در نسل

کسی که در حین انعقاد نطفه مست است ۳۵ درصد عوارض الکلیسم حاد را به فرزند خود منتقل می کند و اگر زن و مرد هر دو مست باشند ، صددرصد عوارض حاد در بچه ظاهر می شود برای اینکه به اثر الکل در فرزندان بهتر توجه شود آماری را در اینجا می آوریم: کودکانی که زودتر از وقت طبیعی دنیا آمده اند از پدران و مادران الکلی ۴۵ درصد ، و از مادران الکلی ۳۱ درصد ، و از پدران الکلی ۱۷ درصد ، بوده اند . کودکانی که هنگام تولد توانائی زندگی را ندارند ، از پدران الکلی ۶ درصد ، و از مادران الکلی ۴۵ درصد ، کودکانیکه کوتاه قد بوده اند از پدران و مادران الکلی ۷۵ درصد و از مادران الکلی ۴۵ درصد بوده است ، کودکانیکه فاقد نیروی کافی عقلانی و روحی بوده اند از مادران ۷۵ درصد و از پدران الکلی ۷۵ درصد بوده است .

اثر الکل در اخلاق

در شخص الکلی عاطفه خانوادگی و محبت نسبت بزن و فرزند ضعیف می شود بطوریکه مکرر دیده شده که پدرانی فرزندان خود را با دست خود کشته اند .

زیانهای اجتماعی الکل

طبق آماری که «انستیتوی» پزشکی قانونی شهر «نیون» در ۱۹۶۱ تهیه نموده است جرائم اجتماعی الکلیستها از این قرار است: مرتکبین قتل های عمومی ۵۰ درصد . ضرب و جرحها در اثر نوشیدن الکل ۸/۷۷ درصد سرقتهای مربوط بالکلیستها ۵/۸۸ درصد . جرائم جنسی مربوط بالکلیها ۸/۸۸ درصد ، می باشد . این آمار نشان می دهد که اکثریت قاطع جنایات و جرائم بزرگ در حال مستی روی می دهد .

زیانهای اقتصادی مشروبات الکلی

یکی از روانپزشکهای معروف می گوید: متأسفانه حکومتها حساب منافع و عایدات مالیاتی شراب را می کنند ، ولی حساب بودجه های هنگفت دیگری را که صرف ترمیم مفاسد شراب می شود ، نکرده اند ، اگر دولتها حساب های ازدیاد بیماریهای روحی را در اجتماع و خسارتهای جامعه منحنط ، و اتلاف وقتهای گرانبها ، و تصادفات رانندگی در اثر مستی ، و فساد نسلهای پاک ، و تنبلی و بی قیدی و بی کاری ، و عقب ماندن فرهنگ و زحمات و گرفتاریهای پلیس ، و پرورشگاهها جهت سرپرستی اولاد الکلیها و بیمارستانها ، و تشکیلات دادگستری برای جنایات آنها و زندانها برای مجرمین از الکلیها ، و دیگر خسارتهای ناشی از می گساری را یکجا بکنند خواهند دانست در آمدی که بعنوان عوارض و مالیات شراب عاید می گردد ، در برابر خسارت نامبرده هیچ است ، بعلاوه نتایج اسف انگیز صرف مشروبات الکلی را تنها با دلار و پول نمی توان سنجید ، زیرا مرگ عزیزان ، و بهم خوردن خانواده ها ، و آرزوهای بر باد رفته و فقدان مغزهای متفکر انسانی ، به هیچ وجه قابل مقایسه با پول نمی باشد . خلاصه ضررهای الکل

آنقدر زیاد است که به گفته یکی از دانشمندان اگر دولت‌ها ضمانت کنند درب نیمی از میخانه‌ها را ببندند می‌توان ضمانت کرد که از نیمی از بیمارستانها و تیمارستانها بی‌نیاز شویم. اگر در تجارت مشروبات الکلی سودی برای بشر باشد و یا فرضاً چند لحظه بی‌خبری و فراموش کردن غمها برای او سودی محسوب شود، زیان آن به درجات، بیشتر، وسیعتر و طولانی‌تر است بطوری که این دو باهم قابل مقایسه نیستند. (۱) در اینجا نکات دیگری را یادآور می‌شویم، این نکات مجموعه‌ای است از آمارهای مختلف که هر کدام به تنهایی به اندازه یک بحث مشروح برای بیان عمق و عظمت این زیانها گویا است: ۱- به موجب آماري که در انگلستان درباره جنون الکلی انتشار یافت، و این جنون با جنونهای دیگر در آن مقایسه شده بود، چنین بدست آمده که در برابر ۲۲۴۹ دیوانه الکلی فقط ۵۳ دیوانه به علل دیگر وجود داشته است! (۲). ۲- به موجب آمار دیگری که از تیمارستانهای آمریکا بدست آمده ۸۵ درصد از بیماران روانی آنها را بیماران الکلی تشکیل می‌دهد! (۳) ۳- یکی از دانشمندان انگلیسی به نام «بتنام» می‌نویسد: مشروبات الکلی در کشورهای شمالی انسان را کودن و ابله، و در کشورهای جنوبی دیوانه می‌کند، سپس می‌افزاید: آئین اسلام تمام انواع نوشابه‌های الکلی را تحریم کرده است و این یکی از امتیازات اسلام می‌باشد (۴). ۴- اگر از کسانی که در حال مستی دست به انتحار یا جنایت زده و خانه‌هایی را ویران ساخته و خانمانهایی را برباد داده اند آماري تهیه شود، رقم سرسام‌آوری را تشکیل می‌دهد (۵). ۵- در فرانسه، هر روز ۴۴۰ نفر جان خود را فدای الکل می‌کنند! (۶) ۶- طبق آمار دیگری تلفات بیماریهای روانی آمریکا در یکسال دو برابر تلفات آن کشور در جنگ جهانی دوم بوده است و به عقیده دانشمندان در بیماریهای روانی آمریکا مشروبات «الکلی» و «سیگار» نقش اساسی داشته‌اند! (۷) ۷- به موجب آماري که توسط یکی از دانشمندان به نام «هوگر» به مناسبت بیستمین سالگرد مجله علوم ابراز شد ۶۰ درصد قتل‌های عمدی ۷۵ درصد، ضرب و جرح، ۳۰ درصد جرائم ضد اخلاقی (از جمله زنا با محارم!) ۲۰ درصد جرائم سرقت مربوط به الکل و مشروبات الکلی بوده است و به موجب آماري از همین دانشمند ۴۰ درصد از اطفال مجرم دارای سابقه اثر الکلیت هستند (۸) ۸- از نظر اقتصادی تنها در انگلستان زیانهای ناشی از طریق غیبت کارگران از کار به خاطر الکلیسم به ۵۰ میلیون دلار در سال (تقریباً ۱۷۵۰ میلیون تومان) برآورد شده است، که این مبلغ بتنهائی می‌تواند هزینه ایجاد هزاران کودکستان و دبستان و دبیرستان را تأمین کند (۹). ۹- به موجب آماري که درباره زیانهای مشروبات الکلی در فرانسه انتشار یافته: الکل ۱۳۷ میلیارد فرانک در سال بر بودجه فرانسه غیر از خسارات شخصی به شرح زیر تحمیل می‌کند: ۶۰ میلیارد فرانک خرج دادگستری و زندانها. ۴۰ میلیارد فرانک خرج تعاون عمومی و خیریه. ۱۰ میلیارد فرانک مخارج بیمارستانها برای الکلیها. ۷۰ میلیارد فرانک هزینه امنیت اجتماعی! و به این ترتیب روشن می‌شود که تعداد بیماران روانی و بیمارستانها و قتلها و نزاعهای خونین و سرقتها و تجاوزها و تصادفها با تعداد میخانه‌ها تناسب مستقیم دارد (۱۰). (۱۱)

پی‌نوشتها

۱- تفسیر نمونه ۲/۷۴ - کتاب سمپوزیوم الکل صفحه ۶۵. ۳- کتاب سمپوزیوم الکل صفحه ۶۵. ۴- تفسیر طنطاوی جلد اول صفحه ۱۶۵. ۵- دائرة المعارف فرید و جدی ج ۳ ص ۷۹۰. ۶- بلاهای اجتماعی قرن ما صفحه ۲۰۵. ۷- مجموعه انتشارات نسل جوان. ۸- سمپوزیوم الکل صفحه ۶۶. ۹- مجموعه انتشارات نسل جوان سال دوم صفحه ۳۳۰. ۱۰- نشریه مرکز مطالعه پیشرفتهای ایران (درباره الکل و قمار). ۱۱- تفسیر نمونه ۵/۷۴

۱۳۴- فلسفه تحریم گوشت خوک چیست؟

خوک حتی نزد اروپائیان که بیشتر گوشت آن را می‌خورند سمبل بی‌غیرتی است، و حیوانی است کثیف، خوک در امور جنسی فوق‌العاده بی‌تفاوت و لالابالی است و علاوه بر تأثیر غذا در روحيات که از نظر علم ثابت است، تأثیر این غذا در خصوص

لابالگیری در مسائل جنسی مشهود است. در شریعت حضرت موسی (علیه السلام) حرمت گوشت خوک نیز اعلام شده است، و در اناجیل، گناهکاران به خوک تشبیه شده اند، و در ضمن داستانه‌ها، مظهر شیطان، خوک معرفی شده است. جای تعجب است که بعضی با چشم خود می‌بینند از یکسو خوراک خوک نوعاً از کثافات و گاهی از فضولات خودش است و از سوی دیگر برای همه روشن شده که گوشت این حیوان پلید دارای دو نوع انگل خطرناک بنام کرم «تریشین» و یکنوع «کرم کدو» است باز هم در استفاده از گوشت آن اصرار می‌ورزند. تنها کرم «تریشین» کافی است که در یکماه ۱۵ هزار تخم ریزی کند و در انسان سبب پیدایش امراض گوناگونی مانند کم خونی، سرگیجه، تبهای مخصوص اسهال، دردهای رماتیسمی، کشش اعصاب، خارش داخل بدن، تراکم پیه‌ها، کوفتگی و خستگی، سختی عمل جویدن و بلعیدن غذا و تنفس و غیره گردد. در یک کیلو گوشت خوک ممکن است ۴۰۰ میلیون نوزاد کرم «تریشین» باشد و شاید همین امور سبب شد که چند سال قبل در قسمتی از کشور روسیه خوردن گوشت خوک ممنوع اعلام شد. آری آئینی که دستوراتش به مرور زمان جلوه تازه‌ای پیدا می‌کند آئین خدا، آئین اسلام است. بعضی می‌گویند با وسائل امروز می‌توان تمام این انگل‌ها را کشت و گوشت خوک را از آنها پاک نمود، ولی به فرض که با وسائل بهداشتی با پختن گوشت خوک در حرارت زیاد انگل‌های مزبور بکلی از میان بروند باز زیان گوشت خوک قابل انکار نیست، زیرا طبق اصل مسلمی که اشاره شد گوشت هر حیوانی حاوی صفات آن حیوان است و از طریق غده‌ها و تراوش آنها (هورمونها) در اخلاق کسانی که از آن تغذیه می‌کنند اثر می‌گذارد، و به این ترتیب خوردن گوشت خوک می‌تواند صفت بی بند و باری جنسی و بی‌اعتنائی به مسائل ناموسی را که از خصائص بارز تر این حیوان است به خورنده آن منتقل کند. و شاید یکی از علل بی بند و باری شدید جنسی که در کشورهای غربی حکومت می‌کند همان تغذیه از گوشت این حیوان آلوده باشد. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱/۵۸۶

۱۳۵ - فلسفه تحریم آمیزش جنسی در ایام عادت چیست؟

آمیزش جنسی با زنان در چنین حالتی علاوه بر این که تنفرآور است زیانهای بسیار به بار می‌آورد که طب امروز نیز آنرا اثبات کرده است، از جمله احتمال عقیم شدن مرد و زن، و ایجاد یک محیط مساعد برای پرورش میکرب بیماریهای آمیزشی، چون سفلیس و سوزاک و نیز التهاب اعضای تناسلی زن، و وارد شدن مواد حیض که آکنده از میکربهای داخل بدن است در عضو تناسلی مرد، و غیر اینها که در کتب طب موجود است، لذا پزشکان، آمیزش جنسی با چنین زنانی را ممنوع اعلام میدارند. ریزش خون حیض مربوط به احتقان عروق رحم و پوسته پوسته شدن مخاط آن است، تخمدان نیز در عمل احتقان با عروق رحم هم آهنگی می‌کند. تقریباً مقارن قاعده گی نطفه زن از لوله‌ای بنام شیپور «فالپ» عبور و وارد رحم می‌شود تا در صورت ورود نطفه مرد مشترکاً تولید جنین کند. «ترشح خونی» مزبور ابتداء نامنظم و بی‌رنگ بوده ولی به زودی منظم و قرمز می‌شود و در اواخر مجدداً کم‌رنگ و نامرتب می‌گردد. (۱) اصولاً خونی که به هنگام عادت ماهیانه دفع می‌شود خونست که هر ماه در عروق داخلی رحم برای تغذیه احتمالی جنین جمع می‌گردد، زیرا می‌دانیم رحم زن در هر ماه تولید یک تخمک می‌کند، و مقارن آن عروق داخلی رحم بعنوان حالت آماده باش برای تغذیه نطفه، مملو از خون می‌شود، اگر هنگامیکه تخمک از لوله بنام شیپور «فالپ» عبور و وارد رحم می‌شود، اسپرماتوزئید که نطفه مرد است در آنجا موجود باشد تشکیل جنین می‌دهد و خونهای موجود در عروق صرف تغذیه آن می‌گردد، در غیر این صورت خونهای موجود بر اثر پوسته پوسته شدن مخاط رحم و شکافتن جدار رگهای رحم بصورت خون حیض از رحم خارج می‌شود، از این سخن روشن می‌شود که چرا آمیزش جنسی در این حال زیان آور و ممنوع است، زیرا رحم زن در موقع تخلیه این خونها هیچ گونه آمادگی طبیعی برای پذیرش نطفه ندارد و به همین دلیل از آن صدمه می‌بیند. (۲) ۱ - اعجاز قرآن ص ۵۵ - ۵۶. ۲ - تفسیر نمونه ۲/۹۲

۱۳۶ - فلسفه تحریم ازدواج با محارم چیست ؟

در سوره نساء آیه ۲۳ می خوانیم حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَمَّاتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ الْأُخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُم مِّنَ الرَّضَاعَةِ وَأُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبَّاتِكُمُ اللَّاتِي فِي حُجُورِكُمْ مِّنْ نِّسَائِكُمُ اللَّاتِي دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِن لَّمْ يَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُوراً رَحِيماً . ترجمه: حرام شده است بر شما مادرانتان و دختران و خواهران و عمه ها و خاله ها و دختران برادر و دختران خواهر شما و مادرانی که شما را شیر داده اند و خواهران رضاعی شما و مادران همسر و دختران همسران که در دامان شما پرورش یافته اند از همسرانی که با آنها آمیزش جنسی داشته اید و چنانچه آمیزش جنسی با آنها نداشته اید (دختران آنها) برای شما مانعی ندارد و (همچنین) همسرهای پسرانتان که از نسل شما هستند (نه پسر خوانده ها) و (نیز حرام است بر شما) اینکه جمع میان دو خواهر کنید مگر آنچه در گذشته واقع شده خداوند آمرزنده و مهربان است . در اینجا این سؤال مطرح می شود که فلسفه تحریم ازدواج با محارم چیست ؟ در این آیه به محارم یعنی زنانی که ازدواج با آنها ممنوع است اشاره شده است و بر اساس آن محرمیت از سه راه ممکن است پیدا شود: ۱- ولادت که از آن تعبیر به «ارتباط نسبی» می شود . ۲- از طریق ازدواج که به آن «ارتباط سببی» می گویند . ۳- از طریق شیرخوارگی که به آن «ارتباط رضاعی» گفته می شود . نخست اشاره به محارم نسبی که هفت دسته هستند کرده و می فرماید: حرمت علیکم امهاتکم و بناتکم و اخواتکم و عماتکم و خالاتکم و بنات الاخ و بنات الاخت: «مادران شما و دخترانتان و خواهرانتان و عمه ها و خاله هایتان و دختران برادر و دختران خواهرانتان بر شما حرام شده اند» . باید توجه داشت که منظور از مادر فقط آن زنی که انسان بلاواسطه از او تولد شده ، نیست بلکه جده و مادر جده و مادر پدر و مانند آنها را شامل می شود ، همانطور که منظور از دختر ، تنها دختر بلاواسطه نیست بلکه دختر و دختر پسر و دختر دختر و فرزندان آنها را نیز در برمی گیرد و همچنین در مورد پنج دسته دیگر . ناگفته پیدا است که همه افراد طبعاً از این گونه ازدواج ها تنفر دارند و به همین دلیل همه اقوام و ملل (جز افراد کمی) ازدواج با محارم را ممنوع می دانند و حتی مجوسی ها که در منابع اصلی خود قائل به جواز این گونه ازدواج ها بوده اند ، امروز آن را انکار می کنند . گرچه بعضی کوشش دارند که این موضوع را ناشی از یک عادت و رسم کهن بدانند ولی می دانیم عمومیت یک قانون در میان تمام افراد بشر ، در قرون و اعصار طولانی ، معمولاً حکایت از فطری بودن آن می کند ، زیرا رسم و عادت نمی تواند عمومی و دائمی گردد . از این گذشته امروز این حقیقت ثابت شده که ازدواج افراد همخون با یکدیگر خطرات فراوانی دارد یعنی بیماری نهفته و ارثی را آشکار و تشدید می کند (نه این که خود آن تولید بیماری کند) حتی بعضی ، گذشته از محارم ، ازدواج با اقوام نسبتاً دورتر را مانند عموزاده ها را با یکدیگر خوب نمی دانند و معتقدند خطرات بیماری های ارثی را تشدید می نماید (۱) ولی این مسئله اگر در خویشاوندان دور مشکلی ایجاد نکند (همانطور که غالباً نمی کند) در خویشان نزدیک که «همخونی» شدیدتر است مسلماً تولید اشکال خواهد کرد . بعلاوه در میان محارم جاذبه و کشش جنسی معمولاً وجود ندارد زیرا محارم غالباً باهم بزرگ می شوند و برای یکدیگر یک موجود عادی و معمولی هستند و موارد نادر و استثنائی نمی تواند مقیاس قوانین عمومی و کلی گردد و می دانیم که جاذبه جنسی ، شرط استحکام پیوند زناشویی است ، بنابراین اگر ازدواجی در میان محارم صورت گیرد ، ناپایدار و سست خواهد بود . سپس به محارم رضاعی اشاره کرده و می فرماید: و امهاتکم اللاتی ارضعنکم و اخواتکم من الرضاعه: «و مادرانی که شما را شیر می دهند و خواهران رضاعی شما بر شما حرامند» . گرچه قرآن در این قسمت از آیه ، تنها به دو دسته یعنی خواهران و مادران رضاعی اشاره کرده ولی طبق روایات فراوانی که در دست است ، محارم رضاعی منحصر به اینها نیستند ، بلکه طبق حدیث معروف که از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) نقل شده «یحرم من الرضاع ما یحرم من النسب»: «تمام کسانی که از نظر ارتباط نسبی حرامند از نظر شیرخوارگی نیز حرام می شوند» . البته مقدار شیرخوارگی

که تأثیر در محرمیت می‌کند و همچنین شرائط و کیفیت آن، ریزه کاریهای فراوانی دارد که در کتابهای فقهی آمده است. فلسفه تحریم محارم رضاعی این است که پرورش گوشت و استخوان آنها با شیر شخص معینی شباهت به فرزندان او پیدا می‌کند، مثلاً زنیکه کودکی را به اندازه‌ای شیر می‌دهد که بدن او با آن شیر نمو مخصوصی می‌کند یک نوع شباهت در میان آن کودک و سایر فرزندان آن زن پیدا می‌شود و در حقیقت هر کدام جزئی از بدن آن مادر محسوب می‌گردند و همانند دو برادر نسبی هستند. و در آخرین مرحله اشاره به دسته سوم از محارم کرده و آنها را تحت چند عنوان بیان می‌کند: ۱- وامهات نسائکم: «و مادران همسرانتان» یعنی به مجرد اینکه زنی به ازدواج مردی در آمد وصیغه عقد جاری گشت مادر او و مادر مادر او و... بر او حرام ابدی می‌شوند. ۲- و ربائبکم اللاتی فی حجورکم من نسائکم اللاتی دخلتم بهن: «و دختران همسرانتان که در دامان شما قرار دارند به شرط اینکه با آن همسر آمیزش جنسی پیدا کرده باشید» یعنی تنها با عقد شرعی یک زن «دختران او» که از شوهر دیگری بوده اند بر شوهر حرام نمی‌شوند، بلکه مشروط بر این است که علاوه بر عقد شرعی با آن زن همبستر هم شده باشد. وجود این قید در این مورد تأیید می‌کند که حکم مادر همسر که در جمله سابق گذشت مشروط به چنین شرطی نیست، و به اصطلاح اطلاق حکم را تقویت می‌کند. گرچه ظاهر قید «فی حجورکم»: «در دامان شما باشند» چنین می‌فهماند که اگر دختر همسر از شوهر دیگر در دامان انسان پرورش نیابد بر او حرام نیست ولی به قرینه روایات و مسلم بودن حکم، این قید به اصطلاح قید احترازی نیست بلکه در واقع اشاره به نکته تحریم است زیرا اینگونه دختران که مادرانشان اقدام به ازدواج مجدد می‌کنند معمولاً در سنین پائین هستند و غالباً در دامان شوهر جدید همانند دختر او پرورش می‌یابند، آیه می‌گوید اینها در واقع همچون دختران خود شما هستند، آیا کسی با دختر خود ازدواج می‌کند؟ و انتخاب عنوان «ربائب» که جمع «ربیبه» به معنی تربیت شده است نیز به همین جهت می‌باشد. به دنبال این قسمت برای تأکید مطلب اضافه می‌کند که اگر با آنها آمیزش جنسی نداشتید دخترانشان بر شما حرام نیستند (فان لم تکنوا دخلتم بهن فلا جناح علیکم). ۳- و حلائل (۲) ابنائکم الذین من اصلابکم. «و همسران فرزندان آن که از نسل شما هستند». در حقیقت تعبیر «من اصلابکم» (فرزندانی که از نسل شما باشد) برای این است که روی یکی از رسوم غلط دوران جاهلیت خط بطلان کشیده شود، زیرا در آن زمان معمول بود افرادی را به عنوان فرزند خود انتخاب می‌کردند، یعنی کسی که فرزند شخص دیگری بود به نام فرزند خود می‌خواندند و فرزند خوانده مشمول تمام احکام فرزند حقیقی بود، و به همین دلیل با همسران فرزند خوانده خود ازدواج نمی‌کردند. فرزند خواندگی و احکام آن، در اسلام به کلی بی‌اساس شمرده شده است. ۴- و ان تجمعوا بین الایختین: «و برای شما جمع در میان دو خواهر ممنوع است» یعنی ازدواج با دو خواهر در زمان واحد مجاز نیست، بنابراین اگر ازدواج با دو خواهر یا بیشتر در زمانهای مختلف و بعد از جدائی از خواهر قبلی انجام گیرد، مانعی ندارد. و از آنجا که در زمان جاهلیت جمع میان دو خواهر رائج بود، و افرادی مرتکب چنین ازدواجهایی شده بودند قرآن بعد از جمله فوق می‌گوید: «الا ما قد سلف» یعنی این حکم (همانند احکام دیگر) عطف به گذشته نمی‌شود، و کسانی که قبل از نزول این قانون، چنین ازدواجی انجام داده اند کیفر و مجازاتی ندارند، اگر چه اکنون باید یکی از آن دو را انتخاب کرده، و دیگری را رها کنند. رمز اینکه اسلام از چنین ازدواجی جلوگیری کرده شاید این باشد، که دو خواهر به حکم نسب و پیوند طبیعی نسبت به یکدیگر علاقه شدید دارند، ولی به هنگامی که رقیب هم شوند طبعاً نمی‌توانند آن علاقه سابق را حفظ کنند، و به این ترتیب یک نوع تضاد عاطفی در وجود آنها پیدا می‌شود، که برای زندگی آنها زیان بار است، زیرا دائماً انگیزه «محبت» و انگیزه «رقابت» در وجود آنها در حال کشمکش و مبارزه اند. (۳) ۱- البته در اسلام ازدواج عموزاده‌ها و مانند آن با یکدیگر تحریم نشده زیرا همانند ازدواج با محارم نیست و احتمال بروز حوادثی در این گونه ازدواجها کمتر است و ما خود شاهد موارد زیادی از این گونه ازدواج‌ها بوده ایم و فرزندان که ثمرات این ازدواجها بوده اند سالم و از نظر فکری پر استعداد بوده اند. ۲- «حلائل» جمع «حلیله» از ماده «حل» به معنی زنی است که بر انسان حلال است، و یا از ماده «حلول» به معنی زنی است که با مردی در یک محل زندگی و آمیزش جنسی دارد.

۱۳۷ - هدف از آفرینش انسان چیست؟

کمتر کسی است که این سؤال را از خود یا از دیگران نکرده باشد که هدف از آفرینش ما چه بوده؟ همواره گروهی متولد می‌شوند، گروهی از جهان می‌روند و برای همیشه خاموش می‌شوند، مقصود از این آمد و رفتها چیست؟ به راستی اگر ما انسانها روی این کره خاکی زندگی نمی‌کردیم کجای عالم خراب می‌شد؟ و چه مشکلی به وجود می‌آمد؟ آیا ما باید بدانیم چرا آمدیم و چرا می‌رویم؟ و اگر بخواهیم از این معنی آگاه شویم آیا قدرت داریم؟ و به دنبال این سؤال، انبوهی از سؤالات دیگر فکر انسان را احاطه می‌کند. این سؤال هرگاه از ناحیه مادین مطرح شود ظاهراً هیچ پاسخی برای آن وجود ندارد، چرا که ماده و طبیعت اصلاً عقل و شعوری ندارند که هدفی داشته باشد، به همین دلیل آنها خود را از این نظر آسوده کرده و معتقد به پوچی آفرینش و بی‌هدفی خلقتند! و چه زجر آور است که انسان برای جزئیات زندگی خود اعم از تحصیل و کسب و کار، و درمان و بهداشت و ورزش، هدفهای دقیق و برنامه‌های منظمی در نظر گیرد، ولی مجموعه زندگی را پوچ و بی‌هدف بداند؟! لذا جای تعجب نیست که گروهی از آنان هنگامی که در این مسائل می‌اندیشند از این زندگی پوچ و بی‌هدف، سیر می‌شوند و دست به انتحار می‌زنند. اما این سؤال را هنگامی که یک خدا پرست از خود می‌کند هرگز با بن-بست روبرو نمی‌شود زیرا از یکسو می‌داند خالق این جهان حکیم است، حتماً آفرینش او حکمتی داشته، هر چند ما از آن بیخبر باشیم، و از سوی دیگر هنگامی که به جزء جزء اعضاء خود می‌نگرد برای هر یک هدف و فلسفه‌ای می‌یابد، نه تنها برای اعضائی همچون قلب و مغز و عروق و اعصاب، بلکه اعضائی همانند ناخنها، مژه‌ها، خطوط سرانگشتان، گودی کف دستها و پاها هر کدام فلسفه‌ای دارد که امروز همگی شناخته شده است. چقدر ساده اندیشی است که ما برای همه اینها هدف قائل باشیم، ولی مجموع را بی‌هدف بدانیم! این چه قضاوت ساده لوحانه‌ای است که ما برای هر یک از بناهای یک شهر فلسفه‌ای قائل شویم، اما برای تمام آن هیچ؟! آیا ممکن است مهندسی بنای عظیمی بسازد اطاقها، سالن‌ها، درها، دریچه‌ها، حوضها و باغچه‌ها و دکورها هر کدام روی حساب و برای منظوری ساخته شده باشد، ولی مجموعه آن بنای عظیم هیچ هدفی را تعقیب نکند؟ اینها است که به یک انسان خداپرست و مؤمن اطمینان می‌دهد که آفرینش او هدفی بس عظیم داشته، که باید بکوشد و با نیروی عقل و علم آنرا بیابد. عجیب است که این طرفداران پوچی خلقت در هر رشته‌ای از علوم طبیعی وارد می‌شوند برای تفسیر پدیده‌های مختلف دنبال هدفی می‌گردند، و تا هدف را نیابند آرام نمی‌نشینند، حتی حاضر نیستند وجود یک غده طبیعی کوچک را در گوشه‌ای از بدن بیکار بدانند، و برای پیدا کردن فلسفه وجودیش ممکن است سالها مطالعه و آزمایش کنند، اما وقتی به اصل آفرینش انسان می‌رسند با صراحت می‌گویند هیچ هدفی ندارد! چه تناقض شگفت آوری؟! به هر حال، ایمان به حکمت خداوند از یکسو، و توجه به فلسفه‌های اجزای وجود انسان از سوی دیگر، ما را مؤمن می‌سازد که هدفی بزرگ از آفرینش انسان بوده است. اکنون باید به دنبال این هدف بگردیم و تا آنجا که در توان داریم آنرا مشخص سازیم و در مسیرش گام برداریم. توجه به یک نکته اساسی می‌تواند چراغها و نور افکنهایی بسازد که این مسیر تاریک را برای ما روشن کند. ما همیشه در کارهای خود هدفی داریم که این هدف معمولاً دفع کمبودها و نیازهای ما است، حتی اگر به دیگری خدمت می‌کنیم یا دست‌گرفتنی را می‌گیریم و از گرفتاری نجات می‌بخشیم، و یا حتی ایثار و فداکاری می‌کنیم، آنها نیز نوعی کمبود معنوی ما را برطرف می‌سازد، و نیازهای مقدسی از ما را برآورده می‌کند. و چون در مورد صفات و افعال خدا غالباً گرفتار مقایسه با خویش می‌شویم گاه ممکن است این تصور به وجود آید که خداوند چه کمبودی داشت که با خلقت ما مرتفع می‌شد؟! و یا اگر در آیات قرآن می‌خوانیم هدف آفرینش انسان، عبادت است می‌گوئیم او چه نیازی به عبادت ما دارد؟ در حالی که این طرز تفکرها ناشی از همان مقایسه صفات خالق و مخلوق و واجب

و ممکن است. ما به حکم اینکه وجودمان محدود است، برای رفع کمبودهایمان تلاش می‌کنیم، و اعمالمان همه در این مسیر است، ولی درباره یک وجود نامحدود این معنی امکان پذیر نیست، باید هدف افعال او را در غیر وجود او جستجو کنیم. او چشمه‌ای است فیاض و مبدئی است نعمت آفرین که موجودات را در کنف حمایت خود می‌گیرد، و آنها را پرورش داده، از نقص به کمال می‌برد، و این است هدف واقعی عبودیت و بندگی ما، و این است فلسفه عبادات و نیایشهای ما که همگی کلاسهای تربیت برای تکامل ما است. به این ترتیب نتیجه می‌گیریم که هدف آفرینش ما پیشرفت و تکامل هستی ما است. اساساً اصل آفرینش، یک گام تکاملی عظیم است، یعنی چیزی را از عدم به وجود آوردن و از نیست هست کردن، و از صفر به مرحله عدد رساندن. وبعد از این گام تکاملی عظیم، مراحل دیگر تکامل شروع می‌شود، و تمام برنامه‌های دینی و الهی در همین مسیر است. (۱) ۱- تفسیر نمونه ۲۲/۳۸۹

۱۳۸- چرا خدا از آغاز انسان را کامل نیافرید؟

سرچشمه این ایراد غفلت از این نکته است که شاخه اصلی تکامل، «تکامل اختیاری» است، و به تعبیر دیگر تکامل آن است که انسان راه را با پای خود و اراده و تصمیم خویش پیماید، اگر دست او را بگیرند و بزور ببرند نه افتخار است و نه تکامل، فی المثل اگر انسان، یک ریال از مال خود را با تصمیم و اراده خویش انفاق کند به همان نسبت راه کمال اخلاقی پیموده، در حالی که اگر میلیونها از ثروت او را به اجبار بردارند و انفاق کنند، حتی یک گام هم در این راه پیش نرفته است، و لذا در آیات مختلف قرآن مجید به این واقعیت تصریح شده که اگر خدا می‌خواست همه مردم به اجبار ایمان می‌آوردند ولی این ایمان برای آنها سودی نداشت (و لو شاء ربك لآمن من في الارض كلهم جميعاً - یونس ۹۹). (۱) ۱- تفسیر نمونه ۱۳/۳۷۵

۱۳۹- هدف از تکامل انسان چیست؟

بعضی می‌گویند هدف از آفرینش ما تکامل انسانی است ولی هدف از این تکامل چیست؟ پاسخ این سؤال نیز با این جمله روشن می‌شود که تکامل، هدف نهائی و یا به تعبیر دیگر «غایه الغایات» است. توضیح اینکه: اگر از محصلی سؤال کنیم برای چه درس می‌خوانی؟ می‌گویند: برای اینکه به دانشگاه راه یابم. باز اگر سؤال کنیم دانشگاه را برای چه می‌خواهی؟ می‌گویند: برای اینکه فی المثل دکتر یا مهندس لایقی شوم. می‌گوئیم: مدرک دکتر و مهندسی را برای چه می‌خواهی؟ می‌گویند: برای اینکه فعالیت مثبتی کنم و هم درآمد خوبی داشته باشم. باز می‌گوئیم: درآمد خوب را برای چه می‌خواهی؟ می‌گویند: برای اینکه زندگی آبرومند و مرفهی داشته باشم. سرانجام می‌پرسیم زندگی مرفه و آبرومند برای چه می‌خواهی؟ در اینجا می‌بینیم لحن سخن او عوض می‌شود و می‌گویند: خوب، برای اینکه زندگی مرفه و آبرومندی داشته باشم، یعنی همان پاسخ سابق را تکرار می‌کند. این دلیل بر آن است که او به پاسخ نهائی، و به اصطلاح به «غایه الغایات» کار خویش رسیده که ماورای آن پاسخ دیگری نیست، و هدف نهائی را تشکیل می‌دهد. این در مسائل زندگی مادی. در زندگی معنوی نیز مطلب همین گونه است، وقتی گفته می‌شود آمدن انبیاء و نزول کتب آسمانی، و تکالیف و برنامه‌های تربیتی برای چیست؟ می‌گوئیم: برای تکامل انسانی و قرب به خدا. و اگر سؤال کنند تکامل و قرب پروردگار برای چه منظوری است؟ می‌گوئیم برای قرب به پروردگار! یعنی این هدف نهائی است، و به تعبیر دیگر ما همه چیز را برای تکامل و قرب به خدا می‌خواهیم اما قرب به خدا را برای خودش (یعنی برای قرب به پروردگار). (۱) ۱- تفسیر نمونه ۲۲/۳۹۳

۱۴۰- چرا خدا مردم را آزمایش می‌کند؟

در زمینه مسأله آزمایش الهی بحث فراوان است، نخستین سؤالی که به ذهن می‌رسد این است که مگر آزمایش برای این نیست که اشخاص یا چیزهای مبهم و ناشناخته را بشناسیم و از میزان جهل و نادانی خود بکاهیم؟ اگر چنین است خداوندی که علمش به همه چیز احاطه دارد و از اسرار درون و برون همه کس و همه چیز آگاه است، غیب آسمان و زمین را با علم بی‌پایانش می‌داند، چرا امتحان می‌کند، مگر چیزی بر او مخفی است که با امتحان آشکار شود؟! پاسخ این سؤال مهم را در اینجا باید جستجو کرد که مفهوم آزمایش و امتحان در مورد خداوند با آزمایشهای ما بسیار متفاوت است. آزمایش‌های ما همانست که در بالا گفته شد یعنی برای شناخت بیشتر و رفع ابهام و جهل است، اما آزمایش الهی در واقع همان «پرورش و تربیت» است. توضیح اینکه در قرآن متجاوز از بیست مورد امتحان به خدا نسبت داده شده است، این یک قانون کلی و سنت دائمی پروردگار است که برای شکوفا کردن استعدادهای نهفته (و از قوه به فعل رساندن آنها) و در نتیجه پرورش دادن بندگان آنان را می‌آزماید، یعنی همانگونه که فولاد را برای استحکام بیشتر در کوره می‌گذارند تا به اصطلاح آبدیده شود، آدمی را نیز در کوره حوادث سخت پرورش می‌دهد تا مقاوم گردد. در واقع امتحان خدا به کار باغبانی پرتجربه شبیه است که دانه‌های مستعد را در سرزمینهای آماده می‌پاشد، این دانه‌ها با استفاده از مواهب طبیعی شروع به نمو و رشد می‌کنند، تدریجاً با مشکلات می‌جنگند و با حوادث پیکار می‌نمایند در برابر طوفانهای سخت و سرمای کشنده و گرمای سوزان ایستادگی به خرج می‌دهند تا شاخه گلی زیبا یا درختی تنومند و پرثمر بار آید که بتواند به زندگی و حیات خود در برابر حوادث سخت ادامه دهد. سربازان را برای اینکه از نظر جنگی نیرومند و قوی شوند به مانورها و جنگهای مصنوعی می‌برند و در برابر انواع مشکلات تشنگی، گرسنگی گرما و سرما، حوادث دشوار، موانع سخت، قرار می‌دهند تا ورزیده و آبدیده شوند. و این است رمز آزمایشهای الهی. قرآن مجید به این حقیقت در جای دیگر تصریح کرده می‌گوید ولیتلی الله ما فی صدورکم و لیمحص ما فی قلوبکم والله علیم بذات الصدور: «او آنچه را شما در سینه دارید می‌آزماید تا دلهای شما کاملاً خالص گردد و او به همه اسرار درون شما آگاه است» (آل عمران - ۱۵۴). امیرمؤمنان علی (علیه السلام) تعریف بسیار پرمعنی در زمینه فلسفه امتحانات الهی دارد می‌فرماید: وان کان سبحانه اعلم بهن من انفسهم ولكن لتظهر الافعال التي بها يستحق الثواب والعقاب: «گرچه خداوند به روحیات بندگان از خودشان آگاهتر است ولی آنها را امتحان می‌کند تا کارهای خوب و بد که معیار پاداش و کیفر است از آنها ظاهر گردد» (۱). یعنی صفات درونی انسان به تنهایی نمی‌تواند معیاری برای ثواب و عقاب گردد مگر آن زمانی که در لابلای اعمال انسان خود نمائی کند، خداوند بندگان را می‌آزماید تا آنچه در درون دارند در عمل آشکار کنند، استعدادها را از قوه به فعل برسانند و مستحق پاداش و کیفر او گردند. اگر آزمایش الهی نبود این استعدادها شکوفا نمی‌شد و درخت وجود انسان میوه‌های اعمال بر شاخسارش نمایان نمی‌گشت و این است فلسفه آزمایش الهی در منطق اسلام. (۲) ۱ - نهج البلاغه کلمات قصار جمله ۹۳. ۲ - تفسیر نمونه ۱/۵۲۶

۱۴۱ - آیا سعادت و شقاوت انسانها ذاتی است؟

در سوره مبارکه هود آیه ۱۰۵ می‌خوانیم «يوم يأت لا تكلم نفس الا باذنه فمنهم شقي وسعيد» (آن روز که در قیامت) فرا رسد هیچکس جز به اجازه پروردگار سخن نمی‌گوید گروهی از آنها شقاوت‌مندند و گروهی سعادت‌مند... در اینجا این سؤال مطرح می‌شود که آیا این آیه دلیلی بر ذاتی بودن سعادت و شقاوت انسانهاست؟ در اینجا باید به چند نکته توجه کرد: ۱ - همانگونه که گفتیم بعضی خواسته‌اند از آیات فوق ذاتی بودن سعادت و شقاوت را اثبات کنند درحالیکه نه تنها آیات فوق دلالتی بر این امر ندارد بلکه به وضوح ثابت می‌کند که سعادت و شقاوت اکتسابی است، زیرا می‌گوید: «اما الذین شقوا» (آنها که شقاوت‌مند شدند) و یا می‌گوید: «اما الذین سعدوا» (اما آنها که سعادت‌مند شدند) اگر شقاوت و سعادت ذاتی بود می‌بایست گفته شود «اما الاشقیاء و اما السعداء» و مانند آن و از اینجا روشن می‌شود آنچه در تفسیر فخر رازی آمده که «در این آیات خداوند از هم اکنون

حکم کرده که گروهی در قیامت سعادت‌مندند و گروهی شقاوتمند، و کسانی را که خداوند محکوم به چنین حکمی کرده و می‌داند سرانجام در قیامت سعید یا شقی خواهند بود محال است تغییر پیدا کنند، والا لازم می‌آید که خبر دادن خداوند کذب، و علمش جهل شود و این محال است!!... بکلی بی‌اساس است. این همان ایراد معروف «علم خدا» در مسأله جبر و اختیار است که پاسخ آن از قدیم داده شده است و آن اینکه: اگر ما افکار پیش ساخته خود را نخواهیم بر آیات تحمیل کنیم مفاهیم آن روشن است، این آیات می‌گوید: در آن روز گروهی در پرتو اعمالشان سعادت‌مند و گروهی بخاطر اعمالشان شقاوتمندند و خدا می‌داند چه کسانی به اراده خود و به خواست و اختیار خود در طریق سعادت گام می‌نهند و چه گروهی با اراده خود در مسیر شقاوت گام می‌نهند بنابراین بعکس آنچه او گفته اگر مردم مجبور به انتخاب این راه باشند علم خدا جهل خواهد شد چرا که همگان با میل و اختیار خود راه خویش را انتخاب می‌کنند. شاهد سخن اینکه آیات فوق به دنبال داستانهای اقوام پیشین است که گروه عظیمی از آنها بر اثر ظلم و ستم و انحراف از جاده حق و عدالت، و آلودگی به مفسد شدید اخلاقی، و مبارزه با رهبران الهی گرفتار مجازاتهای دردناکی در این جهان شدند که قرآن برای تربیت و ارشاد ما و نشان دادن راه حق از باطل و جدا ساختن مسیر سعادت از شقاوت این داستانها را بازگو می‌کند. اصولاً اگر ما - آنچنان که فخر رازی و هم فکرانش می‌پندارند - محکوم به سعادت و شقاوت ذاتی باشیم، و بدون اراده به بدیها و نیکیها کشانده شویم تعلیم و تربیت لغو و بیهوده خواهد بود. آمدن پیامبران و نزول کتب آسمانی و نصیحت و اندرز و تشویق و توبیخ و سرزنش و ملامت و مؤاخذة و سؤال و بالاخره کیفر و پاداش همگی بیفایده یا ظالمانه محسوب می‌گردد. آنها که مردم را در انجام نیک و بد مجبور می‌دانند خواه این جبر را، جبر الهی، یا جبر طبیعی، یا جبر اقتصادی، و یا جبر محیط بدانند تنها به هنگام سخن گفتن و یا مطالعه در کتابها از این مسلک طرفداری می‌کنند، ولی در عمل حتی خودشان هرگز چنین عقیده ای ندارند، به همین دلیل اگر به حقوق آنها تجاوزی شود متجاوز را مستحق توبیخ و ملامت و محاکمه و مجازات می‌دانند، و هرگز حاضر نیستند به عنوان اینکه او مجبور به انجام این کار است از وی صرفنظر کنند و یا مجازاتش را ظالمانه بپندارند و یا بگویند او نمی‌توانسته است این عمل را مرتکب نشود چون خدا خواسته یا جبر محیط و طبیعت بوده است، این خود دلیل دیگری بر فطری بودن اصل اختیار است. بهر حال هیچ جبری مسلکی را نمی‌یابیم که در عمل روزانه خود به این عقیده پای بند باشد بلکه بر خوردش با تمام انسانها برخورد با افراد آزاد و مسئول و مختار است. تمام اقوام دنیا به دلیل تشکیل دادگاهها و دستگاههای قضائی برای کیفر متخلفان عملاً آزادی اراده را پذیرفته اند. تمام مؤسسات تربیتی جهان نیز بطور ضمنی این اصل را قبول کرده اند که انسان با میل و اراده خود کار می‌کند و با تعلیم و تربیت می‌توان او را راهنمایی و ارشاد کرد و از خطاها و اشتباهات و کج اندیشی‌ها بر کنار ساخت. ۲- جالب اینکه در آیات فوق «شقوا» به عنوان فعل معلوم «و سعدوا» به عنوان فعل مجهول آمده است. این اختلاف تعبیر شاید اشاره لطیفی به این نکته باشد که انسان راه شقاوت را با پای خود می‌پیماید، ولی برای پیمودن راه سعادت تا امداد و کمک الهی نباشد و او را در مسیرش یاری ندهد پیروز نخواهد شد و بدون شک این امداد و کمک تنها شامل کسانی می‌شود که گامهای نخستین را با اراده و اختیار خود برداشته اند و شایستگی چنین امدادی را پیدا کرده اند. (دقت کنید). (۱) ۱- تفسیر نمونه ۹/۲۳۶

۱۴۲- فرق اسلام و ایمان چیست؟

فرق اسلام و ایمان چیست؟

در سوره حجرات آیه ۱۴ می‌خوانیم: «قالت الاعراب امنوا قل لم تؤمنوا و لکن قولوا اسلمنا و لم یدخل الایمان فی قلوبکم...» (اعراب بادیه نشین گفتند: ایمان آورده ایم، به آنها بگو: شما ایمان نیاورده اید، بگوئید اسلام آورده ایم، ولی هنوز ایمان وارد

قلب شما نشده است) در اینجا این سؤال مطرح می‌شود که تفاوت اسلام و ایمان چیست؟ طبق این آیه تفاوت «اسلام» و «ایمان»، در این است که «اسلام» شکل ظاهری قانونی دارد، و هرکس شهادتین را بر زبان جاری کند در سلک مسلمانان وارد می‌شود، و احکام اسلام بر او جاری می‌گردد. ولی ایمان یک امر واقعی و باطنی است و جایگاه آن قلب آدمی است، نه زبان و ظاهر او. «اسلام» ممکن است انگیزه‌های مختلفی داشته باشد، حتی انگیزه‌های مادی و منافع شخصی، ولی «ایمان» حتماً از انگیزه‌های معنوی، از علم و آگاهی، سرچشمه می‌گیرد، و همان است که میوه حیات بخش تقوی بر شاخسارش ظاهر می‌شود. این همان چیزی است که در عبارت گویائی از پیغمبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله) آمده است: الاسلام علانیة، و الایمان فی القلب: «اسلام امر آشکاری است، ولی جای ایمان دل است» (۱). و در حدیث دیگری از امام صادق (علیه السلام) می‌خوانیم: الاسلام یحقن به الدم و تؤدی به الامانة، و تستحل به الفروج، و الثواب علی الایمان: با اسلام خون انسان محفوظ، و ادای امانت او لازم، و ازدواج با او حلال می‌شود، ولی ثواب بر ایمان است» (۲). و نیز به همین دلیل است که در بعضی از روایات مفهوم «اسلام» منحصر به اقرار لفظی شمرده شده، در حالی که ایمان اقرار توأم با عمل معرفی شده است (الایمان اقرار و عمل، و الاسلام اقرار بلاعمل) (۳). همین معنی به تعبیر دیگری در بحث «اسلام و ایمان» آمده است، «فضیل بن یسار» می‌گوید: از امام صادق (علیه السلام) شنیدم فرمود: ان الایمان یشارک الاسلام، و لایشارک الاسلام، ان الایمان ما وقر فی القلوب، و الاسلام ما علیه المناکح و الموارث و حقن الدماء: «ایمان با اسلام شریک است، اما اسلام با ایمان شریک نیست (و به تعبیر دیگر هر مؤمنی مسلمان است ولی هر مسلمانی مؤمن نیست) «ایمان» آن است که در دل ساکن شود، اما «اسلام» چیزی است که قوانین نکاح و ارث و حفظ خون بر طبق آن جاری می‌شود» (۴) ولی این تفاوت مفهومی در صورتی است که این دو واژه در برابر هم قرار گیرند، اما هرگاه جدا از هم ذکر شوند ممکن است اسلام بر همان چیزی اطلاق شود که ایمان بر آن اطلاق می‌شود، یعنی هر دو واژه در یک معنی استعمال گردد. (۵)

پی‌نوشتها

۱ - «مجمع البیان» جلد ۹ صفحه ۱۳۸. ۲ - «کافی» جلد ۲ «باب ان الاسلام یحقن به الدم» حدیث ۱ و ۲. ۳ - «کافی» جلد ۲ «باب ان الاسلام یحقن به الدم» حدیث ۱ و ۲. ۴ - «اصول کافی» جلد ۲ «باب ان الایمان یشارک الاسلام» حدیث ۳. ۵ - تفسیر نمونه ۲۲/۲۱۰

۱۴۳ - مقصود از شیطان در قرآن چیست؟

مقصود از شیطان در قرآن

کلمه «شیطان» از ماده «شطن» گرفته شده، و «شاطن» به معنی «خبیث و پست» آمده است و شیطان به موجود سرکش و متمرّد اطلاق می‌شود، اعم از انسان و یا جن و یا جنبنده‌گان دیگر، و به معنی روح شریر و دور از حق، نیز آمده است، که در حقیقت همه اینها به یک قدر مشترک بازگشت می‌کنند. باید دانست که «شیطان» اسم عام (اسم جنس) است، در حالی که «ابلیس» اسم خاص (علم) می‌باشد، و به عبارت دیگر «شیطان» به هر موجود مودّی و منحرف‌کننده و طاغی و سرکش، خواه انسانی یا غیر انسانی می‌گویند، و ابلیس نام آن شیطان است که آدم را فریب داد و اکنون هم با لشکر و جنود خود در کمین آدمیان است. از موارد استعمال این کلمه در قرآن نیز برمی‌آید که شیطان به موجود مودّی و مضر گفته می‌شود، موجودی که از راه راست برکنار بوده و درصدد آزار دیگران است، موجودی که سعی می‌کند ایجاد دودستگی نماید، و اختلاف و فساد به راه اندازد، چنانکه می‌خوانیم: «انما یرید الشیطان ان یوقع بینکم العداوة والبغضاء، ...»: «شیطان می‌خواهد بین شما دشمنی و بغض و کینه ایجاد کند...

«(۱) . با توجه به اینکه کلمه «یرید» فعل مضارع است و دلالت بر استمرار دارد حاکی از این معنی است که این اراده ، اراده همیشگی شیطان است . و از طرفی می بینیم که در قرآن نیز شیطان به موجود خاصی اطلاق نشده ، بلکه حتی به انسانهای شرور و مفسد نیز اطلاق گردیده است . آنجا که می خوانیم: «و کذلک جعلنا لکل نبی عدواً شیاطین الانس والجن» «بدینگونه ما برای هر پیامبری دشمنی از شیطانهای انسانی و یا جن قرار دادیم» . (۲) و اینکه به ابلیس هم شیطان اطلاق شده بخاطر فساد و شرارتی است که در او وجود دارد . علاوه بر اینها گاهی کلمه شیطان بر «میکربها» نیز اطلاق شده: به عنوان نمونه امیرمؤمنان (علیه السلام) می فرماید ، «لا تشرّبوا الماء من ثلمة الاناء و لا من عروته ، فان الشیطان یقعده علی العروة و الثلمة» : «از قسمت شکسته و طرف دستگیره ظرف ، آب نخورید ، زیرا شیطان بر روی دستگیره و قسمت شکسته شده ظرف می نشیند» (۳) . و نیز امام صادق (علیه السلام) می فرماید: «ولا یشرب من اذن الکوز ، و لا من کسره ان کان فیه فانه مشرب الشیاطین» (۴) «از دستگیره و قسمت شکسته کوزه آب نخورید که جایگاه آشامیدن شیطانها است» . از قول پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) می خوانیم: «موهای شارب (سبیل) خویش را بلند نگذارید ، زیرا شیطان آنرا محیط امن برای زندگی خویش قرار می دهد ، و در آنجا پنهان می گردد» (۵) ! به این ترتیب روشن شد که یکی از معانی شیطان میکروبهای زیانبخش و مضر است . ولی بدیهی است منظور این نیست که: شیطان در همه جا به این معنی باشد ، بلکه منظور این است که: شیطان معانی مختلفی دارد ، که یکی از مصداقهای روشن آن «ابلیس» و لشکریان و اعوان او است: و مصداق دیگر آن انسانهای مفسد و منحرف کننده ، و احیاناً در پاره ای از موارد به معنی میکروبهای موذی آمده است (دقت کنید) . (۶)

پی نوشتها

۱ - مائده: ۹۱ . ۲ - انعام: ۱۱۲ . ۳ - کافی جلد ۶ کتاب الاطعمه و الاشربه ، باب الاوانی . ۴ - کافی جلد ۶ کتاب الاطعمه و الاشربه ، باب الاوانی . ۵ - کافی جلد ۶ کتاب الاطعمه و الاشربه ، باب الاوانی . ۶ - تفسیر نمونه ۱/۱۹۱

۱۴۴ - حقیقت جن چیست ؟

حقیقت جن

«جن» چنانکه از مفهوم لغوی این کلمه به دست می آید موجودی است ناپیدا که مشخصات زیادی در قرآن برای او ذکر شده ، از جمله اینکه: ۱- موجودی است که از شعله آتش آفریده شده ، بر خلاف انسان که از خاک آفریده شده است ، (وخلق الجن من نار) (الرحمن - ۱۵) ۲- دارای علم و ادراک و تشخیص حق از باطل و قدرت منطقی و استدلال است (آیات مختلف سوره جن) . ۳- دارای تکلیف و مسؤولیت است (آیات سوره جن و سوره الرحمن) . ۴- گروهی از آنها مؤمن صالح و گروهی کافرند (و انما الصالحون و منّا دون ذلک) (جن ۱۱) . ۵- آنها دارای حشر و نشر و معاندند (و اما القاسطون فکانوا لجهنم حطباً) (جن ۱۵) . ۶- آنها قدرت نفوذ در آسمانها و خبرگیری و استراق سمع داشتند ، و بعداً ممنوع شدند (و انا کنا نقعد منها مقاعد للسمع فمن یستمع الان یجدله شهاباً رسداً) (جن ۹) . ۷- آنها با بعضی انسانها ارتباط برقرار می کردند و با آگاهی محدودی که نسبت به بعضی از اسرار نهائی داشتند به اغوای انسانها می پرداختند (وانه کان رجال من الانس یعوذون برجال من الجن فزادهم رهقا) (جن ۶) . ۸- در میان آنها افرادی یافت می شوند که از قدرت زیادی برخوردارند ، همانگونه که در میان انسانها نیز چنین است (قال عفريت من الجن انا آتیک به قبل ان تقوم من مقامک) «یکی از گردنکشان جن به سلیمان گفت من تخت ملکه سبا را پیش از آنکه از جای برخیزی از سرزمین او به اینجا می آورم!» (نمل ۳۹) . ۹- آنها قدرت بر انجام بعضی کارهای مورد نیاز انسان را دارند (و من الجن

من بعمل بین یدیه باذن ربه . . . يعملون له ما یشاء من محاریب و تماثل و جفان کالجواب): «گروهی از جن پیش روی سلیمان به اذن پروردگار کار می کردند، و برای او معبدها، تمثالها، و ظروف بزرگ غذا تهیه می کردند» (سبا ۱۲ - ۱۳). ۱۰- خلقت آنها در روی زمین قبل از خلقت انسانها بوده است (والجان خلقناه من قبل) (حجر ۲۷) و ویژگیهای دیگر. بعلاوه از آیات قرآن به خوبی استفاده می شود که بر خلاف آنچه در افواه مردم عوام مشهور است و آنها را «از ما بهتران» می دانند، انسان نوعی است برتر از آنها، به دلیل اینکه تمام پیامبران الهی از انسانها برگزیده شدند، و آنها به پیامبر اسلام که از نوع بشر بود ایمان آوردند، و از او تبعیت کردند، و اصولاً واجب شدن سجده در برابر آدم بر شیطان که بنا به تصریح قرآن آن روز از (بزرگان) طایفه جن بود (کهف - ۵۰) دلیل بر فضیلت نوع انسان بر جن می باشد. تا اینجا سخن از مطالبی بود که از قرآن مجید درباره این موجود ناپیدا استفاده می شود که خالی از هرگونه خرافه و مسائل غیر علمی است، ولی می دانیم مردم عوام و ناآگاه خرافات زیادی درباره این موجود ساخته اند که با عقل و منطق جور نمی آید، و به همین جهت یک چهره خرافی و غیر منطقی به این موجود داده که وقتی کلمه جن گفته می شود مشتی خرافات نیز با آن تداعی می شود از جمله اینکه آنها را با اشکال غریب و عجیب و وحشتناک، و موجوداتی دم دار و سم دار!، مودی و پر آزار، کینه توز و بدرفتار که ممکن است از ریختن یک ظرف آب داغ در یک نقطه خالی، خانه هائی را به آتش کشند! و موهومات دیگری از این قبیل. در حالی که اگر موضوع وجود جن از این خرافات پیراسته شود، اصل مطلب کاملاً قابل قبول است، چرا که هیچ دلیلی بر انحصار موجودات زنده به آنچه ما می بینیم، نداریم، بلکه علماء و دانشمندان علوم طبیعی می گویند: موجوداتی را که انسان با حواس خود می تواند درک کند، در برابر موجوداتی که با حواس قابل درک نیستند ناچیز است. تا این اواخر که موجودات زنده ذره بینی کشف نشده بود، کسی باور نمی کرد که در یک قطره آب، یا یک قطره خون، هزاران هزار موجود زنده باشد که انسان قدرت دید آنها را نداشته باشد. و نیز دانشمندان می گویند: چشم ما رنگهای محدودی را می بیند، و گوش ما امواج صوتی محدودی را می شنود، رنگها و صداهائی که با چشم و گوش ما قابل درک نیست بسیار بیش از آن است که قابل درک است. وقتی وضع جهان، چنین باشد چه جای تعجب که انواع موجودات زنده ای در این عالم وجود داشته باشند که ما نتوانیم با حواس خود آنها را درک کنیم، و وقتی مخبر صادقمانند پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) از آن خبر دهد چرا نپذیریم؟ به هر حال از یکسو قرآن کلام ناطق صادق، خبر از وجود جن با ویژگیهائی که در بالا ذکر شد داده است، و از سوی دیگر هیچ دلیل عقلی بر نفی آن وجود ندارد، بنابراین باید آن را پذیرفت، و از توجیهاات غلط و ناروا باید بر حذر بود همانگونه که از خرافات عوام در این قسمت باید اجتناب کرد. این نکته نیز قابل توجه است که جن گاهی بربیک مفهوم وسیعتر اطلاق می شود که انواع موجودات ناپیدا را شامل می گردد، اعم از آنها که دارای عقل و درکند و آنها که عقل و درک ندارند، و حتی گروهی از حیواناتی که با چشم دیده می شوند و معمولاً در لانه ها پنهانند، نیز در این معنی وسیع وارد است. شاهد این سخن روایتی است که از پیامبر (صلی الله علیه و آله) نقل شده است که فرمود: «خداوند جن را پنج صنف آفریده است: صنفی مانند باد در هوا (ناپیدا هستند) و صنفی به صورت مارها، و صنفی به صورت عقربها، و صنفی حشرات زمین اند، و صنفی از آنها مانند انسانند که بر آنها حساب و عقاب است» (۱). با توجه به این روایت و مفهوم گسترده آن، بسیاری از مشکلاتی که در روایات و داستانها در مورد جن گفته می شود، حل خواهد شد. مثلاً در بعضی از روایات از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: لا تشرب الماء من ثلثة الاناء و لا من عروته فان الشیطان یقعد علی العروء و الثلثة: «از قسمت شکسته ظرف و طرف دستگیره آن آب نخورید زیرا شیطان، روی دستگیره، و قسمت شکسته می نشیند» (۲). با توجه به اینکه «شیطان» از «جن» است، و با توجه به اینکه جای شکسته ظرف، و همچنین دسته آن محل اجتماع انواع میکربها است، بعید به نظر نمی رسد که «جن و شیطان» به «مفهوم عام» اینگونه موجودات را نیز شامل شود هر چند معنی خاصی دارد یعنی به موجودی گفته میشود که دارای فهم و شعور و مسئولیت و تکلیف است. و روایات در این زمینه فراوان است (۳). (۴)

پی نوشتها

۱- «سفینة البحار» جلد اول صفحه ۱۸۶ (ماده جن) . ۲- کتاب «کافی» جلد ۶ صفحه ۳۸۵ کتاب الاشریة باب الاوانی حدیث ۵ . ۳- در جلد اول کتاب «اولین دانشگاه و آخرین پیامبر» حدود بیست و سه روایت در این زمینه جمع آوری شده است . ۴- تفسیر نمونه ۲۵/۱۵۴

۱۴۵- حقیقت فرشته چیست؟

حقیقت فرشته

در قرآن مجید از ملائکه فراوان یاد شده است . آیات زیادی از قرآن درباره صفات ، ویژگیها ، مأموریتها و وظائف فرشتگان سخن می گوید ، حتی قرآن ، ایمان به ملائکه را در ردیف ایمان به خدا و انبیاء و کتب آسمانی قرار داده است ، و این دلیل بر اهمیت بنیادی این مسأله است: آمن الرسول بما انزل الیه من ربه و المؤمنون کل آمن بالله و ملائکته و کتبه و رسله: «پیامبر اسلام به آنچه از سوی پروردگارش بر او نازل شده ایمان آورده ، و مؤمنان نیز به خدا و فرشتگان او و کتابها و رسولانش همگی ایمان دارند»(بقره - ۲۸۵) . بدون شک وجود فرشتگان از امور غیبیه ای است که برای اثبات آن با این صفات و ویژگیها راهی جز ادله نقلیه نیست ، و به حکم ایمان به غیب آنها را باید پذیرفت . قرآن مجید رویهمرفته ویژگیهای آنها را چنین می شمرد: ۱- فرشتگان موجوداتی عاقل و با شعورند و بندگان گرامی خدا هستند (بل عباد مکرمون) (انبیاء ۲۶) . ۲- آنها سر بر فرمان خدا دارند و هرگز معصیت او نمی کنند (لایسبقونه بالقول وهم بامرہ یعملون) (انبیاء ۲۷) . ۳- آنها وظائف مهم و بسیار متنوعی از سوی خداوند بر عهده دارند: گروهی حاملان عرشند (حاقه - ۱۷) . و گروهی مدبرات امرند (نازعات - ۵) گروهی فرشتگان قبض ارواحند (اعراف - ۳۷) . و گروهی مراقبان اعمال بشرند (سوره انفطار - ۱۰ تا ۱۳) . گروهی حافظان انسان از خطرات و حوادثند (انعام - ۶۱) . و گروهی مأمور عذاب و مجازات اقوام سرکشند (هود ۷۷) . و گروهی امداد گران الهی نسبت به مؤمنان در جنگها هستند (احزاب - ۹) . و بالاخره گروهی مبلغان وحی و آورندگان کتب آسمانی برای انبیاء می باشند (نحل - ۲) که اگر بخواهیم یک یک از وظائف و مأموریتهای آنها را بر شمریم بحث به درازا می کشد . ۴- آنها پیوسته مشغول تسبیح و تقدیس خداوند هستند ، چنانکه در آیه ۵ سوره شوری می خوانیم: والملائکه یسبحون بحمد ربهم و یتستغفرون لمن فی الارض : «فرشتگان تسبیح و حمد پروردگار خود را بجا می آورند و برای کسانی که در زمین هستند استغفار می کنند» . ۵- با این حال انسان به حسب استعداد تکامل از آنها برتر و والاتر است تا آنجا که همه فرشتگان بدون استثناء بخاطر آفرینش آدم به سجده افتادند و آدم معلم آنها گشت (آیات ۳۰ - ۳۴ سوره بقره) . ۶- آنها گاه به صورت انسان در می آیند ، و بر انبیاء و حتی غیر انبیاء ظاهر می شوند ، چنانکه در سوره مریم می خوانیم: فرشته بزرگ الهی به صورت انسان موزون بر مریم ظاهر شد: فارسلنا الیها روحنا فتمثل لها بشراً سوياً: (مریم - ۱۷) . در جای دیگر به صورت انسانهایی بر ابراهیم و بر لوط ظاهر شدند (هود - ۶۹ و ۷۷) . حتی از ذیل این آیات استفاده می شود که قوم لوط نیز آنها را در همان اشکال موزون انسانی دیدند (هود - ۷۸) . آیا ظهور در چهره انسان ، یک واقعیت عینی است ؟ یا به صورت تمثیل و تصرف در قوه ادراک ؟ ظاهر آیات قرآن معنی اول است ، هر چند بعضی از مفسران بزرگ معنی دوم را برگزیده اند . ۷- از روایات اسلامی استفاده می شود که تعداد آنها بقدری زیاد است که به هیچ وجه قابل مقایسه با انسان نیست ، چنانکه در روایتی از امام صادق(علیه السلام) می خوانیم: هنگامی که از آن حضرت پرسیدند آیا عدد فرشتگان بیشترند یا انسانها ؟ فرمود: «سوگند به خدائی که جانم به دست او است فرشتگان خدا در آسمانها بیشترند از عدد ذرات خاکهای زمین ، و در آسمان جای پائی نیست مگر اینکه در آنجا فرشته ای تسبیح و تقدیس خدا می کند»(۱) . ۸- آنها نه غذا می خورند و نه آب می نوشند ، و نه ازدواج دارند ، چنانکه در

حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم: «فرشتگان غذا نمی خورند و آب نمی نوشند و ازدواج نمی کنند بلکه با نسیم عرش الهی زنده اند!» (۲). ۹- آنها نه خواب دارند نه سستی و غفلت، چنانکه علی (علیه السلام) در حدیثی چنین می گوید: «در آنها نه سستی است، و نه غفلت، و نه عصیان... خواب بر آنها چیره نمی گردد و عقل آنها گرفتار سهو و نسیان نمی شود، بدن آنها به سستی نمی گراید، و در صلب پدران و رحم مادران قرار نمی گیرند» (۳). ۱۰- آنها مقامات مختلف و مراتب متفاوت دارند، بعضی همیشه در رکوعند و بعضی همیشه در سجودند. ما ما الا له مقام معلوم و انا لنحن الصافون و انا لنحن المسبحون: «هریک از ما مقام معلومی دارد، ما همواره صف کشیده منتظر فرمان او هستیم و پیوسته تسبیح او می گوئیم» (صافات ۱۶۴ - ۱۶۶). امام صادق می گوید: «خداوند فرشتگانی دارد که تا روز قیامت در رکوعند، و فرشتگانی دارد که تا قیامت در سجودند!» (۴). برای آگاهی بیشتر از اوصاف ملائکه و اصناف آنها به کتاب «السماء و العالم» بحار الانوار، «ابواب الملائکه» (جلد ۵۹ صفحه ۱۴۴ تا ۳۲۶ مراجعه فرمائید، همچنین نهج البلاغه خطبه های اول و ۹۱ - خطبه اشباح - و ۱۰۹ و ۱۷۱). آیا با این اوصاف که برای فرشتگان ذکر شد آنها موجوداتی مجردند یا مادی؟! بدون شک با این اوصاف نمی توانند از این ماده کثیف عنصری باشند، ولی مانعی ندارد که از اجسام لطیفی آفریده شده باشند، اجسامی ما فوق این ماده معمولی که ما با آن آشنا هستیم. اثبات «تجرد مطلق» برای فرشتگان حتی از زمان و مکان و اجزاء کار آسانی نیست، و تحقیق از این مسأله نیز فایده زیادی در بر ندارد، مهم آن است که ما فرشتگان را به اوصافی که قرآن و روایات مسلم اسلامی توصیف کرده بشناسیم و آنها را صنف عظیمی از موجودات والا و برجسته خداوند بدانیم، بی آنکه مقامی جز مقام بندگی و عبودیت برای آنها قائل باشیم، و آنها را شریک خداوند در خلقت یا عبادت بدانیم که این شرک و کفر محض است. در بحث پیرامون فرشتگان، به همین مقدار قناعت می کنیم، و تفصیل را به کتبی که بالخصوص در این زمینه نگاشته شده موکول می نمائیم. در بسیاری از عبارات تورات از فرشتگان تعبیر به «خدایان» می کند که تعبیری است شرک آلود، و از نشانه های تحریف تورات کنونی است، ولی قرآن مجید از این گونه تعبیرات پاک و منزّه است، چرا که برای آنها مقامی جز بندگی و عبادت و اجرای فرمانهای الهی قائل نشده است و حتی چنانکه گفتیم از آیات مختلف قرآن برمی آید که مقام انسان کامل از فرشتگان والاتر و بالاتر است. (۵)

پی نوشتها

۱- «بحار الانوار» جلد ۵۹ صفحه ۱۷۶ (حدیث ۷) روایات فراوان دیگری در این زمینه نیز نقل شده است. ۲- «بحار الانوار» جلد ۵۹ صفحه ۱۷۴ (حدیث ۴). ۳- «بحار الانوار» جلد ۵۹ صفحه ۱۷۵. ۴- «بحار الانوار» جلد ۵۹ صفحه ۱۷۴. ۵- تفسیر نمونه ۱۸/۱۷۳

۱۴۶- رجعت چیست؟ و آیا امکان دارد؟

رجعت چیست؟

«رجعت» از عقائد معروف شیعه است و تفسیرش در یک عبارت کوتاه چنین است: بعد از ظهور مهدی (علیه السلام) و در آستانه رستاخیز گروهی از «مؤمنان خالص» و «کفار و طاغیان بسیار شرور» به این جهان باز می گردند، گروه اول مدارجی از کمال را طی می کنند، و گروه دوم کيفرهای شدیدی می بینند. مرحوم «سید مرتضی» که از بزرگان شیعه است چنین می گوید: «خداوند متعال بعد از ظهور حضرت مهدی گروهی از کسانی که قبلاً از دنیا رفته اند به این جهان باز می گرداند، تا در ثواب و افتخارات یاری او و مشاهده حکومت حق بر سراسر جهان شرکت جویند، و نیز گروهی از دشمنان سرسخت را باز می گرداند تا از آنها انتقام گیرد. سپس می افزاید: دلیل بر صحت این مذهب این است که هیچ عاقلی نمی تواند قدرت خدا را بر این امر انکار کند چرا که این مسأله

محالی نیست، در حالی که بعضی از مخالفین ما چنان این موضوع را انکار می کنند که گوئی آن را محال و غیر ممکن می شمردند. بعد اضافه می کند: دلیل بر اثبات این عقیده اجماع امامیه است زیرا احدی از آنها با این عقیده مخالفت نکرده است» (۱). البته از کلمات بعضی از قدمای علمای شیعه و همچنین از سخنان مرحوم طبرسی در مجمع البیان برمی آید که اقلیت بسیار کوچکی از شیعه با این عقیده مخالف بودند، و رجعت را به معنی بازگشت دولت و حکومت اهلیت (علیهم السلام) تفسیر می کردند، نه بازگشت اشخاص و زنده شدن مردگان، ولی مخالفت آنها طوری است که لطمه ای به اجماع نمی زند. به هر حال در اینجا بحثهای فراوانی است که برای خارج شدن از طرز بحث تفسیری به صورت فشرده در اینجا می آوریم: ۱- بدون تردید احیای گروهی از مردگان در این دنیا از محالات نیست، همانگونه که احیای جمیع انسانها در قیامت کاملاً ممکن است و تعجب از چنین امری همچون تعجب گروهی از مشرکان جاهلیت از مسأله معاد است و سخریه در برابر آن همانند سخریه آنها در مورد معاد می باشد، چرا که عقل چنین چیزی را محال نمی بیند، و قدرت خدا آنچنان وسیع و گسترده است که همه این امور در برابر آن سهل و آسان است.

۲- در قرآن مجید، وقوع رجعت اجمالاً در پنج مورد از امتهای پیشین آمده است. الف- در مورد «پیامبری که از کنار یک آبادی عبور کرد در حالی که دیوارهای آن فرو ریخته بود و اجساد و استخوانهای اهل آن در هر سو پراکنده شده بود، و از خود پرسید چگونه خداوند اینها را پس از مرگ زنده می کند، اما خدا او را یکصد سال میراند و سپس زنده کرد و به او گفت چقدر درنگ کردی؟ عرض کرد یک روز یا قسمتی از آن، فرمود نه بلکه یکصد سال بر تو گذشت» (آیه ۲۵۹ سوره بقره). این پیامبر، عزیر باشد یا پیامبر دیگری تفاوت نمی کند، مهم صراحت قرآن در زندگی پس از مرگ است در همین دنیا (فاماته الله مأه عام ثم بعثه) ب- قرآن در آیه ۲۴۳ سوره بقره سخن از جمعیت دیگری به میان می آورد که «از ترس مرگ (و طبق گفته مفسران به بهانه بیماری طاعون از شرکت در میدان جهاد خودداری کردند و) از خانه های خود بیرون رفتند خداوند فرمان مرگ به آنها داد و سپس آنها را زنده کرد» (فقال لهم الله موتوا ثم احیاهم). گرچه بعضی از مفسران که نتوانسته اند وقوع چنین حادثه غیر عادی را تحمل کنند آن را تنها بیان یک مثال شمرده اند، ولی روشن است که این گونه تأویلات در برابر ظهور بلکه صراحت آیه در وقوع این مسأله، قابل قبول نیست. ج- در آیه ۵۵ و ۵۶ سوره بقره درباره «بنی اسرائیل» می خوانیم که گروهی از آنها بعد از تقاضای مشاهده خداوند گرفتار صاعقه مرگباری شدند و مردند، سپس خداوند آنها را به زندگی بازگرداند تا شکر نعمت او را بجا آورند (ثم بعثناکم من بعد موتکم لعلکم تشکرون). د- در آیه ۱۱۰ سوره مائده ضمن برشمردن معجزات عیسی (علیه السلام) می خوانیم: واذ تخرج الموتی باذنی: «تو مردگان را به فرمان من زنده می کردی». این تعبیر نشان می دهد که مسیح (علیه السلام) از این معجزه خود (احیای موتی) استفاده کرد، بلکه تعبیر به فعل مضارع (تخرج) دلیل بر تکرار آن است و این خود یکنوع رجعت برای بعضی محسوب می شود. ه- بالاخره در سوره بقره در آیه ۷۳ در مورد کشته ای که در بنی اسرائیل برای پیدا کردن قاتلش نزاع و جدال برخاسته بود، قرآن می گوید: «دستور داده شد گاوی را با ویژگیهایی سر ببرند و بخشی از آن را بر بدن مرده زند تا به حیات بازگردد (و قاتل خود را معرفی کند و نزاع خاتمه یابد) (فقلنا اضربوه ببعضها كذلك یحیی الله الموتی و یریکم آیاته لعلکم تعقلون) علاوه بر این پنج مورد، موارد دیگری در قرآن مجید دیده می شود همچون داستان اصحاب کهف که آن نیز چیزی شبیه به رجعت بود، و داستان مرغهای چهارگانه ابراهیم (علیه السلام) که بعد از ذبح بار دیگر به زندگی بازگشتند تا امکان معاد را در مورد انسانها برای او مجسم سازند که در مسأله رجعت نیز قابل توجه است. به هر حال چگونه ممکن است کسی قرآن را به عنوان یک کتاب آسمانی بپذیرد و با اینهمه آیات روشن باز امکان رجعت را انکار کند؟ اساساً مگر رجعت چیزی جز بازگشت به حیات بعد از مرگ است؟ مگر رجعت نمونه کوچکی از رستاخیز در این جهان کوچک محسوب نمی شود؟ کسی که رستاخیز را در آن مقیاس وسیعش می پذیرد، چگونه می تواند خط سرخ بر مسأله رجعت بکشد؟ و یا آن را به باد مسخره گیرد؟ و یا همچون احمد امین مصری در کتاب فجرالاسلام بگوید: اليهودیه ظهرت بالتشیع بالقول بالرجعه! «آئین یهود دیگری در مذهب شیعه به خاطر

اعتقاد به رجعت ظهور کرده است!» (۲). راستی چه فرقی میان این گفتار احمد امین، و تعجب و انکار اعراب جاهلیت در مقابل معاد جسمانی است؟! ۳- آنچه تا به اینجا گفتیم امکان رجعت را ثابت می‌کرد آنچه وقوع آنرا تأیید می‌کند روایات زیادی است که از جمعی از ثقات از ائمه اهل بیت (علیهم السلام) نقل شده است، و از آنجا که بحث ما گنجایش نقل آنها را ندارد کافی است آماری را که مرحوم علامه مجلسی از آن جمع آوری کرده است بازگو کنیم او می‌گوید: چگونه ممکن است کسی به صدق گفتار ائمه اهل بیت (علیهم السلام) ایمان داشته باشد و احادیث متواتر رجعت را نپذیرد؟! احادیث صریحی که شماره آن به حدود دویست حدیث می‌رسد که چهل و چند نفر از راویان ثقات، و علمای اعلام، در بیش از پنجاه کتاب آورده اند... اگر این احادیث متواتر نباشد چه حدیثی متواتر است؟! (۳). (۴)

پی نوشتها

۱- «سفینة البحار» جلد ۱ صفحه ۵۱۱ (ماده رجوع). ۲- «عقائد الامامیه» از شیخ محمد رضا المظفر صفحه ۷۱. ۳- بحار الانوار جلد ۵۳ صفحه ۱۲۲-۴ تفسیر نمونه ۱۵/۵۵۵

۱۴۷- فلسفه رجعت چیست؟

با توجه به آنچه از روایات اسلامی استفاده می‌شود این موضوع جنبه همگانی ندارد، بلکه اختصاص به مؤمنان صالح العملی دارد که در یک مرحله عالی از ایمان قرار دارند، و همچنین کفار و طاغیان ستمگری که در مرحله منحنی از کفر و ظلم قرار دارند، چنین به نظر می‌رسد که بازگشت مجدد این دو گروه به زندگی دنیا به منظور تکمیل یک حلقه تکاملی گروه اول و چشیدن کیفر دنیوی گروه دوم است. به تعبیر دیگر گروهی از مؤمنان خالص که در مسیر تکامل معنوی با موانع و عوائق در زندگی خود روبرو شده اند و تکامل آنها ناتمام مانده است حکمت الهی ایجاب می‌کند که سیر تکاملی خود را از طریق بازگشت مجدد به این جهان ادامه دهند، شاهد و ناظر حکومت جهانی حق و عدالت باشند و در بنای این حکومت شرکت جویند، چرا که شرکت در تشکیل چنین حکومتی از بزرگترین افتخارات است. و بعکس گروهی از منافقان و جباران سرسخت علاوه بر کیفر خاص خود در رستاخیز باید مجازاتهای در این جهان، نظیر آنچه اقوام سرکشی مانند فرعونیان و عاد و ثمود و قوم لوط دیدند ببینند، و تنها راه آن رجعت است. امام صادق (علیه السلام) در حدیثی می‌فرماید، ان الرجعة لیست بعامه، وهی خاصه، لایرجع الا من محض الایمان محضاً، أو محض الشرك محضاً: «رجعت عمومی نیست بلکه جنبه خصوصی دارد، تنها گروهی بازگشت می‌کنند که ایمان خالص یا شرک خالص دارند» (۱). ممکن است آیه ۹۵ سوره انبیاء: و حرام علی قریة اهلکناها انهم لایرجعون: «حرام است بر شهرهائی که بر اثر گناه نابودشان کردیم که بازگردند آنها هرگز باز نمی‌گردند» نیز اشاره به همین معنی باشد، چرا که عدم بازگشت را در مورد کسانی می‌گوید که در این جهان به کیفر شدید خود رسیدند و از آن روشن می‌شود گروهی که چنین کیفرهائی را ندیدند باید بازگردند، و مجازات شوند (دقت کنید). این احتمال نیز وجود دارد که بازگشت این دو گروه در آن مقطع خاص تاریخ بشر به عنوان دو درس بزرگ و دو نشانه مهم از عظمت خدا و مسأله رستاخیز (مبدء و معاد) برای انسانها است، تا با مشاهده آن به اوج تکامل معنوی و ایمان برسند و از هیچ نظر کمبودی نداشته باشند. (۲) ۱- بحار الانوار جلد ۵۳ صفحه ۳۹. ۲- تفسیر نمونه ۱۵/۵۵۹

۱۴۸- حقیقت توکل و فلسفه آن چیست؟

معنای توکل

«توکل» در اصل از ماده «وکالت» به معنی انتخاب و کیل کردن است، و این را می‌دانیم که یک وکیل خوب کسی است که حداقل دارای چهار صفت باشد: آگاهی کافی، امانت، قدرت، و دلسوزی. این موضوع نیز شاید نیاز به تذکر نداشته باشد که انتخاب یک وکیل مدافع در کارها در جایی است که انسان شخصاً قادر به دفاع نباشد، در این موقع از نیروی دیگری استفاده می‌کند و با کمک او به حل مشکل خویش می‌پردازد. بنابراین توکل کردن بر خدا مفهومی جز این ندارد که انسان در برابر مشکلات و حوادث زندگی و دشمنیها و سرسختیهای مخالفان و پیچیدگیها و احياناً بن‌بست‌هایی که در مسیر خود به سوی هدف دارد در جایی که توانایی بر گشودن آنها ندارد او را وکیل خود سازد، و به او تکیه کند، و از تلاش و کوشش باز نایستد، بلکه در آنجا هم که توانایی بر انجام کاری دارد باز مؤثر اصلی را خدا بداند، زیرا از دریچه چشم یک موحد سرچشمه تمام قدرتها و نیروها او است. نقطه مقابل «توکل بر خدا» تکیه کردن بر غیر او است یعنی به صورت اتکائی زیستن، و وابسته به دیگری بودن، و از خود استقلال نداشتن است، دانشمندان اخلاق می‌گویند: توکل ثمره مستقیم توحید افعالی خدا است، زیرا همانطور که گفتیم از نظر یک موحد هر حرکت و کوشش و تلاش و جنبش، و هر پدیده‌ای که در جهان صورت می‌گیرد بالاخره به علت نخستین این جهان یعنی ذات خداوند ارتباط می‌یابد، بنابراین یک موحد همه قدرتها و پیروزیها را از او می‌داند.

فلسفه توکل

با توجه به آنچه ذکر کردیم استفاده می‌شود که: اولاً: توکل بر خدا، بر آن منبع فنا ناپذیر قدرت و توانایی، سبب افزایش مقاومت انسان در برابر مشکلات و حوادث سخت زندگی است، به همین دلیل به هنگامی که مسلمانان در میدان «احد» ضربه سختی خوردند، و دشمنان پس از ترک این میدان بار دیگر از نیمه راه بازگشتند تا ضربه نهایی را به مسلمین بزنند، و این خبر به گوش مؤمنان رسید، قرآن می‌گوید افراد با ایمان نه تنها در این لحظه بسیار خطرناک که قسمت عمده نیروی فعال خود را از دست داده بودند وحشت نکردند بلکه با تکیه بر «توکل» و استمداد از نیروی ایمان بر پایداری آنها افزوده شد و دشمن فاتح با شنیدن خبر این آمادگی به سرعت عقب نشینی کرد (آل عمران آیه ۱۷۳). نمونه این پایداری در سایه توکل در آیات متعددی به چشم می‌خورد، از جمله در آیه ۱۲۲ آل عمران قرآن می‌گوید: «توکل بر خدا جلو سستی دو طایفه از جنگجویان را در میدان جهاد گرفت». و در آیه ۱۲ سوره ابراهیم: «توکل ملازم با صبر و استقامت در برابر حملات و صدمات دشمن ذکر شده است». و در آیه ۱۵۹ آل عمران «برای انجام کارهای مهم، نخست دستور به مشورت و سپس تصمیم راسخ، و بعد توکل بر خدا داده شده است». حتی قرآن می‌گوید: در برابر وسوسه‌های شیطانی «تنها کسانی می‌توانند مقاومت کنند و از تحت نفوذ او درآیند که دارای ایمان و توکل باشند» انه لیس له سلطان علی الذین آمنوا و علی ربهم یتوکلون (نحل ۹۹). از مجموع این آیات استفاده می‌شود که منظور از توکل این است که در برابر عظمت مشکلات، انسان احساس حقارت و ضعف نکند، بلکه با اتکای بر قدرت بی‌پایان خداوند، خود را پیروز و فاتح بداند، و به این ترتیب توکل امید آفرین نیرو بخش و تقویت کننده، و سبب فزونی پایداری و مقاومت است. اگر مفهوم توکل به گوشه‌ای خزیدن و دست روی دست گذاشتن بود معنی نداشت که درباره مجاهدان و مانند آنها پیاده شود. و اگر کسانی چنین می‌پندارند که توجه به عالم اسباب و عوامل طبیعی با روح توکل ناسازگار است، سخت در اشتباهند، زیرا جدا کردن اثرات عوامل طبیعی از اراده خدا یکنوع شرک محسوب می‌شود، مگر نه این است که عوامل طبیعی نیز هرچه دارند از او دارند و همه به اراده و فرمان او است، آری اگر عوامل را دستگاهی مستقل در برابر اراده او بدانیم اینجا است که با روح توکل سازگار نخواهد بود. (دقت کنید) چطور ممکن است چنان تفسیری برای توکل بشود با اینکه شخص پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) که سر سلسله متوکلان بود برای پیشبرد اهدافش از هیچگونه فرصت، نقشه صحیح، تاکتیک مثبت، و انواع وسائل و اسباب ظاهری غفلت نمی‌نمود اینها همه ثابت می‌کند که توکل، آن مفهوم منفی را ندارد. «ثانیاً»: توکل بر خدا آدمی را از وابستگیها

که سرچشمه ذلت و بردگی است نجات می دهد و باو آزادی و اعتماد بنفس می بخشد. «توکل» با «قناعت» ریشه های مشترکی دارد، و طبعاً فلسفه آن دو نیز از جهاتی باهم شبیه است و در عین حال تفاوتی نیز دارند در اینجا چند روایت اسلامی در زمینه توکل - به عنوان پرتوی روی مفهوم اصلی و ریشه آن می آوریم: امام صادق (علیه السلام) می گوید «ان الغنا والعزیزولان فاذا ظفرا بموضع التوکل اوطناً» (۱) «بی نیازی و عزت در حرکتند هنگامی که محل توکل را بیابند در آنجا وطن می گزینند». در این حدیث، وطن اصلی بی نیازی و عزت «توکل» معرفی شده است. از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نقل شده که فرمود از بیک وحی خدا، جبرئیل، پرسیدم توکل چیست؟ گفت «آگاهی به این واقعیت که مخلوق نه زیان و نفع می رساند و نه عطا و منع دارد، و چشم از دست مخلوق برداشتن، هنگامی که بنده ای چنین شد جز برای خدا کار نمی کند و از غیر او امید ندارد، این حقیقت توکل است». (۲) کسی از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) پرسید: «ما حد التوکل؟ فقال ان لاتخاف مع الله احداً» (۳) «حد توکل چیست؟ فرمود اینکه با اتکای به خدا از هیچکس نترسی!». (۴) (۵)

پی نوشتها

۱- اصول کافی جلد ۲ باب التفویض الی الله و التوکل علیه حدیث ۳. ۲- بحار الانوار ج ۱۵ بخش ۲ فی الاخلاق ص ۱۴ چاپ قدیم. ۳- سفینه البحار جلد ۲ صفحه ۶۸۲. ۴- برای توضیح بیشتر در زمینه توکل و مانند آن به کتاب انگیزه پیدایش مذهب مراجعه کنید. ۵- تفسیر نمونه ۱۰/۲۹۵

۱۴۹- فلسفه دعا و نیایش چیست؟

فلسفه دعا و نیایش

آنها که حقیقت و روح دعا و اثرات تربیتی و روانی آن را نشناخته اند ایرادهای گوناگونی به مسأله دعا دارند: گاه می گویند: دعا عامل تخدیر است، چرا که مردم را بجای فعالیت و کوشش و استفاده از وسائل پیشرفت و پیروزی، به سراغ دعا می فرستد، و به آنها تعلیم می دهد که بجای همه این تلاشها دعا کنند! و گاه می گویند: اصولاً آیا دعا کردن فضولی در کار خدا نیست؟! خدا هر چه را مصلحت بداند انجام می دهد، او به ما محبت دارد، مصالح ما را بهتر از خود ما می داند، پس چرا ما هر ساعت مطابق دلخواه خود از او چیزی بخواهیم؟! و زمانی می گویند: از همه اینها گذشته آیا دعا منافات با مقام رضا و تسلیم در برابر اراده خداوند ندارد؟ آنها که چنین ایرادهائی را مطرح می کنند از آثار روانی، اجتماعی و تربیتی و معنوی دعا و نیایش غافلند؟ زیرا انسان برای تقویت به اراده و برطرف کردن ناراحتیها به تکیه گاهی احتیاج دارد، دعا چراغ امید را در انسان روشن می سازد. مردمی که دعا و نیایش را فراموش کنند، با عکس العملهای نامطلوب روانی و اجتماعی مواجه خواهند شد. و به تعبیر یکی از روانشناسان معروف: «فقدان نیایش در میان ملتی برابر با سقوط آن ملت است! اجتماعی که احتیاج به نیایش را در خود کشته است معمولاً از فساد و زوال مصون نخواهد بود. البته نباید این مطلب را فراموش کرد که تنها صبح نیایش کردن و بقیه روز همچون یک وحشی به سر بردن بیهوده است، باید نیایش را پیوسته انجام داد و در همه حال با توجه بود تا اثر عمیق خود را در انسان از دست ندهد» (۱). آنان که برای دعا اثر تخدیری قائلند معنی دعا را نفهمیده اند، زیرا معنی دعا این نیست که از وسائل و علل طبیعی دست بکشیم و بجای آن دست به دعا برداریم، بلکه مقصود این است بعد از آنکه نهایت کوشش خود را در استفاده از همه وسائل موجود به کار بستیم، آنجا که دست ما کوتاه شد و به بن بست رسیدیم به سراغ دعا برویم، و با توجه و تکیه بر خداوند، روح امید و حرکت را در خود زنده کنیم، و از کمکهای بی دریغ آن مبدأ بزرگ مدد گیریم. بنابراین دعا مخصوص به نارسائیها و بن

بستها است، نه عاملی به جای عوامل طبیعی. «نیایش در همین حال که آرامش را پدید آورده است، در فعالیتهای مغزی انسان یکنوع شکفتگی و انبساط باطنی و گاهی روح قهرمانی و دلاوری را تحریک می‌کند، نیایش خصائل خویش را با علامات بسیار مشخص و منحصر به فرد نشان می‌دهد، صفای نگاه، متانت رفتار، انبساط و شادی درونی، چهره پر از یقین، استعداد هدایت، و نیز استقبال از حوادث، اینها است که از وجود یک گنجینه پنهان در عمق روح ما حکایت می‌کند، و تحت این قدرت حتی مردم عقب مانده و کم استعداد نیز می‌توانند نیروی عقلی و اخلاقی خویش را بهتر به کار بندند و از آن بیشتر بهره گیرند، اما متأسفانه در دنیای ما کسانی که نیایش را در چهره حقیقیش بشناسند بسیار کمند» (۲). از آنچه گفتیم پاسخ این ایراد که می‌گویند دعا بر خلاف «رضا و تسلیم» است نیز روشن شد، زیرا دعا همانطور که در بالا شرح داده شد یکنوع کسب قابلیت برای تحصیل سهم زیادتر از فیض بی پایان پروردگار است. به عبارت دیگر انسان به وسیله دعا توجه و شایستگی بیشتری برای درک فیض خداوند پیدا می‌کند، بدیهی است کوشش برای تکامل و کسب شایستگی بیشتر عین تسلیم در برابر قوانین آفرینش است، نه چیزی بر خلاف آن. از همه گذشته «دعا» یکنوع عبادت و خضوع و بندگی است، و انسان به وسیله دعا توجه تازه ای به ذات خداوند پیدا می‌کند، و همانطور که همه عبادات اثر تربیتی دارد دعا هم دارای چنین اثری خواهد بود. و اینکه می‌گویند: «دعا فضولی در کار خدا است!» و خدا هر چه مصلحت باشد انجام می‌دهد» توجه ندارد که مواهب الهی بر حسب استعدادها و لیاقتها تقسیم می‌شود، هر قدر استعداد و شایستگی بیشتر باشد سهم بیشتری از آن مواهب نصیب انسان می‌گردد. لذا می‌بینیم امام صادق (علیه السلام) می‌فرماید: ان عندالله عزوجل منزلة لاتنال الا بمسألة: «در نزد خداوند مقاماتی است که بدون دعا کسی به آن نمی‌رسد!» (۳). دانشمندی می‌گوید: «وقتی که ما نیایش می‌کنیم خود را به قوه پایان ناپذیری که تمام کائنات را به هم پیوسته است متصل و مربوط می‌سازیم» (۴). و نیز می‌گوید: «امروز جدیدترین علم یعنی روانپزشکی همان چیزهایی را تعلیم می‌دهد که پیامبران تعلیم می‌دادند، چرا؟ به علت اینکه روان پزشکان دریافته اند که دعا و نماز و داشتن یک ایمان محکم به دین، نگرانی و تشویش و هیجان و ترس را که موجب نیم بیشتری از ناراحتیهای ما است برطرف می‌سازد» (۵) (۶).

پی نوشتها

۱- «نیایش» نوشته طیب و روانشناس مشهور «الکسیس کارل»، ۲- نیایش آلکسیس کارل. ۳- اصول کافی جلد ۲ صفحه ۳۳۸ باب فضل الدعاء والحث علیه حدیث ۳. ۴- آئین زندگی صفحه ۱۵۶. ۵- آئین زندگی صفحه ۱۵۲. ۶- تفسیر نمونه ۱/۶۳۹.

۱۵۰- چرا گاهی دعاهای ما مستجاب نمی‌شود؟

چرا گاهی دعاهای ما مستجاب نمی‌شود

توجه به کیفیت شرائط استجاب دعا روشنگر حقایق تازه ای در زمینه مسأله به ظاهر بغرنج دعاء است، و اثر سازنده آن را آشکار می‌سازد در روایات اسلامی شرائطی بر استجاب دعا می‌خوانیم از جمله: ۱- برای اجابت دعا باید قبل از هر چیز در پاکی قلب و روح کوشید، و از گناه توبه کرد، و خودسازی نمود، و از زندگی رهبران الهی الهام گرفت. از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: «مبادا هیچ یک از شما از خدا تقاضائی کند مگر اینکه نخست حمد و ثنای او را بجا آورد و درود بر پیامبر و آل او بفرستد بعد به گناه خود نزد او اعتراف (و توبه) کند سپس دعا نماید» (۱). ۲- در پاکی زندگی از اموال غصب و ظلم و ستم بکوشد، و تغذیه او از حرام نباشد از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نقل شده: من احب ان يستجاب دعائه فليطب مطعمه و مکسبه: «کسی که دوست دارد دعایش مستجاب گردد باید غذا و کسب خود را پاک کند» (۲). ۳- از مبارزه با فساد و دعوت بسوی حق

خودداری نکند، زیرا آنها که امر بمعروف و نهی از منکر را ترک می گویند دعای مستجابی ندارند، چنانکه از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نقل شده: «باید امر به معروف و نهی از منکر کنید والا خداوند بدان را بر نیکان شما مسلط می کند و هر چه دعا کنند مستجاب نخواهد شد!» (۳). در حقیقت ترک این وظیفه بزرگ «نظارت ملی» نابسامانیهای در اجتماع به وجود می آورد که نتیجه آن خالی ماندن صحنه اجتماع برای بدکاران است، و دعا برای برطرف شدن نتایج آن بی اثر است زیرا این وضع نتیجه قطعی اعمال خود انسان می باشد. ۴- عمل به پیمانهای الهی - ایمان و عمل صالح و امانت و درستکاری یکی دیگر از شرائط استجابت دعا است. زیرا آن کس که به عهد خویش در برابر پروردگارش وفا نکند نباید انتظار داشته باشد که مشمول وعده اجابت دعا از ناحیه پروردگار باشد. کسی نزد امیرمؤمنان علی (علیه السلام) از عدم استجابت دعایش شکایت کرد و گفت با اینکه خداوند فرموده دعا کنید من اجابت می کنم، چرا ما دعا می کنیم و به اجابت نمی رسد؟! امام در پاسخ فرمود: ان قلوبکم خان بثمان خصال: «قلب و فکر شما در هشت چیز خیانت کرده (لذا دعایتان مستجاب نمی شود): ۱- شما خدا را شناخته اید اما حق او را ادا نکرده اید، به همین دلیل شناخت شما سودی بحالتان نداشته! ۲- شما به فرستاده او ایمان آورده اید سپس با سنتش به مخالفت برخاسته اید ثمره ایمان شما کجا است؟ ۳- کتاب او را خوانده اید ولی به آن عمل نکرده اید، گفتید شنیدیم و اطاعت کردیم سپس به مخالفت برخاستید! ۴- شما می گوئید از مجازات و کیفر خدا می ترسید، اما همواره کارهایی می کنید که شما را به آن نزدیک می سازد... ۵- می گوئید به پاداش الهی علاقه دارید اما همواره کاری انجام می دهید که شما را از آن دور می سازد... ۶- نعمت خدا را می خورید و حق شکر او را ادا نمی کنید. ۷- به شما دستور داده دشمن شیطان باشید (و شما طرح دوستی با او می ریزید) ادعای دشمنی با شیطان دارید اما عملاً با او مخالفت نمی کنید. ۸- شما عیوب مردم را نصب العین خود ساخته و عیوب خود را پشت سر افکنده اید... با این حال چگونه انتظار دارید دعایتان به اجابت برسد؟ در حالی که خودتان درهای آنرا بسته اید؟ تقوا پیشه کنید، اعمال خویش را اصلاح نمائید امر به معروف و نهی از منکر کنید تا دعای شما به اجابت برسد» (۴) این حدیث پرمعنی با صراحت می گوید: وعده خداوند به اجابت دعا یک وعده مشروط است نه مطلق، مشروط به آنکه شما به وعده ها و پیمانهای خود عمل کنید در حالی که شما از ۸ راه پیمان شکنی کرده اید، و اگر به این پیمان شکنی پایان دهید دعای شما مستجاب می شود. عمل به دستورات هشتگانه فوق که در حقیقت شرائط استجابت دعا است برای تربیت انسان و به کار گرفتن نیروهای او در یک مسیر سازنده و ثمر بخش کافی است. ۵- دیگر از شرائط استجابت دعا توأم گشتن آن با عمل و تلاش و کوشش است در کلمات قصار امیرمؤمنان علی (علیه السلام) می خوانیم: الداعی بلاعمل کالرامی بلاوتر! (نهج البلاغه - حکمت ۳۳۷): «دعا کننده بدون عمل و تلاش مانند تیرانداز بدون «زه» است!»! با توجه به اینکه «وتر» (زه) عامل حرکت و وسیله پیش راندن تیر به سوی هدف است نقش «عمل» در تأثیر «دعا» روشن می گردد. مجموع شرائط پنجگانه فوق روشنگر این واقعیت است که دعا نه تنها نباید جانشین اسباب طبیعی و وسائل عادی برای وصول به هدف گردد، بلکه برای اجابت آن باید در برنامه های زندگی دعا کننده دگرگونی کلی به عمل آید، روحیات شخص، نوسازی شود، و در اعمال پیشین تجدید نظر گردد. آیا چسباندن عنوان «مخدر» به دعا با چنین شرایطی نشانه بی اطلاعی و یا اعمال غرض نیست؟! (۵)

پی نوشتها

- ۱- سفینه البحار جلد اول صفحه ۴۴۸ و ۴۴۹. ۲- سفینه البحار جلد اول صفحه ۴۴۸ و ۴۴۹. ۳- سفینه البحار جلد اول صفحه ۴۴۸ و ۴۴۹. ۴- سفینه البحار ۱/۴۴۸-۵. تفسیر نمونه ۱/۶۴۳

نظر اسلام درباره جبر و اختیار

این مسأله از قدیمی ترین مسائلی است که در میان دانشمندان مطرح بوده گروهی طرفدار آزادی اراده انسان ، و گروهی طرفدار جبر بوده اند و هر کدام دلائلی برای اثبات مقصد خود ذکر کرده اند . ولی جالب این است که هم «جبریین» و هم «طرفداران اختیار» در عمل اصل اختیار و آزادی اراده را به رسمیت شناخته ، و پذیرفته اند ، یا به تعبیر دیگر تمام این جز و بحثها در دایره مباحث علمی بوده نه در مقام عمل ، و این به خوبی نشان می دهد که اصل آزادی اراده و اختیار ، فطری همه انسانها است ، و اگر پای وسوسه های مختلف پیش نیاید ، همه طرفدار اصل آزادی اراده اند . این وجدان عمومی و فطرت همگانی که یکی از روشنترین دلائل اختیار است به صورتهای گوناگونی در زندگی انسان تجلی می کند زیرا اگر انسان خود را در اعمالش مجبور می دانست و اختیاری برای خود قائل نبود چرا: ۱- گاه به خاطر اعمالی که انجام داده و یا به خاطر اعمالی که انجام نداده پیشمان می شود ، و تصمیم می گیرد در آینده از تجربه گذشته استفاده کند ، «این حالت ندامت برای طرفداران عقیده جبر فراوان است ، اگر اختیاری در کار نیست ندامت چرا؟! ۲- بدکاران را همه ملامت و سرزنش می کنند ، اگر جبر است سرزنش چرا؟! ۳- نیکوکاران را مدح و تمجید و ستایش می نمایند . ۴- در تربیت و تعلیم فرزندان می کوشند تا آنها سعادت مند شوند ، و اگر همه مجبورند تعلیم چه مفهومی دارد؟! ۵- برای بالا بردن سطح اخلاق جامعه همه دانشمندان بدون استثنا تلاش دارند . ۶- انسان از خطاهای خود توبه می کند ، با قبول اصل جبر ، توبه معنی ندارد . ۷- انسان بر کوتاهیهای که کرده حسرت می خورد ، چرا؟! ۸- در تمام دنیا بدکاران و مجرمان را محاکمه می کنند و آنها را تحت بازپرسی شدید قرار می دهند ، کاری که از اختیار بیرون است بازپرسی و محاکمه ندارد . ۹- در همه دنیا و میان تمام اقوام اعم از خداپرستان و مادیین برای مجرمان مجازات قائلند ، مجازات برکاری که مجبور بوده؟! ۱۰- حتی طرفداران مکتب جبر هنگامی که کسی به منافع و حیثیت آنها تجاوز کند فریاد می کشند و او را مقصر می شمارند و به دادگاه می کشانند! خلاصه اگر راستی انسان از خود اختیاری ندارد ، پشیمانی چه معنی دارد؟! ملامت و سرزنش برای چیست؟! آیا می شود کسی را که دستش بی اختیار مرتعش و لرزان است ملامت کرد؟! چرا نیکوکاران را مدح و تشویق می کنند ، مگر از خود اختیاری داشته اند که با تشویق به کار نیک ادامه دهند؟! اصولاً با پذیرش تأثیر تعلیم و تربیت ، جبر مفهوم خود را از دست خواهد داد و از این گذشته مسائل اخلاقی بدون قبول آزادی اراده ، ابداً مفهومی ندارد . اگر ما در کارها مجبوریم توبه یعنی چه؟! حسرت خوردن چرا؟! محاکمه شخص مجبور از ظالمانه ترین کارها است ، و مجازات او از محاکمه اش برتر . همه اینها نشان می دهد که اصل آزادی اراده ، فطری همه انسانها و موافق وجدان عمومی بشر است ، نه تنها عوام که همه خواص و همه فلاسفه در عمل چنینند و حتی جبریهها در عمل اختیاری هستند «الجبريون اختیاریون من حیث لا یعلمون»! و جالب اینکه قرآن مجید نیز کراراً روی همین مسأله تکیه کرده در آیه ۳۹ سوره نبأ می فرماید: فمن شاء اتخذ الی ربه ماآبا: «هرکس بخواهد می تواند راهی را به سوی پروردگارش برگزیند» . در آیات دیگر نیز روی مشیت و اراده انسان بسیار تکیه کرده است که ذکر همه آنها طولانی می شود تنها به دو آیه زیر اکتفا می کنیم: انا هدیناه السبیل اما شاکراً و اما کفوراً: «ما راه را به انسان نشان دادیم خواه پذیرا شود و شکر گزار گردد یا مخالفت کند و کفران نماید» (دهر-۳) . و در آیه ۲۹ سوره کهف می فرماید فمن شاء فلیؤمن و من شاء فلیکفر: «هرکس می خواهد ایمان بیاورد و هرکس نمی خواهد راه کفر پیش گیرد» (ولی بدانند ما برای کافران آتش عظیمی فراهم ساخته ایم) . سخن درباره مسأله جبر و تفویض بسیار طولانی است و در این زمینه کتابها یا مقاله ها نوشته شده ، آنچه گفته شد تنها نگاهی به این مسأله از زاویه «قرآن» و «وجدان» بود ، و این کلام را با یادآوری یک «نکته مهم» ادامه می دهیم: طرفداری گروهی ، از مسأله جبر تنها به خاطر پاره ای از مشکلات فلسفی و استدلالی نبوده بلکه عوامل مهم روانی و اجتماعی دیگری بدون شک در پیدایش و ادامه این عقیده دخالت داشته است . بسیاری از افراد عقیده به «جبر» یا «سرنوشت جبری» یا «قضا و قدر» به معنی جبری آن را که همه ریشه های مشترکی دارند به خاطر فرار از زیر بار مسؤولیتها پذیرفته اند یا این عقیده را پوششی برای شکستها و

ناکامیهای خود که بر اثر کوتاهی و سهل انگاری حاصل شده قرار داده اند. و یا پوششی برای هوسهای سرکش خویش که «می خوردن ما را حق زازل می دانسته و ما برای این می می خوریم که علم خداوند جهل نشود!» گاه استعمارگران برای درهم کوبیدن مقاومت مردم، و خاموش کردن آتش قهر ملتها با توسل به این عقیده خود را بر همه تحمیل می کردند که سرنوشت شما از اول همین بوده و غیر تسلیم و رضا کوچاره ای؟! با قبول این مکتب، اعمال همه جنایتکاران موجه می شود، و گناه همه گنهکاران توجیه منطقی می یابد، و فرقی میان مطیع و مجرم باقی نخواهد ماند. (۱) آیه «و ما ربك بظلام للعبید» در سوره فصّلت آیه ۴۶ دلیل روشنی است بر مسأله اختیار، و آزادی اراده، و بیانگر این حقیقت است که خداوند نه بی جهت کسی را کیفر می هد، و نه بر مجازات کسی بدون دلیل می افزاید، برنامه او عدالت محض است، چرا که سرچشمه ظلم، کمبودها و نقصانها، جهل و ناآگاهی، و یا هوای نفس است، و ذات پاک او از همه این امور منزّه می باشد. قرآن، در آیات بینات خود قلم بطلان بر مکتب جبر که مایه اشاعه فساد، و امضای انواع زشتیها، و نفی هرگونه تعهد و مسئولیت است می کشد، همگان را در برابر اعمالشان مسئول می شمرد، و نتایج اعمال هرکس را در درجه اول متوجّه خود او می داند. لذا در حدیثی از امام علی بن موسی الرضا(علیه السلام) می خوانیم که یکی از یارانش سؤال کرد: هل یجبر الله عباده علی المعاصی: «آیا خداوند بندگان را بر گناه مجبور می کند؟ فقال: لا، بل یخیرهم و یمهلهم حتی یتوبوا. فرمود: «نه بلکه آنها را آزاد می گذارد و مهلت می دهد تا از گناه خویش توبه کنند». مجدداً سؤال می کند: هل کلف عباده ما لا یطیقون؟ «آیا بندگان خود را تکلیف مالایطاق می کند؟ امام (علیه السلام) فرمود: کیف یفعل ذلک و هو یقول: «و ما ربك بظلام للعبید»: «چگونه چنین کاری را می کند در حالی که خودش فرموده: پروردگار تو به بندگان ظلم و ستم روا نمی دارد؟ سپس امام (علیه السلام) افزود: پدرم موسی بن جعفر(علیه السلام) از پدرش جعفر بن محمد (علیه السلام) چنین نقل فرمود: «کسی که گمان کند خداوند بندگان را مجبور بر گناه می کند، یا تکلیف مالایطاق می نماید، از گوشت حیوانی که او ذبح می کند نخورید، شهادتش را نپذیرید، پشت سرش نماز نخوانید و از زکات نیز چیزی به او ندهید!» (خلاصه احکام اسلام را بر او جاری نکنید)(۲). حدیث فوق ضمناً اشاره ای است به این نکته ظریف که مکتب جبر سر از «تکلیف به مالایطاق» در می آورد، چرا که اگر انسان از یکسو مجبور به گناه باشد، و از سوی دیگر او را از آن نهی کنند مصداق روشن تکلیف به مالایطاق است. (۳) و در آیه ۲۹ سوره انسان می خوانیم ان هذه تذکره فمن شاء اتخذ الی ربه سیلا (این یک تذکر و یادآوری است (با استفاده از آن) راهی به سوی پروردگارش انتخاب می کند از آنجا که ممکن است افراد کوتاه فکر از تعبیر فوق نوعی تفویض و واگذاری مطلق به بندگان تصور کنند، در آیه بعد برای نفی این توهم می افزاید: «شما چیزی را نمی خواهید مگر اینکه خدا بخواهد» (و ما تشاءون الا ان یشاء الله). «چرا که خداوند عالم و حکیم است» (ان الله کان علیما حکیما). و این در حقیقت اثبات اصل معروف «الامر بین الامرین» است، از یکسو می فرماید: «خدا راه را نشان داده و انتخاب با شما است» و از سوی دیگر می افزاید: «انتخاب شما منوط به مشیت الهی است» یعنی شما استقلال کامل ندارید بلکه قدرت و توان و آزادی اراده شما همه به خواست خدا و از ناحیه او است، و هر زمان اراده کند می تواند این قدرت و آزادی را سلب کند. به این ترتیب نه «تفویض» و واگذاری کامل است و نه اجبار و سلب اختیار» بلکه حقیقتی است دقیق و ظریف در میان این دو، یا به تعبیر دیگر: نوعی آزادی وابسته به مشیت الهی است، که هر لحظه بخواهد می تواند آن را باز پس گیرد، تا هم بندگان بتوانند بار تکلیف و مسؤولیت را که رمز تکامل آنهاست بر دوش گیرند و هم خود را بی نیاز از خداوند تصور نکنند. خلاصه این تعبیر برای آن است که بندگان، خود را بی نیاز از هدایت و حمایت و توفیق و تأیید ذات مقدس او ندانند، و در عین تصمیم گیری در کارها، خود را به او بسپارند، و تحت حمایت او قرار دهند. از اینجا روشن می شود اینکه بعضی از مفسران جبری مسلک مانند «فخر رازی» به این آیه چسبیده اند به خاطر پیشداوریهایی است که در این مسأله داشته اند، او می گوید: واعلم ان هذه الایة من جمله الايات التي تلاطمت فيها امواج الجبر و القدر! «بدان که این آیه از آیاتی است که امواج جبر در آن متلاطم است!» (۴). آری، اگر این آیه را از

آیات قبل جدا کنیم جای این توهم وجود دارد ولی با توجه به اینکه در یک آیه بیان تأثیر اختیار شده، و در یک آیه دیگر بیان تأثیر مشیت پروردگار، به خوبی مسأله «الامر بین الامرین» تثبیت می‌گردد. عجیب است طرفداران تفویض به همان آیه ای می‌چسبند که سخن از اختیار مطلق می‌گوید، و طرفداران جبر به آیه ای که به تنهائی بوی جبر می‌دهد، و هر کدام می‌خواهند پیشداوریهای خود را با آن توجیه کنند، در حالی که فهم صحیح کلام الهی (و هر کلام دیگر) ایجاب می‌کند که همه را در کنار هم بگذارند، و بدون تعصب و پیشداوری قبلی قضاوت کنند. ذیل آیه که می‌فرماید: ان الله کان علیما حکیماً نیز ممکن است اشاره به همین معنی باشد چرا که علم و حکمت خدا ایجاب می‌کند بندگان را در پیمودن راه تکامل آزاد بگذارد، و گرنه تکامل اجباری و تحمیلی تکامل نیست، بعلاوه علم و حکمت او اجازه نمی‌دهد که افرادی را مجبور به کار خیر و افرادی را مجبور به کار شرّ کند، و بعد گروه اول را پاداش دهد، و گروه دوم را مجازات کند. (۵)

پی نوشتها

۱- تفسیر نمونه ۲۶/۶۴-۲- عیون اخبار الرضا، مطابق نقل نورالثقلین جلد ۴ صفحه ۵۵۵. ۳- تفسیر نمونه ۲۰/۳۰۸-۴- تفسیر «فخررازی» جلد ۳۰ صفحه ۲۶۲. ۵- تفسیر نمونه ۲۵/۳۸۵

۱۵۲- آیا میان فرضیه تکامل و خدانشناسی تضادی وجود دارد؟

آیا میان فرضیه تکامل و خدانشناسی تضادی وجود دارد؟

قرآن بحث فشرده ای در زمینه خلقت انسان دارد که تقریباً به طور سربسته و اجمالی، از آن گذشته است چرا که منظور اصلی مسائل تربیتی بوده است، و نظیر این بحث در چند مورد دیگر از قرآن مانند سوره سجده، مؤمنون، سوره ص، و غیر آن آمده است. البته می‌دانیم قرآن یک کتاب علوم طبیعی نیست، بلکه یک کتاب انسان‌سازی است، و بنابراین نباید انتظار داشت که جزئیات این علوم از قبیل مسائل مربوط به تکامل، تشریح، جنین‌شناسی، گیاه‌شناسی و مانند آن در قرآن مطرح شود، ولی این مانع از آن نخواهد بود که به تناسب بحثهای تربیتی اشاره کوتاهش به قسمتهائی از این علوم در قرآن بشود. به هر حال بعد از توجه به این مقدمه کوتاه در اینجا دو بحث داریم که طرح آنها لازم به نظر می‌رسد: ۱- تکامل انواع از نظر علمی ۲- تکامل انواع از دیدگاه قرآن نخست به سراغ بحث اول می‌رویم و منهای آیات و روایات و تنها با تکیه بر معیارهای خاص علوم طبیعی روی این مسأله بحث می‌کنیم: میدانیم در میان دانشمندان علوم طبیعی دو فرضیه درباره آفرینش موجودات زنده، اعم از گیاهان و جانداران، وجود داشته است: الف: فرضیه تکامل انواع یا «ترانسفورمیسم» که می‌گوید انواع موجودات زنده در آغاز به شکل کنونی نبودند، بلکه آغاز موجودات تک سلولی در آب اقیانوسها و از لابلائی لجنهای اعماق دریاها با یک جهش پیدا شدند، بعضی موجودات بی جان در شرایط خاصی قرار گرفتند که از آنها نخستین سلولهای زنده پیدا شد. این موجودات ذره بینی زنده تدریجاً تکامل یافتند و از نوعی به نوع دیگر تغییر شکل دادند، از دریاها به صحراها و از آن به هوا منتقل شدند، و انواع گیاهان و انواع جانوران آبی و زمینی و پرندگان به وجود آمدند. کاملترین حلقه این تکامل همین انسانهای امروزی است که از موجوداتی شبیه به میمون، و سپس میمونهای انسان نما ظاهر گشتند. ب- فرضیه ثبوت انواع یا «فیکسیسم» که می‌گوید انواع جانداران هر کدام جداگانه از آغاز به همین شکل کنونی ظاهر گشتند، و هیچ نوع به نوع دیگر تبدیل نیافته است، و طبعاً انسان هم دارای خلقت مستقلى بوده که از آغاز به همین صورت آفریده شده است. دانشمندان هر دو گروه برای اثبات عقیده خود مطالب فراوانی نوشته اند و جنگها و نزاعهای زیادی در محافل علمی بر سر این مسأله در گرفته است. تشدید این جنگها از زمانی شد که لامارک (دانشمند جانور

شناس معروف فرانسوی که در اواخر قرن ۱۸ و اوایل قرن ۱۹ می زیست) و سپس داروین دانشمند جانور شناس انگلیسی که در قرن نوزدهم می زیست نظرات خود را در زمینه تکامل انواع با دلایل تازه ای عرضه کرد. ولی در محافل علوم طبیعی امروز شک نیست که اکثریت دانشمندان طرفدار فرضیه تکاملند.

دلایل طرفداران تکامل

به آسانی می توان استدلالات آنها را در سه قسمت خلاصه کرد: نخست دلایلی است که از دیرین شناسی و به اصطلاح مطالعه روی فسیلها، یعنی اسکلت های متحجر شده موجودات زنده گذشته، آورده اند، آنها معتقدند مطالعات طبقات مختلف زمین نشان می دهد که موجودات زنده، از صورتهای ساده تر به صورتهای کاملتر و پیچیده تر تغییر شکل داده اند. تنها راهی که اختلاف و تفاوت فسیلها را می توان با آن تفسیر کرد، همین فرضیه تکامل است. دلیل دیگر قرائنی است که از «تشریح مقایسه ای» جمع آوری کرده اند، آنها طی بحثهای مفصل و طولانی می گویند هنگامی که استخوان بندی حیوانات مختلف را تشریح کرده، باهم مقایسه کنیم شباهت زیادی در آنها می بینیم که نشان می دهد همه از یک اصل گرفته شده اند. بالاخره سومین دلیل آنها قرائنی است که از «جنین شناسی» بدست آورده اند و معتقدند اگر حیوانات را در حالت جنینی که هنوز تکامل لازم را نیافته اند در کنار هم بگذاریم خواهیم دید که جنینها قبل از تکامل در شکم مادر، یا در درون تخم تا چه اندازه با هم شباهت دارند، این نیز تأیید می کند که همه آنها در آغاز از یک اصل گرفته شده اند.

پاسخهای طرفداران ثبوت انواع

ولی طرفداران فرضیه ثبوت انواع، یک پاسخ کلی به تمام این استدلالات دارند و آن اینکه هیچیک از این قرائن قانع کننده نیست، البته نمی توان انکار کرد که هریک از این قرائن سه گانه احتمال تکامل را در ذهن به عنوان یک «احتمال ظنی» توجیه می کند، ولی هرگز یقین آور نخواهد بود. به عبارت روشنتر اثبات فرضیه تکامل، و تبدیل آن از صورت یک فرضیه به یک قانون علمی و قطعی، یا باید از طریق دلیل عقلی بوده باشد، و یا از طریق آزمایش و حس و تجربه، و غیر از این دو راهی نیست. اما از یکسو می دانیم دلایل عقلی و فلسفی را به این مسائل، راهی نیست، و از سوی دیگر دست تجربه و آزمایش از مسائلی که ریشه های آن در میلیونها سال قبل نهفته است کوتاه است! آنچه ما با حس و تجربه درک می کنیم این است، تغییرات سطحی با گذشت زمان به صورت جهش «موتاسیون» در حیوانات و گیاهان رخ می دهد، مثلاً از نسل گوسفندان معمولی ناگهان گوسفندی متولد می شود که پشم آن با پشم گوسفندان معمولی متفاوت است، یعنی بسیار لطیفتر و نرمتر می باشد، و همان، سرچشمه پیدایش نسلی در گوسفند بنام «گوسفند مریوس» می شود، با این ویژگی در پشم. و یا اینکه حیواناتی بر اثر جهش، تغییر رنگ چشم یا ناخن و یا شکل پوست بدن و مانند آن پیدا می کنند. ولی هیچکس تاکنون جهشی ندیده است، که دگرگونی مهمی در اعضای اصلی بدن یک حیوان ایجاد کند و یا نوعی را به نوع دیگر مبدل سازد. بنابراین ما تنها می توانیم حدس بزنیم که تراکم جهشها ممکن است یک روز سر از تغییر نوع حیوان دریاورد، و مثلاً حیوانات خزنده را تبدیل به پرندگان کند، ولی این حدس هرگز یک حدس قطعی نیست، بلکه تنها یک مساله ظنی است چرا که ما هرگز با جهشهای تغییر دهنده اعضای اصلی به عنوان یک حس و تجربه روبرو نشده ایم. از مجموع آنچه گفته شد چنین نتیجه می گیریم که دلایل سه گانه طرفداران ترانسفورمیسم نمی تواند این نظریه را از صورت یک فرضیه فراتر برد، و به همین دلیل آنها که دقیقاً روی این مسائل بحث می کنند، همواره از آن به عنوان «فرضیه تکامل انواع» سخن می گویند نه قانون و اصل.

فرضیه تکامل و مسأله خداشناسی

با اینکه بسیاری کوشش دارند میان این فرضیه و مسأله خداشناسی، یکنوع تضاد قائل شوند و شاید از یک نظر حق داشته باشند، چرا که پیدایش عقیده دار و نیسم جنگ شدیدی میان ارباب کلیسا از یکسو، و طرفداران این فرضیه از سوی دیگر به وجود آورد، و روی این مسأله در آن عصر به دلایل سیاسی، اجتماعی که اینجا جای شرح آن نیست تبلیغات وسیعی در گرفت که داروینیسیم با خداشناسی سازگار نمی باشد. ولی امروز این مسأله برای ما روشن است که این دو باهم تضادی ندارند یعنی ما چه فرضیه تکامل را قبول کنیم و چه آنرا بر اثر فقدان دلیل رد نمائیم در هر دو صورت می توانیم خداشناس باشیم. فرضیه تکامل اگر فرضاً هم ثابت شود، شکل یک قانون علمی که از روی علت و معلول طبیعی پرده برمی دارد به خود خواهد گرفت، و فرقی میان این رابطه علت و معلولی در عالم جانداران و دیگر موجودات نیست، آیا کشف علل طبیعی نزول باران و جزر و مد دریاها و زلزله ها و مانند آن مانعی بر سر راه خداشناسی خواهد بود؟ مسلماً نه، بنابراین کشف یک رابطه تکاملی در میان انواع موجودات نیز هیچگونه مانعی در مسیر شناخت خدا ایجاد نمی کند. تنها کسانی که تصور می کردند کشف علل طبیعی با قبول وجود خدا منافات دارد می توانند چنین سخنی را بگویند، ولی ما امروز به خوبی می دانیم که نه تنها کشف این علل ضرری به توحید نمی زند بلکه خود دلایل تازه ای از نظام آفرینش برای اثبات وجود خدا پیش پای ما می گذارد. جالب اینکه خود داروین در برابر اتهام الحاد و بیدینی قد علم کرده، و در کتابش (اصل انواع) تصریح می کند که من در عین قبول تکامل انواع، خدا پرستم، و اصولاً بدون قبول وجود خدا نمی توان تکامل را توجیه کرد. به این عبارت دقت کنید: «او با وجود قبول علل طبیعی برای ظهور انواع مختلف جانداران، همواره به خدای یگانه، مؤمن باقی میماند، و تدریجاً که سن او افزایش حاصل می کند احساس درونی مخصوصی به درک قدرتی ما فوق بشر در او تشدید می گردد، به حدی که معمای آفرینش را برای انسان لاینحل می یابد» (۱). اصولاً او معتقد بود که هدایت و رهبری انواع، در این پیچ و خم عجیب تکامل، و تبدیل یک موجود زنده بسیار ساده به این همه انواع مختلف و متنوع جانداران بدون وجود یک نقشه حساب شده و دقیق از طرف یک عقل کل امکان پذیر نیست! راستی هم چنین است آیا از یک ماده واحد و بسیار ساده و پست، اینهمه مشتقات شگفت انگیز و عجیب، که هر کدام برای خود تشکیلات مفصلی دارد به وجود آوردن، بدون تکیه بر یک علم و قدرت بی پایان امکان پذیر است؟ نتیجه اینکه: غوغای تضاد عقیده تکامل انواع با مسأله خداشناسی یک غوغای بی اساس و بی دلیل بوده است (خواه فرضیه تکامل را بپذیریم یا نپذیریم). تنها این مسأله باقی می ماند که آیا فرضیه تکامل انواع با تاریخچه ای که قرآن برای آفرینش آدم ذکر کرده است تضادی دارد یا نه؟! که در سؤال بعدی از آن بحث می شود. (۲) ۱ - داروینیسیم نوشته محمود بهزاد صفحه ۷۵ و ۷۶. ۲ - تفسیر نمونه ۱۱/۸۱

۱۵۳ - آیا فرضیه تکامل انواع بانظریه قرآن پیرامون آفرینش آدم تضادی دارد؟

جالب اینکه هم طرفداران تکامل انواع و هم منکران آن یعنی آنها که در میان مسلمین بوده اند به آیات قرآن برای اثبات مقصد خویش تمسک بسته اند، ولی شاید هر دو گروه گاهی تحت تأثیر عقیده خود به آیاتی استدلال کرده اند که کمتر ارتباطی با مقصود آنها داشته است، لذا ما از هر دو طرف آیاتی را انتخاب می کنیم که قابل بحث و مذاکره باشد. مهمترین آیه ای که طرفداران تکامل روی آن تکیه می کنند، آیه ۳۳ سوره آل عمران است ان الله اصطفی آدم و نوحاً و آل ابراهیم و آل عمران علی العالمین: «خداوند آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران را بر جهانیان برگزید». آنها می گویند همانگونه که نوح و آل ابراهیم و آل عمران در میان امتی زندگی می کردند و از میان آنها برگزیده شدند، همچنین آدم نیز باید چنین باشد، یعنی در عصر و زمان او انسانهایی که نام «عالمین» (جهانیان) بر آنها گزارده شده، حتماً وجود داشته اند و آدم برگزیده خدا از میان آنهاست، و این نشان

می دهد که آدم اولین انسان روی زمین نبوده است ، بلکه قبل از او انسانهای دیگری بوده اند و امتیاز آدم همان جهش فکری و معنوی او است که سبب برگزیده شدنش از افراد همسانش شد . آیات متعدد دیگری نیز ذکر کرده اند ، که بعضی از آنها اصلاً ارتباط با مسأله تکامل ندارد ، و تفسیر آن به تکامل ، بیشتر از قبیل تفسیر به رأی است ، و قسمتی دیگر ، هم با تکامل انواع سازگار است ، و هم با ثبوت آنها و خلقت مستقل آدم ، و به همین دلیل بهتر دیدیم که از ذکر آنها صرف نظر کنیم . اما ایرادی که به این استدلال می توان کرد این است که «عالمین» اگر به معنی مردم معاصر بوده باشد و اصطفا (برگزیدن) حتماً باید از میان چنین اشخاصی صورت گیرد ، این استدلال قابل قبول خواهد بود ، اما اگر کسی بگوید «عالمین» اعم از معاصران و غیر معاصران است ، همانگونه که در حدیث معروف در فضیلت بانوی اسلام حضرت فاطمه (سلام الله علیها) از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نقل شده که می فرماید: اما ابنتی فاطمه فهی سیده نساء العالمین من الاولین و الاخرین: «دخترم فاطمه بانوی زنان جهان از اولین و آخرین است» . در این صورت آیه فوق دلالتی بر این مقصود نخواهد داشت و درست به این میماند که کسی بگوید خداوند ، عده ای را از میان انسانها (انسانهای تمام قرون و اعصار) برگزیده که یکی از آنها آدم است در این صورت هیچ لزومی ندارد که در عصر و زمان آدم ، انسانهای دیگری وجود داشته باشند که نام عالمین بر آنها اطلاق گردد و یا آدم از میان آنها برگزیده شود . به خصوص اینکه سخن در برگزیدن خدا است خدائی که از آینده و نسلهائی که در زمانهای بعد می آیند به خوبی آگاه بوده است (۱) . و اما مهمتر دلیلی که طرفداران ثبوت انواع از آیات قرآن ، انتخاب کرده اند ، آیات مورد بحث و مانند آن است که می گوید: خداوند انسان را از گل خشک که از گل تیره رنگ بد بوی گرفته شده بود آفریده جالب اینکه این تعبیر هم در مورد خلقت «انسان» گفته شده (ولقد خلقنا الانسان من صلصال من حمأ مسنون - آیه ۲۶ حجر) و هم درباره «بشر» (و اذ قال ربك للملائكة انی خالق بشرأ من صلصال من حمأ مسنون - آیه ۲۸ حجر) و هم به قرینه ذکر سجده فرشتگان بعد از آن در مورد شخص آدم آمده است (به آیات ۲۹ و ۳۰ و ۳۱ سوره حجر دقت کنید) . ظاهر این آیات در بدو نظر چنین می گوید که آدم نخست از گل تیره رنگی آفریده شد و پس از تکمیل اندام ، روح الهی در آن دمیده شد و به دنبال آن فرشتگان در برابر او به سجده افتادند ، بجز ابلیس . طرز بیان این آیات چنین نشان می دهد که میان خلقت آدم از خاک و پیدایش صورت کنونی انواع دیگری وجود نداشته است . و تعبیر به «ثم» که در بعضی از آیات فوق آمده و در لغت عرب برای «ترتیب با فاصله» آورده می شود ، هرگز دلیل بر گذشتن میلیونها سال و وجود هزاران نوع نمی باشد ، بلکه هیچ مانعی ندارد که اشاره به فاصله هائی باشد که در میان مراحل آفرینش آدم از خاک و سپس گل خشک و سپس دمیدن روح الهی وجود داشته . لذا همین کلمه «ثم» درباره خلقت انسان در عالم جنین و مراحلی را که پشت سرهم طی می کند آمده است ، مانند: یا ایها الناس ان کنتم فی ریب من البعث فانا خلقناکم من تراب ثم من نطفة ثم من علقة ثم من مضغة . . . ثم نخرجکم طفلاً ثم لتبلغوا اشدکم: «ای مردم اگر تردید در رستاخیز دارید (به قدرت خدا در آفرینش انسان بیندیشد) که ما شما را از خاک آفریدیم سپس از نطفه . سپس از خون بسته شده ، سپس از مضغه (پاره گوشتی که شبیه گوشت جویده است) . . . سپس شما را به صورت طفلی خارج می سازیم ، سپس به مرحله بلوغ می رسید» (سوره حج آیه ۵) . ملاحظه می کنید که هیچ لزومی ندارد «ثم» برای یک فاصله طولانی باشد ، بلکه همانگونه که در فواصل طولانی به کار می رود در فاصله های کوتاه هم استعمال می شود . از مجموع آنچه در بالا گفتیم چنین نتیجه می گیریم که آیات قرآن هرچند مستقیماً درصدد بیان مسأله تکامل یا ثبوت انواع نیست ، ولی ظواهر آیات (البته در خصوص انسان) با مسأله خلقت مستقل سازگارتر است ، هر چند کاملاً صریح نیست اما ظاهر آیات خلقت آدم بیشتر روی خلقت مستقل دور می زند ، اما در مورد سایر جانداران قرآن سکوت دارد . (۲) ۱- این احتمال نیز وجود دارد که فرزندان آدم در مدتی نه چندان طولانی جامعه کوچکی تشکیل دادند که آدم برگزیده آنان بود . ۲- تفسیر نمونه ۱۱/۸۶

لازم است در اینجا به نظرات مختلف که درباره حقیقت رؤیا ابراز شده به طور فشرده اشاره کنیم: درباره حقیقت رؤیا، تفسیرهای زیادی شده است که می‌توان آنها را به دو بخش تقسیم کرد: ۱- تفسیر مادی. ۲- تفسیر روحی. مادیها می‌گویند رؤیا چند علت میتواند داشته باشد: الف- ممکن است خواب دیدن و رؤیا نتیجه مستقیم کارهای روزانه انسان باشد، یعنی آنچه برای انسان در روزهای گذشته روی داده به هنگام خواب در مقابل فکرش مجسم گردد. ب- ممکن است یک سلسله آرزوهای برآورده نشده باعث دیدن خوابهایی شود، همانطور که شخصی تشنه، آب در خواب می‌بیند و کسی که در انتظار سفر کرده ای است آمدن او را از سفر بخواب می‌بیند (و از قدیم گفته اند شتر در خواب ببیند پنبه دانه!...) ج- ممکن است ترس از چیزی باعث شود که انسان خواب آن را ببیند زیرا مکرر تجربه شده است کسانی که از دزد وحشت دارند شب خواب دزد می‌بینند (ضرب المثل معروف دور از شتر به خواب و خواب آشفته نبین اشاره به همین حقیقت است). «فروید» و پیروان مکتب فروید یکنوع تفسیر و تعبیر مادی دیگری برای خواب دارند: آنها طی مقدمات مشروحی اظهار می‌دارند که: خواب و رؤیا عبارت است از ارضای تمایلات واپس زده و سرکوفته ای که همیشه با تغییر و تبدیلهائی برای فریب «من» به عرصه خودآگاهی روی می‌آورند. توضیح اینکه: بعد از قبول این مسئله که روان آدمی مشتمل بر دو بخش است «بخش آگاه» (آنچه به تفکرات روزانه و معلومات ارادی و اختیارات انسان ارتباط دارد) و «بخش ناآگاه» (آنچه در ضمیر باطن به صورت یک میل ارضا نشده پنهان گردیده است) می‌گویند: بسیار می‌شود امیالی که ما داریم و به عللی نتوانسته ایم آنها را ارضا کنیم و در ضمیر باطن ما جای گرفته اند، به هنگام خواب که سیستم خودآگاه از کار می‌افتد برای یک نوع اشباع تخیلی به مرحله خودآگاه روی می‌آورند، گاهی بدون تغییر منعکس می‌شود (همانند عاشقی که محبوب از دست رفته خود را در عالم خواب مشاهده میکند) و گاهی تغییر شکل داده و به صورتهای مناسبی منعکس میشوند که در این صورت نیاز به تعبیر دارند. بنابراین «رؤیایا» همیشه مربوط به گذشته است، و از آینده هرگز خبر نمی‌دهد، تنها میتوانند وسیله خوبی برای خواندن «ضمیر ناآگاه» باشند، و به همین جهت برای درمان بیماریهای روانی که متکی به کشف ضمیر ناآگاه است بسیار میشود که از خوابهای بیمار کمک میگیرند. بعضی از دانشمندان غذا شناس میان «خواب و رؤیا» و «نیازهای غذایی بدن» رابطه قائل هستند و معتقدند که مثلاً اگر انسان در خواب ببیند از دنداناش «خون» میچکد لابد ویتامین ث بدن او کم شده است! و اگر در خواب ببیند موی سرش سفید گشته معلوم میشود گرفتار کمبود ویتامین ب شده است!! و اما فلاسفه روحی تفسیر دیگری برای خوابها دارند، آنها میگویند، خواب و رؤیا بر چند قسم است: ۱- خوابهای مربوط به گذشته زندگی و امیال و آرزوها که بخش مهمی از خوابهای انسان را تشکیل میدهد. ۲- خوابهای پریشان و نامفهوم که معلول فعالیت توهم و خیال است (اگر چه ممکن است انگیزه های روانی داشته باشد). ۳- خوابهایی که مربوط به آینده است و از آن گواهی می‌دهد. شک نیست که خوابهای مربوط به زندگی گذشته و جان گرفتن و تجسم صحنه هائی که انسان در طول زندگی خود دیده است تعبیر خاصی ندارند، همچنین خوابهای پریشان و به اصطلاح «اضغاث احلام» که نتیجه افکار پریشان، و همانند افکاری است که انسان در حال تب و هذیان پیدا میکند نیز تعبیر خاصی نسبت به مسائل آینده زندگی نمیتواند داشته باشد، اگر چه روانشناسان و روانکاوان از آنها به عنوان دریچه ای برای دست یافتن به ضمیر ناآگاه بشری استفاه کرده و آنها را کلیدی برای درمان بیماریهای روانی میدانند، بنابراین تعبیر خواب آنها برای کشف اسرار روان و سرچشمه بیماریها است نه برای کشف حوادث آینده زندگی. و اما خوابهای مربوط به آینده نیز دارای دو شعبه است، قسمتی خوابهای صریح و روشن می‌باشند که به هیچوجه تعبیری نمی‌خواهند و گاهی بدون کمترین تفاوتی با نهایت تعجب، در آینده دور یا نزدیک تحقق می‌پذیرد میباشد. دوم خوابهایی است که در عین حکایت از حوادث آینده بر اثر عوامل خاص ذهنی و روحی تغییر شکل یافته و نیازمند به تعبیر است. برای هر یک از این خوابها نمونه های زیادی وجود دارد که همه آنها را نمی‌توان انکار کرد، نه تنها در منابع مذهبی و کتب تاریخی نمونه هائی از آن

ذکر شده بلکه در زندگی خصوصی خود ما یا کسانی که می‌شناسیم مکرر رخ داده است به اندازه ای که هرگز نمی‌توان همه را معلول تصادف دانست. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۹/۳۱۲

۱۵۵ - منظور از سنت‌های الهی چیست؟

در آیه ۶۲ سوره احزاب، قرآن، یکی از سنت‌های تغییر ناپذیر الهی را مسأله ریشه کن کردن توطئه گران بایک حمله عمومی ذکر می‌کند که در امت‌های پیشین نیز بوده است. نظیر این تعبیر در مورد دیگری از قرآن نیز آمده است. از جمله در سوره احزاب آیه ۳۸ بعد از آنکه اجازه شکستن سنت غلط جاهلی را در مورد تحریم «همسر مطلقه پسر خوانده» صادر می‌کند، می‌فرماید: برای پیامبر گناه و جرمی نیست که اوامر الهی را هرچه باشد اجرا کند، سپس می‌افزاید: «سنة الله في الذين خلوا من قبل و كان امر الله قدرًا مقدورًا: «در این سنت پروردگار است که در اقوام پیشین و انبیاء سلف نیز بوده است و فرمان خدا بر اساس معیارهای ثابت و تغییر ناپذیری بوده است». در سوره فاطر آیه ۴۳ بعد از آنکه اقوام کافر و مجرم را تهدید به هلاکت می‌کند می‌فرماید: فهل ينظرون الا سنة الاولين فلن تجد لسنة الله تبديلا ولن تجد لسنة الله تحويلا: «آیا آنها انتظار همان سرنوشت شومی را می‌کشند که اقوام نخستین را دربر گرفت؟ اما هرگز برای سنت الهی تبدیلی نمی‌یابی و هیچگاه برای سنت الهی دگرگونی نمی‌بینی بر سر اینان همان فرود می‌آید که بر سر آنان آمد!». در آیه ۸۵ سوره غافر بعد از آنکه تصریح می‌کند که ایمان آوردن کفار لجوج از اقوام پیشین به هنگام مشاهده عذاب استیصال مفید واقع نشد، اضافه می‌کند: سنة الله التي قد خلت في عباده و خسر هنالك الكافرون: «این سنت الهی است که در گذشته نیز در بندگانش اجرا می‌شد، و در آنجا کافران گرفتار زیان و خسران شدند». و در سوره فتح آیه ۲۳ بعد از آنکه پیروزی مؤمنان و شکست کفار و عدم وجود یار و یاور برای آنها را در جنگها مطرح می‌کند می‌افزاید: سنة الله التي قد خلت من قبل ولن تجد لسنة الله تبديلا: «این سنت پروردگار است که در گذشته نیز بوده، و هرگز سنت الهی تغییر نمی‌پذیرد. و نیز در سوره اسراء آیه ۷۷ هنگامی که توطئه تبعید یا نابودی پیامبر (صلی الله علیه و آله) را بیان می‌فرماید اضافه می‌کند: «اگر آنها این کار خود را عملی می‌کردند بعد از تو جز مدت کوتاهی باقی نمی‌ماندند»: سنة من ارسلنا بلك من رسلنا و لا تجد لسنةنا تحويلا: «این سنت پیامبرانی است که قبل از تو فرستادیم و هرگز دگرگونی در سنت نمی‌بینی». از مجموع این آیات به خوبی استفاده می‌شود که منظور از «سنت» در اینگونه موارد، قوانین ثابت و اساسی «تکوینی» یا «تشریحی» الهی است که هرگز دگرگونی در آن روی نمی‌دهد، و به تعبیر دیگر خداوند در عالم تکوین و تشریح اصول و قوانینی دارد که همانند قوانین اساسی مرسوم در میان مردم جهان دستخوش دگرگونی و تغییر نمی‌شود، این قوانین هم بر اقوام گذشته حاکم بوده است، و هم بر اقوام امروز و آینده حکومت خواهد کرد. یاری پیامبران، شکست کفار، لزوم عمل به فرمانهای الهی هرچند ناخوشایند محیط باشد، عدم فایده توبه، به هنگام نزول عذاب الهی، و مانند اینها جزء این سنت‌های جاودانی می‌باشد. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۷/۴۳۴

۱۵۶ - آیا چشم زدن واقعیت دارد؟

آیا چشم زدن واقعیت دارد؟

در سوره قلم آیه ۵۱ می‌خوانیم: «وان يكاد الذين كفروا ليزلقونك بابصارهم لما سمعوا الذكر...» (نزدیک است کافران هنگامیکه آیات قرآن را می‌شنوند تو را با چشم خود هلاک کنند) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می‌شود که آیا مسئله چشم زدن واقعیت دارد بسیاری از مردم معتقدند در بعضی از چشمها اثر مخصوصی است که وقتی از روی اعجاب به چیزی بنگرند ممکن است آن را از بین ببرد، یا درهم بشکند، و اگر انسان است بیمار یا دیوانه کند. این مسأله از نظر عقلی امر محالی نیست،

چه اینکه بسیاری از دانشمندان امروز معتقدند در بعضی از چشمها نیروی مغناطیسی خاصی نهفته شده که کارایی زیادی دارد، حتی با تمرین و ممارست می توان آن را پرورش داد، خواب مغناطیسی از طریق همین نیروی مغناطیسی چشمها است. در دنیائی که «اشعه لیزر» که شعاعی است نامرئی می تواند کاری کند که از هیچ سلاح مخربی ساخته نیست پذیرش وجود نیروئی در بعضی از چشمها که از طریق امواج مخصوص در طرف مقابل اثر بگذارد چیز عجیبی نخواهد بود. بسیاری نقل می کنند که با چشم خود افرادی را دیده اند که دارای این نیروی مرموز چشم بوده اند، و افراد یا حیوانات یا اشیائی را از طریق چشم زدن از کار انداخته اند. لذا نه تنها نباید اصراری در انکار این امور داشت بلکه باید امکان وجود آن را از نظر عقل و علم پذیرفت. در روایات اسلامی نیز تعبیرات مختلفی دیده می شود که وجود چنین امری را اجمالاً تأیید می کند. در حدیثی می خوانیم که «اسماء بنت عمیس» خدمت پیامبر (صلی الله علیه و آله) عرض کرد: گاه به فرزندان جعفر چشم می زنند، آیا «رقیه» ای برای آنها بگیرم (منظور از «رقیه» دعاهائی است که می نویسند و افراد برای جلوگیری از چشم زخم با خود نگهدارند و آن را تعویذ نیز می گویند). پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: نعم، فلو كان شيء يسبق القدر لسبقه العين «آری، مانعی ندارد، اگر چیزی می توانست بر قضا و قدر پیشی گیرد چشم زدن بود!» (۱). و در حدیث دیگری آمده است که امیر مؤمنان (علیه السلام) فرمود: پیامبر (صلی الله علیه و آله) برای امام حسن و امام حسین (علیهما السلام) «رقیه» گرفت، و این دعا را خوانده اعیذکما بکلمات التامه و اسماء الله الحسنی کلها عامه، من شر السامة و الهامة، و من شر كل عين لامة، و من شر حاسد اذا حسد: «شما را به تمام کلمات و اسماء حسناى خداوند از شر مرگ و حیوانات موزی، و هر چشم بد، و حسود آنگاه که حسد ورزد می سپارم، سپس پیامبر (صلی الله علیه و آله) نگاهی به ما کرد و فرمود: «اینچنین حضرت ابراهیم برای اسماعیل و اسحاق تعویذ نمود» (۲). در نهج البلاغه نیز آمده است العين حق و الرقی حق: «چشم زخم حق است و توسل به دعا برای دفع آن نیز حق است» (۳) (۴)

پی نوشتها

۱- «مجمع البيان» جلد ۱۰ صفحه ۳۴۱. ۲- «نورالثقلین» جلد ۵ صفحه ۴۰۰. ۳- «نهج البلاغه» کلمات قصار جمله ۴۰۰ (این حدیث در صحیح بخاری جلد ۷ صفحه ۱۷۱ باب «العين حق» نیز به این صورت نقل شده است العين حق) در «المعجم المفهرس لالفاظ الحدیث النبوی» همین معنی از منابع مختلفی نقل شده است (جلد ۴ صفحه ۴۵۱). ۴- تفسیر نمونه ۲۴/۴۲۶

۱۵۷- آیا فال نیک و بد واقعیت دارد؟

آیا فال نیک و بد واقعیت دارد؟

شاید همیشه در میان انسانها و اقوام مختلف، فال نیک و بد رواج داشته است، اموری را به «فال نیک» می گرفتند و دلیل بر پیروزی و پیشرفت کار می دانستند، و اموری را به «فال بد» می گرفتند و دلیل بر شکست و ناکامی و عدم پیروزی می پنداشتند، در حالی که هیچگونه رابطه منطقی در میان پیروزی و شکست با اینگونه امور وجود نداشت، و مخصوصاً در قسمت فال بد، غالباً جنبه خرافی و نامعقول داشته و دارد. این دو گرچه اثر طبیعی ندارند، ولی بدون تردید اثر روانی می توانند داشته باشند، فال نیک غالباً مایه امیدواری و حرکت است ولی فال بد موجب یأس و نومیدی و سستی و ناتوانی است. شاید به خاطر همین موضوع است که در روایات اسلامی از فال نیک نهی نشده، اما فال بد به شدت محکوم گردیده است، در حدیث معروفی از پیامبر (صلی الله علیه و آله) نقل شده: تفألوا بالخير تجدوه: «کارها را به فال نیک بگیرید (و امیدوار باشید) تا به آن برسید» جنبه اثباتی این موضوع منعکس است و در حالات خود پیغمبر (صلی الله علیه و آله) و پیشوایان اسلام (علیهم السلام) نیز دیده می شود که گاهی مسائلی را

به فال نیک می گرفتند ، مثلاً- در جریان برخورد مسلمانان با کفار مکه در سرزمین «حذیبیه» می خوانیم هنگامی که «سهیل بن عمرو» به عنوان نماینده کفار مکه به سراغ پیامبر (صلی الله علیه وآله) آمد و حضرت (صلی الله علیه وآله) از نام او آگاه گردید ، فرمود: قد سهل علیکم امرکم: «یعنی از نام «سهیل» من تفأل می زنم که کار بر شما سهل و آسان می گردد» (۱) . دانشمند معروف «دمیری» که از نویسندگان قرن هشتم هجری است ، در یکی از نوشته های خود اشاره به همین مطلب کرده و می گوید اینکه پیامبر (صلی الله علیه وآله) فال نیک را دوست می داشت ، به خاطر آن بود که انسان هرگاه امیدوار به فضل پروردگار باشد در راه خیر گام برمی دارد و هنگامی که امید خود را از پروردگار قطع کند ، در راه شرّ خواهد افتاد و فال بد زدن مایه سوءظن و موجب انتظار بلا و بدبختی کشیدن است (۲) . اما در مورد فال بد که عرب آنرا «تظیر» و «طیره» می نامد ، در روایات اسلامی - همانطور که گفتیم - شدیداً مذمت شده ، همانطور که در قرآن مجید نیز کراراً به آن اشاره گردیده و محکوم شده است (۳) از جمله در حدیثی می خوانیم که پیغمبر (صلی الله علیه وآله) فرمود: الطیره شرک «فال بد زدن (و آنرا مؤثر در سرنوشت آدمی دانستن) یک نوع شرک به خدا است» (۴) و نیز می خوانیم: که اگر فال بد اثری داشته باشد ، همان اثر روانی است ، امام صادق (علیه السلام) فرمود: «فال بد اثرش به همان اندازه است که آنرا می پذیری ، اگر آن را سبک بگیری کم اثر خواهد بود و اگر آنرا محکم بگیری پراثر ، و اگر به آن اعتنا نکنی ، هیچ اثری نخواهد داشت» (۵) . در اخبار اسلامی از پیامبر (صلی الله علیه وآله) نقل شده است که راه مبارزه با فال بد بی اعتنائی است ، از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وآله) نقل شده که فرمود: «سه چیز است که هیچکس از آن سالم نمی ماند (و) وسوسه های آن در درون قلب غالب اشخاص پیدا می شود) فال بد و حسد و سوء ظن است ، عرض کردند پس چه کنیم ؟ فرمود: هنگامی که فال بد زدی اعتنا مکن و بگذر و هنگامی که حسد در دلت پیدا شد عملاً کاری بر طبق آن انجام مده و هنگامی که سوء ظن پیدا کردی آنرا نادیده بگیر» . عجیب این است که موضوع فال نیک و بد حتی در کشورهای پیشرفته صنعتی و در میان افراد به اصطلاح روشنفکر و حتی نوابغ معروف وجود داشته و دارد ، از جمله در میان غریبهها رد شدن از زیر نردبان و افتادن نمکدان و هدیه دادن چاقو به شدت به فال بد گرفته می شود ؟ البته وجود فال نیک همانطور که گفتیم مسأله مهمی نیست بلکه غالباً اثر مثبت دارد ، ولی با عوامل فال بد همیشه باید مبارزه کرد و آنها را از افکار دور ساخت و بهترین راه برای مبارزه با آن تقویت روح توکل و اعتماد بر خدا در دلها است ، همانطور که در روایات اسلامی نیز به آن اشاره شده است . (۶)

پی نوشتها

۱ - المیزان جلد ۱۹ صفحه ۸۶ . ۲ - سفینه البحار جلد دوم صفحه ۱۰۲ . ۳ - مانند سوره یس آیه ۱۹ ، سوره نمل آیه ۴۷ و آیه ۱۳۱ سوره اعراف ۴ و ۵ - المیزان ذیل آیه مورد بحث . ۶ - تفسیر نمونه ۶/۳۱۷

۱۵۸ - آیا قصاص بر خلاف عقل و عواطف انسانی است ؟

گروهی که بدون تأمل ، بعضی از مسائل جزائی اسلام را مورد انتقاد قرار داده اند به خصوص درباره مسأله قصاص سروصدا راه انداخته می گویند: ۱ - جنایتی که قاتل مرتکب شده بیش از این نیست که انسانی را از بین برده است ، ولی شما به هنگام قصاص همین عمل را تکرار می کنید! ۲ - قصاص جز انتقامجویی و قساوت نیست ، این صفت ناپسند را باید با تربیت صحیح از میان مردم برداشت ، در حالی که طرفداران قصاص هر روز به این صفت ناپسند انتقامجویی روح تازه ای می دمند! ۳ - آدمکشی گناهی نیست که از اشخاص عادی یا سالم سرزند ، حتماً قاتل از نظر روانی مبتلا به بیماری است ، و باید معالجه شود ، و قصاص دواى چنین بیمارانی نمی تواند باشد . ۴ - مسائلی که مربوط به نظام اجتماعی است باید دوش به دوش اجتماع رشد کند ، بنابراین قانونی که در هزار و چهارصد سال پیش از این پیاده می شده نباید در اجتماع امروز عملی شود! ۵ - آیا بهتر نیست به جای قصاص ، قاتلان را

زندانی کنیم و با کار اجباری از وجود آنها به نفع اجتماع استفاده نمایم با این عمل هم اجتماع از شر آنان محفوظ می ماند، و هم از وجود آنها حتی المقدور استفاده می شود. اینها خلاصه اعتراضاتی است که پیرامون مسأله قصاص مطرح می شود. دقت در آیات قصاص در قرآن مجید جواب این اشکالات را روشن می سازد (ولکم فی القصاص حیاة یا اولی الالباب). زیرا از بین بردن افراد مزاحم و خطرناک گاه بهترین وسیله برای رشد و تکامل اجتماع است، و چون در اینگونه موارد مسأله قصاص ضامن حیات و ادامه بقا می باشد شاید از این رو قصاص به عنوان گزینه در نهاد انسان گذارده شده است. نظام طب، کشاورزی، دامداری همه و همه روی این اصل عقلی (حذف موجود خطرناک و مزاحم) بنا شده زیرا می بینیم به خاطر حفظ بدن، عضو فاسد را قطع می کنند، و یا به خاطر نمو گیاه شاخه های مضر و مزاحم را می برند، کسانی که کشتن قاتل را فقدان فرد دیگری می دانند تنها دید انفرادی دارند، اگر صلاح اجتماع را در نظر بگیرند و بدانند اجرای قصاص چه نقشی در حفاظت و تربیت سایر افراد دارد در گفتار خود تجدید نظر می کنند، از بین بردن این افراد خونریز در اجتماع همانند قطع کردن و از بین بردن عضو و شاخه مزاحم و مضر است که به حکم عقل باید آن را قطع کرد، و ناگفته پیداست که تاکنون هیچکس به قطع شاخه ها و عضوهای فاسد و مضر اعتراض نکرده است، این در مورد ایراد اول. در مورد ایراد دوم باید توجه داشت که اصولاً- تشریح قصاص هیچگونه ارتباطی با مسأله انتقامجویی ندارد، زیرا انتقام به معنی فرونشاندن آتش غضب به خاطر یک مسأله شخصی است، در حالی که قصاص به منظور پیشگیری از تکرار ظلم و ستم بر اجتماع است و هدف آن عدالتخواهی و حمایت از سایر افراد بی گناه می باشد. در مورد ایراد سوم که قاتل حتماً مبتلا به مرض روانی است و از اشخاص عادی ممکن نیست چنین جنایتی سر بزند، باید گفت: در بعضی موارد این سخن صحیح است و اسلام هم در چنین صورتهائی برای قاتل دیوانه یا مثل آن حکم قصاص نیاورده است، اما نمی توان مریض بودن قاتل را به عنوان یک قانون و راه عذر عرضه داشت، زیرا فسادی که این طرح به بار می آورد و جرأتیکه به جنایتکاران اجتماع می دهد برای هیچکس قابل تردید نیست، و اگر استدلال در مورد قاتل صحیح باشد در مورد تمام متجاوزان و کسانی که به حقوق دیگران تعدی می کنند نیز باید صحیح باشد، زیرا آدمی که دارای سلامت کامل عقل است هرگز بدیگران تجاوز نمی کند، و به این ترتیب تمام قوانین جزائی را باید از میان برداشت، و همه متعدیان و متجاوزان را به جای زندان و مجازات به بیمارستانهای روانی روانه کرد. اما اینکه: رشد اجتماع قانون قصاص را نمی پذیرد و قصاص تنها در اجتماعات قدیم نقشی داشته اما الان قصاص را حکمی خلاف وجدان می دانند که باید حذف شود پاسخ آن یک جمله است و آن اینکه: ادعای مزبور در برابر توسعه وحشتناک جنایات در دنیای امروز و آمار کشتارهای میدانهای نبرد و غیر آن ادعای بی ارزشی است، و به خیالبافی شبیه تر است، و به فرض که چنین دنیائی به وجود آمد، اسلام هم قانون عفو را در کنار قصاص گذارده و هرگز قصاص را راه منحصر معرفی نکرده است، مسلماً در چنان محیطی خود مردم ترجیح خواهند داد که قاتل را عفو کنند، اما در دنیای کنونی که جنایاتش تحت لفافه های گوناگون قطعاً از گذشته بیشتر و وحشیانه تر است حذف این قانون جز اینکه دامنه جنایات را گسترش دهد اثری ندارد. و در مورد ایراد پنجم باید توجه داشت که هدف از قصاص همانطور که قرآن تصریح می کند حفظ حیات عمومی اجتماع و پیشگیری از تکرار قتل و جنایات است، مسلماً زندان نمی تواند اثر قابل توجهی داشته باشد (آنهم زندانهای کنونی که وضع آن از بسیاری از منازل جنایتکاران بهتر است) و به همین دلیل در کشورهایی که حکم اعدام لغو شده در مدت کوتاهی آمار قتل و جنایت فزونی گرفته، به خصوص اگر حکم زندانی افراد - طبق معمول - در معرض بخشودگی باشد که در اینصورت جنایتکاران با فکری آسوده تر و خیالی راحت تر دست به جنایت می زنند. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱/۶۰۷

۱۵۹ - آیا مجازات قطع دست خشونت آمیز است ؟

قبل از پاسخ به این سؤال، لازم است شرایط مجازات قطع دست سارق را بیان کنیم: آنچه از مجموع روایات اسلامی استفاده می‌شود این است که اجرای این حدّ اسلامی (بریدن دست) شرایط زیادی دارد که بدون آن اقدام به این کار جائز نیست از جمله اینکه: ۱- متاعی که سرقت شده باید حداقل یک ربع دینار (۱) باشد. ۲- از جای محفوظی مانند خانه و مغازه و جیب‌های داخلی سرقت شود. ۳- در قحط سالی که مردم گرسنه‌اند و راه به جایی ندارند نباشد. ۴- سارق عاقل و بالغ باشد، و در حال اختیار دست به این کار بزند. ۵- سرقت پدر از مال فرزند، یا سرقت شریک از مال مورد شرکت این حکم را ندارد. ۶- سرقت میوه از درختان باغ را نیز از این حکم استثناء کرده‌اند. ۷- کلیه مواردی که احتمال اشتباهی برای سارق در میان باشد که مال خود را به مال دیگری احتمالاً اشتباه کرده است از این حکم مستثنی است. و پاره‌ای از شرایط دیگر که شرح آن در کتب فقهی آمده است. اشتباه نشود منظور از ذکر شرایط بالا این نیست که سرقتها تنها در صورت اجتماع این شرایط حرام است، بلکه منظور این است که اجرای حد مزبور، مخصوص اینجا است و گرنه سرقت به هر شکل و به هر صورت، و به هر اندازه و هر کیفیت در اسلام حرام است.

اندازه قطع دست سارق

معروف در میان فقهای ما با استفاده از روایات اهل بیت (علیهم السلام) این است که تنها چهار انگشت از دست راست بریده می‌شود، نه بیشتر، اگرچه فقهای اهل تسنن بیش از آن گفته‌اند.

آیا این مجازات اسلامی خشونت آمیز است؟

بارها این ایراد از طرف مخالفان اسلام و یا پاره‌ای از مسلمانان کم اطلاع شده است که این مجازات اسلامی بسیار شدید به نظر می‌رسد و اگر بنا بشود این حکم در دنیای امروز عمل شود باید بسیاری از دستها را ببرند، به علاوه اجرای این حکم سبب می‌شود که یک نفر گذشته از اینکه عضو حساسی از بدن خود را از دست دهد تا پایان عمر انگشت نما باشد. در پاسخ این ایراد باید به این حقیقت توجه داشت که: اولاً- همانطور که در شرایط این حکم گفتیم هر سارقی مشمول آن نخواهد شد بلکه تنها یک دسته از سارقان خطرناک هستند که رسماً مشمول آن می‌شوند. ثانیاً- با توجه به اینکه راه اثبات جرم در اسلام شرایط خاصی دارد این موضوع باز هم تقلیل پیدا می‌کند. ثالثاً- بسیاری از ایرادهائی که افراد کم اطلاع بر قوانین اسلام می‌کنند به خاطر آن است که یک حکم را به طور مستقل و منهای تمام احکام دیگر مورد بررسی قرار می‌دهند، یعنی به عبارت دیگر آن حکم را در یک جامعه صددرصد غیر اسلامی فرض می‌کنند، ولی اگر توجه داشته باشیم که اسلام تنها این یک حکم نیست بلکه مجموعه احکامی است که پیاده شدن آن در یک اجتماع سبب اجرای عدالت اجتماعی، و مبارزه با فقر، و تعلیم و تربیت صحیح، و آموزش و پرورش کافی، آگاهی و بیداری و تقوا می‌گردد، روشن می‌شود که مشمولان این حکم چه اندازه کم خواهند بود. اشتباه نشود، منظور این نیست که در جوامع امروز این حکم نباید اجراء شود بلکه منظور این است که هنگام داوری و قضاوت باید تمام این جوانب را در نظر گرفت. خلاصه حکومت اسلامی موظف است که برای تمام افراد ملت خود نیازمندیهای اولی زندگی را فراهم سازد، و به آنها آموزش لازم دهد، و از نظر اخلاقی نیز تربیت کند، بدیهی است در چنان محیطی افراد متخلف بسیار کم خواهند شد. رابعاً- اگر ملاحظه می‌کنیم امروز دزدی فراوان است به خاطر آن است که چنین حکمی اجراء نمی‌شود و لذا در محیطهائی که این حکم اسلامی اجراء می‌گردد (مانند محیط عربستان سعودی که تا سالهای اخیر این حکم در آن اجراء می‌شد) امنیت فوق العاده از نظر مالی در همه جا حکمفرما بود. بسیاری از زائران خانه خدا با چشم خود چمدانها یا کیفهای پول را در کوچه و خیابانهای حجاز دیده‌اند که هیچکس جرئت دست زدن به آن را ندارد تا اینکه مامورین «اداره جمع آوری گمشده‌ها»

بیایند و آن را به اداره مزبور ببرند و صاحبش بیاید و نشانه دهد و بگیرد. غالب مغازه‌ها در شبها در و پیکری ندارند و در عین حال کسی هم دست به سرقت نمی‌زند. جالب اینکه این حکم اسلامی با اینکه قرن‌ها اجراء می‌شد و در پناه آن مسلمانان آغاز اسلام در امنیت و رفاه می‌زیستند در مورد تعداد بسیار کمی از افراد که از چند نفر تجاوز نمی‌کرد این حکم در طی چند قرن اجراء گردید. آیا بریدن چند دست خطاکار برای امنیت چند قرن یک ملت قیمت گزافی است که پرداخت می‌شود؟ بعضی اشکال می‌کنند که اجراء این حد در مورد سارق به خاطر ربع دینار منافات با آنهمه احترامی که اسلام برای جان مسلمان و حفظ او از هر گونه گزند قائل شده ندارد، تا آنجا که دیه بریدن چهار انگشت یک انسان مبلغ گزافی تعیین شده است. اتفاقاً همین سؤال - به طوری که از بعضی از تواریخ برمی‌آید - از عالم بزرگ اسلام، علم الهدی مرحوم سید مرتضی، در حدود یکهزار سال قبل شد، سؤال کننده موضوع سؤال خود را طی شعری به شرح ذیل مطرح کرد: ید بخرمس مئین عسجد ودیت *** ما بالها قطعت فی ربع دینار؟ یعنی: دستی که دیه آن پانصد دینار است (۲). چرا به خاطر یک ربع دینار بریده می‌شود؟ «سید مرتضی» در جواب او این شعر را سرود: عز الامانه اغلاها وارخصها *** ذل الخيانه فافهم حكمه الباري یعنی عزت امانت آن دست را گرانقیمت کرد. و ذلت خیانت بهای آن را پائین آورد، فلسفه حکم خدا را بدان (۳)(۴)

پی‌نوشتها

۱ - دینار عبارت است از یک مثقال شرعی طلای مسکوک و مثقال شرعی معادل ۱۸ نخود یعنی ۴۳ مثقال معمولی است. ۲ - البته باید توجه داشت که پانصد دینار در صورتی است که پنج انگشت قطع شود و اما همانطور که گفتیم بنابر مذهب شیعه در سرقت تنها چهار انگشت قطع می‌شود. ۳ - در تفسیر آلوسی جلد ششم صفحه یکصد و سی و چهار این جریان نقل شده ولی بجای علم الهدی، علم الدین السخاوی آمده است. ۴ - تفسیر نمونه ۴/۳۷۶

۱۶۰ - آیا همه صحابه افراد صالحی بوده‌اند؟

آیا همه صحابه افراد صالحی بوده‌اند؟

جمعی از برادران اهل سنت از احترام و اهمیتی که قرآن برای «مهاجران اولین» قائل شده خواسته‌اند چنین استفاده کنند که آنها تا پایان عمر مرتکب هیچگونه خلافی نشدند، و باید بدون چون و چرا، همه را بدون استثناء محترم بشماریم سپس این موضوع را به همه «صحابه» به خاطر تمجیدی که قرآن از آنها در جریان بیعت رضوان و غیر آن کرده، تعمیم داده‌اند، و عملاً صحابه را بدون در نظر گرفتن اعمالشان، انسانهای استثنائی شمرده و اجازه هرگونه نقد و بررسی در کارهایشان را از خود سلب کرده‌اند. از جمله مفسر معروف نویسنده المنار حمله شدیدی به شیعه کرده که چرا آنها روی بعضی از مهاجران اولین انگشت می‌گذارند و انتقاد می‌کنند؟! در حالی که توجه ندارند اینگونه اعتقاد درباره صحابه چه تضادی با روح اسلام و تاریخ آن دارد؟! شک نیست که «صحابه» مخصوصاً مهاجران نخستین احترام خاصی دارند، ولی این احترام تا آن زمانی بوده است که در مسیر صحیح گام برمی‌داشتند و فداکاری به خرج می‌دادند اما از آن روز که گروهی از صحابه از مسیر واقعی اسلام منحرف شدند مسلماً قضاوت قرآن درباره آنها چیز دیگری خواهد بود. فی‌المثل ما چگونه می‌توانیم «طلحه» و «زبیر» را در برابر شکستن بیعت و مخالفت با پیشوائی که گذشته از تصریح پیامبر (صلی الله علیه و آله) از طرف عموم مسلمانان و حتی خودشان انتخاب شده بود، تبرئه کنیم؟ ما چگونه می‌توانیم دامن آنها را از خون هفده هزار مسلمان که در میدان جنگ جمل به خاک ریخته شد بشوئیم، کسی که خون یک نفر بیگناه را به زمین بریزد هیچ عذری در پیشگاه خدا نخواهد داشت، هرکس که باشد، تا چه رسد به این عده زیاد اصولاً مگر می‌

توان هم «علی (علیه السلام) و یارانش» را در میدان جنگ جمل بر حق داشت و هم «طلحه و زبیر» و بعضی دیگر از صحابه را که به آنها پیوسته بودند؟ آیا هیچ منطق و عقلی این تضاد روشن را می پذیرد؟ آیا می توانیم با عنوان «تنزیه صحابه» چشم روی هم بگذاریم و آنها را «تافته جدا بافته» بدانیم و سراسر تاریخ اسلام را بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله) بدست فراموشی بسپاریم و ضابطه اسلامی «ان اکرمکم عندالله اتقاکم» را زیر پا بگذاریم؟! این چه قضاوت غیر منطقی است؟ اصولاً چه مانعی دارد که شخص یا اشخاصی یک روز در صف بهشتیان و طرفداران حق باشند و روز دیگری در صف دوزخیان و دشمنان حق قرار گیرند؟ مگر همه کس معصومند؟ مگر این همه دگرگونی در حالات اشخاص با چشم خود ندیده ایم؟ داستان «اصحاب رده» یعنی مرتد شدن جمعی از مسلمانان بعد از رحلت پیغمبر (صلی الله علیه و آله) را همه اعم از شیعه و اهل سنت در کتابهای خود نقل کرده اند که خلیفه اول به جنگ با آنها برخاست و آنها را بر سر جای خود نشاند آیا هیچیک از «اصحاب رده» پیامبر (صلی الله علیه و آله) را ندیده و در صف صحابه نبودند؟! شگفت انگیزتر اینکه برای نجات از این تضاد و بن بست عجیب بعضی موضوع «اجتهاد» را دستاویز قرار داده و می گویند افرادی مانند «طلحه و زبیر و معاویه»! و همکاران آنها مجتهد بودند و اشتباه کردند، اما گناهی از آنها سر نزد بلکه اجر پاداش در برابر همین اعمالشان از خداوند خواهند گرفت!! راستی چه منطق رسوائی است؟ مگر قیام بر ضد جانیشینی پیامبر (صلی الله علیه و آله) و شکستن پیمان، و ریختن خون هزاران بی گناه آنها مجتهد بودند و اشتباه کردند، اما گناهی از موضوع پیچیده و نامعلومی است که کسی از زشتی آن با خبر نباشد؟ آیا ریختن آن همه خون بی گناهان در پیشگاه خداوند اجر و پاداش دارد؟! اگر ما این چنین بخواهیم گروهی از صحابه را که مرتکب جنایاتی شدند تبرئه کنیم بطور مسلم هیچ گنهکاری در دنیا وجود نخواهد داشت و با این منطق همه قاتلان و جانیان و جباران را تبرئه خواهیم کرد. اینگونه دفاعهای بی رویه از صحابه سبب بدبینی به اصل اسلام خواهد شد. بنابراین چاره ای جز این نداریم که برای همه مخصوصاً صحابه پیامبر (صلی الله علیه و آله) احترام قائل شویم ولی تا آنروز که از مسیر حق و عدالت و برنامه های اسلام منحرف نشده باشند! (۱) بسیاری از مفسران اهل سنت این حدیث را نقل کرده اند که حمید بن زیاد می گوید: نزد محمد بن کعب قرظی رفتم و به او گفتم درباره اصحاب رسول خدا (صلی الله علیه و آله) چه می گوئی؟ گفت: جمیع اصحاب رسول الله (صلی الله علیه و آله) فی الجنة محسنهم و مسیئهم! «همه یاران پیامبر (صلی الله علیه و آله) در بهشتند، اعم از نیکوکار و بدکار و گنهکار! گفتم این سخن را از کجا می گوئی؟ گفت: این آیه را بخوان والسابقون الاولون من المهاجرین و الانصار... تا آنجا که می فرماید: رضی الله عنهم و رضوا عنه سپس گفت: اما درباره تابعین شرطی قائل شده و آن این است که آنها باید تنها در کارهای نیک از صحابه پیروی کنند (فقط در این صورت اهل نجاتند، و اما صحابه چنین قید و شرطی را ندارد) (۲). ولی این ادعا به دلایل زیادی مردود و غیر قابل قبول است، زیرا: اولاً- حکم مزبور در آیه فوق شامل تابعین هم می شود، و منظور از تابعان همانگونه که اشاره کردیم تمام کسانی هستند که از روش مهاجران و انصار نخستین، و برنامه های آنها پیروی می کنند، بنابراین باید تمام امت بدون استثناء اهل نجات باشند! و اما اینکه در حدیث محمد بن کعب از این موضوع جواب داده شده که خداوند در تابعین قید احسان را ذکر کرده، یعنی از برنامه نیک و روش صحیح صحابه پیروی کند، نه از گناهانشان، این سخن از عجیب ترین بحثها است. چرا که مفهومی اضافه «فرع» بر «اصل» است، جائی که شرط نجات تابعان و پیروان صحابه این باشد که در اعمال صالح از آنها پیروی کنند به طریق اولی باید این شرط در خود صحابه بوده باشد. و به تعبیر دیگر خداوند در آیه فوق می گوید: رضایت و خشنودی او شامل حال همه مهاجران و انصار نخستین که دارای برنامه صحیحی بودند و همه پیروان آنها است، نه اینکه می خواهد مهاجران و انصار را چه خوب باشند و چه بد، مشمول رضایت خود قرار دهد، اما تابعان را با قید و شرط خاصی بپذیرد. ثانیاً- این موضوع با دلیل عقل به هیچوجه سازگار نیست، زیرا عقل هیچگونه امتیازی برای یاران پیامبر (صلی الله علیه و آله) بر دیگران قائل نمی باشد، چه تفاوتی میان ابوجهل ها و کسانی است که نخست ایمان آوردند، سپس از آئین او منحرف شدند. و چرا کسانی که سالها و قرنها بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله)

قدم به این جهان گذاردند و فداکاریها و جانبازیهای آنها در راه اسلام کمتر از یاران نخستین پیامبر (صلی الله علیه و آله) نبود، بلکه این امتیاز را داشتند که پیامبر (صلی الله علیه و آله) را نادیده، شناختند، و به او ایمان آوردند، مشمول این رحمت و رضایت الهی نباشند قرآنی که می گوید: گرامی ترین شما نزد خدا پرهیزکارترین شما است، چگونه این تبعیض غیر منطقی را می پسندد؟ قرآنی که در آیات مختلفش به ظالمان و فاسقان لعن می کند و آنها را مستوجب عذاب الهی می شمرد، چگونه این «مصونیت غیر منطقی صحابه» را در برابر کيفر الهی می پسندد؟ آیا اینگونه لعنها و تهدیدهای قرآن قابل استثناء است، و گروه خاصی از آن خارجند؟ چرا و برای چه؟! از همه گذشته آیا چنین حکمی به منزله چراغ سبز دادن به صحابه نسبت به هرگونه گناه و جنایت محسوب نمی شود؟ ثالثاً - این حکم با متون تاریخ اسلامی به هیچوجه سازگار نیست، زیرا بسیار کسان بودند که روزی در ردیف مهاجران و انصار بودند، و سپس از راه خود منحرف شدند و مورد خشم و غضب پیامبر (صلی الله علیه و آله) که توأم با خشم و عذاب خدا است قرار گرفتند، آیا داستان ثعلبه بن حاطب انصاری را نخواندیم که چگونه منحرف گردید و مغضوب پیامبر (صلی الله علیه و آله) شد. روشن تر بگوئیم: اگر منظور آنها این است که صحابه پیامبر (صلی الله علیه و آله) عموماً مرتکب هیچگونه گناهی نشدند و معصوم و پاک از هر معصیتی بودند، این از قبیل انکار بدیهیات است. و اگر منظور آنست که آنها گناه کردند و اعمال خلافی انجام دادند بازهم خدا از آنها راضی است، مفهومش این است که خدا رضایت به گناه داده است! چه کسی می تواند «طلحه» و «زبیر» که در آغاز از یاران خاص پیامبر (صلی الله علیه و آله) بودند و همچنین «عایشه» همسر پیامبر (صلی الله علیه و آله) را از خون هفده هزار نفر مردم مسلمانی که خونشان در میدان جنگ جمل ریخته شد تبرئه کند؟ آیا خدا به این خون ریزیها راضی بود؟ آیا مخالفت با علی (علیه السلام) خلیفه پیامبر (صلی الله علیه و آله) که اگر فرضاً خلافت منصوص او را نپذیریم حداقل با اجماع امت برگزیده شده بود، و شمشیر کشیدن به روی او و یاران وفادارش چیزی است که خدا از آن خشنود و راضی باشد؟ حقیقت این است که طرفداران فرضیه «تتزیه صحابه» با اصرار و پافشاری روی این مطلب، چهره پاک اسلام را که همه جا میزان شخصیت اشخاص را ایمان و عمل صالح قرار می دهد زشت و بلامنظر ساخته اند. آخرین سخن اینکه رضایت و خشنودی خدا که در آیه مورد بحث روی یک عنوان کلی قرار گرفته و آن «هجرت» و «نصرت» و «ایمان» و «عمل صالح» است، تمام صحابه و تابعان مادام که تحت این عناوین قرار داشتند مورد رضای خدا بودند، و آن روز که از تحت این عناوین خارج شدند از تحت رضایت خدا نیز خارج گشتند. از آنچه گفتیم بخوبی روشن می شود که گفتار مفسّر دانشمند اما متعصب یعنی نویسنده المنار که در اینجا شیعه را به خاطر عدم اعتقاد به پاکی و درستی همه صحابه، مورد سرزنش و حمله قرار می دهد کمترین ارزشی ندارد، شیعه گناهی نکرده، جز اینکه حکم عقل و شهادت تاریخ و گواهی قرآن را در اینجا پذیرفته، و به امتیازات واهی و نادرست متعصبان گوش فرا نداده است. (۳)

پی نوشتها

۱ - تفسیر نمونه ۲۷/۲۶۳ - تفسیر المنار و تفسیر فخر رازی ذیل آیه فوق . ۳ - تفسیر نمونه ۸/۱۰۸

۱۶۱ - ذوالقرنین که بود؟

ذوالقرنین که بود؟

در آیه ۸۳ از سوره کهف می خوانیم: «و یسئلونک عن ذی القرنین قل سأتلوا علیکم منه ذکرا...» (و از تو درباره ذی القرنین سؤال می کنند بگو به زودی گوشه ای از سرگذشت او را برای شما بازگو می کنم) در اینجا این سؤال مطرح می شود که

ذوالقرنین چه کسی بود؟ در اینکه ذوالقرنین که در قرآن مجید آمده از نظر تاریخی چه کسی بوده است، و بر کدام یک از مردان معروف تاریخ منطبق می‌شود؟ در میان مفسران گفتگو بسیار است، نظرات مختلفی در این زمینه ابراز شده که مهمترین آنها سه نظریه زیر است. اول: بعضی معتقدند او کسی جز «اسکندر مقدونی» نیست، لذا بعضی او را به نام اسکندر ذوالقرنین می‌خوانند، و معتقدند که او بعد از مرگ پدرش بر کشورهای روم و مغرب و مصر تسلط یافت، و شهر اسکندریه را بنا نمود، سپس شام و بیت المقدس را در زیر سیطره خود گرفت، و از آنجا به ارمنستان رفت، عراق و ایران را فتح کرد، سپس قصد «هند» و «چین» نمود و از آنجا به خراسان بازگشت شهرهای فراوانی بنا نهاد، و به عراق آمد و بعد از آن در شهر «زور» بیمار شد و از دنیا رفت، و به گفته بعضی بیش از ۳۶ سال عمر نکرد، جسد او را به اسکندریه بردند و در آنجا دفن نمودند (۱). دوم: جمعی از مورخین معتقدند ذوالقرنین یکی از پادشاهان «یمن» بوده (پادشاهان یمن بنام «تبع» خوانده می‌شدند که جمع آن «تباعه» است). از جمله «اصمعی» در تاریخ عرب قبل از اسلام، و «ابن هشام» در تاریخ معروف خود بنام «سیره» و «ابوریحان بیرونی» در «الاثار الباقیه» را می‌توان نام برد که از این نظریه دفاع کرده‌اند. حتی در اشعار «حمیری‌ها» (که از اقوام یمن بودند) و بعضی از شعرای جاهلیت اشعاری دیده می‌شود که در آنها افتخار به وجود «ذوالقرنین» کرده‌اند (۲). طبق این فرضیه، سدی را که ذوالقرنین ساخته، همان سد معروف «مأرب» است. سومین نظریه که ضمناً جدیدترین آنها محسوب می‌شود همانست که دانشمند معروف اسلامی «ابوالکلام آزاد» که روزی وزیر فرهنگ کشور هند بود، در کتاب محققانه‌ای که در این زمینه نگاشته است آمده (۳). طبق این نظریه ذوالقرنین همان «کوروش کبیر» پادشاه هخامنشی است. از آنجا که نظریه اول و دوم تقریباً هیچ مدرک قابل ملاحظه تاریخی ندارد و از آن گذشته، نه اسکندر مقدونی دارای صفاتی است که قرآن برای ذوالقرنین شمرده و نه هیچیک از پادشاهان یمن. به علاوه «اسکندر مقدونی» سد معروفی نساخته، اما «سد مأرب» در «یمن» سدی است که با هیچیک از صفاتی که قرآن برای سد ذوالقرنین ذکر کرده است تطبیق نمی‌کند، زیرا سد ذوالقرنین طبق گفته قرآن از آهن و مس ساخته شده بود، و برای جلوگیری از هجوم اقوام وحشی بوده، در حالی که سد مأرب از مصالح معمولی، و به منظور جمع آوری آب و جلوگیری از طغیان سیلابها ساخته شده بود، که شرح آن را قرآن در سوره «سبا» بیان کرده است. به همین دلیل بحث را بیشتر روی نظریه سوم متمرکز می‌کنیم، و در اینجا لازم می‌دانیم به چند امر دقیقاً توجه شود: الف: نخستین مطلبی که در اینجا جلب توجه می‌کند این است که «ذوالقرنین» (صاحب دو قرن) چرا به این نام نامیده شده است؟ بعضی معتقدند این نامگذاری به خاطر آن است که او به شرق و غرب عالم رسید که عرب از آن تعبیر به قرنی الشمس (دو شاخ آفتاب) می‌کند. بعضی دیگر معتقدند که این نام به خاطر این بود که دو قرن زندگی یا حکومت کرد، و در اینکه مقدار قرن چه اندازه است نیز نظرات متفاوتی دارند. بعضی می‌گویند در دو طرف سر او برآمدگی مخصوصی بود و به خاطر آن به ذوالقرنین معروف شد. و بالاخره بعضی بر این عقیده‌اند که تاج مخصوص او دارای دو شاخک بود. و عقائد دیگری که نقل همه آنها به طول می‌انجامد، و چنانکه خواهیم دید مبتکر نظریه سوم یعنی «ابوالکلام آزاد» از این لقب، استفاده فراوانی برای اثبات نظریه خود کرده است. ب: از قرآن مجید به خوبی استفاده می‌شود که ذوالقرنین دارای صفات ممتازی بود: - خداوند اسباب پیروزیها را در اختیار او قرار داد. - او سه لشکر کشتی مهم داشت: نخست به غرب، سپس به شرق و سرانجام به منطقه‌ای که در آنجا یک تنگه کوهستانی وجود داشته، و در هر یک از این سفرها با اقوامی برخورد کرد - او مرد مؤمن و موحد و مهربانی بود، و از طریق عدل و داد منحرف نمی‌شد، و به همین جهت مشمول لطف خاص پروردگار بود. او یار نیکوکاران و دشمن ظالمان و ستمگران بود، و به مال و ثروت دنیا علاقه‌ای نداشت. - او هم به خدا ایمان داشت و هم به روز رستاخیز. - او سازنده یکی از مهمترین و نیرومندترین سدها است، سدی که در آن بجای آجر و سنگ از آهن و مس استفاده شد (و اگر مصالح دیگر در ساختمان آن نیز به کار رفته باشد تحت الشعاع این فلزات بود) و هدف او از ساختن این سد کمک به گروهی مستضعف در مقابل ظلم و ستم قوم یاجوج و مأجوج بوده است. - او کسی بوده که قبل از نزول قرآن نامش در میان جمعی از مردم شهرت داشت، و

لذا قریش یا یهود از پیغمبر (صلی الله علیه وآله) درباره آن سؤال کردند، چنانکه قرآن می گوید یسئلونک عن ذی القرنین: «از تو درباره ذوالقرنین سؤال می کنند». اما از قرآن چیزی که صریحاً دلالت کند او پیامبر بوده استفاده نمی شود هر چند تعبیراتی در قرآن هست که اشعار به این معنی دارد چنانکه در تفسیر آیات سابق گذشت. از بسیاری از روایات اسلامی که از پیامبر (صلی الله علیه وآله) و ائمه اهلبیت (علیهم السلام) نقل شده نیز می خوانیم: «او پیامبر نبود بلکه بنده صالحی بود» (۴) ج: اساس قول سوم (ذوالقرنین کورش کبیر بوده است) به طور بسیار فشرده بر دو اصل استوار است: نخست اینکه: سؤال کنندگان درباره این مطلب از پیامبر اسلام (صلی الله علیه وآله) طبق روایاتی که در شأن نزول آیات نازل شده است یهود بوده اند، و یا قریش به تحریک یهود، بنابراین باید ریشه این مطلب را در کتب یهود پیدا کرد. از میان کتب معروف یهود به کتاب دانیال فصل هشتم بازمی گردیم، در آنجا چنین می خوانیم: «در سال سلطنت «بل شصّر» به من که دانیالم رؤیائی مرئی شد بعد از رؤیائی که اولاً به من مرئی شده بود، و در رؤیا دیدم، و هنگام دیدنم چنین شد که من در قصر «شوشان» که در کشور «عیلام» است بودم و در خواب دیدم که در نزد نهر «اولای» هستم و چشمان خود را برداشته نگریستم و اینک قوچی در برابر نهر باستاد و صاحب دو شاخ بود، و شاخهایش بلند... و آن قوچ را به سمت «مغربی» و «شمالی» و «جنوبی» شاخ زنان دیدم، و هیچ حیوانی در مقابلش مقاومت نتوانست کرد، و از اینکه احدی نبود که از دستش رهائی بدهد لهذا موافق رأی خود عمل می نمود و بزرگ می شد...» (۵) پس از آن در همین کتاب از «دانیال» چنین نقل شده: «جبرئیل بر او آشکار گشت و خوابش را چنین تعبیر نمود: قوچ صاحب دو شاخ که دیدی ملوک مدائن و فارس است (یا ملوک ماد و فارس است). یهود از بشارت رؤیای دانیال چنین دریافتند که دوران اسارت آنها با قیام یکی از پادشاهان ماد و فارس، و پیروز شدنش بر شاهان بابل، پایان می گیرد، و از چنگال بابلیان آزاد خواهند شد. چیزی نگذشت که «کورش» در صحنه حکومت ایران ظاهر شد و کشور ماد و فارس را یکی ساخت، و سلطنتی بزرگ از آن دو پدید آورد، و همانگونه که رؤیای دانیال گفته بود که آن قوچ شاخهایش را به غرب و شرق و جنوب می زند کورش نیز در هر سه جهت فتوحات بزرگی انجام داد. یهود را آزاد ساخت و اجازه بازگشت به فلسطین به آنها داد. جالب اینکه در تورات در کتاب «اشعیا» فصل ۴۴ شماره ۲۸ چنین می خوانیم: «آنگاه در خصوص کورش می فرماید که شبان من اوست، و تمامی مشیتم را به اتمام رسانده به او رشلم خواهد گفت که بنا کرده خواهی شد». این جمله نیز قابل توجه است که در بعضی از تعبیرات تورات، از کورش تعبیر به عقاب مشرق، و مرد تدبیر که از مکان دور خوانده خواهد شد آمده است (کتاب اشعیا فصل ۴۶ شماره ۱۱). دوم: اینکه در قرن نوزدهم میلادی در نزدیکی استخر در کنار نهر «مرغاب» مجسمه ای از کورش کشف شد که تقریباً به قامت یک انسان است، و کورش را در صورتی نشان می دهد که دو بال همانند بال عقاب از دو جانبش گشوده شد، و تاجی به سر دارد که دو شاخ همانند شاخ های قوچ در آن دیده می شود. این مجسمه که نمونه بسیار پرارزشی از فن حجاری قدیم است آنچنان جلب توجه دانشمندان را نمود که گروهی از دانشمندان آلمانی فقط برای تماشای آن به ایران سفر کردند. از تطبیق مندرجات تورات با مشخصات این مجسمه این احتمال در نظر این دانشمند کاملاً قوت گرفت که نامیدن «کورش» به «ذوالقرنین» (صاحب دوشاخ) از چه ریشه ای مایه می گرفت، و همچنین چرا مجسمه سنگی کورش دارای بالهایی همچون بال عقاب است، و به این ترتیب بر گروهی از دانشمندان مسلم شد که شخصیت تاریخی ذوالقرنین از این طریق کاملاً آشکار شده است. آنچه این نظریه را تأیید می کند اوصاف اخلاقی است که در تاریخ برای کورش نوشته اند. هر ودوت مورخ یونانی می نویسد: «کورش» فرمان داد تا سپاهیانش جز به روی جنگجویان شمشیر نکشند، و هر سرباز دشمن که نیزه خود را خم کند او را نکشند، و لشکر کورش فرمان او را اطاعت کردند بطوریکه توده ملت، مصائب جنگ را احساس نکردند. و نیز «هرودوت» درباره او می نویسد: کورش پادشاهی کریم و سخی و بسیار ملایم و مهربان بود، مانند دیگر پادشاهان به اندوختن مال حرص نداشت بلکه نسبت به کرم و عطا حریص بود، ستم زدگان را از عدل و داد برخوردار می ساخت و هرچه را متضمن خیر بیشتر بود دوست می داشت. و نیز مورخ دیگر «ذی نوفن» می نویسد:

کوروش پادشاه عاقل و مهربان بود و بزرگی ملوک با فضائل حکماء در او جمع بود، همتی فائق، وجودی غالب داشت، شعارش خدمت انسانیّت و خوی او بذل عدالت بود، و تواضع و سماحت در وجود او جای کبر و عجب را گرفته بود. جالب اینکه این مورّخان که کوروش را این چنین توصیف کرده اند از تاریخ نویسان بیگانه بودند نه از قوم یا ابناء وطن او، بلکه اهل یونان بودند و می دانیم مردم یونان به نظر دوستی به کوروش نگاه نمی کردند، زیرا با فتح «لیدیا» به دست کوروش شکست بزرگی برای ملت یونان فراهم گشت. طرفداران این عقیده می گویند اوصاف مذکور در قرآن مجید درباره ذوالقرنین با اوصاف کوروش تطبیق می کند. از همه گذشته کوروش سفرهائی به شرق غرب و شمال انجام داد که در تاریخ زندگانش به طور مشروح آمده است، و با سفرهای سه گانه ای که در قرآن ذکر شده قابل انطباق می باشد: نخستین لشکرکشی کوروش به کشور «لیدیا» که در قسمت شمال آسیای صغیر قرار داشت صورت گرفت، و این کشور نسبت به مرکز حکومت کوروش جنبه غربی داشت. هرگاه نقشه ساحل غربی آسیای صغیر را جلو روی خود بگذاریم خواهیم دید که قسمت اعظم ساحل در خلیجک های کوچک غرق می شود، مخصوصاً در نزدیکی «ازمیر» که خلیج صورت چشمه ای به خود می گیرد. قرآن می گوید ذوالقرنین در سفر غربیش احساس کرد خورشید در چشمه گلالودی فرو می رود. این صحنه همان صحنه ای بود که کوروش به هنگام فرو رفتن قرص آفتاب (در نظر بیننده) در خلیجک های ساحلی مشاهده کرد. لشکرکشی دوم کوروش به جانب شرق بود، چنانکه «هرودوت» می گوید: این هجوم شرقی کوروش بعد از فتح «لیدیا» صورت گرفت، مخصوصاً طغیان بعضی از قبائل وحشی بیابانی کوروش را به این حمله واداشت. تعبیر قرآن «حتی اذا بلغ مطلع الشمس وجدها تطلع علی قوم لم نجعل لهم من دونها سترا» (۶) اشاره به سفر کوروش به منتهای شرق است که مشاهده کرد خورشید بر قومی طلوع می کند که در برابر تابش آن سایبانی ندارند اشاره به اینکه آن قوم بیابان گرد و صحرانورد بودند. کوروش لشکرکشی سومی داشته که به سوی شمال، به طرف کوههای قفقاز بود، تا به تنگه میان دو کوه رسید، و برای جلوگیری از هجوم اقوام وحشی با درخواست مردمی که در آنجا بودند در برابر تنگه سدّ محکمی بنا کرد. این تنگه در عصر حاضر تنگه «داریال» نامیده می شود که در نقشه های موجود میان «ولادی کیوکز» و «تفلیس» نشان داده می شود، در همانجا که تاکنون دیوار آهنی موجود است، این دیوار همان سدی است که کوروش بنا نموده زیرا اوصافی که قرآن درباره سد ذوالقرنین بیان کرده کاملاً بر آن تطبیق میکند. این بود خلاصه آنچه در تقویت نظریه سوم بیان شده است. (۷) درست است که در این نظریه نیز نقطه های ابهامی وجود دارد، ولی فعلاً می توان از آن به عنوان بهترین نظریه درباره تطبیق ذوالقرنین بر رجال معروف تاریخی نام برد. (۸)

پی نوشتها

۱- تفسیر فخر رازی ذیل آیات مورد بحث و کامل ابن اثیر جلد ۱ صفحه ۲۸۷، بعضی معتقدند نخستین کسی که این نظریه را ابراز کرده شیخ ابوعلی سینا در کتاب الشفاء بوده است. ۲- المیزان جلد ۱۳ صفحه ۴۱۴. ۳- این کتاب به فارسی ترجمه شده و بنام «ذوالقرنین یا کوروش کبیر» انتشار یافته، و بسیاری از مفسران و مورخان معاصر، این نظریه را بالحن موافق در کتابهای خود مشروحاً آورده اند. ۴- به تفسیر نورالثقلین جلد سوم صفحات ۲۹۴ و ۲۹۵ مراجعه شود. ۵- کتاب دانیال فصل هشتم جمله های ۱- ۶۴- سوره کهف آیه ۷۹۰- برای توضیح بیشتر به کتاب «ذوالقرنین یا کوروش کبیر» و همچنین «فرهنگ قصص قرآن» مراجعه شود. ۸- تفسیر نمونه ۱۲/۵۴۲

۱۶۲- چرا بعضی از ستمگران و گنهکاران غرق نعمتند و مجازات نمی بینند؟

از آیات قرآن مجید استفاده می شود که خداوند افراد گنهکار را در صورتی که زیاد آلوده گناه نشده باشند بوسیله زنگهای بیدار باش و عکس العمل های اعمالشان، و یا گاهی بوسیله مجازاتهای متناسب با اعمالی که از آنها سرزده است، بیدار می سازد و براه

حق بازمی گرداند. اینها کسانی هستند که هنوز شایستگی هدایت را دارند و مشمول لطف خداوند می باشند و در حقیقت مجازات و ناراحتیهای آنها، نعمتی برای آنها محسوب می شود، چنانکه در قرآن می خوانیم: *ظهر الفساد فی البرّ و البحر بما کسبت ایدی الناس لیذیقهم بعض الذی عملوا لعلهم یرجعون*: «در خشکی ها و دریاها، فساد و تباهی بر اثر اعمال مردم، ظاهر شد تا خداوند نتیجه قسمتی از اعمال آنها را به آنها بچشاند، شاید که ایشان برگردند» (سوره روم آیه ۴۱). ولی آنها که در گناه و عصیان، غرق شوند و طغیان و نافرمانی را بمرحله نهائی برسانند، خداوند آنها را بحال خود وا می گذارد و به اصطلاح به آنها میدان میدهد تا پشتشان از بار گناه سنگین شود و استحقاق حداکثر مجازات را پیدا کنند. اینها کسانی هستند که تمام پل ها را در پشت سر خود ویران کرده اند، و راهی برای بازگشت نگذاشته اند و پرده حیا و شرم را دریده و لیاقت و شایستگی هدایت الهی را کاملاً از دست داده اند. آیه ۱۷۸ سوره آل عمران، این معنی را تأکید کرده می فرماید: *گمان نکنند آنهائی که کافر شدند، مهلتی که به ایشان میدهم برای آنها خوبست بلکه مهلت میدهم تا به گناه و طغیان خود بیفزایند و برای آنان عذاب خوار کننده است. در خطبه ای که بانوی شجاع اسلام زینب کبری (علیها السلام) در شام در برابر حکومت خود کامه جبار، ایراد کرد، استدلال به این آیه را در برابر یزید طغیانگر که از مصادیق روشن گنهکار غیر قابل بازگشت بود، می خوانیم، آنجا که می فرماید: «تو امروز شادی می کنی و چنین می پنداری که چون فراخنای جهان را بر ما تنگ کرده ای و کرانه های آسمان را بر ما بسته ای و ما را همچون اسیران از این دیار به آن دیار میبری، نشانه قدرت تو است، و یا در پیشگاه خدا قدرت و منزلتی داری و ما را در درگاه او راهی نیست؟! اشتباه میکنی، این فرصت و آزادی را خداوند بخاطر این به تو داده تا پشتت از بار گناه، سنگین گردد و عذاب دردناک در انتظار تو است... پاسخ به یک سؤال آیه فوق، ضمناً به این سؤال که در ذهن بسیاری وجود دارد، پاسخ می گوید که چرا جمعی از ستمگران و افراد گنهکار و آلوده اینهمه غرق نعمتند و مجازات نمی بینند. قرآن میگوید: اینها افراد غیر قابل اصلاحی هستند که طبق سنت آفرینش و اصل آزادی اراده و اختیار، بحال خود واگذار شده اند، تا به آخرین مرحله سقوط برسند و مستحق حداکثر مجازات شوند. بعلاوه از بعضی از آیات قرآن، استفاده می شود که خداوند گاهی به اینگونه افراد، نعمت فراوانی میدهد و هنگامی که غرق لذت پیروزی و سرور شدند ناگهان همه چیز را از آنان میگیرد، تا حداکثر شکنجه را در زندگی همین دنیا ببینند زیرا جدا شدن از چنین زندگی مرفهی، بسیار ناراحت کننده است چنانکه می خوانیم: *فلما نسوا ما ذکرنا علیهم ابواب کل شیء حتی اذا فرحوا بما اتوا اخذناهم بغتة فاذا هم مبلسون*: «هنگامی که پندهائی را که به آنها داده شده بود، فراموش کردند درهای هر خیری بروی آنان گشودیم تا شاد شوند، ناگهان هر آنچه داده بودیم از آنها باز گرفتیم، لذا فوق العاده ناراحت و غمگین شدند». (انعام آیه ۴۴). در حقیقت اینگونه اشخاص، همانند کسی هستند که از درختی، ظالمانه بالا میروند، هر قدر بالاتر میروند خوشحالتتر میشود تا آن هنگام که بقله درخت میرسد، ناگهان طوفانی میوزد و از آن بالا چنان سقوط می کند که تمام استخوانهای او درهم می شکند. (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۳/۱۸۳*

۱۶۳ - چرا ملل فاقد ایمان زندگی مرفه دارند؟

در سوره اعراف آیه ۹۶ می خوانیم: «و لو ان اهل القرى امنوا و اتقوا لفتحنا علیهم برکات من السماء و الارض...» (اگر مردمی که در شهرها و آبادیها زندگی دارند ایمان بیاورند و تقوی پیشه کنند برکات آسمان و زمین را بر آنها می گشائیم...) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می شود که اگر ایمان و تقوا موجب نزول انواع برکات الهی است چرا مشاهده می کنیم ملت‌های بی ایمانی را که غرق ناز و نعمتند؟ پاسخ این سؤال با توجه به دو نکته روشن می گردد: ۱ - اینکه تصور می شود ملت‌های فاقد ایمان و پرهیزگاری غرق در ناز و نعمتند، اشتباه بزرگی است که از اشتباه دیگری یعنی ثروت را دلیل بر خوشبختی گرفتن سرچشمه می گیرد. معمولاً مردم این طور فکر می کنند که هر ملتی صنایعش پیشرفته تر و ثروتش بیشتر باشد خوشبختتر است در حالی که اگر به

درون این جوامع نفوذ کنیم و دردهای جانکاهی که روح و جسم آنها را درهم می‌کوبد از نزدیک ببینیم قبول خواهیم کرد که بسیاری از آنها از بیچاره ترین مردم روی زمین هستند، بگذریم از اینکه همان پیشرفت نسبی، نتیجه بکار بستن اصولی همانند کوشش و تلاش و نظم و حس مسئولیت است که در متن تعلیمات انبیا قرار دارد. در همین ایام که این قسمت از تفسیر را می‌نویسیم، این خبر در جرائد منتشر شد که در «نیویورک» یعنی یکی از ثروتمندترین و پیشرفته ترین نقاط دنیای مادی، بر اثر خاموشی ناگهانی برق صحنه عجیبی به وجود آمد، یعنی بسیاری از مردم به مغازه‌ها حمله بردند و هستی آنها را غارت کردند، تا آنجا که سه هزار نفر از غارتگران بوسیله پلیس بازداشت شدند. مسلماً تعداد غارتگران واقعی چندین برابر این عدد بوده و تنها این عده بودند که نتوانستند به موقع فرار کنند، و نیز مسلم است که آنها غارتگران حرفه‌ای نبوده‌اند که نفرت خود را برای چنان حمله عمومی از قبل آماده کرده باشند، زیرا حادثه یک حادثه ناگهانی بود. بنابراین چنین نتیجه می‌گیریم که با یک خاموشی برق، دهها هزار نفر از مردم یک شهر ثروتمند و به اصطلاح پیشرفته تبدیل به «غارتگر» شدند، این نه تنها دلیل بر انحطاط اخلاقی یک ملت است بلکه دلیل بر ناامنی شدید اجتماعی نیز می‌باشد. خبر دیگری که در جرائد بود این خبر را تکمیل کرد و آن اینکه یکی از شخصیت‌های معروف که در همین ایام در نیویورک در یکی از هتل‌های مشهور چندین ده طبقه‌ای نیویورک سکونت داشت می‌گوید: قطع برق، سبب شد که راه رفتن در راهروهای هتل به صورت کار خطرناکی درآید، به طوری که متصدیان هتل اجازه نمی‌دادند کسی تنها از راهروها بگذرد و به اطاق خود برسد مبادا گرفتار غارتگران گردد، لذا مسافران را در اکیپ‌های ده نفری یا بیشتر، با مأمورین مسلح به اطاق‌های خود می‌فرستادند!، شخص مزبور اضافه می‌کند که تا گرسنگی شدید به او فشار نمی‌آورده جرئت نداشته است از اطاق خویش خارج گردد! اما همین خاموشی برق در کشورهای عقب مانده شرقی هرگز چنین مشکلاتی را به وجود نمی‌آورده و این نشان می‌دهد که آنها در عین ثروت و پیشرفت صنایع کمترین امنیت در محیط خودشان ندارند، از این گذشته ناظران عینی می‌گویند آدم‌کشی در آن محیط‌ها همانند نوشیدن یک جرعه آب است، به همین آسانی. و می‌دانیم اگر تمام دنیا را به کسی بدهند و در چنین شرائطی زندگی کند، از بیچاره ترین مردم جهان خواهد بود، تازه مشکل امنیت تنها یکی از مشکلات آنها است، نابسامانی‌های فراوان اجتماعی دیگری دارند که آنها نیز به نوبه خود بسیار دردناکند، با توجه به این حقایق، ثروت را نباید با خوشبختی اشتباه کرد. ۲- اما اینکه گفته می‌شود چرا جوامعی که دارای ایمان و پرهیزگاری هستند عقب مانده‌اند اگر منظور از ایمان و پرهیزگاری تنها ادعای اسلام و ادعای پایبند بودن به اصول تعلیمات انبیا بوده باشد، قبول داریم چنین افرادی عقب مانده‌اند، ولی می‌دانیم حقیقت ایمان و پرهیزگاری چیزی جز نفوذ آن در تمام اعمال و همه شئون زندگی نیست، و این امری است که با ادعای تأمین نمی‌گردد. با نهایت تأسف امروز اصول تعلیمات اسلام و پیامبران خدا در بسیاری از جوامع اسلامی متروک یا نیمه متروک مانده است و چهره این جوامع، چهره مسلمانان راستین نیست. اسلام دعوت به پاکی و درستکاری و امانت و تلاش و کوشش می‌کند که آن امانت و تلاش؟ اسلام دعوت به علم و دانش و آگاهی و بیداری می‌کند که آن علم و آگاهی سرشار؟ اسلام دعوت به اتحاد و فشرده‌گی صفوف و فداکاری می‌کند، آیا براستی این اصل به طور کامل در جوامع اسلامی امروز حکمفرما است و با این حال عقب مانده‌اند؟! بنابراین باید اعتراف کرد اسلام چیزی است و ما مسلمانان چیز دیگر.

(۱) - تفسیر نمونه ۶/۲۶۸

۱۶۴ - اگر روزی همه تقسیم شده پس چرا گروهی گرسنه‌اند؟

در سوره هود آیه ۶ می‌خوانیم: «و ما من دایة فی الارض الا علی الله رزقها» (هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست مگر اینکه روزی آن بر خداست) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می‌شود که چرا در دنیای کنونی و در طول تاریخ گروهی از گرسنگی مرده و می‌میرند؟ آیا روزی آنها تأمین نشده است؟ در پاسخ این سؤال باید به این نکات توجه کرد: اولاً: تأمین و تضمین روزی به این معنی

نیست که آن را برای انسان عاقل با شعور فراهم ساخته ، به در خانه اش بفرستند ، یا لقمه کنند و در دهانش بگذارند ، بلکه زمینه ها فراهم شده است ، و تلاش و کوشش انسان شرط تحقق و به فعلیت رسیدن این زمینه ها است ، حتی مریم (علیه السلام) در آن شرائط سخت وضع حمل در آن بیابان خاموش که خداوند روزیش را به صورت خرماي تازه (رطب) بر شاخسار نخلی که در آن بیابان بود ظاهر ساخت مأمور شد حرکتی کند و مخاطب به جمله «وَهَزَى الْيَكِّ بِجَذْعِ النَّخْلَةِ . . .» «تو ای مریم تکانی به این درخت نخل بده تا رطب تازه بر تو فرو ریزد» گردید . ثانیاً: اگر انسانهایی در گذشته و حال ، غضب حقوق دیگران کنند و روزیهای آنها را به ظلم از آنها بگیرند دلیل بر عدم تأمین روزی از ناحیه خدا نیست ، و به تعبیر دیگر: علاوه بر مسأله تلاش و کوشش ، وجود عدالت اجتماعی نیز شرط تقسیم عادلانه روزیها است ، و اگر گفته شود: خداوند چرا جلو ظلم ظالمین را نمی گیرد ؟ می گوئیم اساس زندگی بشر بر آزادی اراده است تا همگی آزمایش شوند نه اجبار و اکراه ، و گرنه تکاملی صورت نخواهد گرفت (دقت کنید) ثالثاً: منابع زیادی برای تغذیه انسانها در همین کره خاکی وجود دارد که باید باهوش و درایت آنها را کشف و به کار گرفت ، و اگر انسان در این زمینه کوتاهی کند مقصر خود او است . ما نباید فراموش کنیم مناطقی از آفریقا که مردمش از گرسنگی می میرند بعضاً از غنی ترین مناطق جهان است ، ولی عوامل ویرانگر که در بالا به آن اشاره شده آنها را به این روز سیاه انداخته اند .

(۱) ۱ - تفسیر پیام قرآن ۲/۳۵۷

۱۶۵ - علل عقب ماندگی مسلمین چیست ؟

از آیات قرآن به خوبی استفاده می شود که هرگونه شکست و ناکامی نصیب ما شود معلول یکی از دو چیز است: یا در جهاد کوتاهی کرده ایم ، و یا اخلاص در کار ما نبوده است ، و اگر این دو باهم جمع شود بنا به وعده مؤکد الهی ، پیروزی و هدایت حتمی است . و اگر درست بیندیشیم می توانیم سرچشمه مشکلات و مصائب جوامع اسلامی را در همین امر پیدا کنیم . چرا مسلمانان پیشرو دیروز ، امروز عقب مانده اند ؟ چرا دست نیاز در همه چیز حتی در فرهنگ و قوانین خویش به سوی بیگانگان دراز می کنند ؟ چرا برای حفظ خود در برابر طوفانهای سیاسی و هجومهای نظامی باید به دیگران تکیه کنند ؟ چرا یک روز دیگران ، ریزه خوار خوان نعمت علم و فرهنگ آنها بودند اما امروز باید بر سر سفره دیگران بنشینند ؟ و بالاخره چرا در چنگال دیگران اسیرند و سرزمینهای آنها در اشغال متجاوزان ؟ ! تمام این «چراها» یک پاسخ دارد و آن اینکه یا جهاد را فراموش کرده اند و یا نیتها آلوده شده است . آری جهاد در صحنه های علمی و فرهنگی و سیاسی و اقتصادی و نظامی به دست فراموشی سپرده شده ، حب نفس و عشق به دنیا و راحت طلبی و کوته نگری و اغراض شخصی بر آنها چیره شده ، تا آنجا که کشتگانشان به دست خودشان بیش از کشتگانی است که دشمن از آنها قربانی می گیرد! خود باختگی گروهی غربرده و شر قزده ، خود فروختگی جمعی از زمامداران و سران ، و یأس و انزوای دانشمندان و متفکران ، هم جهاد را از آنها گرفته ، و هم اخلاص را . هرگاه مختصر اخلاصی در صفوف ما پیدا می شود و مجاهدان ما تکانی به خود می دهند پیروزیها پشت سر یکدیگر فرا می رسد . زنجیرهای اسارت گسسته می شود . یأسها تبدیل به امید و ناکامیها مبدل به کامیابی ، ذلت به عزت و سربلندی ، پراکندگی و نفاق به وحدت و انسجام تبدیل می گردد ، و چه عظیم و الهام بخش است قرآن که در یک جمله کوتاه هم درد و هم درمان را بیان کرده! آری آنها که در راه خدا جهاد می کنند مشمول هدایت الهی هستند و بدیهی است که با هدایت او گمراهی و شکست مفهومی ندارد . به هر حال هرکس این حقیقت قرآنی را به روشنی در تلاشها و کوششهایش لمس می کند که وقتی برای خدا و در راه او به تلاش و پیکار برمی خیزد درها به روی او گشوده می شود ، و مشکلات آسان و سختیها قابل تحمل می گردد . (۱) ۱ - تفسیر نمونه ۱۶/۳۵۰

۱۶۶ - داستان فدک چیست ؟

داستان فدک چیست؟

«فدک» یکی از دهکده‌های آباد اطراف مدینه در حدود ۱۴۰ کیلومتری نزدیک خیبر بود که در سال هفتم هجرت که قلعه‌های خیبر یکی پس از دیگری در برابر رزمندگان اسلام سقوط کرد و قدرت مرکزی یهود درهم شکست ساکنان فدک از در صلح و تسلیم در برابر پیامبر (صلی الله علیه و آله) درآمدند و نیمی از زمین و باغهای خود را به آن حضرت واگذار کردند، و نیم دیگری را برای خود نگه داشتند و در عین حال کشاورزی سهم پیامبر (صلی الله علیه و آله) را نیز بر عهده گرفتند و در برابر زحماتشان حتی از آنان می‌بردند. با توجه به آیه «فیء» این زمین مخصوص پیغمبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله) بود و می‌توانست در مورد خودش یا مصارف دیگری که در آیه ۷ سوره حشر اشاره شده مصرف کند، لذا پیامبر (صلی الله علیه و آله) آن را به دخترش فاطمه «علیها السلام» بخشید، و این سخنی است که بسیاری از مورخان و مفسران شیعه و اهل سنت به آن تصریح کرده‌اند، از جمله در «تفسیر در المنثور» از ابن عباس نقل شده هنگامی که آیه و آت ذالقربی حقه» (روم ۳۸) نازل شد پیامبر (صلی الله علیه و آله) فدک را به فاطمه بخشید (اقطع رسول الله فاطمه فدکا) (۱) و در کتاب «کنز العمال» که در حاشیه مسند احمد آمده در مسأله صلح رحم از «ابوسعید خدری» نقل شده هنگامی که آیه فوق نازل شد پیامبر (صلی الله علیه و آله) فاطمه (علیها السلام) را خواست و فرمود: یا فاطمه لك فدک: «ای فاطمه! فدک از آن تو است» (۲). حاکم نیشابوری نیز در تاریخش همین معنی را آورده است (۳). ابن ابی الحدید نیز در شرح نهج البلاغه داستان فدک را به طور مشروح ذکر کرده (۴) و همچنین کتب فراوان دیگر. ولی بعد از پیامبر (صلی الله علیه و آله) کسانی که وجود این قدرت اقتصادی را در دست همسر علی (علیه السلام) مزاحم قدرت سیاسی خود می‌دیدند و تصمیم داشتند یاران علی (علیه السلام) را از هر نظر منزوی کنند به بهانه حدیث مجعول «نحن معاشر الانبیاء لانورث» آن را مصادره کردند، و با اینکه فاطمه (علیها السلام) رسماً متصرف آن بود و کسی از «ذوالید» مطالبه شاهد و بینه نمی‌کند از او شاهد خواستند، حضرت (علیها السلام) نیز اقامه شهود کرد که پیغمبر (صلی الله علیه و آله) شخصاً فدک را به او بخشیده، اما با اینهمه اعتنا نکردند، در دورانهای بعد هر یک از خلفا که می‌خواستند تمایلی به اهل بیت نشان دهند فدک را به آنها باز می‌گرداندند، اما چیزی نمی‌گذشت که دیگری آن را مجدداً مصادره می‌کرد! و این عمل بارها در زمان خلفای «بنی امیه» و «بنی عباس» تکرار شد. داستان فدک و حوادث گوناگونی که در رابطه با آن در صدر اسلام و دورانهای بعد روی داد از دردناکترین و غم‌انگیزترین و در عین حال عبرت‌انگیزترین فرازهای تاریخ اسلام است که مستقلاً باید مورد بحث و بررسی دقیق قرار گیرد تا از حوادث مختلف اسلام پرده بردارد. قابل توجه اینکه محدث اهل سنت مسلم بن حجاج نیشابوری در کتاب معروفش «صحیح مسلم» داستان مطالبه فاطمه (علیها السلام) فدک را از خلیفه اول مشروحاً آورده و از عایشه نقل می‌کند که بعد از امتناع خلیفه از تحویل دادن فدک فاطمه (علیها السلام) از او قهر کرد و تا هنگام وفات یک کلمه با او سخن نگفت (صحیح مسلم جلد ۳ صفحه ۱۳۸۰ حدیث ۵۲ از کتاب الجهاد). (۵)

پی‌نوشتها

۱ - در المنثور جلد ۴ صفحه ۱۷۷. ۲ - کنز العمال جلد ۲ صفحه ۱۵۸. ۳ - به کتاب فدک صفحه ۴۹ مراجعه شود. ۴ - شرح ابن ابی الحدید جلد ۱۶ صفحه ۲۰۹ به بعد. ۵ - تفسیر نمونه ۲۳/۵۱۰

۱۶۷ - آیا ابوظالب مسلمان بود؟

آیا ابوظالب مسلمان بود؟

تمام علمای شیعه و بعضی از بزرگان اهل تسنن مانند ابن ابی الحدید شارح نهج البلاغه و قسطلانی در ارشاد الساری وزینی دحلان در حاشیه سیره حلبی ابوطالب را از مؤمنان اسلام میدانند، در منابع اصیل اسلام نیز شواهد فراوانی برای این موضوع می‌یابیم که با بررسی آنها در تعجب و حیرت عمیق فرو میرویم که چرا «ابوطالب» از طرف جمعی اینچنین مورد بی‌مهری و اتهام قرار گرفته است؟! کسی که با تمام وجود از پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) دفاع می‌کرد، و بارها خود و فرزند خویش را در مواقع خطر همچون سپر در برابر وجود پیامبر اسلام قرار داد چگونه ممکن است مورد چنین اتهامی واقع شود؟! این جا است که محققان باریک بین چنین حدس زده‌اند که موج مخالفت بر ضد ابوطالب یک موج سیاسی است که از مخالفت «شجره خبیثه بنی امیه» با موقعیت علی (علیه السلام) سرچشمه گرفته است. زیرا: این تنها ابوطالب نیست که بخاطر نزدیکی با علی (علیه السلام) اینچنین مورد تهاجم قرار گرفته، بلکه می‌بینیم هر کس در تاریخ اسلام بنحوی از انحاء، ارتباط نزدیک با امیر مومنان علی (علیه السلام) داشته از این حملات ناجوانمردانه برکنار نمانده است، در حقیقت ابوطالب گناهی نداشت جز اینکه پدر علی بن ابی طالب (علیه السلام) پیشوای بزرگ اسلام بود! در اینجا فشرده‌ای از دلایل گوناگونی که بروشنی، گواهی بر ایمان ابوطالب می‌دهد فهرستوار می‌آوریم و شرح بیشتر را به کتابهایی که در این زمینه نوشته شده موکول می‌کنیم: ۱- ابوطالب قبل از بعثت پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) بخوبی میدانست که فرزند برادرش بمقام نبوت خواهد رسید زیرا مورخان نوشته‌اند در سفری که ابوطالب با کاروان قریش به شام رفت برادر زاده دوازده ساله خود محمد را نیز با خویش همراه برد، در این سفر علاوه بر کرامات گوناگونی که از او دید، همینکه کاروان با راهبی بنام «بحیرا» که سالیان درازی در صومعه مشغول عبادت بود و آگاهی از کتب عهدین داشت و کاروانهای تجارتي در مسیر خود زیارت او می‌رفتند برخورد کردند، در بین کاروانیان، محمد (صلی الله علیه و آله) که آن روز دوازده سال بیش نداشت نظر راهب را بخود جلب کرد. بحیرا پس از اندکی خیره شدن و نگاههای عمیقانه و پرمعنی به او گفت: این کودک به کدام یک از شما تعلق دارد؟ جمعیت به ابوطالب اشاره کردند او اظهار داشت برادر زاده من است. «بحیرا» گفت: این طفل آینده درخشانی دارد این همان پیامبری است که کتابهای آسمانی از رسالت و نبوتش خبر داده‌اند و من تمام خصوصیات او را در کتب خوانده‌ام! (۱) «ابوطالب» پیش از این برخورد و برخوردهای دیگر از قرائن دیگر نیز به نبوت پیامبر اکرم و معنویت او پی برده بود. طبق نقل دانشمند اهل تسنن شهرستانی (صاحب ملل و نحل) و دیگران در یکی از سالها آسمان مکه برکتش را از اهلس بازداشت و خشکسالی سختی به مردم روی آورد، ابوطالب دستور داد تا برادرزاده اش محمد را که کودکی شیرخوار بود حاضر ساختند پس از آنکه کودک را در حالی که در قنذاقه‌ای پیچیده شده بود به او دادند در برابر کعبه ایستاد و با تضرع خاصی سه مرتبه طفل شیرخوار را بطرف بالا- انداخت و هر مرتبه می‌گفت: «پروردگارا! بحق این کودک باران بر برکتی بر ما نازل فرما» چیزی نگذشت که توده‌ای ابر از کنار افق پدیدار گشت و آسمان مکه را فرا گرفت، سیلاب آنچنان جاری شد که بیم آن میرفت مسجد الحرام ویران شود. سپس شهرستانی می‌نویسد همین جریان که دلالت بر آگاهی ابوطالب از رسالت و نبوت برادر زاده اش از آغاز کودکی دارد ایمان وی را به پیامبر میرساند و اشعار ذیل را بعدها ابوطالب به همین مناسب سروده است: وایض یستسقی الغمام بوجهه *** شمال الیتامی عصمۃ للارامل «او روشن چهره‌ای است که ابرها به خاطر او می‌بارند، او پناهگاه یتیمان و حافظ بیوه زنان است» یلوذ به الهلاک من آل هاشم *** فهم عنده فی نعمۃ و فواضل «هلاک شوندگان از بنی هاشم به او پناه می‌برند، و بوسیله او از نعمتها و احسانها بهره می‌گیرند.» و میزان عدل لایخیس شعیره *** و وزان صدق وزنه غیر هائل «او میزان عدالتی است که یک جو تخلف نمی‌کند، و وزن کننده درستکاری است که توزین او بیم اشتباه ندارد.» جریان توجه قریش را در هنگام خشکسالی به ابوطالب و سوگند دادن ابوطالب خدا را بحق او علاوه بر شهرستانی بسیاری از مورخان بزرگ نقل کرده‌اند، علامه امینی در الغدیر آنها را از کتاب «شرح بخاری» و «المواهب اللدنیة» و «الخصائص الکبری» و «شرح بهجة المحافل» و «سیره حلبی» و «سیره نبوی» و «طلبه الطالب» نقل کرده است (۲). ۲- به علاوه در کتب معروف اسلامی اشعاری از ابوطالب در اختیار ما است که

مجموعه آن‌ها در دیوانی بنام «دیوان ابوطالب» گردآورده شده است که تعدادی از آنها را در ذیل می‌آوریم: والله لن يصلوا اليك بجمعهم *** حتى اوسد في التراب دفينا «ای برادر زاده تا ابوطالب در میان خاک خوابیده ولحد را بستر نساخته هرگز دشمنان به تو دست نخواهند یافت» فاصدع بامرک ما عليك غضاضة *** و ابشر بذاک وقرمنک عیونا «بنابراین از هیچ چیز مترس و مأموریت خود را ابلاغ کن بشارت ده و چشمها را روشن ساز!» و دعوتی و علمت انک ناصحی *** ولقد دعوت و کنت ثم أمینا «مرا بمکتب خود دعوت کردی و خوب میدانم که هدفت تنها پند دادن و بیدار ساختن من بوده است، تو در دعوت خود آمین و درستکاری» ولقد علمت ان دین محمد (صلی الله علیه وآله) *** من خیرادیان البریه دیناً (۳) «من هم این را دریافتم که مکتب و دین محمد بهترین دین و مکتبها است!» و نیز گفته است، الم تعملوا انا وجدنا محمداً *** رسولاً کموسی خط فی اول الکتب «ای قریش آیا نمی‌دانید که ما محمد را همانند موسی پیامبر و رسول خدا می‌دانیم و نام و نشان او در کتب آسمانی قید گردیده است» (و ما آنرا یافته ایم). و ان علیه فی العباد محبة *** و لا-حیف فی من خصه الله فی الحب (۴) «بندگان خدا علاقه ویژه ای بوی دارند و نسبت بکسی که خدا او را بمحبت خود اختصاص داده است این علاقه بی مورد نیست». ابن ابی الحدید پس از نقل قسمت زیادی از اشعار ابوطالب (که ابن شهر آشوب در متشابهات القرآن آنها را سه هزار بیت میداند) میگوید: از مطالعه مجموع این اشعار برای ما هیچگونه تردیدی نخواهد ماند که ابوطالب بمکتب برادر زاده اش ایمان داشته است. ۳- احادیثی از پیامبر اکرم (صلی الله علیه وآله) نیز نقل شده که گواهی آنحضرت را به ایمان عمومی فداکارش ابوطالب روشن میسازد از جمله طبق نقل نویسنده کتاب «ابوطالب مؤمن قریش»: چون ابوطالب درگذشت پیامبر (صلی الله علیه وآله) پس از تشییع جنازه او ضمن سوگواری که در مصیبت از دست دادن عمویش میکرد، میگفت: «وای پدرم! وای ابوطالب! چقدر از مرگ تو غمگینم؟ چگونه مصیبت تو را فراموش کنم ای کسی که در کودکی مرا پرورش دادی، و در بزرگی دعوت مرا اجابت نمودی، و من در نزد تو همچون چشم در حدقه و روح در بدن بودم» (۵) و نیز پیوسته اظهار می‌داشت: «ما نالت منی قریش شیئاً اکرهه حتی مات ابوطالب» (۶). «قریش هیچگاه نتوانست مکروهی بر من وارد کند مگر زمانی که ابوطالب از جهان رفت». ۴- از طرفی مسلم است که سالها قبل از مرگ ابوطالب، پیامبر (صلی الله علیه وآله) مأمور شد هیچگونه رابطه دوستانه با مشرکان نداشته باشد، با این حال اینهمه اظهار علاقه و مهر به ابوطالب نشان می‌دهد که پیامبر او را معتقد بمکتب توحید میدانسته است و گر نه چگونه ممکن بود دیگران را از دوستی با مشرکان نهی کند و خود با ابوطالب تا سر حد عشق، مهر ورزد؟! ۵- در احادیثی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) رسیده است نیز مدارک فراوانی بر ایمان و اخلاص ابوطالب دیده می‌شود که نقل آنها در اینجا بطول می‌انجامد این احادیث آمیخته با استدلالات منطقی و عقلی است مانند روایتی که از امام چهارم (علیه السلام) نقل گردیده است که حضرتش پس از این که در پاسخ سؤالی اظهار میدارد ابوطالب مؤمن بود میفرماید: یعنی راستی در شکفتم که چرا برخی می‌پندارند که ابوطالب کافر بوده است! آیا نمیدانند که با این عقیده بر پیامبر (صلی الله علیه وآله) و ابوطالب طعنه میزنند؟ مگر نه این است که در چندین آیه از آیات قرآن از این موضوع منع شده است که زن بعد از اسلام آوردن در قید زوجیت کافر خود بماند و این مسلم است که فاطمه بنت اسد از پیشگامان در اسلام است و تا پایان عمر ابوطالب همسرش بود (۷) ۶- از همه اینها گذشته اگر در هر چیز تردید کنیم در این حقیقت هیچکس نمیتواند تردید کند که ابوطالب از حامیان درجه اول اسلام و پیامبر (صلی الله علیه وآله) بود حمایت او از پیامبر (صلی الله علیه وآله) و اسلام بحدی بود که هرگز نمیتوان آنرا با علایق و پیوندهای خویشاوندی و تعصبات قبیله ای تفسیر کرد. نمونه زنده آن داستان شعب ابوطالب است همه مورخان نوشته اند هنگامی که قریش، پیامبر (صلی الله علیه وآله) و مسلمانان را در یک محاصره اقتصادی و اجتماعی و سیاسی شدید قرار دادند و روابط خود را با آنها قطع کردند ابوطالب یگانه حامی و مدافع حضرت، سه سال از همه کارهای خود دست کشید و بنی هاشم را به درّه ای که در میان کوههای مکه قرار داشت و به شعب ابوطالب معروف بود برد و آنجا سکنی گزید. فداکاری را بجائی رسانید که اضافه بر ساختن برجهای مخصوصی بخاطر جلوگیری

از حمله قریش هر شب پیامبر (صلی الله علیه و آله) را از خوابگاه خود بلند میکرد و جایگاه دیگری برای استراحت او تهیه می نمود و فرزند دلندش علی (علیه السلام) را بجای او میخوابانید و هنگامی که علی (علیه السلام) می گفت پدر جان من با این وضع بالأخره کشته خواهم شد پاسخ میدهد عزیزم بردباری را از دست مده هر زنده بسوی مرگ رهسپار است من ترا فدای فرزند عبدالله نمودم جالب توجه اینکه علی (علیه السلام) در جواب پدر میگوید پدر جان این کلام من نه بخاطر این بود که از کشته شدن در راه محمد (صلی الله علیه و آله) هراسی دارم بلکه بخاطر این بود که میخواستم بدانی چگونه در برابر تو مطیع و آماده برای یاری احمدم . (۸) ما معتقدیم هر کس تعصب را کنار گذاشته و بیطرفانه سطور طلائی تاریخ را درباره ابوطالب مطالعه کند با ابن ابی الحدید شارح نهج البلاغه هم صدا شده و میگوید: ولو لا ابوطالب و ابنه *** لما مثل الدین شخصاً وقاماً فذاک بمکة آوی و حامی *** و هذا یثرب حس الحماما (۹) هرگاه ابوطالب و فرزند برومندش نبود هرگز دین و مکتب اسلام بجای نمیماند و قد راست نمیکرد ابوطالب در مکه بیاری پیامبر (صلی الله علیه و آله) شتافت و علی (علیه السلام) در یثرب (مدینه) در راه حمایت از اسلام در گرداب مرگ فرو رفت! (۱۰)

پی نوشتها

۱ - تلخیص از سیره ابن هشام جلد ۱ صفحه ۱۹۱ و سیره حلبی جلد اول صفحه ۱۳۱ و کتب دیگر . ۲ - جلد هفتم الغدیر صفحه ۳۴۶
 ۳ و ۴ - خزانه الادب - تاریخ ابن کثیر - شرح ابن ابی الحدید - فتح باری - بلوغ الارب - تاریخ ابی الفدا - سیره نبوی و . . . بنقل الغدیر جلد ۵۸ - «شیخ الاباطح» بنقل از ابوطالب مؤمن قریش . ۶ - طبری بنقل از ابوطالب مؤمن قریش . ۷ - کتاب الحج - درجات الرفیعه بنقل از الغدیر جلد ۸ . ۸ و ۹ - الغدیر جلد ۸ . ۱۰ - تفسیر نمونه ۵/۱۹۲

۱۶۸ - معیار در گناهان کبیره چیست؟

معیار در گناهان کبیره چیست؟

در مورد گناهان کبیره که در چند آیه قرآن به آن اشاره شده (۱) مفسران از یکسو، و فقهاء و محدثان از سوی دیگر سخن بسیار گفته اند . بعضی همه گناهان را کبیره می دانند، چون در برابر خداوند بزرگ هر گناهی بزرگ است . در حالی که بعضی دیگر «کبیره» و «صغیره» را امر نسبی تلقی کرده، و هر گناهی را نسبت به گناه مهمتر صغیره می دانند، و نسبت به گناه کوچکتر کبیره . جمعی نیز معیار در کبیره بودن را وعده عذاب الهی نسبت به آن در متن قرآن دانسته اند . گاه نیز گفته شده که «گناه کبیره» هر گناهی است که حد شرعی در مورد آن جاری می گردد . ولی از همه بهتر اینکه گفته شود با توجه به اینکه تعبیر به «کبیره» دلیل بر عظمت گناه است هر گناهی که یکی از شرائط زیر را داشته باشد کبیره محسوب می شود: الف - گناهی که خداوند وعده عذاب درباره آن داده است . ب - گناهی که در نظر اهل شرع و لسان روایات با عظمت یاد شده . ج - گناهی که در منابع شرعی بزرگتر از گناهی شمرده شده که جزء کبائر است . د - و بالاخره گناهی که در روایات معتبر تصریح به کبیره بودن آن شده است . در روایات اسلامی تعداد کبائر مختلف ذکر شده، در بعضی تعداد آنها هفت گناه (قتل نفس، عقوق والدین، رباخواری، بازگشت به دارالکفر بعد از هجرت، نسبت زنا به زنان پاکدامن دادن، خوردن مال یتیم و فرار از جهاد) (۲) . و در بعضی دیگر تعداد آن هفت گناه شمرده شده با این تفاوت که بجای عقوق والدین «کلما اوجب الله علیه النار» (آنچه خداوند دوزخ را برای آن واجب کرده) ذکر شده است . در بعضی دیگر تعداد آنها ده گناه، و در بعضی نوزده گناه، و در بعضی تعداد بسیار بیشتری دیده می شود (۳) . این تفاوت در شمارش تعداد کبائر به خاطر آن است که همه گناهان کبیره نیز یکسان نیست، بلکه بعضی از اهمیت

بیشتری برخوردارند است ، و به تعبیر دیگر «اکبر الکبائر» است ، بنابراین تضادی در میان آنها وجود ندارد . (۴)

پی نوشتها

۱- نساء آیه ۳۱ و شوری آیه ۳۷- و آیات مورد بحث ۲- «وسائل» جلد ۱۱ «ابواب جهاد النفس» باب ۴۶ حدیث ۱ . ۳- برای توضیح بیشتر به مدرک فوق (باب ۴۶ از ابواب جهاد النفس) مراجعه شود ، در آنجا ۳۷ حدیث در مورد تعیین کبائر ذکر شده است . ۴- تفسیر نمونه ۲۲/۵۴۱

۱۶۹- چرا باید نام خدا هنگام ذبح برده شود؟

و آیا بردن نام خدا یا غیر خدا ، هنگام ذبح ، از نظر بهداشتی در گوشت حیوان اثر می گذارد؟! در پاسخ باید گفت نباید فراموش کرد که لازم نیست نام خدا و غیر خدا در ماهیت گوشت از نظر بهداشتی اثری بگذارد ، زیرا محرمات در اسلام روی جهات مختلفی است ، گاهی تحریم چیزی بخاطر بهداشت و حفظ جسم است ، و گاهی بخاطر تهذیب روح و زمانی بخاطر حفظ نظام اجتماع ، و تحریم گوشتهایی که به نام بتها ذبح می شود در حقیقت جنبه معنوی و اخلاقی و تربیتی دارد ، آنها انسان را از خدا دور می کند ، و اثر روانی و تربیتی نامطلوبی دارد ، چرا که از سنتهای شرک و بت پرستی است و تجدید کننده خاطره آنها . (۱) ۱- تفسیر نمونه ۱/۵۸۸

۱۷۰- نظر اسلام درباره رهبانیت چیست؟

نظر اسلام درباره رهبانیت چیست؟

در سوره حدید آیه ۲۷ می خوانیم: «ورهبانیة ابتدعوها ماکتباها علیهم الا ابتغاء رضوان الله فما رعوها حق رعایتها . . .» (در قلوب آنها [پیروان عیسی] علاقه به رهبانیتی افکنندیم که آن را ابداع کرده بودند و ما آن را بر آنها مقرر نداشته بودیم هدفشان جلب خشنودی خدا بود ولی حق آن را رعایت نکردند) با توجه به آیه شریفه این سؤال مطرح می شود که: نظر اسلام درباره رهبانیت چیست؟ «رهبانیت» از ماده «رهبه» به معنی خوف و ترس است که در اینجا خوف و ترس از خدا منظور است ، و به گفته راغب در مفردات ترسی است که آمیخته با پرهیز و اضطراب باشد و «ترهب» به معنی «تعبد» و عبادت کردن و «رهبانیت» به معنی شدت تعبد است . نوعی رهبانیت مطلوب در میان مسیحیان وجود داشت ، هر چند در آئین مسیح چنین دستور الزامی به آنها داده نشده بود ، ولی پیروان مسیح آن رهبانیت را از حد و مرز آن بیرون برده و به انحراف و تحریف کشاندند . به همین دلیل اسلام به شدت آن را محکوم کرده ، و حدیث معروف لارهبانیة فی الاسلام: «در اسلام رهبانیت وجود ندارد» در بسیاری از منابع اسلامی دیده می شود (۱) . از جمله بدعتهای زشت مسیحیان در زمینه رهبانیت «تحریم ازدواج» برای مردان و زنان تارک دنیا بود ، و دیگر «انزوای اجتماعی» و پشت پا زدن به وظائف انسان در اجتماع ، و انتخاب صومعه ها و دیرهای دور افتاده برای عبادت و زندگی در محیطی دور از اجتماع بود ، سپس مفاسد زیادی در دیرها و مراکز زندگی رهبانها به وجود آمد که بعداً به گوشه ای از آن برای تکمیل این بحث به خواست خدا اشاره خواهیم کرد . درست است که زنان و مردان تارک دنیا (راهبها و راهبه ها) خدمات مثبتی نیز انجام می دادند ، از جمله پرستاری بیماران صعب العلاج و خطرناک ، همچون جذامیان ، و تبلیغ در نقاط بسیار دور دست و در میان اقوام وحشی ، و مانند اینها ، و همچنین برنامه های مطالعاتی و تحقیقاتی ، ولی این امور در برابر کل این برنامه ، مسأله ناچیز و کم اهمیتی بود ، و در مجموع مفاسد آن به مراتب برتری داشت . اصولاً انسان موجودی است که برای زندگی در اجتماع ساخته شده ،

و تکامل معنوی و مادی او نیز در همین است که زندگی جمعی داشته باشد، و لذا هیچیک از مذاهب آسمانی این معنی را از انسان نفی نمی‌کند، بلکه پایه‌های آنرا محکمتر می‌سازد. خداوند در انسان «غریزه جنسی» برای حفظ نسل آفریده، هر چیزی که آنرا به طور مطلق نفی کند، مسلماً باطل است. زهد اسلامی که به معنی سادگی زندگی و حذف تجملات و عدم اسارت در چنگال مال و مقام است هیچ ارتباطی به مسأله رهبانیت ندارد، زیرا رهبانیت به معنی جدائی و بیگانگی از اجتماع است، و زهد به معنی آزادگی و وارستگی به خاطر اجتماعی تر زیستن است. در حدیث معروفی می‌خوانیم «عثمان بن مظعون» فرزندش از دنیا رفته بود، بسیار غمگین شد، تا آنجا که خانه‌اش را مسجد قرار داد و مشغول عبادت شد (و هر کار را جز عبادت ترک گفت) این خبر به رسول خدا (صلی الله علیه و آله) رسید، او را احضار کرده، فرمود: یا عثمان! ان الله تبارک و تعالی لم یکتب علینا الرهبانیة، انما رهبانیة امتی الجهاد فی سبیل الله! «ای عثمان! خداوند متعال رهبانیت را برای امت من مقرر نداشته، رهبانیت امت من جهاد در راه خدا است» (۲). اشاره به اینکه اگر می‌خواهی پشت پا به زندگی مادی بزنی این عمل را به صورت منفی و انزوای اجتماعی انجام مده، بلکه در یک مسیر مثبت، یعنی جهاد در راه خدا، آن را جستجو کن. سپس پیامبر (صلی الله علیه و آله) بحث مشروحی درباره فضیلت نماز جماعت برای او بیان فرمود که تأییدی است بر نفی رهبانیت و انزوا. در حدیث دیگری از امام موسی بن جعفر (علیه السلام) می‌خوانیم: که برادرش «علی بن جعفر» از محضرش پرسید: «آیا برای مرد مسلمان سزاوار است دست به سیاحت بزند، یا رهبانیت اختیار کند، و در خانه‌ای بنشیند و از آن خارج نگردد؟ امام (علیه السلام) در پاسخ فرمود: نه» (۳). توضیح اینکه: سیاحتی که در این روایت از آن نهی شده چیزی هم‌ردیف رهبانیت یعنی یکنوع رهبانیت سیار بوده است، به این معنی که بعضی از افراد بی آنکه خانه و زندگی برای خود تهیه کنند، یا کسب و کاری داشته باشند، به صورت جهانگردی بدون زاد و توشه، دائماً از نقطه‌ای به نقطه دیگر می‌رفتند، و با گرفتن کمک از مردم و گدائی زندگی می‌کردند، و آنرا یکنوع زهد و ترک دنیا می‌پنداشتند، ولی اسلام هم رهبانیت ثابت را نفی کرده است و هم رهبانیت سیار را، آری از نظر تعلیمات اسلام مهم آن است که انسان در دل اجتماع وارسته و زاهد باشد نه در انزوا و بیگانگی از اجتماع! ۱- در «مجمع البحرین» در ماده رهب این حدیث آمده است، و در نهاییه ابن اثیر ذکر شده. ۲- بحارالانوار جلد ۷۰ صفحه ۱۱۴ (باب نهی از رهبانیت حدیث ۱). ۳- بحار الانوار جلد ۷۰ صفحه ۱۱۹ حدیث ۱۰

سرچشمه تاریخی رهبانیت

تواریخ موجود مسیحیت نشان می‌دهد که رهبانیت به صورت فعلی در قرون اول مسیحیت وجود نداشته، و پیدایش آن را بعد از قرن سوم میلادی، هنگام ظهور امپراطور رومی به نام «دیسوس» و مبارزه شدید او با پیروان مسیح (علیه السلام) می‌دانند، آنها بر اثر شکست از این امپراطور (خونخوار) به کوهها و بیابانها پناه بردند» (۱). در روایات اسلامی نیز همین معنی به صورت دقیقتری از پیغمبر گرامی اسلام (صلی الله علیه و آله) نقل شده که روزی آن حضرت (صلی الله علیه و آله) به «ابن مسعود» فرمود: «می‌دانی رهبانیت از کجا پیدا شد؟ عرض کرد: خدا و پیامبرش آگاه‌ترند، فرمود: بعد از عیسی (علیه السلام) جمعی از جباران ظهور کردند و مؤمنان سه مرتبه با آنها پیکار نموده و شکست خوردند، لذا به بیابانها متواری شدند، و به انتظار ظهور پیامبر موعود عیسی (حضرت محمد (صلی الله علیه و آله)) در غارهای کوهها به عبادت مشغول گشتند، بعضی از آنها بر دین خود باقی ماندند و بعضی راه کفر پیش گرفتند. سپس افزود آیا می‌دانی رهبانیت امت من چیست؟ عرض کرد: خدا و رسولش آگاه‌ترند، فرمود: الهجرة، و الجهاد، و الصلاة، و الصوم، و الحج، و العمرة: «رهبانیت امت من هجرت و جهاد و نماز و روزه و حج و عمره است» (۲). مورخ مشهور مسیحی «ویل دورانت» در تاریخ معروف خود در جلد ۱۳ بحث مشروحی راجع به رهبانان نقل می‌کند، او معتقد است پیوستن «راهبه‌ها» (زنان تارک دنیا) به «راهبان» از قرن چهارم میلادی شروع شد و روز به روز، کار رهبانیت بالا گرفت تا در قرن

دهم میلادی به اوج خود رسید (۳). بدون شک این پدیده اجتماعی، مانند هر پدیده دیگر، علاوه بر ریشه‌های تاریخی، ریشه‌های روانی نیز دارد که از جمله می‌توان به این واقعیت اشاره کرد که اصولاً عکس‌العمل روانی افراد و اقوام مختلف در برابر شکستها و ناکامیها کاملاً متفاوت است، بعضی تمایل به انزوا و درون‌گرایی پیدا می‌کنند و خود را کاملاً از اجتماع و فعالیت‌های اجتماعی دور می‌کشند، در حالی که گروه دیگر از شکست، درس استقامت می‌آموزند و صلابت و مقاومت بیشتری پیدا می‌کنند، گروه اول به رهبانیت یا چیزی شبیه به آن رو می‌آورند و گروه دوم به عکس، اجتماعی‌تر می‌شوند. ۱- «دائرة المعارف قرن بیستم» ماده «رهب» ۲- تفسیر «مجمع البیان» جلد ۹ صفحه ۲۴۳ (با کمی تلخیص) در تفسیر «در المنثور» حدیث دیگری شبیه آن نقل شده (جلد ۶ صفحه ۱۷۷). ۳- تاریخ «ویل دورانت» جلد ۱۳ صفحه ۴۴۳.

مفاسد اخلاقی و اجتماعی ناشی از رهبانیت

انحراف از قوانین آفرینش همیشه واکنشهای منفی به دنبال دارد، بنابراین جای تعجب نیست که وقتی انسان از زندگی اجتماعی که در نهاد و فطرت او است فاصله بگیرد گرفتار عکس‌العملهای منفی شدید می‌شود، لذا رهبانیت به حکم اینکه بر خلاف اصول فطرت و طبیعت انسان است مفاسد زیادی به بار می‌آورد از جمله: ۱- رهبانیت با روح مدنی بالطبع بودن آدمی می‌جنگد و جوامع انسانی را به انحطاط و عقب‌گرد می‌کشاند. ۲- رهبانیت نه تنها سبب کمال نفس و تهذیب روح و اخلاق نیست، بلکه منجر به انحرافات اخلاقی، تنبلی، بدبینی، غرور، عجب و خود برترینی و مانند آن می‌شود، و به فرض که انسان بتواند در حال انزوا به فضیلت اخلاقی برسد فضیلت محسوب نمی‌شود، فضیلت آن است که انسان در دل اجتماع بتواند خود را از آلودگیهای اخلاقی برهاند. ۳- ترک ازدواج که از اصول رهبانیت است نه فقط کمالی نمی‌آفریند بلکه موجب پیدایش عقده‌ها و بیماریهای روانی می‌گردد. در دائرة المعارف قرن بیستم می‌خوانیم: «بعضی از رهبانها تا آن اندازه توجه به جنس زن را عمل شیطانی می‌دانستند که حاضر نبودند حیوان ماده‌ای را به خانه ببرند! مبادا روح شیطانی آن به روحانیت آنها صدمه بزند!!» اما با اینحال تاریخ فجایع زیادی را از دیرها به خاطر دارد، تا آنجا که به گفته «ویل دورانت» «پاپ انیوسان» سوم، یکی از دیرها را به عنوان فاحشه‌خانه توصیف کرد! (۱). [۶۴۶] و بعضی از آنان مرکزی برای اجتماع شکم پرستان و دنیا طلبان و خوشگذرانها شده بود تا آنجا که بهترین شرابها در دیرها پیدا می‌شد. البته طبق گواهی تاریخ، حضرت مسیح هرگز ازدواج نکرد، اما این هرگز به خاطر مخالفت او با این امر نبود، بلکه عمر کوتاه مسیح به اضافه اشتغال مداوم او به سفرهای تبلیغی به نقاط مختلف جهان به او اجازه این امر را نداد. بحث درباره رهبانیت در خور کتاب مستقلی است که اگر بخواهیم به آن پردازیم از بحث تفسیری بیرون می‌رویم. این بحث را با حدیثی از علی (علیه السلام) پایان می‌دهیم: در حدیثی در ذیل آیه قل هل ننبئکم بالآخرین اعمالا الذین ضل سعیمهم فی الحیاء الدنیا و هم یحسبون انهم یحسنون صنعا: «بگو آیا به شما خبر دهم که زیانکارترین مردم کیانند؟ آنها هستند که تلاشهایشان در زندگی دنیا گم شده با این حال گمان می‌کنند کار نیک انجام می‌دهند» (۲). علی (علیه السلام) در تفسیر آن فرمود: هم الرهبان الذین حبسوا انفسهم فی السواری: «یکی از مصادیق بارز آن رهبانها هستند که خود را در ارتفاعات کوهها و بیابانها محبوس داشتند و گمان کردند کار خوبی انجام می‌دهد» (۳). (۴) ۱- ویل دورانت جلد ۱۳ صفحه ۴۴۳. ۲- سوره کهف آیه ۱۰۳ و ۱۰۴. ۳- «کنز العمال» جلد ۲ حدیث ۴۴۹۶. ۴- تفسیر نمونه ۲۳/۳۸۴

۱۷۱- مکاشفه و شهود قلبی یعنی چه؟

اشاره یکی از منابع معرفت مسأله «شهود قلبی و مکاشفه» است. قبل از هر چیز لازم است تعریفی برای این منبع که برای بسیاری ناشناخته است بشود، تا هم تفاوت آن با مسأله «وحی» و «الهام» و «فطرت» و «ادراکات عقلی» روشن گردد، و هم ناآگاهان آن را

به «پندارگرایی» حمل نکنند. و از سوی دیگر راه برای سوء استفاده هائی که از این عنوان شده، و جمعی را بر این داشته که با دیده تردید و بدبینی به آن نگاه کنند ببندد. اصولاً موجودات جهان بر دو دسته اند: ۱- موجوداتی که با حس قابل درکند و آن را «عالم حس» می نامند. ۲- موجوداتی که از حس ما پنهانند و آن را «عالم غیب» می نامند. ولی گاه می شود که انسان درک و دید تازه ای پیدا می کند که می تواند با دید خود به جهان غیب راه یابد و قسمتی از این جهان را (به مقدار توانائی و قدرت خویش) مشاهده کند، به تعبیر دیگری پرده ها کنار می رود، و بعضی از حقائق جهان غیب، بر او کشف می گردد به همان روشنی که انسان با چشم خود محسوسات را می بیند، بلکه به مراتب از آن روشنتر و اطمینان بخش تر. این حالت را «مکاشفه» یا «شهود باطن» می گویند. این همان مطلبی است که در قرآن مجید در آیه ۵ و ۶ سوره تکوین منعکس است «كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ لَمَتَرُونَ الْجَحِيمَ: «اینگونه نیست که شما می پندارید، اگر علم یقین داشته باشید دوزخ را با چشم خود می بینید!» و در مورد «مجرمان» و «مؤمنان» در منابع مختلف اسلامی وارد شده است که در آستانه مرگ حالت شهودی به آنها دست می دهد، و فرشتگان یا ارواح مقدس اولیاء خدا را مشاهده می کنند در حالی که اطرافیان آنها از درک چنین مطلبی عاجزند. این همان مطلبی است که در غزوه خندق برای پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) دست داد و فرمود در میان جرقه ای که از اصابت کلنگ به قطعه سنگی برخاست، قصرهای کسری یا قیصر روم و یا کاخهای ملوک یمن را دیدم (۱). و همان است که در آن حدیث معروف در مورد «آمنه» مادر گرامی پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) آمده است که در دوران حمل رسول خدا (صلی الله علیه و آله) گفت: «نوری را دیدم که از من خارج شد و قصرهای سرزمین «بصری» در شام را با آن مشاهده کردم» اینها نه وحی است، و نه الهام قلبی، بلکه نوعی مشاهده و درک و دید است که با مشاهده حسی فرق بسیار دارد. این همان است که آن سخن سنج معروف می گوید: «گرتو را چشمی از غیب باز شود، ذرات این جهان با تو همراز می گردد، آنگاه است که نطق آب و گل را می شنوی، و با شنیدن غلغله تسبیح موجودات جهان وسوسه تأویلهای از تو زودده می شود، گوش نامحرمان این حقائق را نمی شنوند اما انسانی که محرم راز گردد لایق شنیدن این آوازهها و رازها است» (۲) بنابراین «کشف و شهود» را در یک عبارت کوتاه چنین می توان تعریف کرد: راه یافتن به عالم ماوراء حس، و مشاهده حقائق آن عالم با چشم درون، درست مانند مشاهده حسی، بلکه قویتر، یا شنیدن آن زمزمه ها با گوش جان البته نه هرکس چنین ادعائی را کند می توان از او پذیرفت، و نه به سخنان هر مدعی می توان گوش فرا داد، ولی به هر حال سخن از اصل وجود چنین منبع معرفتی است (۳)، و بعد در چگونگی وصول آن و سپس طرق شناختن مدعیان راستین از دروغین.

۱- «کامل ابن اثیر» جلد ۲ صفحه ۱۷۹. ۲- تلخیص از اشعار معروف. ۳- تفسیر پیام قرآن ۱/۲۵۲

۱۷۲ - تقسیم روزیها توسط پروردگار با تلاش برای زندگی چگونه قابل جمع است؟

در سوره رعد آیه ۲۶ می خوانیم: الله یبسط الرزق لمن یشاء و یقدر... (خدا روزی را برای هرکس بخواهد وسیع و برای هرکس بخواهد تنگ قرار می دهد) با توجه به این آیه این سؤال مطرح می شود که: تقسیم روزیها توسط خداوند چگونه با تلاش برای زندگی جمع می شود؟ تنها این آیه نیست که می گوید کم و زیاد روزی بدست خدا است، از آیات مختلف دیگر قرآن نیز همین معنی، به خوبی استفاده می شود که خدا روزی هرکس را بخواهد وسیع و روزی هرکس را بخواهد محدود می سازد، اما این سخن به آن معنی نیست که بعضی از جاهلان پنداشته اند که باید دست از فعالیت کشید و در گوشه ای نشست تا خدا آنچه مقدر است برساند، این گونه افراد که تفکر منفی شان دستاویز خوبی است برای آنها که مذهب را «مخدر» می دانند، از دو نکته اساسی غافلند: نخست اینکه خواستن و مشیت و اراده الهی که در این آیات به آن اشاره شده یک مسأله دلبخواه و بی حساب نیست، بلکه همانگونه که سابقاً هم گفته ایم مشیت خداوند از حکمت او جدا نیست و همیشه روی حساب لیاقتها و شایستگیها است. دیگر اینکه: این مسأله به معنی نفی عالم اسباب نمی باشد، چرا که عالم اسباب جهان تکوین، نیز خواست خدا و مشیت تکوینی خدا

است، و هیچگاه از مشیت تشریحی او جدا نخواهد بود. به عبارت روشنتر اراده خدا در زمینه وسعت و تنگی روزی، مشروط به شرائطی است که بر زندگی انسانها حکم فرماست، و تلاشها و کوششها و اخلاصها و فداکاریها، و به عکس سستی و تنبلی و بخل و آلودگی نیتها، نقش تعیین کننده‌ای در آن دارد، به همین دلیل قرآن مجید کراً انسان را در گرو سعی و کوشش و تلاش و فعالیت خود شمرده، و بهره او را از زندگی به میزان سعی و تلاشش می‌داند. لذا در کتاب وسائل الشیعه در کتاب تجارت و کسب و کار، بابی در زمینه تلاش و کوشش برای تحصیل رزق و روزی عنوان کرده و احادیث متعددی در این زمینه بیان می‌دارد، نیز ابواب دیگری در مذمت «بیکاری»، «پرخوابی»، «تنبلی» در طریق تحصیل نیازمندیهای زندگی منعقد ساخته است. از جمله در حدیثی که از امیرمؤمنان (علیه السلام) در این ابواب نقل شده می‌خوانیم که فرمود: «هنگامی که موجودات در آغاز باهم ازدواج کردند، تنبلی و ناتوانی باهم پیمان زوجیت بستند و فرزندی از آنها بنام «فقر» متولد شد!» (۱). و در حدیثی دیگر از امام صادق (علیه السلام) می‌خوانیم: «در طلب روزی و نیازهای زندگی تنبلی نکنید چرا که پدران و نیاکان ما به دنبال آن می‌دویدند و آنرا طلب می‌کردند!» (۲). در حدیث دیگری از امام باقر (علیه السلام) می‌خوانیم: «من مردی را که در کار دنیایش تبیل باشد مبعوض می‌دارم، کسی که در کار دنیا تبیل باشد (با اینکه ثمره اش بزودی نصیب او می‌شود) در کار آخرتش تنبلتر است» (۳). و نیز از امام موسی بن جعفر (علیه السلام) نقل شده است که فرمود: «خداوند بنده پرخواب را مبعوض می‌شمرد، خداوند انسان بی‌کار را دشمن می‌دارد» (۴). (۵) ۱ - وسائل الشیعه جلد ۱۲ صفحه ۳۸. ۲ - وسائل الشیعه جلد ۱۲ صفحه ۳۸. ۳ - وسائل جلد ۱۲ صفحه ۳۷. ۴ - وسائل جلد ۱۲ صفحه ۳۷. ۵ - تفسیر نمونه ۱۰/۲۰۴

۱۷۳ - آیا نسخ در احکام جایز است؟

«نسخ» از نظر لغت به معنی از بین بردن و زائل نمودن است، و در منطق شرع، تغییر دادن حکمی و جانشین ساختن حکم دیگر بجای آن است، به عنوان مثال: ۱ - مسلمانان بعد از هجرت به مدینه مدت پانزده ماه به سوی بیت المقدس نماز می‌خواندند، پس از آن، دستور تغییر قبله صادر شد، و موظف شدند هنگام نماز رو به سوی کعبه کنند. ۲ - در سوره نساء آیه ۱۵ درباره مجازات زنان زناکار دستور داده شده که در صورت شهادت چهار شاهد، آنها را در خانه حبس کنند تا زمانی که مرگشان فرا رسد، یا خداوند راه دیگری برای آنان مقرر دارد. این آیه بوسیله آیه ۲ سوره نور نسخ شد و در آن آیه مجازاتشان تبدیل به یکصد تازیانه شده است. در اینجا ایراد معروفی است که به این صورت مطرح می‌شود: اگر حکم اول دارای مصلحتی بوده پس چرا نسخ شده؟ و اگر نبوده چرا از آغاز تشریح گردیده؟ و به تعبیر دیگر: چه می‌شد از آغاز حکم چنان تشریح می‌گشت که احتیاجی به نسخ و تغییر نداشت؟ پاسخ این سؤال را دانشمندان اسلام از قدیم در کتب خود آورده‌اند و حاصل آن با توضیحی از ما چنین است: می‌دانیم نیازهای انسان گاه با تغییر زمان و شرائط محیط دگرگون می‌شود و گاه ثابت و برقرار است، یک روز برنامه‌ای ضامن سعادت او است ولی روز دیگر ممکن است بر اثر دگرگونی شرائط همان برنامه سنگ راه او باشد. یک روز دارویی برای بیمار، فوق العاده مفید است و طیب به آن دستور می‌دهد، اما روز دیگر به خاطر بهبودی نسبی بیمار ممکن است این دارو حتی زیانبار باشد، لذا دستور قطع آن و جانشین ساختن داروی دیگر را می‌دهد. ممکن است درسی امسال برای دانش آموزی سازنده باشد، اما همین درس برای سال آینده بی‌فایده باشد، معلم آگاه باید برنامه را آنچنان تنظیم کند که سال به سال دروس مورد نیاز شاگردان تدریس شود. این مسأله مخصوصاً با توجه به قانون تکامل انسان و جامعه‌ها روشنتر می‌گردد که در روند تکاملی انسانها گاه برنامه‌ای مفید و سازنده است و گاه زیانبار و لازم‌التغییر، به خصوص در هنگام شروع انقلابهای اجتماعی و عقیدتی، لزوم دگرگونی برنامه‌ها در مقطعی مختلف زمانی روشنتر به نظر می‌رسد. البته نباید فراموش کرد که اصول احکام الهی که پایه‌های اساسی را تشکیل می‌دهد در همه جا یکسان است، هرگز اصل توحید یا عدالت اجتماعی و صدها حکم مانند آن دگرگون نمی‌شود.

شود، تغییر در مسائل کوچکتر و دست دوم است. این نکته را نیز نباید فراموش کرد که ممکن است تکامل مذاهب به جایی برسد که آخرین مذهب به عنوان خاتم ادیان نازل گردد به طوری که دگرگونی در احکام آن بعداً راه نیابد (۱) - تفسیر نمونه ۱/۳۹۰

۱۷۴ - آیا سعد و نحس ایام صحیح است؟

آیا سعد و نحس ایام صحیح است؟

در میان مردم معمول است که بعضی از روزها را روز سعد و مبارک، و بعضی را روز شوم و نحس می‌شمرند، هر چند در تعیین آن اختلاف بسیار است، سخن اینجا است که این اعتقاد عمومی تا چه حد در اسلام پذیرفته شده؟ و یا از اسلام گرفته شده است؟ البته این از نظر عقل محال نیست که اجزاء زمان با یکدیگر تفاوت داشته باشند، بعضی دارای ویژگیهای نحوست، و بعضی ویژگیهای ضد آن، هر چند از نظر استدلال عقلی راهی برای اثبات یا نفی چنین مطلبی در اختیار نداریم، همین اندازه می‌گوئیم ممکن است ولی از نظر عقل ثابت نیست. بنابراین اگر دلائل شرعی از طریق وحی که افقهای وسیعتری را روشن می‌سازد بر این معنی در دست داشته باشیم قبول آن نه تنها بی‌مانع بلکه لازم است. در آیات قرآن تنها در دو مورد اشاره به «نحوست ایام» شده است: یکی در آیه ۱۹ سوره قمر و دیگری در آیه ۱۶ سوره فصلت که درباره اجرای قوم عاد سخن می‌گوید در آنجا می‌خوانیم: فارسنا علیهم ریحاً صرصراً فی ایام نحسات: «مانند بادی سخت و سرد در روزهای شومی بر آنها مسلط ساختیم» (۱). و در نقطه مقابل، تعبیر «مبارک» نیز در بعضی از آیات قرآن دیده می‌شود، چنانکه درباره شب قدر می‌فرماید انا انزلناه فی لیلۃ مبارکه: «ما قرآن را در شبی پر برکت نازل کردیم» (دخان - ۳). همانگونه که گفتیم «نحس» در اصل به معنی سرخی فوق العاده افق است که آنرا به صورت «نحاس» یعنی «شعله آتش خالی از دود» در می‌آورد، سپس به همین مناسبت در معنی «شوم» به کار رفته است. به این ترتیب قرآن جز اشاره سربسته‌ای به این مسأله ندارد، ولی در روایات اسلامی به احادیث زیادی در زمینه «نحس و سعد ایام» برخورد می‌کنیم که هر چند بسیاری از آنها روایات ضعیف است و یا احیاناً آمیخته با بعضی روایات مجعول و خرافات می‌باشد، ولی همه آنها چنین نیست، بلکه روایات معتبر و قابل قبولی در میان آنها بدون شک وجود دارد، چنانکه مفسران نیز در تفسیر آیات فوق بر این معنی صحه نهاده‌اند. محدث بزرگ مرحوم علامه مجلسی نیز روایات فراوانی در «بحارالانوار» در این زمینه آورده است (۲). آنچه به طور فشرده و خلاصه در اینجا می‌توان گفت چند مطلب است: الف - در روایات متعددی سعد و نحس ایام در ارتباط با حوادثی که در آن واقع شده است تفسیر شده، فی‌المثل در روایتی از امیرمؤمنان علی (علیه السلام) می‌خوانیم شخصی از امام (علیه السلام) درخواست کرد تا درباره روز «چهارشنبه» و فال بدی که به آن می‌زنند و سنگینی آن، بیانی فرماید که منظور کدام چهارشنبه است؟ فرمود: «منظور چهارشنبه آخر ماه است که در محاق اتفاق افتد، و در همین روز «قایل» برادرش «هایل» را کشت... و خداوند در این روز چهارشنبه تندباد را بر قوم عاد فرستاد» (۳). لذا بسیاری از مفسران به پیروی بسیاری از روایات آخرین چهارشنبه هر ماه را روز نحس می‌دانند، و از آن تعبیر به «اربعاء لاتدور» می‌کنند (یعنی چهارشنبه‌ای که تکرار نمی‌شود). در بعضی دیگر از روایات می‌خوانیم که روز اول ماه سعد و مبارکی است چرا که آدم (علیه السلام) در آن آفریده شد، همچنین روز ۲۶، چرا که خداوند دریا را برای موسی (علیه السلام) شکافت (۴). یا این که روز سوم ماه روز نحسی است، چرا که آدم و حوا در آن روز از بهشت رانده شدند، و لباس بهشتی از تن آنها کنده شد (۵). یا این که روز هفتم ماه روز مبارکی است، چرا که نوح (علیه السلام) سوار بر کشتی شد (و از غرقاب نجات یافت) (۶). یا اینکه در مورد نوروز در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می‌خوانیم که فرمود: «روز مبارکی است که کشتی نوح (علیه السلام) بر جودی قرار گرفت، و جبرئیل بر پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نازل شد، و روزی است که علی (علیه السلام) بر دوش پیامبر (صلی الله علیه و آله) رفت بتهای کعبه

را شکست، و داستان غدیر خم مصادف با نوروز بود... (۷). این گونه تعبیرات، در روایات فراوان است که سعد و نحس ایام را با بعضی از حوادث مطلوب، یا نامطلوب پیوند می دهد، مخصوصاً در مورد روز عاشورا که بنی امیه به گمان پیروزی بر اهل بیت (علیهم السلام) آن را روز مسعودی می شمردند، و در روایات شدیداً از تبرک به آن روز نهی شده، و حتی دستور داده اند که آن روز را روز ذخیره آذوقه سال و مانند آن نکنند، بلکه کسب و کار را در آن روز تعطیل کرده، و عملاً از برنامه بنی امیه فاصله بگیرند. مجموع این روایات سبب شده که بعضی مسأله سعد و نحس ایام را چنین تفسیر کنند که مقصود اسلام توجه دادن مسلمین به این حوادث است، تا از نظر عمل خود را بر حوادث تاریخی سازنده تطبیق دهند، و از حوادث مخرب و روش بنیان گذاران آنها فاصله بگیرند. این تفسیر ممکن است در مورد قسمتی از این روایات صادق باشد ولی در مورد همه آنها مسلماً صادق نیست، چرا که از بعضی از آنها استفاده می شود تأثیر مرموزی در بعضی ایام احیاناً وجود دارد که ما از آن آگاهی نداریم. ب: این نکته نیز قابل دقت است که بعضی در مسأله سعد و نحس ایام به اندازه ای راه افراط را پوئیده اند که به هر کاری می خواهند دست بزنند قبلاً به سراغ سعد و نحس ایام می روند، و عملاً از بسیاری فعالیتها باز می مانند، و فرصتهای طلایی را از دست می دهند. یا این که بجای بررسی عوامل شکست و پیروزی خود و دیگران و استفاده از این تجربیات گرانبها در زندگی، گناه همه شکست ها را به گردن شومی ایام می اندازند، همانگونه که رمز پیروزی ها را در نیکی ایام جستجو می کنند! این یکنوع فرار از حقیقت، و افراط در مسأله، و توضیح خرافی حوادث زندگی است که باید از آن به شدت پرهیز کرد، و در این مسائل نه گوش به شایعات میان مردم داد، نه سخن منجمان، و نه گفته فال گیران، اگر چیزی در حدیث معتبر در این زمینه ثابت شود باید پذیرفت، و گرنه بی اعتنا به گفته این و آن باید خط زندگی را ادامه داد، و با تلاش و سعی و کوشش به پیش محکم گام برداشت، و از توکل بر خدا یاری جست و از لطف او استعانت خواست. ج: مسأله توجه به سعد و نحس ایام علاوه بر اینکه غالباً انسان را به یک سلسله حوادث تاریخی آموزنده رهنمون می شود، عاملی است برای توسل و توجه به ساحت قدس الهی، و استمداد از ذات پاک پروردگار، و لذا در روایات متعددی می خوانیم: در روزهایی که نام نحس بر آن گذارده شده می توانید با دادن صدقه، و یا خواندن دعا، و استمداد از لطف خداوند، و قرائت بعضی از آیات قرآن، و توکل بر ذات پاک او، به دنبال کارها بروید و پیروز و موفق باشید. از جمله در حدیثی می خوانیم که یکی از دوستان امام حسن عسکری (علیه السلام) روز سه شنبه خدمتش رسید، امام فرمود: دیروز تو را ندیدم، عرض کرد: دوشنبه بود، و من در این روز حرکت را ناخوش داشتم! فرمود: «کسی که دوست دارد از شر روز دوشنبه در امان بماند در اولین رکعت نماز صبح سوره هل اتی بخواند، سپس امام (علیه السلام) این آیه از سوره هل اتی را (که تناسب با رفع شر دارد) تلاوت فرمود: فوقه الله شر ذلک الیوم... «خداوند نیکان را از شر روز رستاخیز نگاه می دارد او به آنها خرمی و طراوت ظاهر و خوشحالی درون عطا می کند» (۸). در حدیث دیگری می خوانیم که یکی از یاران امام ششم (علیه السلام) از آن حضرت پرسید: آیا در هیچ روزی از روزهای مکروه چهارشنبه و غیر آن سفر کردن مناسب است؟ امام (علیه السلام) در پاسخ فرمود: سفت را با صدقه آغاز کن و آیه الکرسی را به هنگامی که می خواهی حرکت کنی تلاوت کن» (و هر کجا می خواهی برو) (۹). در حدیث دیگری نیز آمده است که یکی از یاران امام دهم علی بن محمد الهادی (علیه السلام) می گوید: خدمت حضرت (علیه السلام) رسیدم در حالی که در مسیر راه انگشتم مجروح شده بود، و سواری از کنارم گذشت و به شانه من صدمه زد، و در وسط جمعیت گرفتار شدم و لباسم را پاره کردند، گفتم: خدا مرا از شر تو ای روز حفظ کند، عجب روز شومی هستی! امام فرمود: با ما ارتباط داری و چنین می گوئی؟! و روز را که گناهی ندارد گناهکار می شمری؟! آن مرد عرض می کند از شنیدن این سخن به هوش آمدم و به خطای خود پی بردم، عرض کردم ای مولای من، من استغفار می کنم، و از خدا آمرزش می طلبم، امام (علیه السلام) افزود: «روزها چه گناهی دارد که شما آنها را شوم می شمردید هنگامی که کیفر اعمال شما در این روزها دامانتان را می گیرد»؟! راوی می گوید: «عرض کردم من برای همیشه از خدا استغفار می کنم و این توبه من است ای پسر

رسول خدا». امام (علیه السلام) فرمود: «این برای تو فایده ای ندارد، خداوند شما را مجازات می کند به مذمت کردن چیزی که نکوهش ندارد، آیا تو نمی دانی که خداوند ثواب و عقاب می دهد، و جزای اعمال را در این سرا و سرای دیگر خواهد داد، سپس افزود: دیگر این عمل را تکرار مکن و برای روزها در برابر حکم خداوند کار و تأثیری قرار مده!» (۱۰). این حدیث پرمعنی اشاره به این است که اگر روزها هم تأثیری داشته باشد به فرمان خدا است، هرگز نباید برای آنها تأثیر مستقلاً قائل شد، و از لطف خداوند خود را بی نیاز دانست، و آنکه نباید حوادثی را که غالباً جنبه کفاره اعمال نادرست انسان است به تأثیر ایام ارتباط داد، و خود را تبرئه کرد. و شاید این بیان بهترین راه برای جمع میان اخبار مختلف در این باب است (دقت کنید). (۱۱)

پی نوشتها

۱- باید توجه داشت که «نحسات» در آیه صفت برای «ایام» است، یعنی ایام مزبور توصیف به نحوست شده، در حالی که در آیات مورد بحث (فی یوم نحس مستمر) «یوم» اضافه به «نحس» شده، و معنی وصفی ندارد منتها به قرینه آیه فوق باید بگوئیم در اینجا از قبیل اضافه «موصوف» به «صفت» است (دقت کنید). ۲- «بحار الانوار» جلد ۵۹ کتاب السماء و العالم صفحه ۱ تا ۹۱ و قسمتی بعد از آن. ۳- تفسیر نورالثقلین جلد ۵ ص ۱۸۳ (حدیث ۲۵). ۴- همان مدرک صفحه ۱۰۵. ۵- همان مدرک صفحه ۵۸. ۶- همان مدرک صفحه ۶۱. ۷- بحار الانوار جلد ۵۹ صفحه ۹۲. ۸- «بحار الانوار» جلد ۵۹ صفحه ۳۹ حدیث ۷. ۹- همان مدرک صفحه ۲۸. ۱۰- «تحف العقول» طبق نقل بحار الانوار جلد ۵۹ صفحه ۲ (با کمی تلخیص). ۱۱- تفسیر نمونه ۲۳/۴۱

۱۷۵- آیا داستان اصحاب کهف با علم روز سازگار است؟

خفتگان شهر افسوس

در مورد خواب طولانی خفتگان شهر افسوس (اصحاب کهف) که سالیان درازی بطول انجامیده ممکن است افرادی تردید کنند و آنرا با موازین علمی سازگار ندانند و لذا در ردیف «اسطوره ها و افسانه ها» فرض کنند زیرا: اولاً: چنین عمر طولانی چند صد ساله برای افراد بیدار بعید است تا چه رسد به افراد خواب! ثانیاً: اگر قبول کنیم که در بیداری چنین عمری امکان پذیر است برای کسیکه در خواب باشد امکان ندارد، زیرا مشکل غذا و آب پیش می آید که چگونه ممکن است انسانی در چنان مدتی بدون غذا و آب زنده بماند، و اگر برای هر روز فرضاً یک کیلو غذا و یک لیتر آب در نظر بگیریم برای عمر اصحاب کهف بیش از یکصد تن غذا و یکصد هزار لیتر آب لازم است که ذخیره کردن آن در خود بدن معنی ندارد. ثالثاً: اگر از همه اینها صرف نظر کنیم باز این اشکال پیش می آید که ماندن بدن در شرایط یکنواخت، برای چنان مدت طولانی، به ارگانیزم آن صدمه می زند، ضایعات فراوانی بار خواهد آورد. این ایرادها ممکن است در بدو نظر بن بستها و موانع غیر قابل عبوری بر سر راه این مسأله مجسم کند، در حالی که چنین نیست زیرا: اولاً: مسأله عمر دراز مدت، یک مسأله غیر علمی نیست، چه اینکه می دانیم طول عمر هیچ موجود زنده ای - از نظر علمی - میزان ثابت و معینی ندارد که با فرارسیدن آن مرگ حتمی باشد. به عبارت دیگر درست است که نیروهای جسمی انسان هرچه باشد بالاخره محدود و پایان پذیر است، اما این سخن به آن معنی نیست که بدن یک انسان، یا موجود زنده دیگر، توانائی زیست بیشتر از مقدار عادی را ندارد، و مثلاً همانطور که در طبیعت هنگامی که آب به یکصد درجه حرارت رسید می جوشد و در درجه صفریخ می زند، انسان هم که به یکصد و یا یکصد و پنجاه سال رسید قلب او الزاماً متوقف می گردد و مرگ او فرا می رسد. بلکه میزان طول عمر موجودات زنده بستگی زیادی با وضع زندگی آنها دارد و با تغییر شرایط کاملاً تغییر پذیر است گواه زنده این سخن این است که از یک طرف می بینیم هیچیک از دانشمندان جهان میزان معینی برای عمر انسان تعیین

نکرده اند، و از سوی دیگر توانسته اند در آزمایشگاهها گاهی طول عمر بعضی از موجودات زنده را به دو یا چند برابر، و گاهی به ۱۲ برابر و بیشتر برسانند، و حتی امروز به ما امیدواری می دهند که در آینده با پیدا شدن «روشهای نوین علمی» عمر انسان به چندین برابر فعلی افزایش خواهد یافت، این درباره اصل مسأله طول عمر. ثانیاً: در مورد آب و غذا در این خواب طولانی اگر خواب عادی و معمولی باشد، می توان حق را به ایراد کننده داد که این موضوع با اصول علمی سازگار نیست، زیرا سوخت و ساز بدن به هنگام خوابهای گرچه عادی کمی از حال بیداری کمتر است ولی رویهمرفته برای سالهای متمادی بسیار زیاد خواهد بود، اما باید توجه داشت که خوابهایی در جهان طبیعت وجود دارد که مصرف غذای بدن در آنها بسیار ناچیز است مانند زمستانخوابی.

زمستانخوابی

بسیاری از جانداران هستند که در سرتاسر زمستان در خواب فرو می روند و باصطلاح علمی «زمستان خوابی» دارند. در این نوع خوابها فعالیتهای حیاتی تقریباً متوقف می گردد، و تنها شعله بسیار ضعیفی از آن روشن است، «قلب» تقریباً از ضربان می افتد و یا به تعبیر صحیحتر ضربان آن بقدری خفیف می شود که ابداً قابل احساس نیست. در این گونه موارد، بدن را می توان به کوره های عظیم تشبیه کرد که به هنگام خاموش کردن آنها «شمعکی» از آن در حال اشتعال است، واضح است که مقدار خوراکی را که آن کوره در یک روز از مواد نفتی (مثلاً) می طلبد تا شعله های عظیم خود را به آسمان بفرستد ممکن است خوراک دهها یا صدها سال آن در حال اشتعال شمعک بسیار کوچک باشد (البته این بستگی به شعله های عظیم حال بیداری کوره، و حال شمعک آن دارد). دانشمندان در مورد زمستانخوابی بعضی از جانداران چنین می گویند: «اگر وزغی را که در حال زمستانخوابی است از جایش بیرون آوریم، بنظر مرده است، در ششهای او هوا نیست، ضربان قلبش چنان ضعیف است که نمی توان به آن پی برد، در میان حیوانات خونسرد که زمستانخوابی دارند بسیاری از پروانه ها و حشرات و حلزونهای خاکی و خزندگان را می توان نام برد، بعضی از پستانداران (خونگرم) نیز زمستانخوابی دارند، در دوران زمستانخوابی، فعالیتهای حیاتی بسیار کند می شود، و چربی ذخیره بدن آنها به تدریج مصرف می گردد» (۱). منظور این است که یک نوع خواب داریم که در آن نیاز به غذا، فوق العاده تقلیل پیدا می کند و فعالیتهای حیاتی نزدیک به صفر می رسد، و اتفاقاً همین موضوع کمک به جلوگیری از فرسودگی اعضا و طول عمر این گونه جانداران می کند. اصولاً زمستانخوابی برای این حیوانات که احتمالاً قادر بر تحصیل غذای خود در زمستان نیستند فرصت بسیار گرانبهائی است. ۱- اقتباس از کتاب فرهنگنامه (دائرة المعارف جدید فارسی) ماده «زمستانخوابی»

نمونه دیگر: دفن مرتاضان

در مورد مرتاضان نیز دیده شده است که بعضی از آنها را در برابر چشمان حیرت زده عده ای از افراد دیر باور، در تابوت گذارده و گاهی برای مدت یک هفته در زیر خاک دفن کرده اند، و پس از تمام شدن مدت مزبور بیرون آورده و ماساژ و تنفس مصنوعی داده اند تا کم کم به حال عادی باز گردد. مسأله نیاز به غذا در این مدت اگر مهم نباشد: مسأله نیاز به اکسیژن هوا بسیار مهم است. زیرا میدانیم حساسیت سلول های مغز مخصوصاً در برابر اکسیژن. و نیازشان به این ماده حیاتی به قدری زیاد است که اگر چند دقیقه از آن محروم بمانند ضایع می شوند. حالا چطور است که جناب مرتاض کمبود اکسیژن را مثلاً برای مدتی در حدود یک هفته تحمل می کند؟ پاسخ این سؤال با توجه به توضیحی که دادیم چندان مشکل نیست، در این مدت فعالیت حیاتی بدن مرتاض «تقریباً» متوقف می گردد، بنابراین نیاز سلولها به اکسیژن و مصرف آن فوق العاده تقلیل می یابد، بطوری که در این مدت همان هوای محفظه تابوت برای تغذیه یک هفته سلولهای تن او کافی است!.

منجمد ساختن بدن انسان زنده

در مورد منجمد ساختن بدن جانداران و حتی بدن انسان (برای طولانی ساختن عمر آنها) امروز تئوریه‌ها و بحث‌های فراوانی وجود دارد که قسمتی از آن جامه عمل به خود پوشیده است. طبق این تئوریه‌ها، ممکن است با قرار دادن بدن انسان یا حیوانی در سرمای زیر صفر طبق روش خاصی حیات و زندگی او را متوقف ساخت، بدون اینکه واقعاً بمیرد، و پس از مدتی که لازم باشد او را در حرارت مناسبی قرار دهند و دوباره به حال عادی بازگردند! برای مسافرت‌های فضائی به کرات دور دست، که احتمالاً صدها یا هزاران سال طول می‌کشد طرح‌هایی پیشنهاد شده که یکی از آنها همین طرح است که بدن فضاانورد وارد محفظه خاصی قرار دهند، و آنرا منجمد سازند، و پس از سالیان دراز به هنگام نزدیک شدن به کرات مورد نظر، با یک سیستم خودکار، حرارت عادی به محفظه برگردد، و آنها بحال عادی در آیند، بدون آنکه در حقیقت عمر تلف کرده باشند! در یکی از مجلات علمی این خبر انتشار یافت که در سال‌های اخیر کتابی درباره منجمد ساختن بدن انسان بخاطر یک عمر طولانی به قلم «رابرت نیلسون» منتشر شده که در جهان دانش انعکاس وسیع و دامنه داری داشته است. در مقاله‌ای که در مجله مزبور در این زمینه تنظیم شده بود تصریح شده که اخیراً یک رشته خاص علمی، در میان رشته‌های علوم نیز به همین عنوان بوجود آمده است. در مقاله مزبور چنین می‌خوانیم: «زندگی جاویدان در طول تاریخ همواره از رؤیاهای طلائی و دیرینه انسان بوده، اما اکنون این رؤیا به حقیقت پیوسته است، و این امر مدیون پیشرفت‌های شگفت‌انگیز علم نوینی است که «کریونیک» نام دارد (علمی که انسان را به عوالم یخبندان می‌برد و از او همچون بدن منجمد شده‌ای نگهداری می‌کند، به امید روزی که دانشمندان او را به زندگی دوباره بازگردانند). آیا این منطق باور کردنی است؟ بسیاری از دانشمندان برجسته و ممتاز، از جهات دیگر به این مسأله می‌اندیشند و نشریاتی چون «لایف» و «اسکوائر» و همچنین روزنامه‌های سراسر جهان شدیداً به بحث درباره این مهم پرداخته‌اند، و از همه مهمتر اینکه برنامه‌ای هم اکنون (در این زمینه) در دست اجرا است (۱). چندی قبل نیز در جرائد اعلام شده بود که در میان یخ‌های قطبی که به گواهی قشرهای آن، مربوط به چند هزار سال قبل بوده، ماهی منجمدی پیدا شد که پس از قرار دادن آن در آب ملایم زندگی را از سر گرفت!! و در مقابل دیدگان حیرت زده ناظران شروع به حرکت کرد! روشن است که حتی در حال انجماد دستگام‌های حیاتی همانند حال مرگ بطور کامل متوقف نمی‌گردند، زیرا در آن صورت بازگشت به حیات ممکن نبوده بلکه فوق‌العاده کند می‌شود. از مجموع این گفتگوها نتیجه می‌گیریم که متوقف ساختن یا کند کردن فوق‌العاده حیات، امکان‌پذیر است، و مطالعات مختلف علمی، امکان آن را از جهات گوناگون تأیید کرده است. و در این حال مصرف غذای بدن تقریباً به صفر می‌رسد، و ذخیره ناچیز موجود در بدن می‌تواند برای زندگی بطیء آن در سال‌های دراز کافی باشد. اشتباه نشود هرگز نمی‌خواهیم جنبه اعجاز خواب اصحاب کهف را با این سخنان انکار کنیم بلکه می‌خواهیم آنرا از نظر علمی به ذهن نزدیک نمائیم. زیرا مسلماً خواب اصحاب کهف یک خواب عادی و معمولی، مانند خواب‌های شبانه، ما نبوده است، خوابی بوده که جنبه استثنائی داشته است، بنابراین جای تعجب نیست که آنها (به اراده خداوند) در خواب طولانی فرو روند، نه گرفتار کمبود غذا شوند و نه ارگانیزم بدن آنها صدمه ببیند! جالب اینکه از آیات سوره کهف درباره سرگذشت آنها برمی‌آید که طرز خواب آنها با خواب‌های معمولی فرق بسیار داشته است: و تحسبهم ایقاظاً وهم رقود... لو اطلعت علیهم لو لیت منهم فرارا و لملت منهم رعباً (آیه ۱۸). «آنها چنان به نظر می‌رسیدند که گویا بیدارند (چشمشان باز بود) اگر آنها را مشاهده می‌کردی از وحشت فرار می‌نمودی و ترس سراسر وجود ترا فرا می‌گرفت». این آیه گواه بر آن است که آنها یک خواب عادی نداشته‌اند، بلکه خوابی شبیه یک مرده - با چشم گشوده! - داشته‌اند. بعلاوه قرآن می‌گوید: «نور آفتاب بدرون غار آنها نمی‌تابید» و با توجه به اینکه غار آنها احتمالاً در یکی از ارتفاعات آسیای صغیر در منطقه سردی بوده، شرایط استثنائی خواب آنها واضحتر می‌شود، از سوی دیگر قرآن می‌گوید: «و نقلبهم ذات الیمین و ذات الشمال» (کهف آیه ۱۸) «ما آنها را به سوی راست و چپ برمی‌گردانیدیم» و این نشان می‌دهد که آنها در حال

یکنواختی کامل نبوده اند، و عوامل مرموزی که هنوز برای ما ناشناخته مانده است! (احتمالاً در هر سال یکبار) آنها را به سمت راست و چپ می گردانده است تا به ارگانیزم بدن آنها صدمه وارد نشود. اکنون که این بحث علمی به قدر کافی روشن شد نتیجه گیری از آن، در بحث معاد نیاز به گفتگوی زیادی ندارد، زیرا بیدار شدن پس از آن خواب طولانی بی شباهت به زنده شدن پس از مرگ نیست و امکان و تحقق معاد را به ذهن نزدیک می کند (۲). (۳) ۱- مجله دانشمند بهمن ماه ۴۷ صفحه ۴-۲. برای توضیح بیشتر در این زمینه ها به کتاب «معاد و جهان پس از مرگ» مراجعه فرمائید. ۳- تفسیر نمونه ۱۲/۴۰۶

۱۷۶- منظور از آسمانهای هفتگانه چیست؟

منظور از آسمانهای هفتگانه چیست؟

در هفت آیه از قرآن مجید سخن از سماوات سبع (آسمانهای هفتگانه) به میان آمده است. از میان تمام تفسیرهای گوناگون که برای آسمانهای هفتگانه ذکر شده است، این تفسیر صحیحتر به نظر می رسد که منظور از «سماوات سبع»، همان معنی واقعی آسمانهای هفتگانه است، یعنی آسمان به معنی کرات نیست، بلکه به معنی مجموعه ای از ستارگان و کواکب عالم بالا است، و منظور از عدد هفت همان شماره تعدادی معروف است، نه تکثیری. منتها از آیات دیگر قرآن برمی آید که تمام آنچه را از ستارگان ثوابت و سیارات، و کهکشانها و سحابی ها می بینیم همه مربوط به «مجموعه آسمان اول» است، بنابراین در ماورای این مجموعه عظیم، شش مجموعه عظیم دیگر (شش آسمان) وجود دارد که بعضی برتر از بعضی دیگر است. و آنها از دسترس علم انسان (لا اقل تاکنون) بیرون است. در آیه ۶ سوره صافات می خوانیم: **إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزَيْنَةِ الْكَوَاكِبِ**: «ما آسمان پائین را با ستارگان زینت بخشیدیم». و در آیه ۱۲ سوره فصلت آمده است: **وَزَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ**: «آسمان پائین را با چراغها تزین کردیم». و همین معنی با تفاوت مختصری در آیه ۵ سوره ملک نیز آمده است. قابل توجه اینکه: مرحوم علامه مجلسی در بحارالانوار همین احتمال را به عنوان یکی از تفسیرهای آیه ذکر کرده است، او می گوید: «سومین احتمالی که به فکر من خطور می کند این است که تمام افلاک که برای ستارگان اثبات کرده اند همه به نام آسمان پائین نامیده می شود!» (۱). درست است که ابزارهای علمی ما امروز هنوز پرده از عوالم ششگانه دیگر برداشته، ولی هیچ دلیلی بر نفی آن از نظر علوم نیز وجود ندارد، و چه بسا در آینده راز این معما نیز گشوده شود. بلکه از کشفیات بعضی از دانشمندان فلکی چنین برمی آید که نشانه هایی از وجود عوالم دیگر هم اکنون از دور به چشم می خورد، نظیر آنچه قبلاً از قول رصدخانه معروف «پالومار» درباره عظمت جهان نقل کردیم و جمله ای از آن را که شاهد گفتار ما است در اینجا تکرار می کنیم: «با دوربین رصدخانه پالومار میلیونها کهکشان جدید کشف شده که بعضی از آنها هزار میلیون سال نوری با ما فاصله دارد، ولی بعد از فاصله هزار میلیون سال نوری فضای عظیم مهیب و تاریکی به چشم می خورد که هیچ چیز در آن دیده نمی شود، ولی بدون تردید در آن فضای مهیب و تاریک صدها میلیون کهکشان وجود دارد که دنیائی که در سمت ما است با جاذبه آن کهکشانها نگهداری می شود، تمام این دنیای عظیمی که به نظر می رسد و دارای صدها هزار میلیون کهکشان است، جز ذره کوچک و بی مقدار از یک دنیای عظیمتر نیست و هنوز اطمینان نداریم که در فراسوی آن دنیای دوم دنیای دیگری نباشد» (۲). یکی دیگر از دانشمندان در مقاله مشروحه که درباره عظمت عالم هستی نوشته، بعد از ذکر فواصل عظیم و حیرت زای کهکشانها، و بیان ارقام حیرت انگیزی که همگی بر اساس سال نوری تعیین می گردد، چنین می گوید: «تا اینجا منجمین معتقدند که تازه تا نیمه راه کناره قابل رؤیت جهان با عظمت پیش رفته اند، و هنوز فضاها نامکشوف دیگری را باید بیابند» (۳) به این ترتیب عوالمی که برای بشر تاکنون کشف شده با تمام عظمتی که دارد گوشه کوچکی از این جهان بزرگ را تشکیل می دهد و قابل تطبیق با مساله آسمانهای هفتگانه است (۴)

پی نوشتها

۱- «بحارالانوار» جلد ۵۵ صفحه ۷۸ . ۲- مجله فضا شماره ۵۶ فروردین ۳۳۵۱- «مجله نیوزویک» سال ۱۹۶۴ (فراموش نشود این شهادت مربوط به ۲۴ سال قبل است) ۴- تفسیر پیام قرآن ۲/۱۷۹

۱۷۷- آیا خاموش شدن منظومه شمسی و ستارگان در آستانه قیامت با علم روز هماهنگ است؟

در سوره تکویر آیات اول در رابطه با مسئله رستاخیز می خوانیم: «اذالشمس کوّرت و اذاالنجوم انکدرت . . .» (در آن هنگام که خورشید در هم پیچیده شود و در آن هنگام که ستارگان بی فروغ شوند) با توجه به این آیات این سؤال مطرح می شود که آیا خاموش شدن خورشید و . . . با علم روز هماهنگ است؟ قبل از هر چه باید بدانیم خورشید این کانون حیاتبخش منظومه ما گرچه نسبت به ستارگان آسمان ستاره متوسطی است ولی در حد ذات خود و نسبت به کره زمین فوق العاده عظیم است، طبق بررسی دانشمندان حجم آن یک میلیون و سیصد هزار مرتبه از زمین بزرگتر است! منتها چون فاصله ای در حدود یکصد و پنجاه میلیون کیلومتر با ما دارد به اندازه فعلی دیده می شود. برای تجسم عظمت و وسعت خورشید همین اندازه کافی است که اگر کره ماه و زمین را با همین فاصله ای که الان بین آنها وجود دارد به داخل خورشید منتقل کنیم ماه به آسانی می تواند دور زمین بگردد بی آنکه از سطح خورشید خارج شود! حرارت سطح خورشید را بالغ بر شش هزار درجه سانیگراد! و حرارت عمق آن را بالغ بر چند میلیون درجه می دانند!!! هر گاه بخواهیم وزن خورشید را بر حسب تن بیان کنیم باید عدد «۲» را بنویسیم و بیست و هفت صفر پهلوی آن بگذاریم (یعنی دو میلیارد میلیارد تن!) از سطح خورشید شعله هائی زبانه می کشد که ارتفاع آن گاه بالغ بر یکصد و شصت هزار کیلومتر است، و کره زمین به آسانی در وسط آن گم می شود، چرا که قطر کره زمین بیش از دوازده هزار کیلومتر نیست. و اما منبع انرژی حرارتی و نورانی خورشید بر خلاف آنچه بعضی تصور می کنند ناشی از سوختن نیست چرا که به گفته «جورج گاموف» در کتاب «پیدایش و مرگ خورشید» اگر جرم خورشید از زغال سنگ خالص ساخته شده بود و در زمان نخستین فرعون مصر آن را آتش زده بودند باید تا امروز تمام آن سوخته و چیزی جز خاکستر بر جای نمانده باشد، هر نوع ماده سوختنی دیگری بجای زغال سنگ فرض کنیم همین اشکال را دارد. حقیقت این است که مفهوم سوختن در مورد خورشید صادق نیست، آنچه صدق می کند انرژی حاصل از تجزیه های اتمی است، و می دانیم این انرژی فوق العاده عظیم است، بنابراین اتمهای خورشید دائماً در حال تجزیه و تشعشع و تبدیل به انرژی است، که طبق محاسبه دانشمندان هر ثانیه ای که بر او می گذرد چهارمیلیون تن از او کاسته می شود! اما حجم خورشید به قدری عظیم است که با گذشت هزاران سال خم به ابرو نمی آورد، و کمترین تغییری ظاهراً در وضع آن حاصل نمی شود. ولی باید دانست که همین امر در دراز مدت به فنا و نابودی خورشید کمک می کند و سرانجام این جرم عظیم لا-غر و لا-غرتر و کم فروغ و عاقبت بی نور می شود، این امر درباره سایر ستارگان نیز صادق است (۱). بنابراین آنچه در آیات فوق پیرامون تاریک شدن خورشید و متلاشی شدن ستارگان آمده است حقیقتی است که با علم امروز کاملاً هماهنگ می باشد، و قرآن زمانی این حقایق را بیان کرده که نه تنها در محیط جزیره عربستان که در محافل جهان علمی آنروز نیز از این مسائل خبری نبود. (۲) ۱- اقتباس از کتابهای «پیدایش و مرگ خورشید» و «نجوم بی تلسکوپ» و «ساختمان خورشید». ۲- تفسیر نمونه ۲۶/۱۸۵

۱۷۸- سحر چیست و نظر اسلام درباره آن چه میباشد؟

سحر چیست؟

در اینکه «سحر» چیست، و از چه تاریخی به وجود آمده؟ بحث فراوان است این قدر می توان گفت که سحر از زمانهای خیلی قدیم در میان مردم رواج داشته است، ولی تاریخ دقیقی برای آن در دست نیست، و نیز نمی توان گفت چه کسی برای نخستین بار جادوگری را به وجود آورد؟ ولی از نظر معنی و حقیقت سحر می توان گفت: سحر نوعی اعمال خارق العاده است که آثاری از خود در وجود انسانها به جا می گذارد و گاهی یکنوع چشم بندی و تردستی است، و گاه تنها جنبه روانی و خیالی دارد. سحر از نظر لغت به دو معنی آمده است: ۱- به معنی خدعه و نیرنگ و شعبده و تردستی و به تعبیر «قاموس اللغه» سحر یعنی خدعه کردن. ۲- «کل ما لطف ودق»: «آنچه عوامل آن نامرئی و مرموز باشد». در مفردات راغب که مخصوص واژه های قرآن است به سه معنی اشاره شده: ۱- خدعه و خیالات بدون حقیقت و واقعیت، همانند شعبده و تردستی. ۲- جلب شیطانها از راههای خاصی و کمک گرفتن از آنان. ۳- معنی دیگری است که بعضی پنداشته اند و آن اینکه: ممکن است با وسائلی ماهیت و شکل اشخاص و موجودات را تغییر داد، مثلاً- انسان را بوسیله آن به صورت حیوانی درآورد، ولی این نوع خیال و پنداری بیش نیست و واقعیت ندارد (۱). از بررسی حدود ۵۱ مورد کلمه «سحر» و مشتقات آن در سوره های قرآن از قبیل: طه، شعراء، یونس و اعراف و... راجع به سرگذشت پیامبران خدا: موسی (علیه السلام)، عیسی (علیه السلام) و پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) به این نتیجه می رسیم که سحر از نظر قرآن به دو بخش تقسیم می شود: ۱- آنجا که مقصود از آن فریفتن و تردستی و شعبده و چشم بندی است و حقیقتی ندارد چنانکه می خوانیم: «فاذا جبالهم و عصیهم یخیل الیه من سحرهم انها تسعی: (ریسمانها و عصاهای جادوگران زمان موسی در اثر سحر، خیال می شد که حرکت می کنند)» (سوره طه آیه ۶۶) و در آیه دیگر آمده است «فلما القوا سحر و اعین الناس و استرهوبهم» (هنگامی که ریسمانها را انداختند چشمهای مردم را سحر کردند و آنها را ارباب نمودند) (اعراف آیه ۱۱۶) از این آیات روشن می شود که سحر دارای حقیقتی نیست که بتوان در اشیاء تصرفی کند و اثری بگذارد بلکه این تردستی و چشم بندی ساحران است که آنچنان جلوه می دهد. ۲- از بعضی از آیات قرآن استفاده می شود که بعضی از انواع سحر به راستی اثر می گذارد مانند آیه فوق که می گوید آنها سحرهایی را فرا می گرفتند که میان مرد و همسرش جدائی می افکند (فیتعلمون منهما ما یفرقون به بین المرء و زوجته) یا تعبیر دیگری که در آیات فوق بود که آنها چیزهایی را فرا می گرفتند که مضر به حالشان بود و نافع نبود (و یتعلمون ما یضرهم و لا ینفعهم). ولی آیا تأثیر سحر فقط جنبه روانی دارد و یا اینکه اثر جسمانی و خارجی هم ممکن است داشته باشد؟ در آیات بالا اشاره ای به آن نشده، و لذا بعضی معتقدند اثر سحر تنها در جنبه های روانی است. نکته دیگری که در اینجا تذکر آن لازم است اینکه: به نظر می رسد قسمت قابل توجهی از سحرها بوسیله استفاده از خواص شیمیائی و فیزیکی به عنوان اغفال مردم ساده لوح انجام می شده است. مثلاً در تاریخ ساحران زمان موسی (علیه السلام) می خوانیم که آنها درون ریسمانها و عصاهای خویش مقداری مواد شیمیائی مخصوص (احتمالاً جیوه و مانند آن) قرار داده بودند که پس از تابش آفتاب، و یا بر اثر وسایل حرارتی که در زیر آن تعبیه کرده بودند، به حرکت درآمدند، و تماشا کنندگان خیال می کردند آنها زنده شده اند. این گونه سحرها حتی در زمان ما نیز کمیاب نیست. ۱- مفردات راغب «سحر»

سحر از نظر اسلام

در این مورد فقهای اسلام همه می گویند یاد گرفتن و انجام اعمال سحر و جادوگری حرام است. در این قسمت احادیثی از پیشوایان بزرگ اسلام رسیده است که در کتابهای معتبر ما نقل گردیده، از جمله اینکه: علی (علیه السلام) می فرماید: «من تعلم شیئاً من السحر قلیلاً او کثیراً فقد کفرو کان آخر عهده برّه...» (۱) «کسی که سحر بیاموزد، کم یا زیاد، کافر شده است، و رابطه او با خداوند به کلی قطع می شود...». اما همانطور که گفتیم چنانچه یاد گرفتن آن به منظور ابطال سحر ساحران باشد اشکالی ندارد، بلکه گاهی به عنوان واجب کفائی می بایست عده ای سحر را بیاموزند تا اگر مدعی دروغگوئی خواست از این طریق مردم

را اغفال یا گمراه کند سحر و جادوی او را ابطال نمایند، و دروغ مدعی را فاش سازند. شاهد این سخن که اگر سحر برای ابطال سحر و حل و گشودن آن باشد بی مانع است، حدیثی است که از امام صادق (علیه السلام) نقل شده، در این حدیث می‌خوانیم: «یکی از ساحران و جادوگران که در برابر انجام عمل سحر مزد می‌گرفت، خراج زندگی من نیز از همین راه تأمین می‌شد، و با همان درآمد، حج حرفه من سحر بوده است و در برابر آن مزد می‌گرفتم، خرج زندگی من نیز از همین راه تأمین می‌شد، و با همان درآمد، حج خانه خدا را انجام داده‌ام، ولی اکنون آنرا ترک و توبه کرده‌ام، آیا برای من راه نجاتی هست؟ امام صادق (علیه السلام) در پاسخ فرمود: «عقده سحر را بگشا، ولی گره جادوگری من» (۲). از این حدیث استفاده می‌شود که برای گشودن گره سحر، آموختن و عمل آن بی اشکال است. (۳) ۱- وسائل الشیعه باب ۲۵ من ابواب مایکتسب به حدیث ۲۰۷. ۲- وسائل الشیعه باب ۲۵ من ابواب ما یکتسب به حدیث ۳۰۱- نمونه ۱/۳۷۷

۱۷۹- هدف از (تقیه) چیست؟

تقیه یا یک سبب دفاعی

درست است که گاهی انسان بخاطر هدفهای عالیت‌تر، بخاطر حفظ شرافت، بخاطر تقویت حق و کوییدن باطل حاضر است از جان عزیز خود نیز در این راه بگذرد، ولی آیا هیچ عاقلی میتواند بگوید جایز است انسان بدون هدف مهمی، جان خود را بخطر اندازد؟ اسلام صریحاً اجازه داده که انسان در موردی که جان یا مال و ناموس او در خطر است و اظهار حق، هیچگونه نتیجه و فایده مهمی ندارد، موقتاً از اظهار آن خودداری کند و به وظیفه خود به طور پنهانی عمل نماید، چنانکه قرآن در آیه ۲۸ سوره آل عمران خاطر نشان ساخته، و با تعبیر دیگر در آیه ۱۰۶ سوره نحل میفرماید الامن اکره و قلبه مطمئن بالایمان: مگر کسی که از روی اجبار (چیزی بر خلاف ایمان اظهار میکند) و قلب او با ایمان مطمئن و آرام است. تواریخ و کتب حدیث اسلامی نیز سرگذشت «عمار» و پدر و مادرش را فراموش نکرده که در چنگال بت پرستان گرفتار شدند و آنها را شکنجه دادند که از اسلام بیزاری بجویند، پدر و مادر عمار از این کار خودداری کردند و به دست مشرکان کشته شدند ولی عمار آنچه را که آنها میخواستند با زبان اظهار داشت و سپس گریه - کنان، از ترس خداوند بزرگ، به خدمت پیامبر (صلی الله علیه و آله) شتافت، پیامبر به او فرمود: ان عادوا لک فعدلهم: اگر باز هم گرفتار شدی و از تو خواستند آنچه میخواهند بگو و به این وسیله اضطراب و وحشت و گریه او را آرام ساخت. نکته ای که باید کاملاً به آن توجه داشت این است که تقیه در همه جا یک حکم ندارد بلکه گاهی واجب و گاهی حرام و زمانی نیز مباح میباشد. وجوب تقیه در صورتی است که بدون فایده مهمی جان انسان بخطر بیفتد، اما در موردی که تقیه، موجب ترویج باطل و گمراه ساختن مردم و تقویت ظلم و ستم گردد تقیه حرام و ممنوع است. روی این اساس تمام ایراداتی که در این زمینه شده پاسخ داده خواهد شد. در حقیقت اگر خرده گیران در این باره تحقیق میکردند، واقف می‌شدند که شیعه در این عقیده تنها نیست بلکه مسئله تقیه در جای خود یک حکم قاطع عقلی و موافق فطرت انسانی است (۱). زیرا تمام مردم عاقل و خردمند جهان هنگامی که خود را بر سر دو راهی ببینند که یا باید از اظهار عقیده باطنی خود چشم‌پوشند و یا با اظهار عقیده خودجان و مال و حیثیت خود را بخطر افکنند، تحقیق میکنند اگر اظهار عقیده در موردی باشد که ارزشش برای فدا کردن جان و مال و حیثیت داشته باشد در چنین موقعی اقدام به این فداکاری را صحیح می‌شمارند و اگر اثر قابل ملاحظه ای در آن نبینند، از اظهار عقیده چشم می‌پوشند. ۱- اقتباس از آئین ما، ص ۳۶۴

تقیه یا تغییر شکل مبارزه

در تاریخ مبارزات مذهبی و اجتماعی و سیاسی، زمانهائی پیش می‌آید که مدافعان یک حقیقت اگر بخواهند به مبارزه آشکار دست بزنند هم خودشان و هم مکتبشان به دست نابودی سپرده میشود و یا لااقل در معرض مخاطره قرار می‌گیرد مانند وضع شیعیان علی (علیه السلام) در زمان حکومت غاصب بنی امیه، در چنین موقعی راه صحیح و عاقلانه این است که نیروهای خود را بهدر ندهند و برای پیشبرد اهداف مقدس خود به مبارزات غیر مستقیم و یا مخفیانه دست بزنند و در حقیقت تقیه برای اینگونه مکتبها و پیروان آنها در چنین لحظاتی یکنوع تغییر شکل مبارزه محسوب می‌شود که میتواند آنها را از نابودی نجات دهد و در ادامه مجاهدات خود پیروز گرداند. کسانی که بر تقیه بطور درست قلم بطلان میکشند معلوم نیست برای اینگونه موارد چه طرحی دارند؟ آیا نابود شدن خوب است و یا ادامه مبارزه بشکل صحیح و منطقی؟ راه دوم همان تقیه است و راه اول چیزی است که هیچ کس نمیتواند آنرا تجویز کند. (۱) مسلمانان راستین، دست پروردگان پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) روح مقاومت عجیبی در برابر دشمنان داشتند، بعضی از آنها همچون «پدر عمار» حتی حاضر نمی شدند جمله ای با زبان مطابق میل دشمن بگویند، هر چند قلبشان مملو از ایمان به خدا و عشق به پیامبر (صلی الله علیه و آله) بود، و در این راه جان خود را نیز از دست می دادند. و بعضی همچون خود «عمار»، که حاضر می شدند با زبان جمله ای بگویند باز وحشت سرتاپای وجودشان را فرا می گرفت، و خود را مسئول و مقصر می دانستند، و تا پیامبر (صلی الله علیه و آله) به آنها اطمینان نمی داد که عملشان به عنوان یک تاکتیک برای حفظ جان خویشان شرعاً جایز بوده است آرام نمی یافتند! در حالات «بلال» می خوانیم هنگامی که اسلام آورد، و شجاعانه به دفاع از منطق اسلام و حمایت از پیامبر (صلی الله علیه و آله) برخاست، مشرکان او را تحت فشار شدید قرار دادند، تا جایی که او را به میان آفتاب سوزان می کشاندند و صخره بزرگی روی سینه او می گذاشتند و به او می گفتند: باید به خدا مشرک شوی. او خودداری می کرد و در حالی که نفسهایش به شماره افتاده بود، پیوسته می گفت: «احد، احد» (او خدای یگانه است او خدای یکتاست) سپس میگفت بخدا سوگند اگر می دانستم سخنی از این ناگوارتر بر شما است آنرا می گفتم! (۲) و در حالات «حبيب بن زيد» انصاری می خوانیم هنگامی که «مسيلمه کذاب» او را دستگیر کرده بود، از او پرسید آیا تو گواهی می دهی که محمد رسول خدا است؟ گفت آری. سپس از او سؤال کرد آیا گواهی می دهی که من رسول خدایم؟ حبيب از طریق سخریه گفت من گفتار تو را نمی شنوم! مسيلمه و پیروانش بدن او را قطعه قطعه کردند و او همچون کوه استوار ماند (۳). و از این گونه صحنه های تکان دهنده در تاریخ اسلام مخصوصاً در حالات مسلمانان نخستین و یاران ائمه اهل بیت (علیهم السلام) فراوان است. به همین دلیل محققان گفته اند که در این گونه موارد، شکستن سد تقیه و عدم تسلیم در برابر دشمن جایز است، هر چند به قیمت جان انسان تمام شود چرا که هدف برپا داشتن پرچم توحید و اعلائی کلمه اسلام است، مخصوصاً در آغاز دعوت پیامبر (صلی الله علیه و آله) این امر اهمیت خاصی داشته است. با این حال شک نیست که تقیه در این گونه موارد نیز جائز است، و در موارد پائین تر از آن واجب، و بر خلاف آنچه افراد ناآگاه می پندارند تقیه (البته در موارد خاص خود نه در همه جا) نه نشانه ضعف است، و نه ترس از انبوه دشمن و نه تسلیم در برابر فشار، بلکه تقیه یکنوع تاکتیک حساب شده برای حفظ نیروهای انسانی و هدر ندادن افراد مؤمن در راه موضوعات کوچک و کم اهمیت محسوب می شود. در همه دنیا معمول است که اقلیتهای مجاهد و مبارز، برای واژگون کردن اکثریت های خود کامه ستمگر و متجاوز، غالباً از روش «استتار» استفاده می کنند، جمعیت زیرزمینی تشکیل می دهند، برنامه های سری دارند، و بسیار می شود که خود را به لباس دیگران در می آورند، و حتی به هنگام دستگیر شدن سخت می کوشند که واقع کار آنها مکتوم بماند، تا نیروهای گروه خود را بیهوده از دست ندهند، و برای ادامه مبارزه ذخیره کنند. هیچ عقلی اجازه نمی دهد که در این گونه شرائط، مجاهدانی که در اقلیت هستند، علناً و آشکارا خود را معرفی کنند و به آسانی از طرف دشمن شناسائی و نابود گردند. به همین دلیل تقیه قبل از آنکه یک برنامه اسلامی باشد یک روش عقلانی و منطقی برای همه انسانهایی است که در حال مبارزه با دشمن نیرومندی بوده و هستند. در روایات اسلامی نیز می خوانیم که تقیه به یک سپر دفاعی، تشبیه شده است. امام صادق (علیه

السلام) می فرماید: التقیة ترس المؤمن و التقیة حرز المؤمن: «تقیه سپر مؤمن است، و تقیه وسیله حفظ مؤمن است» (۴). توجه داشته باشید که تقیه در اینجا تشبیه به سپر شده و سپر ابزاری است که تنها در میدان جنگ و مبارزه با دشمن برای حفظ نیروهای انقلابی از آن استفاده می شود. و اگر می بینیم در احادیث اسلامی تقیه نشانه دین و علامت ایمان، و نه قسمت از مجموع ده قسمت دین شمرده شده است همه به خاطر همین است. البته بحث در زمینه تقیه بسیار گسترده است که اینجا جای شرح و بسط آن نیست، تنها هدف این بود که بدانیم آنچه را بعضی در مذمت تقیه می گویند دلیل ناآگاهی و بی اطلاعی آنها از شرایط تقیه و فلسفه آن است. بدون شک مواردی وجود دارد که در آنجا تقیه کردن حرام است و آن در موردی است که تقیه به جای اینکه سبب حفظ نیروها شود مایه نابودی یا به خطر افتادن مکتب گردد و یا فساد عظیمی ببار آورد، در این گونه موارد باید سدّ تقیه را شکست و پی آمدهای آن را هر چه بود پذیرا شد. (۵) ۱- تفسیر نمونه ۲/۳۷۳-۲- تفسیر فی ظلال جلد ۵ صفحه ۲۸۴. ۳- تفسیر فی ظلال جلد ۵ صفحه ۲۸۴. ۴- وسائل الشیعه جلد ۱۱ حدیث ۶ از باب ۲۴ از ابواب امر به معروف. ۵- تفسیر نمونه ۱۱/۴۲۳

۱۸۰- افسانه آیات شیطانی یا افسانه «غرائق» چیست؟

افسانه آیات شیطانی

داستانی در این زمینه نقل کرده اند که به داستان «غرائق» معروف شده، این داستان می گوید پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) مشغول خواندن سوره «نجم» در برابر مشرکان بود، وقتی به این آیه رسید *أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ وَ مَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ*: «به من خبر دهید آیا بت‌های لات و عزی و منات که سومین آنها است» (دختران خدا هستند؟) در این هنگام شیطان این دو جمله را بر زبان پیامبر (صلی الله علیه و آله) جاری ساخت: *تِلْكَ الْغُرَانِيقُ الْعُلَىٰ وَ أَنَّ شَفَاعَتَهُنَّ لَتَرْتَجَىٰ!*: «آنها پرندگان زیبای بلند مقامی هستند و از آنها امید شفاعت می رود!» (۱) مشرکان با شنیدن این دو جمله غرق شادی شدند، و گفتند «محمد» تاکنون نام خدایان ما را هرگز به نیکی نبرده بود، در همین حال رسول خدا سجده کرد و آنها نیز سجده نمودند مشرکان قریش همگی خوشحال شدند و متفرق گشتند ولی چیزی نگذشت که جبرئیل نازل شد و به پیامبر اطلاع داد که این دو جمله را من برای تو نیاورده بودم! این از القائات شیطان بود!! و آیه *وَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَ لَا نَبِیٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّىٰ أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَ اللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ*: «ما هیچ رسول و پیامبری را پیش از تو نفرستادیم مگر اینکه هرگاه آرزو می کرد، شیطان القائاتی در آن می انداخت، اما خداوند القائات شیطان را از میان می برد، سپس آیات خود را استحکام می بخشید، و خداوند علیم و حکیم است» (حج ۵۲). نازل گردید و به پیغمبر (صلی الله علیه و آله) و مؤمنان هشدار داد. (۲) اگر این حدیث پذیرفته شود مسأله مقام عصمت انبیاء را حتی در قسمت دریافت وحی نیز مخدوش می کند، و اعتماد به آنها را زایل می نماید. در اینجا باید نخست متن آیه ۵۲ سوره حج را از روایات مجعولی که پیرامون آن ساخته اند جدا کنیم و ببینیم آیه چه می گوید، سپس به نقد و بررسی روایات پردازیم: تحقیقاً متن این آیه قطع نظر از حواشی دروغین نه تنها خدشه ای در عصمت انبیاء وارد نمی کند بلکه یکی از دلائل عصمت آنها است، زیرا می گوید: هنگامی که آنها آرزوی مثبتی داشتند (امنیه به هرگونه آرزو گفته می شود ولی در اینجا به معنی یک طرح مثبت و سازنده برای پیشبرد اهداف انبیاء است، زیرا اگر سازنده نبود شیطان القائی در آن نمی کرد) آری هنگامی که آنها آرزو و طرح و امنیه مثبتی داشتند شیطان به آن حملهور می شد، اما پیش از آنکه تأثیری در اراده و عمل آنها بگذارد خداوند القائات شیطانی را خنثی می کرد و آیات خود را تحکیم می بخشید. (توجه داشته باشید که «فاء» در *فَيَنسَخُ اللَّهُ* اشاره به ترتیب بدون فاصله است، یعنی بلافاصله خداوند القائات شیطان را نسخ و زائل می نمود) شاهد این سخن آیات دیگر قرآن است که با صراحت می گوید: *وَلَوْ لَا أَنْ تَبْتَئَاكَ لَقَدْ كِدَّتْ تَزَكُّنَ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا*: «اگر ما تو را ثابت قدم نمی ساختیم (و در

پناه مقام عصمت مصون از انحراف نبود) نزدیک بود کمی به آنها تمایل پیدا کنی! (اسراء ۷۴). با توجه به اینکه آیه ۷۲ همین سوره اسراء که قبل از این آیه است نشان می دهد کفار و مشرکان کوشش داشتند با وسوسه های خود پیامبر را از وحی آسمانی منحرف کنند، روشن می شود که خداوند هرگز اجازه نداد آنها با وسوسه های خود چنین موفقیتی را به دست آورند (دقت کنید). و نیز در آیه ۱۱۳ نساء می خوانیم: وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَ مَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَ مَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ: «اگر فضل و رحمت الهی بر تو نبود گروهی از آنان تصمیم داشتند تو را گمراه سازند اما آنها جز خودشان را گمراه نمی سازند، و هیچگونه زیانی به تو نمی رسانند». اینها همه نشان می دهد که خداوند با تأییدات و امدادهای خویش هرگز اجازه نمی داد وسوسه های شیاطین جن و انس در پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نفوذ کند، و او را از هرگونه انحراف مصون نگه می داشت. اینها همه در صورتی است که «امنیه» را به معنی «آرزو» یا «طرح» و «نقشه» بدانیم (زیرا ریشه اصلی این کلمه به «تقدیر و تصویر و فرض» باز می گردد). ولی اگر «امنیه» را به معنی تلاوت بگیریم، همان گونه که بسیاری از مفسران احتمال داده اند، و حتی بعضی اشعار «حسان بن ثابت» را شاهی برای اثبات این مدعی ذکر کرده اند. (۳) و فخر رازی نیز در تفسیر خود می گوید: «تمنی» در لغت به دو معنی آمده است: نخست تمنی و آرزوی قلبی است، و دوم تلاوت و قرائت است. (۴) در این صورت مفهوم آیه چنین می شود که وقتی پیامبران الهی در برابر کفار و مشرکان آیات و مواظ خدا را می خواندند شیاطین (و شیطان صفتان) حرفهای خود را در لابلاهی سخنان آنها برای اغفال مردم القاء می کردند، همان گونه که در مورد پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله) نیز چنین کاری را انجام می دادند، چنانکه در آیه ۲۶ سوره فصلت می خوانیم: وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ: «کافران گفتند: گوش به این قرآن فرانهید، و به هنگام تلاوت قرآن سخنان بیهوده بگوئید تا پیروز شوید». طبق این معنی مفهوم آیه بعد (آیه ۵۳ سوره حج) نیز روشن می شود که می گوید: «خداوند القانات شیطان را امتحانی برای آنها که در قلبشان بیماری است و برای سنگدلان قرار می دهد» (لِيَجْعَلَ مَا يُقَالِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ) (۵) امروز نیز معمول است که وقتی مصلحان جوامع انسانی در میان گروهی از جامعه به سخنان مفید و سودمند می پردازند گاهی منحرفان بیمار دل با جار و جنجال و شعارهای انحرافی و تعبیرهای شیطانی تلاش می کنند آثار آن گفته های سازنده را با سخنان بیهوده خود از میان ببرند، و این در حقیقت امتحانی برای افراد جامعه است، و اینجاست که بیمار دلان سنگدل از جاده حق منحرف می شوند، در حالی که مایه آگاهی هر چه بیشتر مؤمنان به حقانیت انبیاء می گردد و در برابر دعوت آنها خضوع می کنند (وَلْيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ قُلُوبُهُمْ) مگر اینکه گفته شود منظور آن است که وقتی انبیای الهی می خواستند امنیه ها (آرزوها و طرحهای) خود را در خارج پیاده کنند شیاطین مشغول کارشکنی و القاء وسوسه ها می شدند، و اینجا بود که میدان آزمایش گرم و داغ می شد، و مطابق این بیان انسجام و ارتباط سه آیه (۵۲ و ۵۳ و ۵۴ حج) محفوظ و برقرار می ماند. عجب اینکه بعضی از مفسران در آیه اول احتمالات و تفسیرهای مختلفی را ذکر کرده اند بی آنکه هماهنگی آن را با دو آیه بعد از آن حفظ کنند (دقت کنید). به هر حال از مجموع آنچه در بالا گفته شد دانستیم که در آیه مورد بحث چیزی که مخالف مسأله عصمت انبیاء از خطا و انحراف بوده وجود ندارد، بلکه همان گونه که اشاره شد آیه تأکیدی بر مسأله عصمت است زیرا می گوید خداوند انبیاء خود را به هنگام دریافت وحی یا تصمیمات بر کارهای دیگر از القانات شیطانی حفظ می کرد. حال باید به سراغ روایات و افسانه هائی برویم که در این قسمت نقل شده، و حتی کار به جائی رسیده که اخیراً بعضی از شیاطین برای ایجاد فتنه و سمپاشی پیرامون پیامبر (صلی الله علیه و آله) به سراغ نوشتن کتاب «آیات شیطانی» رفته اند و ببینیم ارزش این گونه روایات و افسانه ها چه اندازه است؟

همانگونه که در بالا اشاره شد، در متن آیات گذشته نه تنها چیزی که دلالت بر خلاف عصمت انبیاء کند وجود ندارد بلکه دلیل بر عصمت آنها است، ولی در روایاتی که در بعضی از منابع دست دوم اهل سنت آمده مطالبی دیده می‌شود که از هر نظر عجیب است، و باید جداگانه مورد بررسی قرار گیرد: این روایات را که در آغاز سخن آوردیم گاه از ابن عباس، و گاه از سعید بن جبیر، و گاه از بعضی دیگر از صحابه یا تابعین نقل کرده‌اند. (۶) در حالی که این روایات در هیچ یک از منابع پیروان مکتب اهل بیت (علیهم‌السلام) دیده نمی‌شود، و به گفته جمعی از دانشمندان اهل سنت، در کتب صحاح ششگانه نیز وجود ندارد، تا آنجا که مراغی در تفسیر خود می‌گوید: «این احادیث بدون شک ساخته و پرداخته زنادقه و بیگانگان از اسلام است که در هیچ کتاب معتبری نیامده، و اصول دین اسلام آنها را تکذیب می‌کند، و عقل سلیم به بطلان آنها گواهی می‌دهد... و بر همه علماء واجب است آن را به پشت سرانداخته، و وقت خود را صرف تأویل و تفسیر آنها نکنند، به خصوص که روایان ثقات تصریح به ساختگی و دروغین بودن آنها نموده‌اند» (۷) همین معنی را به صورت دیگری در تفسیر «جواهر» (طنطاوی) می‌خوانیم: او می‌گوید: «این احادیث در هیچ یک از کتب صحاح مانند موطأ مالک، صحیح بخاری، صحیح مسلم، جامع ترمذی، سنن ابی داود، و سنن نسائی، در هیچ یک از این کتب ششگانه نیامده است» (۸) ولذا در کتاب «تیسیرالوصول لجامع الاصول» که روایات تفسیری کتب ششگانه را جمع آوری کرده است، این حدیث را در تفسیر آیات سوره نجم نیاورده است، بنابراین شایسته نیست که برای این حدیث ارزشی قائل باشیم و ذکری از آن به میان آوریم، تا چه رسد به اینکه در مقام ایراد و جواب برآئیم... این حدیث یک دروغ آشکار است!» (۹) «فخر رازی» از شواهدی که برای مجعول بودن این حدیث نقل می‌کند این است که در صحیح بخاری از پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله) نقل شده که وقتی سوره نجم را تلاوت فرمود مسلمانان و مشرکان و انس و جن سجده کردند، و در آن سخنی از حدیث «غرائق» نیست، همچنین این حدیث (که از صحیح بخاری نقل شد) از طرق متعددی نقل شده و کمترین اثری در آن از حدیث غرائق نیامده است. (۱۰) نه تنها مفسران نامبرده، افراد دیگری نیز مانند «قرطبی» در تفسیر «الجامع» و سید قطب در «فی ظلال»، و غیر آنها و عموم بزرگان مفسران شیعه نیز این روایت را از خرافات و مجعولات شمرده و به دشمنان اسلام نسبت داده‌اند. با این حال عجیب نیست که دشمنان اسلام و مخصوصاً مستشرقان معاند سرمایه گذاری زیادی روی این روایت کرده و آن را با آب و تاب نقل کرده‌اند، و دیدیم در این اواخر نویسندگانی از تبار شیاطین را وادار کردند کتابی تحت عنوان «آیات شیطانی» بنویسد، و با تعبیرات بسیار موهن و زننده ضمن یک داستان تخیلی نه تنها مقدسات اسلام را زیر سؤال برد، بلکه حتی نسبت به انبیاء بزرگی که همه ادیان آسمانی برای آنها احترام قائلند (همچون ابراهیم علی نبینا و آله علیه السلام) اهانت کند. و باز عجیب نیست که متن انگلیسی این کتاب با سرعت عجیبی به زبانهای مختلف کفر ترجمه شود و در دنیا پخش گردد، و هنگامی که امام خمینی (قدس سره الشریف) فتوای تاریخی خود را دائر بر مرتد بودن نویسنده این کتاب یعنی «سلیمان رشدی» و لزوم قتل او صادر کردند، چنان حمایتی از ناحیه دولتهای استعماری و دشمنان اسلام از نویسنده کتاب شد که در دنیا سابقه نداشت، این حرکت عجیب، حقیقت را روشن ساخت که سلمان رشدی در این کار تنها نبوده، و مسأله از تالیف یک کتاب ضد اسلامی فراتر است، و در واقع توطئه‌ای است که از سوی غرب استعمارگر و صهیونیستها برای کوبیدن اسلام طراحی شده و جداً پشت سر آن ایستاده‌اند. ولی ایستادگی محکم امام خمینی قدس سره در فتوای خود، و ادامه راهش از سوی جانشینان او، و پذیرش این فتوای تاریخی از سوی غالب توده‌های مسلمین جهان، سبب ناکامی توطئه گران گشت، و تا این تاریخ که ما این بحث را می‌نویسیم نویسنده کتاب مزبور در اختفای کامل به سر می‌برد و از سوی دول استعماری دقیقاً مراقبت می‌شود، و ظاهراً مجبور است تا آخر عمر چنین زندگی کند، و شاید به دست خود آنها به قتل برسد تا از این رسوائی نجات یابند. بنابراین آنچه علت «محدثه» این روایت مجعول بوده علت «مبقیه» آن هم می‌باشد، یعنی توطئه‌ای از سوی دشمنان شروع شده، و بعد از هزار سال و بیشتر از سوی گروهی دیگر از آنها در سطحی گسترده تر ادامه می‌یابد. با این حال ضرورتی نمی‌بینیم که توجیهاتی را که مثلاً در تفسیر

«روح المعانی» به طور گسترده، و در تفاسیر دیگر به طور فشرده آمده است درباره این حدیث نقل کنیم، زیرا حدیثی که اساس آن خراب است و بزرگان علمای اسلام بر ساختگی و مجعول بودن آن تأکید دارند نیازی به توجیه و تفسیر ندارد. تنها لازم می‌دانیم که برای توضیح بیشتر در اینجا نکاتی را یادآور شویم: ۱- مبارزه پیگیر و آشتی ناپذیر و بی وقفه پیغمبر اسلام (صلی الله علیه و آله) با بت و بت پرستی از آغاز دعوت تا پایان عمر، چیزی نیست که بر کسی از دوست و دشمن مخفی باشد، و مهمترین مطلبی که هرگز انعطاف و مصالحه و سازشی در مقابل آن نداشت همین مطلب بود، با اینحال چگونه ممکن است بت‌های مشرکان را با چنین الفاظی بستاید و از آنها به نیکی یاد کند؟ تعلیمات اسلام می‌گوید تنها گناهی که هرگز بخشوده نخواهد شد شرک و بت پرستی است، لذا کوییدن کانونهای بت پرستی را به هر قیمت که باشد واجب می‌شمرد، و سراسر قرآن شاهد و گواه این مطلب است، این خود قرینه روشنی بر مجعول بودن حدیث غرائیق است که در آن از بت‌ها و بت پرستی مدح و ستایش شده! ۲- از این گذشته افسانه پردازان غرائیق به این موضوع توجه نکرده اند که یک مرور ساده بر آیات سوره نجم این خرافه را باطل می‌کند، و نشان می‌دهد که هیچگونه انسجامی در میان مدح و ستایش بت‌ها و جمله «تِلْكَ الْغُرَانِيقُ الْعُلَى، وَأَنَّ شَفَاعَتَهُنَّ لَكُرْتَجَى» و آیات قبل و بعد از آن نیست، چرا که در آغاز همین سوره با صراحت آمده است که پیامبر (صلی الله علیه و آله) هرگز از روی هوای نفس سخن نمی‌گوید و هرچه در زمینه عقائد و قوانین اسلامی می‌گوید وحی الهی است (وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ) (نجم ۳ و ۴). و تصریح می‌کند که پیامبر (صلی الله علیه و آله) هرگز از راه حق منحرف نمی‌شود و مقصد خود را گم نمی‌کند. (مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَى) (نجم ۲). چه گمراهی و انحرافی از این بالاتر که در لابلای آیات توحید سخن از شرک و ستایش بت‌ها به میان آید؟ و چه نطق و بیانی از روی هوی و هوس از این بدتر که به کلام خدا سخن شیطانی «تِلْكَ الْغُرَانِيقُ الْعُلَى» بیفزاید؟ جالب اینکه آیات بعد از آیات مورد بحث نیز با صراحت مذمت بت‌ها و بت پرستان را می‌کند و می‌گوید: «اینها (لات و عزی و مناه) فقط نامهایی است که شما و پدرانتان بر آنها گذاشته اید (و اسمهایی است بی مسمی) هرگز خداوند دلیل و حجتی بر آنها نازل نکرده، و پیروان این بت‌ها فقط از گمانهای بی اساس و هوای نفس خود پیروی می‌کنند» ان هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَ آبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَ مَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ (نجم ۲۳). کدام عقل باور می‌کند که شخص فرزانه و باهوشی در مقام نبوت و ابلاغ وحی در جمله قبل مدح بت‌ها کند و در دو جمله بعد از آن اینچنین بت‌ها را شدیداً مذمت نماید؟! این تناقض گوئی آشکار را در دو جمله پی در پی چگونه می‌توان توجیه کرد؟ اینجاست که باید اعتراف کرد انسجام آیات قرآنی با یکدیگر آنچنان است که هرگونه ناخالصی را که از سوی معاندان و مغرضان بر آن افزوده شود بیرون می‌ریزد، و به خوبی نشان می‌دهد وصله ای است ناهم‌رنگ، و زائده ای است نامربوط، این سرنوشتی است که حدیث غرائیق در لابلای آیات سوره نجم به آن گرفتار شده است. در اینجا یک سؤال باقی می‌ماند و آن اینکه چرا مطلبی تا این حد بی پایه و بی اساس این چنین شهرت یافته است؟ پاسخ این سؤال نیز چندان پیچیده نیست، زیرا شهرت این حدیث تا حد زیادی مدیون تلاشهای دشمنان و بیماردلان است که فکر می‌کنند دستاویز خوبی برای خدشه دار ساختن مقام عصمت پیغمبر اسلام و اصالت قرآن پیدا کرده اند، بنابراین دلیل شهرتش در میان دشمنان به خوبی معلوم است، و اما شهرت آن در میان مورخان اسلامی به گفته بعضی از دانشمندان اسلامی ناشی از این است که جمعی از مورخان همیشه به دنبال حوادث و مطالب تازه و هیجان انگیز و استثنائی می‌روند، هر چند اصالت تاریخی آن زیر سؤال باشد، تا کتابهای خود را جالبتر و جنجالی تر کنند، و از آنجا که داستانی مثل افسانه غرائیق در زندگانی پیغمبر اسلام (صلی الله علیه و آله) بی سابقه است، لذا بدون توجه به سستی اسناد آن و بی پایه بودن محتوایش آن را در کتاب تاریخی و گاه روایی آورده اند، گروهی نیز آن را به خاطر نقد و بررسی مورد توجه قرار داده اند.

از مجموع آنچه در بالا گذشت این مسئله روشن شد که در آیات قرآن مجید نه تنها چیزی که با مقام عصمت انبیاء منافات داشته باشد وجود ندارد، بلکه در همین آیات که تصور منافات آنها شده است نشانه‌های روشنی بر تأکید مقام عصمت آنها است. (۱۱)

پی نوشتها

- ۱- «غرائق» جمع «غرنوق» (بر وزن مزدور) نوعی پرنده آبی سفید رنگ یا سیاه است. . . . به معانی دیگر نیز آمده است (نقل از قاموس اللغه) ۲- این حدیث را غالب مفسران معروف با مختصر تغییراتی نقل کرده اند و مورد نقد قرار داده اند. ۳- شعر این است: تَمَنَى كِتَابَ اللَّهِ أَوَّلَ لَيْلَةٍ *** وَأَخْرَجَهَا لَاتِي حَمَامُ الْمَقَادِرِ در «تاج العروس» شرح قاموس و همچنین در متن «قاموس» تمنی الكتاب را به معنی تلاوت کتاب ذکر کرده، سپس از ازهری نقل می کند که تلاوت را از این جهت «امنیه» گویند که تلاوت کننده هرگاه به آیه رحمت می رسد آرزوی رحمت می کند و هرگاه به آیه عذاب می رسد آرزوی نجات از آن را دارد، ولی «مقائیس اللغه» معتقد است که اطلاق این واژه بر تلاوت به خاطر آن است که نوعی اندازه گیری و گذاردن هر آیه ای در جای خود می باشد. ۴- تفسیر فخر رازی جلد ۲۳ صفحه ۵۱. ۵- البته تفسیر آیه اخیر بنا بر معنی اول خالی از اشکال نیست، زیرا القائنات شیطانی در نفوس انبیاء هر چند با امدادهای الهی فوراً نسخ و زائل می شده ولی نمی تواند مایه آزمایش منافقان و بیمار دلان باشد، چرا که این وسوسه ها ظهور و بروز خارجی ندارد، بلکه القائناتی است زودگذر در نفوس انبیاء. ۶- برای اطلاع بیشتر از طرق این روایات نزد اهل سنت می توانید به کتاب الدر المنثور جلد ۴ صفحه ۳۶۶ تا ۳۶۸ ذیل آیه ۵۲ حج مراجعه نمایید. ۷- تفسیر مراغی، جلد ۱۷ ص ۱۳۰ ذیل آیات فوق. ۸- باید توجه داشت موطاً مالک جزء صحاح سته نیست و بجای آن سنن ابن ماجه است. ۹- تفسیر جواهر، جلد ۶ صفحه ۴۶. ۱۰- تفسیر فخر رازی، جلد ۲۳، صفحه ۵۰. ۱۱- تفسیر پیام قرآن ۷/۱۶۴